
Yüreğime Doğ
BERRİN KARAPINAR
müptela

Hiç bitmeyecek sandığımız günler vardır, biterler.
Hiç dinmeyecek sandığımız fırtınalar da dinerler.
Ve asla yaşayamayacağımızı sandığımız duygular vardır,
aniden kapımızı çalan...

Simay, sert adımlar atan, sert bir kadındı.
Yumuşak kumların üzerinde, yüreğinin de yumuşayacağını
bilmeden, kararlılıkla yürüyordu kendi yolunda.

Borkan, nasıl ve ne kadar değişebileceğini hayal dahi edemediği
katı kuralların içinden çıktı Simay'ın yoluna.

Bu iki birbirine benzemez insan, nasıl oldu da
böyle film gibi bir öykü yarattılar birlikte?
Cevabı bu kitabın içinde...

"Okyanusun ortasında iki yabancı gemiydik.
Kendi rotamızda giderken fırtına çıktı, yan yana geldik.
Kurtulmak için birbirimize yardım etmek zorundaydık,
yoksa batacaktık."

müptela

İnternet satış: www.ilknokta.com
facebook.com/muptelayayinlari
twitter.com/Muptelayayin

30 TL

GİRİŞ

Hançeri her zamankinden daha fazla nefret ettiğim adamın göğsüne dayadım. "Bana parmağının ucunu sürecek olursan saplamakta bir an dahi tereddüt etmem."

Yüzüme bile bakmadan, küçük bir kasnağın üzerinde duran devasa sinideki üzümlere uzandı, birini koparıp ağzına attı. "Geceyi sonlandırmamızı bekliyorlar."

Ses tonu hiç değişmemişti. Alaycı ve ukala... Göğsüne dayadığım hançeri görmüyor gibi davranıyordu. Tavrına sinir olmaya başlamıştım, biraz daha ittim. Beyaz gömleğinde kan belirdi. "Umurumda mı sanıyorsun bu belayı başıma açan sensin, temizlemesi de sana düşer"

Kılı bile kıpırdamamıştı,"Benim suçum olmadığını sen de biliyorsun." diyerek ikinci üzüm salkımına uzandı. Ayağımla siniyi devirdim. Üzümler yerlere dağıldı, bana değil dağılan üzümlere bakıyordu. "Yazık ettin çok lezzetliydiler."

"Ben hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim, benim yerime öteki kızı seçmen gerektiğiydi. Bilerek beni işaret ettin."

"Yanlışın var seni önüme atan büyükbabandı, seni seçmem için zorlayan oydu."

Hançeri göğsüne biraz daha bastırdım, kan lekesi genişlemeye başlamıştı... Taş gibi hareketsizdi tek bir kası bile oynamıyor, karşılık vermiyordu. "Senden nefret ediyorum. Seni öldürmemem için bir sebep söyle."

"Beni öldürdüğün anda kendini de öldürmüş olursun. Tabi bunu başarabilirsen..." Birden, ne olduğunu anlamadan, bile-

ğimden tuttuğu gibi çevirdi. "Kesici aletlerle oynamamalısın, bir yerini kesersin sonra, canın yanar."

Alaycı sesi, yüzündeki küçümseyen ifadeye eşlik ediyordu. Bileğime o kadar çok baskı yapıyordu ki, parmaklarım kendiliğinden açılınca hayretle çığlık attım. "Bu çok iyi, dışarıdakiler görevimi tamamladığımı düşünecekler."

Yüzündeki iğrenç sırıtıştan nefret ediyordum. "Pislik herif!"

Hançeri ayağıyla uzağa itti, kapmak için hamle yaptığımda bedenini üzerime iyice bastırdı. "Bir kadın kocasına saygılı olmalı."

"Sen benim kocam değilsin, asla olmayacaksın."

Saçlarımı sıkıca bileğine dolayıp başımı geri çekti. "Sebep sorumuştun ya Simay, sen sebebini çok iyi biliyorsun."

"Senden nefret ettiğimden başka bir şey bildiğim yok." diyerek dizimi kasıklarına geçirdim, öfkeyle homurdanarak iki büklüm oldu. Umduğum kadar sert vuramadığımı, kolumdan tutulup yerde yapılmış olan zifaf yatağının üzerine savrulunca anlamış oldum. Hızla doğruldum. Üzerime giydirdikleri saçma sapan ipek giysiler hareketlerimi engelliyordu. Eteğin ucundan tutup yırtınca rahatlamıştım, ters dönüp bacağımı yukarı kaldırarak yüzüne savurdum.

"Bacakların çok güzelmiş."

Ayak bileğimden yakaladı, tekrar yatağın üzerine düşürdü. Hızlı tekmeme hazır değildi, karnına tüm gücümle vurdum. Ne yazık ki ayağımdaki ipek, patiksi ayakkabıların tabanları sert değildi. Bir an duraksayarak üzerime oturdu, tırnaklarımla yüzüne saldırmaya çalıştım, bileklerimi bir araya getirip yatağın yanındaki kordona doladı. "Ne o beceremeyeceğini anladın, bağlayarak mı emeline kavuşacaksın. Sen erkek misin ha erkek misin?" Altından kurtulmak için kıvranıyor ağır vücuduyla baş edemiyordum. Verdikleri ilaç ne zıkkımsa vücudum hâlâ uyuşuktu, gücümü tam anlamıyla toplayamıyordum. Bir eliyle çenemi tuttu, sıktı.

"Bana alışmak zorundasın."

"Asla, senden tiksiniyorum."

"Ben de senden."

"İyi o zaman boşa beni, bırak gideyim."

"Bu şimdilik imkânsız..."

Üzerimden kalkarak duvara yaslandı elini göğsüne götürdü, parmağına bulaşan kana baktı.

"Niye saplamadın?"

"Kendi ülkemde olsaydım, seni çoktan öldürmüştüm."

Birden ayağa kalktı, gömleğini çıkardı... "Sakın prens bozması, sakın aklına geleni yapma, yemin olsun ilk fırsatta hayalarını keserim. Ölmeyi bile umursamam."

Yatağın yanına geldi, hızla altımdaki çarşafı çekip göğsüne bastırdı. Köşede duran dolabın yanına gidip yeni bir gömlek alarak üzerine geçirdi.

"Ne yapmaya çalışıyorsun sen?" Sanki beni duymuyordu. "Borkan, ne yapıyorsun dedim."

"Kapa çeneni, yoksa ağzını da bağlayacağım."

Kapıya gitti biraz araladı, elindeki çarşafı dışarı uzattı.

"Hanımınızın dedesine götürün. Artık karımdır, bu da kanıtı..."

***

3 AY ÖNCE

Yorgundum, kemiklerim bile sızlıyordu. Emniyetten içeri girmeden önce, kahvemi rahat içebilmek için, duvarın kenarına oturdum. Omzum demire değince resmen inledim, piç kurusu herif sıkı çıkmıştı.

Koca kıçını yanıma sığıştırmaya çalışan İbrahim'i öfkeyle ittim "Bir rahat bırak."

"Mesai çoktan başladı, amir seni çağırıyor."

"Bir kere çağırmasanız olmaz, sabaha karşı anca uyuyabildim." Biten kahvemin kâğıt bardağını elimde sıktım, karşımda duran çöp kutusuna attım. Omzumdaki acıyı unutmuş, ıskalamıştım. İbrahim kıkırdadı "Gittikçe çaptan düşüyorsun komiserim."

"Sırtım ağrıyor kolumu incitmişim." diyerek olayı geçiştirmeye çalıştım. Çömezin bile maskarası olmuştum. İyiydi hoştu da duracağı yeri bilmeyen biriydi.

"Önünüze gelene saldırırsanız olacağı buydu, her kuşun eti yenmez."

Ayağa kalktım, zaten yorgundum bir de bu zevzeği çekemeyecektim "Kendine gel, kiminle konuştuğunu unutuyorsun."

İbrahim, ayağa kalkıp hazır ola geçer gibi karşımda durdu. Çömez, polis akademisini daha yeni bitirmişti. Acemi polislere hep iyi davranırdım ama bu gün havamda değildim... "Bardağı yerden al, çöpe at!"

"Simay acele et..."

"İlk önce bir günaydın de Esen." Saçlarını savurdu, polis değil güzellik kraliçesi gibi hareket ediyordu.

"Günaydın demem senin için bir anlam ifade etmeyeceğinden, konuşup ağzımı yormak istemedim. Ayakta uyuyor gibi bir halin var."

"Aynen dediğinden, koyu bir kahveye daha ihtiyacım var."

"Kalktığından beri kaç kahve içtin?"

Konuşamayacaktım elimi kaldırıp orta parmağımı bir olarak gösterdim. Çevremizden geçen erkek mesai arkadaşlarımızdan birkaçı kıkırdadı. "Ne o kızlar birbirinize hareket mi çekiyorsunuz?"

Kaşlarımı çatıp kötü kötü bakınca gülüşmeleri kesildi. İçlerinden biri, "Buna da şaka yapılmıyor." deyince ona da orta parmağımı gösterdim. Her olaya salça olamayacaklarını öğrenmeliydiler. Esen, "Simay'a bulaşılmaz, hadi işinize bakın, şu kızın huyunu bir öğrenemediniz gitti. Üç dört kahve içmeden kendine gelemez." dedi. En yakındaki makineden kahve koyup uzattı, ilk yudum sanki midemi delmişti. "Kim bu kadar kahve koyuyor ya, sanki zift içiyoruz."

"Biz erkekler, nazik bayanlar gibi bulanık su değil koyu kahve içeriz."

"Erkekliğinizi kahvenizle kanıtlıyorsanız... Bir daha, mide ilacın var mı Simay, dersen acı kahvenin acısını çekmeye devam etmeni tavsiye edeceğim komiserim."

Ofis çok kalabalıktı. Üniformalı ve sivil kıyafetli mesai arkadaşlarımın hareketleri başımı döndürüyordu.

"Simay, seninle konuşalım."

"Yine bir olay var dersen gidecek halim yok Erdem, hem amir çağırmış..."

"Beş dakikanı almaz, kahveni al terasa çıkalım."

"Niye bu gizlilik, yoksa beni oğluna mı almaya karar verdin?"

"Ah keşke büyük olsaydı."

"Yapma Erdem şimdilerde büyük kadın modası var."

"Sen yirmi beş, benim oğlan beş olunca, oldukça büyük oluyorsun."

Terasa çıktık, koruma demirlerine yaslanarak çevreme bakındım. İstanbul'u her zaman çok sevmiştim ama son zamanlarda

kalabalığı beni çok fazla yoruyordu. "Anlat bakalım büyük sır neymiş?"

"Polat!"

"Başına gelenleri duydum, çok üzüldüm. MİT'e istifasını vermiş."

"Büyük başın derdi büyük oluyor."

"Sıkıntısı varsa yardım etmek isterim, Polat'ı çok severim."

"Sevdiğini bildiğim için yardım isteyince aklıma ilk gelen sen oldun."

"Tamam, ne yapıyoruz?"

"Neden olduğunu sormayacak mısın?"

"Koşulsuz şartsız yardım isteğine koşacağım nadir arkadaşlarımdan biridir." Bitirdiğim kahve bardağını kapı girişinde duran çöp kovasına fırlattım, tam isabet.

"Polat'ın arkadaşını tanırsın, Kerem."

"Yakışıklı Kerem."

"Hemen oğlumdan vazgeçtin bakıyorum."

"Aranızdaki yaş farkı çok dedin kalbimi kırdın."

"Kerem'in sevdiği kadının başı beladaymış. Polat, güvenilir koruma tanıyıp tanımadığımı sordu."

"Korumamı istiyor? Bundan kolay ne var. Takip nerede yapılacak onu söyle."

"Kaş"

"Güzel yermiş, tatile ihtiyacım vardı."

"Tek gitmeyeceksin, ben de seninle geleceğim."

"Oldu bil, amire ne söyleyeceksin?"

" Polat telefon açtığında yanındaydım. Haberi var gizli görevle gideceğiz."

"Haa beni ondan çağırttı demek ki. Ne zaman hareket ediyoruz?"

"Hemen, sen amirle görüşür görüşmez"

Oyalanmanın anlamı yoktu aşağı iner inmez, amirimizin odasının kapısını çaldım.

"Gel Simay,"

"Günaydın amirim."

"Günaydın, olayları öğrenmişsindir."

"Öğrendim amirim."

"Çok yorgun görünüyorsun, sana da biraz değişiklik olur diye düşündüm."

"Gerçekten yoruldum, iznimden birkaç gün istemek niyetindeyken bu görev pek isabetli oldu."

"Evine git hazırlan, ne kadar süreceği belli değil."

"Emriniz olur amirim."

"Yerli yersiz kendini tehlikeye atma sakın. Dün gece olanları duydum."

"Ummadığım taş baş yardı, adam Jackie Chan çıktı."

"Bu takip özeldir, Polat'ın ricasını geri çeviremedim."

"Ona yardım etmeyeceğiz de kime edeceğiz"

"Dostluğunuzu takdir ediyorum. Hadi şimdi evine git hazırlan, uçak biletlerinizi hemen aldırıyorum. Gece çıkarsınız."

***

Erkenden eve gitmek canıma minnetti, gecenin uykusuzluğunu bir nebze olsun giderebilirdim. Arabama binerek yola çıktım.

Polis olmak çocukluk hayalimdi. Kız çocukları bebeklerle oynarken; ben silahlarla oynar, hayali suçluları kovalar, kendimden büyüklere kafa tutardım.

Lise son sınıfta, hangi mesleği seçeceğime henüz karar verememiştim. Bir gün amaçsız bir halde yolda yürürken, adamın birinin boynuma sarılıp silahını başıma dayaması, dönüm noktam olmuştu. Saldırganı etkisiz hale getirip beni kurtaran, Polat'tı. Mesleğinde ilk günüydü. O gün tanışmış, benim ısrarla aramam sayesinde arkadaşlığımızı sürdürmüştük. Polisliğin nasıl bir meslek olduğunu sorup duruyor, başının etini yiyordum. Rehberim olmuştu, onun desteği sayesinde polis akademisine girmiştim. Polat MİT'e geçtiğinde çok üzülmüştüm, zira birlikte çalışma hayallerim suya düşmüştü. Polat gençti yakışıklıydı birçok kişi,

buna annem de dâhil, bizi yakıştırsalar da ikimizde biliyorduk ki aramızda kadın erkek ilişkisi yoktu. Daha çok dost, kardeş gibiydik. Seneler içinde bağımızı hiç koparmadık, başım sıkışsa koşacak kişilerin başında olacağından çok emindim. Ben de onun için her şeyi yapardım.

Çıkmaz sokaktaki son ev olan küçücük bahçe içindeki binamızda anneannem ve annemlerle birlikte yaşıyorduk. Oyuncak ev gibi görünüşünü her zaman çok sevmiştim...

"Simay, niye erken geldin?"

Anneannem çok güzel bir kadındı, elli sekiz yaşında olduğuna bin şahit isterdi. Kırklı yaşlarda gibi duruyordu. Bej rengi keten pantolonu, basenlerini kapatan pembe çizgili gömleği ile her zamanki gibi çok şıktı. Bir tutamı bile dağılmamış; aralarında nadir görünen kırlarıyla, açık sarı renkte saçlara sahipti. Başıma ne geldiyse bu saçlardan geldi, diyerek sıkıca topuz yapardı, açık bıraktığını hiç görmemiştim.

Saçlarımın renginin anneanneme benzemesini çok isterdim. Benimkiler neredeyse siyahtı... Boyum, gözlerimin laciverte yakın maviliği, saçlarımın gürlüğü ve vücudumun kıvrımlarının benzediğine şükretmem gerektiğini biliyordum.

Annemin kızı gibi değil, anneannemin kızı gibi duruyordum. Annem; çok esmer tenli koyu renk saçlı, kahverengi gözlüydü. Boyu da benden kısaydı ve oldukça tombul vücutluydu.

"Göreve gideceğim, uyumak için erken geldim."

"Yine mi? Şu polis olma hevesinden kurtulamadın, kadına yakışıyor mu? Evlenemeyeceksin de bu gidişle. Gecesi gündüzü birbirine karışmış kadınla hangi erkek evlenmek ister."

"Ben evlenmek istemediğime göre sorun yok."

"Senin kadarken, on yaşında çocuğum vardı benim."

"Anneanne kendini bana örnek gösteremezsin. Çocuk yaşta evlenmiş, çocuk yaşta annemi doğurmuşsun. Dedeni gördüğüme bin pişman oldum keşke o gün evden çıkmasaydım. Çocuk yaşta hayatım kararda, diyen ben değilim."

"Benim yaşımda evlen, demedim herhalde. Annende on yedi

yaşında evlenmeye kalkışınca karşı çıktım ama ne söylesem dinletemedim. Allahtan mutlu oldu da üzülmedim... Başıma gelenlerden sonra bu kelimeyi asla kullanmam."

Anneannemin zayıf tarafını biliyordum, "Arap erkekleri çok hoş ama yaa."dememle, umduğum tepkiyi alınca kıkırdadım.

"Simay cesedimi çiğner öyle gidersin bir Arap erkeğine."

"Öyle deme anneanne şöyle bir şeyh oğlu bulsam fena mı olur? Adamların arabası altınla kaplı... Klozetleri bile altından."

"Paraları batsın onların."

Üzerimi hızlıca değişip yatağıma yattım, çocukluğumdan beri anneannemin anlattıklarını masal gibi dinlerdim. "İyi uykular kızım."

"Gitme anneanne hadi anlat."

"Dinlemekten bıkmadın mı?"

"Ninni gibi geliyor." Elimle yatağımın üstüne vurdum "Anlat."

Yastığı yatağın başına yasladı. Terliklerini çıkarıp, yarı oturur pozisyonda hikâyesine başladı. Sesi ninni söyler gibi geliyordu...

***

"Simay, telefonun çalıyor."

Kan ter içinde yataktan fırladım, anneannemin anlattıklarının etkisinde kalmış olmalıydım ki, rüyamda çıplak ayaklarımla kızgın çöl kumlarının üzerindeydim. Kumlar, ayak tabanlarımı yakıyordu; beyaz uzun elbise giymiş bir adam tarafından, iki elime bağlanmış iple zorla yürütülüyordum.

"Ne Araplarmış rüyama bile girdiler. Anneanne, Arap erkeklerinin giydiği beyaz elbisenin ismi neydi?"

"Kandura, başlarına örttükleri bezin adı da kefiye. O kaymasın diye bağladıkları halkanın adı da gigel."

"Ooo maşallah bir de adamlara kızmasan ne olur bilmem."

"Kaç sene orada kaldım tabi ki bileceğim, sen niye bu kadar merak ettin anlamadım."

Söylese miydim acaba, rüyamı anlatsam bir daha eskilerden bahsetmezdi. Dinlemek hoşuma gittiğine göre...

"Yoo öylesine sordum."

Erdem'in, gelmek üzere olduğunu söylediği telefon konuşması kurtuluşum oldu, hemen duşa girdim. Minik bir valize, rahat kıyafetler koydum. Silahımı, kimliğimi kontrol ettim. Araba kapıya yanaşırken anneanneme öpücük verip yürüdüm. Annemle babam her yaz olduğu gibi tatile gitmişlerdi, üst katın karanlık pencerelerine baktım... Üst kat ve alt kat birbirlerinden ancak bu kadar farklı olurdu. İlgisiz anne baba, üzerime titreyen anneannem...

Arabaya binip, kapısını sertçe çektim. Erdem'in "Kırsaydın Simay." sözüne gülümseyerek karşılık verdim. Adam haklıydı...

***

Dalaman'a indikten sonra, orada bekleyen araçla Kaş'a geçtik... Kerem ve Hasret çiftinin kaldığı otele çok yakın bir pansiyonda yer ayırtılmıştı. Otelde yer bulmak mümkün değildi. Zira Araplar otelin tüm katlarını tutmuşlardı. Burada bile Araplarla karşılaşmak kaderimdi herhalde. Henüz gece devam ettiğinden ikimizde uyumayı tercih etmiştik. Görev ertesi sabah başlıyordu.

Kalkar kalkmaz kısa bir duş sonrası odamdan çıktım. Erdem'le hafif bir kahvaltı yapıp buraya gelme nedenimiz olan Hasret ve Kerem çiftini takip etmeye başladık.

Birbirlerine bu kadar yakışan bir çift az görülürdü. Her yerde peşlerindeydik. El ele göz göze diz dize. Görülmediklerini sandıkları yerlerde dudak dudağa öpüşüp, koklaşıp duruyorlardı.

Kendimi röntgenci gibi hissetmeye başladım, Kerem Hasret'i ağaca yasladı, o ne öpüştü, yanaklarımın kızardığını hissettim ki kolay kolay kızaran tiplerden de değildim.

Erdem telefonla konuşmaya başladı.

"Ne o hanımını mı özledin?"

"Yok ya bizim oğlanı merak ettim."

"Külâhıma anlat sen bu martavalları, istersen akşam uçağıyla git."

"Simay!"

"Dur, dürbünü ver birilerini gördüm gibi... Yok, başka bir çiftmiş, geçip gittiler."

Daha yakından izlemeliydik, yanlarından geçen çift onlara zarar vermek isteseydi verebilirdi. Polat'ı arayıp, olayı tam anlamıyla öğrenmiştik. Hasret'in üvey abisi, Hasret'i öldürmeye çalışırken polis kurşunuyla canından olmuştu. Oğluna çok düşkün olan annesi de o günden sonra ortadan kaybolmuştu. Kadının Hasret'ten intikam alacağı, daha doğrusu onu öldürmeye çalışacağı yönünde ciddi duyumlar vardı.

Nihayet ağaçlık alandan ayrılıp düz yolda yürümeye başladılar. Kerem, birden geri dönüp bize doğru koşmaya başlayınca, zannettiğimiz kadar gizli hareket etmediğimizi de anlamış olduk.

"Yakalandık ortak."

"Amir duyarsa canımıza okur, diğerleri de alay eder."

"Sen söylemezsen ben söylemem." dedim ağzıma fermuar çektim...

"Anlaştık Simay, benimde ağzım mühürlendi."

Kaçmanın, onları takip etmiyormuş gibi yapmanın anlamı yoktu, bekledik. Kerem nefes nefeseydi. "Keşke bu kadar koşmasaydınız," deyince, Erdem'in yüzü değişti gülmemek için öksürdü.

Kerem'in yüzü öfkeli, biraz ilerimizde duran Hasret ise endişeliydi. "Sakin olun biz Polat'ın arkadaşlarıyız. Koruma olarak burada bulunuyoruz."

"Polat bildirmedi, o kadından her şeyi beklerim kimliklerinizi gösterin."

"Kimliklerimize bakarken Polat'ı ararsanız daha iyi olur. Her kimliğe güvenmemelisiniz."

Kerem dikkatle yüzüme baktı "Sizi bir yerden tanıyor gibiyim."

"Doğrudur, iki dakika gördünüz daha önce. Polat'a evrak teslim etmiştim yanınızda."

Yine de Polat'ı arayıp, koruma olacağını neden söylemediğini sordu. Kendi aralarında olan mevzuydu. Hasret yanımıza gel-

mişti beni süzdüğünü biliyordum, ne hikmetse dış görünüşümden dolayı tüm kadınlar beni kendilerine rakip olarak görürlerdi. Samimiyetle gülümsedim bu gülümseme kadınca hisle anlaşılırdı, senin erkeğinde gözüm yok rahatla, gülümsemesiydi. Hasret duygusal mesajımı almıştı. Kerem de durumu anlatınca tedirginliği geçti.

"Sizi rahatsız etmeden takipte olacağız Hasret Hanım."

"Lütfen Hasret de, aynı yaşlardayız."

"Sen de bana Simay dersen, olur."

Hep birlikte yürümeye başladık, arada bir Erdem geride kalarak çevreyi gözüyor bir süre sonra görevi ben devralıyordum. Dışarıda fazla dolaşmalarının tehlikeli olduğunu söyleyerek otele dönmeye ikna ettik.

Odalarına çıktıklarında sorun yoktu. Yine de hiç kimseye, bu otel çalışanı dahi olsa, bize bildirmeden kapılarını açmamalarını söyledik.

Otel kalabalıktı, birçok katı Araplar kapatsa da yine de fazla insan vardı. Havuz kenarındaki şezlonglardan birine uzandım az biraz şekerleme yapabilirdim. Değişik dillerde konuşmalar kulağıma geliyordu. Birçok dil biliyordum; İngilizce, Almanca, kısıtlı olsa da biraz Yunanca... En iyi bildiğim dil Arapçaydı, anneannem ve anlattıkları sayesinde öğrenmiştim... Arapça konuşanlar kim, diye gözümün ucuyla baktım. Kıyafetlerimizle havuz kenarında otururak biz ne kadar sırıtıyorsak, siyah takım elbiseli adamlar da en az bizim kadar göze batıyorlardı. Araplar seslerini kontrol edemiyorlardı sanki herkes onları dinlemek zorundaymış gibi birbirleriyle bağırarak konuşuyorlar etrafı rahatsız edip etmediklerini umursamıyorlardı. Muhabbetleri, seslerinden de rahatsız ediciydi üstelik.

"Keyif çatmakta abilerini geçti."

"Tabi, o karılarla istediğini yaparken biz burada yutkunuyoruz. Karılara bak be hepsi cıbıl cıbıl birkaç tanesini kolundan tutup götüreceksin odaya, sonra..."

"Beş karın var hâlâ gözün doymadı mı?"

"Bana söyleyene bak on dört yaşında kıza teklif götürdüğünü duydum. Kaçıncı karın olacak?"

İğrenç herifler akılları fikirleri kadınlardaydı.

"Babası çok para istiyor bu iş bitince kız benim."

"Çok genç değil mi? O seni istiyor mu?"

"Kızın fikrini soran kim? Bastırırım parayı alırım kızı. Benden daha iyisini mi bulacak?"

"Körpe kız iyidir benim karılar yaşlandı artık en genci yirmi yaşında. Taze birini almak şart oldu. Ben de bakınayım, ya senin kız kaç yaşındaydı?"

"On üç."

"Dönünce konuşalım iyice."

Çığlık atmamak için, tırnaklarımı avuçlarımın içine batırdım. Yattığım yerden fırlayıp iki pisiliği tekme tokat dövmemek için kendimi zor tutuyordum. Sanki kadın; çengeldeki et gibi, ayaklarının altındaki değersiz paspas gibi, alınıp satılacak malmış gibi konuşuyorlardı.

İki kadın yanlarına gelince toparlandılar, ellerindeki havluları kadınlara uzattılar. "Ben olsam bunları çıplak çıkarmazdım. Bizimki gâvur yerlerinde yaşayınca, aslını bozmuş günahı unutmuş."

Çocuk yaşta kızla evlenmeye çalışmak, kızları kendi isteği dışında kullanmak hayatlarını dört duvar arasında geçirmeye zorlamak, seçme hakkı tanımamak günah değildi sanki.

Arapların, sadece Arapların mı dünya yüzünde yaşayan bazı erkeklerin, kadına bu şekilde yaklaşmasından nefret ediyordum. Çalışanları böyleyse efendileri kim bilir nasıldı.

Acıkmıştım, "Erdem yemek zamanı geldi uyan artık, üzerimizi değişip gelelim terden patladım."

Kereme telefon açıp haber verdik. Bu sıcakta daha rahat kıyafetler giymek vardı da sonuçta vazife başındaydık. Yine rutin kıyafetim olan kotumu giyip, silahımı çantama koydum. Saçlarımı kurutmama bile gerek yoktu, otele geri dönene kadar kurumuşlar iri dalgalarla kıvrılmışlardı. Cebimden lastiğimi çıkarıp saçlarımı

atkuyruğu yaptım. Erdem,"Niye hapsedersin güzelim saçlarını bilmem" diyerek hafif yollu saçımı çekti.

Eline vurdum, saçlarımı tekrar düzelttim, "Bir şey olursa, koştururken yüzüme gözüme gelmesin diye... Yeterli mi?"

Yemek salonu kalabalıktı. Hasret açık büfenin başındaydı, hemen yanına gittim. Tatlıları tabağına dolduruyordu. Beni görünce samimiyetle gülümsedi, "Çikolatalı olanlara dayanamıyorum."

Hasrete kanım ısınmıştı. "Ben de öyle, her gün tatlı yemeden duramıyorum."

"Spor yapıyor olmalısın, ben ipin ucunu biraz kaçırsam kesin şişmanlarım."

"Ben de dikkat ediyorum, en güzel yiyecekler zararlı olanlar biliyorum ama yine de vazgeçemiyorum."

"Aynen, bak bundan yedin mi? Vişneli, muhteşem bir tadı var."

"Güzelse ben de alayım," diyen adam, tabağını burnumun ucuna uzatmıştı, beni çalışanlardan birimi sanmıştı ne... Ters ters baktım, elimle buyurun işareti yaptım. Kadınların kendisine hizmet etmesine alışık tiplerden olmalıydı.

Hasret "Simay, istersen birlikte yiyebiliriz." deyince adamı yok saymak kolay oldu. Teni oldukça koyuydu Araplardan biri olmalıydı. Yanından hemen uzaklaştım...

"Sizi rahatsız etmek istemem," diyerek Hasret'in teklifine cevap verdim.

"Nasılsa hep bizi gözleyeceğine göre bari yakınımızda ol."

Birlikte masaya doğru yürümeye başladık. Yüksek sesli konuşmalar duyunca arkama baktım sarışın bir genç, az önce benden hizmet bekleyen adama bağırıyordu... Adamın çevresi birden siyah elbiseli korumaları tarafından sarıldı, nüfuzlu biri olmalıydı... Genç, hemen uzaklaştırıldı. Adam hiçbir şey olmamış gibi, üç kadının olduğu masaya geçip oturdu. Kadınlardan ikisini havuzda görmüştüm. Masamız hemen çaprazlarındaydı... Kadınların sululuklarını, yüksek sesle attıkları kahkahaları, sürekli adama yaslanıp oralarını buralarını sürtmeye çalışmaları-

nı film izler gibi izliyordum. Bu ucuz gösteriyi seyreden sadece ben değildim. Hasret'in kulağına doğru eğilerek "Kimmiş bu?" deyince kıkırdadı, "Gördüğün gibi, haremi olan bir prens, Omar Borkan Al Fayed'miş adı... Arap ülkelerinden olmalı."

"Zaten harem onlara yakışır, doyumsuz insanlar."

"Araplardan hoşlanmıyor musun?"

"Çok hoşlandığımı söyleyemeyeceğim, anneannem bunun gibi birinin kurbanı."

"Nasıl yani?"

"Annem Arap kökenlidir, dedem anneannemi kaçırmış ülkesine götürmüş. Evliliklerinden kısa süre sonra, bizde adettir diyerek üzerine kuma getirmeye çalışmış. Tabi anneannem asla kabul etmemiş. Annemi alarak Türkiye'ye dönmüş."

"Anneni nasıl bırakmışlar?"

"Dedem bırakmak istemese de gelen kumalar peş peşe oğlan çocukları doğurunca. Annemi bırakmakla kalmamış unutmuşlar bile."

Konuşurken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım, Erdem de Kerem'le muhabbet ediyordu. Korudığumuz çift, tam kafa dengimiz çıkmıştı... Sık sık etrafa bakınıyordum, her an bir şeyler olabilir diye diken üzerindeydim. Biraz evvel sorun çıkaran yabancı uyruklu genç, yanında birkaç kişiyle birlikte hızla Borkan denen adamın masasına doğru yürüyorlardı, ellerini ceplerine sokunca yerimden nasıl fırladığımı bilemedim. Polis içgüdüm, hemen harekete geç, demişti. Adamın üzerine atladım ve birlikte yere devrildik.

Sağımda solumda patlayan yumurtaları gördüm, silah olmaması içimi rahatlatmıştı." Pis Araplar" diye İngilizce bağırıyorlardı... Adamın korumaları gençleri itip kakmaya başlayınca, arbede büyüdü, sanki üçüncü dünya savaşındaydık. Gençler elemanların da yardımıyla kısa sürede uzaklaştırıldılar. Doğrulmak için elimi adamın göğsüne yasladığımda sırtımda bir el dolaşıyordu, şaşkınlıkla adamın yüzüne baktım, sırıtıyordu. "Hemen hemen her kadın üzerime atlar ama senin gibisine rastlamadım.

biraz ani olmadı mı?" deyince şaşkınlığım daha da arttı... Hızla doğruldum. hâlâ yerde yatıyor beni süzüyordu...

Doğrulurken adamın eline sıkıca bastım... Ağzından çıkan acı dolu inlemeyle yüreğim ferahlamıştı.

"Seni kurtarmaya çalışanda kabahat."

Adamın biçimli dudakları, çapkın bir gülüşle kıvrıldı 'Birkaç yumurtadan ölmezdim."

"Hata ettim ceplerinden çıkanların yumurta olduğunu düşünseydim bırakırdım."

Korumalar, sahiplerinin üzerini temizlemeye çalışıyorlar "Prensim yaranız var mı?" diye hep bir ağızdan konuşuyorlardı. Biraz evvel korkuyla masanın altına saklanan kadınlar telaşla adamın yanına koştular...

'Bebişim çok korktum, ay benim tırnağım kırılmış, küpemin teki nerede.' Her kadından ayrı bir ses çıkınca prens bozuntusu eliyle susun işaretini yaptı, kadınlar bir anda sus pus oluverdiler.

Kadınlar eğitimli köpekler gibi hemen susunca, yüksek sesle gülmekten kendimi alamadım. Bunun gibilerle; kadınları köle gibi kullananlarla, işim olmazdı, sırtımı döndüm masamıza doğru yürüdüm... Adam kolumdan tuttu, beni kendine çevirdi. Boyu, boyumdan yarım baş kadar uzundu. Araplarda pek görülmeyen bir özellikti bu. Başımı kaldırıp gözlerine baktım hareli yemyeşil gözleri vardı ve bu da değişikti. Yakışıklıydı oldukça yakışıklı, ne yazık ki... "Sen kimsin?" deyince kendime geldim.

"Sizi ilgilendiren biri değilim, hareminiz bekliyor." diyerek, onun kadınlara yaptığı hareketi yaptım. Omar'ın yüzü kardı, hızla yemek salonundan ayrılırken kadınlarla korumaları peşinden koşturuyordu.

Nihayet ortalık sakinleşmişti, Kerem " On bir eylülden beri, tüm yabancıların Arap ülkelerine bakışları değişti." deyince, Erdem "Sadece Arap ülkelerine mi, halen devam eden katliamlar yüzünden tüm Müslümanlık âlemi zan altında kalıyor." diyerek devam etti, "Yabancılar kendi yaptıklarını hiç görmezler, her olayı kendi yararlarına çevirirler. Bir grubun suçunu tüm bir ulusa

yüklemek, hatta tüm İslam âlemine mal etmek haksızlık." diyerek muhabbetlerine katıldım, konu siyaset olursa bitmek bilmezdi... Benim Arap'lara olan yargım anneannemin çektiklerinden dolayıydı.

"Siyasetçilerin oyunları halkın hırpalanmasına neden oluyor, her neyse bunları düşünerek keyfimizi kaçırmayalım." diyen Hasret ayağa kalktı "Biraz yorgunum."

Biz de kalkınca oda kontrolü için gelmemize gerek olmadığını, Prensle aynı katta kaldıklarından korunmalarının tam olduğunu söyledi... "Gördük beyzadenin korumalarını, hepsi göstermelik. Gençlerin elinde silah olsaydı şimdi o korudukları paşazade yaşamıyor olurdu."

Kerem'le Hasret odalarına çıkınca biz biraz daha oturduk. Kerem'den havuz kenarına inecekleri mesajı geldi. Biz de içeceklerimizi alarak o tarafa geçtik. Hava uyunmayacak kadar bunaltıcıydı. Geldiler, bizden çok uzak olmayan şezlonglara uzandılar, karanlıkta kaldığımızdan bizi görmemişlerdi. İçgüdülerim alarmdaydı, "Dikkatli ol sanki bu gece olay olacakmış gibi."

Erdem ofladı "Bitse de kurtulsak oğlumu özledim."

"Bana tatil gibi gelen sana eziyet geliyor."

"Çocuğumla karım yanımda olsaydı gelmezdi,"

Eş sevgisi, çocuk sevgisi bilmiyordum. Belki ileride seveceğim birine rastlarsam, çocuğum olursa, ben de Erdem gibi düşünecektim. Sustuk, daha fazla dikkat ederek çevreyi kolaçan etmeye başladık.

Hava çok güzeldi, yıldızlar çok yakın gözüküyordu.

"İyi geceler" diyen sesi duyduğumda doğruldum. O adamdı yine, ama bu kez çevresinde korumalar da kadınlarda yoktu. "Sizi rahatsız ediyorsam gidebilirim" dedi. Sesleri bizim oturduğumuz yere kadar geliyor, konuşmalarını ister istemez duyuyorduk.

Kerem "Vakit geçirmek için çıkmıştık, nişanlımın uykusu kaçtı" dedi, adam Kerem'in yanındaki şezlonga oturdu.

"Benim de uykum kaçtı bir dolaşayım dedim."

"Korumalarınız nerede?"

"Kalabalıktan fenalık geliyor, arada bir kafamı dinlemek için kaçıyorum."

"Kalabalıktan hoşlanmıyorsanız neden bu kadar korumayla, eşle seyahat ediyorsunuz?"

"Korumalar, bulunduğum statü için gerekli. Bu akşam gördünüz, olur olmaz yerde tehlikede olabiliyorum. Sadece bunlar gibi protestocular yok, ailemin konumu dolayısıyla edinilen düşmanlar da var." Sustu iki elini birden, saçından geçirip arkasına yaslandı. "Eşlere gelince onlar karım değil sadece bana eşlik eden kadınlar. Sizi yalnız bırakayım," diyerek ayağa kalktı.

Düşüncesiz adam, sevgililerin yanında uzunca süre oturulmayacağı yeni aklına gelmişti.

Havuzun ışığında adamın yüzü çok sıkkın görünüyordu. Hasret "Ülkenizde ne iş yapıyorsunuz?" diye alakasız bir soru sorunca adam tekrar oturdu... Konuşmaya ihtiyacı var gibi duruyordu.

"Ana işimiz petrol; yanında inşaat sektörü, hayvancılık, at yetiştiriciliği. Aklınıza ne gelirse..."

"İşiniz çok zor olmalı. Ben de inşaat sektöründeyim, Hasret veteriner. Ülkemize gezmeye mi geldiniz?"

"Birçok kere gelip gittim, daha çok yatımla gelerek kıyılarınızı dolaştım. Bizim gibiler için sadece kendi ülkemizde değil yabancı ülkelerde bile rahatça hareket etmek hayal."

"Çok para çok dert, sizi çok iyi anlıyorum şu an biz de paradan dolayı bu haldeyiz."

"Nasıl?"

"Nişanlımın üvey ailesi sadece para için yapmadığını bırakmadı. Adam kaçırma, cinayete teşebbüs, haneye tecavüz, rehin alma aklınıza ne gelirse yaptılar. Uzun hikâye"

Omar güldü "Paranın varlığı da yokluğu da dert. Benimki sadece para kaynaklı değil neredeyse nesiller boyu süren düşmanlıklar mevcut... İki abim öldürüldü, bu yüzden korumalarım bu kadar fazla ve ben neredeyse nefes alamaz hale geldim."

"Başınız sağ olsun, Türkiye'de ne kadar kalacaksınız?"

"Burada bir iki gün kafamı dinlemek istedim. İstanbul'a geçe-

ceğim. Bizim için, sizin ülkenizde yatırım yapılacak çok iyi yerler var."

"Ne gibi?"

"Kalıcı yatırımlar. Rezidanslar, kuleler, hatta tatil köyleri. Atlarımız çok iyidir at çiftliği açmayı da düşünebilirim."

"Biz de İstanbul'da oturuyoruz... Tanıdıklarım var, bağlantı kurmanızı, görüşme yapmanızı sağlayabilirim. Tatil köyleri yani ufak aile evleri benim alanım... Büyük ölçekli binalar içinde mimar ve mühendisler önerebilirim."

Kerem'i içimden tebrik ettim akıllı adamdı hemen iş bağlantıları için zemin hazırlığı yapıvermişti.

"Neden olmasın... Size özel numaramı vereyim en kısa sürede görüşelim. Nişanlınız uyukluyor."

"Az olay atlatmadı, çok yorgun, onu kaybedeceğimi düşündükçe ölüyorum sandım."

"Bir kadını ölesiye sevmek bana çok uzak."

"Ben de sizin gibi düşünüyordum, şimdi canımı istese veririm."

"Âşık olmak güzel olmalı."

"Hem de nasıl. Hayatım boyunca hissettiğim en güzel duygular."

Aşk konusu beni sarmıyordu. Biraz ilerimizdeki temizlikçi kadının hareketleri dikkatimi çekti, bu kadar geç saatte ne işi vardı. "Erdem fırla bu beklediğimiz kadın olmalı." Hızla harekete geçtiğimiz anda, kadının, silahını çıkarıp Hasret'lerin olduğu tarafa doğru ateş ettiğini gördüm "Kendinizi koruyun." diye bağırdım.

Kadın, "Öldüreceğim seni orospu," diye bağırıyordu. Yakınlaşmıştım "Silahını at" diye uyardım. Beni duymamış gibi peş peşe ateş ediyordu. "Tülin, konuşarak bu işi çözebiliriz, silahını bırak." Kadın sesime döndü ateş etti kolumun yandığını hissettim, günah benden gitmişti. Ateş ettim... Peş peşe atılan kurşunlar ve ardından derin sessizlik...

"Siz iyi misiniz yaralanan oldu mu?" diye bağırdım...

Kerem "Yok," dedi içim rahatladı, kolunu tutarak dizlerimin

üzerine çöktüm. Parmaklarımın arasından kan sızmaya başladı.

Tülin yüz üstü yatıyordu etrafı kan gölü olmuştu. "Sen yaralanmışsın." Borkan yanıma diz çökmüştü. "Bilmediğim bir şey söyle." diyerek ayağa kalkıp kolumu tutan elini ittim.

Erdem yerde yatan kadının şah damarına parmaklarını koydu "Ölmüş." dedi, Hasret kadının yanına diz çöktü..."Neden, neden annem olamadın. Neden para senin için bu kadar önemliydi? Değdi mi ha yaptıklarına değdi mi?"

Hıçkırarak ağlıyordu, Kerem Hasrete sarılarak yerden kaldırdı. Gelen polis arabalarının, ambulansların ışıkları çevreyi aydınlatmıştı; yanıma doğru yürüdüler. " Vuruldun mu? Çok üzgünüm."

"Üzülme bu benim işim, hem ufak bir sıyrık. Daha önceden fark etmeliydim, kadını ateş edene kadar tanıyamadım hizmetlilerden sandım. Onların üniformasını giymişti. İlk kurşunu isabet ettirememesine çok sevindim."

Omar Borkan, geçmiş olsun diyerek yanımızdan ayrıldı. Olan bitenden ortalık ayağa kalkmış kadınları ciyaklayarak çevresini sarmışlardı. Birinin beline kolunu dolayıp, birinin omzuna sarılınca "Pislik herif" demekten kendimi alamadım. Ayakta duracak halim kalmamıştı Kerem Hasret'i otele götürürken, Tülin Hanım ceset torbasına konuyordu.

Kolum oldukça fazla sızlıyordu, yaram temizlenip ağrı kesici iğne yapılınca hastanede daha fazla kalmak istemedim, pansiyona gelip nasıl uyuduğumu anlamadım.

***

Kapım çalınınca zorla kalktım açmadan önce iki ağrı kesiciyi bol suyla içtim. "Simay, evrak işlerini sana bırakıyorum. Oğlan ateşlenmiş, gitmeliyim."

"Merak etme devrem sen git minik nişanlınla ilgilen."

"Ne kızsın be, bu halde bile gülümsememi sağlıyorsun."

"Görevimiz kayınpederimize iyi davranmak."

Erdem minik valizini askısından omzuna taktı el sallayarak gelen taksiye bindi. Şu evrak işini hemen halledebilirsem boş vaktim kalacak gönlümce denize girebilecektim. İlk işim karakola gidip gelişmeleri öğrenmek, sonrada otele gidip olayları bildirmekti.

Fazla büyük olmayan karakola girerken kimliğimi çıkardım gösterdim bekleniyor olmalıydım hemen komiserin odasına yönlendirildim. "Simay Kaya. İstanbul cinayet masasında komiserim."

"Methinizi duyduk, işleriniz oldukça yoğun olmalı."

"Fazlasıyla yoğun."

"Kısa bir süre İstanbul'da görev yaptım, yorgunluktan başımı kaşıyacak vaktim olmuyordu. Buraya tayinim çıkınca rahatladım."

"Küçük yerlerde fazla olay olmaz ama ben hareketliliği seviyorum."

Boşuna oyalanmak istemiyordum hızlıca gerekli evrakların üzerinden geçtik. Ceset morga kaldırılmıştı. Tek atış, kalbine giren kurşunla ölüm. Para için ölmeye değer miydi? Gerçi biz neler görmüştük daha sudan sebepler için bile cinayet işleyenler vardı.

"Simay komiserim cesedi kim teslim alacak, oğlunun da cesedini alan olmamış."

"Ben de bilmiyorum öldürmek istediği üvey kızı ne yapılacağını söyler herhalde. Yanlarına gidiyorum size haber veririm."

Evet, bu iş tamamlanmıştı, otele doğru hareket ettim ne güzel yerlerdi. Denizle yeşilin muhteşem birlikteliği göz alıcıydı. Aracın klimasını kapattım camları açtım hava sıcak olsa da oksijeni doyasıya ciğerlerime çekmek istiyordum büyük kentlerde bu temiz havayı bulmak imkânsızdı.

Otele tam zamanında gelmiştim Kerem'le Hasret kapıda duruyorlardı, aracımdan indim "Keşke telefon açsaydım." Hasret yanıma geldi parmak uçlarıyla koluma dokundu "Kolun nasıl oldu?"

"Bunlar ufak yaralanmalar" diyerek omuz silktim, ani hareket edince biraz sızlamıştı. Yanlarında tanımadığım bir kadın vardı.

Hasret "Betül, benim can dostum." diyerek kadını tanıştırdı. Taksi önümüzde durunca Betül vedalaşarak bindi.

Sevgilileri fazla oyalamanın anlamı yoktu, "Niye geldiğimi söyleyeyim de, siz de işinize bakın. Ya da aracınız yoksa yolda giderken konuşalım."

Otelin kapısında birden hareketlenmeler olunca kenara çekilmek zorunda kaldık. Beyaz elbise giyinmiş Omar, yarı çıplak kadınları, oldukça kalabalık korumalarıyla ilginç bir grup oluşturuyor çevrede olan kişilerin dikkatini çekiyorlardı. Bizi görünce yanımıza geldi... Günaydın sözlerinden sonra bana baktı "Kolunuz nasıl oldu?" Bu adamla konuşmak istemiyordum. Önümüzde duran tur otobüsünden inen iki kişi kavga ediyordu. Normalde karışmak benim görevim olmasa da sırf bu adamdan kurtulmak için olaya müdahale edebilirdim. Sorusuna cevap vermeden yürüdüm...

"Bu kadının derdi ne? Kibarlık edip soranda kabahat, sizlere iyi günler." dediğini duydum, kibarlık etmiş serseri. Kibarlığını bana değil sevgililerine göstermeliydi. Kavga edenleri dinlerken yan gözle ne yaptığına bakıyordum; üstü açık spor arabasına binerek hızla hareket etti. Kadınlar arkada kalmışlardı, aceleyle araçlarına binen korumaların yanlarına zar zor sıkıştılar.

Kadınlarına bu kadar değersiz davranan kendini beğenmişin, bana göstermeye çalıştığı kibarlık yapay kalıyordu. Gittiğini görünce, adamlara, kavga etmeye devam ederlerse tatillerini nezarette geçirmek zorunda kalacaklarını söyleyerek geri döndüm."Hadi sizi gideceğiniz yere bırakayım, yolda konuşuruz"

Hasret yanıma oturdu, Kerem arka koltuğa geçti "Nereye gitmek istiyorsunuz?"

"Pansumana gidiyorduk, sen niye gelmiştin?" Öldürdüğüm kadının oğlunun Hasret'in başını yarmış olduğunu öğrenmiştim. Başındaki bandaj küçüktü... Hasret iyi bir haber alamayacağını biliyormuş gibi yüzünü asmıştı.

"Cenazeleri almaya kimse gelmedi ne yapılacağını sormak istedim, sonuçta babanın karısı ve üvey oğlu."

"İlgilenmiyorum, kızına sorun."

"O uzunca süre kimseyle ilgilenemeyecek."

"Babamın yattığı yere gömülmesinler de nereye gömülürlerse gömülsünler."

"Haklısın ben de olsaydım aynı şeyi düşünürdüm."

"Erdem'le gittiğini sanmıştım."

"Biraz iznim vardı böyle güzel bir yere gelmişken bir iki günlüğüne kalmak, hem de dosya işlerini halletmek istedim"

"Bizim otelde mi kalıyorsun?"

"Ne mümkün, prens midir, şeyh midir tüm maiyetiyle oteli ele geçirmiş. Yakınlarda bir pansiyonda kalıyorum. Yer bulmak mucize."

Hastanede işimiz çok çabuk bitti, dikişleri çabuk kaynamıştı, Hasret'in ilk sorusu saçını yıkayıp yıkayamayacağı oldu. Doktor dikkatli olursa yıkayabileceğini söylediğinde, sevinci görülmeye değerdi.

Araca ihtiyaçları varsa benimkini kullanmalarını teklif ettim. Kerem kabul etmedi, araç kiralayacağını söyledi. Yakındaki pastanede soğuk bir şeyler içmeye karar verdik. Kerem gitti...

"Çok zor zamanlar geçirdin."

"Kerem olmasaydı dayanamazdım herhalde."

"Seni çok sevdiği belli..."

"Ben de onu seviyorum. Ya sen sevdiğin biri yok mu? Çok güzelsin mutlaka erkek arkadaşın vardır."

"Erkek arkadaşlarım çok, ama sevgi yani senin gibi aşk duyduğum bir erkek yok."

"Aşka inanıyorsun."

"İnanıyorum ama aşk nedir bilmiyorum."

"Çok güzel bir duygu, Kerem'le karşılaşana kadar aşk denen duygunun sadece romanlarda filmler de olduğunu düşünürdüm. Şimdi Kerem olmadan bir dakika geçiremezmişim gibi geliyor. Dilerim sen de âşık olacağın adamla karşılaşırsın."

"Benim için çok zor hatta imkânsız. Mesleğimi duyan uzaklaşıyor."

"Akşam yemekte buluşalım."

"Yanınızda fazlalık olmak istemem."

Hasret'i sevmiştim, telefon numaralarımızı ve adreslerimizi yazdık. İştekiler dışında arkadaş edinmem hoş olacaktı. Kerem gelince kalktım...

"Size iyi gezmeler, biraz denize girmeliyim, piştim sıcaktan."

Hasret "Akşam yemekte buluşuyoruz unutma sakın," diye ardımdan seslendi...

***

Arabamı amaçsızca sürmeye başladım. Hoşuma giden ilk yerde duracak kolumu fazla ıslatmadan denize girip çıkacaktım. Tenim çok beyaz olduğundan fazla güneşe gelemiyordum.

Yolda yavaşlayan arabalara uyarak hızımı düşürdüm. Uzaktan görebildiğim kadarıyla ultra lüks bir araba elektrik direğine vurmuş oldukça hasar almıştı. Bu Borkan'ın arabasıydı. Başka bir araç da yan dönmüş duruyordu... Kadının birini ağlarken görünce durdum. Bu pisliği birkaç gün nezarette tutmak çok güzel olurdu. "Hanımefendi yaralı mısınız?"

"Yok, ben çok korktum."

"Korkmakta haklısınız bazı sürücüler araba değil uçak kullandıklarını sandıklarından böyle kazalar oluyor. Trafik polisine haber verildi mi?"

Borkan arabasının arkasından çıktı beni görünce şaşırmıştı. "Kendi ülken sandın herhalde." Hızlıca vücudunda gözlerimi gezdirdim yaralı değildi. "Hız yaparsan olacağı bu."Kazaya karışan diğer araca doğru yürümeye başladım. Kolumdan sertçe tutulup çevrildim "Bana bak kadın, senin benimle derdin ne?"

"Kolumu bırakmazsan polise saldırıdan seni tutuklatırım birkaç gün içeride yatarsan nasıl davranman gerektiğini öğrenirsin."

"Derdinin ne olduğunu sordum."

Hâlâ elini kolumdan çekmemişti öbür elimle tutup zorla ayırdım. "Ehliyet ve ruhsatını çıkar, ölümlü kaza yapmadığına şükret,

kullandığının deve değil araba olduğunu da bir daha unutma"

"Saygı sınırlarını geçiyorsun."

"Sen kimsin ki sana saygı duyacağım, senin horun kendi ülkende öter."

Öfkelenmişti, hiç umurumda değildi. Araca yaklaştım, kadın şoka girmiş gibi duruyordu. Kimliğimi gösterdim, şu anda trafik polisi olup olmadığımı sorgulayacağını sanmıyordum. Kadın kimliğimi görünce ağlamaya başladı "Sakinleşin."

"O küçük çocuk birden önüme fırladı, duramadım. O araba önüme geçip beni durdurmasaydı çocuk ölecekti. Nasıl ödeyeceğim araç çok pahalı kaskom yok ödemeye ömrüm yetmez."

"Çocuk mu?" Endişeyle çevreme bakındım. Borkan, kucağında küçük bir çocukla duruyordu yükselen sesi kulağıma kadar geldi. "Çocuğuna sahip çıkamıyorsan sokağa çıkmayacaksın. Nasıl elini bırakabilirsin nasıl?" İlk konuştuğum kadına bağırıyordu...

Trafik polisleri gelmişti daha fazla burada durmamın anlamı yoktu. Bu sefer hata etmiştim ani çıkışlarım hoş olmamıştı. Adamları da araçlarıyla gelmişlerdi, trafik polislerinin yanına gidip olayı anlattım, iki kadında Borkan'ın çocuğun hayatını kurtarmak için arabaya çarptığını söyleyince tutanak çabuk tutuldu... Adamlarından ikisini aracının başında bırakarak boş yolda yürümeye başladı. Ardından bakakalmıştım adamları da ne yapacağını şaşırmış haldeydiler. Kadınlardan biri peşinden yürümeye başladı yüksek topuklarıyla sendeleyip durunca takip etmekten vazgeçti.

Aracıma bindim yanından geçerken içim rahat etmedi. Heriften hoşlanmasam da küçücük çocuğun hayatını kendi hayatını hiçe sayarak kurtarmıştı. Geri vitese taktım yanına gittim. Tam, yürümene gerek yok, diye seslenecektim ki; peşinden gelen kadın, ayakkabılarını çıkararak adama yetişmeyi başardı... Yok, her ne olursa olsun ben bu adamla yüz yüze gelemezdim onu görünce kanım köpürüyordu. Patinaj yaparak hızla kalktım dikiz aynasından gördüğüm kadarıyla iki kumru toz içinde kaldılar.

***

Keyfim kaçmıştı pansiyona geri dönüp duşumu yaptım, uyudum. Hasret'in davetine gitmek için kalktığımda telefon geldi. Elinde olmayan nedenlerle yemek davetini iptal etmek zorunda kaldığını, sabah çok erken Prens'in özel uçağıyla İstanbul'a gideceklerini, orada mutlaka görüşmek istediğini söyledi. Anlaşılan adamla Kerem iyi anlaşmışlardı.

Tekrar yatak ve tekrar uyku, işe başladığımdan beri ilk kez bu kadar çok uyuyordum. Gece yarısı kalkıp camı sonuna kadar açtım oda serinlemiş mis gibi çam kokuları yanında çiçek kokuları da odama yayılmış yeniden uykuya dalmama sebep olmuştu.

Çalan telefonu hayal meyal duyuyordum, rüyamın en güzel yerinde bu bana yapılmazdı. Geceydi, çöl kumlarının arasındaki sanki mum ışıklarıyla aydınlatılmış gibi gözüken vahaya deli gibi koşturuyor bir damla su için yanıyordum. Henüz varmıştım, ellerime su doldurup ağzıma doğru götürdüğümde minik gölün içinden çıkan adam, elime vurarak kolumdan tuttu. Çırılçıplaktı, bir hamlede suyun dibine çekti beni. Şimdi sadece susuzluktan değil başka şeylerden de yanıyordum. Yüzünü göremediğim adam kalçalarımı okşuyor, beni kendine daha çok çekiyordu. Telefon, telefon, kahretsin tam bu anda yapılacak şey miydi? Resmen dolma gibi sarılmış olduğum pikeyi üzerimden attım, tenime değen serin hava vücudumun sıcaklığıyla sanki cız etti. Ter içindeydim, tam başlarken biten ihtirasın yoğunluğuyla keman teli gibi gerilmiştim.

"ALO"

"Bu ne biçim alo demek, uyuyor muydun?"

Telefonun saatine baktım "İnsaf amirim saat sabaha karşı dört, tabi ki uyuyordum."

"Simay görev çıktı."

"Biliyorsunuz tatildeyim amirim, elinizde benden başka polis kalmadı mı?"

"Simay beni de bu saatte uyandırdılar. Prens Omar Borkan Al Fayed kadın koruma talep etmiş."

"Olmaz amirim, adamın köpek sürüsü gibi koruması var zaten."

"Annesi ve ablası aniden gelmiş. Emir, büyük yerden... Hemen kalk havaalanına git işinin başına geç, sabah İstanbul'a özel uçaklarıyla geliyorlar, sen de rahat gelmiş olursun."

"Asla olmaz."

"Bu bir emirdir, fırla" dedi ve telefonu kapattı. Allah'ım insanın istemediği ot burnunun ucunda bitermiş sözü tam bana uygundu. Gözlerimi kapatıp rüyamın devam etmesini sağlayabilir miydim acaba. Hayali bile yoktu, oflaya puflaya kalktım çantamı hazırlayıp tekrar duş yaptım.

Pansiyonun parasını önceden ödemiştim. Arabama bindim, Dalaman havaalanına geldim, beklemeye başladım. Beklerken Borkan denen adamı araştırmamam için bir neden yoktu. Hande bu gece nöbetçi olmalıydı. Telefon açıp ismini verdim...

"Vay bu ne yakışıklı adam, yakından nasıl anlatsana Simay."

"Ya ben sana soru sordum cevap vermeden soru soruyorsun."

"Hayatı, ülkesinde değil, yurt dışında geçmiş."

"Devam et." Soylu kötü çocuklardandı. Kuveyt'e bağlı, oldukça büyük, kendilerine ait toprakları ülkesinin can damarı gibiydi. Petrolün yüzde kırkı onların sahip olduğu topraklardan elde ediliyordu. Bu kadar şımarık olmasına şaşmamak gerekirdi altın yumurtlayan tavuk değil, tavukların üzerinde oturuyordu. Nefes aldıkça kasalarına para doluyordu.

"Sağ ol Hande."

"İki abisi suikast sonucu öldürülmüş."

"Büyük başın büyük derdi olur derler."

"Dikkatli ol."

Veda ederek telefonu kapattım parası olanda dertliydi, olmayanda dertliydi. Nerede kalmıştı bunlar. Ayağa kalkıp sıkıntıyla dolaşmaya başladım VİP girişine doğru yürüdüm. En nihayet gelmişlerdi. Bej uzun elbise giyinmiş Borkan, siyahlar içinde korumalar, aynı şekilde siyahlar içinde iki kadın... Kollarında asılı olan Gucci çantalar en az üç bin ederdi, güneş gözlükleri de benim bir yıllık maaşıma denkti herhalde. Eh ben de bu gruba uygun sayılırdım siyah kotumu siyah bluzumu giymiştim. Kerem'le

Hasret de aralarındaydı yazlık kıyafetleri içinde pek bir garip duruyorlardı. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Hasret beni karşısında görünce şaşırdı "Simay senin ne işin var burada?"

"Emirler..." Diyerek koruma grubunun arasında yerimi alarak kadınların yanına geçtim... Borkan'a baktım beni fark etmemiş gibi duruyordu... Sadece Borkan mı? Kadınlar da tepki vermemişlerdi sanki görünmezdim

Kısa süre sonra ortalama büyüklükte olan uçağa bindik. Uçak uçak değil sanki çok lüks bir dairenin salonu gibiydi... Korumalar panelle ayrılmış bölüme doğru yürüyünce ben de onların arasına katıldım. Panelin tam yanındaki koltuğa oturdum, devamlı konuşuyorlardı. "Karıya bak be."

"Prensimizin takıntısı oldu, yakında bunu da haremine katar."

"Güzel parça, bir şansımı denesem mi?"

Arapça bildiğimden haberleri yoktu Abazaların. Prensiniz beni zor yatağa atar pislikler desem arbede çıkacak birkaç tanesini hırpalamak zorunda kalacaktım. Akılları fikirleri belden aşağı işliyordu. İçlerinden birinin ısrarlı bakışına kaşlarımı çattım, bunu yeni görmüştüm, kadınlarla gelmiş olmalıydı. Bakışlarını fark ettiğimi görünce kendine geldi. Oldukça hoştu, Borkan kadar yakışıklıydı, diğerlerinin kısa boyları yağlı gobeklerini zor taşıyan halleri arasında seçkin bir görünüm sergiliyordu. Kulağım panelin arkasındaki konuşmalardaydı.

Borkan "Arkadaşınızı yanınıza çağırabilirsiniz. arkada erkek korumalarla oturmasına gerek yok." dedi, Prens hazretleri lütfetmişti. Panelin arkasından çıkan Hasret'in yüzünü görünce sevindim, yerimden kalktım"Bu adamlar iki dakikada başımı şişirdiler."

Öne geçtik, arkadaki koltuklardan birine oturdum"Niye yanımıza gelmiyorsun?"

"Görevdeyim ve o adamdan mümkün oldukça uzak durmak niyetindeyim."

Hasret hemen yanımdaki koltuğa geçti "Ne oldu hemen anlat, tatil yapacaksın sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum, gece telefon geldi, Prens Borkan koruma talep etmiş... Kadın polis istediğini belirtmiş. Tabi İstanbul polisinden birinin burada olduğu söylenmiş, amirime ulaşılmış... İşte bu şanslı kadın polis ben oldum... Bu adamdan nefret ediyorum, iki günlük tatilimi mahvetti. Dün geceden beri sinirden ne yapacağımı bilemedim."

"Annesiyle ablası geldi, herhalde onlar içindir."

"Kabak benim başıma patladı, keşke daha önce dönmüş olsaydım. Herife bak tam bir kasıntı, kadınları ne oldu?"

"Onları yollamış olmalı, görmedim."

"Ailesi niye gelmiş biliyor musun?"

"Evlenmesini istiyorlarmış."

"Dilerim cadı bir kadına düşer ya da kadınlara mı demeliyim?"

"Tek eşliliğe inanıyormuş."

"Hah hiç güleceğim yoktu, beyimiz ondan mı dört kadınla yatıp kalkıyordu. Bunlar adam olmaz... Babasının kaç karısı olduğunu biliyor musun? Altı."

"İnanmıyorum."

"Zoraki koruma olarak mecbur bırakılınca araştırmak zorunda kaldım. Ve beyzadenin kırmadığı ceviz kalmamış. Ailenin yaramaz oğlu, ayrıca tek eşlilik safsatasına inanmıyorum. Hep çoklu ilişkileri olmuş... Kadınlarla ilişkileri çok erken başlamış... On sekizli yaşlarda İspanyol bir mankenle iki üç sene takılmış, sonrasında kendini dağıtmış. Ülkesinde hiç yaşamamış gibi bir şey, tüm okul hayatı yurt dışında geçmiş. Yirmi sekiz yaşında, boy bir seksen beş..."

"Oldukça fazla araştırmışsın."

Hasret biraz imalı mı bakıyordu, yok canım bu adama ilgi duyduğumu düşünüyor olmazdı.

"Mecburen araştırıyoruz, koruduğumuz kişileri iyi tanımamız gerek. Şu kadınlar gitse de ben de kendi görevime dönsem. Ya siz nasıl bu uçağa davet edildiniz? Adam çok sıkı korunuyor yeni tanıştığı insanları bu kadar çabuk hayatına dâhil etmesi ilginç geldi."

"Otelin üç katını birden kiraladığını biliyorsun, bizim odamızda o katların arasındaydı. Korumalar çıkmamızı istediler, Kerem karşı çıktı. Olay büyüyecekken Borkan geldi hak verdi. İlk tanışmamız böyle oldu. Biz vedalaşmak için Betül'ün evine giderken onu yolda gördük arabamıza bindi, Annesiyle ablasının baskısından bunaldığı için otelden çıkmış. Kerem'le uzun süre konuştular iyi anlaştılar. Sabah İstanbul'a döneceğimizi söyleyince de beraber gidelim diye davet etti."

Borkan, oturduğu koltuktan kalkıp uçağın arka kısmına geçti. Kerem, Hasrete bakınca"Hadi nişanlının yanına git, bak gözleri gel diyor." diyerek Hasret'i uyardım.

"Sonra görüşürüz," dedi, yanımdan kalktı. Koltuğuma biraz daha yerleştim şekerleme yapmanın tam zamanıydı. Borkan kıyafetini değiştirmiş olarak yanımdan geçerken temiz sabun kokusuyla karışık hafif parfüm kokusu burnuma doldu.

Kot üzerine, çizgili gömlek giymişti. Adam, baştan ayağına kadar, ben kaliteyim diye bağırıyordu. Kerem'le Hasret'i birbirine sarılmış uyku pozisyonunda görünce çaprazıma oturup gömleğinin manşetlerini kıvırdı. Bileğindeki saat milyon dolarlık rolexlerden olmalıydı. Daha aşağısını takmak beyzadenin kanına dokunurdu. Birden başını kaldırıp hana baktı, hemen yüzümü cama doğru çevirip gözlerimi kapadım...

Sabun kokusunu çok net duyuyordum.Gözlerimi açtım, Borkan koltuğumun kollarına ellerini dayamış üzerime eğilmişti "Ne yapıyorsun?"dedim, aceleyle çevreme bakındım görebildiklerim uyuyordu, uçağın ışıkları loş hale getirilmişti.

"Tadımı merak etmiyor musun?"

"Hayır, nereden çıkardın?"

"Bakışlarından."

"Yanlış anlamışsın ben sana hiç bakmadım."

Eliyle çenemi tuttu "Yalancı, bu güzel dudaklarla nasıl yalan söyleyebiliyorsun." Dudaklarımı parmağının ucuyla okşadı. Kanım delirmeye başladı "Kabul et, tadımı merak ettiğini kabul et."

Gözlerinin, sesinin boğuk tınısının etkisinde kalmıştım. Du-

daklarıma şöyle bir dokunup geri çekildi, hayılacak gibiydim nefret ettiğim adamın tesirinde nasıl kalabilirdim. Sessizliğimi, kabullenme sanmıştı. İnanamıyordum, gerçekten bu adamın tadını, nasıl öpüştüğünü merak ediyordum. "İşte böyle benim için arala güzel dudaklarını."

Harikaydı, dudakları dudaklarımı esir alıyor resmen beni sömürüyordu. Karşılığını vermeliydim, o benim tadımı nasıl alıyorsa ben de onu tatmalıydım. Dudaklarını, dilini karşıladım. Hayatımda bu kadar erotik bir an yaşamamış bu kadar ihtirasa kapılmamıştım. Onun hissettirdiklerinden başka hiçbir şey düşünemiyordum, belimden aşağıya lavlar akıyor gibiydi. Dudaklarımdan başka hiçbir yerime dokunmayan adamın yangınının içinde kaybolmuştum. İnlemelerime engel olamıyordum kimin duyacağı hiç önemli değildi alev almış yanıyordum.

***

"Dikkat dikkat sayın yolcularımız, Istanbul havalimanına iniş yapmak üzereyiz lütfen kemerlerinizi bağlayınız."

İniş mi? Kemer mi? Birden gözlerimi açtım; Borkan oturduğu koltukta bana bakıyordu. Tanrım gerçekten öpülmüş gibiydim çekinerek göz ucuyla baktım. Tek kaşını kaldırarak bakışıma cevap verdi. Of Allah'ım inlememiş olayım; Borkan'ın yüzündeki tuhaf ifadeyi görünce kendimden şüphe ettim. Rüyaydı, sadece rüya... Kemerimi bağladım bir daha onun olduğu tarafa bakmadım.

Uçak havalimanına indi. Kapı açılıp İstanbul toprağına ayak bastığımda değişik bir şekilde mutlu oldum. Ülke içi veya dışı nereye gidersem gideyim evimin olduğu yer çok daha güzel geliyordu.

Omar Borkan maiyetiyle ön hazırlık için beklerken, biz korumalar önlem amaçlı dışarı çıktık. Kapının önünde limuzin vardı, kesin Omar'ın olmalı diye düşündüm... Çevreyi kontrol ettim biraz ileride yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakan adamı görünce sevinçten ne yapacağımı bilemedim. Koruma ol-

düğüm bir anda aklımdan çıktı, Polat'ın son anda açtığı kollarına atıldım sevgiyle sarıldık.

"Ne haber fıstık?"

"Hainsin oğlum sen."

"Ne hainliğimi gördün?"

"Arkadaşım tehlikede dedin kendimi Kaş'a zor attım, senin yüzünden hiç hoşlanmadığım insanların korumasına getirtildim. Bana borçlusun Polat Bey."

Polat "Hah sanki ben oralarda kal dedim." diyerek saçlarımı karıştırdı. "Şu hareketi yapma diyorum... Seni öldüreceğim." Bir yumruk salladım hemen engelleyip sarıldı.

"Sizin ülkenizde koruma görevi böylemi yapılıyor?" Borkan'ın sert sesi kulağımda patladı... Kapının önünde durmuş Polat'la bana bakıyordu... Oldukça sinirli görünüyordu, hemen toparlandım. "Ukala herif, sanki ben istedim koruma olmayı. Sonra görüşürüz Polat."

Limuzine binmeye çalışan kadınların yanına gittim iki kadın büyük koltuğa oturdu, karşılarına geçtim. Borkan'ın diğer araçla gideceğini düşünürken, içeri girip yanıma oturdu. Araçlar hemen hareket etti.

"Ülkene geri dönmelisin sorumluluklarından kaçamazsın."

Yaşlı kadın asabi görünüyordu, fena kaynana olacağı belliydi. "Sorumluluklarımdan kaçtığım yok. Evlenmek istemediğimi defalarca söyledim."

"Babanın yerine geçtiğinde evli olmalısın, halkımız buna çok önem verir."

Hah doğru, çok önem verip üç beş tane kadın alırlar, kendimi sıkmasam kahkahalarla gülecektim.

Genç kadın beni süzüp duruyordu"Bu kız kim, burada korumalarımız vardı."

"Kadın korumayla daha rahat edeceğinizi düşündüm."

Yaşlı kadında bana bakmaya başlamıştı"Yattığın kadınlardan biri mi? Öyleyse bizimle aynı yerde oturamaz."

"Anne konuştuğuna dikkat et, herhangi bir koruma değil Türk hükümetinin polislerinden biri."

"Ne olmuş yani kadın polis de olsa kadındır. Güzel olunca, ne mesleğinde ne dininde ayrım yapmadığını cümle âlem biliyor."

Borkan elindeki dosyayı koltuğa sertçe vurdu. "Annem olman, ulu orta beni yargılama hakkını vermez. Üvey annem olduğunu unutmamanı tavsiye ederim."

Yaşlı kadın omuzlarını silkti "Öz annen olsa o da aynı sözleri söylerdi."

"Yanılıyorsun, annem yerini bilir ona göre davranırdı."

Neredeyse ağzının payını vermek üzereydim. Kendimi son anda frenlemem iyi olmuştu, Arapça bildiğimi açık etmemin anlamı yoktu.

Oldukça büyük bir otelin önünde durduk. Diğer araçta bizi takip eden korumaların bir kısmı otelden içeri girerek rutin kontrollerini yaptılar. Haber geldiğinde araçtan inip, içeri girdik Otelin sahibi tarafından karşılandık. Kadınları odalarına yerleştirir yerleştirmez amirime telefon açtım.

"Geldik amirim, görevimi tamamladım."

"Kadınlar bu gece gidecekmiş, yanlarında kal yarın sabah işine dönersin."

"Resmen eziyet, başka birini görevlendirseniz..."

"Simay görevini yap."

"Emredersiniz amirim,"Holde duvarda asılı olan aynaya dil çıkarttım, akşama daha çok vardı. Başımı çevirdim Borkan beni seyrediyordu.

"Annemler kapalı çarşıya gitmek istiyorlar."

"Çok kalabalıktır koruma sağlamak zor."

"Dediğimi yapın, adamlarım yardımcı olacaklar."

"Kapalı çarşıyı bilmediğiniz belli, aşırı kalabalık olur. Her hangi bir şey olursa uyarmadığımı söyleyemezsiniz."

"Validemle, ablamla ilgileneceksiniz. Saygısızlığa asla tahammülüm yok bilesiniz."

"Ben devletin polisiyim sadece amirimin emirlerini dinler ve uygularım. Beni korumalarınızla bir tutmayın"

"Devletinizle ülkemin karşılıklı çıkarları doğrultusunda, şu

an benim emrim altındasınız" dedi geniş adımlarla yürüyüp gitti. Kendini beğenmiş, sırf bu sözleri söyleyebilmek için validesine özelikle beni koruma olarak istediğini tahmin etmek zor değildi. Beni küçük düşürmek için ne mümkünse yapıyordu. Sayılı saatler çabuk geçerdi, gece bunlardan kurtulacaktım.

Kapalıçarşı, İstanbul kentinin merkezinde Beyazıt, Nuruosmaniye ve Mercan semtlerinin ortasında yer alan dünyanın en büyük ve en eski kapalı çarşılarından biridir. Bin dört yüz altmış bir yılında, Fatih Sultan Mehmet tarafından inşaatına başlanmış, asıl büyük çarşı ise Kanuni Sultan Süleyman tarafından ahşap olarak inşa ettirilmiştir.

Anne kız halı için pazarlık yaparlarken ben kenarda bulduğum minik kitaptan Kapalıçarşı'nın tarihini okuyordum. Senelerdir bildiğim yerin geçmişini şimdi öğrenmek ilginç olmuştu.

Of, kadınlar iki kuruşun hesabını yapar gibilerdi. En zengin petrol kaynaklarının üzerinde oturdukları halde pazarlık yapıyorlardı. Aşırı kalabalık vardı insanlar omuz omuza yürüyordu, satıcıların önümüze çıkıp ikide bir lokum uzatmalarından, dükkânlarına davet etmelerinden içim fenalaşmıştı. Neler yoktu ki; baharatçılar, şekerciler, halıcılar, eski Osmanlı kıyafetleri satanlar, özellikle sıra sıra kuyumcular. Kadınların dikkatini halıcılar ve kuyumcular çekmişti. Her kuyumcunun önünde duruyor beğendiklerini hemen alıyorlardı. Aşırı şekilde alış veriş yapmaya başlayınca diğer esnaflarında ilgisini çekmişlerdi. Her dükkâna zorla sokulur olmuştuk.

"Hay ben sizin..."

"Aişe hanım biraz Türkçe bilir, bence sözlerine dikkat et." diyen yakışıklı korumaydı "Sen de biliyorsun."dedim, şaşırmıştım...

"Üniversiteyi burada okudum."

"Üniversiteyi burada okuyup koruma mı oldun?"

"Fayed'ler için çalışmak ayrıcalıktır, onlar tarafından okutuldum."

"İsmin nedir?"

"Nebi"

Saat oldukça geç olmuştu, kadınlar alışverişe doymamışlardı. Nebi telefonuna cevap vererek kadınların yanına gitti... Son bileziği koluna takan Aişe Hanım "İstediğim zaman otele giderim." diyerek söylendi. Nebi elindeki telefonu uzattı, kadınlar iki saniyede ayaklandılar.

Arayan Borkan olmalıydı. Yaşasın, diye bağırmamak için kendimi zor tuttum. Nebi gülümsediğimi görmüştü "Hadi kurtuldun" dese de, kadınlar sallanarak yürüyorlardı. Nebi'nin eli kolu paket doluydu. Abla olan birkaç paketi bana uzatsa da almamıştım. Ters bakması benim sorunum değildi. Uşaklık değil, resmi korumalık yapıyordum.

Otele döndük odalarına kadar çıktım... Borkan onları bekliyor olmalıydı, Aişe Hanım koltuğa uzanıp bacaklarını ovmaya başladı. Eliyle bana gel işareti yaptı, yerimden kıpırdamadım "Gel bacaklarımı ovala, hiçbir işe yaramadın zaten."

Kadına bakmadan Borkan'a baktım, rahatsız olduğumu hissetmişti hiç ses etmeden durdu. "Hadi ovsana, sen nasıl benim sözümü dinlemezsin."Kadın yarım yamalak Türkçe konuşuyordu...

Gözlerimi Borkan'dan ayırmadım, yanlış anlamıyordum adamın gözlerinin içi gülüyor benim duyduğum rahatsızlıktan zevk alıyordu. " Tonta" *(Salak) diye mırıldandım. İspanyolca bildiğim birkaç kelimeden biri şu ana tam uymuştu.

Gözleri birden karardı "Göreviniz sona erdi. Saygılı hareketleriniz ve sözleriniz amirlerinize tarafımdan rapor edilecektir. Kapı arkanızda, çıkarken kapatın."

İşte bu kadardı dediğini ikiletmedim eziyet bitmişti. Koşarak aşağı indim, özgürdüm.

***

"Anneanne ben geldim,"

"Görevin nasıl geçti?"

"İyiydi, sana neler anlatacağım kulaklarına inanamayacaksın."

Anneannemin yaptığı güzel yemekleri yerken olan biteni anlattım "İsimlerini duymuştum, oldukça nüfuzlu ve çok, çok zengindirler."

"Aman zenginlerde ne oluyor, halı için bir pazarlık edişleri var sana anlatamam."

"Dedenin ailesi onlardan hiç haz etmezdi, kaldığım kısa süre içinde iki taraftan da öldürülenler olduğunu biliyorum."

"Dertleri neymiş?"

"Toprakları birbirlerine sınır, aradaki bölgede iki tarafta hak iddia ediyordu..."

"Tabi açtıkları petrol kuyuları yeterli gelmiyordur. Borkan denen adamı görsen; bir azamet, bir tavır sanki ufak dağları ben yarattım havasında. Hele kadınlarını görsen adama biri yetmemiş, dört kadınla birlikte. Ailesi gelince kadınları çöp gibi başından atıverdi. Kaba herif, sevimsizin tekiydi."

"İlk kez bir erkekten bu kadar çok bahsediyorsun."

"Aman anneanne."

"Sakın kızım uzak dur, gördüğünde yol değiştir."

"Bir daha görüşecek değiliz o yoluna ben yoluma."

***

Çok büyük konuşmuş olacağım; Hasret'in düğünü Borkan'ın kaldığı otelde yapılacaktı. Kaş'tan geldiğimizden beri Hasret'le görüşüyorduk. Polat'ın ortak tanıdığımız olması çok kolay arkadaş olmamızı sağlamıştı.

Bir taraftan da Polat'ın başına gelenlere kafamı takmış durumdaydım. El altından araştırmalar yapıyor onu tehdit eden adamların foyasını meydana çıkarmaya çalışıyordum. Hiç kolay değildi hepsi hatırlı nüfuzlu kişilerdi. Pisliklerinin üzerini örtmeyi kolay başarıyorlardı. Eninde sonunda biri açık verecek, ötekiler çorap söküğü gibi çözüleceklerdi.

Gece gelen telefon üzerine, anneanneme gözükmeden evden

çıktım. Taksim'in arka sokaklarında bar işleten, arada bir muhbirliğimi yapan adamla konuşma yapmamın tam zamanıydı. Birkaç kez başını dertten kurtardığım için bana borcu vardı. Kıyafetim özel olmalıydı ıvır zıvır insanları barına almaz daha çok üst tabaka müşterilere hizmet ederdi. Aldığım telefon, Polat'ın başının belada olduğu adamlardan birinin, barda olduğuyla ilgiliydi.

Deri mini eteğim, deri ceketim aşırı makyaj ve oldukça yüksek ayakkabılarımla bahsi geçen bara oldukça uygundum. İri dalgalar halinde şekillendirdiğim kızıl peruğumu başımı öne eğerek daha çok kabarttım.

Merdivenlerden ağır adımlarla indim işletmenin sahibi yaralı yüz lakabıyla nam salmış muhbirim başıyla barın ucunu işaret etti. Kelli felli adamlardan biriydi, gazetelerin dedikodu sütunlarında ismi sıkça geçerdi. Ağır adımlarla yanına gidip yüksek tabureye oturdum. Barmen hemen burnumun ucunda bitti "Hoş geldiniz sipariş vermek ister misiniz?"

"Tabi ki sipariş vermek isterim bu ne biçim soru, örgü örmeye gelmedim herhalde buraya."

"Viski, bira, tekila?"

"Kararsızım," dedim, taburemi hafifçe döndürdüm, adamın kadehine minik bir dokunuş yaptım"Bundan olsun beyefendinin içtiği çok güzel gözüküyor."

Adamın dikkatini çekmiştim "Bayana benim içtiğim konyaktan ver."

Gözleri belli bölgelerimde daha çok takılmış, gördükleri hoşuna gitmiş olacak yüzünde pis bir sırıtış belirmişti. "Barmen, bayanın kadehi boş kalmasın."

Yaralı yüz'ü, barmenin yanında gördüm, konyak koyduğu kadehi el çabukluğuyla değiştirdi. Önüme konan kadehten bir yudum aldım soğuk çaydı. Barmene gülümsedim... Kadehimi kaldırdım "Konyak nefismiş, çok tatlısınız" Birde cilve yapmayı bilseydim daha iyi olacaktı...

Adam kendinden çok emindi, kadehini bir yudumda bitirip ikincisini istedi. Gelen ikinci kadehi parmaklarının arasında çe-

virmeye başladığında hemen çayımı içip kadehi barmene doğru ittim, "Tazele" diyerek adama döndüm "Hadi siz de bitirin ikinci kadehlerimizi birlikte içelim."

Adam dediğimi yaptı yenilenen kadehler önümüze konduğunda elime alıp kaldırdım "Şerefinize"

Adam"Sana Angelina Jolie'ye benzediğini söyleyen oldu mu?" dediğinde kahkaha attım. Tam eski filmlerdeki Suzan Avcı'nın kahkahası gibi olmuştu, elimin tersiyle saçımı geriye attım, parmaklarımı şöyle bir boynumda gezdirdim. Adamın gözleri parmaklarımı takip ediyordu"Söylediler, ondan çok daha güzel olduğumu söyleyenler de oldu."

"Haklılar çok daha güzelsin, ben hep buralardayım seni hiç görmedim."

"Buralara nadir takılırım, yurt dışından yeni geldim. Ya siz neden buradasınız?"

Kadehler yine boşalmıştı yenilenerek geri geldiler "Can sıkıntısı bebeğim."

Adamın dili dolaşmaya başlamıştı "Anlat derdini açılırsın canım." diyerek konuya girmeye çalıştım. Kocaman, terli eli bacağımı kavrayınca hafiften kıkırdadım. "Güzel kadınsın" diyerek bacağımı biraz daha sıktı. Şöyle tek harekette bileğini kıvırıp kırmak vardı ya...

"Biliyorum şekerim, hadi derdini anlat keyfimize bakalım." Bacak bacak üzerine atınca adamın eli düştü eteklerim daha da kısalmıştı. Şimdilik yapacak bir şey yoktu ellemesindense bakışlarına razıydım "Karın mı çocukların mı sıkıntı veriyor?"

"Hiçbiri,"

Adam bir türlü çözülmüyordu "Birlikte gideceğimiz bir evin var mı? Derdini söyle de kurtul. Birlikte olmak istediğim erkek bir tek beni düşünmeli yoksa zevki olmuyor."

"Benimle gelir misin?"

Şapşal herifin gözleri parlamıştı "Neden gelmeyiyim şekerim," dedim kulağına doğru eğildim "Şu koca barda senden yakışıklısını mı bulacağım, tam benim tipimsin," diye fısıldadım... Adam bunca lafa çözülmezse, dünya yansa anlatmazdı...

"Aptallar benimde kanıt topladığımdan haberleri yok"

Aman da aman nihayet"Ne kanıtı?"

"Hepsi gizli kasamda, onlar beni yakarsa ben de onları yakacağım. Adamlar tuttum."

"Niye?"

Barmenin önüme doğru ittiği içki şişesinden bardağını ağzına kadar konyak doldurdum. Ellerim titremiş birazı dökülmüştü. Adam güldü "Kafayı buldum desene"

"Ay ne güzel gülüyorsun bak derdini söyleyince ne güzel açıldın,"

"Elimde belgeler var sizi mahvederim, diyen pisliğin burnunun ucuna; evine kadar girebilen adamlarım var. Aptal, polisim diye geçiniyor bir de..."

"Polislerden nefret ederim, kendilerini bir şey sanıyorlar... Sanki öyle kolaydı tehdit etmek iyi yapmışsın canım."

Yaralı yüz yanıma kadar gelip barmene seslendi "Çabuk git arkadaşları geldi" fısıldamasını zorlukla duydum, adamın başı tezgâhın üzerine düşmüştü. Ayağa kalktım aniden koluma yapıştı "Nereye gidiyorsun?"

"Merak etme şekerim, çişim geldi boşaltıp hemen geliyorum."

"Doğallığını sevdim... Çabuk gel hemen gidelim."

"Sen bir içki daha iç uçarak gidip geleceğim" Kaçmanın zamanı gelmişti...

Kadınlı erkekli kalabalık bir grup merdivenlerden iniyorlardı. Görülmemek için tuvalete girdim biraz oyalanıp arka kapıdan çıktım. Tanınmayı göze alamazdım adamlar namuslu geçinen belalılardandı.

Dışarı çıkar çıkmaz Polat'ı aradım "Yusuf Namlı, gizli kasasında belgeler olduğunu söyledi. Evine kadar giren adamları varmış dikkatli ol"

"Sen ne yaptın?"

"Ya bağırma kulağımın zarını patlatacaksın."

"Kızım bunlar belalı herifler seni mahvederler."

"Dünkü çocuk değilim herhalde... Kasası; ya evinde ya işyerindedir bulmak sana düşüyor."

"Burnunu bir daha işlerime sokarsan seni pataklarım."

"Kolaydı sanki hadi araştırmaya başla."

"Sağ ol dostum, sen cansın."

"Şimdi ağlatacaksın beni... Adam bulut gibi sarhoş, burnunun ucunu görmüyor fırsat bu fırsattır derim."

"Bir daha sakın karışma başının belaya girmesini istemem."

"Şimdilik yapabileceğim bu, kendine iyi bak; dostumu kaybetmeye tahammül edemem." Telefonu kapattım cebime koymaya çalışırken yere düşürmem hiç hoş olmadı "Kaçıncı telefon kahretsin." Eğildim yerden alıp doğruldum kırılmamıştı, bakışlarım karşı kaldırımda park eden araca takıldı. İçinden inen adamla göz göze geldim, vücudumu baştan aşağı süzdü. Kaşları çatıldı, hızla bana doğru yürümeye başlayınca önümde duran taksiye bindim. "Çabuk yürü sakın durma."

Borkan'dı benzetmiş ama tam emin olamamıştı. Bu kadar seksi görünen kıyafetin içinde zaten ben; ben değildim.

***

"Simay, düğünümü organize eden şirketten gelenlerle buluşacağız neler yapacaklarını anlatacaklar. Benimle otele gelir misin? Lütfen. Tek başıma karar vermek istemiyorum."

Tek izin günümdü, tek izin günüm ve yine telefon... Hasret olmasaydı kesinlikle açmazdım "Yatıyordum" diye mırıldandım...

"Lütfen Simay, Firuze annenin misafirleri varmış, Hale'nin çocuğu ateşlenmiş, Betül'ün de klinikte durması gerekiyor..."

"Çok uzun sürer mi?"

"Erken gidersek erken geliriz, kahvaltıyı otelde yaparız."

"Telefonda anlatamıyorlar mı?" Hasret sessiz kaldı "Tamam geliyorum." Dedim, hemen kalktım. Herkes izin günümü katletmek için anlaşma yapmış gibiydi. Tam gün uyuduğumu hiç hatırlamıyordum. Günlerce önemli bir şey olmaz, benim tatil günümde mutlaka bir olay olur göreve çağrılırdım. Ya da başka bir halt çıkardı. Aceleyle banyo yapıp giyindim...

Otele geldiğimde Hasret kapıda bekliyordu. Aksilenmiştim ama kızın yüzünü görünce neşem yerine geldi.

"Havuz kenarında masa ayırttım, hadi gel."

Yüzme havuzuyla yemek salonunu ayıran, kısa cam panellerin arkasında bizim için hazırlanmış masaya oturduk "Hava çok sıcak, keşke havuza girebilseydik?"

Havuz bomboştu, şaşkınlıkla Hasret'e baktım"Pek kimse yok."

"Tabi olmaz Borkan havuzu ve havuza bakan tüm odaları kiralamış."

"Ne büyük israf, vücudunun görünmesinden utanıyor muymuş" dedim... Hasret kahkahayla gülmeye başladı.

"Âlem kadınsın Simay adamı gördüğün yok, hâlâ mı nefretin sürüyor."

"Nefretim sadece onunla ilgili değil genel olarak hoşlanmadığım bir adam, anladın işte."

"Yani Arap olmasaydı?"

Tam o anda havuzun diğer ucundaki hareket dikkatimi çekti. Esmer ten, biçimli vücut hatları, Borkan omzuna atmış olduğu havluyu çekerek şezlonga fırlattı ellerini başının üzerine getirip balıklama suya atladı. Bir süre suyun üstünde görünmedi tekrar göründüğünde kuvvetli kulaçlarla seri olarak yüzmeye başladı.

"Simay"

"Hıı?"

"Çatalın elinde kaldı."

"Ya" Deyip çatalı ağzıma götürdüm... Çatala çarpan dişlerim tak etti, Hasret kıkırdadı "Şaşkın çatal boş, sen bu adamdan nefret ettiğine emin misin?"

Borkan, havuzu birkaç kez turaladı merdivenlerden çıktı başını sallayıp suyu silkeledi. Havluyu başına götürdü kol kasları şişmişti. Havluyu vücudunda dolaştırdı, omuzları karnı bacakları, sırtı. Kıkırdayan iki kadın, sadece altlarında tangalarıyla yanına geldi...

"Adi herif, nihayet dörtten ikiye düşmüş." Kadınlar Borkan'a bir şeyler söylüyorlardı, içeri giren görevli kadınlara kapıyı gösterdi.

"Bak, onun kadınları değilmiş."

"Aman bana ne. Hasret, kabul ediyorum yakışıklı, karizmatik, paranın verdiği güçle kendinden çok emin, çekici, seksi bir erkek. Böyle bir erkeğe ilgi duymayacak kadın tanımıyorum Ama bu onu istiyorum anlamına gelmez. Bir filmde seyrettiğim aktörü de beğenebilirim. Benim için Borkan öylesine, ırksal ve ruhsal hiç uyuşmadığım biri görsellik benim için göz zevki. Vay ne yakışıklı adam, derim biter... Ne kadar kalacakmış burada?"

"İlgi duyduğunu kabul ediyorsun?"

"Neden etmeyeyim. Sevgilisi eşi olmayan herhangi bir kadının duyduğu ilgiden fazla değil."

"Kerem'le büyük projeler peşindeler. Görümcemin eşi Özgür de mühendistir, hem aile dostları hem de çok iyi arkadaşları Karhan var, ödüllü bir mimar kendisi, büyük ölçekli işler yaparlar. Kerem Borkan'ı onlarla tanıştırdı bildiğim kadarıyla görüşmeleri sürüyor. Uzun süre kalacak gibi."

Kahvaltımızın son anlarında Hasret'in beklediği misafirler, ellerinde büyük kataloglarla geldiler; masa süslemelerini, kimin nereye oturacağını, giriş müziğini, pastayı, düğün arabasının nasıl süsleneceğini görsellere bakarak konuşmaya başladılar. Hasret, düğününü kafasında ayarlamış olsa gerek kararları kesindi. Seçimler çok çabuk bitti, bu arada Borkan iki kez havuza girerek uzun süre yüzdü. Gelen kadınların gözü ikide bir havuza kayıyordu. En sonunda içlerinden biri dayanamadı "Aktör mü? Manken mi bu adam" dedi, diğeri kıkırdadı "Evlisin Meral hâlâ elin adamına bakıyorsun."

"Güzele bakmak sevaptır, evlendiysek ölmedik herhalde. Kocam bir tane ama bu adam bakılmayacak gibi değil."

Hasrete "İşte demek istediğim bu, bakarsın ve geçersin iz bırakmaz o anlık göz zevkini okşar," dedim, Hasret kulağıma eğildi "Zamane gençlerinin birine tam inanmadıklarında söyledikleri saçma sapan bir söz var tam şu ana uyuyor: yav he he!"

"İlle benim bu adama ilgi duyduğumda ısrarcısın."

"Aynen canım gözlerini ayıramıyorsun."

"Senin etrafında dolaşan aşk melekleri fazla mesai yapıyorlar herhalde aklın bulanmış."

"Ben gördüğümü söylerim."

Nihayet kadınlar gitmişti. Kahvelerimizi içerken otelin sahibi Servet Bey yanımıza geldi, düğünde kullanmak istediği renklerini seçmesinin yeterli olacağını, sürprizleri olduğunu söyledi. Hasret sevinmişti. Kerem'in dostları, kimsesi kalmamış geline yardım etmek için dört bir koldan çalışıyorlardı.

Hasret, alışverişe gidelim deyince ikiletmedim. Düğün için kıyafete ihtiyacım vardı. Uzun aramalar sonucu siyah renkli, göğüs dekoltesi olan dar kesim bir kıyafette karar kılmıştık. Bu arada bir tatil günüm daha dinlenemeden geçip gitmişti.

***

Görevden eve döndüğümde kavga işitmeye hazır değildim Anneannem yüksek sesle bağırıyordu. Ayakkabılarımı çıkarır çıkarmaz salona girdim. Annemle ikisi, iki dövüş horozu gibi karşı karşıya duruyorlardı. Babam sanki kayınvalidesiyle karısı kavga etmiyormuş gibi televizyon kanalları arasında dolaşıp duruyordu.

"Ne oluyor burada?"

Annem yanıma geldi "Ne olacak yıllardır baba hasreti çekmeme sebep olan anneannenden hesap soruyordum."

Büyükannem öfkeyle bağırdı"Neyin hesabını soruyorsun? Sanki orada yaşasaydın babanı görebilecekmişsin gibi konuşma."

"Neden göremeyeyim, diğer çocukları yanında..."

"Bennu kendimle birlikte senide kurtardığımı nasıl göremezsin. Dört duvar arasında yaşamak hoşuna mı gidecekti?"

"Belki senin gittiğin zamanlarda öyleymiş. Şimdi kadınlar serbest."

Anneannem kızının dediklerine inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Erkek olmadan dışarı çıkamazsın, erkek isterse yaşama hakkın olur, nefes alıp almayacağına bile erkekler karar verir. Sadece kocan olsa iyi, ailesi de üzerinde baskı kurar, eş veya kadın değil onların gözünde mal kadar hükmün vardır."

"Hiç de öyle değil, tanıştığım kadınlar mutluydu."

"Mutlu mu? Çünkü başka bir hayat bilmiyorlar. Kumalara ne

diyorsun? Kocanın üç dört kadınla evlenmesini ister miydin? Böyle bir hayatı yaşayabilir miydin?"

"Olmazdı, seven insan yapmazdı."

"Sen öyle san, onların yaşam tarzları bu, fakiri de zengini de çok eşlidir. Kadınlar bu düşünceyle yetiştirilmiştir. Bize ters gelen onlar için gayet doğaldır. Çok eşli olmak erkekler için gurur duyulacak bir şeydir. Zenginlikleri eşlerinin çokluğuyla ölçülür... Kadınların okuyup okumaması, evlilikleri babalarının dudakları arasındadır. Seçim hakkı asla kadınlara verilmez, ne düşündükleri sorulmaz. Ben seni bunlardan kurtardım."

"Seçim hakkı tanımayan kim şimdi, sen değil misin? Her zaman babamın beni istemediğini söyledin durdun. Asıl onu istemeyen, oradan kaçmak için her şeyi yapan senmişsin."

"Zorla götürüldüğüm bir yer, hayallerimi çalan bir adam, zoraki evlilik, kız bebek doğurur doğurmaz hatta öncesinde eve getirilen kadınlar... Zoraki alıştığın kocanın başka odalara başka kadınlara gittiğini, onlarla yattığını bilerek tek başına geçen bitmek bilmez geceler... Bunlarımı istiyordun? Böyle yaşamak mı istiyordun? O hayatın içine doğdun, ben seni mutlak kötü kaderden kurtardım. Teşekkür edeceğine laf ediyorsun."

"Bana seçenek tanımadın, zamanla her şey değişiyor onlarda değişmişler. Sabretseydin babamla büyüyecektim."

"Sabır mı? Zorla götürüldüğüm hayata mı sabredecektim? Bunca sene tırnağımı dişime taktım seni güzel bir yaşamın içinde büyütmek için ödünler verdim, hayatımdan vazgeçtim. Buyur yol önünde... Git istediğin yere. Git oralarda yaşa bakalım bu özgürlüğünü bulabiliyor musun? Beni bırakmasının şartı neydi biliyor musun? Asla başka erkek olmayacak, şayet olursa kızımı alırım dedi. Kendi, onlarca kadınla gözümün önünde yatarken beni sevgisizliğe mahkûm etti. Yoruldum. Evinize gidin, ne isterseniz onu yapın."

Büyükannem bıkkınlıkla arkasındaki koltuğa oturdu. Yanına gidip sarıldım. Senelerdir, bu kadar güzel olup da niye evlenmediğini merak etmiştim. Bir sürü evlenme teklifi olmuş hepsini

geri çevirmişti. Sadece yavrusundan ayrılmak istemeyen kadının zoraki seçimini yaşamış olduğuna üzülmüştüm. Annemle babam evlerine çıktılar.

"Annem büyüdükten sonra neden evlenmedin peki?"

"Kalbim ölmüştü, yalnızlığa alışmıştım. Ne bileyim, istemedim işte."

"Büyükanne istemedim dedin, kocanı hâlâ seviyor olmayasın?"

"Ne biçim konuşuyorsun sen? Erkek gibi erkek olmayan çocuğun neresini seveyim. Beni kaçırdığı halde koruyamadı."

"Dedemde çok küçükmüş."

"Küçük olduğuna bakmadan kanıma girdi, toprağımdan söktü götürdü. Bunları yaptıysa korumasını da bilmeliydi. Ben gözyaşları içinde bilmediğim yerlerde tek başıma odamda ağlarken başka kadınların koynunda sefa sürmemeliydi."

"Ne diyebilirim ki büyükanne çektiğini sadece sen bilirsin."

***

Hasret'in düğün günü gelmişti. Hazırlanmak için eve birkaç saat erken geldim, odama geçip duşa girdim oldukça yoğun bir gün geçirmiştim. İyice sabunlandım, suçlunun arkasından koşarken toz toprak içinde kalmıştım.

İç çamaşırlarımın olduğu çekmeceyi açtım; güzel çamaşırlara hastalık derecesinde düşkündüm. Elimi üzerlerinde dolaştırdım, sateni, dantellisi, dantelsizi, saydamı; iyice açığı, biraz daha kapalıları hepsi birbirinden güzel ve seksiydi. Günlük kıyafetlerimin altında olmalarını seviyor, kendimi iyi hissediyordum. Takım halinde olanlara ihtiyacım yoktu, devamlı spor yapmam göğüslerimin dik kalmasını sağlıyordu. Siyah olan altı seçtim, iç çamaşırımın izi elbiseden belli olmamalıydı.

Yüksek ayakkabılarımı giyip elbiseyi başımdan geçirdim, biraz çekiştirerek vücuduma oturmasını sağladım; eldiven gibi vücudumu sarıyordu. Sarıyordu da dekoltesi biraz fazla olmuştu, seksapel anlayışım iç çamaşırlarında bitiyordu, fazla göze batma-

yı sevmiyordum. Erkek meslektaşlarımın alay konusu olmuştum. Akademideyken hepsinden daha fazla çalışmak, koşmak, dövüşmek, silahı çok daha iyi kullanmak zorunda kalmıştım. Polisliğin erkek mesleği olduğunu, hele güzel kadınların bu meslekte olmamaları gerektiğini düşündüklerinden beni zorlarlardı. Kısa sürede böyle düşünenleri her alanda geçtim, akademi birincisi olarak okulumu bitirdim. Diplomamı alırken teşekkür konuşmamı yapıp bitirdiğimde; beni polisliğe yakıştıramayanlar ayakta alkışlamışlardı.

Hafif bir makyaj yeterliydi, saçlarım kurudukça doğal dalgalarını geri kazanıyordu. İnce bir şal işimi görürdü. Odamdan çıktım büyükannem beni görünce gülümsedi. "Çok güzel olmuşsun."

Elimi göğsüme götürdüm "Biraz açık gibi."

"Kolayı var biraz bekle."

Geri geldiğinde, elinde çok güzel bir kolye vardı: Yıldız şeklindeydi "Büyükanne bu hakiki mi?"

"Tabi ki."

Yıldız pırlantalarla doluydu tam ortasındaki kocaman taş maviydi... "Bu taş nedir?"

"Mavi elmas herhalde sahte değildir."

"Ben bunu takamam çok değerli."

"Evlenince zaten sana verecektim."

"Nasıl alabildin, buna paha biçilemez."

"Aziz, yani deden; beni uçağa bindirirken elime tutuşturdu. Ben hiç takmadım, bu kıyafetine çok yakışır, beni kırma da tak."

Gerçekten çok güzeldi, büyükannem kolyeyi boynuma taktı, elimi üzerinde dolaştırdım... Dekoltemin açıklığını kolye doldurmuştu. Birkaç kez boynumdaki kolyenin zincirini kontrol ettim düşüp kaybolursa ölene kadar pişman olacağımı biliyordum.

Otele geldim, önü arabalardan geçilmiyordu. Arabamın anahtarını otopark görevlisine uzatarak kolay çıkabileceğim bir yere park etmesini söyleyip bahşiş verdim. Düğün oldukça kalabalık olmalıydı. Hain Polat, birlikte gidelim bile demeyişti. Her neyse, çenemi yukarı diktim salona yürüdüm. Fazla kalabalıktı, sağıma soluma bakındım Kerem'in annesi Firuze Hanım el sallayınca

masalarına doğru yürüdüm. Ne güzel kadındı, eşi Cihan Bey'in de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Birbirine bu kadar yakışan çift az bulunurdu.

Misafirler geldikçe Firuze Hanım ve eşi masadan kalkıp karşılamaya gidiyorlar ben de tek başıma oturmak zorunda kalıyordum. Yanımda oturması gereken kişi gelmemişti, kim olduğunu görmek için masada küçük kart halinde duran etiketini aldım. Of, Hasret yine yapacağını yapmıştı kartın üzerinde Omar Borkan Al Fayed'in yazıyordu... Arka masaya henüz oturan olmamıştı. Kolumun uzandığı yerden rastgele bir etiketi alıp, elimdekiyle değiştirdim. Borkan hazretleriyle sırt sırta oturup, birbirimizi görmeyecektik. Polat nerede kalmıştı? En yakın dostunun düğününe gelmeyeceğini düşünemiyordum. Zaman geçtikçe endişelenmeye başladım.

Misafirlerin gelişi azaldı gelin ve damadın giriş müzikleri başladı... Işıklar karartıldı giriş aydınlatıldı her adım attıklarında yürüdükleri halının kenarlarında kocaman çiçekler adımlarına eşlik ediyordu. Görüntü muhteşemdi nikâhları kıyılırken, ikisinin de yüzü mutluluktan ışıl ışıldı; ilk danslarını gözlerini birbirlerinden ayırmadan yaptılar. Bir gün ben de bu kadar mutlu olabilecek miydim?

Arada bir arkamdaki koltuğa oturan olup olmadığına bakıyordum. Telefonumun çalmasıyla onu görmem aynı ana denk geldi. Tabi beyzade assolistler gibi en son teşrif ederdi. Yoksa asaleti azalırdı. Bir an sessizlik olmuş birçok kadının başı onu takip edercesine dönmüştü. Jilet gibi siyah takım elbisesi vücuduna tam oturmuştu, geniş adımlarıyla mankenlere taş çıkartacak şekilde kendinden emin yürüyüşü ve duruşuyla, bakılmayacak gibi değildi.

"Efendim Erdem... Tamam, hemen geliyorum."

Telefonumu kapattım Hasret'e elimle öpücük yolladım hızlı adımlarla çıkışa doğru yürürken Borkan'la yan yana, göz göze geldik, başını hafifçe eğdi selam vermedim bakışları hiddetlendi kaşları çatıldı. Tam arkasında duran Nebi'yi görünce gülümsedim, kime gülümsediğimi görmek için başını çevirdi... "İyi eğlenceler Nebi" diyerek yoluma devam ettim...

Üzerimdeki kıyafetle baskına katılamazdım, arabamın bagajından her gün giydiğim giysileri çıkardım. Tekrar otele girerek lavaboda giyindim. Geri dönüp dönemeyeceğim belli değildi, gece kıyafetimin buruşmayan kumaştan olması iyiydi. Tekrar telefonum çalınca aceleyle lavabodan çıktım elimdeki elbiseyi poşetin içine tıkıştırdım "Geliyorum iki dakikaya yanınızdayım, sakın beni ardınızda bırakmayın."

Hızlı adımlarla yürürken Borkan korumalarıyla yanımdan geçti bu sefer başını bile çevirmemişti. Ben de adımlarımı hızlandırdım onları geçerek kapının önüne getirilmiş arabama binip hızla hareket ettim.

***

Polat'ı tehdit eden adamların izi sürülmüş, dosyalar ele geçirilmişti. Benim bulduğum adamın evine girerek kasasına ulaşılınca diğerleri çorap söküğü gibi gelmişti. İşin en ilginç yanı adamlar her haltı birlikte yiyorlar ve asla birbirlerine güvenmeyerek açıklarıyla ilgili dosyalar tutuyorlardı. Ben yanarsam senide yakarım diyerek garip iş ilişkisi sürdürüyorlardı. Pislik herifler şimdi yanmışlardı. Birbirleri hakkında tuttukları dosyalar, belgeler ellerinde patlamış, kazdıkları çukurun içine yine birlikte düşmüşlerdi.

Emniyete vardığımda alkışlarla karşılandım, Polat sevinçle sarıldı. Benim tuzağa düşürdüğüm adam sayesinde olaylar hız kazanmış tutuklamalar eş zamanlı yapılmıştı.

"Hainler, insan önceden haber eder, bütün eğlenceyi kaçırmışım."

"Düğünde rahat et istedim, hadi hemen gidelim Kerem beni öldürecek."

Boşu boşuna üzerimi değişmiştim. Düğün salonuna girerken telefonum çaldı, arayan Hasret'ti. Kapatıp "geldik" diye bağırıp elimi salladım bizi görmüşlerdi. Salonda kimseler kalmamıştı. Sadece aile ve çok yakın arkadaşları vardı... Kerem Polat'ın üzerine saldırdı yumrukladı.

"Endişeden öldürdün oğlumu beni."

Polat salonun içinde Kerem'in yumruklarından kaçmaya çalışırken "Ya bir dinle" diye bağırıyordu.

Kerem "Bir öldüreyim sonra dinlerim." dedikten sonra Polat'a sarıldı. Cihan Bey'in "Durumu anlayalım hep birlikte döver sarılırız" demesiyle, hepimiz büyük bir masanın çevresine oturduk...

"İlk önce düğün sahibi olan arkadaşımdan ve gelin hanımdan özür dilerim, elimde olmayan nedenlerden dolayı gelmeyi çok istediğim arkadaşımın en mutlu gününde, yanlarında bulunamadım. Sizlerden de çok özür dilerim hepinizi telaşlandırdım. Meseleye gelince uzun süredir tehdit edildiğimi Kerem biliyordu, bu tehditler son zamanlarda iyice fazlalaşmıştı. Elimde ki belgeleri vermem için baskı yapıyorlar, sevdiklerimi ölümle tehdit ediyorlardı. Durum umduğumdan çok daha fazla ciddileşince güvendiğim birkaç kişiye olayı söyledim. Tüm dostlarım tehlikedeydi, içinizden birine bile saldırmaları beni öldürürdü. İlk olarak ailem, sonra da Kerem ve Hasret koruma amaçlı izlemeye alındı. Sitedeki güvenlikte çalışan adamın şüpheli hareketleri ilgimizi çektiğinden takip etmeye başladık. Şüphelendiğimiz gibi çıktı, belgelere ulaşmak için evin çevresinde hatta içinde dolanıyordu."

Kerem öfkeyle elini masaya vurdu, " Pislik herif... Açılan kapılar, devamlı evin etrafında olması, demek adamın hareketlerinden şüphelenmem boşuna değildi. Öldürülebilirdik, bana veya Hasret'e zarar verebilirdi."

"Çok haklısın sıkı korunuyordunuz."

"Sıkı korunuyormuşuz, adam eve girdiğinde uyuyorduk, o anda bizi öldürebilirdi."

"Niyetleri sizlerden birini öldürmek olsaydı şimdiye kadar çoktan yaparlardı, niyetleri bana baskı yaparak belgelere ulaşmaktı. Tahir isimli kişinin kim olduğunu araştırdık, daha önce suça bulaşmamış biriydi, gerçekten güvenlik elemanı olarak çalışıyordu Takip edildi, acemi olduğundan, çok fazla açık veriyordu. Yakalandı sorgulandı ve bu işin içine kimler tarafından sokulduğunu söylettik... Adamlar kendilerini çok iyi gizliyorlar ellerini

kirletmemek için masumları maşa olarak kullanıyorlardı... Oradan oraya derken asıl suçlulara nihayet bugün ulaştık... Elimdeki dosyaları güvendiğim yetkili kişilere teslim ettim, tutuklandılar. Yaptıkları yolsuzlukların, canlarından ettikleri masumların cezasını çekecekler. Adım temize çıktı, olay şimdilik benim açımdan kapandı."

Hasret"Simay bu işin neresindeydi?" dedi Polat kahkaha attı," Sadece burnunu her işe sokmasından dolayı işin içine girdi. Tabi olayın çözülmesine neden olan dosyalara ulaşmamızı sağladı. İyiliği unutulmaz."

"Arkadaşımsın tabi ki seni kollayacağım, hele ki suçsuzsan masumiyetini ispat etmen için ne mümkünse yaparım." dedim. Bu sefer Hasret benim omzuma vurdu, karı koca iyi anlaşacaklardı. "Hain kız insan bir uyarır, meraktan mahvolduk."

"Söyleyemezdim, operasyon gizli yürütülüyordu. En son dansa ne dersiniz hazır kimseler yokken kurtlarımızı dökelim."

Evet, tam zamanıydı, kızlar da zaten dünden hazırdı. Şansımıza çıkan müzik Alabina Yallah isimli müzik oldukça hareketliydi... Oryantali güzel oynardım, yakın edilen danslardan hiç anlamazdım.

Tüm bayanların ayakkabıları kenara itilmiş halde döktürüyorduk. Bir ara gözüm kapıya ilişti, yok canım, camın arkasında ki Borkan olmazdı, Polat alnıma para yapıştırmaya kalkışınca görüntüyü kaybettim... Firuze Hanım az değildi o nasıl kalça kıvırmaydı, ne zaman kalçasını titretmeye başlasa Cihan bey arkasına geçiyor görüntüye engel olmaya çabalıyordu. Bunca seneden sonra bile, birbirlerinin gözlerinin içine aşkla bakıyorlardı... Müzik bittiğinde biz de bitmiştik. Garsonlar soğuk su servisi yaparken, Servet bey Otelin çatı katındaki açık alanda yiyecekler hazırlattığını söylediğinde ben çok sevinmiştim. Sabahtan beri, yediğim kahvaltıyla duruyordum...

Gece yemeği biter bitmez kalktık, gelinle damadı yeni hayatlarına başlamaları için balayına uğurladık. Geri kalanlarla vedalaştık, arabasına binen gitti. Sona kalan bir ben, bir de Polat olduk.

Polat tekrar sarıldı "Sağ ol ufaklık, sayende bu gece rahat uyuyabileceğim."

"Lafını bile etme."

Arabası geldi kornasına bir kez basarak yola çıktı. Ardından ben de yola çıktım. Günün yorgunluğunun üzerine son oynamam ayaklarımın iyice ağrımasına neden olmuştu. Eve gider gitmez zavallı ayaklarımı tuzlu suyun içinde dinlendirecek, bir süre düz ayakkabı giyerek onları ödüllendirecektim. Radyoda çalan şarkıya eşlik ederek gecenin karanlığında yol almaya başladım. Gündüzün trafiği olmasa da yollar hâlâ kalabalıktı. Geceleri uyumayan şehirlerdendi İstanbul. "Gecen bir türlü, gündüzün bir türlü, çekilecek gibi değilsin, yine de sana aşığım be İstanbul." Dışarıdaki manzaraya bakarken dikiz aynasından kendimi ve boş boynumu gördüm. Elim aniden boynuma gitti. Tanrım, büyükannemin kolyesi yoktu. Telaşla ilk boşlukta durdum bagajı açıp elbiseyi poşetten çıkarıp silkeledim yoktu, yok... Arabamın içini aradım yoktu. İlk sapaktan geri döndüm. Otel, uyku moduna geçmiş gibi görünüyordu telaşla içeri girdim. Resepsiyonda duran görevliye kolyemi tarif ederek bulunup bulunmadığını sordum. "Bana her hangi bir bilgi gelmedi."

"Düğün yapılan salona gitmek istiyorum."

"Arkadaşlar topluyorlardı, buyurun gidelim."

Müşteri gelince, beklememi söyledi "Siz görevinizi yapın yerini biliyorum."

İlk önce lavaboya gittim, üzerimi burada değişmiştim görevli temizlik yapıyordu "Burada kolye buldunuz mu?"

Adam,"Görmedim" diyerek yerleri paspaslamaya devam etti yorgunluktan ayakta durmaya mecali kalmamıştı. Bazı insanlara hayatı boyunca yiyemeyeceği kadar para, bazı insanlara da tuvalet temizliği düşüyordu. Ah adaletsiz dünya...

Düğünün yapıldığı salonun kapıları kapalıydı, açarak içeri girdim. Toplanmıştı ışıkları loştu koca solonu köşe bucak arayıp bulma hayalim sona ermişti. Otelin sahibi olan Servet Beye sormaktan başka çarem kalmamıştı. Of büyükanneme ne söyleye-

cektim... Piyano sesini duyduğumda kapıdan çıkmak üzereydim oldukça hüzünlü bir müzik, salonun içinde yükseldi. Çalan müzisyen başarılıydı, eserin notaları su gibi akıp gidiyordu. Telaşım olmasaydı koltuklardan birine oturur dinlerdim. Arkamı dönüp kapının kulpunu tuttum birden müzik kesildi.

"Aradığın bu mu?"

Bu boğuk, sert ve tanıdık ses... Yavaşça arkamı döndüm. Omar Borkan, kolunu bana doğru uzatmıştı, parmaklarının arasından kolyem sallanıyordu. Takım elbisesinin ceketini çıkarmış beyaz gömleğinin iki üç düğmesini açarak kollarını kıvırmıştı. Saçları, sanki birkaç kez parmaklarını içinden geçirmiş gibi, dağınıktı. Beynim, saniyeler içinde adamın görünüşünü analiz etmişti. Beynimin saçmalığına yutkundum...

"Evet. Benim..." diyerek elimi uzattım. Eli hâlâ havada duruyor, benim kendisine gitmemi bekliyor gibi görünüyordu. Yürüdüm, kolyemi avucuma aldım, bırakmadı. Aramızda bir adım mesafe var yoktu.

"Senin olduğunu nereden bileyim, kolye oldukça değerli görünüyor."

"Benden başka arayan olmadığına göre demek ki sahibi benim. Verirsen iyi olacak."

"Vermezsem ne olur?"

"Beni uğraştırma kolye benim değil büyükannemin. Yorgunum, evime gidip dinlenmek istiyorum oyun oynayacak halim yok."

"Oyun oynamak mı? Asıl oyun oynayan sensin."

"Sıkıldım seninle uğraşamam."

"Seni aksi, saygısız kadın kim kiminle uğraşıyor ha?"

"Alışık olduğun kadınlar gibi önünde eğilmediğim için kusura bakma karakterime ters."Kolyemi çektim, bırakmıyordu. "Ver şunu!"

"Derdin ne? Herkese karşımı bu kadar saygısızsın? Yoksa tek bana mı bu aksiliğin. Her gördüğünde mutlaka bir saygısızlığın oluyor." dedi bir an sustu " Bana ilgi mi duyuyorsun yoksa?" dediğinde tepemin tası attı...

"Vay! Kendini bulunmayan Hint kumaşı sanma huyun devam ediyor ha. Sana özel bir davranışım yok. Benim için tuvaletleri temizleyen adamla aynısın, hatta ona duyduğum ilgi sana duyduğum ilgiden çok daha fazladır." dememle çenemi tutması bir oldu parmakları çelik gibiydi "Ülkemde olsan bu dilini kopartırdım." Öfkesinden sesi kısılmıştı... Bileğini tuttum "Bırak."

Dudakları dudaklarımı buldu öfkeyle öpüyor canımı acıtıyordu. İlk anın şaşkınlığıyla dudaklarımı talan etmesi beni dondurdu. Bir an sonra öpüşü değişmiş, yumuşamıştı. Tadını aldım, dili izin istemiyor hak talep edercesine dudaklarımı zorluyordu. Kolumu kaldırdım aniden tuttu, sırtıma doğru kıvırdı"Seni serseri!"

"Sen anca bundan anlarsın," diyerek tekrar öpmeye başladı. "Adi herif!" Sözlerim dudakları arasında kayboldu.

Bu sefer istediği öpüşmeye ulaşmış izinsiz istilası tam öpüşmeye dönmüştü. Midemden yukarı çıkan sıcaklık asla kabullenemeyeceğim histi. Çırpınmaya başladım, dizimi kaldırdığım anda uzaklaştı. Elimin tersiyle dudaklarımı sildim, sızlıyorlardı.

"İğrençsin!"

"Kaşınıyordun, ben de kaşıdım. Dediğin söze katılıyorum, iğrençsin!" diyerek elinin tersiyle dudaklarını silip yere tükürdü.

"Seni alçak..."

Elinde tuttuğu kolyeyi fırlattı, refleksle yakaladım.

"Şimdi defol git, seni gözüm görmesin bir daha önüme çıkarsan çok daha fazlasını göreceksin."

"Asıl sen kendine dikkat et, sakın hata yapayım deme. Burası senin çöplüğün değil, burası kafana göre kadınları ezebileceğin, kullanabileceğin memleketin değil. Burası Türkiye"

Pis pis sırıttı. " Bu söylediklerine kendin inanıyor musun?"

"Senden nefret ediyorum" diye bağırdım, öfkeden yerimde duramaz hale gelmiştim.

"Ben de senden; alacağını aldın kapı arkanda." Sesi bakışları küçümseme doluydu...

"Canın cehenneme!"

"Şu an cehennemdeyim!"

Yok, dayanamayacaktım bu adama dersini vermeliydim, kendini ne sanıyordu...

"Hanımefendi aradığınız kolyeyi buldunuz mu?"

Görevlinin gelmesi beni kendime getirdi pislik herife saldırmaktan son anda vazgeçtim. Kapıdan çıkarken piyanonun sesi kulağıma geldi tuşlara hırsla vuruyor gibiydi, çıkan ses anlamsızdı.

Eve gelip duşa girdim ağzımı defalarca yıkayıp diş etlerim kanayana kadar dişlerimi fırçaladım.

***

Sabah kalktığımda aynada gördüğüm görüntü hoş değildi. Dudaklarım yer yer morarmıştı. "İğrenç herif" Koyu ruj sürdüm başka türlü asla morluklar kapanmaz tüm emniyete rezil olurdum. Suratının ortasına bir yumruk indirmediğime, çoktan pişman olmuştum.

Annem nadir olarak hazırladığı kahvaltıya beni çağırdığında şaşırmıştım. Salonun ortasında, söylemek istediği bir şey varmış ama bir türlü açıklayamıyormuş gibi ellerini ovuşturup duruyordu. Birkaç kez odayı turladı, durdu...

"Anne otur ne söyleyeceksen söyle."

"Baban, işi için evi ipotek ettirmişti, ödeyemiyoruz."

"Ne zaman oldu bu benim niye haberim yok. Büyükannem ne diyor?"

"Borcu ödeyemediğimizden haberi yok. Banka yakında eve el koyacak."

Öfkeyle oturduğum koltuktan kalktım "Bu duruma gelene kadar nasıl saklarsınız?"

"Ödeyebiliriz sandık."

"Sandınız mı? İkide bir beş yıldızlı otellere, yurt dışına, tatillere giderken, borcunuz olduğu halde paraları har vurup harman savururken, aklınız neredeydi?"

"Sesini alçalt, karşındakinin kim olduğunu unutma, benimle bağırarak konuşamazsın."

Babam odaya girmiş öfkeyle karşıma dikilmişti.

"Annem babam akılsızca hareket edip evimizi kaybedecek pozisyona kadar borç yapar ve söylemezlerse tabi sesim yükselir. Niye daha önce söylemediniz kredi çekerdim bir şeyler yapmaya çalışırdım. Büyükannem evini kaybedeceğini öğrendiğinde kahrolacak."

"Bağrışmalarınız alt kata kadar geliyor, derdiniz ne?"

Babamla annem sus pus olmuşlar endişeyle birbirlerine bakıp duruyorlardı.

"Büyükanne otur, bu işin yumuşatarak söylenme gibi bir durumu kalmamış."

"Ne kalmamış? Söylesene Simay."

Babama baktım hâlâ başı öndeydi "Baba olup biteni anlatmayacak mısın?"

"İşler umduğum gibi gitmedi, çok fazla zarar ettik banka borcunu ödeyemedim."

Büyükannemin rengi değişmişti, bir elini göğsüne bastırarak koltuğa oturdu "Ne kadarını ödeyemedin?"

"Hiçbirini, banka eve el koyacak."

"Niye daha önce söylemediniz?"

"Ödeyebilirim sandım..."

Büyükannem ağır hareketlerle ayağa kalktı "Yazıklar olsun ikinize de, bir evimiz vardı onu da yok ediyorsunuz."

Annem, "Hep senin yüzünden... Babama karşı nefretin olmasaydı bu kadar zor bir hayat geçirmezdik. Borca girmez, istediğimiz hayatı yaşardık." diye bağırdı.

"Kime muhtaç ettim seni? Ailemden ne kaldıysa senin için, sizler için harcadım, rahat bir hayat yaşadın, nankörlük etme."

"Çok daha fazlasını yaşayabilirdim."

"Tamam, suç benim, yol senin, buyur... Bunca sene ben baktım bundan sonra da baban baksın sana."

"Simay'ı görmek istiyorlar!"

"Ben ne zaman işin içine girdim anne?"

Annem yanıma gelip oturdu "Babama zor da olsa ulaştım,

kimliğimi bile sormadan kabullendi; diğer kızlarına benzediğimi söyledi. Nasıl bir hayat yaşadığımı sordu, anlattım. Senden bahsettim, resimlerini gösterdim. Çok ilgilendi, seninle tanışmak istediğini söyledi, nasıl anlatsam bir zenginlik bir gösteriş... Malikâne gibi evler, uşaklar, hizmetçiler. Babana telefon gelip, banka borcunuzu ödemezseniz evi boşaltmak zorundasınız, denince de biraz maddi yardıma ihtiyacım olduğunu söyledim. Şimdiye kadar bana bakmamıştı hem zaten borcumuzu ödemek onun için çocuk oyuncağıydı."

"Baban seni biliyordu sırf beni cezalandırmak için bir kuruş yardımda bulunmadı dilencilik mi yaptın utanmadan ha?"

"Ne dilenciliği, bana bakmaya mecburdu... Birbirinize olan nefretinizin arasında kaldım. Diğer çocukları bolluk içinde yaşarken ben hep yarınımı düşünerek yaşadım."

"Çok haklısın hep yarınını düşündün, çok tutumlu davrandığından gezmenden tozmandan eksik kalmadın."

Büyükannem iyice öfkelenmişti... "İstediğim parayı hatta daha fazlasını verecek anne, hayatımız kurtulacak ama..." dediğinde büyükannem sertçe kızının kolundan tuttu "Ne karşılığında?"

"Simay,"

"Ne? Anne sözünü bitir."

"Seni istiyorlar."

"Bir kilo patlıcan mı istiyorlar? Bu ne biçim şey"

"Düzgün konuş. Bir süre yanlarında yaşamanı, seni tanımayı istiyorlar."

"Ben onları tanımak istemiyorum."

"Bak yaz tatilinde geldi, gitsen ne olur, onlar seninde ailen. Bir ay kalsan tüm borçlarımız sıfırlanıp çok rahat bir hayata kavuşacağız."

"Anne para için beni sattığının farkında mısın? Bu nasıl şey? Simay gelirse borçlarını öderim, gelmezse hadi güle güle... Beni rüşvetle tanımak isteyen dedeyi kabul etmiyorum. Yardım edecekse kızına etsin, beni karıştırmayın."

"Aslında bu sözleri söyleyen deden değildi, annesiydi."

"Yani senin babaannen, kafamı çorba gibi karıştırdın. Babaanneler, dedeler o onun annesi bu bunun dedesi"

"Cadı karı! Seni, yani torununu kız diye istemedi de şimdi kızını mı görmek istiyormuş. Asla izin vermem."

"Sen nasıl izin vermezsin, Simay benim kızım, annesi benim."

"Sahi mi? Doğurur doğurmaz kucağıma bırakıp fellik fellik gezerken, arada bir gördüğün çocuğun annesi olduğun şimdi mi aklına geldi?"

"Yine de onu ben doğurdum, kararları ben veririm. Biraz da sözlerine dikkat etsen iyi olacak sevgili anneciğim, Simay'ın sevgili anneannesi!"

Annem ne demeye çalışıyordu anlamıyordum, anneannemin rengi iyice bembeyaz kesildi.

"Sakinleşin, bir yere gittiğim yok ve hepinize söylüyorum; gideceksin, gidemezsin izin vermem ben doğurdum, ben büyüttüm... Bu lafları bırakın, kendi kararlarımı kendim verecek kadar büyüğüm. Hiçbiriniz özelliklede sen anne ve sen baba dünyaya gelmem harici üzerimde hiçbir emeğiniz olmadığından bana asla karışamazsınız. Büyükanne, sana gelince; hep üzerime titredin, bir gün olsun beni sevgisiz bırakıp, anne baba hasreti çekmeme izin vermedin. Seni hep dinlerim, yine de yirmi beş yaşımda iş sahibi, kendi ayakları üzerinde duran bir kadın olduğumu unutmayın. Ne istersem neyi istersem yaparım veya yapmam ve bu benim kararım olur."

Nihayet hepsi susmuştu, "Gelelim sonuca borcu ödemek için ne yapabiliriz?" dediğimde annem ciyakladı. "Havadan gelecek, hakkım olan para varken niye düşüneyim"

"Orada dur anne! Para için nedense beni şart koşmuşlar, sana vermek isteselerdi verirlerdi. İşte bu yüzden borcu nasıl ödeyeceğimizi konuşmalı, bir an önce harekete geçmeliyiz. Doğup büyüdüğüm evi, büyükannemin evini kaybedemeyiz. Şimdi bankalarla görüşüp ne yapabileceğime bakacağım, sizlerde düşünseniz iyi olur. Zira benim hiçbir yere gitmeye niyetim yok." deyip yürüdüm. Alt kata inerken sinirden bacaklarım titriyordu.

Yatağıma uzandım, Büyükannem yanıma geldi, yüz yüze bakacak şekilde o da yanıma uzandı...

"Bunlar ne biçim anne baba, para karşılığı nerdeyse beni satacaklar."

"Kaynanamdan nefret ederdim, ne yazık ki annen hem görünüş hem de huy olarak babaannesine çekti. Ben de bankalarla konuşurum hata ettiğimi baştan biliyordum ama bir halt edip kabul ettim işte. İş için evi ipotek yaptıralım, dediklerinde hayır demeyi bilmeliydim."

"Olan olmuş büyükanne. Şimdi ne yapabiliriz bu dertten nasıl kurtulabiliriz onu düşünelim."

"Bankalardan olumlu sonuç alamazsak, sana verdiğim kolyeyi satarız, belki borcu ertelemeyi kabul ederler."

"Bunca senedir saklamışsın, senin için manevi değeri büyük olan kolyeyi nasıl satabilirsin?"

"Mecbur kalırsak başka çaremiz yok."

***

Başvurmadığım banka kalmamıştı. Alt tarafı memurdum. Karşılığı olmadan yüksek miktarda para veremiyorlar, verseler de geri ödemeleri benim maaşımı kat kat aşıyordu...

"Of baba of!"

"Kendi kendine ne söylenip duruyorsun?"

"Başım belada Erdem."

Erdem hemen karşımdaki koltuğa oturdu "Anlat,"

"Anlatsam da çözüm bulamayacağın bir şey," Önümdeki dosyaları itince, sayfaları dağılıp yere düştü. "Kahretsin, işler bu kadar ters gider."

Erdem benden evvel eğilip topladığı kâğıtları masaya bıraktı. "Hadi anlat, belki bir çözüm yolu buluruz."

"Kahve ister misin?"

Kapalı alanda kalmak istemiyordum, kahveleri doldurup başımla terası işaret ettim. Birazcık esiyor gibiydi. "Babam, evimizi ve arkasındaki araziyi bankaya ipotek ettirip işi için kredi almış, işler yolunda gitmeyince de geri ödeyememiş."

"Of, miktar ne kadar?"

"Dört buçuk milyon, yani eski parayla dört buçuk trilyon."

"Aman tanrım, gerçekten derdin büyükmüş, ne yapacaksınız?"

"Biraz zaman kazanmak için büyükannem kolyesini satmak istiyor"

"Hangi kolye bu kadar eder?"

"Büyükannemin mavi elmas kolyesi... Antika bir şey... Ama kime, hangi kuyumcuya güvenebilirim ki yok pahasına almaya çalışırlar."

"Az dur, eşimin babası kuyumculuk yapıyor."

Telefon açtı; kayınpederi,"getirin göreyim" deyince hemen eve gidip kolyeyi aldım. Kuyumcu dükkânında bekleniyordum... Adam tek gözüne büyüteci taktı uzun süre inceledi "Gerçekten çok iyi, mavi elmas nadir bulunur, hele böylesine hiç rastlamadım. İşçilik kusursuz ben bunun değerini hesaplayamam. Yakınlarda müzayede olacak, antika tablolar takılar açık artırmayla satışa çıkarılacak. Bence böyle bir ortamda değerini bulur, isterseniz sizi bu işlerden anlayan bir ekspere yönlendiririm." dedi. Büyükannemi arayıp, olan biteni anlattım. "Başka çaremiz yok yavrum." diyerek kabullendi.

Gerçekten başka çaremiz kalmamıştı. Erdem'in kayınpederinin yönlendirdiği ekspere gittim yaşlıca bir kadındı. Kolyeyi gösterdiğimde kadının göz bebeklerinin büyüdüğüne yemin edebilirdim, "Mükemmel bir parça en az üç yüz yıllık, nadide mücevherlerden biri... On karat vardır, bir saniye..." diyerek, masasının arkasında boydan boya uzanan kitaplığı karıştırmaya başladı...

Bir sürü katalog çıkardı ve hızla sayfalarını çevirmeye başladı. "Biliyordum, işte bu. Üç yüz elli yıl önce yapılmış, Yüreğime *Doğ* olarak isimlendirilmiş. Hikâyesi de çok ilginç; Katar emirlerinden biri, kendini istemeyen bir kadına âşık olmuş... Ne dediyse ne yaptıysa kadını ikna edememiş aşkını bu kolyeyle ölümsüzleştirmek istemiş. Derdini o zamanın mücevher yapan ustasına anlatmış, yıldız şekli ve mavi elmas birleştirilmiş. Mavi dolunay çok

nadir görülür, aşkının nadir olduğunu belirtmek için mavi elmas kullanılmış, sonsuz aşkın sembolü olarak da bilinir... Erişmesi ve korunması zor bir mücevherdir. Sizin elinize nasıl geçti?"

"Dedem büyükanneme vermiş." Kadının sözlerinden aptal gibi olmuştum, dedem büyükanneme bu kolyeyi verirken hikâyesini bilerek mi vermişti? Ya büyükannem ne kadar nadide bir mücevher olduğundan haberdar mıydı?

"Açık arttırmaya koymak istiyor musunuz?"

"Sizinle yarın görüşsek, birde ne kadara alıcı bulur?"

"Gerçek ederini bilemem tahmini bir şeyler söyleyebilirim. İki milyonla açılışı başlatırız"

"İki milyon mu?"

"Az mı buldunuz? Birkaç koleksiyoncuya haber vermeme izin verin. Elimde böyle nadide antika bir mücevher olduğunu söyleyip araştırma yapayım. Açılış fiyatını birlikte belirleriz müzayede harika geçecek..."

İki milyon... Açılışı buysa, bitişi nasıl olurdu? Bir çırpıda borçlardan kurtulur ömrümüz boyunca mutlu mesut yaşardık... "Siz görüşmelerinizi yapın, bana geri dönün, ben de büyükannemle konuşayım."

"Çok bekletmem, bu fiyatı verebilecek kişiler fazla değil."

Kadının yüzünde güller açıyordu; büyükannem kabul ederse, oldukça yüksek komisyon alacağını düşündüğünden, göz bebekleri dolar işareti haline gelmiş gibi görünüyordu. Ve ben bu kadar değerli bir kolyeyi nerdeyse kaybediyordum. Borkan, hayatımızı kurtardığının farkında değildi. Bir an hatırlamaktan nefret ettiğim dakikalar, film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Müziği, öfkesi, hırsla dudaklarımdan öpüşü... Tadı, teninin kokusu...

***

İşe geri döndüm, bir kaç ufak tefek yaralanma, yaralama olayı vardı. Akşamı etmiş, merakla kadından gelecek telefonu bekliyordum. "Simay, arkadaşlarla yemeğe gideceğiz."

Esen poposunu masama dayamış çantasından çıkardığı minik makyaj aynasına bakarak rujunu sürüyordu. "Siz gidin hiç keyfim yok."

Dudak kenarına taşırmış olduğu kırmızı rujunu parmağının ucuyla sildi, daha çok yayılınca çantamdan çıkardığım ıslak mendili uzattım."Bu günlerde hiç keyfin yok zaten, dağılmış haldesin."

Derdimin hangisini söyleseydim; Sevgisiz ebeveynlerimi mi, borçları mı, hangi birini? "Dağılmaktan hoşlandım."

"Seni toplayacak bir erkeğe ne dersin, bence yalnızlıktan bu haldesin."

"Hah bu sıra tek derdim buydu zaten. Hadi gevezeliği bırak, bak sevgilin gelmiş. Bu sefer kaç gün sürer?"

Esen'in erkeklerle hiçbir sorunu yoktu; kısa, uzun, esmer, sarışın yeter ki bir erkek hoşuna gitsin ayaküstü flört eder, tek bir yanlışlarında ayrılırdı. İlginç bir tarzı vardı; tutuculukta birbiriyle yarışan erkek iş arkadaşlarımız bile, Esen'in rahat tavırlarının sadece yüzeysel olduğunu bildiklerinden, her seferinde ilişkisinin kaç gün süreceği hakkında iddiaya girerlerdi.

"Ay ne bileyim biraz fazla geveze gibi..."

"Anlaşıldı bu gece şutlanacak, sıkılmıyor musun?"

"Aksine çok eğlenceli, baştan polis ve siyah kuşak sahibi olduğumu söylüyorum. Dört abimin de bordo bereli olduğunu, babamın ağır ceza hâkimi olduğunu... Sonra tek başıma yaşadığımı söyleyerek sözümü bitiriyorum."

"Bu dediklerinin hepsi yalan."

"Ama onlar bilmiyor değil mi?"

"Amacın ne?"

"Doğru erkeği bulabilmek, tek başıma yaşadığımı özellikle söylüyorum. Gerçek yüzlerini çok çabuk belli ediyorlar; ilk günden sulananlardan nefret ediyorum, bir yemek ısmarlayarak sanki sahibim olmuş gibi davranmaya başlamaları iğrenç geliyor. Evime gelmek istediklerini söyledikleri anda da bırakıyorum."

"Doğru erkek... Kim bilir, belki bir gün bulursun." Masaya iki kupa kahve kondu... Fatih tarafından, birimimizin yakışıklılarından kadın avcısı Fatih...

Esen, "Aşk olsun Fatih, niye bana kahve yok?" diyerek mızıldandı...

"Sevgilin beklediği için sana getirmedim. Birgün sert kayaya toslayacak, gününü göreceksin. Her erkek seninkiler gibi muhallebi çocuğu değil."

Fatih, Esen için iddia başlatan, çıktığı adamlarla dalga geçen biriydi. "Sen kendi sevgililerine bak akıllım, hepsi yosma kılıklı."

Birbirlerine düşman gibi bakıyorlardı, her fırsatta kavga etmeleri, iğneli sözler "Arkadaşlar size bir teklifim var?" İkisinin de başı bana doğru döndü, ayağa kalkıp çalmakta olan telefonumu elime alıp çantamı omzuma astım. "Bence siz birbirinizden hoşlanıyorsunuz başkalarını bir kenara bırakıp, sevgili olmayı denesenize."

"Asla olmaz!"

"Bununla mı? Asla!"

"Bence deneyin, hadi iyi akşamlar." Onları baş başa bırakarak çıktım telefonu açtım müzayedeci kadın arıyordu. "Dediğim gibi elinizdeki taş oldukça değerli, birkaç kişiye sordum. İlgili kişilere kolyenin resmini gösterdim. Şimdiden alıcıları çıktı, hemen işleme koyabiliriz."

"Büyükannemle konuşur durumu anlatırım, son karar onun..."

"Kendisiyle konuşmak isterim."

"Telefonunuzu veririm."

Bu kadar değerli kolyeyi elden çıkarmak tüm derdimize çare olacaktı. Ya manevi değeri? Büyükbabam bu kolyenin hikâyesini bilerek büyükanneme vermiş olmalıydı. Yıllık izin kullanma vaktim gelmişti, annemin dediğini yapıp kısa süreliğine dedemin yanına gitsem ne kaybederdim. Aslında anneme bakmaları gerekirken hiçbir yardımları olmamıştı. Verecekleri parayla borçlar ödenir hem de kolye satılmamış olurdu.

Eve gider gitmez olanları, mavi elmasın hikâyesini ve niyetimi büyükanneme anlattım. Onların yanına gitmeme göz yumacağına, kolyeyi satacağını söyledi.

"Büyükanne dedem seni seviyormuş."
"Sevmek mi?"
"Yoksa bu kolyeyi sana vermezdi."
"Onların sevgi anlayışıyla benimki birbirine uymuyor."

***

Müzayede günü gelip çatmış, büyük bir otelin toplantı salonu seçilmişti.

Büyükannem her zamanki gibi çok şıktı, yanında torunu gibi değil hizmetçisi gibi duruyordum... "Ben sana söyledim bu gibi yerlere şık gelmek gerek, inadından yine kot penye giydin. Sanki pazara gidiyorsun."

Büyükannem; üzerindeki bej rengi tayyör, ona uygun ayakkabı ve çantayla, ben hanımefendiyim, der gibiydi. Çantasından yelpazesini çıkarıp gözlüklerini taktı... Müzayedenin kalabalık geçmesi bekleniyor olacaktı ki sandalye sayısı çoktu. İnsanlar birer ikişer gelmeye başladılar. Onlar geldikçe ben daha çok utandım, kadını erkeği çok şıktı. Hemen yerime oturup büyükannemi yanıma çektim, ayakta kalıp kıyafetime kınayan gözlerle bakanları görmek istemiyordum... Oturacağımız sandalyelerde, açık artırmaya katılmak için kullanılan, üzerinde numara yazılı kartlar vardı. Elimde çevirmeye başladım. "Bana bak o elindekini sakın durup dururken kaldırmayasın."

"Of büyükanne sen de beni iyice cahil yaptın."

"Giyim kurallarını bilmeyince, bunu da bilmezsin diye düşündüm."

"Vur vur ses gelsin. Ne var yani üzerimdekiler en rahat kıyafetler, buradan işe gideceğimi unutma."

Tüm sandalyeler doldu, hatta ayakta duranlarla salon iyice kalabalıklaştı. Hazırlanmış yüksekçe kürsüye yine şık giyinmiş bir adam çıktı, elindeki tokmağı kürsüye vurunca salonun uğultusu birden bıçak gibi kesildi...

"Beyefendiler, hanımefendiler müzayedemize hoş geldiniz. İlk olarak Çin hanedanlığı zamanından kalma bu gördüğünüz

eşsiz işlemeleri olan vazoyla açılış yapıyorum. Tamamen el işidir, üzerindeki manzara resmi eşsizdir, renklerinde her hangi bir değişim olmadan zamanımıza kadar ulaşmış kusursuz eserlerdendir. Açılış beş yüz binden başlayacak, yüz yüz artacaktır siz de ben de gerçek değeri olmadığının farkındayız. On numara, altı yüz bin. Altmış numara, yedi yüz bin..."

Fiyat gittikçe yükseliyordu, alt tarafı vazoydu işte. İster Çin'den ister Japonya'dan kalsın sadece vazoydu. Bir anda düşüp kırılsa bunca para havaya gidecekti.

"Yetmiş üç numara sekiz yüz bin verdi yok mu arttıran, satıyorum, satıyorum... Sattım. İkinci eserimiz bu güzel tablo. Gördüğünüz gibi renklerin uyumu muhteşem, fırça darbeleri inanılmaz."

Ay fırça darbeleri muhteşem, renkler inanılmazmış. Karman çorman minicik bir tabloydu yolda görsem almazdım... Arttırma başladı, millet söylenen rakamlar çekirdek parasıymış gibi fiyatı yükseltiyordu. Uğultudan, rutin seslerden uykum gelmeye başlamıştı... Birden büyükannemin sesiyle irkilerek kendime geldim. Ayaktaydı, satmaktan vazgeçtim, diye bağırıyordu... Anlaşılan içim geçmişti. Bizim kolyenin satışa çıktığını bile duymamıştım.

"Ne oldu?"

"Ne mi oldu kolyeye en fazla parayı veren bir Arap oldu... Nasıl eşlikçisin sen anlamıyorum, bir horlamadığın kaldı."

"Sabaha kadar sen de suçlu peşinde koştursaydın, benim gibi olurdun. Kim en yüksek fiyatı veren?"

"İşte şuradaki adam..."

Kısa boylu, oldukça göbekli, beyaz uzun elbise giyinmiş adam, büyükanneme kötü kötü bakıyordu. Yanında oturan yarı yaşından küçük görünen mini etek giymiş kadın adamın simsiyah kıllar fışkıran kolunu okşuyor sakinleştirmeye çalışıyordu.

"İyi yapmışsın, hadi gidelim, içim daraldı bunca israftan. Fakir bir çocuğa ver hayatı kurtulsun desen vermezler, saçma sapan şeylere, antika diye eski püskü elalemin kullandığı eşyalara para yağdırıyorlar. Bir köşeye koyup arada bir bakacakları, sosyete ar-

kadaşlarına, aaa bunu şu kadar paraya aldım sahip olmak müthiş, diye saçmalayacakları; övünecekleri... "

"Orada dur bakalım küçük hanım bir antika sever olarak dediklerini kabul etmiyorum, belki çok paralar dönüyor olabilir ama bu gördüklerinin hepsi yüzlerce yıl öncesinin hikâyesini anlatıyor. Korunması gereken değerler."

"Antikaları evlerde bir köşede değil müzelerde görmeyi yeğlerim." Konuşarak müzayede ile ilgilenen görevlinin yanına doğru yürürken, gözüme çarpan adam hiç yabancı değildi. Borkan da beni görmüştü şöyle bir bakıp, başını yanındaki koca memeli sarışına çevirdi. Kadın oldukça kaliteli görünüyordu üzerindeki elbise kesin saf ipekti. İlk kez kıyafetimden utandım; niye utanıyordum ki? Penyemi düzelttim, kotumun belini daha yukarı çektim, ben halktım ve bu para babaları umurumda değildi.

Müzayede görevlisi büyükannemi kararından vazgeçmesi için ikna etmeye çalışsa da kendisi oldukça kararlıydı. Bir Arap'a kolyesini satmayacağını ısrarla belirtti. O adamdan yüksek veren olmadığından görevli biraz daha beklememizi önerdi. Salona geri döndük yerimize oturanlar olmuştu.

Büyükannemi oturtacak sandalye zar zor buldum, sırtımı duvara dayayarak bilmem ne hanedanlığı sırasında yapılmış olan tabağın satışını izlemeye başladım. Yok, ben bu antika işini anlamıyordum. Binlerce liraya alıcı buldu, hatta iki kadın tabağın sahibi olabilmek için saçma sapan bir artırma işine girdiler ellerindeki etiketi bir o bir bu kaldırıp durdu. Sonra çıkan gerdanlık ilgimi çekmişti. Yakut olduğu söylendi, tarihçesi anlatıldı, Çin soylularından birinin çok sevdiği metresi için yaptırdığı gerdanlık... Hah metres bolluğu yaşayan Borkan ikide bir alıcı oluyor fiyat gittikçe yükseliyordu. İki Arap kıyasıya rekabete girmişler kolye rekor fiyata yükselmişti... Daha yakut kolyenin kimde kalacağı kesinleşmemişti ki bir görevli büyükannemin kulağına eğildi.

"Cavidan Hanım kolyenize alıcı çıktı."

Büyükannem hemen yerinden kalktı "Kimmiş?"

"Uydu yoluyla bağlanan İngiliz bir bayan, ismini gizli tutmak istiyor. Fiyat aynı herhangi bir değişim yok onaylıyor musunuz?"

Nihayet işlem bitmişti, müzayede salonundan elimizde bol sıfırlı bir çekle çıktık. Borkan kolyeyi alabilmiş miydi acaba? "Aman bana ne..."

"Ne sana ne kızım?"

Yine yüksek sesle konuşmuş olmalıydım, bu huyumdan vazgeçsem iyi olacaktı. "Eve mi, bankaya mı Büyükanne?"

"Bankaya,"

Bankadan çıktığımız da ikimizde mutsuzduk, evin satışını şimdilik durdurmuş olsak da geri kalan borcu nasıl ödeyeceğimizi bilemez haldeydik. "Ufak bir arsam var onu da emlakçıya vermeli."

"Büyükanne, elinde hiçbir şey kalmıyor, babamların hatasını sen çekemezsin."

"Başka ne yapabilirim Simay?"

Haklıydı düşüncesiz ebeveynlerimin yerine ben utanmıştım. Hele eve yolculuğumuz sırasında büyükannemin sessizce akan gözyaşlarını gördüğümde kahroldum.

***

Annemle babamı; sanki hiçbir şey olmamış, olmuyormuş gibi gülüşürlerken görünce tepem iyice attı...

"Büyükannemin demediğini ben size söyleyeyim, ikinize de yazıklar olsun. Sizin gibi anne babanın evladı olmaktan utanıyorum."

Babam, sanki çok haklıymış gibi öfkelendi. "Saygısızlık etme cüretini nereden buluyorsun?"

"Nereden mi buluyorum?" Elimle kapının önüne konmuş bavullarını gösterdim "Bunlardan buluyorum. Koskoca kadını üzdüğünüz, ağlattığınız yetmiyormuş gibi, şu zor zamanda yine tatile mi çıkıyorsunuz?"

Annem hemen bavulunu eline aldı "Ne varmış canım sanki burada kalsak borcu ödeyebileceğiz, arkadaşlarımız Bodruma davet ettiler." diyerek, büyükanneme baktı. "Bana laf söylemeye hakkın yok, manevi borçlarını sakın unutma Simay'ın anneannesi..."

Elindeki bavulu aldım, fırlattım "Hiçbir anında yanında olmadın bari seni doğuran annenin yanında ol, üzüntüsünü paylaş."

"O, beni ayrıcalıklarımdan koparırken düşünmedi, ben hiç düşünemem."

Babam attığım bavulu yerden aldı "Yürü Bennu, taksi gelmeseydi sana gününü gösterdim, gelince görüşeceğiz Simay. Bu saygısızlığın hesabını vereceksin."

"Benden hesap sormayı düşüneceğinize, hesabınızı büyükanneme verin. Bir de haklıymış gibi davranıyor kendinizi gözümde daha çok küçültüyorsunuz."

Anne demeye utandığım kadın kocasının peşinden koştururken arkasına bile bakmadı. "Bu kızı yatılı okula verelim demiştim... Polis olunca da iyice edepsiz oldu hep annemin suçu şımarttıkça şımarttı..."

Annem taksinin kapısını çekmeden evin kapısını hızla yüzlerine kapattım... Hırsım dinmemişti.

Her çocuk doğuran anne değil, doğmasına sebep olanda baba değildi. Bu söze uyan kişilerin önünde benim ailem lider olurlardı. Büyükannem üzüntüsünden oturduğu koltuğun üzerinde küçücük kalmış gibiydi. Yanına gidip sıkıca sarıldım saçlarımı okşadı. "Hayatımdaki en güzel şeysin Simayım."

"Sen de benim her şeyimsin büyükannem."

Gece su içmek için kalktığımda büyükannemin balkonda karanlıkta oturduğunu gördüm, yanına gidecekken ağladığını duydum. Bazı gözyaşları yalnızken akıtılmalıydı. İçindeki zehri boşaltmasına izin vermeliydim. Ses çıkarmadan odama geri döndüm... Üzülmesine dayanamıyordum. Karar verme ve bu kararı uygulama zamanım gelmişti...

***

Aşırı sıcak, Kuveyt havalimanının kızgın betonuna adım attığım anda beni boğdu... Güneş, tüm hırsını Araplardan çıkarıyormuş gibi parlıyor ışığına bakmak mümkün olmuyordu. Sağımdan solumdan geçen insanlar, sanki bu öldürücü sıcağı

hissetmiyor gibi rahatlıkla yürüyordu... Aşırı yüksek sesli konuşmalarından çok rahatsız olmuştum, her nedense birbirlerini bastırmak ister gibi bağırıyorlardı. Tüm Arapların kulaklarında sorun var gibiydi.

Önüme gelen ilk taksiye bindim, yer ayırttığım otelin ismini verdim, arkama yaslandım. Arabanın camından çevremi seyretmeye başladım. Geniş caddeleri, yüksek modern binalarıyla bir Avrupa şehrinden farkı yoktu. Her yerden zenginlik akıyordu, yanımızdan geçen arabalar son modeldi. Basra körfezi tüm güzelliğiyle kıyı şeridini oluşturuyor komşu ülkelere kıyasla daha küçük yüzölçümüne sahip Kuveyt'i gerdanlık gibi süslüyordu. Küçük bir ülke olsa da; petrolün verdiği zenginlikle, aşırı rahat hayatın verdiği görsellik tam anlamıyla binalarına arabalarına şu anda geçtiğim yollarına yansımıştı. Gelmeye karar vermeden önce yaptığım araştırmada öğrendiğim kadarıyla; yabancılara kıyafet yönünde karışmıyorlar, hırsızlık olmuyor, Kuveyt halkı masa başı çalışırken diğer işlerini yakın ülkelerden gelenlere yaptırıyorlardı. Asla dilenci yoktu. Gözünü sevdiğimin petrolü birazında bizim topraklarımızda olsaydı ne olurdu...

Safir otel oldukça lükstü, zaten burada ihtişamlı olmayan ne vardı ki? Taksi, sağlı sollu palmiye ağaçlarının süslediği yoldan geçerek, geniş bir alana yayılmış, altın sarısına boyanmış otelin önünde durdu. İşlemlerimi onaylatıp odama çıktım, Mobilyalarda, perdelerde, örtülerde sarı, bej ve kahverengi kullanılmıştı şık bir odaydı. İlk işim banyoya bakmak oldu. Mini buzdolabından soğuk içeceklerden birini aldım, soyunurken küveti doldurdum. Ayakucuna konan iki mumu yaktım, kenarda duran şişeleri tek tek açıp kokladım, çiçek kokularından birini suya boşalttım çıkan buharla banyo mis gibi kokmuştu. İki saniyede suyun içindeydim vücudum kısa sürede gevşemiş, stresten oluşan gerginlik uçup gitmişti...

Başımı kenara yasladım doğru karar vermiştim, büyükannemin daha fazla üzülmesine izin vermeyecektim. Madem beni görmek, parayı vermeleri için tek şartlarıydı, varsın görsünlerdi.

Uzun süre para bulmak için uğraştım, bulamadım. Büyükan-

nem gün geçtikçe içine kapanmaya başlamıştı, evin içinde hayalet gibi dolaşıyor, sıkça ağlıyordu. Onu bu halde görmek beni de mahvediyordu. Asıl suçlular, bizim bu hale düşmemize sebep olanlar, hâlâ sefa sürüyorlar, ne oldu diye aramaya bile zahmet etmiyorlardı. Tek bir çıkış yolum kalmıştı Aziz Al Harafî. Büyükannemin kocası; hiç görmediğim dedem.

Vücudum, uzun süre suda kaldığı için, neredeyse buruşma noktasına gelmişti. Hemen küvetin yanında duran duş kabinine girerek sabundan arındım. Otel bornozları yumuşacıktı, saçlarımı havluya sarıp yatağa uzandım. Beklememin bir anlamı var mıydı? Zar zor bulduğum telefon numarasını çevirdim.

"Aziz Al Harafi ile görüşmek istiyorum."

"Şu anda müsait değil."

"Ne zaman müsait olur?"

"Beyefendi çok meşgul, kimsiniz ve ne için aradığınızı öğrenebilir miyim?"

"Adım Simay Kaya. Torunuyum. Safir otelde kalıyorum. Hemen geri dönülmezse ülkeme döneceğimi iletebilirsiniz!" diyerek telefonu kapattım...

Henüz içim geçmişti ki telefonum çaldı, tok bir erkek sesi "Hoş geldin Şeminur" dedi... İlk adımı nasıl biliyordu? Tabi annem söylemiş olmalıydı "Simay sadece Simay, Aziz bey?"

"Lokanta kısmındayım, özel odada seni bekliyorum. İsmimi verirsen yönlendirirler Simay"

Jet hızıyla gelmiş olmalıydı, ben de aksine kağnı hızında hazırlanmaya başladım. Yarı kurumuş saçlarımı biraz daha kuruttum. Hafif bir makyaj yaptım olmazsa olmazım kot pantolonlarımdan birini seçtim, üzerine işlemeli bir bluz giydim. Yüksek ökçeli ayakkabılarımla şık olmuştum. Yırtık kotumu mu giyseydim? Neyse yaşlı başlı adamı şimdiden deli etmemin bir mantığı yoktu.

Lobiye inip, Aziz Al Harafi ismini söylediğim anda, görevlilerin bir takla atmadığı kaldı. Bir değil iki görevli eşliğinde yürümeye başladım. Özel oda dedikleri yere gelmiş olmalıydık

kapısında iriyarı iki adam bekliyordu. İfadesiz gözlerle ileri bakıyorlardı, yanımda gelen görevlilerden biri,"izin verin, beklenen misafir geldi" dediğinde yana doğru açıldılar. Kapı tıklatıldı ismim içeri söylendi...

"Gelsin, bizi yalnız bırakın."

Telefondaki sesti. Niye bu kadar duygusuzdum? Öz dedemle değil, herhangi bir adamla karşılaşacak gibiydim. İçeri girdim ortalama bir oda, yemek odası olarak düzenlenmişti. Sanki bir evin yemek odası görünüşündeydi, tabi bizim yemek odası gibi değil çok aşırı zenginlerin şatafatlı mobilyalarıyla tablolarıyla döşenmiş bir odaydı. Yerdeki halı o kadar güzel görünüyordu ki bir an basmaya kıyamadım, ayakkabılarımı çıkarıp öyle dolaşmak istedim.

Takım elbiseli ince uzun bir adam beş altı adım ilerimde dikilmiş bana dikkatlice bakıyordu. Büyükannemin nefret ettiği adam, annemin babası hiç hayal ettiğim gibi değildi. Siyahla beyazın karışımı kırçıl saçları, kısa kesimli sakalıyla; yaşına rağmen oldukça iyi durumda ve yakışıklıydı.

"Ne çok Cavidan'a benziyorsun, saçların siyah olmasa seni o zannederdim. Hoş geldin kızım"

Oldukça aksanlı bir Türkçe konuşuyordu,"Niye şimdi?" dedim...

"İlk önce otur yemek yiyelim, sonra konuşalım."

"Cevaplar istiyorum, yemek bekleyebilir." Sorularımı cevaplamadan oturmaya hiç niyetim yoktu. Vereceği cevaplara göre kalıp kalmayacağıma karar verecektim. Bir süre beni süzdü, pes edip oturacağımı sanıyordu herhalde. Yanlış bir düşünce olurdu, inatla bekledim...

"Soruların ne?"

"Büyükannemi niye bu kadar üzdünüz? Annemi şimdiye kadar niye yalnız bıraktınız, ilgilenmediniz? İhtiyacı olan parayı vermek için niye benim gelmemi şart koştunuz? Benden beklentiniz ne?"

"Arapçayı güzel öğrenmişsin."

"Lisan öğrenmeyi seviyorum, lütfen sorularıma cevap verin."

"Cavidan kadar ben de üzüldüm, sevdiğim ilk kadındı, hâlâ da öyle."

"Bunu nasıl söylersiniz, insan sevdiği kadını bu kadar üzer mi?

"İkimizde çocuktuk, ülkemin şartlarını düşünmekten acizdim. O kadar çok sevdim ki hiçbir şeyi gözüm görmedi. Alışır sandım, alışamadı. Her gün döktüğü gözyaşı içimi yaktı kavurdu, sonunda dayanamayıp onu serbest bıraktım. Bennu'ya gelince, Cavidan koyduğum şartların karşılığında benden tek bir şey istedi kızımdan uzak durup onun hayatına müdahale etmeyecektim. İlk çocuğum olmasına rağmen, ondan uzak durmak zorundaydım."

"Doğru, büyükanneme koyduğunuz şartlar o kadar ağırdı ki, karşılığında kızınızdan uzak kalmanız çok da zor olmamıştır."

"Maddi, manevi ondan uzak durmamı istedi. Oturduğunuz evi zorla kabul ettirebildim... Birçok kereler geldim, Bennu evlendiğinde uzaktan da olsa kızımın yanındaydım."

Evimizi büyükannemin ailesinden kalmış sanıyordum, bilmediğim bir konuydu.

"Ve seni yakından tanımak istedim."

"Siz gelebilirdiniz."

"Ben senin, aileni tanımanı istiyorum."

"Siz istiyorsunuz, benim ne istediğim önemli değil mi?"

"Huyunda Cavidan'a benziyor."

"Büyükanneme benzemekten gurur duyuyorum."

"Duymalısın. Karakterli bir kadındır, ufacıkken bile kişiliğinden asla ödün vermedi."

"Konuştuğumuza göre, şimdi anneme verdiğiniz sözü tutmanızı talep ediyorum. Bunu kendim ya da annem için değil çok üzülen büyükannem için istiyorum."

"Seni beş dakika görmek isteseydim gelirdim. Benimle, bizimle yaşamanı bizleri tanımanı istiyorum."

"Asla olmaz, sorumlu olduğum bir işim var, polis olduğumu biliyorsunuzdur."

"Evet, biliyorum, yıllık izne çıktığını da öğrendim. Bir ay burada kal."

Ne kaybederdim, sıkıldığım anda gitmekte özgürdüm. "Parayı yatıracak mısınız?"

"Bir ayın sonunda tüm borçlar silinecek."

"Neden şimdi değil?"

"Parayı verdiğim anda buradan gidersin."

"Söz versem yeterli değil mi?"

"Cavidan'ın buraya geldiğinden haberi yok değil mi?"

"Nasıl anladınız?"

"Haberi olsaydı ölse seni göndermezdi, parayı yatırdığım anda nereden, nasıl geldiğini anlar, terör estirir."

Masanın kenarına dirseğimi yaslayıp elimle çenemi tuttum, "Büyükannemden korkuyorsunuz?" Gülmemek için kendimi zor tutuyordum...

"Tutma kendini gül, hatta kahkaha at, çekinme." diyerek kocaman gülümsedi. Gülümsemesi gözlerine ulaşan nadir insanlardan biriydi. Sesindeki neşe gözlerine yansımıştı. İlk kez dedeme sempati duydum.

"Cavidan'dan korkmuyorum küçük hanım, onu çok fazla sevdim."

"Bu sözlerle gönlümü kazandınız. Bir ay kalacağım ama şimdiden bilin diye söylüyorum; büyükannemden çok daha beterim, gelenek görenek baskısına gelemem. Özgür yetiştim, özgür olarak kalmaya niyetliyim."

Sözlerim karşısında yüzündeki ifade biraz değişse de tepkisiz kaldı. Eliyle masayı gösterip "Şimdi yemeğimizi yiyelim, midenin alışık olmadığını düşünerek az yağlı yemekler sipariş vermiştim. Sonrada evimize gidelim, annem babam seni bekliyorlar." dedi.

"Büyükannemin çok sevdiği kaynanası..."

"Bilmez miyim; etle tırnak gibi ayrılmaz ikiliydiler."

Muzip bir şekilde gülümsedi bu kez. Gülüşünde tanıdık bir şeyler vardı ve önyargılarımı bir kenara bırakıp kalkanlarımı indirdim. Büyükannemi gerçekten sevdiğine inandığım bu adamı sevebilirdim.

İlk yemeğimiz geldiğinde "dede torun" karşılıklı gülüşüyorduk. Sohbetimiz oldukça neşeli geçerken, kapı aniden ardına kadar açılınca polis sezgilerim devreye girdi...

Korumalardan biriydi elindeki silahı görünce hislerimde yanılmadığımı anladım "Beyim hemen gitmeliyiz Affan Al Fayed adamlarıyla birlikte otele girdi."

Dedem hemen ayağa kalkmıştı "Yürü Simay, hemen gitmeliyiz."

Fayed mi? Fayed mi demişti o adam. Omar Borkan Al Fayed gibi mi yani?

***

Odadan çıkar çıkmaz oldukça kalabalık bir grupla karşılaştık. Korumalar silahlarını aceleyle kaldırdılar. Karşımızda en az on tane, entarili adam duruyordu. Dedem birinin önünde saygıyla eğildi; "Kral'ım"

"Yan oteldeydik burada olduğunu duyunca gelelim seni görelim dedik."

"Zahmet buyurmasaydınız haber verseydiniz ben gelirdim."

"Çıktığımızda haberimiz oldu."

Adamı bir yerlerden tanıyordum ama nereden! Hatırlamıştım, Türkiye'ye geldiğinde tüm polisler alarma geçirilmişti. Kuveyt kralı Şeyh Sabah El Ahmed falan filan. İsminin devamı vardı ama şu an anımsamıyordum.

Adamların gözleri benim üzerimdeydi, bazısı açıkça bakıyor bazısı göz ucuyla süzüyordu. Birinin bakışları düşmancaydı, Kralın yanında olmasına rağmen, eli belindeki kuşağın içinden kabzası görünen hançerin sapını tutmuştu. Adama dikkatlice baktım direk bakışlarımı görünce sinirlendi. "Kadınına sahip çık Aziz Al Harafi, erkeklerin gözlerine bakılmayacağını bilmeli. Yoksa fahişene mi demeliydim?"

Beni düşündükleri konum iğrençti, içlerinden gülenler oldu. "Bana baksana sen" dedim öne doğru bir adım atınca, dedem kolumdan çekti...

"Ağzından çıkanı kulağın duysun Affan Al Fayed, Kral'ım olmasaydı bu sözlerinin karşılığında kan çıkardı"

Kral kahkahayla gülünce bu sefer ona baktım "Bu kadının bakışları çok dik, kim?"

"Torunum"

"Torunun mu? Adetlerimizi nasıl bilmez?"

"Arap değil Türk'üm."

Kral yine güldü, "Anlaşıldı" derken, birden yüzü buz gibi oldu" Aziz ve Affan bir kez daha huzurumda saçmalarsanız cezasını çekeceksiniz resmi görüşme olmadığı için saygısızlığınızı görmezden geleceğim. Bu düşmanlığınız son bulmalı."

Dedem dâhil adamların hepsi başlarını öne eğdiler. Tabi ben hariç, bana ne, benim Kral'ım değildi ya.

"Gel bakalım; Arap olmayıp Arap Aziz'in torunu olan dik bakışlı kız, seninle biraz muhabbet edelim. Türkiye'den ne haberler var."

Ne olsun be kral bildiğin gibi işte ortalık karmakarışık bir el atsan da ekonomimiz düzelse, mesela bol bulduğun petrolü bedava verebilirsin, dememi mi bekliyordu?

Ana salon açıldı, garsonlar hemen içecek servisi yapmaya başladılar. Kral en başa oturdu yanındaki sandalyeyi gösterdi. Dedeme baktım, başıyla onayladı "Anlat bakalım dik bakışlı..."

"Anlatacak bir şey yok, siz ülkemi çok daha iyi takip ediyorsunuzdur"

Dedeme baktı "Niye bu torununu tanımıyoruz?"

"Türkiye'de doğdu büyüdü, İlk eşim Cavidan'dan olma kızım Bennu'nun kızı."

"O Cavidan; hikâyenizi duymuştum, her neyse ülkene hoş geldin."

"Kusura bakmayın, benim ülkem Türkiye, Kuveyt değil."

"Hımm Arap olmayı kabullenmiyorsun demek ki?"

"Babam Türk, Türk olmakla gurur duyuyorum."

"Araplardan nefret mi ediyorsun?"

Ah bu krala, evet, demeyi çok istesem de bunca Arap adamın

içinde söyleyemez, söylediğimde kesin dedemi zor duruma sokardım. "Etmiyorum da ama Türk'üm."

"Anlaşıldı Türk kızı, Arap torunu... İsmin ne?"

Ben konuşamadan dedem "Şeminur Kral'ım" dedi, dedeme ters ters baktım. "Dedem ısrarla Şeminur dese de, ismim Simay."

"Buna da itiraz ha, beni güldürdün Şeminur Simay... Eee Affan, senin oğlun nerede uzunca süredir ortalara da görünmüyor."

"İş için Türkiye de Kral'ım."

"Onun evlenme zamanı geldi de geçiyor, bekâr dolaştığı yeter."

"Anneleri uygun eş bakıyorlar Kral'ım."

"İyi, başı bağlanmalı. Yarın yoğunum kalkalım... Dik bakışlı Simay, yakında doğum günüm için sarayda eğlence olacak mutlaka gel; eşimle, çocuklarımla, ülkemizin insanlarıyla tanışırsın."

Kral kalkınca bütün masa ayaklandı, en nihayet rahatlayabilecektim. Önümüzden hızlı adımlarla geçerken tüm adamlar ellerini önlerinde kavuşturup yine başlarını eğdiler. Kral onlara değil, bana bakıyordu başımı eğmediğimi görünce gülümsedi diğerleri peşinden koşturarak yürüdüler. Affan Al Fayed kapıdan çıkarken döndü bize baktı, bakışlarla bir insan öldürülebilseydi şu an ölmüş olurduk.

"Bu adamın derdi ne?"

"Gidelim, uzun hikâye sonra anlatırım"

***

Eşyalarımı toparlamak için odama çıktım, fazla yayılmadığımdan toplanmak kolay oldu. Yanımda gelen korumalardan biri, kapıdan çıkar çıkmaz bavulumu elimden almaya çalıştı. Biraz çekişme yaşadık. "Beyimin emri, ben taşırım hanımım" deyince bırakmak zorunda kaldım. Bakalım dede evinde nelerle karşılaşacaktım. Lobiye indiğimde dedemin yanında iki adam vardı; nedensiz yere birden tüylerim ürperdi. Siyah uzun elbiseler giymiş, başlarına siyah örtüler takmış iki tekinsiz adam. Dedem bize baktı, hemen başını çevirdi, yanına gitmek için yürüdüm "Durun hanımım."

"Neden?"

"Khalifa aşireti, tehlikelidirler."

Adamlardan biri dedeme iyice yaklaştı kulağına bir şeyler söylüyor gibiydi. Kendimi huzursuz hissediyordum "Diğer koruma nerede?" Sözümü bitirdiğim anda, korumayı gördüm yanında iki adamla birlikte duruyordu, kollarından tutmuşlardı. Diğer adamlarla ilgileri olduğu belliydi aynı şekilde siyahlar giyinmişlerdi. Birden bizimde çevremiz sarıldı. Dedemin yanındaki adamlardan biri bize doğru baktı, grup yürüyünce biz de yürümek zorunda kaldık.

Adamlardan biri "Kadın kim?" diye sordu; dedem "Misafirim" diye cevap verdi...

Adam kahkaha attı "Genç kadın iyidir, ağzının tadını biliyormuşsun Aziz Al Harafi"

Kan beynime sıçradı "Sizin derdiniz ne be..."

Adamın kalın kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı, yüzünün ifadesini tam göremiyordum, kıl yumağı gibiydi, yüzü oldukça gür uzun sakallarla çevriliydi."Kadının dili uzun."

"Saygı gösterin kendisi torunumdur."

Adamlardan biri buz gibi gözlerle beni süzdü, gençti, diğerlerinden daha seçkin bir görüntüsü vardı. Hâlâ bana bakıyordu; aynı şekilde ben de ona baktım ne bela milletti bunlar. Büyükannemin söylediği kadar vardı, geldiğime çoktan pişman olmuştum. Ah anne sana ne desem az.

"Sus Abdullah... Babamın selamı var Aziz Al Harafi, dediklerimizi kabul edersen aramızda hiç sorun olmaz."

"Babana teklifini reddettiğimi söylemiştim Calut oğlu Kaid"

Dedem de adamın tavırlarına karşılık buz gibi bir ses tonuyla karşılık vermişti...

"Ailene dikkat et Aziz Al Harafi"

"Sen beni tehdit mi ediyorsun?"

"Sadece bir uyarı; olur a bir kaza gelir başlarına, sonra üzülürüz."

Adam açık açık dedemi tehdit ediyordu. Olayları bilmiyordum, adamları tanımıyordum ama belalı oldukları çok belliydi.

Lobinin bir köşesine toplanmış olan çalışanlar korkuyla bekleşiyorlardı. Otelin kapısından giren adam, koşarak Kaid denen adamın yanına gelip kulağına bir şeyler fısıldadı. Adam, bir el hareketiyle etrafındakileri topladı, hızlıca otelin arka kısmına doğru yürüdüler.

"Düşmanın olmayan birileri var mı dede?"

Dedem öfkeliydi "Hadi gidelim" diyerek, yürümeye başladı. Yok, bu ülke bana göre değildi. Anladığım kadarıyla kelle koltukta yaşıyorlar huzurları olmuyordu. Aceleyle siyah bir Rolls Royce'a yönlendirildim, daha farklı bir marka beklemiyordum zaten. Açık garaj, son model arabalarla doluydu. Korumalardan biri, kapıyı açarak oturmamı sağladı. Aracın içi de çok lükstü, koltuklar yatak gibi yumuşacıktı.

"Affan Al Fayed'in derdi ne, bunlar senden ne istiyor?"

Dedem başını koltuğa yasladı derin bir nefes aldı "Kadın kısmının bu işlere aklı ermez."

Aradaki kapalı panele vurdum. "Arabayı havaalanına çekin."

"Ne yapıyorsun sen?"

"Ne mi yapıyorum evime gitmek için emir veriyorum."

"Kalacaktın."

"Kadınlara saygı duymayan kişilerle işim olmaz, bu dedem olsa bile."

"Özür dilerim, alışkanlık."

"İşte bu alışkanlıklarınız yüzünden büyükannem sizlerden nefret etmiş. Ben polisim akademiyi dereceyle bitirdim. Senelerdir suçlularla uğraşıyorum ve sen bana sırf kadın olduğum için işe yaramaz muamelesi yapıyorsun."

"Haklısın, değişmek kolay değil. Affan Al Fayed'le topraklarımız sınır, aramızda kalan arazide ikimizde hak iddia ediyoruz. Düşmanlığımız, büyük büyük dedelerimizin zamanından beri süregeliyor. Canlar alınmış canlar verilmiş. Khalifa aşiretinin başı Calut, biraz önce gördüğün de oğlu Kaid, acımasızlardır. Affan'ın düşmanlığını onlara yeğlerim. Sadece bizim belalılarımız değil onlarında başına bela olmuşlardır."

"İstedikleri ne?"

"Topraklarımızdan çıkan petrolden pay..."

"Kısaca Kuveyt'in mafya takımı, Kral ne diyor bu duruma?"

"Şimdilik hiçbir şey, Saddam ülkemizi işgal ettiğinde çok işe yaradılar çünkü."

"Çıkar ilişkisi."

"Aynen dediğin gibi ama gittikçe kuvvetleniyorlar, birlik olunmazsa başımıza bela olmaları yakındır."

"Fayed'lerin iki oğlunun öldürüldüğünü duydum kim yaptı? Bunlar mı?"

"Öldürenler belli değil, Fayed'ler ilk bizi suçladılar ama ben bunlardan şüphe ediyorum."

"Bunca para, petrol... Ve çok bela var."

"Nerede yok ki? Geldik."

Hava kararmış olmasına rağmen, evin her yerinde yanan ışıklarla, gündüz gibi görünüyordu. Üç katlı yapı, yayvan ve çok büyüktü. Muhteşemdi. Anneme ilk kez birazcık da olsa hak verdim, zenginlik bunların paçasından akıyordu... Geniş, kocaman kapıdan içeri girdik. Bizi karşılayan adam dedemi görünce iki büklüm oldu. Allah'ım bu ne gösteriş bu ne şatafattı. Büyük sehpalar, kocaman vazolar... Bordo ve altın renkleri bol miktarda kullanılmıştı. Dedem hızlıca yürüyünce peşinden gittim, girdiğimiz oda salon olmalıydı. Bu odanın da girişten bir farkı yoktu; oymalı kakmalı kocaman koltuklar, bol miktarda taş ve püsküllerle süslenmiş, gösterişin dibine vurulmuştu. Bizdeki saray işi koltuklara benziyorlardı. Tablolar ve kocaman işlemeli ayna duvarları süslüyor, ağır bordo renkli kadife perdeler pencereleri örtüyordu. Oldukça büyük avize dikkatimi çekince yukarı baktım, tavan tablo gibiydi bol miktarda rengârenk çiçek resimleriyle süslenmişti. Avizenin taşları parlıyor, ışığın vurduğu taşlardan gökkuşağı renkleri duvarlara yansıyordu. Kesin bunlar cam değil kristal olmalıydı. Kendimi geçmiş zamanda hissettim. Sanki sarayda gibiydim, birazdan biri çıkıp, neden harem yerine burada olduğumu soracak gibiydi.

Dedem hâlâ iki büklüm duran uşağa "Anneme torununun

geldiğini haber verin," dedi koltuklardan birine oturdu. "Otur Simay, ayakta durma."

Kesin koltuk kuştüyünden yapılmıştı yumuşacıktı, ucuna ilişti-tim. Yaşına rağmen oldukça dinç görünen bir kadın salona girdi. Dedemin annesi olmayacak kadar gençti; parlak, narçiçeği renginde kumaştan, üzeri sarı işlemelerle dolu uzun elbisesi, başında aynı desenden şalı vardı. Kolları, boynu, parmakları altın bilezikler kolyeler yüzüklerle doluydu. Yürüyen kuyumcu dükkânı gibi görünüyordu... Kısa boyu oldukça şişman vücuduyla nasıl böyle bir kıyafet seçimi yaptığına şaşırmıştım. Bu Araplar safi gösterişten ibaretti sadeliğin çok daha hoş duracağından bihaber olmalıydılar. Kadın "Hoş geldiniz beyim," diyerek dedemin yanına gitti...

Dedem "Nadine" diye tanıştırdı, karılarından biri olmalıydı. Kadın dedeme hiç uygun değildi. Hele Büyükannemin Grace Kelly'e benzeyen fiziği ve güzelliğinin yanında bu kadın çok kaba kalıyordu...

Kadın bana baktı şöyle bir süzdü ilgilenmiyormuş gibi tekrar dedeme baktı. "Büyükhanım birazdan inecek, geç kaldığınız için kızdı."

"Torunum Simay'ı selamlamayı unuttun Nadine."

"Büyük olan benim, içeri girdiğimde yerinden bile kalkmadı. Kıyafeti ne bunun erkek çocuğu gibi büyük hanım görünce iyice köpürecek. Kadınların pantolon giymesinden nefret eder bilirsin."

Kadının itici tavrı sinirimi bozmuştu, bunların hepsi böyleyse halim haraptı "Bizde önce gelen misafire hoş geldin denir, sonra saygı beklenir."

"Dilimizi biliyorsun, adetlerimizi de öğrenmeliydin."

Dedem "Nadine, sözlerine dikkat et" diye uyardı... Ayağa kalktım yanına gittim. Boyum aşırı uzun olmamasına rağmen yanında dev gibi kalmıştım... Kadın tedirgin oldu, örtüsünü düzelterek bir adım geriye çekildiği an Anneannemin kayınvalidesi olduğunu düşündüğüm kadın içeri girdi, beni süzdü, bakışları kınar gibiydi, belli ki beğenmemişti.

"Tabi, Cavidan kendi gibi birini yetiştirmiş, hiç şaşırmadım." dedi. Baştan aşağı siyahlar giyinmiş otoriter görünümlü yaşlı bir kadındı. Elbisesinde ve başörtüsünde altın rengi sırma işlemeler vardı.

"Büyükannem buraya geldiğimi bilseydi, dilinden düşürmediği, çok sevdiği kayınvalidesine eminim sevgilerini yollardı."

"Bilmez miyim beni çok severdi, ben de onu çok severdim."

"Sevginiz karşılıklı bundan emin olun, hayatı büyükannem için fazlasıyla kolaylaştırmışınız."

"Tıpkı ona çekmişsin."

"Beni büyükannem büyüttü."

"Belli belli..."

"Buraya dedemin daveti üzerine geldim, yoksa otelimde kalır çok daha rahat ederdim. Kalacağım birkaç günü böyle atışarak geçireceksek geri dönebilirim. Büyükannem için imalı sözler söylemeye devam edecek olursanız Kuveyt de bile kalacağımı sanmıyorum."

Üstü kapalı birbirimizi iğnelememiz dedemin hoşuna gitmiş olacak kahkaha attı. Annesi ters bakınca sustu. Ayağa kalktı yanımıza geldi, "Anne ilk kez söyleyecek söz bulamadın."

"Bir insan bu kadar büyükannesine benzer, sanki Cavidan'ın kızı, onun gibi saygısız."

Yaşlı kadının yüzünde oluşan nefret ifadesinden, tüylerim ürperdi. Ben onlardan bağımsızken bu kadar irkilebiliyorsam büyükannem gencecik yaşında kim bilir bu baykuş gözlü kadından neler çekmişti. Çok fazla itici biriydi.

"İstenmediğim yerde kalmayı düşünmüyorum, otelime geri dönmek istiyorum." Kesin kararımı vermiştim, dedem her hangi bir söz söylemeyince arkamı dönüp kapıya doğru yürümeye başladım.

"Bu saatte kadın kısmının dışarıda işi ne?"

Hah, bir yaşlı adam eksikti, bastonuna dayanmış oldukça şişman bir adam... "Benimle tanışmadan mı gidiyorsun torun?" dedi, duraksadım.

Dedemin babası olmalıydı. Bembeyaz saçları, uzun beyaz sakallarıyla, Noel babanın Kuveyt şubesi gibiydi.

"Sen bu kadına bakma, yaşlandıkça aksiliği arttı. Yumuşak başlı karılarım ne yazık ki bir bir öldüler bu huysuz, hayatıma kazık kaktı."

Elimde olmadan kıkırdadım, göz ucuyla kadına baktım, resmen morarmıştı. Nadine denen kadın koltuğa yayılmış cadının bileklerini ovuyordu...

"Odanı göstersinler yarın konuşalım, birazda kadın gibi giyin ne bu halin?"

Allah'ım bu evde durulmazdı; daha ilk günden baskıya başlarlarsa, kaldığım süre zehir olurdu.

"Sizlere iyi geceler, taksi çağırın veya otelime bırakın."

"Yeter artık; Simay benim torunum, benim misafirim, hiç kimse karışmasın. Gel Simay çalışma odama geçelim."

"Büyükannem çok haklıymış, evinde kalmak istemiyorum dede. Ya beni otele geri götürün ya da kendim gitmenin bir yolunu bulurum."

Dedem kararlı olduğumu görmüş olmalıydı benimle birlikte ana kapıya yürümeye başladı. Korumalar efendilerini görünce hemen hazır ola geçtiler.

"Arabayı hazırlayın."

Yine yoldaydık eve fazla uzak olmayan bir otelin önünde arabayı durdurdu... "Simay korumalar seninle birlikte kalacaklar"

"Neden?"

"Bugün olanları sen de gördün... Khalifa aşireti senden haberdar oldu korunman gerek."

Bıkmıştım, gerçekten bu kadarcık zamanda bıkmıştım. "Evime, ülkeme dönmem en güzeli, bir şekilde kalan borçlarımızı ödemenin yolunu bulacağım."

"Para önemli değil, gerçi haklısın tehlikede olmanın gereği yok. Birkaç gün daha kalsan olmaz mı? Bak kralımızın doğum günü yaklaşıyor, büyük bir parti olacak, hem seni de davet etti. Lütfen kal Simay, kötü insanlar değiliz. Sadece yaşam şartlarımız değişik."

Koskoca adamın beklentiyle yüzüme bakmasından etkilenmiştim. Usulca başımı salladım gözleri parladı "Bir şey daha istesem yapar mısın?"

"Şartları zorlamasanız dede..."

"Otelde kalacağına evlerimden birinde kalsan, hem çok göz önünde olmadan rahatça görüşürüz. Korunman da kolay olur."

"İşte bu teklif uygun, o kadını görünce büyükanneme ihanet ediyormuşum gibi hissettim."

Tekrar yola çıkmıştık, dedem suskundu "Keşke şartlar farklı olsaydı Simay, Cavidan benden nefret ederek gitti buradan."

"Haksız değil, ben de sizin şartlarınızda evlilik yapsaydım üzerime eşler alan kocayı öldürüp katil olurdum. Büyükannem çok iyi dayanmış."

"Yetiştiriliş tarzımız böyle ama şimdiki aklım olsaydı Cavidan'ı üzecek hiçbir şey yapmaz, aileme boyun eğmez, onunla Türkiye'de yaşardım. Tek özrüm yaşımın küçük olması..."

"Yaşınız küçük olmasına rağmen büyükanneme o kolyeyi evi nasıl alabildiniz?"

"Ev, annem sayesinde alındı. Cavidan'ın gitmesi için, sevinerek ödediği küçük bir bedel, kolye benim mirasımdı, sevdiğimden başka bir kadına yakışmazdı."

"O da borç yüzünden satıldı, çok üzgünüm."

"Bu zamana kadar saklamış olması bile beni mutlu etti"

Ev dediği kocaman bir binanın en üst katındaki daireydi. Malikânelerine göre çok daha modern tarzda döşenmişti. "Çoğu zaman burada kalırım... Şimdi dinlen yarın sabah gelirim." dedi ve gitti. Deneme yanılma yoluyla yatak odalarından birini buldum. Mutfakta tüm modern aletler vardı, buzdolabı ağzına kadar doluydu. Salata yapıp, üzerine ton balığı koydum. İçeceğimi de alarak, tavandan yere kadar olan pencerenin önüne gittim... Kuveyt'in gece manzarası çok güzeldi, ışıl ışıldı.

***

Sabah dedemin telefonuyla uyandım, binanın önünde olduğunu söyleyince aceleyle duş aldım, bu güzel banyonun keyfini

daha sonra çıkarabilirdim. Saçlarımı kurutup, dudaklarıma yüzüme koruyucu güneş kremimi sürdüm. Aşırı güneşin cildimi mahvetmesini istemiyordum. Yine kot pantolonlarımdan birini giydim. Üzerine spor gömlekle rahat olurdu. İlk gittiğimiz yer çok şık bir restorandı. Geleceğimiz önceden bildirilmiş olacak ki masamız donatılmıştı. Bildiğim bilmediğim her türlü hamur çeşitleri masanın ana menüsünü oluşturuyordu bu ülkede biraz fazla kalsam şişmanlamamam olanaksızdı. Sağımızda solumuzda oturanların, elleriyle yemek yemesine şaşkınlıkla baktım. Hamurları kocaman koparıyorlar, yağları parmaklarına ağızlarına bulaşarak yiyorlardı. Bir an midem kalkar gibi oldu. Çok azı çatal bıçak kullanıyordu. Sözde bunlar, böyle bir yerde yemek yiyecek durumda insanlardı, görgü parayla olmuyordu demek ki. Dün gece geç vakit yediğim ton balıklı salatadan sonra fazla iştahlı değildim. Peynirlerden hamurlardan birkaç çeşit alıp, ağır yemeyi tercih ettim.

"Görmek istediğin özel bir yer var mı?"

"Çocuklarınız var mı dede?"

"İki oğlum oldu, yetişkinlik çağlarına gelmeden öldüler. Bennu'yla birlikte dört kızım var. Hepsi evli."

"Ya eşleriniz?" dedim, dedemin yüzü asıldı "Eşim yok."

"Ya evde gördüğüm kim?"

"Annemin amcasının kızı... Cavidan'dan başka hiçbir kadını sevmedim, tüm çocuklarımın annelerini on altıyla yirmi yaşım arasında annem seçti. Sonrasında hepsini boşadım."

"Ne acımasızlık."

"Buranın kızları çok eşliliğe alışıktır. Öyle yetiştirilirler, erkek ve ailesi çok zenginse kadınlar için büyük nimettir. Gelecekleri kurtulmuştur, boşandıktan sonra hiçbir zorluk çekmemeleri için her tür olanak sağlanır."

Ne tarafından bakarsam bakayım bu ilişkiler büyükannem gibi bana da uymuyordu. Kahvaltımız bitmişti, tekrar arabaya bindik, kısa süre sonra durduk. Korumalar arkamızdaki araçtan inerek kapımızı açtılar. Binayı hiçbir şeye benzetememiştim, de-

dem yürüyünce ben de yürümeye başladım. Tuhaf ama geldiğimiz yer bir moda eviydi.

"Niye buraya geldik?"

"Kralımızın doğum gününde giyeceğin kıyafeti seçmen için."

"Gelmeyi düşünmüyordum."

"Gelmelisin kızım bana eşlik edersin."

Burada hangi kıyafet bana uyardı ki? İçeriden koşar adımlarla gelen bir kadın, dedemin önünde eğildi, "Aziz bey sizi burada görmek büyük mutluluk."

"Torunumla Kral'ımızın doğum gününe katılacağım, ona göre bir kıyafet verin."

"Herkes hazırlık içinde elbise yetiştirmekte zorlanıyorum, tabi sizin için akan sular durur."

Orta yaşlardaki kadın dedeme resmen asılıyordu. "Bir gösterseniz elbiseleri" diyerek araya girdim... Kadın peş peşe elbise çıkarmaya başladı ama hiçbiri tarzım değildi. Aşırı taşlı, süslü, işlemeli giysileri asla giyemezdim. "Hem hafif hem de gösterişli bir kıyafet yok mudur?"

"İpek kumaşa ne dersiniz?"

"Olabilir, bakayım."

"Bu kumaş çok özeldir, çift yönlü dokunmuştur, yeni tasarımcımızın ilk çizimidir."

Elbise pek bir şeye benzemiyordu, kadın yüzümün ifadesinden ne düşündüğümü sezmiş olacak, "Üzerinize bir giyin şaşıracaksınız, örnek model olarak çalışıldığından eşini bulmak imkânsız. İşlemeleri özel olarak yaptırıldı"

Kadının elbiseyi aşırı övmesi, kabine girmeme neden oldu. Beyaz ipekten dikilmiş kıyafetin yakası ne açık ne kapalıydı, gizli kuşağı belimi sarmış inceliğini ortaya çıkarmıştı. Kolları yarasa koldu, üst kısım bedenime oturmuş kalçama doğru hafif bolluk hem hatlarımı gizliyor hem de çok şık duruyordu. Hem açık hem de kapalı görünüşü çok hoşuma gitmişti.

"Size söyledim mükemmel bir tasarım sanki sizin üzerinize dikilmiş gibi... Boynunuza gösterişli altın bir kolye takıp, saçla-

rınızı ister topuz ister gevşek şekilde örgü yaparsanız muhteşem olur."

Kabinden dışarı çıktım, dedem gülümsedi "Elbisen çok yakışmış, dediğiniz şekilde takıyı nereden bulabiliriz?"

"Biraz bekleyin imitasyon mu olsun gerçek altın mı?"

"Soruyor musunuz?"

"Özür dilerim..."

Modacı kadın telefonla konuşarak istediği kolyeyi tarif etti, beklerken kahvelerimizin yanında buz gibi sularımız ikram edildi. Elbiseye uygun ayakkabı ve minik gece çantası getirtildi...

Yarım saat geçmeden gelen adamın çantasından çıkan kolyeyi görünce nefesimi tuttum, bu çok gösterişli kolye, aşırı pahalı olmalıydı. Dedem, tüm aksesuarlarıyla birlikte elbiseyi tekrar giymemi istedi. Tamamlanınca, kıyafet çok daha şık olmuştu. Benim tarzıma göre çok süslüydü ama Arap modasına göre çok sade olduğundan adım gibi emindim... Ben kabinde üzerimi çıkarıp tekrar kendi kıyafetlerimi giyene kadar ödeme yapılmış olmalıydı ki dedem kapıya doğru yürüyordu.

"Dede çok masraf ettiniz,"

"Lafını bile etme. Yirmi beş sene boyunca doğum günlerini, mezuniyetlerini kaçırdım. Bunlar az bile."

***

Arkamızda koruma ordusuyla dolaşsak da rahatsız olmuyordum, dedemle geçirdiğim üç gün dolu doluydu. Birçok yere gittik. Bunlardan biri olan Mirror House (ayna evi) fantastik bir yapıydı. Tamamen ayna ve vitraylardan oluşan süslemeleri vardı. Bir sonraki durağımız eski Kuveyt yaşamının canlandırıldığı bir köy oldu. Büyük çadırlar ve minderlerle çöl yaşamı tasvir ediliyordu.

"İşte en merak ettiğim yaşam tarzınız bu."

"Çoğu insan, hâlâ çöllerde çadırlarda yaşadığımızı düşünüyor."

"Çok ilginç."

"Belki bir gün tekrar ziyaretime gelirsen seni çöle götürürüm. Gündüzü ayrı, gecesi ayrı güzeldir."

"Bir daha buraya gelebileceğimi sanmıyorum, belki siz gelir misafirim olursunuz. Hem büyükannemi hiç özlemediniz mi?"

"Ne o küçük hanım, çöpçatanlık mı yapmaya çalışıyorsun?"

"O bekâr siz bekâr, niye tekrar denemeyesiniz?"

"Cavidan da ben de bekâr değiliz. Ben Cavidan'ı hiç boşamadım."

***

Kral'ın doğum günü partisinin yapılacağı gün, yine dedem sayesinde, güzellik salonuna yönlendirildim. Banyolar, tepeden tırnağa masajlar, cilt bakımı, neler neler olmuyordu ki. Ah annem bunları görse, kesin dedemin kapısında çadır kurar yaşardı. Böylesi lükse alışmamalıydım, ufacık memur maaşımla rüyamda bile zor göreceğim şeylerdi. Vücudum, sürülen kremlerden, yapılan masajlardan hamur gibi olmuştu... Mis gibi çiçek kokuları içindeydim... Saçımı değişik şekilde enseme doğru ördüler, makyajı aşırıya kaçmadan yapmaları için ısrar ettim yoksa palyaçoya benzemem işten bile değildi. Renkleri çok seviyorlar, aşırı koyu tonlarda sürüp sürüştürüyorlardı. Kapıda bekleyen korumanın kullandığı araçla eve gittim, giyindim. Aynada gördüğüm kadın hem bendim hem değildim, hayatım boyunca bu kadar süslü olduğumu hatırlamıyordum.

Dedem dediği saatte geldi, geleneksel beyaz uzun elbiselerden giymişti. O beyaz, ben beyaz güzel ikili olmuştuk.

Arabamız bu sefer limuzindi "Bu kadar gösterişe ne gerek var?"

"Gerekli, saraya gelecek olan misafirlerin hiçbiri daha aşağı model araca binmez."

Saraya giden yol, araçlardan tıkanmış haldeydi. Dedem çok haklıydı limuzinlerin her rengi her boyu mevcuttu. Çok az küçük araç vardı onlarda aşırı lüks araçlardı. Dünyanın dört bir yanında

açlık ve sefalet içinde yaşayan insanları düşündüm. Ne adaletsiz dünyaydı...

Saray ve çevresi ışıklandırılmıştı sanki peri masalı yaşıyor gibiydim. Beyaz mermerden sütunları ve geniş merdivenleriyle devasa görünüyordu. Kadınlı erkekli misafirler merdivenlerden çıkıyor, birbirlerini tanıyanlar selamlaşıyorlardı. Erkeklerin hepsi dedem gibi giyinmişlerdi; kadınlar rengârenk kelebekler gibiydiler başı kapalıların yanında, bone takanlar ve benim gibi saçları açık olanlarda vardı. Kadınların çok renkli kıyafetlerinin yanında ben çok sade kalmıştım.

Nihayet ana kapıdan girdik, partinin yapılacağı salona yönlendirildik ne ihtişamdı Allah'ım, Tavanı süsleyen kristal avizelerin büyüklüğü şaşırtıcıydı. Her yer altın renkli oymalarla, resimlerle süslenmişti. Duvarların büyük bölümü; bordo kadife, kenarı yine altın renkli işlemelerle saçaklarla kombine edilmiş perdelerle kaplıydı ve göz kamaştırıyordu. Dört bir yanda koşturan hizmetliler, ellerinde tepsilerle içecek servisi yapıyorlardı. Dedem, tanıdıkları tarafından durdurulunca duvar dibine geçtim. Etraf o kadar kalabalıktı ki nefes alamayacak hale gelmiştim... Dilim damağım kurumuştu yanımdan geçmekte olan görevlinin elindeki tepsiden içecek almak için uzandım... Aynı anda, aynı bardağı bir el daha tuttu...

"Sen?"

"Sen?"dedim, ateşe değmiş gibi çektim elimi. Niye çekiyordum ki, bardağa ilk ben uzanmıştım. "Yinemi karşıma çıktın Omar Borkan Al Fayed."

"Burası benim ülkem; karşıma çıkan sensin Simay Kaya."

"Bardağa ilk ben uzandım..."

"Bunu alabilirsiniz Simay,"

Şimdi bu kimdi? Burnumun ucuna uzatılmış bardağı tutan elin sahibine baktım, hiç yabancı gelmiyordu; Kaid, Khalifa aşiretinden Kaid, dedemi tehdit eden adamdı...

"Senin ne işin var burada Kaid"

"Senin gibi, Kralın misafiriyim Omar Borkan"

Birbirlerine yırtıcı atmaca gibi bakan iki adamı niye dinliyordum ki? Borkan'ın elindeki meyve suyunu aldım, bir dikişte içtim, bardağı tekrar eline tutuşturdum. Bana değil, kararmış surat ve çatılmış kaşlarla Kaid'e bakıyordu; Kaid de Borkan'dan farklı değildi. İki Arap birbirlerini yok edebilirlerdi... Peki, bu benim derdim miydi? Hayır.

Seri adımlarla dedemin yanına yürürken, "Kralımız ve Kraliçemiz teşrif ediyorlar" diyen sesle adımlarımı hızlandırdım. Dedem beni görünce sevinmişti...

"Neredeydin kızım? Kalabalıktan göremedim."

"Borkan Fayed ve Kaid Khalifa ile içecek savaşı yapıyordum."

"Ne dedin sen, ne dedin?"

Kral ve kraliçe içeri girince, dedemin sorusu arada kaynadı. Tüm misafirler eğildi, şöyle bir çevreme baktım Borkan da iki büklüm olmuştu. Krala baktım o da bana bakıyordu tabi görülmeyecek gibi değildim herkes iki büklümken ben dimdik duruyordum. Kral kocaman gülümseyerek Kraliçe'ye bir şeyler söyledi.

Kraliçede beni görmüştü, şöyle bir süzdü. Çok güzel kadındı modern denecek şekilde giyinmişti. Gülümsevince ben de gülümsedim el salladım... Kral sesli kahkaha atınca, salondaki herkes ne olduğunu merak edip kafalarını kaldırdı. İlk kaldıranlardan biri de Borkan'dı. Bir bana bir kralına baktı. Yine kaşlarını çattı, öfke duygusu birleştiğimiz tek noktaydı.

Yemek salonuna davet edildik, baştaki ters U şeklinde uzun masanın önünde daha küçük masalar vardı. Mihmandalar misafirleri masalarına yönlendirdiler. Kral ve Kraliçe büyük masanın tam ortasına oturmuşlardı bizimle ilgilenen görevli Kral'ın masasında yer gösterince, dedemin yüzündeki gurur ifadesini görmemek imkânsızdı. Kralın yanındaki koltuklara oturtulduk. Bana "Hoş geldin dik bakışlı." diyerek eşine döndü. "İşte bahsettiğim Arap olmayan, Arap torunu kız buydu."

"Eşimi çok güldürmüşsünüz."

"Ne mutlu bana, özel bir şeyde yapmadım ama kralın gülesi gelmiş herhalde." dedim kral yine kahkaha attı. Yakında beni ya-

nına soytarı olarak işe almak isterse hiç şaşırmayacaktım. Kralı çede kıkırdadı.

Tam karşımıza baba oğul Fayed'ler oturmuştu. Aman Allah'ım bacaklarını ovmamı emreden kadında yanlarındaydı ve kısılmış gözlerle bana bakıyordu. Borkan'ın kulağına bir şeyler söyledi; kesin beni nereden tanıdığını soruyordu. Borkan cevabını vermiş olmalı ki kadın bana bakmaktan vazgeçti. Kralın masasının konumu tüm salona hâkim yerde olunca diğer masaları görmemek imkânsızdı... Ortam çok renkliydi erkeklerin tümü beyaz giyinince kadınların renkli kıyafetleri çok daha fazla göze batıyordu. Çok az masada takım elbise giymiş erkekler vardı onlarda yabancı olmalıydılar. Kral misafirlerine hoş geldiniz konuşması yaptıktan sonra yemek başladı.

Uzun şamdanlarla, çiçeklerle süslenmiş masada bir kuş sütü eksikti. Üzerinde, içinde değişik mezelerin salataların olduğu tabaklardan altındaki örtü gözükmüyordu. Bardaklar kristal, kaşık çatallar saf gümüş olmalıydı. Etlerin birçok çeşidi servis yapılmaya başlandı, salonda hafif uğultu dışında tek ses kaşık çatal sesleriydi. Kocaman sinilerde pirinç pilavı gelince rahat ettim bildiğim lezzetti. Başka bir tepside minik kızarmış etler gördüm görevli tabağıma eti bıraktı nar gibi kızarmış olan et güzel görünüyordu. Tavuk olamayacak şekilde küçüktü "Dede bu et nedir?"

"Güvercin"

Güvercini yiyemeyecektim keşke ne olduğunu sormasaydım... Tanıdığımı sandığım birkaç mezeden aldım... Tanımıyormuşum. Aşırı baharatlıydı, yemeye gönlüm olmayınca etrafımı seyretmeye başladım... Gözüm ister istemez Borkan'a kayıyordu, yemeğini yerken arada bir kralla sohbet ediyordu. Ne konuştuklarını duymak isterdim. Ana masaya fazla uzak olmayan masalarda oturanlardan biride Kaid'di, göz göze geldik elindeki bardağı beni selamlar gibi kaldırdı. Bu kendini ne sanıyordu hemen başımı çevirdim. Borkan bir ona birde bana baktı yine kaşları çatıldı.

Doymadığım ziyafet bir süre sonra bitince rahatladım. Tekrar ilk girdiğimiz salona alındık adamlarda bol miktarda salon mevcut

olmalıydı. Bu sefer müzik vardı, iki ayrı yerde kemancılar ve alaturka müzik yapan müzisyenler sırayla çalıyorlar batı ve doğu enstrümanlarından çıkan notaların güzel sesleri salona yayılıyordu.

Dedemin yanında dikilmekten sağı solu incelemekten başka yaptığım bir şey yoktu. Yemek boyunca içtiğim meyve suları şimdi etkisini gösteriyordu. "Dede lavaboya gidiyorum" diye fısıldadım. Tabi sarayda lavaboyu gösteren tabela mevcut değildi, görevlilerden birine yerini sorup, yönlendirmesiyle yürümeye başladım. Uzun koridorlar, yine uzun koridorlar... Neredeydi? Sıkışmış, hele karnı burulmuş bir insanı düşünemiyordum, tuvaleti bulana kadar kesin altına yapardı.

Bir köşe daha dönünce kadınların bolluğundan aradığım yeri bulduğumu da anlamış oldum. Aceleyle içeri girdim her yer gibi burası da şatafatlıydı. Oymalar kakmalar, süslü fayanslar kesin altın olan çeşmeler. Uzun elbiselerle bu iş de zor oluyordu, ellerimi yıkarken yüzümü inceledim makyajım bozulmamıştı. Tekrar salona gitme vaktim gelmişti, aslında hiç içeri girmek istemiyordum, sıkılmıştım. Koridora çıktım gelen esinti beni rahatlattı buralarda ya cam açıktı ya da dışarı çıkabileceğim bir kapı vardı.

Tam tahmin ettiğim gibiydi, bahçeye açılan bir kapı. Hemen dışarı çıktım temiz hava iyi gelmişti.

***

Hava güzeldi, gökteki dolunay elimi uzatsam dokunabileceğim kadar büyük ve yakındı. Borkan'ı gördüğümde şaşırmıştım. Aslında şaşırmamalıydım, kralının partisine geleceğini tahmin etmem gerekirdi. Yine de onu burnumun ucunda görmek hoş olmamıştı. Birçok defalar ırkına karşı olan hoşnutsuzluğumu belli edecek hareketler yaptıktan, sözler söyledikten sonra ülkesinde bulunmam, hem de Arap Aziz'in torunu olarak bulunmam kötü olmuştu. Şimdiye kadar kim olduğumu bir şekilde öğrenmiş olmalıydı. Halime güldüğünden çok emindim...

"Senin burada ne işin var? Aziz Al Harafi'yi nereden tanıyorsun?"

Belalım beni bulmuştu "Sana ne, desem yeterli mi?"

"Bir kerede doğru dürüst cevap ver."

"Sana açıklama yapmaya hiçbir mecburiyetim yok ama senden bir alacağım var,"diyerek sıkılı yumruğumu çenesinde patlattım. Şaşkınlıkla geri gitti elini çenesinde gezdirdi

"Bu neydi şimdi" diyerek, bileğimi tuttu...

"Dudaklarımı morartmanın karşılığı... Dua et hızlı vurmadım. Şimdi çekil önümden."

"Simay, bana cevap ver!"

"Mecbur değilim, çok merak ediyorsan kendin bulur öğrenirsin. Bileğimi bırak öyle bir arbede çıkarırım ki herkese, özellikle Kralına rezil olursun."

"Ne yazık ki böyle bir durumda rezil olduğunla kalırsın. Bizim değişik bir adalet anlayışımız var, yabancılar karşısında daima haklı çıkarız."

"Eh ben de Aziz Al Harafi'nin torunu olduğuma göre, pek yabancı sayılmam..." dedim. Borkan'ın güldüğünü ilk kez duydum, adam resmen kahkaha atıyordu. "Neden gülüyorsun?"

"Ah Simay, Türk Simay, nefret ettiği Arap kanı damarlarında dolaşan Simay..."

"Seni güldürebildiğime sevindim çirkin yüzün bir şeye benzedi bari çekil içeri gireceğim."

Borkan birden ciddileşti, "Kaid'i nereden tanıyorsun?"

"Soru cevap mı oynuyoruz?"

"Simay'ın yerine ben cevap vereyim Affan oğlu Borkan."

Hah bir bu adam eksikti...

"Sana sormadım Calud oğlu Kaid."

"Ne oluyor burada?"

Şimdi tamam olmuştu; Kral, Kraliçe, Dedem, Borkan'ın babası ve kalabalık bir misafir gurubu bizi izliyordu. Minik bir iç savaş çıkacak gibiydi ."Yolumu kaybettim, benim gibi yabancılara sarayın haritasını vermelisiniz."

Tanrım, Kral yine gülüyordu, soytarılık işini garantilemiştim. Kral "hadi bize katılın" deyince rahatladım, hemen dedemin yanına gittim. "Ne işin var senin bunların yanında?"

"Onlar benim yanıma geldiler ben çağırmadım."

"Kızım, bizim şartlarımıza göre daha rahat yetiştiğini biliyorum ama genç bir kadın, aslında tüm kadınlar, yanlarında akrabalarından birileri olmadan yabancı erkeklerle bir arada olamazlar."

"Biraz nefes almak istedim sadece."

"Borkan'la nereden tanışıyorsun?"

"Türkiye'de birkaç kez yollarımız kesişti. Kaid'i soracaksan, senin sayende tanıdım. Sıkıldım dede, bu ülke bana göre değil."

"İkisi de bizim ailemiz için tehlikeliler, hele Kaid ve ailesi en kötüsü, uzak dur."

"Ailenin kadınlarına sahip çıkamıyorsun ha Aziz?"

Dedem birden kaskatı oldu "Ne demek istiyorsun Affan?"

"İlk karın çekti gitti, torunum dediğin kadın genç erkeklerle tek başına konuşuyor, otorite boşluğun var."

Borkan "Sus baba, Simay Türkiye'de doğmuş büyümüş, bizlere ters gelen bazı kurallar onlar için gayet doğal ve Simay polis olarak çalışıyor. Her gün onlarca erkeğin içinde." dediğinde dedem rahatladı... Borkan'ın, babasına karşı beni savunmasına şaşırmıştım.

"Oğlunu duydun Affan," dedi, yine de iki adam birbirlerini öldüreceklermiş gibi bakıyorlardı.

Kral "Affan ve Aziz ikinizi de yarın huzuruma bekliyorum. Şimdi içeri girelim, diğer misafirler bekler" dedi, hızla içeri yürümeye başlayınca peşinden yürüdük. Arkama baktım...

Kaid sütunlardan birine yaslanmış arkamızdan bakıyordu. "Önüne bak," diye, dişlerinin arasından konuşan Borkan'ın nefesini ensemde hissettim, tüylerim ürpermişti... Başımı çevirmeden aynı ses tonuyla, "Sana ne!" dedim, Kraliçe kıkırdadı... Bizi mi dinliyordu bu kadın?

***

Sabah uyandığımda tek başıma olmanın konforunu hissettim. Dedemle etrafı dolaşmak hoşuma gitse de her şeyimi tek yapmaya alıştığımdan özgürlüğüm önemliydi. Hızla yataktan kalkıp,

aceleyle duş aldım sevgili kıyafetlerimi bir gecede özlemiştim. Hemen giyindim saçlarımı atkuyruğu yapıp, başıma şapka taktım.

Özgürlük muhteşem bir duyguydu, koruma kapıda beklediğinden arka kapıdan çıkarak insanların arasına karıştım. Körfez ülkesi Kuveyt'in sahil kesimi çok güzeldi, uzun süre yürüdüm yorulduğum yerde oturdum. Şimdi kahve zamanıydı, garsona siparişimi verdim gelen kahve bildiğimiz yeşildi. "Bunu istemiyorum, istediğim kahve..." dedim, adamın yüzü asıldı, "Kahvemiz bu, denemelisiniz"

"Türk kahvesi yok mu?"

"Bunu içmelisiniz."

Adam kahveyi boğazımdan aşağı dökecek gibi bakıyordu. "Evet, bu kahveyi içmelisin, içmezsen mekân sahibine hakaret etmiş olursun."

"Yine mi siz?" Kaid, bu sefer siyahlar içindeydi, biraz ileride benzer kıyafetli adamlar dikiliyordu. "Bugün evinize teklif götürülecek."

"Niye olduğunu anlamasam da benim evim burada değil"

"Dedenin evine, deden kararını hemen versin."

"Ne kararıymış bu?"

"Öğreneceksin, tek dolaşmamayı da öğrenmelisin. Her an başına bir şey gelebilir."

"Beni rahat bırak Calud oğlu Kaid"

"İnadını kırmak zevkli olacak, vahşi kısrakları evcilleştirmeye bayılırım."

Elimle etrafımı gösterdim "Burada sadece misafirim, birkaç gün içinde gideceğim. Bu yüzden bana bulaşmayın."

"Al Harafi'nin torunusun, misafir değil, bizdensin."

Sağ elimle kulağımı çektim, parmağımı üç kez masaya vurdum, Kaid ilk kez şaşkın görünüyordu "Ne yapıyorsun sen?"

"Allah korusunun diyorum, yeşil kahvenizde sizin olsun." Veda etmeden yerimden kalktım önümden geçen taksi kurtuluşumdu. Adam kötü yönde tüylerimi diken diken ediyordu.

***

Evin önüne geldiğimde dedemi turalarken gördüm. Bir ileri bir geri yürüyüp duruyor, kenarda başı önünde duran korumaya bağırıyordu. "Dede geldim, adamın bir suçu yok bağırıp durma."

"Neredeydin sen, telefonun niye açık değil?"

Telaşla çantama baktım "Şarjı bitmiş."

"Tehlikede olduğumuzu söylemedim mi? Khalifa aşiretinin tehdidini kendi kulaklarınla duymuşken bu nasıl bir düşüncesizliktir."

"Haklısın ama kendimi koruyabileceğimi unutuyorsun."

"Onlarca adama karşı tek başına hiçbir şey yapamayacağını da sen unutuyorsun."

"Haklısın Kaid peşimdeydi, saçma sapan konuştu."

"Ne dedi?"

"Evine teklif götürülecekmiş, kararını hemen vermeliymişsin. Dede ben gitmek istiyorum daha fazla burada kalmak istemiyorum"

Dedemin telefonu çalınca sözlerim arada kaynadı "Pislikler yine başladılar."

"Ne oldu?"

"Petrol kuyularımızdan birine saldırı olmuş."

"Kim yapmış? Neden?"

"Kesin Khalifa aşiretinin işidir, akılları sıra bana gözdağı vermeye çalışıyorlar."

Dedem sakin durmaya çalışsa da endişesi belliydi. Tekrar telefonu çaldı. "Efendim anne, ne oldu dedin... İmkânsız. Hayır, asla kabul etmiyorum hemen kendilerine ilet defolup gitsinler evimden."

"Yürü Simay burada tek başına kalamazsın, evde daha iyi korunursun."

"Ah yeter dede, niye korunuyorum?"

"Khalifa aşiretinin kadınları evimize gelmişler."

"Niye?"

"Niye olacak seni Kaide istemeye."

"Hiç güleceğim yoktu..."

***

Dedemin telefonu susmak bilmiyordu "Fayed'lerin petrol te sislerinden birine de saldırı olmuş, yangın başlamış... Pislik herifler bizi mecbur bırakmak için işlerimizi sabote ediyorlar."

"Kral niye engel olmuyor, sizleri niye tek başınıza bırakıyor"

"Başına bela almamak için, güçlerini üzerine gönderse, Calud ülkeyi mahveder. İşler sarpa sarar."

"Sizler korktukça, o herif daha çok azacak. Dur diyen biri olmalı." Yukarı çıkıp eşyalarımı topladım bu lanet ülkeden bir an önce gitmeliydim.

Dedemin evine hareket ettiğimizde, sabah Kral'la yaptıkları toplantıyı sordum... "Fayed'lerle aramızdaki düşmanlığımızı bitirmemiz, birleşerek bazı güçlere karşı birlikte durmamız gerektiğini söyledi"

"Fena fikir değil, tabi Kral otursun siz uğraşın."

"Kral tüm ülkeyi düşünmeli, Fayed'lerle ayrı düşmemiz yıpranmamıza neden oluyor. Khalifa aşireti ülkenin gizli silahı, biz birleşirsek onlara karşı durabiliriz."

"Birleşin işte ne duruyorsunuz."

"Yılların düşmanlığı öyle hemen geçmiyor."

***

Petrol rafinerisindeki yangın gittikçe büyüyordu. Dedemin evine geldik; annesi yani büyük büyükanne beni yine beş karış suratla karşıladı. "Gelir gelmez başımızı belaya soktu."

"Anne ne diyorsun sen?"

"Ne demeyeyim, Khalifa aşiretinin kadınlarının evimizde ne işleri var? Ne zaman gördüler de oğulları Kaide kız istemeye geldiler."

"Torunumu suçlama bu derdi ben sardım başına."

"Reddettiğimi söyleyin olsun bitsin."

Yaşlı cadı, kınayan gözlerle bana baktı "Buralarda bu işler böyle olmuyor, kadınların söz hakkı yok. Büyüklerden istenir büyükler karar verir." diyerek, fikrini beyan etti.

"Ben buradan olmadığıma göre baskı yapamazlar."

Kadın ne demek istediğimi anlamıyordu, önüme geçti, ellerini beline dayadı,"Fark etmez bizim torunumuz olduğuna göre bizdensin, kurallarımıza uyacaksın demektir. Hem kadın kısmı fazla konuşmaz sus bakayım."

Zavallı büyükannem bu kadına nasıl dayanmıştı, artık susmayacaktım"Vallahi siz motor takmış gibi konuşuyorsunuz."

"Terbiyesiz seni, Cavidan'dan betersin." dedi, dedeme baktı. "Kabul edelim aşiretin teklifini, bu edepsizin hakkından anca onlar gelir."

Dedemin telefon konuşmaları devam ediyordu, "bir saniye" dedi, ahizenin üzerini eliyle kapattı... "Sus yeter artık anne, Allah aşkına bir sus. Benim hayatımı mahvettiğin yetmiyormuş gibi şimdi de torunumun hayatını mı mahvetmeye çalışıyorsun?"

"Annene nasıl karşı çıkarsın, nasıl cevap verirsin bu ne terbiyesizlik, sütüm haram olsun."

"Merak etme oldu, hem sütünü vermediğin için haram etme hakkında yok, bunca senedir bu sözlerini dinledim durdum. Bir sütannem olduğunu çoktan öğrenmiş bulunuyorum. Şimdi az müsaade et... Müsaade etki Kral'ımızın sözcüsüyle konuşabileyim."

Yaşlı cadı kendini koltuğa attı, eliyle kendini yelpazeliyor aklınca oğluna tavır yapıyordu.

Dedem, Kral'ın acil çağrısıyla tekrar saraya gitti, yanıma gelen hizmetkârlardan biri, kalacağım odayı gösterdi. Yaşlı kadın, oğlu çıkar çıkmaz koltuktan doğrulmuş gayet sağlıklı bir şekilde, yüzüme bakmadan salondan çıkmıştı.

Verilen oda kocamandı. Yüksek yatak cibinlikle çevrelenmiş, renklerin en cafcaflısı kullanılmıştı. Hizmetkâr oldukça yaşlıydı, anneannemi hatırlar mıydı acaba. "Cavidan hanımı tanıyor musunuz?"

"Tanımaz mıyım?" dedi, eliyle ağzını kapattı. "Büyük hanım adının anılmasını yasakladı."

"Kimse duymaz, kapı kapalı, hadi anlatın." Hizmetli, yere oturmak için çömeldiğinde koltuğu gösterdim. Çekinerek ucuna ilişti...

"Efendi, küçük hanımı kaçırıp getirdiğinde hepimiz çok şaşırmıştık. Büyük hanım oğluna demediğini bırakmadı ama iş işten geçmişti. Ah hanımım. Cavidan Hanım güneş gibiydi, beni hizmetine vermişlerdi... Efendi çok mutluydu, hanımımın üzerine titriyor, bir dediğini iki etmiyordu. Hanımım geldiği günden gittiği güne kadar ağladı durdu."

"Niye bu kadar mutsuz oldu?

"İlk günler, çok küçük olduğundan ağlıyor, buralara alışamıyordu. Efendi Aziz ona hediyeler, çiçekler getirip gönlünü yapmaya başlayınca ağlamaları kesildi... Ah ev cıvıl cıvıl olmuştu çifte kumrular gibiydiler, imrenirdik hallerine. Çok kısa zaman sonra küçük hanımım tekrar ağlamaya başladı. Büyük hanım her yaptığına karışıyor olur olmaz zamanda oğluyla birlikte olmasını yasaklıyordu. Bir ara küçük hanımımın sarı saçları çok göze batıyor diye kesmeye çalıştı. Tek oğlan olduğundan, büyük hanım oğlunu paylaşamıyordu. Kıskanıyordu. Yani bu biz hizmetkârların düşüncesiydi. Ne yaptı ne etti oğlunu küçük hanımımın odasından çıkardı. Küçük hanımım çok daha mutsuz oldu. Hele efendiye yeni eşler geldikçe gecesi de gündüzü de gözyaşı oldu. Hamile kaldı. Biz, erkek çocuk doğurur, büyük hanım da onu rahat bırakır diye düşünürken, ne yazık ki kız bebek oldu. İşte sonrasında da küçük hanımımın üzülmesine daha fazla dayanamayan efendi Aziz; hanımımı gönderdi. Efendi Aziz küçük hanımım gittikten sonra odasından çıkmadı, yemeden içmeden kesildi... Hastalandı, karısının resmine, geride bıraktığı elbiselerine sarılır sarılır ağlardı. Yıllar yılları kovaladı, annesi kimi bulduysa reddetti. Yirmi yaşından sonra da bir daha evlenmedi. Hâlâ küçük hanımımın odasına gider, yatağına yatar... Büyük hanım odayı boşaltmaya, tüm eşyaları yakmaya çalıştığında, beyimizin nasıl delirdiğini göreceksiniz. Yer gök inledi, canına kıyacağını söyledi... Büyük hanımda korkusundan bir daha lafını bile etmedi, ettirmedi... Ta ki Bennu Hanım, eşiyle gelene kadar."

"Neden?"

"Çok istediği erkek torunu doğuran olmadı, hep kız torunları olduğundan herhalde... Efendi ısrarla evlenmeyip erkek torun

isteğini geri çevirince yapacak hiçbir şeyi kalmadı diye düşünüyorum."

"Niye ısrarla erkek çocuk istiyor, istedi."

"Bizde kız çocuklar makbul değildir, erkek çocuklar çok istenir. Hatta kaç çocuğun var diye sorulduğunda, beş kız çocuğu bir erkek çocuğu olan aileler, bir çocuğumuz var derler."

Konuşup dinlerken bir yandan soyunup geceliğimi giymiştim. Hizmetkâr "iyi geceler" deyip, odanın kapısını kapattı. Uyku tutmuyordu. Dedem ne yapıyordu, ya petrol kuyuları hâlâ yanıyorlar mıydı? Ayağa kalkıp pencereden baktım gökyüzündeki olağan dışı kızarıklık ve kara dumanlardan, hâlâ yandıkları belliydi. Borkan kuyuların başında olmalıydı, yaralı veya ölü var mıydı acaba?

Tekrar yatağın içine girdim. Evimi özlemiştim, işimi, arkadaşlarımı özellikle büyükannemi özlemiştim. Gider gitmez ilk işim dedemi anlatmak olacaktı. Belki, belki...

***

Sabah oda kapımın tıklatılmasıyla gözümü açtım "Girin." Hizmetkâr kadındı. "Büyük hanım kalkmanızı söyledi."

Saatime baktım çok erkendi, benim uykumla milletin ne alıp veremediği vardı anlayamıyordum. "Henüz kalkmaya hazır değilim uykum var." Yastığımı kabartıp tekrar içine gömüldüm...

"Kalkmalısınız Kerima Hanım geldi"

"O da kim?"

"Kuzeniniz, efendi Aziz'in ikinci hanımından olan torunu."

Karılar bol olunca torun ve çocuk tanıtımının da sıraya göre olması normaldi. İkinci eşin kızı, üçüncü eşin oğlu. Hizmetçi kadını gönderdim ama uykum açılmıştı, biraz sağa sola döndüm yok uyuyamayacaktım. Söylenerek kalkıp duşumu aldım, dedem olmadan onlarla birlikte olmayı canım istemiyordu. Yine de merakım üstün geldi, tek çocuk olmak her zaman yalnız hissetmeme sebep olmuştu. Kerima nasıl biriydi?

Kısa sürede merakım sona erdi... İnce uzun, sülün gibi, ben

yaşlarda; güzel, oldukça güzel bir kızdı. Büyükanne torun oldukça samimi görünüyorlardı. Bana cadı gibi davranan kadın bu torununa karşı gayet samimiydi. Henüz geldiğimi fark etmemişlerdi, benimde işime geliyordu.

"Ya büyükanne sen yaparsın."

"Nasıl yapayım kızım?"

"Ne yap ne et beni Borkan'la karşılaştır."

"Deden duyarsa öldürür seni."

"Hiç de değil, düşmanlıklar geçmişte kaldı. O adam benim olmalı, ilk karısı olsam ne güzel olur."

"Hayal kurma, birbirimizden kız alıp vermediğimizi çok iyi biliyorsun."

"Beni severse neden olmasın, yeter ki karşılaşayım."

"Dur bakalım bir şeyler ayarlamaya çalışırım."

"Dedeme çok kızdım, Kral'ımızın doğum gününe içimizden birini değil, hiç tanımadığı torununu götürdü. Kaç senedir Borkan'ı görmüyorum, gerçi internetten neler yaptığını takip etsem de gerçeğini görmek gibi olmuyor."

Vay bir Borkan hayranı daha, kadınlar ne buluyorlardı bu adamda anlamıyordum. Hah anlamıyormuş muşum; adam gözdeydi, bunu görmemek için kör olmak gerekirdi. Genç, yakışıklı, üst düzey bir ailenin evladı... Kadınlar boşu boşuna peşinden koşmuyorlardı. Arap olmasaydı muhtemelen ben de çok fena şeyler düşünebilirdim. Uçakta gördüğüm rüya aklıma geldikçe hâlâ kanım kızışıyordu. Adam baştan ayağa kadar seksiydi...

"Günaydın" diyerek içeri girdim...

"Seni çağırttıralı bir saat oldu, günaydın mı kaldı?" Of bu ne nursuz kadındı. "İstiyorsanız tünaydın diyeyim. Ben tatildeyim hatırlatırım."

Kahvaltı masası hâlâ kurulu haldeydi, Kerima sessiz duruyor beni inceliyordu, ben de onu incelemeye başladım bir süre bakıştık... "Bizlere benzemiyorsun?"

"Ne gibi?" Sanki uzaylıydım...

"Saçların siyah olsa da tenin çok beyaz, nasıl bir krem kullanıyorsun."

"Hiçbir şey kullanmıyorum" Kız selam vermeden bodoslama konuya girmişti. "İnanmıyorum."

"Sizi inandırma mecburiyetim yok."

"Bunun anneannesi, sarışın beyaz tenliydi ona çekmiş."

"Bunun mu? Anneannesi mi? Tanıtma sözleriniz çok itici, adım Simay, anneannemin ismi de Cavidan... Niye buraya gelmemi istediğinizi hiç anlamış değilim, ayrıca birkaç gün sonra gideceğim, rahat edersiniz"

"Oğlum ısrar etti, annen para için yalvardı, sadece düşüncesizce yapılmış borç için değil, yüksek meblağlarda para istedi."

Annem adına utanmıştım."Niye bu kadar düşmanlık besliyorsunuz?"

"Neden mi? Nasıl bu soruyu sorarsın? Oğlumu, benim bebeğimi elimden aldı. Oyuncağı haline getirdi. O geldi, oğlum benden uzaklaştı. Varsa yoksa Cavidan, hayatını Cavidan'ın çevresinde oluşturdu. Beni görmez oldu."

"Kısaca kıskandım deseydiniz bile sizi anlardım, erkek çocukları büyür ve annelerinden başka bir kadını, kadın olarak severler. Anneler evlatları mutlu olunca sevinir, sizin çocuğu mutlu olunca sevinen annelerden olmadığınız belli."

"Benim oğlumu kimse elimden alamaz, alamadı da zaten. Defolup gittiği gün kurbanlar kestirdim."

Kadın tüm sinirlerimi harekete geçirmişti, bu ne biçim bir düşmanlıktı söylediği sözlerle alev gibi olmuştum "Hayvanları boşuna öldürmüşsünüz. Zaten iki kurbanınız olmuş dedem ve anneannem... Sizin gibi acımasız biri nasıl can verir bilemiyorum."

"Seni terbiyesiz, defol git bu evden... İstediğiniz paranın fazlasını vereceğim, aç gözlü sefiller."

Bu kadar hakaret işitmem yeterliydi, açlıktan ölsek bile bu iblis kadının bir kuruşunu almayacaktım. Odama çıktım, bavulumdan çıkardığım birkaç kıyafeti tekrar geri koydum.

"Simay lütfen sakin ol"

Arkamı döndüm Kerima gelmişti "Sakinim o kadar çok sakinim ki anlatamam."

"Ninem çok kıskançtır, benim anneanneme de az etmemiş, diğerleri de çok çekmiş. Anlatılanlardan bildiğim kadarıyla en fazla senin anneannene zulmetmiş. Dedemizin en sevdiği eşi olması, ninemiz için kıyamet. Biraz suyuna gitmek gerek, biz torunlara iyi davranır aslında."

"Bana davranmayacağı kesin, büyükannemden ölesiye nefret ediyor."

Kız eteklerini toplayarak teklifsizce yatağımın üzerine oturdu. "Simay, kutlamada Borkan'ı gördün mü?"

Bunun derdi de belli olmuştu... "Kim, Borkan kim?"

"Ya nasıl fark etmezsin, partideki en yakışıklı adam olmalı."

"Tüm erkekler; kıyafetleri dâhil birbirlerine benzediklerinden özel biri gözüme çarpmadı." Borkan'ı tanıdığımı söyleyerek konuşmayı uzatmak istemiyordum. Telefonum çaldı, büyükannemdi...

"Simay sen neredesin?" Sesi öfkeliydi "Ne oldu büyükanne? Antalya da bir arkadaşın evindeyim."

"Çabuk bana adresini ver yanına geliyorum."

Eyvahlar olsun şimdi ne söyleyecektim?

"Gelmene gerek yok anneanne, ben yarın geliyorum."

"Nerede olduğunu söyle."

Sesi sanki nerede olduğumu biliyormuş gibiydi, "Niye böyle suçlar gibisin?" Şüphelenmişti. Kesin bir şeyler olmuş veya oluyordu.

"Simay düşündüğüm yerdeysen hayatının hatasını yaparsın."

"Nereden çıktı bu?"

"Nereden mi çıktı, evimizin etrafında ilginç tipli adamlar dolaşıyor." dedi, beynimin içinden bin bir düşünce aynı anda geçti... Tutukladığım adamlar olabilir miydi, çoğu katildi... Bilerek cana kıymış canavarlardı.

"Nasıl adamlar?"

"Düşünmüş olduğum kişilere benzeyen adamlar."

"Düşünmüş olduğun gibi adamlar kimler, Allah aşkına kelime oyunu yapma. Korkutmak istiyorsan başardın." Sesini çıkarmayınca endişem daha çok büyüdü... Çantamı koluma taktım,

"Geliyorum büyükanne sakın kimseye kapıyı açma. Polat'a telefon açacağım gelip yanında kalacak."

Hiç kimseyi bekleyecek halim yoktu, bilet bulabilirsem üç saat sonra İstanbul'a varmış olurdum. Evin kapısından çıkmaya çalışırken Kerima ardımdan bakakalan cadıya açıklama yapıyordu. Kadının "Gebertseler de kurtulsam" dediğini duydum... Ne sefil yaratıktı.

Korumalar önüme geçti "Dışarı çıkamazsınız, beyimizin kesin emri var."

"Çekilin önümden, zararlı çıkarsınız."

Taş gibi kıpırdamıyorlardı, "Çekilin dedim" Eh günah benden gitmişti, kimse beni istemediğim yerde zorla tutamazdı. İlk adama çelme takıp yere düşürdüm, benden böyle bir saldırı beklemediğinden yere yıkılması kolay olmuştu. Belindeki silahı kaptım, "Şimdi beyler, benden uzaklaşın yoksa canınız fena yanar."

"Simay kızım ne oldu?"

Dedem bir korumalarına bir elimdeki silaha bakıyordu. "Büyükannem tehlikede"

"Nasıl?" diye soru soran dedemin rengi kireç gibi oldu.

"Evimizin çevresinde tanımadığı adamlar dolaşıyormuş, gitmeliyim. Sakın beni durdurmaya çalışma. Buraya gelmem hataydı zaten."

"Yürü birlikte gidiyoruz."

"Bana bilet bul yeterli." Büyükanneme bir şey olacağı endişesiyle elim ayağım dolaşmış haldeydi. Hemen Polat'a telefon açtım, "Polat yurt dışındayım bilet bulabilirsem üç saate oradayım. Hemen bizim eve git, büyükannem..."

"Tehlikede mi doğru dürüst anlatsana?"

"Evin çevresinde dolaşan yabancı adamlar varmış. Lütfen hemen git, gider gitmezde beni ara."

Endişeden delirmek üzereydim, "Dede lütfen bilet istediğimi söyledim. Çabuk ol!"

Ana kapıdan çıktım, dedem telefonla konuşarak korumaya arabayı hazırlamasını söyledi. Hızla havaalanına doğru yola çık-

tık. İçim içime sığmıyordu tekrar telefon açtım "Büyükanne iyi misin?"

"Yanlış gördüm herhalde... Birkaç adamı devamlı evin önünde görünce telaşlandım. Oldukça esmerlerdi, aklıma Araplar geldi."

Rahatlamıştım, evimizin çevresinde Arapların ne işi vardı. Kesin büyükannem hayal görmüştü. "Geliyorum, birlikte tekrar tatile çıkarız." Anneannem "Çok sevinirim, bekliyorum" dedi telefonu kapattı. Polat'a telefon ederek yanlış alarm olduğunu, gitmesine gerek kalmadığını söyledim... Tatilimi büyükannemle geçirmek benimde çok hoşuma gidecekti.

Dedemin beyazlayan rengi tekrar yerine gelmişti. "Seni tanıdığıma memnun oldum dede, misafirliğim buraya kadar."

"Seni tanıdığıma ben de çok memnunum."

Havalimanına gitmeden dedeme gelen telefon tüm hayallerimi yıktı. Petrol kuyularındaki yangın büyümüş; dumanlar hava sahasının görüş alanını kapattığı için bir süre uçakların iniş kalkışı yasaklanmıştı.

"Beni havalimanına bırakın, beklerim."

"Söz, geri getireceğim, kalkışlara ne zaman izin verileceği belli değil, saraya gelmek ister misin?"

"Neden?"

"Kral yangınlar yüzünden toplantı istedi, birkaç saat sürer. Uçakların kalkışına izin verildiği anda gidersin."

Olur, demekten başka çarem yoktu, ha havaalanında ha sarayda beklemişim aynı şeydi. Hem orada neler olup bittiğini daha çabuk anlayabilirdim.

Sarayda hizmetliler tarafından karşılandık. Dedem ayrı odaya buyur edilirken ben kraliçenin huzuruna çağrıldım. Salon kadar büyük odaya girince şaşırdım. Cadı, büyük büyükanne ile Kerima da kraliçenin yanındaydı.

"Gel Simay" Kraliçe kibarca elini uzatıp en yakınındaki koltuğu işaret etti. "Ülkemizden ayrılıyormuşsun."

"Bu kadar misafirliğin yettiğini düşündüm."

"Bizler senin misafirliğinden çok hoşnut kaldık."

Bir an gözlerim cadıya takıldı, kadın resmen küçümsercesine yüzünü buruşturdu. "Kraliçem Kerima'yı hatırlarsınız çocuklarınızla oynamaya gelirdi." diyerek, Kerima'yı dürttü, kız otuz iki diş sırıttı, "Evet gelirdim."

Kraliçe şöyle bir Kerima'ya baktı, "Hatırlıyorum, çok büyümüş güzel bir hanım olmuş." diyerek tekrar bana döndü. "Büyük büyükannen Khalifa aşiretinin teklifinden bahsetti."

"Beni hiç ilgilendirmeyen bir teklif efendim."

"Zorlu aşirettir, tekliflerinin reddedilmesinden hoşlanmayacaklardır."

"Bu asla benim sorunum değil."

"Ailenin sorunu olacak hale getirebilirler."

"Efendim, ben ülkenizin vatandaşı değilim, onlar istedi diye evet diyecek de değilim. Benim ailem Türkiye'de, burada olanlar sadece akrabalarım."

"Dede; büyük büyük dede ve büyük babaanne en yakın akrabalardan, bizim ülkemizle sizin ülkedeki akrabalık basamaklarının farklı olmadığını biliyorum."

"Doğru biliyorsunuz, ama ben buradaki akrabalarımın varlığını bile yeni öğrendim, her hangi bir sorumluluk hissetmiyor olmam gayet doğal."

"Aziz kabul etse, bu baskıları da biter değil mi Kraliçem?" diyen cadıya inanamayarak baktım. "Aslında Azize de gerek yok, babası Abdül daha ölmedi, büyük olarak teklifi kabul edebilir böylece rahatlarız."

Yerimden fırladım, "Siz ne diyorsunuz, benim namıma nasıl karar vermeye çalışırsınız. Ortaçağda yaşamıyoruz. Bana gelene kadar yanınızda oturan Kerima var."

"Kerima'yı istemediler her nedense seni istediler, hem Kerima iyi yerden teklif bekliyor."

"Tabi Kerima'nın teklif beklemeye hakkı var ben hiç tanımadığım kişilerin teklifini; hiç istemesem de sizlerin emriyle kabul edeceğim ha. Yok böyle bir dünya..."

"Otur Simay," Kraliçenin sesini duydum eğer emir verir tonda olsaydı kimseyi dinlemeden çıkıp gidecektim. Yüzünde hafif bir

tebessümle rica eder gibiydi. "Lütfen rica ediyorum otur," deyince doğru hissettiğimi anlayıp oturdum. Cadı beni sinirden öldürecekti. Büyükanneme olan düşmanlığı inanılmaz boyutlardaydı. Çantam neredeydi benim, girerken hizmetkârlara bıraktığımı hatırlayınca tekrar yerimden kalktım. Telefonum çantamdaydı anneannemi aramalıydım. "Çantam..."

"Hizmetçime söylerim getirir,"

Kraliçe yanındaki yüksek sehpanın üzerinde duran minik zili aldı, şöyle bir elinde salladı, çıkan ses az olsa da hemen kapıda hizmetlilerden biri belirdi. "Misafirimizin çantalarını getirin."

İki dakika sonra çantam yanımdaydı. El çantamı açtım telefonuma uzandım, bir daha büyük çanta taşırsam iki olsundu. Çantamın içi pazar yeri gibiydi, "Pardon" diyerek içindekileri çıkartmaya başladım. Kitap, mendil, pasaport, sakız, cüzdan, ikinci cüzdan, tokalar, pet... Daha fazla rezil olmadan ikinci kitabın altında kalmış olan telefonuma ulaştım. Ya ben düzgün koymuştum... Utançla Kraliçeye baktım , "Rahat ol, benim de çantamın seninkinden çok bir farkı olmaz."

He eminim olmazdı, bunca hizmetçinin içinde benden daha dağınık çantası oluyorsa Kraliçe pasaklının teki olmalıydı. "Bir dakika müsaade" diyerek koltuktan kalkıp yanlarından uzaklaştım. Anneanneme uçağı kaçırdığımı, bilet bulduğum anda geleceğimi haber verdim. Tekrar kraliçenin yanına döndüğümde muhabbet koyulaşmıştı. İçeri giren hizmetçi kraliçeye duyulmayacak şekilde bir şeyler söyleyip gitti. "Simay, deden seninle görüşmek istiyor, hemen yandaki odaya geçebilirsin."

Ne olmuştu da dedem beni çağırıyordu, uçakların havalanmasına izin verildiğini söylemesi için dua ederek odaya girdim. Minik bir çalışma odasıydı, büyük salonları, odaları gördükçe bizim evimizin salonu ölçüsünde olan odayı minik görmem doğaldı. Dedem bir ileri bir geri yürüyüp duruyordu. Endişeli gibiydi...

"Ne oldu dede?"

Dedemin yüzü asıktı "Gel Simay sana söylemek istediğim şeyler var."

"Kerima ile annenizde kraliçenin yanında." Kadına büyükanne demek içimden gelmiyordu...

"Haberim var, davet edildiler, otur istersen."

Koltuğun ucuna iliştim... Karşımdaki koltuğa geçti, oturdu."Kızım Fayed'lerle aramızda olanları biliyorsun, Kral düşmanlığımızın sona ermesini istiyor."

"Tabi, iyi olur, geçmişte olanlar bu günü etkilememeli. Fayed'lerin düşüncesi ne?"

"Fayed'lerden daha çok Kralın düşüncesi ve Khalifa aşiretinin yaptıkları önemli. Petrol kuyularımızı kundakladılar. Sana evlilik teklifi göndererek sınırlarını aştılar, her yerde her şeyde hak iddia ediyorlar. Teklifi kabul etmemem onları daha çok kızdırdı."

"Böyle saçma bir teklif tabi ki kabul edilemezdi." Dedem suskunlaşmıştı,"Sonuç ne dede, neye karar verildi?"

"Fayed'lerle evlilik yoluyla birleşme olursa kuvvetleneceğimize."

"Kerima bu yüzden mi geldi?"

"Evet, Borkan beğenirse... Onu seçerse..."

Niye içim bir fena olmuştu ki "Kerima güzel kız, hem Borkan'a âşık bu işi oldu bil, üzülme."

"Sadece Kerima'nın istemesiyle olmuyor, seçim hakkı Borkan'ın. Ya sen Simay, evliliği düşünmez misin?"

"Hayır dede düşünmüyorum, ilk fırsatta ülkeme gidip buraya geldiğimi unutacağım."

"Khalifa aşireti peşini bırakmayacaktır."

"Onların boruları ülkelerinde öter, benim ülkemde baskı kuramazlar."

"Kollarının nerelere uzandığını bilsen şaşarsın."

"Merak etme dede ben kendimi korurum."

"Toplantıya devam etmeliyim, beni bekliyorlar, karar verilecek." dedi aceleyle çıktı. Kraliçenin yanına geri döndüm, kraliçe yardımcılarından biriyle görüşüyordu. Oturdum. Büyük cadıyla keyifsiz oturuşumuz fazla uzun sürmedi. Kraliçenin yüzü gülüyordu, güzel haberler aldığı belliydi.

"Hanımlar, erkeklerin toplantıları çok uzun sürecekmiş; ya-

kın dostlarımdan birinin kadınlar gecesi var, birlikte gidelim. Si may bizimle gelmeni rica ediyorum, eğlencelerimizi görürsün."

Eh boş boş oturacağıma gidebilirdim. Başımı olumlu anlamda salladığımda kraliçe zili çaldı, giren hizmetçilerine "Misafirimize bizim kıyafetlerimizden birini verin, eğlenceye uygun olsun"

"Üzerimdeki kıyafetin nesi var?" desem de kraliçenin yardımcıları, çoktan kolumdan tutmuşlardı. Kerima "Ben de üzerimi değişmeliyim" diyerek peşime takıldı... Çok uzakta olmayan odalardan birine götürüldük... Devasa bir gardırobun içine girmiş gibiydim. Rengârenk gök kuşağının tüm renklerini barındıran şifonlar, satenler. Şallar, tunikler uçuşan tülden elbiseler...

"Karnavala mı hazırlanıyoruz?"

Kerima çoktan elbiselerin içinde kaybolmuştu. "Hepsi şahane... Kadın kadına düzenlenen gecelerimiz çok renkli geçer. Ben yeşil elbiseyi giymek istiyorum, sen de bunu giy."

Uzattığı elbise kırmızıydı; Kraliçe yanıma geldi, Kerima'nın elime tutuşturmaya çalıştığı elbiseyi iteledi "Beyaz sana çok yakışmıştı. İşte bu, bunu giy lütfen."

Beyaz ipek elbisenin üzeri işlemelerle doluydu... "Ama bu bana daha çok yakışırdı..." Kerima dudağını sarkıtmış Kraliçenin bana verdiği elbiseye bakıyordu. Büyük cadı "Kerima'ya daha çok yakışır, değil mi kraliçem?" dedi. Kraliçe, "Yakışacağını düşünseydim ona teklif ederdim, müdahale etmeyin lütfen," deyince yüreğimin yağları eridi. Büyük cadı resmen morarmış halde kalakaldı.

Elbiseyi giydim, yumuşacıktı. Üzerimden çıkardıklarımı hizmetçilerden birinin eline tutuşturdum. Bavulumun üzerine koymasını söyledim, bir daha bu odayı bulabileceğimi sanmıyordum. Hizmetçi, beni önünde ayna olan koltuğa oturttu, elindeki sürmeyi gözüme çekti, bu gece ortama uymamın bir sakıncası yoktu. Yanaklarım renklendirildi, mercan rengi ruj sürüldü. Saçlarım defalarca fırçalanıp birkaç beyaz çiçekle süslendi. Kollarıma bilezikler ayak bileğime halhal takıldı. Elbiseye uyan, yumuşak beyaz babetler giydirildi. Aynadaki görüntüm inanılmazdı; tam anlamıyla Arap prensesleri gibi olmuştum.

Kerima, ilk şikâyet etse de yeşiller içinde çok güzel görünüyordu. Kraliçede bu arada üzerini değişmiş altın rengi kıyafet giymişti. "Hadi gidelim; Evlilik hakkında ne düşünüyorsunuz kızlar?" Kraliçenin sorusuna, Kerima kıkırdayarak "Çok istediğim biri var ilk fırsatta evlenmek istiyorum." diye cevap verdi.

"Ya sen Simay?"

"Henüz evlenmeyi düşünmüyorum."

"Hıı, iyi, eğlenceye geç kalmayalım."

Odadan çıktığımızda erkek gurubuyla karşılaştık. Kral, dedem, Borkan ve babasıyla birlikte olan birkaç adam daha. Yabancı adamlar bizi görünce hemen bakışlarını yere eğdiler. Kerima neredeyse bayılacak gibiydi. Kolumu sıkıca tuttu, "İnanamıyorum, nihayet Borkan'ı yakından görebildim" diye fısıldadı...

Borkan da bize bakıyordu, Kerima'yı biraz öne iteledim. Belimi olur, Borkan bey belki istenen eşi burnunun dibinde bulmuş olurdu.

Kraliçe, Kral'la duyamayacağımız şekilde konuşurken beklemek zorunda kaldık. Kendimi huzursuz hissetmeye başlamıştım. Tüm grubun yüzlerinden düşen bin parçaydı, özellikle dedemin yüzü sanki hastalanmış gibi bembeyazdı. Yanına gidince gruptan ayrıldı. "Neyin var dede çok solgun görünüyorsun."

"Önemli değil, biraz yoruldum, toplantı bitince gelir seni görürüm."

Erkekler geldikleri gibi gittiler, Kerima ateşler içinde kalmış gibi kendini elleriyle serinletmeye çalışıyordu. "Ah Simay, Borkan'ın bana bakışlarını gördün mü? Beni beğendi hayallerim gerçek olacak."

Aman olsun, çok da umurumdaydı kadın delisi adama, erkek delisi Kerima yakışırdı...

Hazırlanmış limuzine binerken arkama baktım. Borkan, sarayın kapısındaydı, ellerini ceplerine sokmuş bizim ardımızdan bakıyor, çok düşünceli görünüyordu. Tabi petrol kuyusunda ki yangın devam ettikçe paraları eksiliyordu, o üzülmeyecek de ben mi üzülecektim. Kerima kıkırdadı, "Bak dedim, beni beğendi peşimizden ayrılmıyor, ne yakışıklı değil mi?"

Kraliçe konuşmalarımızı dinliyor olacak "Simay; Borkan'ı sen de Kerima gibi beğeniyor musun?" diye sordu...

Şimdi ben bu kadına nasıl cevap verecektim, büyük cadı baykuş gözlerini bana dikmişti...

"Kızlar olur olmaz yerde erkekler hakkında fikir beyan etmez, ayıptır."

Ah bu kadın artık canıma yetmişti, "Kerima konuşabiliyor da ben niye konuşamıyorum... Evet, Borkan çok yakışıklı, kadın olarak beğenmemek mümkün değil..."

Kraliçe gülümsedi, uzanıp elimi tuttu, "Kapalı bir ortamda yetişmiş olsak da kadınlar arasında fikirlerimizi söylememizin hiçbir ayıbı yok."

Kerima "Ben beğenmeyi geçtim, bayılıyorum Borkan'a. Keşke beni karısı olarak seçse," dedi. Kraliçe kaşlarını çattı,"Tabi büyüklerin yanında bu kadar açık açık söylenmesi hoş değil."

Kerima bozulmuş, ben içten içe sevinmiştim, koca delisi dedikleri bu olmalıydı...

***

Saraya çok uzak olmayan malikânelerden birine geldik, yollarda karşılandık... Çalgıcı kadınlar etrafımızda dönüyor neşeyle dans ediyorlardı.

Girdiğimiz salonda sırf kadınlar vardı. Sanki eski zamanlarda gibiydim. Alkışlarla içeri buyur edildik, Kraliçe yüksek sedirin üzerine oturdu. Kadınların hepsi geleneksel kıyafetlerin içindelerdi, rengârenktiler. İçlerinde siyah giden yalnızca büyük cadıydı. Girdiğimiz an duran canlı müzik tekrar başladı. Salon modern değil tam şark usulü dediğimiz şekilde dekore edilmişti. Saray hareminde çekilen bir filmin ortasında gibiydim. Kadınlardan biri yerime bile oturmadan beni ortaya oyuna çekti...

Kırmızı giyinmiş birkaç kadın çevremde oynuyorlar, diğerleri alkışla tempo tutuyordu. Oryantal sırf Araplara özgü değildi, marifetlerimi döktürmemin hiçbir mahsuru yoktu. Çok eğleniyordum, bu ülkeye geldiğimden beri en mutlu olduğum gün bu

gündü. Bir an bile yerime oturmama izin verilmiyordu, kendimi gecenin dansözü gibi hissetmeye başlamıştım. Nihayet biraz ara verildi...

Buz gibi şerbetler, çerezler dağıtıldı... Hurmaların gümüş sinilerin içinde servisleri, meyvelerin buzlar içinde getirilip dağıtılması çok güzeldi. Eğlenceye başka misafirler de geldi. İki tanesini yakından tanıdığımı anlayınca keyfim kaçtı. Fayed'lerin kadınları, annelerinden biri olan Aişe ve ablası Zühre. İstanbul'da korumalığını yaptığım kişiler. Kraliçenin yanına gelip saygılarını belirttikten sonra salonun bir köşesine oturdular. Büyük cadı onlara hiç bakmıyor, kadınlar da onu görmezden geliyorlardı. Sırf erkekler değil kadınlar da birbirlerine düşmandı. Kerima Borkan'la evlenebilirse geleceği vahimdi...

***

Gelen hizmetçi, dedemin yan odada beklediğini söyleyince hemen arkasından takip ettim.

"Mutlu görünüyorsun kızım."

"Geldiğimden beri en mutlu olduğum gün diyebilirim."

"Sevindim, güzel bir anı verebildim sana."

"Suratın niye asık dede, yangın sönmedi mi?"

"Henüz değil kızım, Simay umarım bir gün beni affedersin."

"Seni ben değil anneannemin affetmesi gerek."

"Gel sana bir sarılayım, kuyulara gitmem gerekebilir gidişini göremeyebilirim. Maddi olarak bundan sonra hiçbir sıkıntınız olmayacak. Cavidan'ın üzülmesine, benim yüzümden zarar görmesine bir daha asla izin vermeyeceğim."

Anneannemi hâlâ çok sevdiği o kadar çok belliydi ki... Dedem sarılınca ben de ona sarıldım. Sıcacıktı, şefkatle yüzümü okşayıp elini cebine soktu, "Bu kolye benim sana hediyem."

Hayretler içinde dedemin elindeki kolyeye bakakaldım. "Ama bu anneannemin kolyesi, nasıl alabildiniz..."

"Aracı kullandım, bundan sonra bu kolye senindir. Kolyeyi

takan kadınların hepsi erkekleri tarafından çok fazla sevilmişler. Dilerim senin sevgin karşılıklı olur."

"Dede sen ne demeye çalışıyorsun?"

"Hiç, hiçbir şey demeye çalışmıyorum, hadi git eğlen."

***

Salona geri döndüm, eğlence tüm hızıyla devam ediyordu... Yorulmuştum, dedemin mutsuz hali eğlenceyi ikinci planda bırakmıştı. Kraliçenin yanındaki sedire oturdum...

"Eğlencemizi beğendin mi Simay?"

"Çok güzel ama çok fazla yoruldum."

Kraliçe ellerini çırptı "Simay'a özel şerbetimizden getirin, sizlerde için."

Hizmetli kadınlardan biri altın olması muhtemel kupanın içinde kırmızı renkte bir şerbet getirdi, bir yudum aldım, buz gibiydi. "Hadi iç Simay, çok mutlu olmanı dilerim."

Niye bu kadın bana durup dururken mutluluk dilemişti ki... Kupayı son yudumuna kadar içtim... Diğer kadınlar gülüyorlar, oynuyorlar neşeyle ellerini çırpıyorlardı...

Yorulmuştum, çok fazla yorulmuştum birazcık gözlerimi kapatsam... "Uykun gelmiş, kızlar seni yatak odasına götürsün."

"Birden uyku bastırdı, geçer herhalde, yabancı bir yerde uyumak olmaz."

"Merak etme canım, burası da kraliyet evlerinden biri. Çekinecek bir durum yok."

Zar zor ayağa kalktım. Kadınlar gülüşüyor, mutluluklar diliyorlardı. Bu kadınlar kime mutluluk diliyorlardı? Büyük cadı birdenbire "Asla kabul etmiyorum," diye bağırdı, Kerima'nın yere yığıldığını gördüm. Ona doğru uzanmak istesem de çok halsizdim...

Kraliçe hemen koluma girdi, bir anda ortalık sessizleşti...

"Bundan sonrası bana ait çekilebilirsiniz."

Hayal meyal duyduğum erkek sesi kimindi, kuvvetli kollar tarafından kucaklandım. Neler oluyordu?

"Beni bırakın" söylediğim son söz oldu, uykunun karanlığına geçiverdim.

***

Yattığım yer yumuşacıktı, keyifle gerindim. Hayatımda uyuduğum en güzel uykuydu, bana sarılan kolların kuvvetini hâlâ vücudumda hissediyordum. Rüyalarımda böyle şeyler görmeyi bırakmalıydım. Borkan'ı gördüğümden beri, erotik imgeler rüyalarımdan eksik olmuyordu.

Yatağın içinde yuvarlandım, mis gibi çiçek kokan çarşafların içinde neredeyse kaydım; kesin ipek olmalıydı... Gözlerimi zorla açtım. Bu nasıl bir uykuydu, hâlâ uyumak istiyordum. Hızla doğruldum, başım dönünce geri yattım.

Normal değildim, dün gece ne olmuştu. Saray, saraydan sonra gittiğimiz eğlence ve son içtiğim nar şerbeti. Uyuşturulmuş gibiydim. Yoksa gerçekten uyuşturulmuş muydum? İyi ama neden?

Başımı tutarak yataktan doğruldum, oda yabancıydı... Çekinerek vücuduma baktım kıyafetlerim çok şükür üzerimdeydi. Bana oyun mu oynanmıştı? Hem de kraliçe tarafından... Sersem gibi olsam da kalkmalı, nerede olduğumu ve neden bu hale getirildiğimi öğrenmeliydim. Doğruldum, yerde gördüğüm ayakkabıları giydim, bir süre ayağa kalkmakta zorlandım.

Yatak, futbol sahası gibi kocamandı. İlk işim kapıya gitmek... Gitmek mi? Kapı neredeydi? Yatağın görüntüsünü gizlemek için olsa gerek kocaman bir paravan vardı. Arkasına geçtim, gördüğüm iki kapıdan birinin kolunu zorladım, tahmin ettiğim gibi kilitliydi. İkinci kapı banyoya açılıyordu, sersemliğimin geçmesi için içeri girip zaruri ihtiyaçlarımı aceleyle giderip yüzümü bol suyla yıkadım. Susuzluktan dilim damağım birbirine yapışmıştı. Midem ağrıyana kadar su içtim, olduğu gibi geri çıkardım işte şimdi kendime gelmiştim. Birkaç kez kapıya vurdum ses yoktu, açmak mümkün değildi. Elbet bu odada cam vardı. Duvarların çoğunu kaplayan ağır perdeleri yoklayarak cama ulaştım. Elekt-

ronik kilit kullanılmıştı, kumandası olmadan açmak mümkün değildi. Odadaki her yeri kurcalamaya başladım. Kendimi koruyacak her hangi bir şey bulmalıydım. Büyük bir dolap vardı... Orada bir şeyler bulabilirdim ama tamamen erkek kıyafetleriyle doluydu. Kimdi bu adam, bu odanın sahibi kimdi?

Dedem olsa niye kapı kilitliydi? Odadaki pencerelerin panjurları sıkıca kapalı olduğundan gündüz mü, gece mi ayırt edemiyordum... İşte aradığımı bulmuştum minik de olsa ucu kıvrık olan hançer, öldürmese de en azından yaralardı. Doğru yerlerde ölümcül bile olabilirdi. Şah damarı gibi... Muhafazasından çıkardım, çok keskin görünmese de kan çıkarırdı. Giysimin katları arasına sakladım, elbet biri gelecek bu yaptıklarının hesabını verecekti.

Bir süre dolaştım, defalarca kapıya vurdum, bir ara sinirden bildiğim tüm dillerde küfür bile ettim. Ne gelen ne giden vardı... Sıkılmıştım tekrar yatağa uzandım, içim geçmiş olmalıydı. Gözlerimi açtığımda, oda yeni doğan gün ışığıyla parlıyordu. Birileri ben uyurken içeri girmiş panjurları açmıştı. Ne aptaldım, nasıl uyumuştum...

"Günaydın" diyen sesi duyduğumda resmen yatakta zıpladım. "Borkan?" Hemen yataktan kalktım. "Burada ne işin var?"

"Burası benim odam."

"O zaman benim burada ne işim var?"

"Karımsın, başka bir yerde olamazsın."

"Karın mı? Karın mı? Delirdin mi sen?"

"Dün gece evlendik."

Yok, dayanamayacaktım kahkahayla gülmeye başladım "Evlendik... Biz... İkimiz... Evlendik? Ben niye yoktum düğünde?"

"Dün geceki eğlence senin yani bizim düğün eğlencemizdi. Şimdi soyun büyükler bekliyorlar, görevimizi yapmalıyız."

"Sen ciddi misin? Kabul etmediğim bir evlilik, bilmeden eğlendiğim düğün eğlencesine kanıp senin gibi birinin altına mı yatacağım?"

"Fark etmez üstte de olabilirsin."

Bu adam beni aşağılıyordu; küçümser bakışlarına, kendinden çok emin hareketlerine delirdim... Öfke, damarlarımda çağlamaya başlamıştı.

"Alçaklık etme düzgün konuş."

"Asıl sen düzgün konuş, erkek gibi değil kadın gibi davran. Hadi görevini yap."

Bu kadar aşağılanmaya dayanamazdım.

Hançeri her zamankinden daha fazla nefret ettiğim adamın göğsüne dayadım. "Bana parmağının ucunu sürecek olursan saplamakta bir an dahi tereddüt etmem."

Yüzüme bile bakmadan, küçük bir kasnağın üzerinde duran devasa sinideki üzümlere uzandı, birini koparıp ağzına attı. "Geceyi sonlandırmamızı bekliyorlar."

Ses tonu hiç değişmemişti. Alaycı ve ukala... Göğsüne dayadığım hançeri görmüyor gibi davranıyordu. Tavrına sinir olmaya başlamıştım, biraz daha ittim. Beyaz gömleğinde kan belirdi. "Umurumda mı sanıyorsun bu belayı başıma açan sensin, temizlemesi de sana düşer."

Kılı bile kıpırdamamıştı,"Benim suçum olmadığını sen de biliyorsun." diyerek ikinci üzüm salkımına uzandı. Ayağımla siniyi devirdim. Üzümler yerlere dağıldı, bana değil dağılan üzümlere bakıyordu. "Yazık ettin çok lezzetliydiler."

"Ben hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim, benim yerime öteki kızı seçmen gerektiğiydi. Bilerek beni işaret ettin."

"Yanlışın var seni önüme atan büyükbabandı, seni seçmem için zorlayan oydu."

Hançeri göğsüne biraz daha bastırdım, kan lekesi genişlemeye başlamıştı... Taş gibi hareketsizdi tek bir kası bile oynamıyor, karşılık vermiyordu. "Senden nefret ediyorum. Seni öldürmemem için bir sebep söyle."

"Beni öldürdüğün anda kendini de öldürmüş olursun. Tabi bunu başarabilirsen..." Birden, ne olduğumu anlamadan, bileğimden tuttuğu gibi çevirdi. "Kesici aletlerle oynamamalısın, bir yerini kesersin sonra, canın yanar."

Alaycı sesi, yüzündeki küçümseyen ifadeye eşlik ediyordu. Bileğime o kadar çok baskı yapıyordu ki, parmaklarım kendiliğinden açılınca hayretle çığlık attım. "Bu çok iyi, dışarıdakiler görevimi tamamladığımı düşünecekler."

Yüzündeki iğrenç sırıtıştan nefret ediyordum"Pislik herif!"

Hançeri ayağıyla uzağa itti, kapmak için hamle yaptığımda bedenini üzerime iyice bastırdı. "Bir kadın kocasına saygılı olmalı."

"Sen benim kocam değilsin, asla olmayacaksın."

Saçlarımı sıkıca bileğine dolayıp başımı geri çekti. "Sebep sorumuştun ya Simay, sen sebebini çok iyi biliyorsun."

"Senden nefret ettiğimden başka bir şey bildiğim yok." diyerek dizimi kasıklarına geçirdim, öfkeyle homurdanarak iki büklüm oldu. Umduğum kadar sert vuramadığımı, kolumdan tutulup yerde yapılmış olan zifaf yatağının üzerine savrulunca anlamış oldum. Hızla doğruldum. Üzerime giydirdikleri saçma sapan ipek giysiler hareketlerimi engelliyordu. Eteğin ucundan tutup yırtınca rahatlamıştım, ters dönüp bacağımı yukarı kaldırarak yüzüne savurdum.

"Bacakların çok güzelmiş."

Ayak bileğimden yakaladı, tekrar yatağın üzerine düşürdü. Hızlı tekmeme hazır değildi, karnına tüm gücümle vurdum. Ne yazık ki ayağımdaki ipek, patiksi ayakkabıların tabanları sert değildi. Bir an duraksayarak üzerime oturdu, tırnaklarımla yüzüne saldırmaya çalıştım, bileklerimi bir araya getirip yatağın yanındaki kordona doladı. "Ne o beceremeyeceğini anladın, bağlayarak mı emeline kavuşacaksın. Sen erkek misin ha erkek misin?" Altından kurtulmak için kıvranıyor ağır vücuduyla baş edemiyordum. Verdikleri ilaç ne zıkkımsa vücudum hâlâ uyuşuktu, gücümü tam anlamıyla toplayamıyordum. Bir eliyle çenemi tuttu, sıktı.

"Bana alışmak zorundasın."

"Asla, senden tiksiniyorum."

"Ben de senden."

"İyi o zaman boşa beni, bırak gideyim."

"Bu şimdilik imkânsız..."

Üzerimden kalkarak duvara yaslandı elini göğsüne götürdü, parmağına bulaşan kana baktı.

"Niye saplamadın?"

"Kendi ülkemde olsaydım, seni çoktan öldürmüştüm."

Birden ayağa kalktı, gömleğini çıkardı... "Sakın prens bozması, sakın aklına geleni yapma, yemin olsun ilk fırsatta hayalarını keserim. Ölmeyi bile umursamam."

Yatağın yanına geldi, hızla altımdaki çarşafı çekip göğsüne bastırdı. Köşede duran dolabın yanına gidip yeni bir gömlek alarak üzerine geçirdi.

"Ne yapmaya çalışıyorsun sen?" Sanki beni duymuyordu. "Borkan, ne yapıyorsun dedim."

"Kapa çeneni, yoksa ağzını da bağlayacağım."

Kapıya gitti biraz araladı, elindeki çarşafı dışarı uzattı.

"Hanımınızın dedesine götürün. Artık karımdır, bu da kanıtı..."

"Yalancı, yalan söylüyor." diye avazım çıktığı kadar bağırdım, Borkan yine tepemdeydi "Çeneni kapatmazsan ağzını bağlayacağım hakkında uyarmıştım."

Başımı sağa sola çevirsem de bağlanmaktan kurtulamadım... En nihayet üzerimden kalkıp kenara oturdu...

"Anlaman gerek beni iyi dinle... Düşmanlığın bitip aşirete karşı kuvvetlenmemiz için kralın emriyle ben de senin kadar bu evliliğe zorlandım. Seni değil öteki kızı... Adı neydi Kerima onu da seçebilirdim. Sadece bizde değil tüm dünya ülkelerinde anlaşmalı evlilikler yapılabilir, bunu sen de ben de biliyoruz."

Dinliyordum çünkü mecbur bırakılmıştım, ellerim açıldığı anda bu adamı boğazlayacaktım.

"Ama deden ısrarla seni seçmemi istedi... Neden? Çünkü gelir gelmez ülkenin en belalı adamlarından birini buldun."

Hırsla hareket ettim, ah biraz daha yakın olsaydı bağlı olmayan bacaklarımla tekme vurmak canını yakmak çok hoşuma gidecekti. Sanki lanet herifleri ben bulmuşum gibi küçümseyerek konuşuyordu...

"Ha bu kadar çırpındığına göre, sen bulmadın o seni buldu Doğru anladım mı?"

Şiddetle başımı evet gibilerinden salladım... "Fark etmiyor, onlar seni bulmuş. Kaçırabilirlerdi, gözlerini devirme, inan ne olduğunu anlamazdın... Kaid seni kendine eş olarak istemiş. Dedenin kabullenmemesi onurlarına dokundu... Tekliflerini yenilediklerini biliyor musun? Eğer kabul edilmezlerse, zorla olacağını söylemişler. İşte bu bağlamda deden ve Kral'ımın aklına gelen düşünceyle, şu an karım olarak yatağımda bulunuyorsun. Bir taşla iki kuş; iki ailenin birleşerek kuvvetlenmesi ve benimle evliliğin sonucu karım olacağından Kaid'in evlilik niyetinden vazgeçmesi. Bana minnettar olmalısın, Kerima'yı değil seni seçerek çok büyük bir sorumluluğun altına girdim."

Delirecektim, elim boş olsaydı orta parmağımı hareket olarak göstermek tam yerinde olacaktı. Ağzımı bağladığı bez parçasının altından küfür etmeye başladım. Çok nadir olarak ettiğim küfürler, bu ülkeye geldiğimden beri ağzımdan düşmez olmuştu.

"Ne dedin Simay, bana teşekkür mü ediyorsun, kesin düşündüğüm gibidir. Kibar bir kadınsın zira hele bana karşı çok kibar olduğunu biliyorum."

Serseri, benimle açıkça alay ediyordu... Yataktan kalktı, yere eğildi ne yapıyordu bu, doğrulduğunda elinde üzüm salkımı gördüm banyoya girdi herhalde yıkamıştı; tekrar yatağa geldi. Baş tarafıma yanaşarak ağzımı bağladığı bezi kaldırıp bir şey söylememe zaman bırakmadan üzüm tanelerinden birini ağzıma tıkıp tekrar bezi yerine çekti. Üzümü ağzımdan çıkartmak istedim ama ne mümkün çiğnemekten başka çarem yoktu. "Cici kız, işte böyle zifaf gecemizde karısını açlıktan öldürdü dedirtmem. Homurdanıp durma."

Birkaç üzüm tanesi daha verdi, ah şu parmaklarını biraz daha yakınlaştırsaydı; ısırıp kan çıkarmaz mıydım? Akıllı adamdı ne yapacağımı anlamış gibi parmak uçlarıyla üzümü ağzıma bırakıp elini hemen geri çekiyordu.

Gözlerimle, ağzımdaki bağı işaret edip durdum, sanki anlamıyormuş gibi bakıyordu. Yüksek sesle homurdandım. "Ağzını

açacağım, her hangi ters sözünde veya hareketinde bu sefer çok daha sıkı bağlayacağım. Hatta oda hapsi bile olabilir. Durumun çok ciddi Simay, fevri davranmanın hiç anlamı yok."

Tekrar gözlerimle bağı gösterdim nihayet ağzım açılmıştı. Derin bir nefes aldım, "Ellerimi de çözmeni istiyorum."

"Henüz o kadar güvenimi kazanmadın."

"Uyuştular, lütfen çöz. Konuşmalı bir an önce nasıl kurtulacağımız hakkında plan yapmalıyız. Söz veriyorum ters bir hareket yapmayacağım."

Çözdü; hemen bileklerimi ovuşturdum, kızarmışlardı... "Eğlencenin olduğu evde miyiz?"

"Hayır, benim evimdesin."

"Nasıl getirildim?"

"İçeceğine uyku ilacı katıldı."

"Onu anladım. Resmen uyuşturuldum, dedem başta olmak üzere Kraliçe'ni, Kral'ını ve seni ömrüm oldukça affetmeyeceğim. Hatta ilk işim dava açmak olacak, tüm yasal yolları deneyeceğim, olmazsa İnsan Hakları Mahkemesi'ne kadar yolu var."

"Durumun ne kadar ciddi olduğunu hâlâ idrak edemediğin belli..."

"Nasıl getirildim?"

"Karar verilmişti zaman belirlendi ve uygulandı. Kapının önünde bekliyordum, seni aldım arabaya taşıdım. Evime geldik yatağa yatırdım ve uyanmanı bekledim."

"Çoktan uyanmıştım."

"Seni bıraktıktan sonra saraya geri döndüm; uyandığın haber verildi, kapıda bekleyen koruma hayatında duymadığı kadar küfür işittiğini söyledi, tekrar geldim. Uyumuştun, uyanmanı bekledim."

Uyurken beni seyretmesi, her neyse bunu sonra düşünürdüm. "Dedem nerede, görüşmek istiyorum. Sorularım var."

"Şu an için imkânsız."

"Bana cevap verecek birine ihtiyacım var."

"Ne sormak istiyorsun, ben cevaplarım."

"Hiçbir şekilde evliliğe evet demeden nasıl evlendirildim?"

"Kraliçe şahitliğinde."

"Kraliçe neye nasıl şahit olmuş?"

"Bana rıza gösterdiğine."

"Asla rıza gösterdiğim hakkında bir söz söylemedim."

"Evet, Borkan çok yakışıklı, kadın olarak beğenmemek mümkün değil... Bu sözler senin kraliçeye söylediğin sözler."

Beynimi biraz zorladın, Borkan'ın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silebilmeyi isterdim. "Kerima senden bahsedip duruyordu, büyük cadı beni tersleyip durunca inadına bu kelimeleri kullandım. Yoksa seni beğeniyor falan değilim." Eh, yüz ifadesi sözlerim karşısında biraz normale dönmüştü. "İmza atmadan evlilik nasıl olur?"

"Büyükler karar verir, senin namına evet derler. Hocada onaylar."

"Borkan, gel şunda anlaşalım, böyle bir nikâh türü bana uymaz. Bizlerde de hoca nikâhı olur ama resmi olan geçerlidir. Birçok kişi sadece hoca nikâhı ile evlilik yapmayı meşru saysa da benim için bu tür evlilikler yasal değil. Metres olmayla eş değer buluyorum. Bu yüzden ben seninle evli değilim."

"Bizde yasaldır seninle evliyiz, Khalifa aşiretini engelleyecektir önemli olanda bu."

"Hiçbir şekilde anlaşamıyoruz. Ülkeme dönmek istiyorum." Yataktan kalktım, bacaklarım uyuşmaya başlamıştı... Kapıya ulaşabilsem kaçıp gidebilir miydim? Aklıma gelen fikri şimdilik es geçmeliydim. Borkan, şahin gözleriyle beni takip ediyordu... Takip ediyordu, ediyordu da nasıl ediyordu. Yürüdükçe, neredeyse kalçama kadar yırttığım elbiseden, bacağım tümden ortaya çıkıyordu. Göğsü oldukça açık olan kıyafet, tepişirken iyice açılmıştı. Bir elimi göğsüme bir elimi bacağıma götürerek kapatmaya çalıştım.

"Kıyafetlerimi istiyorum."

"Henüz getirmediler. Böyle dolaşmanda bir mahsur yok, karı kocayız çekinmen gereksiz."

"Borkan, lütfen; bak seni anlıyorum hiç iyi bir başlangıç yap-

madık. Benim kadar seninde bu evlilik oyununda zorlandığının farkındayım. Giyebileceğim herhangi bir kıyafet verebilirsen daha ciddi olarak konuşup, bitirmek için ne yapabileceğimizi planlayabiliriz."

Yarı uzanmış şekilde yattığı yatağın üzerinden kalktı. Siyah kot pantolon, beyaz renkte safari gömlek giymişti. Bu adam bir yerlere kapatılmalıydı, ondan hoşlanmıyordum ama tüm dürtülerimi harekete geçiriyor, ufak bir bakışı bile yüreğimin hoplamasına neden oluyordu. Gardırobuna yöneldi, gömleklerinden birini alıp uzattı. Hemen banyoya geçtim; bir duş, kısacık bir duş yapabilir miydim, kendimi yapış yapış hissediyordum... Mümkün olduğu kadar temizlenmeye çalıştım. Gömleği üzerime geçirdim kalçalarımın hemen altındaydı. Asla bu şekilde dışarı çıkamazdım, banyonun kapısını araladım. "Altıma da giyecek bir şey versen."

"Senin gibi kendine güvenli bir kadının bu kadar utangaç olması şaşırtıcı... Seni daha kısa kıyafetler içinde gördüğümü hatırlıyorum. Minicik, hatta bir karış, varla yok arası..."

Bar... Bardaki halimi söylüyordu, beni tanımıştı...

"Görevim icabı giydiğim kıyafetlerdi, her an öyle dolaşmıyorum."

"Amirin o tür kıyafetler giydiğini biliyor mu?"

"Özel bir görevdi ve sana ne?" Bu adam söz dinlemeyecekti, ayaklarımı kaplayan yumuşacık tüylü halının üzerinde yürüyerek dolabın önüne geldim. Beni seyrediyordu, gözlerine baktım yangın yeri gibiydi. Mideme alev yürüdü. Aramızdaki bu şey her neyse çok yakıcıydı. Sevmeden karşı cinse yakıcı ihtiras duymak mümkündü elbette. Birçok arkadaşımda bu tür ilişkiler görmüştüm, bedenlerin arzusu dinince saman alevi gibi sönmüşlerdi. Dolaptan ilk elime gelen eşofman altını aldım, artık saklanmaya gerek yoktu hemen giyindim paçaları uzun, beli bol gelmişti. Belini ipleriyle sıkıştırdım. Paçalar için yapabileceğim çok bir şey yoktu. İki üç kez kıvırdım yine düştü... Halı yıkayacak veya temizlik yapacak kadınlara benzemiştim. Yatağın üzerine otururak aynı işlemi tekrarladım; dolaşmazsam sakınca yoktu.

"Şimdi ciddi olarak konuşabiliriz, ben bu evliliği evlilikten saymıyorum. Kurtulmak için ne yapabiliriz?"

"Şu an için hiçbir şey. Beklemeliyiz. Khalifa aşiretinin olayı hazmetmesini sağlamaktan başka bir şansımız yok. Karnın aç mı?"

"Biraz." Meyve ve birkaç hurma dışında hiçbir şey yememiştim. İçtiğim şerbetleri ve suyu çıkarmış olduğumdan kazınan midem, yemek sözü geçince, anlamış gibi guruldadı. Tabi biraz önce sarf ettiğim eforu hiç saymıyordum. Telefon ederek yiyecek göndermelerini söyledi.

"Sizin baharatlı yemeklerinizi sevmiyorum."

"Neyimizi seviyorsun ki zaten."

"Bak Borkan baştan anlaşalım, her ne konuda olursa olsun bana sormalısın. Senin doğruların benim doğrularım olmayabilir."

"Alt tarafı yemek..."

"Yiyemedikten sonra altı üstü fark etmez."

"Çok geçimsiz bir kadınsın, her zamanki huyun mu, yoksa sırf bana karşı mı böylesin?"

Karşımda durmuş ciddi bir ifadeyle bakıyordu. Geçimsiz miydim? Tüm arkadaşlarım, uyum sağladığımı söyler, davranışlarımdan şikâyet etmezlerdi. Bu adam sinirlerime şok tesiri yapıyordu.

"Evet, hep böyleyim, geçinmesi çok zor biriyimdir eski sevgililerimin çoğundan bu yüzden ayrıldım."

"Sevgililerin mi?"

"Bir anda üç dört kadını yatağına alan birisin, sevgililerim olmasına niye şaşırdın anlamadım?" Yalandan kim ölmüş... Yüzündeki şaşkın ifade hoşuma gitmişti, bu adamın damarına basmaya bayılıyordum. Topu topu iki flörtüm olmuştu, onlarla da el ele tutuşup birkaç öpüşmeden ileri gitmemiştim... İş saatlerimin dengesizliği, polis olmam, baskın karakterim, erkeksi davranışlarım, bu sebepler yüzünden kendilerini zayıf hissetmeleri gibi bir sürü neden yüzünden başlamadan bitmişti onlar da. Hiçbir erkek için değişemezdim ben buydum, ya beni böyle kabul edecek birini bulacak ya da ömrümü yalnız geçirecektim.

Şaşkınlığı hemen geçti... Kapı çalındı, yemek gelmiş olmalıydı. "Yatağın içine gir."

"Neden ki?"

"Evliliğimizin ilk saatleri, gelenler hizmetkârlar olsa da gerçeği bilmemeliler. Dedikodu çabuk yayılır."

Haklıydı, hemen yatağın içine girip, çarşafı çeneme kadar çektim. Yanıma uzandı 'Girin' diye seslendi; eliyle yüzümü saçlarımı okşamaya başladı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Zifaf gününün sabahında bir erkeğin karısına yapacağı şeyi..."

İçeri giren üç kadına yan gözle baktım, bize bakmıyorlardı. Hemen yer sofrasını kurdular, Borkan yüzümü zorla kendisine çevirdi, çenemi sıkıca tuttu. "Rahatla karıcığım."

Neyin rahatlamasından bahsediyordu bu; diye düşünürken belimden sıkıca kavradı resmen vücudum vücuduna yapıştı. "Nefes alamıyorum bırak."

"Nefes almana gerek yok aşkım ben sana nefesimi vereceğim." dedi, dudaklarım kavruldu. Allah var adam güzel öpüşüyordu, biraz kendimi bıraksam ne olurdu ki... Elimi ensesine doğru yükselttim, saçlarının arasına parmaklarımı geçirdim. Öpüşü daha şiddetlendi, öpmüyor sanki yiyip bitiriyordu. Ben ne zaman gözlerimi kapatmıştım, bu büyüden hemen kurtulmalıydım. Yoksa benim yalancı koca; gerçek koca olmak üzereydi. Teni mis gibi kokuyordu, tadını çok sevmiştim... Parmaklarıyla kavradığım saçları gürdü, eli belimden okşayarak göğsümün altına geldi, ince pike koruma için yeterli değildi sonraki hedefinin neresi olduğu çoktan belliydi. Durum vahimdi saçlarını kavradığım gibi başını geri çektim. Yeşil gözleri ihtirastan kararmışken acı eklendi. Hâlâ saçlarını bırakmamıştım "Kocacığım, dinlenmeme izin vermek zorundasın, mahvettin beni."

Kadınların kıkırdadığını duydum, hemen odadan çıktılar... "Ben bildiğin kadınlara benzemem, bir öpücüğünde bacaklarımı açacak değilim. Bir daha bana dokunma, bu kadar gösteri yeter." Aslında hiç mi hiç yetmemişti, her bir hücrem yanıyordu... Ben ateştim o su, serinlemeye ihtiyacım vardı. Ne yazık ateşle su bir

araya geldiğinde ya su ateşi söndürürdü ya da ateş suyu buhar haline getirir yok olmasına neden olurdu. Biz imkânsızdık...

Hâlâ vücutlarımız ayrılmamıştı, birbirimizin gözlerinde kaybolmuş gibiydik. "Sen ilk gördüğüm günden beri ilgimi çektin."

Sözleri hoşuma gitmiş, kalbim sıcacık olmuştu... Ama bir iltifatla gevşememeliydim."Onca kadın yeterli gelmiyor muydu?"

"Cadılığın, aksiliğin, ilgimi çeken özelliklerindi, yoksa kadın olarak değil."

Soğuk duş diye buna denirdi... Bu adamı öldürsem; Kuveyt kanunlarına göre ne kadar ceza alırdım, ilk işim öğrenmek olacaktı. "Şimdi öpen kimdi acaba?"

"Sadece gösteri, yoksa seni öpmeye hiç niyetim yok."

"Bir yerlerin hiç öyle demiyor, oldukça büyük şekilde heyecanlanmış."

"Başına buyruk takılıyor sen ona bakma."

İki elimi göğsüne dayadım, taş gibiydi bu adam. Aman canım ben akademide ne taşlar görmüştüm. İttim, üzerimden benim itmemle değil kendi isteğiyle kalktı. Hiç bana bakmadan camın kenarında hazırlanan yer sofrasının başına geçti. Ellerini yan tarafta duran tasın içine soktu yıkadı minik havlulara kuruladı. Banyoya geçtim ellerimi yıkayıp masaya doğru yürüdüm uzun paçama takılınca eşofman olduğu gibi aşağı indi. Ellerimle gömleğin etek kısmını önüme bastırdım. Marilyn Monroe'nin havalanan elbisesinin gömlekli görünümü gibi olmuştum. Borkan ilgisizce bakıp başını çevirdi tabağını tepeleme pilavla doldurup didiklenmiş eti üzerine koydu.

Aksiliğim ve şirretliğimin ilgisini çektiği herhalde doğruydu. Kadın olarak gerçekten ilgisini çekmiyordum. Eşofmanı tekrar topladım, ipi içine kaçmıştı. Dolaba yürüdüm çekmecelerden biri iç çamaşırı doluydu. Siyah olanı seçtim bari şort gibiydi daha rahat ederdim. Aniden başımı çevirdim bakmıyordu.

Karşısına oturdum... Pilav yine bir değişikti, tatmadan sordum "İçinde ne var?"

"İsmi Mutabbak, tam bilmiyorum Tavuk, kakule, tarçın, üzüm gibi baharat çeşitleri."

"Bu kadar çok baharat kullanmak zorundalar mı?"

"Zorundalar ki kullanılıyor, enfes bir tat." Ağzı kapalı kâseyi açtı. "İşte sosu, Dukkous al- tamat bu olmazsa Mutabbak'ın lezzeti olmaz.

"Belli, neredeyse parmaklarını da birlikte yiyeceksin." Yine aç kalmıştım, salata tek seçeneğimdi üzerine pilavın içinden seçtiğim birkaç lokma tavuğu ekledim. Birden ağzımın önüne Borkan'ın eli uzandı, parmak uçlarında bir parça tavukla pilav vardı. Gözlerim şaşı bakakaldım. "Ne yapmamı bekliyorsun?"

"Yemeni, bir kez tat hoşlanacaksın."

"Elinden hatta parmaklarından, hadi ya iğrenç... Pilavı ellerinle yedin."

"Ne fark eder demin öpüşmedik mi?"

"Ya Borkan elle yemek hangi devirde kaldı."

"Önceden çatal kaşık mı vardı, bir dene çok zevkli oluyor."

"Yıllarca yurt dışında yaşamışın hiç medeniyet görmemiş gibisin."

"Medeniyet çatal kaşıkla mı oluyor, aç ağzını."

"Israr etme kendi parmaklarımı kullanmayı tercih ederim." Denesem ne çıkardı, parmak uçlarımla pilavı tavuğu sıkıştırdım dökmeden ağzıma götürdüm. Hemen yuttum...

"Fark etmedi, hâlâ çok fazla baharatlı, köfteye benzeyen kızartmadan aldım hiç fena değildi. Bunun ismi nedir?"

"Felafel, nohut köftesidir."

Evet, bu yemeği beğenmiştim, lezzeti güzeldi. Tekrar kapı çalındı kadınlar içeri tepsi içinde cezvelerle girdiler. Biri mangal taşıyordu, bize bakmadan aceleyle masayı toplayıp. Çeşitli renklerde lokumlarla dolu tabağı bırakıp, her yeri incilerle kaplı fincanları yanına koyarak hemen çıktılar.

Borkan köpüren kahveyi fincana döktü. Yeşildi "Yine mi? Düzgün kahveniz yok mu sizin"

"İç işte."

"Kaid de ısrar etti içmedim, Türk kahvesi istiyorum."

Borkan bir anda elinde ki fincanı masaya vurdu. "Yeter be kadın, onu yemem bunu içmem. Elimde olsa şu an boşamıştım

seni. Kaid'i nerede gördün de kahve için fikrini beyan ettin."

Sanki çok umurumdaydı "Yemeye mecbur değilim, alışık olmadığım yemeklerle midemi bozmaya niyetim yok."

"Şirret," dedi... Kalktı telefonunu aldı, "Hanımıza Türk kahvesi getirin, YOKSA DA BULUN HEMEN..."

"Vay, çok sertiz."

Kendine yeşil kahveden koydu, bu sefer karşıma değil yanıma oturdu."Simay, bu kadar yeterli, şimdi ne yapacağımızı konuşalım. Bir süre eşim gibi hareket edeceksin. Khalifa aşiretini gözleyeceğiz. Evden dışarı asla adımını atmayacaksın. Benden izinsiz yabancı insanlarla konuşmayacak, evliliğimiz hakkında bilgi vermeyeceksin. Bu sözlerime ailem de dâhildir."

"Baban ve annelerin sinirden ölmüşlerdir." Bu adamın yakınlığı beni geriyordu, yanından kalkıp karşısına oturdum.

"Aynen dediğin gibi, babam kuzenini seçmemi istedi" dedi kahvesinden kocaman bir yudum aldı.

"Açıkla bana, niye başını derde sokmayı tercih ettin. Benim ne olacağımdan sana neydi ki..."

"İlk önce Hasret'in yakın arkadaşısın, Kerem'le anlaşmalarımız devam ediyor... Kısa zamanda olsa seni tanıyorum, madem zoraki bir evlilik yapmam gerekiyordu tanımadığım bir kadınla evlenmektense seninle evlenmeyi tercih ettim."

Kapı tekrar tıklatıldı içeri elinde cezveyle giren kız hemen sıcak kahveyi fincana dökerek dışarı çıktı. İşte buydu özlediğim mis gibi Türk kahvesi... İlk yudumumu aldım ağzımdaki kahvenin tadı muhteşemdi gözlerimi kapadım, Emirgan da denize karşı içtiğim anlar gözümün önüne geldi. Ah ne güzeldi...

"Bundan sonra kahven her an hazır olacak, bu kadar zevk alarak içeceğini bilseydim..."

Gözlerimi açtım, Borkan dudaklarıma bakıyordu. "Kahve içerken böyle sesler çıkartıyorsan..."

Sözünün devamının ne olacağını anlamak için falcı olmaya gerek yoktu"Hiçbir zaman öğrenemeyeceksin," dedim, gözlerini kıstı. "Meydan mı okuyorsun?"

"Açık konuşalım, çok tecrübeli bir erkek olduğunu biliyorum." Yatağı işaret ettim, dudaklarında çapkınca bir tebessüm oluştu. "Çok genç yaştan beri epey pratik şansın olmuştur. Bu seni bana karşı tecrübeli yapar, benimle uğraşabilirsin ama bu sadece boşa kaybettiğin zaman olur. Bu saçma evliliği de, bu ülkeyi de kabul etmiyorum." Her nedense seni kabul etmiyorum diyememiştim, ona karşı zayıftım, bu duyguyu hissetmekten bir an önce vazgeçmeliydim.

Birden oturduğu yerden kalktı "Anlaşılmıştır, elli kez istemediğini söyledin. Ben de sana bayılmadığımı söyledim. Kısa bir süre evcilik oynayacağız o kadar."

"Ben hiç bu tür bir evcilik oynamadım, daha çok silahlarla polisçilik oynardım."

"Her şeyin bir ilki olur."

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdüm, nerede olduğumu bilmek istiyordum. Sıkıca kapanmış kepenkler iyi ki açılmışlardı. Göz alabildiğince yeşillikler, envai çeşitte çiçekler ve ağaçlarla süslü bir bahçeyi görmek güzeldi. Zenginlikleri bahçenin büyük ve bakımlı olmasından bile belli oluyordu.

"Bahçede dolaşmak ister misin?" dedi.

"Evet, lütfen, nefes almaya ihtiyacım var. Düşüncelerimi toparlamalıyım, kıyafetlerim gerek."

Borkan yanımdan ayrıldı, nereye gittiğine bakmadım. Kapı sesini duyunca gözlerimi bahçeden ayırıp odaya baktım, hizmetlilerden biri bavulumla çantamı yatağın kenarına bıraktı. Eğildi bavulu açmaya çalışıyordu.

"Açma."

"Kıyafetlerinizi dolaba yerleştireceğim hanımım."

Hanım. İstemeden, rıza göstermeden, bir erkeğin bir evin çalışanlarının hanımı olmuştum. "Gerek yok, birkaç kıyafet zaten, ben yerleştiririm."

"Olmaz hanımım bu benim görevim."

"İsmin ne?"

"Abşar, hanımım"

"Kıyafetlerimi ben yerleştiririm lütfen dışarı çık Ahşar, gerek olursa çağırırım." Kız dışarı çıkar çıkmaz bavulumu, çantamı alarak banyoya geçtim. Kapısını kilitledim, el çantamın içindekiler tamamdı. Pasaportum, kimliğim, telefonum, param...

Ne yapacaktım nasıl hareket etmeliydim. Telefon açıp büyü kanneme durumu anlatsam kadın kesin üzüntüsünden ölürdü. Danışacağım bir kişi vardı "Polat müsait misin?"

"Senin için her zaman müsaidim."

Dosttu, hem de dostların şahıydı. "Kuveyt Khalifa aşireti hakkında bilgi istiyorum, bulabileceğin ne varsa."

"Yine ne yaptın, nasıl bir belaya bulaştın sen?"

"Ya Polat bir kez olsun sorgulamadan dediğimi yapsan ne olur?"

"Aşiret diyorsun? Aşiretlerle ne işin var ve Kuveyt ne alaka?"

"Of Polat of"

"Tamam tamam kızma, bir bildiğin vardır cadı. Hemen bilgisayardan bakıyorum."

"Pes Polat sanki ben bakmayı bilmiyorum, derin araştırma gerek. Siyasi, politik, polisiye... Kimler? Ne tür işler yapıyorlar? Elleri kolları nerelere uzanıyor?"

"Biraz beklemen gerek, bu istediğin bilgileri sana hemen veremem."

"Tamam o zaman, daha sonra arayacağım. Sen sakın arama."

"Yine başını derde soktun değil mi?"

"Yok ya ne derdi sadece bilgilenmek istiyorum." Vedalaşıp telefonumu kapayarak, doğru dürüst bir banyo yapmak için duşun altına girdim. Ah Polat ah başıma ne dertler açtığımı bilseydin, halime güleceğinden ya da tam tersi bağırıp çağıracağından emindim. Bela mıknatısı gibiydim... Gerçi dertleri ben açmamıştım kendiliğinden açılıvermişlerdi. Bana da çekmek ya da nasıl düzelteceğimi bulmak kalıyordu.

Duşumu bitirip saçlarımı kuruttum. Her zaman rahat ettiğim kot, tişört ve spor ayakkabılarımı giyince sanki vücudum sevindi. Banyodan dışarı çıktım, Borkan gelmişti. Şöyle bir süzdü "Başka giyecek bir şeyin yok mu?"

"Var, olmaz mı? Kot pantolonun tüm renkleri ve modelleri mevcut, yırtığı, koyusu, açığı, incesi, kalını ama yanımda değiller." Neydi bu Arap erkeklerin pantolon düşmanlığı?

"Benim için sorun değil, güzel vücutta kot birçok elbiseden daha güzel duruyor ama yeni gelin olarak ipekli elbiseler giymelisin."

"Yeni gelin olmadığımı sen de ben de çok iyi biliyoruz. Bu nikâh benim için geçerli değil, kocam değilsin, karın değilim sadece gereksiz bir aşiretin gereksizce yaptığı hareketlerin mağdurlarıyız."

Kapıya yürüyüp araladığımda sanki hapishaneden çıkıyormuş gibi hissettim. Kapalı kalmak en büyük fobilerimden biriydi.

Gördüğüm Arap evlerinin şatafatlı eşyaları bu evde de mevcuttu, "Eşyalarınız neden bu kadar oymalı kakmalı, renkli..."

"Modern eşyalar eski evlere uğramaz, eskiler görkemli eşyaları severler."

"Ya sen, sen seviyor musun?"

"Antikaları severim, geçmişi olan eşyalar hoşuma gider."

Konuşurken bahçeye çıkmıştık, yürüdüğümüz hol boyunca kimseyi görmemiştim. İyi de olmuştu ev ahalisiyle karşılaşmak için hiç hazır değildim.

"Seni müzayedede gördüm, kolyeyi alabildin mi?" diye bilmezden gelip sorarken gözlerim çevreyi tarıyordu.

"Son anda vazgeçtim."

"Aaa niye çok kararlı gibi duruyordun, yanındaki kadın üzülmüş olmalı,"dedim. Tepki vermesini bekliyordum hiç sesini çıkarmadı. Üstelemedim...

Bahçe çok fazla büyüktü, duvar çevresi sık ağaçlarla dikenli tellerle çevrelenmişti. Elimle duvarı gösterdim. "Açık hava hapishanesi gibi, neden? Ülkende hırsızlık olmadığını okumuştum."

"Hırsızlık olmasa da düşmanlar var."

"Zenginlik başa bela desene..." Borkan yanımda rahat adımlarla yürüyordu. Hoştu, yakışıklıydı kalbimi değişik çarptırıyor, vücuduma ateşler salıyordu. Ne yazık ki bana uygun değildi, benim ona uygun olmadığım gibi.

Eliyle şöyle bir duvarları işaret etti"Bu gördüğün duvarların dışına çıkmayacaksın."

Hareketi, oteldeki kadınları kovalamak için yaptığından pek farklı değildi, sinir uçlarım karıncalandı sanki. Borkan bey beni henüz tanımıyordu, "Tabi kocacığım, ne demek? Sen ne istersen o olur. Havla dersen havlarım, zıpla dersen zıplarım. Hatta mama verirsen yerde yuvarlanır kuyruğumu bile sallarım."

"Simay..."

"Ne Simay ne? Borkan ben sizin kadınlarınızdan değilim niye bunu idrak edemiyorsun. Sınırlar, baskılar beni boğar."

Bu ev hapsinden, bu ülkeden en kısa sürede kurtulmalıydım. Ah dede başıma açtığın işlere bak.

"Başımıza, özellikle senin başına açılan dertten kurtulana kadar mecbursun."

"Neden mecburmuşum, bana seçenek tanımadınız. Durumu bana anlatmadan saçma sapan evlilik oyununa girdiniz. Ben aciz zayıf bir kadın değilim, gerekirse Kaid'le yüz yüze konuşur durumu düzeltmeye çalışırdım."

"Bu ülkede işler senin istediğin gibi yürümez."

"Doğru, işte bu yüzden ülkenizden nefret ediyorum, kadının adı yok."

"Bizleri ne kadar yanlış tanıyorsun, kadınlarımıza değer verir el üzerinde tutarız."

"Ha ha ha... Güldürme beni, sizler mi değer veriyorsunuz. Özgürlük nerede? Siz erkekler istediğinizi yaparken kadınlarınızı duvarların içine hapsediyorsunuz. Sizinkilere ipekler, altınlar yeterli gelebilir ama benim özgürlüğüm tüm ülkenize hatta dünyanın tüm ülkelerine bedel."

"Diğer Arap ülkeleriyle benim ülkemi bir tutma. Senin ülken de özgürlükleri elinden alınmış kadınlarla dolu."

Yeni evli çiftlerin, senin ailem benim ailem diye kavga ettiklerini duymuştum. Biz de, senin ülken benim ülkem, diyerek ilk kavgamızı yapıyorduk.

Biraz uzağımızdaki ağacın altında iki kadın vardı, birinin ağladığına yüzde yüz emindim. Ellerini yüzüne koymuş omuz-

ları sarsılıyordu. Karşısındaki kadın azarlıyor muydu? Tesellimi ediyordu belli değildi. Borkan'ın yüzüne baktım, gözlerini kısmış yüzü asılmıştı.

"Kim bunlar?"

"Teyzem Edviye ve kızı Henna."

Kadınlar bizi henüz fark etmemişlerdi. "Beceriksiz, sen ne işe yaradın ki zaten. Elini çabuk tut dedim dinlemedin."

"Teyze," Borkan'ın sesini duyan kadın şaşırmış gibiydi. Kızını arkasına aldı, duymayacağımız şekilde bir şeyler söyledi. Tahminim gözyaşlarını silmesi yönündeydi, kız iki eliyle yüzünü sıvazladı. Bize baktığında, güzelliğinden, kadın olarak ben bile çarpıldım. Yürek biçimli enfes bir yüzü, bal renkli kocaman gözleri vardı. Az önce ağlamış gibi değil yüzüne su serpilmiş bir peri kızı gibi görünüyordu.

"Bu ne güzellik!"

"Kim güzel?"

Borkan, ifadesiz bir yüzle bakıyordu. "Gözlerinde sorunu olmayan tüm insanların güzel olarak kabul edeceği bir kız."

"Henna, evet güzeldir."

Edviye, bize doğru birkaç adım attı, kaşları çatık yüzü asıktı. Beni baştan ayağa süzdü. "Evleneceğin haber bile verilmedi çok kırıldım."

"Ani oldu teyze,"

Kadının yüzünde küçümser bir ifade oluştu , "Yoksa yeni gelin karnında bebeğiyle mi ailemize katıldı?"

Tanrım, bu Arap kadınlarının benimle ne alıp veremedikleri vardı anlayamıyordum. "Hamile değilim olsam bile sizi ilgilendireceğini hiç sanmıyorum. Benim hakkımda ileri geri fikir yürütme hakkını nereden bulduğunuzu da anlamış değilim. Beni tanımıyorsunuz bile..."

"Yeni gelin büyüklerle nasıl konuşulacağını bilmiyor."

"Siz biliyor musunuz?"

"Teyze bir daha Simay hakkında ileri geri konuşmanı istemiyorum. Sözlerin çok çirkindi, teyzem olman istediğin gibi konuşma hakkını vermez."

Kadın bozulmuştu, Borkan elimi tutunca şaşırdım kendine doğru çekti elimi bırakıp belime sarıldı. "Eşimle birlikte yürüyüş yapıyorduk, sizlere iyi günler."

Hızlı adımlarla yürüyordu, ona ayak uydurmaktan başka çarem olmadığını belimi sıkan elinden anladım. Biraz uzaklaşınca kolundan kurtuldum, yüzünü görmek istiyordum önüne geçtim. Suratı asıktı...

"Yalancı evlilikten bir an önce kurtulmalıyız, gitmeliyim Borkan. Yakında işe başlamam gerek, büyükannem bekliyor. Durumumu öğrendiği anda delirecektir."

"İş mi? İstifa etmelisin."

"Asla!"

Ne kadar kolaydı, istifa et demek. Ne için istifa edecektim, kimin için. Hayallerimin mesleğini saçma sapan korkular yüzünden bırakacak mıydım? Beni tanımıyorlardı...

Borkan'ın telefonu çalınca açtı. Öfkeyle bağırıyordu, "Yeter artık, bu pisliklere fazla yüz veriliyor. Hadlerini bildirmenin zamanı geldi de geçiyor bile..."

Telefonu kapattı, "Gitmeliyim Simay, aşiret iyice azmış durumda yine saldırıda bulunmuşlar, bu sefer yaralılar da varmış."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı? Ben de geleyim."

"Gideceğim yerde kadınların işi olmaz."

"Keşke buraya hiç gelmeseydim."

Yüzü asıldı, iyice yanıma yanaştı, eğildi neredeyse burun buruna gelmiştik gözleri buz parçası gibiydi,"Keşke gelmeseydin Simay" dedi. Sesinin tonu da bakışlarından farklı değildi. Bu sıcak havada içimin buz kestiğini hissettim. Borkan hızlı adımlarla yürürken, yerimden bile kıpırdamadım.

Son anda geri döndü... "Sakın dışarı çıkma, evden ayrılma, bahçe içinde dolaşabilirsin."

İlk defa sesimi çıkarmadım, değmezdi... Benim hatam olmayan durumlar yüzünden, suçlanıp ceza çekiyor gibiydim.

Uzun süre bahçede dolaştım, birkaç hizmetli dışında kimseyi görmedim. Bahçe kapısına yürüdüm, silahlı korumalar vardı...

Çıkmak için ısrarcı olmadım, izin verilmeyeceğini biliyordum. Deneyebilirdim ama kazanamazdım, bire karşı on kişi olmazdı.

Evde insanlar olmalıydı, hiç kimse yanıma gelmiyordu beni dışladıkları belliydi. Sanki çok umurumdaydı. Benim olmayan yatak odasına geçtim yine masa hazırlanmıştı. Canım yemek istemiyordu. Havaalanını aradım, uçuşlar başlamıştı.

Kol çantamı hazırladım, bavulumu alamayacaktım, kalsa da olurdu. Çantamı çapraz olarak asıp, ince hırkalarımdan birini giydim. Çantanın görülmesi dikkat çekerdi... Dedemin hediyesi olan kolyeyi komodinin üzerine bıraktım, çekmeceyi açtım içinde kâğıt kalem vardı.

"Kolyeyi dedeme iade edersen sevinirim, bu saçma evcilik oyunu bitmeli. Hoşça kal..."

Notu yazdığım kâğıdı kolyenin yanına bırakıp, hazırlanmış olan yer sofrasından meyve suyunu alarak tekrar bahçeye çıktım. Ağaçlar yüksekti, birinin üzerine tırmanabilirsem diğer tarafa atlayabilirdim. Sanki tekrar yürüyüşe çıkmış gibi ağır adımlar atıyor sık sık durarak çevremi seyreder pozisyonunda kalıyordum. Ev gözden kaybolduğunda, hızlı hareket etmeye başladım. Duvarlar çok yüksekti, akşam karanlığı çökerken, bahçe ışıkları birer ikişer yanmaya başlıyordu. Duvarın üzerindeki tellerde elektrik olmaması için dua ettim. Tabi öteki tarafa atlarken bacağımı kırmamak içinde... Gözüme kestirdiğim dallı budaklı koca ağacın yanına gelince en kolay nasıl çıkabileceğimi düşünmeye başladım.

"Kaçmak mı istiyorsun?"

Korkuyla çığlık atmamak için ağzımı kapadım. Borkan'ın kuzeni Henna, şaşkın gözlerle bana bakıyordu.

Gizlemenin mantığı yoktu , "Bu evden ayrılmak istiyorum."

"Kocan çok kızar."

"Borkan benim kocam değil, evet demediğim, imzamın olmadığı bir evlilik geçerli değildir."

"Ama bizdeki evlilikler böyle olur."

"Benim için bir anlamı yok. Gitmeliyim Henna. Kimseye bir şey söylemezsen sevinirim."

"Ağaca tırmanmana gerek yok, gel..."

Bu kızı hiç tanımıyordum, yine bir oyunun içine düşmek istemiyordum. "Atlayabilirim."

"Çok zor, dilenli teller elektrik yüklü, çarpılırsın. Acele etmemiz gerek, gece devriyeleri başlamak üzere."

Ağaçların arasına girdi, sarmaşıkları elleriyle araladı, "İşte kapı, hadi gidelim."

"Gidelim mi?" Bu kız ne diyordu?

"Ben de evden kaçıyorum"

Al bir bela daha...

"Niye? Sen kimden kaçıyorsun?"

"Annemden."

Henna küçük değildi, benim kadar olmasa da, bana yakın yaşlardaydı. Rüştünü ispat etmişti. Ama bu ülkede düşündüklerim geçerli miydi bilmiyordum.

"Annem, kocanla..." derken, birden sustu... "Devam et" diyerek cesaretlendirdim.

"Annem, kocanla evlenmemi istiyor. Olmaz diyorum, anlatamıyorum. Borkan'ın evlendiğini duyunca çok sinirlendi. Beni suçladı."

Bu adamın da ne çok talibi vardı. Gerçi pek şaşırmamıştım. Kızın sesi o kadar hafif, yüzü o kadar üzüntü doluydu ki annesinin yapmaya zorladıklarından nefret ettiği belliydi. Bir an Henna için üzüldüm...

"Hadi çabuk çıkalım."

Henna, beni beklemeden kapıyı açtı sarmaşıklar bu tarafta daha sıktı, aralamasına yardım ettim. Nihayet hapishane kılıklı yerden çıkmıştım. Aniden karşımda beliren kişi için hiç hazırlıklı değildim...

Henna, telaşla gerisin geriye girmeye çalıştı... Edviye hanım, öfkeyle kızının kolundan tuttu "Biliyordum bir haltlar karıştıracağını... Hemen eve git beni bekle, her hangi biri yaptığın terbiyesizliği öğrenecek olursa seni çöle sürdürürüm."

Henna, ağlamaya başlayarak içeri girdi. Kadın biraz daha yüksek sesle konuşursa korumalara yakalanacaktım.

"Seni yakalatabilirim."

"Yakalatırsanız, Borkan'ı damadınız yapamazsınız." Restine rest... Bunlar beni ne sanıyordu? Kadının ip gibi kaşları yukarı kalktı. "Kızım fazla konuşmuş."

"Beni engellemezseniz amacınıza ulaşabilirsiniz." Kadın akıllıydı yüzüme bir daha bakmadan küçük kapıdan girip, sıkıca kapadı... Nihayet özgürdüm. Özgürdüm de, neredeydim? Koşmaya başladım, elbet bir çıkış yolu bulacaktım. Evden iyice uzaklaştığımı düşününce nefeslenmek için durdum. Telefonumun navigasyonu sayesinde nerede olduğumu kestirebilirdim. Caddeye çok uzak değildim, yine koşmaya başladım. Havalimanına telefon ederek biletimi ayırttım, sorun çıkmamıştı. Yine de uçağa binene kadar içim rahat etmeyecekti.

Ağaçlık yol bittiğinde daha küçük evlerin, binaların arasında biraz yavaşladım. Kendilerine pek benzemeyen bir kadının deli gibi koşuyor olması civardakilerin dikkatini çekerdi. Aslında çok güzel ülkeydi, bu olaylar başıma gelmeseydi doyasıya gezer keyfini sürerdim. Diğer Arap ülkeleri gibi katı kuralları olmaması en hoşuma giden yönüydü. Tabi benim memleketimle kıyaslanamazdı.

Hızlıca yürüdüm en sonunda ana caddeye geldim. "Hey taksi", işte bu! Taksinin arka koltuğuna oturduğumda derin bir nefes aldım. "Havalimanına lütfen."

Adam kötü kötü baktı, "Kadın kısmı bu saatte dışarıda olur mu?"

Sana ne, diyesim geldi. Her ülkenin kendine has kuralları vardı, uyum sağlamalıydım. "Ben Arapça az bilmek, ben turist, anne baba koca bekliyor havalimanı"

"Tamam, şimdi oldu."

Adam hâlâ şüpheli bakıyordu, telefonumu çıkardım, açar gibi yapıp gidene kadar yalandan kocamla muhabbet ettim. Güldüm, söylendim bazen fıkra anlattım, kavga bile ettim. Ben taksiden inerken adam, iyi ki böyle geveze karım yok, diye söyleniyordu.

Alana varmam uçuş saatiyle tam denk gelmişti. Hemen uçağa bindim, fazla beklemeden havalandık. Hava iyice kararmıştı

Kuveyt'in gece ışıkları hayal gibi görünüyordu. Hoşça kal Borkan, hoşça kal dede, hoşça kalın numaracı Kral ve Kraliçe... Ben yoluma sizler yolunuza.

***

Uçuş üç buçuk saat, havaalanından eve varmak iki saat sürmüştü. Ülkem, ülkem güzel ülkem... Her sıkıntısına rağmen taşını toprağını bile özlemiştim.

Ev kapkaranlıktı, tabi bu geç saatte ışık olmasını bekleyemezdim. Anahtarımla içeri girdim sessizce anneannemin odasına yürüdüm. Aceleyle üstümü çıkarıp koynuna girdim 'Ay' diye çığlık attı, sıkıca sarıldım "Ben geldim büyükannem, seni çok özledim."

Hemen başucundaki lambayı yakarak, loş ışıkta yüzüme baktı. "Hoş geldin yavrum."

"Bana sarıl büyükanne sıkıca sarıl." Sıkıca sarıldı mis kokulu göğsüne yaslandım. Büyükannemin huzur dolu kucağına ihtiyacım vardı. Sert kolların etkisi hâlâ üzerimdeydi. Kokusu, öpüşü, tadı, vücudunun bedenimin üzerindeki ağırlığı, her şeyi tek tek aklımdaydı. Ama unutmalıydım, bitmeliydi. Benim için yanlış adamdı. Onun için yanlış kadın olduğum gibi... Kesin kaçtığımı fark etmişti, tepkisi ne olmuştu acaba? Kurtulduğuna sevinmiş olmalıydı. Kerima'yı veya Henna'yı, ya da ikisini birden alıp keyfine bakardı artık.

Ben hareketsiz durunca büyükannem yavaşça yataktan kalktı, uyanmamam için sessizce hareket ediyordu. "Uyumuyorum büyükanne, yola çıkalım mı?"

"Yoldan yeni geldin."

"Olsun, arabayla gideriz. Bir süre sen kullanırsan, ben yolda da uyuyabilirim."

"İyi hadi gidelim."

Büyükannem giyinirken odama gidip ilk bulduğum çantaya elime ne geçerse doldurdum, aceleyle duş alıp giyindim. Sabahın erken saatlerinde yine yollardaydık. "Nereye gidiyoruz küçük hanım?"

"Nereye istersen büyükannem, yeter ki sessiz sakin fazla insan olmayan bir yer olsun. Dağ başı bile olabilir. Telefonunu bana ver."

"Niye?"

"Senin telefonunu da kapatacağım. Sadece doğa ile baş başa olacağımız bir tatil olsun. Kimse ulaşamasın bize."

"Bana uyar senden başka arayanım yok zaten."

"Annemler gelmediler mi?"

"Hayır, hiçbir haber yok, Simay gözlerin kan çanağı gibi olmuş, uyu, uyandıktan sonra seninle konuşacağım. Gitmek istediğin özel bir yer var mı?"

"Sürpriz olsun" diyerek koltuğumu geriye yatırıp, arka koltuğa bıraktığım polar battaniyeyi alarak, gözlerimi kapattım. Yakıcı sıcaktan sonra burası serin gelmişti, sıkıca örtündüm bedenim ani sıcaklık farkına alışmamıştı. Büyükannem şüphelenmişti, şu an sorularına cevap veremeyeceğimi biliyordu. Kaçışım yoktu bir şekilde gerçekleri anlatacaktım.

Araba motorunun homurtusu ve hafifçe sallanmak iyice uykumu getirdi...

"Uyan artık geldik."

"Rahat bırak Borkan."

"Borkan da kim?"

Birden koltukta doğruldum "Ne?"

"Simay, Borkan diye sayıklıyordun"

"Bilmem sana öyle gelmiş olmalı," derken, dışarıya bakmamla hayretle çığlık atmam bir oldu. "Neredeyiz? Bu ne güzellik?"

"Geyikli'deyiz."

Hemen arabadan çıktım, masallardan fırlamış gibi duran evi daha yakından görmek istiyordum. Yayvan bir evdi, yemyeşil otların içinde sanki çocukların oynaması için yapılmıştı. Yan cephesinde, yerden duvar boyunca uzanan baca gri taştan örülmüş aralıklı olarak pembeye boyanmıştı. Hemen yanındaki küçük pencerenin tahta kepenkleri, yine pembe boyalıydı. Pencere kenarları mordu, tahta kepenkler kalplerle süslenmişti. Ev; mor, pembe, gri, beyaz, tahta ve ahşapla işlenmiş masalsı görünüme

kavuşturulmuştu. Hayranlık içinde bakakalmıştım. Sanki kapısından, pamuk prenses ya da Hansel ve Gretel çıkacakmış gibiydi...

"Anneanne burada mı kalacağız?"

"Evet canım, beğendin mi?"

"Nasıl ayarladın? Ne zaman? Kimin burası?"

"Uzun zamandır davet edildiğim bir yer, bir türlü fırsat olmamıştı. Vakit geçirmek için müzik derslerine gittiğimi biliyorsun, oradan tanıdığım arkadaşlardan birinin evi, yurt dışına gitmeye karar verdiklerinde ille sen git diye ısrar edip elime anahtar tutuşturmuştu... Otel istemeyince burası aklıma geldi."

"Ben seni de o arkadaşını da yerim, yerim." Büyükanneme sarıldım tüm yüzünü öpücüklere boğdum.

"Yeter şımarık kız, hadi içeri girelim."

Evin dışı kadar içi de çok güzeldi. Pembeler morlar, tüller, danteller. Borkan burayı hiç sevmezdi herhalde. Neden onu düşünmeden duramıyordum? Telefonuma baksa mıydım? Kesin aramış olmalıydı. Hoş, zaten arasa da açmayacaktım. Bitmişti...

Kadıncağız saatlerdir araba kullanmıştı, hemen yatırdım üzerini örtüp yanağına bir öpücük daha kondurdum. "Simay, ev aylardır kapalı toz içinde, yiyecek hiçbir şey yok."

"Sen yatıyorsun, ben hepsini hallediyorum."

Bir hafta kalacaktık, iki kişiydik, çok savurganlık yapmadan aklıma gelenleri aldım. Sıcacık ekmekleri, yerli sebzeleri görünce dayanamadım. Her şeyi özlemiştim. Arapların o çok yağlı baharatlı yemeklerinden sonra, tüm sebzeleri çiğ bile yiyebilirdim. Market rafında paketler içinde sıra sıra duran pirinçler gözüme ilişti. Pilavı çok severdim ama onlar sayesinde soğumuştum. Öğlen, akşam, her yemekte mutlaka pilav vardı. Borkan'ın elleriyle pilav yiyip bana da yedirmeye çalışması hâlâ gözlerimin önündeydi. Pis adam! Yemeyince, niye tiksiniyorsun ki öpüştük ya, demişti. Sanki ikisi aynı şeylerdi. Pirinç paketini elime almışken bıraktım onu hatırlamak istemiyordum.

Eve gelince aldıklarımı poşetlerin içinde mutfak tezgâhının

üzerine bırakarak temizliğe başladım. Sildim, süpürdüm, toz aldım, kısa sürede ev parlamış mis gibi kokmuştu.

Hava güzeldi içeride yemek yemenin anlamı yoktu, ağır yemek hazırlamak istemediğimden kahvaltıda karar kıldım; çayı demlenmeye bırakıp masayı bahçeye hazırladım. Çıkardığım tabak çanağı sudan geçirip, kurulayıp, taşımak vaktimi aldı. Masamız rengârenk olmuştu, tüm yeşillikleri yıkamış, arada bir ağzıma atmıştım. Naneler, taze kekikler, marul, maydanoz mis gibi kokuyorlardı. Haşlamış olduğum yumurtaları soyup dilimledim, sarıları koyuydu, satıcı kadının dediği gibi tavuklarının yapay yemle değil doğal beslendikleri belliydi. İşim tamamen bitene kadar iki üç saat geçti, büyükannemi uyandırsa mıydım acaba? Uyandırdığım anda soruların başlayacağını biliyordum ama kaçacak yerim yoktu.

Bir bardak çay koyup içmeye karar verdiğimde büyükannem uyandı. Beyaz uzun elbisesi, neredeyse beline kadar uzanan nadiren açık gördüğüm sarı saçları ve uykudan pembeleşmiş yüzüyle masal prensesi gibi olmuştu. Dedemin onu niye unutamadığı belliydi. Çok güzel kadındı, henüz yaşlanma çizgileri büyükanneme uğramamıştı. Yaşlandıkça daha da güzelleşen nadir kadınlardandı. Ona benzemek için dua ettim.

Yüzünde güzel bir gülümsemeyle, "Merhaba" dedi. Yola çıktığımızda sorduğu soruları unutmuş olabilir miydi?

Hemen koltuğunu çektim, oturmasını sağlayıp şekersiz ve ince bir dilim limon atılmış çayını önüne koydum. Sesini çıkarmadan; kahvaltılıklardan, yeşilliklerden tabağına azar azar alıp yemeye başladı. Ben de eşlik ediyordum ama sessizliği korkutucu olmaya başlamıştı. Peçetesiyle kibarca ağzını sildi, masanın üzerine getirmiş olduğum çaydanlıktan çayını tazeledi... Gazetesini eline alıp, gözlüklerini taktı. Bir süre daha sessizlik devam etti. Oh rahatlamıştım soru sormayacaktı. Öteki gazeteyi ben aldım, üstünkörü sayfalarını çevirmeye başladım. Büyükannem gözlüklerini burnunun ucuna çekti, elindeki gazeteyi düzgünce katlayıp masanın kenarına bırakarak, çayını eline alıp arkasına yaslandı.

"Evet, küçük hanım neler karıştırdığını anlatmaya ne dersin?"

Tüh, unutmamıştı. "Anlatmasam olmaz mı?"

"Simay, bir kez daha sormayacağım. Anlat..."

"Şey..." Yok, oturamayacaktım, ayağa kalktım. "Senin ağlamana dayanamadığımdan Kuveyt'e gittim. Dedemle konuştum, geri geldim."

"Tahmin ettiğim gibi... Düzgün anlat, ayrıntıları istiyorum."

Büyükannemi asla kandıramazdım, "Çok kötüydü, ama dedem hâlâ sana çok âşık..."

"Aşk özveri ister, özen ister, anlayış ister, her ne olursa olsun sevdiğinin yanında olmayı gerektirir. Deden, benim ve annesinin arasında seçim yaptı ve annesi kazandı. Ve aşk bitti."

"Öyle deme büyükanne, neler çektiğini hizmetçilerin ağzından dinledim. Annesinin zoruyla aldığı eşlerini, boşamış. Yirmi yaşından beri tek başına yaşıyor. Ben sende de kabahat buluyorum, o cadıyla savaşabilir aşkını devam ettirebilirdin. Buraya çağırsan dedem koşarak gelirdi, hem sen de tek başına kalmazdın."

"Bizden geçti artık seneler aşk ateşini küle döndürdü, kıskançlık rüzgârı külleri dört bir yana savurdu. Bende o kalmadı, onda da ben kalmamışımdır... Aziz, benim için anılarımda kalan biri."

"Hiç sanmıyorum büyükanne, yüz ifadeni bir görebilsen... Aziz dediğin zaman gözlerin başka bakıyor."

"Ona bir kez daha kandım, yine ağzımın payını aldım, bir daha asla..."

"Ne zaman? Annemin düğününde geldiğini söyledi." Büyükannem birden kızardı, kenara koyduğu gazeteyi alıp yüzüne doğru salladı. "Anlaşılan dedenle çok fazla konuşmuşsunuz... Simay, beni olayların içine sokmayı bırak, anlat!"

"Khalifa aşireti bana kafayı taktı, Oğulları Kaide istediler."

Anneannemin gözleri korkuyla açıldı "Aman Allah'ım, belalı insanlardır."

"Önce ben, sonra dedem reddettik ama anlamadılar. Dedeme yüklendiler, petrol kuyularında yangın çıkardılar. Teklifi yenilediler, yani yenilemişler... Fayed'leri tanıyor musun?"

"Tanımaz mıyım? Geçmişten gelen düşmanlık hâlâ sürüyor olmalı, onların ne alakası var?"

"Fayed ve Harafi ailelerinin aralarındaki düşmanlığı bitirmek ve Khalifa aşiretine karşı kuvvetlenmeleri ayrıca benim Kaid'in teklifinden kurtulabilmem için evlenmeme karar verilmiş. Dedem, Kral ve Kraliçe beni oyuna getirdiler, haberim olmadan kendi düğünümde resmen köçeklik yaptım."

Büyükannem öfkeyle yerinden kalktı "Asla, duydun mu beni asla, senin o Affan denilen adamın karılarından biri olmana izin vermem. Bu ne yüzsüzlük bu ne alçaklık?"

"Affan değil, oğlu Borkan'la evlendirilmişim." Büyükannem, bu kez bir şey demeden yerine oturdu... Tekrar kalktı, "Gene de olmaz, bir Arap'la olmaz, benim kaderimi yaşayamazsın. Ailemizde oradaki düzenin acısını çeken bir kadın yeterli..."

"Evet, ben de senin gibi düşünüyorum, saçma sapan bir evlilik. İstiyor muyum diye sorulmadı bile. Kraliçe'nin yanındaydım, bekârdım, bir gözümü açtım ki Borkan'ın yatağındayım ve karısı olduğumu söylüyor. Saçmalık değil de nedir?"

"Büyüklerin isteği doğrultusunda nikâh kıyılmıştır, tabi işin içinde Kral ve Kraliçe varsa bu çok daha kolay olmuştur. Kraliçe senin adına onay vermiştir. "

"Her şey onun başının altından çıktı zaten, ikide bir Borkan hakkında sorular sorup durdu."

"Kızardın, kolay kolay kızarmazsın Simay. Bu adama gerçekten ilgin mi var, tanıyor muydun?"

Ellerimle yanaklarımı tuttum gerçekten ısınmışlardı, "Kaş'ta korumalık yaptığım, Polat'ın arkadaşları yüzünden tanıdım. Arap olması ve başka şeyler yüzünden lafımı hiç esirgemedim. Her nedense devamlı karşılaştık. Aramızda düşmanlık oluştu daha çok, benim terslemelerimle sürekli bir didişme haline girdik."

"Nasıl biri?"

"Yakışıklı, karizmatik, güçlü..."

Anneannem kolunu masaya dayadı elini çenesine koydu, gözlüğünü saçlarının üzerine itti. "Bunları kraliçeye söyledin mi?"

"Cadı kaynanan yüzünden, yani ona inat söylemiş olabilirim, kadın devamlı beni küçümsedi. Diğer torununun Borkan'la evlenmesini istiyordu."

"Alçak kadın yine bir şekilde hayatıma müdahale etti."

"Ona kalsa, beni aşirete gelin edecekti."

Anneannem elini masaya vurdu, acımış olmalı sallayarak geçirmeye çalıştı. "Vicdansız. Peki, sen neden hemen gelmedin?"

Yanına gidip elini avucuma aldım yavaşça ovmaya başladım, "Olaylar o kadar hızlı gelişti ki, ben de ne olduğumu anlamadım. Sen telefon açtığında tam geliyordum, uçuşlar iptal edildi ve bildiğin son..."

"Evlilik gerçekleşti mi Simay, yani o çocukla karı koca oldunuz mu?" dedi, elini çekti yüzüme şüpheyle bakıyordu.

Al işte, yine yüzümü ateşler basmıştı. "Hayır, benim kadar o da bu evlilikten hoşnut değil, hem evlilik bile değil..."

"Yanılıyorsun, bizim kanunlarımıza göre evlilik olmasa da onların kanunlarına göre evlisiniz. Başka karısı var mı?"

"Yok, bol miktarda kadınları var. Yani Türkiye'de olduğunda vardı. Ben, resmi nikâh olmadan dini nikâhı evlilikten saymadığıma göre evli değiliz."

"Buraya geri dönmene nasıl izin verdi?"

"Kaçtım."

"Başını çok büyük belaya bulaştırmışsın... Ah Simay, neden bana düşüncelerini söylemedin? Bir şekilde hallederdik."

Bu sefer ben ayağa kalktım, içim öfkeyle dolmuştu. "Derdi başımıza açanların umurunda değil hâlâ gezme peşindeler. Annemin, bir kez bile beni arayıp sormadığını biliyor musun? Neden anneanne? Neden annem beni hiç sevmiyor, babam neden sevmiyor?"

"Armut dibine düşer diye bir söz vardır. Bennu, gözünün içine bakıp özenle büyüttüğüm kızım, çeke çeke babaannesine çekti. Bencil, düşüncesiz, hırslı ve kıskanç... Seni hep kıskandı..."

"Neden? İnsan kızını kıskanır mı?"

"Gerçekleri bilmenin zamanı geldi de geçiyor, kıskanıyor çünkü..."

Büyükannem çok sıkıntılı görünüyordu, söze nasıl başlayacağını bilemez gibiydi. "Ne gerçeği? Ben çatlamadan anlatsan artık..."

"Bennu, genç yaşta evlenmeye karar verdiğinde karşı çıksam da kabullenmek zorunda kaldım. Hırçındı aksiydi, gezmek dolaşmak istiyordu. Ben o zamanlar çok fazla sıkıydım, nasıl anlatsam, ona bir şey olacak elimden koparıp götüreceklermiş gibi geliyordu. Fazla baskı yaptım. Evlenerek kurtulacağını sandı. Allahtan, Fikret kötü çıkmadı, tencere kapak gibi birbirlerini bulmuşlardı. Aynı huylar aynı zevkler... Neyse Aziz kızının düğünü olduğunu öğrenmiş, uzaktan da olsa kızını gelinlikle gördü. Düğünden sonra..."

Anneannem yüzüme bakamıyordu...

"Sonra? Sonra ne oldu?"

"Bennu kocasıyla birlikte balayına gitti, eve tek başıma döndüm... Of Simay... Kapı çalındı, Aziz karşımdaydı, hiçbir şey söylemeden içeri girdi beni kollarına aldığında düşmanlıklar, korkular, hatalar, çekilenler birden yok oldu. Sabah uyandığımda pişman olmuştum ama çok geçti. Evden kovdum, bir daha asla gelmemesini söyledim, bu olaydan sonra birkaç kez daha geldi kabul etmedim yüzünü bile görmedim. Bir süre sonra ne olduğumu şaşırdım midem bulanıyor başım dönüyordu. İlk önce hasta olduğumu sandım ama tekrar hamile olduğumu anladım. Aldırmak istedim, kıyamadım."

"Bebeği doğurdun mu? Dayım veya teyzem mi var?"

"Babasız bebeğimi kimselere açıklayamazdım. Aziz'in bir bebeğimiz daha olacağını öğrenmesini istemiyordum. Bu sefer beni mecbur bırakır hatta bebeğimi elimden almaya kadar zorlardı. Bir süre hiç kimseye bir şey söylemedim, karnım hızla büyüyordu bu arada ikizlerim olacağını öğrenmiştim... Bennu ile Fikret'i çağırdım zayıf yönlerini biliyordum. Para. İkizlere hamile olduğumu, bebekleri nüfuslarına geçirmelerini onlara parasal destek sağlayacağımı söyledim. Bennu, kötü kelimelerle beni aşağıladı ama ben onlara mecbur olduğum kadar onlarda bana mecbur-

du. Fikret işinden atılmış, beş kuruşsuz kalarak üst katıma yerleşmişlerdi. İş arıyorum, diyor ama aramıyordu, göründüğü gibi biri çıkmamıştı tembelin biriydi. Karı koca bir iki gün görünmediler sonra iş kurmaları için para verirsem kabulleneceklerini söylediler. Babamdan kalan birkaç arsayı sattım sermaye olarak ellerine verdim. Bebeklerim doğdu, bir kız bir erkek. Oğlum ölü doğmuştu, yüzünü bile göremedim. Bennu ve Fikret sözlerini tuttular ama parasal anlamda üzerime asalak gibi yapıştılar hep. Ses çıkarmaya hakkım yoktu."

"Bebeğe ne oldu?"

"O bebek sensin Simay, benim öz kızımsın. Baban Aziz. Bennu annen değil, ablan."

Kalktığım koltuğa çökercesine oturdum, annem ablam, büyükannem de annem miydi? Sevinmiş miydim, üzülmüş müydüm bilemez haldeydim. Aklım karışmıştı. Anneannem, yok hayır annem, her zaman yanımda olan kadın... Çok utanmış, çok üzgün duruyordu. Gerçek duygularım neydi? Yanına gidip omuzlarına sarıldım "Gerçekten annem olduğuna çok sevindim. Duygularımda değişiklik olamaz çünkü her zaman seni gerçek annemmiş gibi sevdim. Ama ablam olan Bennu'yu annem diye düşünürken beni sevmemesinin acısını hep yüreğimde yaşadım. Hırçın olmam, kavgacı olmam istenmeyen çocuk olduğumu bilmemden olsa gerek. Bu duyguları yaşattığın için kızgınım. Keşke daha önceden söyleseydin, peki neden şimdi bu itirafı yaptın?"

Başını omzuma dayadı "Seni çok seviyorum, benim yavrumsun. Baban Aziz; kızı olduğunu duyarsa sana daha çok yardımcı olur. Korur, kollar."

"Dedem, yani babam, onun kızı olduğumu bilmiyor mu?"

"Sakladım."

"Bunca seneden sonra nasıl söylemeyi düşünüyorsun?"

"Babanla aramızdaki ilişki çok değişik, başından beri öyle oldu. Annesinin bizi ayırmak için yaptıklarından benim çektiğim eziyetlerden sonra bunu söylememe çok tepki vermeyecektir."

Yalnız kalmalıydım; bu olanları, sürpriz açıklamayı, aynı rah-

mi paylaştığım doğumda ölen ikiz erkek kardeşim olduğunu, annem sandığım kadının aslında ablam olduğunu düşünmeye ihtiyacım vardı. Odama gittim annem peşimden gelmemişti biraz zamana ihtiyacım olduğunu o da biliyordu.

Polat neler öğrenmişti acaba, benim için tehlike var mıydı? Telefonumu açtığımda mesaj kutusunun dolu olduğunu gördüm. Şaşırmamıştım. Hepsi Borkan'dan gelmişti. Telefon çalınca resmen yatakta zıpladım. Çok sevgili annem arıyordu, "Simay anneannene ulaşamıyorum telefonu kapalı."

Sesini duyunca hiçbir şey hissetmemiştim, "Söyle o kadına telefonunu açsın, bana para gerek." deyince. Birden tepem attı "Havada bulut sen parayı unut."

"Ne biçim konuşuyorsun sen benimle, çabuk annemi ver."

"Yeter artık sevgili ablacığım, annemi benim yüzümden sömüremeyeceksin artık, bir kuruş bile alamayacaksın tüm gerçekleri öğrendim." Bir anda eskiler gözümün önüne geldi, babam sandığım Fikret'in ikide bir bana vurması, canımı acıtması. Top oynadığım için saatlerce karanlık dolaba kapatması, bütün yaptıkları gözümün önüne geliyordu. Gerçek annem beni bulana kadar korkudan ölecek gibi olmuş dolaptan çıkarıldığım anda bayılmıştım."Söyle o kocan olacak herife taktığı borçlar için çalışma zamanı geldi de geçiyor bile."

Telefon birden kapanmıştı, etekleri tutuşmuş olmalıydı. Para çeşmesi kesilivermişti. Bundan sonra, ne annemi ne beni ezip kullanamayacaklardı.

Polat'ın numarasını çevirdim, "Neredesin be kızım kaç kez aradım."

"Telefonum kapalıydı, neler öğrendin?"

"Çok belalı herifler, başları olan Calut tam bir psikopat. Türkiye'de her hangi bir girişimleri yok. Ama kendi ülkeleri ve yakın ülkelerde terör estiriyorlar. Bulaşmaya gelmeyecek kadar kötüler."

"Bilgi için sağ ol Polat, gelince görüşürüz."

"Neredesin ki sen?"

"Tatildeyim, büyükannemle birlikte keyif yapıyorum." Dostum olsa da karmakarışık gerçekleri söylemeye hazır değildim.

"İyi tatiller, benim ensemde boza pişiyor koşturmaktan."

"Eh kolay gelsin." Bu adamı seviyordum, candı can, karşılıklı gülüşerek telefonu kapattık. Şimdi ne yapacaktım, dedemin beni oyuna getirmesine katlanamıyordum, nasıl ağzım alışmıştı, babamın oyununa katlanamıyordum. O kır saçlı yakışıklı adamı gördüğümde içimde oluşan sıcaklık, kolayca affetmem, baba sıcaklığı duymamdan olsa gerekti. Öz babam bildiğim adamdan asla yakınlık görmemişken onun bana sarılması, parmak uçlarıyla yanağımı okşaması çok özeldi.

Ama yok, bu kadar çabuk kabullenemezdim. Korumak için bile olsa benden habersiz karar verilmemeliydi. Her ne kadar anlayışlı görünse de Arap kültürünün katı kurallarını uygulamaya devam ediyordu. Kadına fikrini sormadan hareket etmek onu mecbur bırakmak... Asla, ben bu kalıbın içinde değildim, asla da giremezdim.

***

Telefon sanki elimi yakıyordu, mesajları deli gibi merak ediyordum. Borkan ne yazmıştı, telefonum elimde titredi, arayan oydu. Son kez sesini duysam ne kaybederdim?

"Neredesin sen, ha, neredesin?"

"Merhaba Borkan."

"Merhaba mı? Sen benimle dalgamı geçiyorsun. Nerede olduğunu söyle çabuk!"

Çok fazla öfkeliydi, kükrüyor desem yeriydi, sakinliğimi korumalıydım. "Senden çok uzakta olduğumu ve bu saçma sapan evliliği bitirdiğimi bilmen yeterli."

"Simay sen ne kadar karşı çıksan da evliliğimiz gerçek. Sen benim karımsın tehlike geçene kadar da karım olarak kalacaksın."

"Şu an olduğum yerde tehlike yok, yüksek duvarlar yok, baskı yok, istediğimi giyer istediğim gibi dolaşır hareket ederim. Hürüm Borkan hür... Ha unutmadan, üç kere 'boş ol' de ve bu saç-

ma evliliği bitir kafanda. Sadece boş ol demek ve evliliğin bitmesi, bak bu bile tuhaf, ben size uymam her şeyiniz ters geliyor."

"Kabul etmiyorum, karım olmaya devam edeceksin."

"Kırmızı kar yağarsa belki fikrim değişir, hoşça kal benden kurtulduğun için sevin." Hâlâ bir şeyler söylemeye çalışıyordu, dinlemedim, telefonu tümden kapattım...

***

Anne. Bu güzel, narin kadına anne demek ne kadar doğru geliyordu. Üzerini değişmiş, keten bir pantolonla ona uyan gömlek giyip yine saçlarını toplamıştı. Beni fark edince, çekinerek yüzüme baktı. "Biraz yürüyüşe ne dersin anneciğim." Birden yüzü rahatladı, gözleri parladı "Biraz yürümek iyi olur kızım." diyerek koluma girdi, ağır adımlarla yürümeye başladık.

"Elimi tutar mısın anne?"

"Koca kız, çocuk gibi elimimi tutmak istiyorsun? Küçükken hep tutardın."

"Anneannem olarak tuttun, şimdi annem olarak tutmanı istiyorum."

Sesini çıkarmadı. Olan biteni hazmetmeye çalışırken yardımına ihtiyaç duyduğumu anlamıştı. Uzandı, elimi tuttu, anne gibi... Sevgiyle.

Hislerimde çok değişiklik olmamıştı ama içimdeki sıcaklık çok daha fazlaydı. Elini sıktım, karşılığında o da sıkıp, uzanıp yanağımdan öptü. Bir süre sessizce yürüdük, "Dedemle, pardon babamla, yeniden bir araya gelmeyi düşünmelisin anne."

"Olmaz kızım."

"Senin gibi özgüveni yüksek, savaşçı bir kadın nasıl hemen vazgeçip meydanı o cadıya bırakır. Ben olsam, inadına kocamla birlikte olur kadını çatlatırdım."

"Borkan,"

"Ne olmuş Borkan'a?"

"O genç adamdan hoşlandığın çok belli, sen niye çaba göstermeyi reddediyorsun?"

"Klişe bir söz ama biz ayrı dünyaların insanlarıyız, onların hayatını sevmiyorum. Hür doğdum hür yaşarım..."

"İşte ben de bu yüzden babandan vazgeçtim. Erkekler, hele ailesel olarak bağlı erkekler her nedense eşlerinin hayatını yok sayıp, kendilerine uymalarını, onların hayatlarında yaşamalarını doğal hakları olarak görüyorlar, hiçbir şekilde taviz vermiyorlar. Hep kadından fedakârlık yapması bekleniyor. Evlilik için sadece aşk yeterli değil, çevre faktörü ve ailelerde çok önemli. Evlendiğin zaman sadece erkekle evlenmiyorsun, ailesi de şu veya bu şekilde hayatına dâhil oluyor. Hele ben, birebir babanın ailesinin evinde yaşamaya zorlandım. Yaşadıklarım çok kötüydü, Aziz'in sorumluluklarından vazgeçmesi, benimde orada yaşamam mümkün değildi. O vazgeçemedi, ben de daha fazla dayanamadım."

"Biliyorum çektiklerini, oradayken hizmetini gören kadından dinledim. Büyük cadının sana olan nefreti benim üzerimden devam etti. Ama artık çocuk değilsiniz, Kuveyt'le aramızda uçakla üç, bilemedin üç buçuk saat var. Babamı kabul etsen eminim her gün yanına gelir."

Yine yüzü pembeleşmişti... "İşte bak sen de babamı seviyorsun, sevmesen bunca sene bu güzellikle bekâr kalmaz, çoktan başka koca bulurdun. Evlenmemenin nedeni, onu çok sevmen, gel inat etme... İlkbaharınızı kış etmişler, ikinci baharınızı yaşayın anne. Hem babam çok yakışıklı, hâlâ taş gibi adam."

"Terbiyesiz kız, insan annesiyle böyle konuşur mu hiç?"

"Bak bak, yine kızardın... İyi düşün anne tek başına kaldığın yetmedi mi? Yaşa bundan sonra, hiç kimseyi düşünmeden yaşa. Babamın kollarına koşması için tek sözün yeter... GEL"

Annemle uzun süre el ele yürüdük, her yer yemyeşildi. Ağaçların meyvelerinden topladık, bazısını hemen yedik, birkaçını ceplerimize doldurduk. Tabiat o kadar canlı o kadar güzeldi ki böyle yerler bana çok iyi geliyordu. Karşımıza birkaç iri köpek çıkınca dönmeye karar verdik, bilmediğimiz yerlerde dolaşmanın anlamı yoktu.

Birlikte denize girdik, Geyikli'yi adım adım dolaştık. Bozulmamış, ranta kurban edilmemiş nadir yerlerdendi. Evler iki veya üç

katlıydı, çoğunluğu da beyaz boyalıydı. Mis gibi havada dinlendiğimi, yenilendiğimi hissediyordum. Borkan'ı da aklımdan çıkarabilirsem tamamen huzura kavuşacak, eski halime dönecektim.

***

Olaylı tatilim nihayet bitmiş, iş başı yapmıştım. Annemin arkadaşı gelince kalması için ısrar etmiş, ben de bu baskıya katılmıştım. Ne olur ne olmaz işe gidince aklımın evde kalmasını istemiyordum. Annem gelmek istese de açıkça düşüncemi belirtmiş, bir süre daha tatiline devam etmesinin, ikimiz içinde iyi olacağını söylemiştim. Hak vermiş her gün telefon açma şartıyla kabul etmişti. Birkaç gün, eve yakın otellerden birinde kalmış eve giden gelen var mı diye takip etmiştim... Korkulan olmamış, Khalifa aşiretinden ses seda çıkmamıştı. Borkan da doğruyu görmüş beni bir daha aramamıştı. Böylece oyuna getirildiğim saçma evliliğimde bitmişti. Kerima ya da Henna ile evlenmiş olmalıydı belki de ikisini birden almıştı muhakkak. Bu ihtimal ikide bir aklıma geliyor, dönüp dolaşıp bunu düşünüyordum...

Annem, ısrarlarıma rağmen şimdiye kadar babamı aramamıştı. Daha fazla karışamazdım, hayat onların hayatıydı. Babam defalarca aramış ama cevap vermemiştim. Kızgınlığım henüz geçmemişti. Bir gün, gerçek kızı olduğumu söyleyip boynuna sarılacak, beni kucaklamasına izin verecektim, ama hemen değil.

***

"Pek tatilden gelmiş gibi durmuyorsun Simay."

Okuduğum dosyadan başımı kaldırdım, Erdem elindeki kahveyi uzattı. "Oldukça hareketli geçti. Bir hafta dinlendim sayılır ama tabi yetmedi. Son dedikoduları anlatsana, birimde neler oldu?"

"Dedikodu mu? Kadına mı benziyorum?"

"Ah arkadaşım, dünya çapında yapılan araştırmaların sonucu erkeklerin kadınlardan çok daha fazla dedikodu yaptıkları yönünde."

"Ben onlardan değilim; ha bu arada yeni bir komiser atandı Fatih ve Esen yine didişip duruyorlar. Bir de Polat yeniden aramıza katılacak sanırım. Mahmut karısıyla kavga etmiş üç gündür eve gitmiyor, bence nedeni kıskançlık..."

"Ha ha ha, vay dedikodu yapmayan erkek seni..."

"Ne dedikodusu ya, sordun söyledim. Bak işte Atilla komiser."

Sarışın uzun boyluydu, düzgün görünüşlüydü. "Hoş geldiniz" diyerek ayağa kalkıp, elimi uzattım. Gülümsedi "Hoş buldum, Simay olmalısın, bahsini çok duydum."

"Bir ayda unutulmadığımı bilmek gözlerimi yaşarttı."

"Haklılarmış unutulacak gibi değilsin."

"Hop de Atilla, bir süre sonra Simay'ın dış görünüşünü fark etmeyeceksin. Huyunun sertliğiyle çarpacak seni."

Bir şey söylememe gerek kalmamış, Erdem benim yerime konuşmuştu. Gerçekten sert miydim? Kadınsı görünüşümü sertliğin içinde yok mu ediyordum? Borkan, yumuşak kadınlardan hoşlanıyordu, sert kadınlar ona göre değildi. Bir daha hiç aramamasından zaten belliydi. Düşüncelerim bile saçma sapan olmuştu. Sanki arasın diye bekler gibiydim...

***

Belgrat ormanlarında, bir köpeğin toprağı kazarak ortaya çıkardığı cesedin bildirilmesi sonucu Sarıyer'e geldik. Haber veren adamların renkleri atmıştı, çevreyi hemen şeritle çevirdik. Toprak üzerinde, dışarı uzanmış bir kol vardı. Yanına gittim, henüz çürüme olmadığına göre yeni gömülmüş bir cesetti. Üstündeki toprak fazla derin değildi, hemen kazıldı. Gördüğüm manzara içler acısıydı kadın karnı burnunda hamileydi, canlı haldeyken gömüldüğü belliydi, topraktan çıkmak için çabalamıştı. Ambulansa bindirilmeden önce çevre araştırması yaptık. İki can birden alınmıştı, vahşet bazı insanların doğasında vardı. Sorgulama, araştırma sonrası şimdilik burada işimiz bitmişti. Kadını kim öldürdüyse bir an önce bulmak, gırtlağını kendi ellerimle sıkabil-

mek istedim. Ceset siyah naylon torbaya kondu, sedyeye alınıp ambulansa götürüldü. Araçlarımıza binerek olay mahallinden uzaklaştık. Elimizde kayda değer bir bilgi yoktu. Sigara izmariti, gazı bitmiş kırmızı çakmak, spor bir ayakkabının taban izi. Herkesin olabilirdi.

***

Kadının görüntüsü gözümün önünden gitmiyordu. "Herhangi bir ihbar var mı Ender?"

"Şimdilik yok, adli tıptan haber geldi, maktul çok genç. Dokuz aylık hamile. Tahmin ettiğimiz gibi diri diri gömülmüş."

"Kahretsin insanlık kalmadı artık, bunları görünce yaptığım işten nefret eder hale geliyorum."

"Haklısın ben de seneler geçtikçe alışacağıma, daha çok üzülüyorum. Ya bir sapık çocuğumu eşimi öldürürse diye diken üzerinde yaşar oldum."

Kayıp ihbarlarını araştırmaya başladık. Yüzlerce vardı, birçoğu yalan yanlış ihbarlardı. Çoğu insan sırf polisi işletmek adına gizli telefonlar açıyor, gerçek vakalara gidişimizi engelliyorlardı.

"Şuna ne dersin; Esma Sarıgöz, on sekiz yaşında, kayıp olduğu ihbarı yapılmış."

"Kim tarafından?"

"Askerliğini Şırnak'ta yapan Mehmet Korhan, eşine ulaşamadığını bildirmiş."

"İhbar değerlendirilmiş, dosyada verilen adrese gidildiği sağ olduğu yazılmış."

Bir sürü dosyayı inceledik ama içim rahat değildi. Şırnak askeriyeye telefon açıp Mehmet Korhan'la görüşmek istedim. Görevde olduğunu söylediler, eşim dediği kadınla resmen evli olsaydı soy isimleri bir olurdu. Dosyada verilen adresi ziyaret etmek en iyisi olacaktı. Ender'le birlikte gittik, kapı duvardı. Komşulara sorduk, üç dört gündür evde kimsenin olmadığını, Esma'nın doğum yapmak üzere olduğundan hastanede olduğunu düşündük-

lerini söylediler. Alt komşusu daha önce polislerin geldiğini, kardeşinin soruları cevapladığını söyledi. Bu işte bir terslik vardı. araştırma dosyasında adı geçen görevli arkadaşları aradım. Konuştukları kadının hamile olmadığını söylediler. Yardım gerekiyordu, araştırmayı genişletmemiz lazımdı. Ekibe haber verdim. sıkı bir araştırma sonucu kızın ailesine ulaştık. Gecekondu mahallelerinden birinde, derme çatma bir evde oturuyorlardı. Maktulun fotoğrafını, gelen arkadaşlardan biri yanında getirmişti. Genç bir kız bizi görünce telaşlandı, eve girdi. Peşinden girmek için yürüdüm kapıya iri yarı bir adam çıktı. Ne için geldiğimizi söyledim. Kızını reddettiğini, öyle biriyle işinin olmadığını bağırarak söyledi. Adam çok öfkeli görünüyordu, bizden korkusuna eve kaçan kızın ağlayan sesini duyabiliyordum. Kızı Esma'nın, diri diri gömülerek öldürülmüş olabileceğini söylediğimde adamın tepkisi inanılmazdı. "Hak etmişti geberdiği iyi olmuş" diyerek, kapıyı yüzümüze kapatmaya çalıştı. Ender kapıya yüklenince birlikte içeri girdik, adam hâlâ ağlayan kızına bir tekme savurdu. "Kancıklar sizin yüzünüzden başıma gelmeyen kalmadı" diyerek yumruğunu kaldırdı. Adamı hırsla yana ittim, kızın yüzü gözü mosmordu. "Korkma, ben yanındayım, bir daha sana vuramayacak."

Adam öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "İstediğimi yaparım, ben doyuruyorum bu köpeği."

Kız birden yerinden kalktı, "Yeter, yeter artık, her şeyi anlatacağım, verdiğin bir lokma ekmeği her gün boğazımıza dizdin..."

"Senide öldürürüm..."

Olay çoktan açığa çıkmıştı, adam resmen cinayet işlediğini itiraf etmişti. Gözü o kadar dönmüştü ki ağzından çıkanlara dikkat etmiyordu.

"Bu adam, baba bile demeye tiksindiğim adam, ablamı başlık parasına, iki eşi olan çocuklu yaşlı bir adama kuma olarak satmaya çalıştı. Ablam kabul etmedi, sevdiği adama kaçtı. Babam ablamın sözünü dinlememesini hazmedemedi, izini sürdü. Ablamı buldu, beni de yanında götürdü. Ablam bizi görünce çok korktu, babam hayatında ilk kez çok iyi davranıyordu. Artık yapacak hiç-

bir şeyinin kalmadığını, nikâh kıyılırsa evliliklerini kabul edeceğini söyleyince ablam da ben de çok sevindik. Bilemedim, ablama zarar vermek isteyeceğini tahmin edemedim. Birkaç gün ablamın evinde kaldık, babam kıyafet almam için beni eve gönderdi, döndüğümde ablam evde yoktu. Babam ablamın hasta kaynanasına bakmaya gittiğini, geleceğini söyledi. Ertesi gün kapı çalındı polis olduğunu söyleyen adamları görünce şaşırdım. Ablamı soruyorlardı, babam sordukları kişinin ben olduğumu söyleyerek kapıyı kapattı sesimi çıkarmamamı söyledi. Eğer konuşursam ablamı da beni de öldüresiye döveceğini söyleyince korktum. Keşke o zaman konuşsaydım."

Olay ortaya çıkmış, katil tutuklanmıştı. Namus cinayeti, diye bağırıyordu. Kızı onu dinlemediği, onun istediği gibi hareket etmediği için ölümü hak ettiğini, söylüyordu.

Borkan çok haklıydı, özgürlük var dediğim ülkede kadınlar bu şekilde öldürülüyor, kızlar baskı altında yaşatılıyor, dövülüyor, satılıyor, istemedikleri evliliklere zorlanıyor buna da namus deniyordu. Gencecik kız, doğmamış bir bebek, yoz düşünceli bir herifin kurbanı olmuşlardı. Tek tesellim diğer kızın kurtulmasıydı...

***

Cinayet vakasını çabuk çözmüştük, kutlama için her zaman gittiğimiz barda yer ayırttık. Keşke ölümler olmasaydı ama oluyordu, katili bulmak içimizi rahatlatıyordu. Her çözdüğümüz olayı buruk bir sevinçle kutluyorduk. Suçun cezasız kalmaması içimizi rahatlatıyordu.

Her zamanki grubumuzdu; Fatih, Esen, Erdem ve yeni gelen Atilla. Masaya gelen garson bizi tanıyordu ne istediğimizi sormadan, her zamanki içeceklerden atıştırmalıklardan getirmişti. Patates kızartmalarından minik sosislerden tabağıma tepeleme doldurdum buz gibi soğuk fıçı biramı yanıma çektim. Çatalımı patates dağına daldırdım, "Erkek arkadaşın var mı Simay?"

Atilla tam yanımda oturuyordu, oldukça da yakındı. "Biraz ileri git, rahat yiyemiyorum." dedim ve elimle masadaki erkekleri

işaret ettim " Erkek arkadaş soruyorsan; gördüklerin sadece bir kaçı. Tüm birimdeki erkekler arkadaşım..."

"Öyle değil, yani gerçek erkek arkadaştan bahsediyorum, flört olarak."

"Evli bir kadının, flört olarak erkek arkadaşa ihtiyacı yok."

Patateslerim darmadağın oldu, tam arkamdan gelen sesi tanımamam mümkün değildi. Bütün arkadaşlarım şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlardı. Yere düşmekten son anda kurtulan sosise çatalımı batırdım. Resmen ellerim titriyordu.

Arkadaşlarım, hep bir ağızdan "Evli mi?" deyince, sosisi ağzıma atıp birkaç patates daha sokuşturdum...

"Belli ki sevgili karım, ağzı dolu olduğundan cevaplayamıyor. Ben Omar Borkan Al Fayed, Simay'ın kocasıyım, bir buçuk hafta önce evlendik."

"İnanamıyorum Simay kocan Arap, ama sen Araplardan hiç hoşlanmaz... Ah niye tekmeliyorsun Fatih? Yalan mı söylüyorum, hepimiz biliyoruz."

Borkan ağzı bir karış açık kalmış Atilla'yı kenara iteleyip yanıma oturdu, daha doğrusu yapıştı.

"Aşkım, açlıktan ölmüş gibisin, biraz bira iç..." diyerek kolunu omzuma attı. Diğer eliyle garsonu çağırıp masayı donatmasını istedi. Biraz daha sosisi ağzıma tıktım...

"Karım beni görünce heyecanlanmış olmalı, iş arkadaşları olduğunuzu biliyorum. Araplardan nefret ettiğini defalarca söylediğinden, arkadaşlarıma alıştırarak söylemek büyük konuşmamak gerekirmiş itirafını kendim yapmak istiyorum, diye rica etti. Ama ben biricik karımdan uzak kalmaya dayanamadım."

Allah'ım, şimdi nasıl açıklama yapacaktım. Yalnızca dini nikâhla evliyiz desem, rezilliğim ortaya çıkacak tüm birimin, onu bırak tüm polis teşkilatının maskarası olacaktım. Yok, bu böyle olmayacaktı... Masada duran birayı bir çırpıda içtim, Borkan'ı kolundan yakaladığım gibi ayağa kaldırıp masadakilere hiçbir açıklama yapmadan dışarı çıkardım.

"Neden geldin?"

"Karımın yanına gelmem niye sana değişik geliyor?"

Saçımı başımı yolacaktım, Borkan sanki her şey normalmiş gibi kollarını kavuşturmuş olarak barın duvarına yaslanmış beni izliyordu. Önüne gittim ellerimi belime koydum, "Biz, karı koca değiliz, kaç kez söyledim. Şimdi sen paşa paşa evine mi oteline mi nerede kalıyorsan oraya gidiyorsun, ben de içeri girip senin şaka yaptığını söylüyorum..."

Belime dayadığım kollarımı dirseklerimden tuttu, kendine doğru çekti. Ne olduğumu anlamadan vücudum vücuduna yapışmıştı. Nasıl olmuştu, hangi ara duvara dayanmış kollarımı boynuna dolamış üstüne üstlük dudaklarının istilasına uğramıştım bilmiyordum. Bu seferki öpücük çok daha kötüydü, yangına benzin dökülmüş gibi tüm vücudum harlandı. Belimden aşağı alevler yürüdü. Dili ağzımı zorluyor, kendimi teslim etmemi sağlamaya çalışıyordu. Bir an beynim karıncalandı, onu kabul ettim. Ağzımın içinde oyunlar oynuyor, beni fazlasıyla etkiliyordu.

"Aman Allah'ım gerçekten evlenmişsin."

Bu Esen'in çığlığıydı, birden dondum, Borkan kollarını bedenimden çekmeden hafif bir sırıtmayla bana bakıyordu. "Özellikle yaptın değil mi?"

Gülümsemesi genişledi, "Neyi?"

"Beni özellikle öptün, yalanlamama imkân bırakmamak için yaptın. Seni öldüreceğim..."

"Karımsın seni öpmemden doğal ne olabilir ki? Hadi içeri girelim karnımı acıktırdın."

Ne diyordu bu adam? Kollarını belimden ittim, "Acıktırdım mı?"

"Sosis, kızarmış patates ve bira; tadın beni acıktırdı."

"Ya ben seni gerçekten öldüreceğim." Sırtımı döndüğüm anda elimi tuttu, bırakmaya çalışınca elimi daha çok sıkıp parmaklarını parmaklarımın içine geçirdi. "Arkadaşların bize bakıyor canım, yürü."

En son lisedeki çocuk böyle tutmuştu elimi, çekiştirince yürüdüm. Erdem şüpheli, Esen bayılmış, Fatih neşeli, Atilla üzgün

gözlerle bize bakıyordu... Utanmıştım, kızmıştım, alevlenmiştim her şeyi bir arada olmuştum. Tekrar içeri girip masaya yerleştik. tabaklar tazelenmişti. Borkan sosisle patatesi bir arada çatalına takıp ağzına attı üzerine bir yudum bira içti. "Bu üçlüyü ne zaman tatsam aklıma sen geleceksin."

Esen, resmen kıkırdıyordu. "Ah enişte miz çok romantik, yıldırım aşkı olmalı değil mi Simay?"

Yeni biramdan kocaman bir yudum aldım, benim tadım bira sosis patates üçlüsüyken, onun tadı çikolatalı pasta gibiydi, hem de en sevdiğim frambuazlı olanından."Hıı yıldırım aşkı, ne olduğumu anlamadan evleniverdim. Evlenirken kendimde değildim desem yeridir."

Esen, hayran gözlerle Borkan'a bakıyordu. "Tahmin edebiliyorum, çok şanslısın... Erkeklerin çoğu evlenmekten öcü gibi korkuyor. Yatalım kalkalım, sen sağ ben selamet diye yaklaşıyorlar... Bu kadar kısa sürede ayaklarını yerden kesecek ve evlenecek erkek bulmak mucize, hem de böylesini..."

Bu kız beni deli edecekti, gözleriyle Borkan'ı yiyip bitiriyordu... Borkan garsonu çağırıp, "En iyi şampanyanızı getirin. Evliliğimizi kutlayacağız." deyince, Esen yine cıvıldadı...

"Ay ne ince düşünceli erkek... Keşke masadaki biride bu kadar ince düşünebilse..."

Bu kadar komedi yeterdi, ikinci kez ayağa kalktım. "Vakit çok geç oldu arkadaşlar, yarın iş var"

"Ama şampanya içecektik,"

Esen hâlâ mızıldanıyordu, Borkan da ayağa kalktı ,"Sevgili eşim çok haklı. Hem iş, hem ben oldukça fazla yoruluyor."

İma etmeye çalıştığı sözlerden, kızarmayan yüzüm kızardı."Borkan, yeter artık."

"Tamam hayatım, bu gece istediğin gibi uyuyabilirsin ama sen ne dersen de bu gece şampanya patlatılacak. Arkadaşlar hadi bize gidelim, kutlarız, sonra dağılırsınız."

Biz? Ne diyordu bu şaşkın... "Beni takip edin", diyerek yine elimden yakaladı, diğerleri arabalarına doğru yürüdüler. Borkan,

arabamın hangisi olduğunu biliyordu. Hakkımda bilmediği bir şey var mıydı? Araçlarımızı yan yana çektiğimizden bir şey söylememi onu tekmelemem mümkün değildi. Çantamı kolumdan aldı içini karıştırdı araba anahtarımı buldu kilidi açıp elime tutuşturdu. "Bak ne kadar medeniyim karıcığım, eşime izin veriyorum ille arabayı ben kullanacağım, kadın arabamı kullanırmış demiyorum."

Sinirden ellerim titriyordu, anahtarı yere düşürdüm eğilip aldı. Dirseğimden tuttu kapıyı açıp koltuğa oturttu. Döndü arkadaşlarıma baktı, "Gördüğünüz gibi beni görünce çok heyecanlandı. Bu heyecanla araba kullanamaz."

Arkadaşlarım, sanki tiyatro seyreder gibi bizi izliyorlardı. Benim oturduğumu görünce onlarda arabalarına bindiler. Borkan direksiyona geçip arabayı çalıştırdı, hızla yola çıktık...

"Sen ne yap..."

"Simay çeneni kapamayı dene, ses çıkarmıyorsam arkadaşların olduğundan, başımı ne kadar belaya soktuğundan haberin var mı senin? Suçum ne? Koruyabilmek için evlendim seninle. Ya sen ne yaptın? Kaçtın."

"Anlamalıydın, kaçmamdan anlamalıydın, bu evlilik değil. Kabul etmediğimi söyledim, hem bak, hiçbir şey olduğu yok."

"Sen öyle san, ortadan yok olduğun cümle âlemin dilinde. Sadece beni değil ailemi ve kendi aileni de küçük düşürdün. Calut'un adamlarının Türkiye'ye giriş yaptığını öğrendik, şimdi iyi kız oluyorsun sözümden çıkmıyorsun. Eğer bir kez daha karşı çıkarsan, seni kendi haline bırakacağım. Tek başına kalacaksın ve ne olduğunu umursamayacağım."

"Hâlâ ne diye peşimdeler, bıktım artık."

"Senin yüzünden olmasın? Bir süre birlikte olsaydık, evliliğimiz inandırıcı olacak peşini bırakacaklardı. Biraz nefes al diye sesimi çıkarmadım ama ailem istememesine rağmen deden peşine düşmemi istedi. Calut kendine oyun oynandığını anladı, daha da acımasız oldu..."

"Memlekette kadın mı kalmadı da benim peşime düştü?"

"Mesele sen değilsin. Kuvvetli gördüğü aileleri, kendine rakip olarak gördüğü bizleri yıpratma peşinde."

"Aranızda kimvurduya gidiyorum, sizlerin savaşı bu, benim değil."

"Aziz Al Harafi'nin torunu olduğun için ve şimdi benim karım olduğun için seninde savaşın. Adam bizleri nereden vurabiliyorsa oraya saldırıyor, ailelerimizi kullanıyor. Kaçışın yok Simay, bu olaylar durulana bir çıkış yolu bulana kadar nefret ettiğin adamın eşi olmaya katlanacaksın."

Sesi öfkeliydi, yan dönüp baktım, yüzü yine asılmış kaşları çatılmıştı. Onun içinde zordu, benim için sadece beni tanıdığı için fedakârlık yapmıştı. Yoksa ona neydi, ha ben ha başka kadın, birini seçer rahatına bakardı. Benim ne olduğumu umursamazdı bile...

"Senden nefret etmiyorum."

"Ne dedin duyamadım seni?"

Kısık çıkan sesimi düzeltmek için öksürdüm, "Senden nefret etmiyorum, Arap kimliğinden nefret ediyorum."

"Doğacağım yeri ben seçmedim, seçim hakkım yoktu. Allah böyle istemiş. Kimliğimi yok edemem, istesem de istemesem de Arap'ım, bunu suç olarak görüyorsan senin sorunun."

Arabayı evimin önünde park ederken, "Evet evimize geldik karıcığım, ilk misafirlerimizi ağırlama zamanımız." dedi. Yüz ifadesini ne çabuk değiştirmişti, poker suratlı...

"Gülümse Simay!"

"Ben senin gibi değilim, öfkeden neşeye birdenbire geçiş yapamam."

"Öğrenmelisin, duygularını belli etmemek çok işe yarar."

Evet, yine haklıydı. Dudaklarıma minik bir tebessüm konduarak arabadan inip misafirleri içeri davet ettim. Allahtan çıkarken evi derli toplu bırakmıştım. Borkan, hemen şampanya şişesini açtı. Kadehleri getirdim birer parmak içki koydu.

Esen, "Ay ne olur kollarınızı birbirine geçirin öyle için..." derken ellerini birbirine vurdu. Bu kız için hiç iyi şeyler hissetmiyor-

dım. Kadehimi elime aldım, kocaman gülümsedim, yan dönüp kocama kolumu açtım. Kolunu geçirip kadehini dudağına götürdü. Onu taklit ettim, gözlerimiz buluştu. Berrak yeşil mücevher gibi parlayan gözlerinin içinde menevişler vardı... Ormanın içinden akan nehre yansıyan güneş ışıklarıyla, ağaçların gölgesinin suya yansımasının rengiydi. Takılıp kalmıştım... Flaş ışığıyla kendime geldim. Fatih peş peşe resmimizi çekiyor diğerleri bizi kutlamak için alkışlıyorlardı. Sersem gibi olmuştum, kadehimi başıma diktim köpükleri burnumu gıdıklamıştı hapşırdım. Borkan, "Beraber yaşayalım karıcığım" diyerek, elinin tersiyle yanağımı okşadı...

Bu adam... Bu adam... Bu adamdı işte! Tüm çekiciliğini yalanda olsa üzerimde kullanıyor, flört yoksunu beni sersemletiyordu.

Arkadaşlarım fazla durmadılar. Kapıdan çıkarken Erdem'in bakışları, yarın seninle konuşacağız, der gibiydi. Diğerleri de farklı bakmıyorlardı, nasıl açıklama yapacaktım. Arkalarından bakarken Borkan kolunu belime dolayarak, "Gülümse" dedi... Geri adım attım kolundan kurtulup kapıyı sertçe çarptım. "Gülümse, gülümse deyip durma, ben çok gülmem. İkide bir bana sarılıp dokunmaktan da vazgeç."

"İyi, nerede yatıyoruz?"

"Yatıyoruz mu? İnanamıyorum, iyice çizgiyi aştın. Hadi git artık."

"Burada kalıyorum. Sabah birlikte işine gideceğiz seni bırakıp, ben işlerimle ilgileneceğim. Mesain bitince haber vereceksin gelip seni alacağım."

"Hadi ya!"

"Dediğimi dinle. Ya yatacak yer göster, ya da birlikte yatarız hangisi sana uygunsa..."

Gideceği yoktu, koltuğa oturup televizyonu açtı. O kanaldan bu kanala atlayıp duruyordu. Bir süre evin içinde dolaştım, kadehleri şişeyi kaldırdım, belki fikir değiştirip giderdi. Ne kadar oyalanırsam oyalanayım umurunda olmadı, üzerindeki ceketi çoktan çıkarmıştı. Sıfır yakalı beyaz tişörtü vücuduna yapışmış

esmer ten rengi daha çok ortaya çıkmıştı. Her hareket ettiğinde kol kasları dalgalanıyordu. Mutfağa resmen kaçtım, kadehleri yıkamaya başladım yanıma geldi buzdolabını açıp peynir, domates çıkardı tezgâhın üzerine koydu. Ellerim sabunlu halde ona baka kalmıştım "Kendi evinde gibi hareket et, hiç çekinme."

"Öyle yapıyorum zaten, senin evin benim evim demek. Ekmek var mıydı?"

Ay bu adam birde yüzsüzdü, hırsla kadehi daha çok sabunladım.

"Simay?"

"Orada kapının arkasında ekmeklik var, içinde..." dedim. Bir gün önceden kalan ekmeği poşetin içinden çıkardı. "Taze değil ama idare eder, sen de ister misin?"

"İstemiyorum, sana afiyet olsun."

Borkan sandviçini hazırlarken, odasını hazırlamak için yanından ayrıldım."Biber var mı?" diye bağırdı, hiç ses etmedim. Bana sormadan onu bunu bulduysa biberi de bulabilirdi. Misafir yatak odası uzun süredir kullanılmıyordu. Camları açıp havalandırdım, yeni çarşaf çıkardım. Kapı çalınca pencereden baktım, "Nebi senin ne işin var burada?"

"Beyimizin bavulunu getirdim" deyince, iyice şaşırdım. Adam enikonu evime yerleşiyordu. Hızlı adımlarla salona yürüdüm. Borkan bavulu almış kapıyı kapatıyordu. Elindeki bavula baktım. "Kıyafetlerimi değişmeliyim, çıplak yatmamı istiyorsan o başka tabi."

Yutkunmaktan başka ne yapabilirdim? Tekrar odaya gelip beyaz çarşafı serdim, üzerinde çıplak Borkan'ın esmer vücudunun görüntüsü muazzam olurdu. Başımı salladım, bu düşüncelerden kurtulmalıydım. Peşimden odaya gelip bavulunu bıraktı, örtmeye çalıştığım çarşafın ucundan tuttu. Çarşafı dümdüz serdi, bir kırışık yoktu. "Hizmetkârlarla yaşayan biri için oldukça beceriklisin."

"Uzun süre yalnız yaşadım."

"Hını anladım."

Arkasındaki şifonyere dayandı, kollarını kavuşturdu "Anladığın ne Simay?"

Ne diye konuşmaktan çekinecektim ki? 'Kadınların bir çırpıda evini topluyorlardır."

Dudaklarında hafif bir tebessüm oluştu, kendinden çok emin bir erkeğin gülümseyişiydi.

"Demek derdin buydu, o tür ilişkiler için oteller çok daha rahattır."

Tabi adam için otel motel fark etmiyor olmalıydı. Evinde olmamasına her nedense sevinmiştim. Yine de sormam gerekiyordu, mecbur hissediyordum kendimi. Niyeyse!

"Hâlâ sevgililerin var mı?"

Yüzündeki gülümseyiş kayboldu, gözleri çok ciddi bakıyordu, sanki ruhumu okumak ister gibi."Senin dediğine göre evli değiliz, var olmaları seni rahatsız eder miydi?"

Eder miydi? Evet ederdi. Benimle evcilik oynayıp başka kadınlara gitmesinden, onlarla sevişmesinden rahatsız olurdum. Yalandan da olsa koca kocaydı... Tabi bu düşüncemi ona söylememin bir anlamı yoktu."Niye etsin canım? Dediğin gibi, evli değiliz, ama aşirettekiler yeni evli olmana rağmen sevgililerinle yatıp kalktığını duyarlarsa, evliliğinin yalan olduğu ortaya çıkmaz mı?"

"Şu anda oyunumuzu oynamaktan başka bir düşüncem yok ve sen de eş gibi davranmaya başlasan iyi olacak. Erkek arkadaşlarınla barlarda ben olmadan takılmayı bırakman gerek."

Aksi olmamın anlamı yoktu "Peki, istediğin gibi olsun." dedim...

Borkan birden başını iki elinin arasına aldı, hastalanmış mıydı bu adam. Yanına gidip kolunu tuttum, "Neyin var?"

Başını kaldırdı, resmen sırıtıyordu. "İnanamıyorum, Simay peki dedi, istediğin gibi olsun dedi. Başımıza taş yağacak."

Telefonunu çıkardı, "Bu anı kesin ölümsüzleştirmeliyim."

"Biraz daha devam et de tekrar hayır diyeyim."Sözlerimi duymamış gibiydi, flaş gözlerimde patladı... Resmimi çekmişti, ayaklarımı vurarak odadan çıktım ve kapıyı sertçe kapattım. Borkan kahkahayla gülüyordu, kahkahası bile seksiydi, gırtlaktan gelen gülüşünü içime hapsetmek istedim. Azdın sen azdın kızım,

adam yanında oldukça durumun çok daha vahim hale gelecek. Ve bir gece kendini onun esmer, kaslı kollarında bulacaksın. Evet, duş hatta soğuk bir duş beni kendime getirirdi. Odama girip kapımı ilk kez kapımı kilitledim. Ona değil kendime güvenim yoktu. su oldukça soğuktu havluya sarıldığımda titriyordum. İşte şimdi kendime gelmiştim. Aman, hayatta tek Borkan mı vardı? Atilla da fena değildi, evcilik oyunumuz bittiğinde düşünebilirdim. Yok ya Atilla kısa sürede göbek bağlayacaktı, geleceği belliydi. Ne var canım biraz göbek hoş olabilir... Yok yok saçları da dökülmeye müsaitti, şimdiden alnı açılmaya başlamıştı. Atilla olmazdı... Karşımdaki odada Borkan gibi bir örnek varken asla olmazdı. Adam hayatıma girdiğinden beri beğeni çıtam oldukça yükselmişti. Çok uzun süre ineceğe de benzemiyordu...

***

Sabah, mis gibi kahve kokusunun burnumdan içeri sızmasıyla uyandım. Uyandım desem de tam gözlerim açılmamıştı. Kokuyu bir kez daha içime çektim. Kahveyle birlikte kızarmış sucuk kokusu... Sanki hücrelerim sevinmişti mutluluk hormonu salgılıyorlardı. Yataktan kalkıp soluğu mutfakta aldım... Evet, kahve makinesi çalışıyor, ocağın üzerinde yumurtalı sucuklar mis kokularını salıyorlardı. Hazırlanmış masanın üzerinde simit bile vardı. Hemen biraz koparıp ağzıma attım, sıcacıktı... İşte hayat buydu, midem katılırcasına sevinçle guruldadı. Alışveriş edecek görevlimiz olmadığına göre alt sokaktaki fırına gidip almış olmalıydı. Petrol kuyularının varisi fırına gitmişti, bir an gülesim geldi...

"Günaydın."

Lokma ağzımda kalakaldım. Adam takım elbisesinin içinde sabahın erken saatinde bile bir içim suydu. Telaşla üzerimdeki ince sabahlığın kuşağını bağlamaya çalıştım... İçimde kısacık şort, üstünde yıkanmaktan rengi atmış kolsuz tişört vardı... Saçlarım kesin kuş yuvası gibi darmadağınıktı. Elimle, saçımı düzeltmemek için savaş yaşadık. Ben kazandım, tepkisiz kalma-

İydım... Yakışıklı bir erkek görünce saçını başını düzelten, kıkırdayan kızlardan değildim... Ancak her an olabilirdim

Borkan iki uzun adımda yanıma geldi, arkama uzanarak sabahlığımın kuşağını buldu önümde bağladı... "Sabah insanı değilsin."

"Asla olmadım, uyanmam için zaman gerek."

"Belli," deyince hemen arkamı döndüm adam beni küçümsemişti, banyoya gidip elimi yüzümü yıkayıp üzerimi değiştim. Saçımı tarayıp sıkıca atkuyruğu yaptım, eh şimdi düzgün görünüyordum Yatağın üzerindeki pikeyi şöyle bir düzeltip tekrar mutfağa geçtim. Borkan çay fincanlarını dolduruyordu. Ev sahibi ben, misafir olan oydu ama tam tersi gibi görünüyorduk.

Kızarmış ekmekleri masaya koydum, "Kahvaltı hazırlamana gerek yoktu, zahmet olmuş, sen misafirsin."

"Misafir değilim karıcığım, ben erken uyandım hazırladım bir dahakine sen hazırlarsın veya sabah kahvaltı benden akşam yemeği senden. İkimiz de çalıştığımıza göre iş bölümü yapabiliriz."

"Bana böyle hitap edip durma, bu iş uzun sürmeyecek."

Üzerine tereyağı sürdüğü kızarmış ekmeği tabağıma bırakıp benim önümdeki ekmeği aldı tereyağını sürüp ısırdı."Hadi ye Simay, işlerimize geç kalıyoruz."

Bundan sonra ne vardı? Birbirimizi kapının önünde öpüp, hayırlı işler sevgilim, falan mı diyecektik? Borkan kahvaltı ederken çıkardığı ceketini tekrar giydi, kravatı yamulmuştu. Sanki otomatik pilota bağlanmış gibi hareket eden elim, boynuna uzandı. Borkan şaşkın gözlerle bakıyordu. "Kravatın yamulmuş" dedim, düzelttim... Elimi tuttu bırakmadı, çekmeye çalıştım...

Elini ceketinin cebine sokup çıkardı. Avucunun içinde alyans vardı, başımı olmaz gibilerden salladım. Yüzük parmağıma taktı, ne büyük ne küçük, tam olmuştu... Elimi bırakıp, tekrar ceketinin cebine soktu, ikinci yüzüğü çıkarıp kendi parmağına taktı.

"Evli olduğumuza inandırmanın başka bir yolu..."

"Birçok kişi artık evlilik alyansını umursamıyor." Yüzük, par-

mağımı yakıyor gibi hissediyordum, beyaz altın üzerinde sarmaşık motifleriyle süslenmişti. Benimkinin üzerinde aralıklı olarak minik pırlantalar vardı, Borkan'ın yüzüğünde taş yoktu... Kahvaltılıkları buzdolabına koyuyordu, sırtı bana dönüktü yüzüğü parmağımdan çıkarmaya çalıştım kendimi evli hissetmeme neden olmuştu.

"Çıkarma Simay, yoksa parmağına yapıştırmak zorunda kalırım. Benim olduğunu herkes bilmeli... Özellikle Atilla denen adam."

Adamın sırtında gözü vardı herhalde, dolabın kapağını örtüp geri döndü "Senin değilim." dedim omuzlarını silkti, "Bunu sen ve ben biliyoruz, başkalarının bilmesi gerekmez" dedi...

Bakışları sertti, sıkıysa o yüzüğü çıkar, der gibi bakıyordu. Sabah sabah canım kavga etmek istemiyordu, kahvemin son yudumunu içip fincanı çalkaladım bulaşık makinesine yerleştirdim. "Gidelim."

Kapının önüne çıktım arabamın anahtarlarını elimden aldı, binip kemerini takıp çalıştırdı. "Hayırdır? Evime el koyduğun gibi şimdi arabama da mı el koyuyorsun?"

"Hayat müşterek, senin neyin varsa benim, benim neyim varsa senin karıcığım."

Yanına binip kemerimi bağladım, "Of Borkan of, beni çok fazla zorluyorsun."

"İnan başlamadım bile, zorladığım anda bunu bilirsin."

Sesi sertti, sözlerinin doğruluğu sesine yansımıştı. Tavırlarından, beni baskı altına almaya çalışmasından zaten zorlanıyordum. Daha fazlası olursa ne yapardım bilemiyordum... Adresi bile sormadan sürüyordu, evimi bildiği gibi iş yerimi de bildiği belliydi. "Bak ben polisim, zamanım çalışma saatlerim belli olmaz. Bazen erken çıkarım bazen çok geç saatlere kadar çalışabilirim, olur olmaz zamanda emir gelir olay yerine gidebilirim..."

"Biliyorum ve telefonun her an açık olacak, her hangi bir durumda bana haber vereceksin. Böylece sorun kalmaz, bu arada benimde işim çıkarsa sana haber vereceğim."

Tam laf söyleyecekken son anda söylediği sözlerle sustum kaldım. Yan gözle baktım sırıtıyordu, benim baktığımı fark edince yine yüzünü astı. Nabza göre şerbet vermek diye buna derlerdi.

Emniyetin önüne geldik, araba anahtarımı teslim etmesi için elimi uzattım. "Bana lazım, işim bitince ve senin işin bitince gelir alırım." Dedi, güldüm...

"Yapma Borkan komik oluyorsun, Nebi'nin kullandığı son model araban arkamızda."

"Nebi koruma olarak peşimizde dolaşıyor."

Yok, anlaşılan anahtarımı alamayacaktım, kapımı açmak için döndüm cam tıklatıldı. Ender camı açmamı işaret etti dışarı çıktım... Amirim yeni gelmiş olmalıydı henüz binaya girmemişti, beni görünce durdu... Haber çabuk yayılmış olmalıydı, nöbet değişimi yapanlar, yeni gelenler binaya gireceklerine bize bakmayı tercih etmişlerdi. Borkan arabadan çıkınca bakmayanlar bile bakmaya başladı... Donmuş gibiydim amirime ne söyleyecektim, çokbilmiş Esen alkışlamaya başlayınca tüm arkadaşlarımda ona katıldılar. İşte şimdi tam olmuştu, sağır sultan bile evli olduğumu öğrenmiş olmalıydı.

Amirim ağır adımlarla bize doğru yürüdü, bakışları buz gibiydi. Borkan'ı detaylı olarak inceliyor bunu da saklamaya çalışmıyordu. Önümüze gelince elini uzattı Borkan'la tokalaştılar, güç gösterisi yapar gibi hâlâ elleri ayrılmamıştı.

"Tebrik ederim ben baş komiser Fuat Yalçınkaya"

"Omar Borkan Al Fayed"

"Omar Borkan birimimizin en değerli elemanlarından biriyle evlilik yapmışsın. Kimsin nesin sormama gerek yok geçmişin temiz olsa iyi olur didik didik edileceksin."

"Araştırabilirsiniz efendim, korkum yok."

"Olmasa iyi olur bizler böyle paldır küldür kız vermeyiz." diyerek gülümsedi. "Bir şey daha söyleyeyim biz burada kocaman bir aileyiz, kızımızı üzersen karşılığını misliyle alırsın."

"Merak etmeyin efendim biz birbirimizi severek evlendik."

Hah severek evlenmişiz, nasıl evlendiğimi bile bilmiyordum.

Nihayet milletin merakı bitmiş, amirimin eli Borkan'ın elinden ayrılmıştı. Hayat yine rutin haline döndü, arkadaşlar işlerine geri döndüler, amirim toplantı yapacağını çabuk olmamız gerektiğini söyledi. Borkan'la baş başa kaldım.

"Beni düşürdüğün hali görüyor musun? Amir dediğini yapıp hakkında araştırma yapacak olursa, evli olmadığımız meydana çıkacak. Nasıl cevap vereceğim söyler misin bana?"

"Kolay, senin şartlarınla bir kez daha evleniriz olur biter, atacağımız bir imza."

"Yok artık, ben senin nikâhından kurtulmaya çalışıyorum, sen olayı resmiyete dökmeye çalışıyorsun."

"Düşün Simay amirin hakkımda araştırma yapacak gibi duruyor, ayrılık diyorsan senin istediğin gibi resmi nikâhla da ayrılırız. Zor bir şey değil hele bizim şartlarımızda çok kolay olur."

Ne yapmalı nasıl hareket etmeliydim, hiçbir şey demeden arkamı dönüp binaya girdim.

***

İş koşuşturması başlamıştı. Öğle tatiline kadar başımı dosyalardan kaldırmadım, okuyordum okuduğumdan da hiçbir şey anlamıyordum. Faili meçhul cinayetler ilgi alanımdı, öldürüp kaçan insanların ceza almamasına katlanamıyordum. Bir suç işlendiyse cezası olmalıydı...

Öğle tatilinde dışarı çıktım. Esen, benimle gelmek istese de işim var diyerek kabul etmedim, bir süre yalnız kalıp düşünmeye ihtiyacım vardı. Yakındaki büfeden soğuk sandviç alıp, parka giderek banklardan birine oturdum. Hava sıcacıktı, güneş ısıtıyor hafif esen rüzgâr aşırı sıcağı dağıtıyordu. Yaşlı insanlar banklarda muhabbet ediyor, anneler çocuklarını salıncağa bindiriyor kum havuzunda oynatıyorlardı. Ortam gürültülüydü yine de seslere kulaklarımı kapadım. Düşüncelerim çok daha önemliydi, sandviçimin strecini açtım, canım yemek istemiyordu ama bir lokma ısırdım. Çevrem sadece dini nikâhla evli olduğumu öğrenirse çok kötü olacaktı. Araplarda bunun yeterli olması onları ilgilen-

dırmezdi, Türkiye'de Arap kanunları geçerli değildi. Borkan'a ailemdeki büyük değişimi anlatmaya hazır değildim daha babam; babam olduğunu bilmiyordu. Sandviçimi yine ağzıma götürdüm, alyans gözüme çarptı, bakmak istemediğim yüzük parmağıma yapışmış gibiydi... Şöyle veya böyle evlilik yüzüğü parmağıma geçmişti.

"İçecek, hanımım." diyen sesi duyunca Nebi'yi gördüm...

"Senin burada ne işin var,"

"Koruma olarak yanınızdayım,"

"Gerek yok Nebi ve lütfen bana hanımım deme çünkü değilim,"

"Siz kabul etmeseniz de öylesiniz,"

Nebi ayakta duruyordu."Otur Nebi."

"Yakışık almaz hanımım, içeceğiniz yok diye getirdim."

"Otur dedim ve ismimin Simay olduğunu biliyorsun. Ya böyle hitap et ya da git."

Nebi bankın ucuna ilişti, "Nebi aklım karmakarışık, senin burada üniversiteye gittiğini söylediğini hatırlıyorum."

"Doğru han... Efendim."

"Of Nebi neyse... Sizin kanunlarınız burada geçerli değil, bizim kanunlarımızın sizde geçerli olmadığı gibi."

"Evet,"

"Kimseyle konuşup gerçeği anlatamıyorum, tüm arkadaşlarım evli olduğumu sanıyorlar, dini nikâhla evli olduğumu öğrenseler rezil olurum. Gerçeği anlatsam her kafadan bir ses çıkar. Khalifa aşiretinin henüz harekete geçmediği olay yüzünden tüm arkadaşlarım diken üzerinde olur veya onları da tehlikeye atarım. Binadan çıktığımız anda biz de diğer insanlar gibiyiz, polis olmamız bir şeyi değiştirmez, birçoğunun ailesi çocukları var. Khalifa aşireti anladığım kadarıyla belden aşağı vuruyor. Teke tek değil aileleri tehdit ederek terör estiriyorlar."

"Doğrudur."

"Bu evlilik işi beni yoruyor, bana uymuyor. Hiç tanımadığım huyunu suyunu bilmediğim bir adamla sizin şartlarınızla evlilik yapmaya mecbur edildim."

"Efendim çok iyidir, merttir, özü sözü birdir, merhametlidir."

"Saydığın özellikler gayet güzel ama onu sen tanıyorsun ben değil."

"Evli olmak istemiyorsunuz değil mi?"

"Evet, tanımadığım biriyle. Hele bu şartlarla evlilik bana çok ters."

"Bu efendim içinde geçerli ama haddim olmayarak bizim şartlarımızın oluşturduğu evliliği sizin şartlarınıza uygun hale getirmek için yasal yoldan imza atın. Boşanma gerçekleşirse her halükarda boşanırsınız. Böylece gerçeği öğrenirlerse ne söylerim endişesine de girmemiş olursunuz. Siz kendinizce evli olmadığınızı düşünüyorsunuz ama Milletlerarası özel hukuk kurallarına göre yabancılık unsuru içeren bir evliliğin geçerli olması, evliliğin yapıldığı yer hukukuna bağlıdır. Eğer evlilik gerçekleştiği ülkeye göre geçerlilik unsurlarına sahipse Türk hukuku açısından da geçerli bir evlilikten söz edebiliriz. Kuveyt de geçerli şekilde yapılan evlilik Türk kanunları içinde geçerli bir evliliktir."

"Bunları söylemeni efendin mi tembihledi, aynı onun gibi konuşuyorsun."

"Aklın yolu bir efendim."

Öğle tatilim bitmişti. "Peşimde dolaşma Nebi, arkadaşlarım mutlaka fark ederler niye korumaya ihtiyacım olduğunu didiklemeye başlarlar."

"Merak etmeyin efendim hayalet gibi olacağım."

İyi adamdı, dış görünüşü çok düzgün ve oldukça yakışıklıydı, yanından geçtiği iki ergen kızın birbirlerini dürtükleyerek kıkırdamaları kadınlar tarafından ilgi gördüğünün göstergesiydi. Aynı yaşlarda olmamız, Türkiye'de yaşamış olması, kendimi ona yakın hissetmemi sağlıyordu.

***

Gün, istediğimden de çabuk geçti, olay olmamış rahat bir gün geçirmiştik. Böyle günlerde bütün birim seviniyorduk. Borkan'ın

telefon açıp, işin bittiyse almaya geleyim, sözüne olumlu cevap verdim.

Amirim; Sinay odama gel, deyince kurbanlık koyun gibi ayaklarımı sürüyerek yürüdüm. Araştırıp gerçeğe ulaşmış olabilir miydi? Masasında oturuyordu eliyle önünde duran koltuğu işaret etti. "Evliliğin biraz ani olmuş herhalde."

"İlk görüşte aşk amirim." İçimden kahkaha atsam da yüz ifadem değişmemeliydi... Amirim koltuğunda geriye yaslandı gözleri geçmişe bakar gibiydi.

"Seni çok iyi anlıyorum, ben de ilk gördüğüm anda Nilgün'e âşık olmuştum. Tabi senin gibi bir ay içinde evlenmedim. Ailesi oldukça sürüngendü. Polise kız vermeyiz kelle koltukta yaşıyorsun, dediler ama neyse ki sonunda evlendik. Senin evliliğini kutlamalıyız, birimdeki tüm arkadaşlar gün içinde gelip kutlama yapmak istediklerini söylediler."

İçim rahatlamıştı şimdilik kimse şüphelenmiyordu. "Ne gerek var amirim?"

"Olmaz öyle, düğün görmedik zaten. Kocanla konuş yer ayarlayıp evliliğini kutlayalım."

"İşleri çok fazla ama konuşayım amirim" demekten başka söyleyecek sözüm yoktu... Odadan çıkarken, amirin söylediği sözleri duymak hoşuma gitmedi: Bakalım bizim damat kimmiş?

Binanın elektrik şalterinin nerede olduğunu düşünürken şükürler olsun ki telefonu çaldı "Geliyorum karıcığım" dediğinde içim rahatladı. Bir ara interneti kontrol edip ne tür haberler var bakmalıydım.

Borkan arabamın başında beni bekliyordu,"Geç kaldın arkadaşların çıktı."

Anneannem of annemden başka birinin beni merak etmesi değişik gelmişti."Sana da selam, amir çağırdı," dedim arabaya binip kemerimi taktım.

"Niye çağırmış, üzücü bir haber mi? Suratın asılmış."

İlgileniyordu, yüz ifademi yorumluyor soru soruyordu." Evliliğimizi kutlamak için parti vermek istiyorlarmış." verdiğim cevaptan biraz utanmıştım, olmayan evlilik kutlaması...

"Gün söyleyin ben yer ayarlarım."

"Onlar yapmak istiyorlar."

"Olmaz, evlilik bizim evliliğimiz, davet edilen biz değil arkadaşların olmalı. Merak etme, sana iş düşmez sekreterim ilgilenir. Kerem'le Hasret'in düğününün olduğu otele ne dersin?"

"O salon çok büyük, geçen geceki bar olabilir."

"Fena fikir değil, günü belirle benimde davetlilerim olacak."

"Senin de mi? Burada kimi tanıyorsun ki?"

"İş bağlantısında olduğum kişiler var. Bunların başında Kerem ve Hasret, mimar Nur eşi Karhan. Özgür ve Hale çifti... Tabi otelinde kaldığım zaman içinde iyi arkadaş olduğum Servet ve eşi Kevser."

"Bir Cihan amcayla Firuze teyze eksik kaldı. Tüm takım tamamlanmış."

"Onları da davet ederiz."

Eve yaklaşmıştık, dün her şey apar topar olmuştu. Şimdi sanki gerçekten evliymişim gibi bu erkekle aynı eve girmekten çekiniyordum. "Dışarıda yemeğe ne dersin?"

"Evde yemeyi seviyorum, yoksa yemek yapmayı bilmiyor musun? Hani kahvaltı benim akşam yemeği senindi?"

"Yemek yapmayı bilmem, ütü yapmaktan hiç anlamam, temizlik hak getire... Anlayacağın hiçbir işe yaramayan biriyim. Ama çok iyi dövüşür, silah kullanır, iyi koşarım."

"Evet, bunlar evlilik hayatımızda çok işimize yarayacak özellikler; silah kullanmak, dövüşmek ve koşmak."

Aslında çok iyi yemek yapardım, annem bir kadının tam donanımlı olması gerektiğini söyleyerek her boş vaktimde bildiklerini bana da öğretmişti. Borkan'ın bunları bilmesi gerekli değildi...

"Eh ne yapalım başa gelen çekilir, iki kızdan beceriksiz olanı seçmek kaderimde yazılıymış."

Yüzüne baktım, gözleri yoldaydı çok ciddi görünüyordu, beni seçtiğine çoktan pişman olmuş olmalıydı. "Çok geç değil, Kerima güle oynaya seninle evlenir."

Ters ters baktı "Evlilik imzasını düşündün mü? Kararını verdiysen her şey hazır..."

"Nasıl yani? Kimliğim olmadan işlemler nasıl yapılabilir?"

"Bazı avantajlarımı kullandım, sadece senin onayın gerek. Evet dediğin anda imzamızı atacağız."

"Senin derdin ne? Bırak inceldiği yerden kopsun. Aşirete karşı aciz olmayacağım, öyle bir kadın olmadığımı çok iyi biliyorsun. İmza atarak iyice bağlanmak istemendeki ısrarı da anlamıyorum."

"Bunları konuştuk, biz zaten evliyiz sadece sana göre evlilik yapacağız. Sen benim karımsın seni korumak benim görevim. Bu işler böyle devam eder, iyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar sözü Hıristiyan evliliklerinde kullanılsa da biz Müslümanların evliliğine de çok güzel uyuyor."

"Ölüm bizi ayırana kadar mı? Sen süreyi iyice uzattın."

"Ölümün ne zaman geleceğini biliyor musun?"

"Hayır."

"İşte bu."

"Gel şu anlaşmayı aşiret belasından kurtulana kadar yapalım."

"Bana uyar, kararını verdin mi?"

"Bir imza değil mi, nereye atmıyorum ki?" dememle Borkan arabayı sağa çekti telefonunu çıkardı birileriyle konuşmaya başladı. Nikâh işlemleri hakkında konuşuyordu."Tamam Kral'ım, kabul etti. İşlemler tamam mı? Hemen gidiyoruz. Simay size ve Kraliçe'mize saygılarını sevgilerini yolluyor."

"Hiçbir şey yolladığım yok, beni kandırdınız. Kraliçeye de size de küstüm." diye bağırdım... Telefondan gelen kahkaha sesi çok yüksekti. Adam hâlâ gülüyordu, Borkan'ın tebessümü gittikçe genişledi, "Teşekkür ederim Kral'ım ülkeye döndüğümüzde mutlaka sizi ziyarete geliriz." diyerek telefonu kapattı. Arabayı çevirdi...

"Nereye gidiyoruz?"

"Konsolosluğumuzda işlemler hazırlanmış. En yüksek yerden emir gelince işlemler jet hızıyla oluyor."

"Belli, arkadaşımın evine bağlanacak olan doğalgaz bile aylar-

dır sürüncemede, git gel. Gerekli yerlerde adamın varsa günlerce sürecek dosya işlemleri bir çırpıda halloluyor."

Olayı nereden nereye bağlamıştım saçmalamaya başladığımı biliyordum. Borkan'ın yüzündeki hafif tebessüm bunu doğrular haldeydi.

Akatlar'a doğru yol alıyorduk, trafik vardı, biz gidene kadar kesin kapanırdı. Bir gün daha bekâr olabilirdim imzaların atılması beni huzursuz ediyordu. Kendimi iyice evli hissedecektim. Ya annem bu duruma ne diyecekti... Telaşla telefonumu çıkardım...

"Kime telefon açıyorsun?"

"Anneme,"

Borkan arabayı park etmişti, geldiğimizi bile fark etmeyecek kadar düşüncelere dalmıştım.

Omuzlarını silkti "Boşanacağımız için bence söylemene gerek yok, hadi gel konsolosu görevlileri bekletmeyelim. Vakit geç oldu."

Haklı mıydı? Anneme söylesem telaş yapacak hemen gelmeye çalışacak benimde aklım onda kalacaktı. Arabadan inip kapımı açtı, inmem için elini uzattı. Yine dolduruşa mı geliyordum acaba?

"Borkan,"

"Yeter düşündüğün, beynindeki karmaşayı ben bile görebilecek hale geldim. İmza dedin, nasıl açıklarım dedin, ya öğrenirlerse dedin... İmzalarımızı atalım bu iş bitsin artık."

Elimden tuttu dışarı çekti, inatla inmedim. "Sorularıma cevap istiyorum Borkan."

"Sor Simay, sor da bu eziyet bitsin artık."

"Bak işte, sen de eziyet olduğunun farkındasın. Neden bende bu kadar ısrar ediyorsun, nedeni sırf aşiret mi? Dedemin ısrarımı? Aileler arası ittifak mı? Bu ben olmasam da olurdu Kerima ile evlenirdin olur biterdi..."

"Bana ne söyletmeye çalıştığını anlamıyorum, okyanusun ortasında iki yabancı gemiydik kendi rotamızda giderken fırtına çıktı yan yana geldik. Kurtulmak için birbirimize yardım etmek zorundaydık, yoksa batacaktık. Bu kadar basit! Ayrıca ailemin

emirlerinden bıktım, hayatıma müdahale etmelerinden çok sıkıldım. Kerima denen kadında ısrar edip durdular, deden senin tehlikede olduğunu söyledi. Ailem daha çok karşı çıktı ve sonuçta seni seçtim."

Arabadan indim konsolosluğa doğru yürüdüm, yanıma geldi, dediği gibi birbirinin yardımına muhtaç iki gemiydik. Batacağını düşünmeden ailesine karşı gelmek için beni seçmişti, kolay karar değildi bir imza için bu kadar sorun çıkarmamda doğru değildi.

İçeri girdik, gerekli işlemler hemen yapıldı. Resimlerimiz hazır bulunan fotoğrafçı tarafından çekilip beş dakikada getirtildi. Türk nikâh memuru da hazırdı, imzaları attık ve çıktık. Kırmızı evlenme cüzdanı çantamın içindeydi.

Yan yanaydık, ne bir tebrik ne bir sevinç hiçbir şey yoktu. Sanki anlaşmış gibi birbirimize dokunmadan yürüyorduk. Üzerimde ağır bir yorgunluk hissettim. Halimden anlamış olmalıydı ki durdu, "Şu ilerideki parkta biraz oturmaya ne dersin?"

Çevreme bakındım Ulus parkına gelmiştik, İstanbul'un en güzel manzaralarından birine sahipti, boğaza tepeden bakıyordu. Hava kararmış manzara daha da güzel hale gelmişti, İstanbul'un gece görünüşü muhteşemdi. İçinde bulunan kafeteryaya oturduk, bir süre sessiz kaldık. Park ve kafeterya kalabalıktı. Konuşanlar, bizim gibi sus pus oturanlar, bağıran çocuklar, birbirine sarılmış sevgililer, yürüyenler, gece koşusuna çıkanlar... Şu an yalnız kalmak istemiyordum kalabalık iyi gelmişti.

Garson siparişimizi almak için geldi, bir şey istemiyorum desem olmayacaktı. Borkan yüzüme bakıyordu, "Çay lütfen" dedim, aslında içmek istediğimden değildi.

"Aç değil misin?"

"Şimdi yemek istemiyorum, belki sonra." dedim. Sandalyesinden kalkıp kolumdan tuttu "Hadi gidelim, benim karnım aç, iyi bir yemeğe ihtiyacım var."

Karşı çıkmadım, parktan çıktığımızda çok yürümemize gerek kalmadı. Birkaç adım sonra Nebi, Borkan'ın arabasının arka kapısını açtı. Bindik ikimizde aynı koltukta birer uçta oturduk. Sessizliğimiz devam ediyordu.

"Tebrik ederim efendim nikâhınız sorunsuz geçmiştir umarım."

Nebi'nin tebrik sözüne ses çıkarmadım. "Sağ ol Nebi, senin sayende olaylar çabuklaştırıldı. Şu an Simay'ın istediği gibi hem resmi hem de dini şekilde evliyiz."

Her nedense kalbimi kırılgan hissediyordum, sanki cam gibiydi bir anda dağılacak paramparça olacaktı. "Ben hiçbirini istemedim ya, hadi neyse..." diye mırıldandım.

***

Etiler'e geri döndük, Nebi oldukça şık bir restoranın önünde durdu. Kapıları açtı, ben daha adımı atmadan Borkan yanıma gelip elimi tuttu. Kapıda karşılandık, ismimiz soruldu. Rezervasyonla yer ayırtılan restoranlardan olmalıydı. Burayı biliyordum sosyetenin uğradığı mekânlardandı. Benim memur maaşımın bir günde yendiği yerlerden olduğundan, hiç ilgimi çekmemişti. Görevli kız garsonlardan birine işaret ederek masamıza götürülmemizi istedi. "Ne zaman hallettin?" diye sormaktan kendimi alamadım.

"Sık sık lavaboya gittiğin anlardan birinde aklıma geldi."

İşlemler hazırlanırken, endişelerimden dolayı ikide bir lavaboya gidip gelmiştim. Garson, masamızı gösterdiğinde ilk kez yüreğim ferahladı. Masada oturanları görünce mutlu olmuştum, özellikle Hasret'i...

Borkan, onlara değil bana bakıyordu. Yüz ifademin değiştiğini görünce gülümsedi. Hasret, beni görünce ayağa kalktı sevgiyle sarıldık. Kulağıma "Seni içten pazarlıklı, biliyordum Borkan'a âşık olduğunu" diye fısıldadı. Ne diyebilirdim? Borkan bize bakıyordu, gülümsedim. Masaya oturduk.

"Nasıl şaşırdım bilemezsiniz. Kerem arayıp hazırlan Borkan'la Simay evlenmiş, kutlamaya gidiyoruz dediğinde inanamadım. Şaka yapıyor sandım." Hasret devamlı konuşuyordu, garson gelip menü bıraktığında rahat bir nefes aldım. Menüyü açtım yüzüme tuttum biraz arkasına saklanmak iyi gelecekti.

Hiç acele etmeden menüdekilerden birini seçtim, ben seçim yapana kadar bizimkiler isteklerini belirtmişlerdi. Yemeklerimiz çok bekletmeden geldi. Borkan, Kerem'le konuşuyor ben Hasret'in meraklı bakışları altında lokmalarımı yutmaya çalışıyordum. İki masa arkamıza gelenler dikkatimi çekti, ikide bir bizim masaya bakıyorlardı. Erkekler siyahlar giyinmiş Araplardı, yanlarındaki kadınların açık saçıklığından ne olduklarını tahmin etmek zor değildi. Kadının biri kıkırdayınca adamlardan biri sertçe azarladı. Onlardan olabilirler miydi? Borkan'ın masanın üzerinde olan elini tuttum. Ne oluyor, der gibi yüzüme baktı. Eğilip "Elimi öp" diye fısıldarken şüphelendiğim masayı işaret ettim. Borkan elimi dudak mesafesine kaldırırken, yan gözle dediğim yöne baktı. Elimi çevirerek, avucumun içine uzun bir öpücük kondurdu. Onlardan mı, dercesine baktım. Sanki sesli söylemişim gibi "Bilmiyorum" diye cevap verdiğinde, şaşırdım. Adam aklımı okuyor gibiydi.

"Simay, lütfen evlenmeye nasıl karar verdiğinizi anlat." Hasret'in sorusuyla tüylerim diken diken oldu... Ne anlatacaktım, Borkan yüzüme düşmüş bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyarken, "Kılık değiştirmekte, rol yapmakta ustasın sakin ol" diye fısıldadı...

"İşte, ne bileyim, birden bire oluverdi. Hani kuşlar kelebekler karnında pır pır eder misali..." dedim, Borkan dâhil gülmeye başladılar. "Benim karım asla romantik bir kadın olamayacak, şansım mı şanssızlığım mı bilemiyorum."

"Ya dalga geçme," Borkan durumu kurtarmıştı ama bir şeyler anlatmak zorundasın der gibi bakıyordu. "Hani sana anneannemin hikâyesinden biraz bahsetmiştim, bu iznimde Kuveyt'e giderek dedemi tanımak istedim. Gittim, gittikten birkaç gün sonra Kral'ın doğum günü partisi oldu, dedem beni de götürdü, birde ne göreyim Borkan orada değil mi. İlk önce çok şaşırdım ama sonra tek tanıdığımın o olduğunu fark etmenin sıcaklığı sardı kalbimi. Biliyorsun, sizin korumanız olduğumda ve sonra Borkan'ın ailesinin korumalığını yaptığımda az da olsa zaman geçirmiştik. Ne bileyim, belki de kocama ilk âşık olduğum an oteldeki kurtarma anıydı. İlk kez kalbim bu kadar çok çırpınmıştı. O andaki hislerimi hiç unutamamıştım. Borkan'ı tekrar gördüğümde bu hislerim

fazlasıyla alevlendi. İşte ne bileyim siz de severek evlendiniz, nasıl duygular olduğunu biliyorsunuz. Yıldırım çarpması, şimşek düşmesi gibi aniden kalbime girdi. Aileler sanki evlenmemizi bekler gibiydi hemen hazırlandılar ve sonunda birbirimize kavuştuk."

"Ya sen Borkan? Simay'ın daha o zamanlardan sana ilgisi olduğunu hissetmiş kendine de söylemiştim ısrarla reddetmişti."

Borkan benden gözlerini ayırmadan sözlerimi dinlemişti, ne zaman göz göze gelmiştik ki... Bakışlarımı kaçırmaya çalıştım, çenemden tutup, yüzümü kendine doğru çevirdi.

"Ben de belki ilk anda Simay'dan çok hoşlandım, etkilendim ama ona ne zaman âşık olduğumu soruyorsan... Uçakta, o uyurken, onu seyrederken, hissettiklerimin hoşlanma değil aşk olduğunu anladım. Simay'ı zorluyordum, devamlı yanımda olmasını istiyordum. İşte aradığım kadını bulmuştum, kalbimin sahibi oydu. Kuveyt'te sadece rastlantı sonucu karşılaştığımızda aşkım daha çok alevlendi ve mutlu son. İnanılmaz değil mi?"

Gözleri hâlâ gözlerimdeydi, gerçekten sever gibi, gerçekten âşıkmış gibi, gerçekten karısıymışım gibi, gerçekten doğru söylüyormuş gibi...

"İnanırım hem de nasıl inanırım ben rüyalarımda gördüğüm kıza âşık oldum, gerçeğini bir ağaç tepesinde buldum o günden beridir Hasret'in aşkından deli divaneyim."

Kerem'in karısı için söylediği sözlerle kendime geldim, bakışlarımı Borkan'dan zorlukla ayırdım. Hasret'le Kerem sevgiyle birbirlerine bakıyorlardı... Gerçek mi, diye düşünmeden saf aşkla gözleri birleşmişti.

Yemek bitmiş arada yapılan sohbetlerle gecem çok güzel geçmişti. Şüphelendiğim adamların herhangi bir teşebbüsü olmamıştı... Yine de tüm hislerim alarm durumundaydı. Günlerin getirdiği duygusal karmaşadan ruhum yorulmuştu. Hiçbir şey düşünmeden geçirebileceğim birkaç gün için neler vermezdim. Bu ruhumu dinlendirme olayı şimdilik imkânsız görünüyordu. Her an tetikte olmak zorundaydım. Üstelik inkâr etmeye çalışsam da Borkan'a duyduğum istek fazladan gerilmeme neden

oluyordu. Şu an bile, parfümle karışık erkeksi kokusunun, içimi titretmesini engelleyemiyordum. Parmağımdaki yüzük, çantamdaki evlenme cüzdanı açıkça gösteriyordu ki, şu an istesem de istemesem de tam anlamıyla kocamdı.

Masamız dikkat çekiyordu, özellikle kadınların göz hapsindeydik. İki yakışıklı adam, biri kumral, biri esmer... Bazı kadınların yakışıklı erkek görünce yanlarında eşi varmış yokmuş umursamadan göz süzmelerine anlam veremiyordum. Bu kadının bu adamın yanında ne işi var, ben ondan daha iyiyim, benim neyim eksik, diyen bakışları inanılmazdı. İlk önce adamı süzerler sonra yanındaki kadını ayrıntılı olarak incelemeye başlarlardı. Eksikler fazlalıklar değerlendirmeye alınır, hoşlanmadıkları bir yön mutlaka bulunarak gözler erkeğe dikilir. Bak ben daha iyiyim mesajı verilmeye başlanırdı. Erkek bir şekilde bu bakışları fark ederdi, yanındaki kadından memnun değilse, bakışlar karşılık bulurdu. Bakan kadın erkeğin ilgisini çektiği için tatmin olurdu. Tabi erkeğin yanında olan kadın, açıkgözse ve olayı fark ederse kavga kaçınılmazdı. Masamızda olan erkekler çok uslu görünüyordu, hele Borkan ummadığım kadar usluydu, sağına soluna bakmıyor, sadece sohbet ediyordu. Erkeklerin bol olduğu yerde çalışınca, kadından çok erkek arkadaşım olunca bu tür olaylara aşinalığım fazlaydı.

Hasret'in "Lavaboya gidelim mi?" demesiyle ayağa kalktım. Erkekleri tatlı seçimiyle baş başa bıraktık. Borkan "Nasıl bir tatlı istersin?" diye sorarken, Kerem "Canım, sevdiğin dondurmadan ve meyve siparişi veriyorum." dedi... Hasret, eşine güzel bir tebessüm gönderdi...

İşte buydu, eşler birbirlerinin yemek zevklerini bilirlerdi... Biz ise Borkan'ın baharat sevdiği benim pek haz etmediğim haricinde hiçbir huyumuzu, zevkimizi, isteklerimizi, gelmişimizi, geçmişimizi bilmiyorduk ve evliydik, ne kadar süreceği de muammaydı.

***

"Hadi çabuk anlat, hiç yeni evli gibi durmuyorsun."

Sorguya çekileceğimi biliyordum, bile bile Hasret'in peşine takılmıştım... Tuvalet kabinlerinden hoş bir kadın çıkıp ellerini yıkayıp rujunu tazeledi. Vakit kazanmak için kabinlerden birine girdim. İşimi bitirip çıktığımda Hasret, benden kaçışın yok, der gibi bakıyordu. Ellerimi yıkadım acaba ben de o kadın gibi rujumu tazelese miydim? Çantamı açtım, ruj sürmemiştim zaten, neyi arıyordum ki...

"Gerçekten yeni evliyim, çiçeği burnunda denilen türden. İnanmazsan evlilik cüzdanımı gösterebilirim."

"Ben sana evli değilsin demedim, öyle durmuyorsun dedim."

Hasret'i bile inandıramamışken, peşime düşmüş olan adamları nasıl inandıracaktım. Saçımı düzelttim, şu an gerçekleri anlatmak işime gelmiyordu. Zamanı gelince ne olduğunu söyleyecektim ama şimdi değil...

"İşini bırak diyor, biraz huzursuzum."

"İşin zor Simay, hele Borkan gibi bir erkekle evli olup işini devam ettirmen çok zor."

Asıl olaydan uzaklaşmıştık, Hasret attığım yeni yutmuştu. "Neden zor? Ben ona işini bırakmasını söylüyor muyum?"

Hasret gülmeye başladı, "İlahi Simay, adam petrol kuyularının sahibi. Dünyaya petrol satıyor ve sen onun işini kendi işinle bir tutuyorsun öyle mi?"

"Vay, Hasret Hanım'a bak sen! Kerem, veterinerliği bırakmanı istiyorum, dese ne yapardın?"

"Olur mu öyle şey?"

"Sana olmuyor da bana niye oluyor?"

"Senin işin tehlikeli ve başka iş kurma şansına sahipsin. İlle çalışmak istiyorsan başka alanda yani sana yakın olan alanlardan seçim yaparak iş kurabilir yönetici olabilirsin."

İçeri girenler olunca konuşma sona erdi, rahatlamış olarak masaya döndüm. Biraz daha samimi olmalıydım, koltuğuma oturmadan Borkan'ın yanağından hafifçe öptüm. "Çok bekletmedik değil mi aşkım?" Öpüşüme şaşırsa da renk vermedi. "Senin için vişneli sufle söyledim."

"Ay nasıl karısının zevklerini bilirmiş benim kocişkom." Tanrım, iyice sapıtmıştım, neydi bu şimdi? Dalga geçtiğim taze gelinlerin durumuna düşmüştüm. Borkan'ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Kaşlarımı uyarır gibi kaldırınca, yüz ifadesi eski haline geldi. Gülmemek için çabaladığını hissedebiliyordum...

Hasret kıkırdadı, "Şimdi gerçekten evli olduğuna inandım Simay, senin gibi sert huylu bir kadının ağzından böyle bir söz çıkıyorsa, bunun sebebi ancak aşk olabilir."

Borkan kendini tutmaktan vazgeçti. Kerem, karısını "Hadi sen de bana kocişkom de," diye sıkıştırıyordu. Gülüşmelere ben de katıldım. En sonunda birbirine deli gibi âşık bir çift olduğumuza onları inandırabilmiştim.

Yemekten kalktığımızda mutlu ve keyifli olduğumu fark etmek iyi geldi. Sert kadını canlandırmak mesleğim için gerekliydi ama bir müddet sonra bu oyun gerçeğe dönüşüyor huy haline geliyordu. Borkan elimi tutunca, hiç karşı çıkmadan kabullendim. Hasret'le Kerem de el ele tutuşmuşlardı.

Lokantanın kapısında Nebi bizi bekliyordu. Hasret'le daha sonra görüşmek üzere vedalaşarak araçlara bindik. Nebi eve doğru sürmeye başlayınca arabamın konsolosluğun önünde olduğunu hatırladık... Geri döndük, araba değiştirerek tekrar hareket ettik...

"Masada niye birden değiştin?"

Söylediğim söz aklıma gelince kıkırdadım, kendime inanamıyordum, kıkırdamıştım. Borkan'ın da yüzünde tebessüm oluştu... "Hasret'i evliliğimize inandırma çabaları, biraz ileri gittiğimi kabul ediyorum... Tanrım ben, ben kocişkom dedim..." kıkırdamam kahkahaya dönüştü...

"Senin gibi bir kadının asla kullanmayacağı bir sözdü çok şirindin."

Borkan karakterimi tanımaya başlamıştı, ya ben onu tanımayı başarabilecek miydim? Ya da bunu istiyor muydum? Başımızdaki bela düzelince zaten ayrılacaktık.

Nihayet eve geldik, içeri girdiğim anda telefonum çaldı. Erdem arıyordu. " Simay, dinlemekle görevli olan arkadaşlar küçük

bir kaza geçirmişler, bildiğin dava... Amir bizim devralmamızı söyledi. Adresi sana mesaj olarak atıyorum."

"Tamam, hemen çıkıyorum sen orda mısın?"

"Ben gelemeyeceğim, amire söyledim oğlan ateşlendi şu an acildeyiz."

"Nişanlıma iyi bak, hemen gidiyorum." diyerek telefonu kapattım, acele etmeliydim uzunca süredir peşinde olduğumuz adamdı. Ortağını öldürmekle suçlanmış, delil yetersizliğinden serbest kalmıştı. Evine dinleme cihazı yerleştirmiş, açığını bulmaya çalışıyorduk.

Portmantodan ince montumu aldım her ne kadar kapalı araç içinde olsak da bir süre sonra gecenin serinliğinde üşüyordum. Borkan ifadesiz gözlerle beni izliyordu. Öylece çekip gidemeyecektim, açıklama yapmam gereken biri daha olmuştu. Niye şimdiye kadar evlilikten kaçmış olduğumu da bu sayede iyice anlamış oldum.

"Gece gelemeyebilirim, sabah görüşürüz."

"Tehlike var mı?"

"Hayır, sadece dinleme yapılacak."

"Başkasını bulamamışlar mı?"

"Demek ki bulamamışlar Borkan."

Evin anahtarını da arabamın anahtarını da elimden aldı, "Ben seni götürürüm."

"Lütfen yapma bu benim işim, nasıl ben her dakika senin işine gelmeyeceksem sen de benimkine gelemezsin."

Yüz yüze duruyorduk, biraz eğildi gözlerimin içine baktı, "Ya ben götürürüm ya da Nebi, ikimizden birini seçmek zorundasın. Tek başına gitmene izin veremem."

"İzin veremez misin?" dedim sustum, erkeklik taslamıyor beni korumaya çalışıyordu. "Kocası getirdi demesinler, kimsenin karısı kocası abisi getirmiyor. Nebi ile giderim"

"Anlaştık."

***

Ben kapıdan çıkana kadar araç gelmişti, Nebi kapının önünde mi yatıp kalkıyordu... Arabaya biner binmez düşüncemi söyledim. Nebi, "Evet koruma olduğum için araçta yatmam çok doğal." diye cevap verdi...

"Tek başına zor oluyordur, kaç gece daha dayanabilirsin?"

"Başka adamlarda var tek değilim."

Bilmeliydim, tek korumayla olacak iş değildi. Ne zaman kurtulacaktık pisliklerden, geleceğimi şimdiden karartmışlardı önümü göremez olmuştum. "Aşiretten bir haber var mı?"

"Kral'ımız arabuluculuk yapmaya çalışıyor."

"Bu ne biçim krallık anlamadım, bizim padişahlarımızdan biri olaydı çoktan o aşiretin kökü kazınmıştı."

"Eskiden olsa haklısınız ama şimdi olaylar bu yönde ilerlemiyor. Mutlak gücün yerini politika aldı. İşe yarar insanları kullanmak, emir altında çalıştırmak için bazı tavizler veriliyor."

"Bazen bu gibi kişilere, gruplara o kadar çok taviz veriliyor ki bir zaman sonra başa bela oluyorlar."

"Haklısınız, verdiğiniz adrese geldik."

***

Nebi'ye veda ederek araçtan indim, birkaç araç sonra park etmiş olan dinleme aracımızın yan kapısını vurdum açıldı. Atilla ile selamlaştık, hemen kulaklıkları taktım, bakalım adamımız neler yapıyordu? Müzik sesi dışında bir şey yoktu, bir süre sonra sıkılmaya başladım oturmaktan belim ağrımıştı.

Atilla'nın termostan koyduğu bayat kahveyi yudumlamak ağzımı acıttı, midemi kavurdu.

"Yiyecek bir şeyler var mı?" deyince, burnumun ucuna yarım paket bisküvi uzatıldı, içinden birkaç tane aldım belki ağzımın acılığını giderirdi. Yemekte yediğim muhteşem vişneli sufle hâlâ aklımdaydı.

Kulağıma gelen iğrenç geğirme sesiyle midem kalkar gibi oldu. İşimizin hoş olmayan taraflarından biriydi bu, her türlü

sesi duyuyorduk hah şimdi tam olmuştu adam yüksek sesle gaz çıkarmıştı. "Ne yedi bu herif?"

Kapı zili duydum, eve kim gelmişti acaba? "Atilla, binaya giren oldu mu?"

"Hayır."

Binanın içinden birileri olmalıydı, daha iyi duyabilmek için kulaklıkları sıkıca bastırdım. Yere sertçe vurulan adım sesleri, topuk tıkırtıları işitiliyordu. Gelen kadın olmalıydı... Adamın sesini duydum, "Sana gelme demedim mi ben, ya gören olduysa?"

"Dikkatli oldum. Benimle konuşmuyorsun, yüzüme bile bakmıyorsun."

"Kocanı öldürme suçuyla sorgulandım, polisin gözü hâlâ üzerimde olmalı, gelmemeliydin."

"Neden gelmemeliydim, kocamla ortaktınız her zaman konuşurduk. İlgini çabuk kaybettin bakıyorum." Kadının sesi tizleşmişti.

"Atilla çabuk diğer kulaklığı al, bir şeyler yakaladık galiba" Sesler bir yükselip bir yok oluyordu. Hareket halinde oldukları belliydi.

Kadın "Bana cevap ver Can" dedi, sesi oldukça yüksek ve sinirliydi. "Bebeğim, tehlikede olabiliriz aşkım, senden uzak kalmayı ben de istemiyorum güzelim. Özledim seni bir tanem."

Vay be, adam bir cümle içinde tüm aşk sözcüklerini birden kullanmıştı. Sesi kadını yumuşatmak ister gibi özenliydi... Yeniden çalan kapı ve ardından kopan çığlık üzerine Atilla ile birbirimize baktık, hemen telsizle en yakın karakola haber verdim. Atilla merkezi bilgilendiriyordu.

"Seni alçak, başka kadın ha... Seni mahvedeceğim, tüm paraları üzerine geçirmek için kocamı öldürdüğünü söyleyeceğim." Kadının sesi çığlık çığlığaydı... "Bana yardım eden, kocamı öldürelim paraların üzerine konalım, diyen sendin... İğrenç yaşlı karı, tiksiniyorum senden her zaman tiksindim. Bir eksik bir fazla..."

Boğuşma sesleri, başka bir kadının çığlığı... İşte şimdi tam olmuştu, polisler geç kalmıştı, Atilla ile hemen dışarı fırladık

apartmana doğru koştuk, asansör gelecek gibi değildi, merdivenlere yöneldim. Basamakları ikişer üçer çıkmaya çalışıyordum. Atilla da benden farklı değildi. Nihayet kapılarının önüne geldik, sağlı sollu sırtımızı duvara dayadık. Merdivende Nebi'yi gördüm "Sakın Nebi, sakın olaylara karışayım deme, git buradan." dedim. Çığlıklar hâlâ devam ediyordu... Kapıya hızlıca vurdum, "Polis, açın!" diye bağırdım. Çelik kapıyı kırmamızın imkânı yoktu, çilingir çağırıp gelmesini beklerken içeride birbirlerini öldürmelerine de izin veremezdik. Bildirim yaptığımız polislerde gelmişti, tam o anda kapı ardına kadar açıldı gençten bir kadın kanlar içinde önümüze yığıldı... Hemen silahlarımızı doğrultup içeri girdik. Can denen adam ellerini kaldırmış halde bizi karşıladı, ellerinin havada olmasının nedeni biz değil, ilk önce yağlayıp balladığı, sonrada yaşlı karı dediği kadının elindeki silah yüzündendi. "Bu manyağı tutuklayın ne olur." diye yalvarmaya başlayan adam titriyordu... Kadın sanki bizi fark etmemişti "Yaşlı kadın ha, koca karı ha?" dedi ve silahı ateşledi... Acemi polislerden biri aynı anda ateş edince, kadının silahının atış menzili şaştı "Kahretsin" diye bağırdım, kolumdaki yanma inanılmazdı.

Bu arada şaşıran kadını hemen etkisiz hale getirdiler. Gelen polisler tarafından iki ayrı araca bindirildiler. Diğer kadın için ambulans çağırılmış ama ne yazık ki geç kalınmıştı, görevli umutsuzlukla başını salladı. İki cinayet işlenmiş, olay sonuca varmış, olanda yine benim koluma olmuştu.

Ateş eden çaylak, kendini nimetten sayıyor ortalıkta böhürlenerek dolaşıyordu. Hırsla yanına gittim, sağlam kolumla tam çenesinin ortasına yumruk attım. "Bunun hesabını vereceksin, ani hareket etmen içimizden birinin ölümüne neden olabilirdi."

"Sen bana nasıl vurursun, siz dururken suçluyu ben yakaladım."

"İyi halt ettin, biz orada zevkimizden duruyorduk sanki. Senin üstünüm, ben emir vermeden ateş edemezsin. Ceza alman için ne mümkünse yapılacaktır." diyerek arkamı döndüm kolum yanıyordu. Ambulans görevlilerinden biri pansuman yaptı, niye hep aynı

kolum yaralanıyordu ki. Yaram sarılırken, amire telefon açıp durumu ve yaralandığımı bildirdim. Dosya işlemleriyle uğraşacak halim yoktu... Nebi, kolum sarılana kadar sessizce yanımda bekledi

***

Sanki biri, bana bak, der gibiydi. Tüylerim ürperdi aniden başımı kaldırdım. Borkan, karşı kaldırımda ellerini ceplerine sokmuş şekilde duruyordu. "Sen mi haber verdin Nebi?"

"Ne olursa haber vermem emredildi," derken yüzü ifadesizdi... O da emir kuluydu, azarlamamın anlamı olmayacağını biliyordum. Ağır adımlarla Borkana doğru yürüdüm yerinden kımıldamadan bakıyordu. Birden sendeledim, günün yorgunluğu üzerine bu kadar koşturma fazla gelmişti. Nebi kolumdan yakaladı.

"Bırak." Borkan nerdeyse uçmuş olmalıydı, birden yerden havalandım. Kucağına aldı "Yapma Borkan, sert kadın imajıma zarar veriyorsun."

"Olma, bu gece sert kadın olmanı yasaklıyorum. Kolunu boynuma sar." Ses etmedim, tek kolumu boynuna sarıp başımı omzuna yasladım. Sıcacıktı, güçlüydü, uyumaya ihtiyacım vardı. Nebi arabanın kapısını açınca, Borkan ağır hareketlerle beni yere indirip binmemi sağladı. Azıcık hareket bile canımın daha çok acımasına neden olmuştu. Hemen başımı koltuğun arkasına yasladım, dinlenmeli bu aciz halimden kurtulmalıydım.

Borkan yan kapıdan biner binmez yanıma doğru kaydı, "Bana yaslanabilirsin."

"Gerek yok böyle de rahatım."

"Demin ben sana ne dedim?"

"Mız mız olmaya alışık değilim."

"Simay tırnağın kırılmadı, kolunu kurşun sıyırdı. Hem de ciddi bir sıyrık, inat etme artık. Arada bir yardım almak, pek kıymetli imajını bozmaz."

"Bana sözünü dinletmeye bayılıyorsun değil mi?"

"Eh hoşlanmadığımı söyleyemem. Hadi yaslan omzuma."

Zaten canım yanıyordu, dediğini yapmak daha kolay geldi. Araba hızı engellemek için yapılan yükseltilerde hopladıkça inlememi engelleyemiyordum.

"Nebi yavaş sür, bir daha sözümü tekrarlatma." Borkan'ın sert sesle uyarmasını, Nebi'nin özür dilemesini hayal meyal duydum.

***

Dilim damağım kurumuştu, "Su,"

"Hadi iç,"

Enseme dolanan el, başımı kaldırdı. Dudaklarıma bardakla su uzatıldı, yatağımdaydım. Ne zaman geldiğimi bilmediğim yatağımda... Birkaç yudum su içtim geri çekildi,

"Daha,"

"Ağrı kesici alman gerek,"

Borkan'ın sözünü sessizce kabullendim, canım çok yanıyordu. İlaçla birlikte suyu içtim, başım tekrar yastığa kondu. Gözlerimi kapattım... Bölük pörçük uykumun arasında gözlerimi her açtığımda Borkan yatağımın yanına çekmiş olduğu koltukta yarı yatar haldeydi. Kımıldadığımı hissettiği anda gözünü açtı. "Ağrın devam ediyor mu?"

"Daha iyiyim, iki büklüm uyumaya çalışma odana git."

"Rahatım, uyumana devam et."

"Borkan,"

"Efendim,"

"Sen iyi bir adamsın."

"Çabuk karar verme sabaha yine fikrin değişir." diyerek koltukta biraz daha kayıp gözlerini kapattı. Gün aydınlanıyordu, bir süre sessizce yattım. Uykum kaçmış, ağrı kesicilerin verdiği uyuşma hali geçmiş, kolum yine sızlamaya başlamıştı. Borkan'ı daldığı derin uykudan uyandırmamak için dikkat ederek yataktan kalktım. Ayakucumdaki pikeyi üzerine örttüm, uyanınca hem beli hem boynu oldukça ağrıyacaktı.

***

Mutfağa geçip suyla birlikte iki ağrı kesici daha alıp, kendime kahve yaptım, başımın sersemliği belki geçerdi. Kıyafetlerim hâlâ üzerimdeydi, bir banyo için neler vermezdim. Ama şu anda tek başıma soyunmak zor olurdu. Yine de banyoya girip tek elle yapabildiğim kadar kendimi temizlemeye çalıştım. Yan komşumuz Berrin ablaya hak verdim, kadıncağız kazara düşüp omzunu kırdığında, "Aylardır canım acıyor, doğru dürüst giyinip soyunamıyorum" diye anneme şikâyet ederken duymuştum. Zordu, insanın neresi acıyorsa canı oradaydı.

Annemi özlemiştim, canım acıdığında veya evimden uzakta olduğumda tek özlediğim kişi anneannem olurdu. Doğru kişiyi özlemiş olduğumu fark etmek kalbimi sıcacık yapmıştı. Ufacık bir kızken düştüğümde yaralarımı öperdi, hemen acısının hafiflediğini bazen de geçtiğini fark eder ağlamayı keserdim. Şimdi öpse yine acım geçer miydi acaba?

Anne sandığım ablamın sevgisiz davranışları sebep olmuştu belki de bu kadar katı olmama. Yalnızca o da suçlu değildi. Annem, babam ve ailesi, isteyerek veya istemeyerek gelişen şartlar bu duruma gelmemize neden olmuştu...

"Niye uyumama izin verdin?"

Borkan, saçı başı dağılmış halde mutfağa girdi. Bu halde bile çok yakışıklı görünüyordu. Sakallı erkek sevmiyorum düşüncem, çoktan rafa atılmış yok olmaya mahkûm olmuştu. Beni öperken, uzun olmayan dikkatle düzeltilmiş sakalların dudaklarıma yanaklarıma değmesini sevmiştim.

"Bana bakmaktan uyuyamadın, yorgun görünüyorsun."

Eliyle yüzünü sıvazlayıp, saçlarını düzeltti. Kahve makinesinin yanına gidip bir fincan kahve koyup içine üç şeker attı. Mutfak tezgâhına yaslanıp, kahvesinden bir yudum alarak yüzüme baktı. "Dün gece sadece dinleme yapacağını söyledin, işler nasıl bu hale geldi?"

Sesi sakin, gözleri buz gibiydi. Açıklama bekliyordu, işimizi bilmeyen birinin olaylara tepkili yaklaşması gayet doğaldı.

"Benim işimde her şey olasılık dâhilindedir. Dinleme yapar-

sın, çatışmaya girersin, baskın yapmak için tam olarak hazırlanırsın elin boş dönersin."

"Onca polis ve ortağın olacak o aptal sen yaralanırken ne halt ediyordu?"

"Sağımda solumda arkamda yerlerinde duruyorlardı. Onların suçu yok, fazla heyecanlanmış çömez polisin suçu. Emir almadan ateş etmesi yüzünden yaralandım. Allahtan içimizden ölen olmadı, ben işe gidiyorum. Görev sonrası bir sürü dosya işi olur."

"Bence dinlenmelisin, bu gün seni beklediklerini sanmıyorum."

"Gitmeliyim Borkan, beni götürmene gerek yok."

"Beş dakika bekle anlaştığımız gibi devam edeceğiz." dedi arkasını dönüp çıktı. Ben de kahve fincanlarını çalkalayıp bıraktım. Zor olsa da üzerimi değiştirmeliydim. En iyisi önden düğmeli ince kot elbisemi giymek olacaktı. Canım acıyarak üzerimdekileri çıkardım, elbiseyi giyip tek elimle düğmelerini ilikledim. Düz babetlerimi giydim, elbisenin kemerini bağlamak işkenceydi. Koluma sarılı gazlı bezin üzeri hafifçe kanlandı. Şu an yapacak hiçbir şey yoktu. Odamdan çıktığımda Borkan beni bekliyordu, gözü koluma ilişti... Sesini çıkarmadan çıkış kapısına yürüdü, çantamı aldım peşine takıldım. Sessizdik, sessizlik sinirimi bozuyordu.

"Bazı insanların para için yapamayacakları hiçbir şey yok. Adam ortağının hem parasını hem karısını almış. Sonrada ikisi bir olup adamı öldürmüşler. İşin komik yanı, cinayeti işleyen adamın bir sevgilisi olmasıydı. Para için işlenen iki cinayet, yıllarını hapiste geçirecekler."

"İnsanların doğasında aç gözlülük var, para için, kadın için, toprak için, güç için hep savaşılmış öldürülmüş."

"Aksanın olmasına rağmen çok iyi Türkçe konuşuyorsun."

"Sen nasıl yabancı dillere meraklıysan ben de öyleyim."

"Sen ağzında altın kaşıkla doğmuş diye tabir edilen insanlardansın, çok fazla zenginsin. Benim mütevazı evimde yaşamak zor gelmiyor mu?"

"Şimdilik senin şartlarına uyuyorum, durumumuz belirsiz. Yurt dışında yaşarken bir süreliğine de olsa daha kötü yerlerde kaldım, senin evin onların yanında cennet gibi."

"Neden?"

"Ailemin asi çocuğuydum... Geldik. Pansuman için hastaneye gitmen gerekli."

Ailesinin asi çocuğu olduğunu söyleyip sözünü kesmişti, belki sonra niye asi olup, parasal olarak zor durumda yaşadığının nedenini öğrenebilirdim.

"Giderim, ilk önce iş..." dedim. Arkamı dönüp baktığımda, hâlâ park yerinde duruyordu.

***

"Günaydın millet" diyerek arkadaşlarımı selamladım, birkaç kırık günaydın, üzüntülü yüzler, bakışları kaçırma hali... Ne oluyordu bunlara?

Erdem'in yüzü de asıktı, "Ne oluyor, oğlun iyileşmedi mi?" dedim, sağlam olan kolumla koltuğumu çekmeye çalışırken Erdem en az suratı kadar keyifsiz sesiyle konuştu.

"Simay, amir odasına gitmeni istedi."

"Neden? Dosya işlerini halletmem gerek."

"Bence gitsen iyi olacak."

"Erdem, ne olduğunu söylesen..."

"Amirimiz açıklayacak."

Eh bu sözün üzerine, gitmekten başka çarem kalmadı. Kapıyı tıklatıp içeri girdim, amirim oturduğu masanın üzerindeki dosyayı karıştırmaya devam ederken yüzüme bakmıyordu. "Beni istemişsiniz efendim."

Başını kaldırdı, önce yüzüme sonra kolumdaki sargıya baktı, "Gel otur şöyle."

"Ne oldu amirim, siz dâhil tüm arkadaşlar bir acayip davranıyor."

Önündeki dosyayı itti, ayağa kalkıp karşımdaki koltuğa oturdu. "Açığa alındın Simay."

"Açığa mı alındım? Şaka yapıyorsunuz" Kolumdaki sargıyı gösterdim. "Önemsiz bir sıyrık, çalışmam için bir mahsur yok amirim."

"Biliyorum Simay, ne dediysem üstlerimi ikna edemedim."

"Anlamıyorum üstlerimizin bu olayla ne ilgisi var?"

"Çok ilgisi var Simay, yumruk attığın memurun üst makamlarda tanıdıkları varmış. Açığa alınmanı emrettiler."

Birden yerimden fırladım, ani hareketimden canım acıyınca kolumu tuttum. "Haksızlık bu, emir almadan ateş etti... Açığa alınması gereken ben değilim, o aptal..."

"Biliyorum."

Hatırlı dostlar, akrabalar yüksek mevkide olunca sözleri geçince suçluyken suçsuz duruma düşmek çok kolay oluyordu. Kızmıştım, moralim sıfırlanmış yerlerde sürünüyordu. "Ne kadar süre açığa alındım."

"Belirsiz bir süre... Bence boş ver, bu durumu kendi lehine çevirip iyice dinlen. Evliliğinin tadını çıkar. Gez dolaş, zaten evlilik iznin için plan yapıp duruyordum, her şerde bir hayır vardır."

Daha dünkü çocuk olan çömez, birkaç hatırlı adamın emriyle beni yenmişti. Amirimi daha fazla meşgul etmemin anlamı yoktu. Emir verilmiş cezam belirsiz bir süre olarak kesilmişti.

Ayağa kalkıp elimi uzattım, yüzüm beş karış olmalıydı. "Simay, başvurmadığım makam kalmadı."

"Biliyorum amirim, surat asmam size değil, böyle bir haksızlığa..." diyerek, neredeyse ayaklarımı sürüyerek odadan çıktım. Arkadaşlarımın hepsi odanın önüne toplanmıştı. Çok üzüldük, üzgünüm, sakın kafana takma, yakında gelirsin, ben o çömezi görürsem, dinlen, keşke ben uzaklaştırılsaydım sözleri ile arkadaşlarımla vedalaştım. Hepsi kendince beni teselli etmeye çalışıyordu.

Ana kapıdan dışarı çıktım, başımı gökyüzüne kaldırıp gözlerimi kapattım. Güneş, tüm sıcaklığını yeryüzüne gönderiyordu. Tenim ısınmaya, ısındıkça kolum daha çok sızlamaya başladı. Yanımdan geçip gidenler, korna sesleri, arabaların gürültüsü ara-

sında uzaktan da olsa parktaki ağaçlarda uçuşan kuşların cıvıltılarını duyabiliyordum. Başımdaki dert olmasa annemin yanına gider uzunca bir süre dinlenirdim. Birden saçlarım karıştırıldı, gözlerimi açmadan gülümsedim, "Hâlâ beni çocuk gibi görmekten vazgeçmedin değil mi?"

"Ne haber ufaklık?"

Sırtımı döndüm gözlerimi açtım Polat tüm şirinliğiyle kocaman gülümsüyordu. "Neredeydin sen?" dedim. Daha çok sırıttı "Özledin mi beni?" diyerek elimi tuttu, gözlerinde merak vardı. Alyansı görmüştü.

"Özledim tabi;"

Elimi kaldırdı, yüzüğe dokundu. "Bu ne ya?"

"Evlendim."

"Kiminle?"

Bir anda kolum çekildi, elim Polat'ın elinden ayrıldı sıkıca tutuldu. "Benimle..."

Polat'ın şaşkınlığı Borkan'ı görünce daha çok arttı. İkisi de birbirlerini ölçer gibi bakmaya başladılar... Polat'ın yüz ifadesi değişip kaşları çatıldı, bakışlarını bana çevirdi. "Ciddi misin sen?"

Başımla onayladım, tekrar Borkan'a baktı. "Şaşkınlığımı mazur görün, Simay'ı evlenecek kadar tanıdıysanız neden hayretler içinde kaldığımı da anlamışsınızdır. Ve Simay sizi eş olarak seçtiyse gerçekten sevmiş olmalı. Umarım çok mutlu olursunuz, can dostu olarak her zaman yanınızda olduğumu bilin."

Polat çoğul olarak konuşsa da üstü kapalı olarak Borkan'ı tehdit ediyordu. Simay'ı mutsuz et bak sana neler yaparım, der gibi.

"Merak etmeyin, Simay artık benim korumam altındadır. Saçının bir teline bile zarar gelmeyeceğinden, yardımınıza da ihtiyacı olacağını düşünmüyorum."

Borkan'ın dillendirilmemiş sözleri dahi anlayacağını tahmin etmeliydim. "Beyler," dedim yan dönerek ikisinin de göğsüne elimi dayadım. Borkan, Polat'ın göğsüne dayadığım elime, Polat direk Borkan'ın yüzüne bakıyordu.

"Beyler biriniz kocam, biriniz can dostumsunuz bu yüzden

ikinizin çok iyi anlaşmasını istiyorum. Umarım, olursa, birbiriniz severseniz gibi sözcükler kullanmıyorum. Bu kesin isteğimdir bana değer veriyorsanız, birbirinizi seveceksiniz. Sevmeseniz bile anlaşmayı öğreneceksiniz. İkinizden de vazgeçecek değilim, bu böyle biline."

Bir adım geriye çekildim, ellerimi göğsümün altında kavuşturdum, kolumdaki sargı gerilince etimi sıkıştırdı inlememek için dudağımı ısırdım. Yine de ses çıkarmış olmalıyım ki Borkan koluma baktı. "Sabah doktora gitmen gerektiğini söylemiştim, inat ettin."

"Bizim kız inatçıdır, dediğim dedik bir kadınla evlendin. Allah yardımcın olsun."

İlk kez karşılıklı tebessüm ettiler. "Huyunu çok iyi biliyorum, böyle hoşuma gidiyor. Pasiflik Simay'a yakışmaz."

"Eh o zaman benim diyecek sözüm yok, sana sabır ve mutluluk dilerim. Seni deli edecek, zorda kaldığında bana telefon aç destek olmaya gelirim."

"Telefonunu alayım, ne olur ne olmaz."

"Yaaa. Ya dost olun dedim, ikiniz bir olup beni çekiştirin demedim."

"Erkek birliği kuruyoruz, bu arada koluna ne oldu ve niye içeride değilsin."

"Dün gece yaralandım, çok önemli değil kurşun sıyırdı. Ve açığa alındım."

İşte şimdi ikisi de bana bakıyordu, ifadeleri aynıydı... Kızgın ve öfkeli...

Borkan, "Niye açığa aldılar, saatlerce beklemenin yaralanmanın ödülü bu mu?" dedi, sesi tehlikeli derecede soğuktu...

Polat, Borkan'ın dediklerini onaylar gibi başını salladı. "Cevap ver Simay yine ne oldu?"

"Çömezlerden biri emir almadan ateş etti, ben de onun çenesine vurdum. Yüksek makamlarda tanıdıkları varmış küçük bey'in, işte bu durumdayım."

Polat, "Pislik herifler, amirle konuşmaya gidiyorum. Canımızı

dişimize takalım, ölüm ensemizde gezelim... Suçlu olan uzaklaştırma alacağına, yaralanan haklı olan, ceza alsın. Yok öyle yağma..." diyerek ana kapıya döndü.

Borkan,"O herif tanıdıklarını araya soktuysa ben daha üst düzeye ulaşabilirim." diyerek elini cebine sokup telefonunu çıkarttı.

"Borkan dur," " Polat gitme," beni duymuyorlardı... İki parmağımı ağzıma sokup tiz bir ıslık çaldım, nihayet dikkatlerini çekebilmiştim. "Beyler, ikinizde hiçbir şey yapmıyorsunuz. Polat, amirimiz uğraşmış olmadı ve sen Borkan çok daha üst makamlara ulaşabileceğini en iyi bilenlerden biriyim ama o çömezin durumuna düşerim. Adam kullanmak istemiyorum, benim için bu olay kapanmıştır. Kesin kararımdır ikinizin de saygı duymasını istiyorum." diyerek nefes aldım. Bir çırpıda söylediğim sözlerden tıkanacak gibi olmuştum.

Aynı anda, olmaz, dediler... "Pekâlâ, istediğinizi yapın, ikinizde beni kaybedersiniz. Kliniğe gitmem gerek sizinle uğraşamayacağım." dedim ve yürümeye başladım. Polat,"Senin dediğin olsun, sonra görüşürüz ufaklık." diye arkamdan bağırdı. Borkan yanıma geldi arabaya doğru yürüdük. Kapıyı açıp binmemi sağladı. "En yakın hastane nerede?"

"Caddeyi takip et."

Yarama pansuman yapılmış daha etkili bir ağrı kesici verilmişti. Biraz daha rahatlamıştım. Borkan, "Seni eve mi bırakayım, yoksa iş yerime gelmek ister misin?" diye sordu.

"Şimdi vakit geçmek bilmez, iş yerine gidelim yorgun hissedersem eve dönerim."

"Kahvaltıyı da orada yaparız."

Başımla onayladım, sabah sadece kahve içmiştim. Borkan arabayı hareket ettirmeden telefon açıp kahvaltı hazırlanmasını söyledi. İşte patronluk böyle bir şeydi, emir ver yapsınlar. Maslak yönüne doğru yol almaya başladık. Zaten başka bir yer beklemiyordum. Yüksek, oldukça yüksek gökdelen tarzı bir binanın garajına girip park ettik. Asansöre bindiğimizde Borkan'ın bastığı numara en üst kattı. Tabi, kendisine daha aşağılarda ofis yakışmazdı.

Ofise direkt açılan asansör kapısı ve tam önünde bekleyen güzel bir sarışın. "Hoş geldiniz efendim, kahvaltınız odanızda hazır."

Borkan, "Sekreterim Ayda, eşim Simay." diyerek tanıştırdı. Kadın beni süzdü, pek beğenmiş gibi değildi. Borkan,"Eşime telefon numaranı ver, her ne isterse yapılacak." dedi. Kadının yüzü hemen değişti "Hoş geldiniz hanımefendi, bir emriniz olursa hazırım."

Saçlarımı şöyle bir savurdum, ben patron karısıydım, patron. Hah şöyle yola gel seksi sarışın, geleceğinin benim ellerimde olduğunu unutma.

Giriş güzel döşenmişti. Kızıl kahve ahşaptan masa, deri koltuk. Duvarlarda ortama uygun, yağlı boya olduğunu tahmin ettiğim manzara tabloları yine kızıl kahve dolaplarla çevrelenmişti. Işıklandırma çok iyiydi, bunca koyu renge rağmen hiç sıkıcı değildi. Yürüdüğümüz kısa koridor boyunca kapısı kapalı üç oda saydım. Ara koridor da vardı, aynı renkler burada da devam ediyordu. Seksi sekreter Ayda, kalçalarını hafifçe sallayarak yürüyor topuk sesleri yerdeki halının içinde boğuluyordu. Yan gözle Borkan'a baktım dümdüz ileri bakıyor kadının kalçalarının salınışını görmezden geliyordu. Sekreter önümüzdeki kapıyı açtı, içeri girdik. Kadın kapıyı kapattı... Of ki ne of ilk işim yerden tavana kadar olan pencerelere gitmek oldu. Tüm İstanbul gözlerimin önünde uzanıyordu. Borkan'ın özel ofisi de, deri ve ahşap kombinasyonuyla dekore edilmişti. Ciddi, iş bilen birinin görünüşünü yansıtıyordu. Ortadaki masanın üzerine kahvaltılıklar hazırlanmıştı, iki termos vardı. Biri çay, biri kahve diye tahmin ettim, tahminimde de yanılmadığımı üzerlerindeki etiketlere bakınca gördüm.

"Hadi yiyelim, çay mı? Kahve mi?"

"Tabi ki çay..." Masanın üzerinde bir kuş sütü eksikti; envai çeşit peynir, akla gelebilecek tüm zeytin çeşitleri, reçeller, kruvasanlar, ekmek çeşitleri, salam, sosis gibi et ürünleri. Öyle minik kaplarla servis yapılmıştı ki. Çeşit fazla ama tam iki kişilikti. Acıkmıştım, hiç konuşmadan yemeğe başladık. Evlendiğimiz

gün yerde yediğimiz yemek aklıma geldi, bahçede dolaşmamız. İlk tanışmamız ve sonrası ve daha sonrası. Karşımda oturmuş yemek yiyen adam gerçekten benim kocamdı, onunla ilgili anılarım oluşmaya başlamıştı. Gece başımda beklemesi, şikâyet etmemesi, beni öpüşü... Ne zamana kadar kocam olarak kalacaktı, ona fazla alışmamalıydım. Birden iştahım kesiliverdi, kendime kahve koyarak koltukta arkama yaslandım.

"Bir şey yemedin."

"Doydum, burada neler yaptığını anlat."

"Arazi bulmaya çalışıyorum. Bulduğum arazilerde imar izni çıkarmak için uğraşıp, mimarların çizimlerini inceleyip, mühendislerle konuşuyorum."

"Neden Türkiye?"

"Birçok ülkede yatırım yapıyoruz, bu işlem biraz karşılıklı oluyor. Hem dünyaya açılmak hem de ülkemizi tanıtmak açısından önemli yatırımlar."

"Anladım."

Borkan da yemeyi bırakmıştı, kahve termosunu elime aldım hem kendi fincanımı hem de Borkan'ın uzattığı fincanı doldurdum.

"Fena geçinmiyoruz ne dersin Simay?"

"Evet, en azından konuşabiliyoruz."

Borkan elinde fincanıyla ayağa kalktı. "Mimarların çizimlerini görmek ister misin? Üç boyutlu olarak binaların görselleri var."

"İsterim" diyerek ayağa kalktım. Borkan bilgisayarını açarken kapı çalındı, sekreter içeri girdi. "Efendim bir bayan ısrarla sizi görmek istediğini söylüyor."

"Kimmiş?"

"Melissa Ceja"

Borkan'ın elindeki fincan yere düştü kırıldı...

"Defet gitsin, benim bu isimde bir tanıdığım yok."

"Ama efendim..."

"Ayda bir söz daha edersen sen de defolup gidebilirsin."

"Omar," diyen kadına şaşkınlıkla baktım, kadın birden ellerini ağzına kapadı gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Ellerini ağzından çekip öne doğru uzattı, Borkan'ın tutmasını bekler gibiydi. Kadın

"Mi amor" dedi, boğuk bir ses tonuyla, neredeyse fısıldayarak söyledi... Bildiğim birkaç İspanyolca kelimeden biriydi söylediği. Amor. Aşk... Aşkım?

Borkan, buz kesmiş gibi kıpırdamadan duruyor, ellerini ona uzatmış ağlayarak yürüyen kadını öylece seyrediyordu. Kadın sendeledi, Ayda kolundan tuttu. "Özür dilerim efendim hemen dışarı çıkarıyorum."

***

Gece gibi siyah saçları esmer pürüzsüz teni modelleri kıskandıracak şekilde mükemmel vücuduyla kadın çok güzeldi. Borkan hakkında araştırma yaptığımda bahsedilen İspanyol kadın bu olmalıydı.

Çantam koltuklardan birinin üzerinde duruyordu, yürüdüm burada fazlalıktım. "Gitme Simay."

Elimle kadını gösterdim,"Halletmen gereken şeyler var gibi görünüyor."

Omuzlarını silkti, bir adım bile atmamıştı. "Dram oynamaya bayılır, döktüğü timsah gözyaşlarına çoktan bağışıklık kazandım."

"Aşktan bahsettiğine göre sana bir şeyler anlatmaya çalışıyor olmalı. Bu senin meselen beni dâhil etme."

Tekrar, gitme, dedi ama onu dinleyecek halim yoktu. Geçmişten gelen hayalet tüm duygularımı alt üst etmişti. Çantamı koluma taktım, adım attığım anda Borkan koluma sıkıca yapıştı. "Sana gitme dedim."

Çantamı kolumdan çıkarıp tekrar koltuğun üzerine attı. "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye bağırdım.

"Karımsın hem de iki kez nikâhlandığım karım. Bu yüzden yanımda olman gerek, eşim gibi davranmayı öğrenmeye başlamalısın."

Hırsla kolumu çektim, tekrar tuttu. "Kolumu bırak Borkan, sabrımı zorluyorsun. Eski sevgilinle aynı odada birlikte olmamı nasıl düşünebilirsin."

"Olmalısın, çünkü sen benim karımsın. O bir hiç!"

"Bu kadar kızgın olmanın nedeni o... Demek ki senin için hâlâ önemli biri, işte bu yüzden eski sevgilinle ne halin varsa gör."

"Ya senin bu kadar kızmana ne demeli, ben sana o kadın bir hiç diyorum. Yoksa bana âşık mı oldun? Kıskançlığından mı gitmeye çalışıyorsun?" Sesi alay eder gibiydi, kanım beynime sıçradı.

"Tabi ya, sana o kadar aşığım ki seni öldürebilecek kadar aşığım. Kendi pisliğini kendin temizle beni alet etme."

Hâlâ kolumu bırakmamıştı kızgın gözlerle yüzüme, tam gözlerimin içine bakıyordu. "Melissa, İngilizce konuş neden geldin?" diye bağırdı.

"Seni görmek gerçekleri anlatmak için geldim."

"Gerçekler için on sene geciktin, evlendim. Şimdi, daha önce çıkıp gittiğin gibi yine defol git hayatımdan."

"Ama bizi ayıran ailelerimiz."

"Ama mı? Evet, bizi ailelerimiz ayırdı. Benim ailem para verdi, senin ailen bu parayı kabul etti. Sen de bu olanlara göz yumdun."

Borkan kadına asla bakmıyor, gözlerini benden ayırmıyordu... Kolumu sıkışından nasıl sinirlendiğini anlayabiliyordum. Parmakları kolumda iz bırakacaktı.

"Fakirdik ailemin o paraya ihtiyacı vardı. Şimdi kimsenin parasına ihtiyacım olmayacak kadar ünlüyüm. Mankenlikten, dansçılıktan çok kazanıyorum, sana geri geldim. Yeniden başlayabiliriz, önümüzde hiçbir engel yok."

"Beni ne zaman kaybettiğini biliyor musun? Parayı kabul ettiğinde kaybetmedin, ailenin durumunu biliyordum. Çocuğumu, bebeğimi aldırdığında benim için bittin, düşürdüm diyerek yalan söylediğin için beni sonsuza kadar kaybettin. Defol git ve bu sözümü bir daha tekrarlatma yoksa adamlarımla dışarı attırırım seni."

"Bir kere dinle!" Kadın yalvarırcasına söylediği sözler karşısında, Borkan'ın gözleri fırtınalı bulutlar gibi kararadı. Böylesi kararmış gözleri sevmiyordum, baktığında beni görmediğinin de farkındaydım, sadece bakıyordu. Öfkesini, kızgınlığını bana bakarak dizginlemeye çalışıyordu. Tekrar güzel gözlerine pırıltılar getirmeyi istedim, söze girmemin zamanı gelmişti.

Bakışlarımı Borkan'dan ayırmadım,"Melissa, Borkan sana evli

olduğunu, gitmen gerektiğini söylüyor. Evli olduğunu bilerek hâlâ ısrar ediyorsun üstüne üstlükte karısı yanındayken yapıyorsun bu rezilliği. Eğer gönül rızanla gitmezsen ben seni bir güzel paketleyip dışarı atacağım ve epeyce yaran olacağını garanti edebilirim."

"Sen karışma, Kerima zorla evlendirildiğinizi söyledi. Ben Borkan'ın ilk aşkıyım, aramızdan çekilirsen kaldığımız yerden devam ederiz."

Ah Kerima, bu işte birilerinin parmağı olduğu belliydi. Borkan'ı yazılı ve görsel basından devamlı takip eden Kerima'nın ilk sevgili haberini bilmesi gayet doğaldı. Kadın ünlü olunca da ulaşmak sorun olmamıştır tabii."Ben de son aşkı olmaya niyetliyim. Şimdi kocamın dediğini yap ve çık git hayatımızdan. Bir kez daha gelecek olursan benimle karşılaşacaksın ki hiç tavsiye etmem. Polis olduğumu ve uzak doğu sporlarını bildiğimi öğrenmen yararına olur."

"Sana çok para veririm, hayatta sahip olamayacağın kadar çok para."

"Beni duydun ve vermek istediğin o paraları rulo haline getirip ne yapman gerektiğini göstermemi istemiyorsan koşarak gidersin. Yoksa durumun çok fena..."

Kapının kapanma sesini duydum, Borkan bir kez bile başını çevirip bakmamıştı. Birden kahkahayla gülmeye başladı. "Senin gibi bir kadın tanımadım, beni bile korkuttun karateci kız. Para rulosu ha..."

"Korkman gerekir küçük prens." Elini kolumdan ayırdım, etimde beş parmağının izi çıkmıştı. Ovuşturdum. Bıraktığı izleri fark etmişti elini uzatıp sanki iyileştirmek ister gibi dokundu.

"Bu kadar sıktığımı fark etmedim, özür dilerim."

"Önemli değil geçecektir ama senin kalp acın geçmemiş gibi."

"Geride kalan biri..."

"Kalmamış Borkan, yüzüne bile bakamadığın bir kadın geride kalmamıştır."

"Aşkta ne zaman bu kadar bilgili oldun?"

"Sadece kadınsal içgüdü desem senin için yeterli olmalı. Bu

kadınla yüz yüze konuşmalı, eğer istiyorsan geride kalanları bitirmelisin. Yoksa hep seninle kalacak... Evcilik oyunumuz bittiğinde gitmekte serbest olduğunu da bilmeni isterim."

"Hiç mi ilgini çekmiyorum Simay?"

"Birçok kadın tarafından ilgi gördüğünü biliyorsun, isteyip de elde edemeyeceğin bir kadın olmadığının da farkındasın. Çekicisin, karizmatiksin, maddi ve görsel tüm olanaklara sahipsin. İlgimi çektiğini çok iyi biliyorsun ama bu benim için yeterli değil. Seni tanımıyorum sen de beni tanımıyorsun. Bir ilişki birkaç güne sığdırılıp devam ettirilemez, seneler öncesinden gelen kadınla ben bir değilim. Onu sevmişsin."

"On sekiz yaşındaki yeni ergen biri ne kadar severse o kadar sevdim. Aşk mıydı, yoksa sadece cinselliğin rahat yaşanmasının getirdiği özgürlük hissi miydi veya tüm erkeklerin dikkatini çeken bir kızı elde etmenin gururumuydu bilmiyorum."

"Bu kadar çelişkideysen neden o kadının yüzüne bakmadın?"

Birden elini masanın üzerine vurdu, öfkesinden yüzü kızarmıştı. "Neden mi? Kusmak istemedim, yüzünü görürsem onu öldüresiye döverdim. O fahişeye saldırmamak için kendimi zor tuttum. Düşürdüm dediği bebeğimi, dört aylık hamileyken izbe bir ameliyathanede aldırmış. Can bulmuş bebeğimi parçalayarak öldürmüş. Benim için o pislik bir katil, nedeni de manken olma hevesi. Aldığı paralar ne kendine ne de aç gözlü ailesine yeterli gelmemiş."

Borkan'ın o kadına olan nefretinden rahatlamış mıydım? Evet. Ama kalbim rahatlasa da tam huzurlu değildi. O Kadının yüzüne bakmasını ondan sonra etkilenmemiş halini görmek istiyordum.

Kadın fazlasıyla güzeldi, erkeklerin hayallerini süsleyecek kadar muhteşem vücutlu birini unutmak kolay olmasa gerekti.

"Gidelim ikimizin de nefes almaya ihtiyacı var" diyerek tekrar çantamı koluma taktım. Bu sefer çıkarmamıştı. Odadan çıktığımızda sekreter hemen ayağa kalktı, bize bakamıyordu. Borkan hiçbir söz söylemeden yanından geçince, sarışının rahatlamış gibi nefesini bıraktığını duydum. Asansöre bindik, ayrı duvarlara yaslandık.

"Böyle kötü bir sabah yaşattığım için üzgünüm."

"Bu gün başından beri kötüydü zaten. Günü iyileştirmek bizim elimizde. Gidelim, düşünceleri geride bırakalım, güzel bir gün yaşayalım." İkimize de iyi gelecekti bu. "Nereye gidelim?" diyerek sözüme devam ettim. "İstanbul'un görmediğini düşündüğüm birçok güzel yeri var."

"Sen nereyi istersen gidebiliriz, burası senin ülken. Benden daha iyi bildiğin kesin."

"İnsanların fazla olmadığı bir yer olsun, ses kaldırabilecek durumda değilim."

"Denize ne dersin?"

"Hafta arası olsa da sahiller kalabalıktır, hem kolumdan denize giremem."

Asansör durdu, Borkan elini uzattı. "Hadi ben yalnız kalacağımız bir ortam biliyorum" dedi.

Bir an eline bakakaldım, tutsam mı tutmasam mı ikilemi içindeydim. Daha fazla düşünmeme gerek kalmadan Borkan elimi yakaladı sıkıca tuttu. Bu adamın da ikide bir bana dokunma hastalığına çok kızıyordum. Yok canım ne kızması bayılıyordum... Yine de elimi çeker gibi yaptım bırakmayınca hiç ısrar etmedim... Tabi el ele yürümemiz kısa sürdü, Nebi'nin kullandığı arabaya bindik.

"Nereye efendim, eve mi gidiyoruz?"

"Marinaya gidelim, kaptan teknede mi?"

"Evet efendim."

"Biz gidene kadar erzak tedarik edilsin, son kontroller yapılsın."

Vay paralı adamla evlenmekte böyle oluyormuş, tekneyi hazırla, yemeği tedarik et, arabayı getir. Parmağının bir hareketiyle her istediği oluveriyordu. Kendimi Sindirella gibi hissetmeye başlamıştım.

Ataköy marinaya kısa sürede geldik, irili ufaklı yatların, teknelerin arasında yürümeye başladık. Bu görüntüye yabancı değildim, çok sık olmasa da bazen keyif için bazen de işim gereği yata binmişliğim vardı.

Paranın rahatlık getirdiğini ama asla mutluluk getirmediğini en iyi bilenlerden biriydim. Benim ailem ve Kuveyt'te yaşadıklarım bu düşüncemin canlı örneğiydi. Mutluluk veya mutsuzluk tüm insanoğlu içindi ister zengin ister fakir olsun yaşananlar aynıydı.

Çok fazla büyük olmayan yatın önünde durduk, Borkan önden binerek elini uzattı, tuttum. Deri ahşap ve metal karışımı olan yat çok hoştu. Orta yaşlarda bir adam tarafından karşılandık...

" İzzet kaptan bugün izinlisin, ben kullanırım."

Kaptan yattan aşağı inip, tekneyi limana bağlayan ipi çözdü Borkan kravatını çıkarıp sandalyelerden birinin üzerine attı. Sırada ceketi vardı onu da çıkardı, gömleğinin manşetlerini çözüp kollarını birkaç kez katladı. Gözlerimi adamdan ayıramıyordum, tebessümünü fark edince gözlerimi hemen kaçırdım. Elimle kendimi serinletmeye çalıştım, tabi ne mümkün bir taraftan güneş bir taraftan Borkan canıma okuyordu. Eliyle koltukları işaret etti "Rahatına bak, susadıysan buzdolabında içecek bir şeyler olmalı. İstediğini al." dedi, dümenin başına geçti. "Sen bunu kullanmayı bildiğinden emin misin? Sağa sola çarpmayalım."

"Üniversitede okurken yelken yarışlarına merak sarmıştım; derecem var."

"İyi yapamadığın bir şey var mı?"

"Hamur açamam."

"Komik adam."

İlk önce ağır ağır geri giderek teknelerin arasından ayrıldık. Sonra hız yapmaya başladı, uçarcasına gidiyor gibiydik. Saçlarım uçuşmaya başlamıştı, Borkan'ın üzerindeki gömlek vücuduna yapışıyor her bir kası bir görünüp bir kayboluyordu. Serinlediğim rüzgârı hissetmez olmuştum. Beni soğuk su paklardı... İçeri girdim, burası da lüks mobilyalarla döşenmişti. Buzdolabı ağzına kadar doluydu. Suyu, meyveyi ve en önemlisi buzu aldım tekrar dışarı çıktım elimdekileri masanın üzerine bıraktım. Limandan oldukça uzaklaşmıştık, Borkan demir attı, motoru kapattı... Mutlak bir sessizlik; sadece denizin ve martıların sesleri muhteşemdi. Elbisemin bir iki düğmesini açtım, buzu boynumda

ensemde gezdirirken huzurla gözlerimi kapadım. Gözlerimi açtığımda Borkan tam karşımda duruyor elimin hareketini izliyordu. Buz elimden düştü. "Çok sıcak ondan şey, yani..."

Gözlerini zorlukla dekolteminden ayırdı, "Haklısın çok fazla sıcak, denize girmesen de içerdeki dolapta mayolar var. Serinlersin, elbisen oldukça kalın."

Birden soğuk duş yapmış gibi hissettim "Sevgililerinden kalma mayoları giyebileceğimi sanmıyorum."Dedim. Borkan derin bir nefes alıp bıraktı...

"Fesatsın Simay, ne olur ne olmaz diye bulundurulmasını istediğim erkek ve kadın mayoları. Bazen konuklarımla denize açılırız, denize girmek isteyen olur diye alınan kıyafetler. Kullandıklarını zaten kendilerine hediye ederim."

"Hı"

"Hı ya, ben biraz serinleyeyim."

Gerçekten fesattım ama bunu hak ediyordu, bir sürü kadınla görmüştüm onu. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Göğsü santim santim açığa çıkmaya başladı, evet istemesem de izliyordum. Gözlerime, yasak, dedim ama beni takmadılar. Bu tüyler nereye kadar gidiyordu. Gömleğini çıkarttı tüylerin nereye gittiğini tahmin etmek zor değildi, azalarak aşağılara iniyor pantolon kemerinin içinde kayboluyordu. Elini kemerine atınca zorlukla arkamı döndüm. Güldü, evet güldü, beni etkilediğini biliyordu. Benim adım da Simay'sa bu adamın oyunlarına kanmayacaktım. Soğuk suyu bir çırpıda içtim...

Bu ne biçim işti, onlarca, hatta yüzlerce erkekle bir arada ol, oku, çalış hiçbirine böyle yakıcı arzular hissetme, git elin Arap'ı için yan tutuş...

"Simay..."

Ah sesi ne güzeldi, ismimi beni aşka davet eder gibi ifade etmişti. Buradayım istiyorsan gel, der gibi...

Asla hislerime yenik düşmeyecektim, masadan meyve sularından birini aldım sırtımı ona dönerek oturdum. Kuşlar bile çift uçuyordu... Hele kenara konmuş iki martı ağız ağzaydı "Sizi terbiyesizler, hem de benim önümde kış kış..."

Borkan içeri gitmişti, adım seslerinden geri geldiğini anladım yine de inatla dönmedim. Denize girmişti geniş kulaçlarla yüzüyordu. Biraz açılınca hemen kamaraya girdim, birisi onun özel kamarası olmalıydı. Tahmin ettiğim gibiydi, ben Borkan'ın odasıyım dercesine gömleği yatağın üzerinde pantolonu sandalyenin arkasındaydı. Bir sonraki kapıyı açtım minik bir kamaranın köşesinde fazla büyük olmayan dolapta dediği gibi her çeşitten mayo, bikini, şortlar, plaj elbiseleri vardı. "Bu oyun karşılıklı oynanır küçük prens, dişe diş göze göz."

En mini minnacık bikinilerden birini seçtim, ya bu çok mu küçük olmuştu... Aman elin adamının yanında çıplak değildim ya, her yönden tasdikli kocamdı. İki renk bikini seçmiştim, geri bıraktım hiçbir zaman etimi teşhir etmeye meraklı biri olmamıştım. Saks mavisi rengindeki mayo en düzgünü gibi duruyordu. Yine de giyince göğüs kısmı çok açık geldi. Eh o kadar olacaktı. Belime bağlayacağım beyaz pareoyu göğsümden bağladım. Sanki kapanmıştı...

Kabinden dışarı çıkmadan çantamdan iki ağrı kesici daha aldım. Borkan henüz denizden çıkmamıştı. Havluyu yer minderinin üzerine serdim, yüzüstü uzanıp kollarımı başıma destek yaptım. İki dakika sonra naylon kumaş bedenime yapışmaya başladı. Çıkardım kenara attım yüz üstü yattığıma göre çok bir yerim görünmeyecekti. Tekne beşik gibi hafifçe sallanıyordu gözlerimi kapayıp kendimi denizin ninnisine bıraktım...

Gözlerimi açtığımda sıcaktan erimek üzereydim. Üstüm kocaman bir havluyla kapatılmıştı, başımı çevirdim Borkan yüzüstü yatmış benim gibi başını kollarına dayamıştı. Uyuyordu ve horluyordu. Vay, kusursuz prensimizin oldukça gürültülü bir kusuru vardı. Parmağımla yavaşça omzunu dürttüm, uyanmıyordu... Bu sesle asla uyunmazdı bir daha dürttüm sırt üstü döndü, horultusu kesildi yine kusursuz prens olmuştu. Derin soluklarla uyuyordu ilk kez çekinmeden seyredebilirdim. Gece siyahı en sesine değen dalgalı saçları, kadına yakışacak kadar uzun sık siyah kirpikleri vardı, gözlerinin altı Allahtan sürmeliydi... Çıkık

elmacık kemikleri; Yüzünü hafifçe süsleyen sakalı, alt dudağı üst dudağından daha kalındı. Burnunun üst kemiği biraz bombeliydi bu ufacık yükselti ona çok yakışıyordu. Boynu ve âdem elması, omuzları ve daha aşağılar, karın kasları. Bir erkek bu kadar mükemmel olmamalıydı... Ama horluyordu değil mi? Mükemmel değildi oh rahatlamıştım.

"Geçerli not aldım mı?"

Yakalanmıştım, "Hayır çok horluyorsun, hem benim üzerimi niye örttün. Terden sucuk gibi olmuşum."

"Ben asla horlamam... Tenin çok beyaz, çabuk yanacağını düşündüğümden örttüm."

"Hah horlamazmış bir dahaki sefere sesini kaydedeceğim." dedim yerimden doğruldum, eyvahlar olsun mayonun göğsünün bu kadar açık olduğunu unutmıştum. Borkanin gözleri hemen açıkta olanları fark etti. Havluyu aldığım gibi göğüslerimi örttüm, ayağa kalkmak için doğruldum, kolumdan tuttu kalkmamı engelledi.

"Evliliğimizi gerçek bir evlilik haline getirmeye ne dersin?"

Bu ne duygusuzca sorulmuş bir soruydu "Hayır derim, sinemaya gitmeye ne dersin, su içmeye ne dersin, yemek yemeğe ne dersin? Bu sorduklarım bile daha duygusal. Vay be sevişme teklifin bile itici."

"Simay birbirimizi istiyoruz, sakın bunu inkâr etme."

"Eee ne olmuş ben denize de girmeyi çok istiyorum ama kolum yaralı olduğundan giremiyorum. Istemek gerçekleştirmek anlamına gelmiyor ve nefret ettiğini söylesen de eski aşkını yeni görmüşken böyle itici bir teklifi kabul edebileceğimi düşünmen bile saçmalık."

Serseriye bak sen; ne bir güzel söz, ne bir ön hazırlık. Sanki bakkaldan ekmek istiyor, kadınlar bunu fazla şımartmış olmalı... Ayağa kalktım, havluya iyice sarındım, bu adama yumuşadığım ilk anda bir densizlik yapıyordu. Kahvaltı hazırlamasına, düşünceli davranmasına kandığıma inanamıyordum. Tabi onun bir parmak hareketiyle kucağına düşen kadınlardan olmamıştım.

Kuyruk acısı vardı heyzadenin... Beni tanıdığı için korumayı kabul ettiğinden bile şüphe ediyordum.

"Sakın Borkan sakın beni diğer kadınların gibi görmeyesin. Evlendik, hadi sevişelim ne demek, neden evlendiğimizi ikimizde biliyoruz."

Borkan da ayağa kalkıp karşıma dikildi gözlerinden ateş fışkırıyordu. "Senin gibi bir kadın hayatımda görmedim."

"Zaten göremezsin."

"Lafları tersinden anlamaya bayılıyorsun, her an diken üzerindesin. Bana ters söz söylemek hobin hale geldi. Sıkıldım bu hallerinden."

"Ben de senden sıkıldım."

"Asla ama asla bir daha böyle bir teklif duymayacaksın, sana parmağımın ucunu bile sürmeyeceğim. Yalvarsan bile dokunmayacağım."

"Rüyanda bile sana yalvardığımı duymayacaksın." dedim hırsla içeri, kamaraya yürüdüm. Kapısını kilitledim, yatağa yattım. "Pis adam, lanet herif. şuna bak yalvaracakmışım."

Hava kararmaya başlamıştı, iyice acıkmıştım. Ne kadar süre kamara da kalabilirdim ki, kamaranın köşesinde biraz şişman olan hiç kimsenin sığamayacağı kadar küçük olan minik duşa girdim, kendimi ne kadar temizleyebilirsem o kadar temizledim. Tekrar kıyafetlerimi giydim... Dışarı çıktım heyzade nelerdeydi acaba, acıkmıştım, susamıştım. Mini dolapta ne arasan vardı. Salata kabı ağzına kadar doluydu, sadece sos dökülerek yemeğe hazır hale gelecek şekilde hazırlanmıştı. Mevsim sebzelerinden karışık kızartma, soğuk meze çeşitleri. Şarküteride gibiydim, hepsini masaya çıkarıp daha küçük tabaklara koydum. Güvertedeki masaya taşıdım, birkaç değişik içecek, bardak, çatal ve peçeteyle masa hazırlığı tamamlanmıştı.

Borkan görünürlerde yoktu, denize girmiş olmalıydı. Biraz bekledim artık merak etmeye başlamıştım. Marmara denizinin çift yönlü akıntılarını bilmeyen kişilerin boğulmaları sık olurdu. Tekneyi çepeçevre turaladım, evet işte yüzüyordu. Rotası tekneydi...

Elime soyulmuş havuçlardan birini alıp, merdivene sırtımı dönerek oturdum. Onu görmek istemiyordum. Kulaç seslerinin yakınlaşmasından, merdivendeki gıcırtıdan, teknedeki ayak seslerinden çıktığını anlamıştım yine de arkamı dönmedim. İçeri yürüdü, bir süre sonra çıktı...

Havuç yeterli olmamıştı kemire kemire köküne kadar gelmiştim. Niye çekiniyordum ki, terbiyesizliği yapan oydu. Evliliği gerçek hale getirelimmiş. Tabi ya hemen, ne demek emrin olur sultanım. Sandalyenin çekilme sesini duyunca, ayağa kalktım masaya tam karşısına oturdum. İki huysuz çocuk gibiydik, ne o bana ne ben ona tek laf etmiyorduk. Borkan çatalını sertçe tabağına bıraktı, aşağı kalır mıydım ben de bardağımı sertçe masaya vurdum, biraz abartmıştım tüm su masanın üzerine döküldü. Hemen peçeteyi suyun üzerine kapattım...

Borkan ağır ağır alay edercesine alkışlamaya başladı."Aferin Simay, sakın benden aşağı kalma."

"Sen tepkini belli ediyorsun da ben niye edemiyorum?"

"Intihar edeceğim desem, henden önce kendini öldürürsün."

"Yok o kadar da değil, canım oldukça tatlıdır. Bana tavır yapma, ilk önce dediğin sözlerin ne kadar itici olduğunu düşün."

"Düşündüm, seni arzuladığımı, seninde beni arzuladığını söyledim ne var bunda."

"Allah'ım hâlâ inat ediyorsun."

"Ben mi inat ediyorum? Başka erkek olsa..."

"Zorlar mıydı? Bağırır mıydı? Hakaret mi ederdi ya da istediğini yapmayınca döver miydi?"

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Saçmalamak mı? Asıl siz erkeklerin yaptığı saçmalık, kaba kuvvetle zorlamayla bizi sindirmeye çalışıyorsunuz. Asla bir daha asla bir erkek beni sindiremeyecek." Elim ayağım buz kesmişti...

Borkan şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu, birden yüz ifadesi değişti. Öfkeliydi, yerinden kalkıp omuzlarımı kavradı. "Kimvurdu, kim seni olduğundan farklı biri haline getirmeye çalıştı?"

Donmuş gibiydim, bir anlık boş bulunmayla olayları ne hale getirmiştim. "Kimse değil, lafın gelişi söyledim. Despot erkekle-

re, kadınları oyuncakları gibi gören erkeklere katlanamıyorum. Kadınları sadece cinsel obje olarak görenlere katlanamıyorum."

"Senin erkeklere bu kadar düşman olmana sebep olan kim?"

"Ya sen, senin kadınları paçavra gibi kullanıp atmana sebep olan kim. Dur, dur biliyorum o kadın değil mi? Etkileneceğim diye yüzüne bile bakmaktan çekindiğin kadın."

"Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, sana olanı söyledim."

"Neden o zaman ha neden onca kadın. Saatlik ilişkiler, çoklu ilişkiler... Duygusuzca sevişme teklifi yapman, bunların olmasına sebep ne? Doyumsuz biri misin? Yoksa kuyruk acını diğer kadınları kullanarak mı unutmaya çalışıyorsun? "

"Çizgiyi aşıyorsun, ya sen, ya seni kim seni taciz etti? İş yerindeki erkekler mi? Eski sevgililerin mi? Yoksa daha yakın kişiler mi?"

"Evime gitmek istiyorum."

"Hayır, bana cevap vereceksin."

"Evime gidiyorum ve sen eşiğinden adımı bile atamayacaksın."

"Hayır dedim, yeter artık anlamsızca suçlamalarından bıktım usandım Simay. Ya adam gibi konuşursun ya da..."

"Bu lafa sinir olduğum kadar hiçbir şeye sinir olmuyorum... Adam gibi konuşmak ne demek? Doğruyu, iyiyi, hakkı, hukuku, konuşmayı, insanlığı erkekler mi biliyor da adam gibi konuş deniyor?"

"Of Simay buna da bir kılıp buldun o zaman kadın gibi konuş."

"Konuşmuyorum, hiçbir şekilde seninle konuşmuyorum. Tekneyi çalıştır."

"Kadın milletini hiç anlayamadım, bu gidişle de hiç anlayamayacağım."

"Sen anlamazsan kim anlar çok meraktayım, kadın cinsi üzerinde profesörlük yapacak kadar deneyimin var. Aaaa tabi sen onları anlamaya çalışmazsın tak fişi bitir işi muhabbetl senin için yeterli"

Daha fazla bu adamı görmeye dayanamıyordum, hızlı adımlarla içeri yürüyüp kamaraya girdim. Ne kadar hızla itebilirsem kapıyı arkamdan itti... Kapanmamıştı... Niye kapanmamıştı

Arkamı döndüm Borkan normal görünmüyordu, cehennem zebanisi gibiydi. Beni öldürecek gibi bakıyordu. "Çık, çabuk çık kamaradan"

"Senin bir derse ihtiyacın var" dedi. Bir anda kendimi kucağında buldum, yatağa oturmuştu dizlerinin üstünde yüz üstü yatıyordum adam şimşek gibi hareket etmişti. Bir koluyla sırtıma bastırıyordu, kolu mengene gibiydi.

"Sakın Borkan sakın aklına geleni yapayım deme, seni perişan ederim."

"Gücün yetiyorsa yaparsın, şimdi cezanı çekeceksin."

Birden popoma bir şaplak indi. Hafifti, acımadı ki acımadı ki, diye çocuk gibi bağırasım geldi.

"Beni deli ediyorsun, hiçbir kadına el kaldırmadım."

"Sırtıma basma, bak nasıl vurulur ben sana uygulamalı olarak öğreteyim."

"Delisin sen deli."

"Şimdi sen deli olduğunu söylemedin mi, ne zaman ben deli oldum."

"Ağzını, dilini başka türlü kullanmaya başlasan."

Of, ay, aman sözleri içimden geçiyor ağzımdan çıkmasın diye inat ediyordum. Borkan kalçamı, bacaklarımı okşuyordu. "Nasıl kullanacakmışım" dedim kendi sesimin tonundan kendim iğrendim... Neredeyse fısıldamıştım.

"Bak sana göstereyim."

Adam benimle oyuncak bebekle oynar gibi oynuyordu. Yatağa boylu boyunca yatmıştım, tam üzerimdeydi. İki kolunu yanlarıma dayamış, bedeniyle kıpırdamamı önlüyordu. Dizinin tek hareketiyle bacaklarımı ayırıp kalçalarını bastırdı. Uyanışını hissetmemek mümkün değildi, canımı acıyordu öyle tatlı bir acı hissediyordum ki. Geçmesi ya da daha fazlalaşması için her şeyi yapabilirdim. Alev alev yanan gözlerini benden ayırmıyordu, tec-

rübeliydi hislerimi anlamış olmalıydı. Dudaklarından çapkınca bir gülüş geldi geçti... Bedenim kendiliğinden ona doğru çekiliyor. Dünyanın en zevkli duygusunun girdabına kapılıyordum. Kurtulamazsam bu lezzetli, muhteşem duyguların içinde kaybolup gidecektim... Kurtulabilirdim, tüm gücümle çırpınmam bir işe yaramadı. Bedenini iyice üzerime bastırıp eliyle ensemdeki saçları yakaladı. Kara saçlı başını eğdi, dudaklarıyla dudaklarımı kavradı. Dişler birbirine çarptı, dudaklar birbirinin içinde eridi. Son hamlesiyle çözüldüm gittim, her şeyiyle ağzımın içindeydi. Karşılık vermemem mümkün değildi, beni hırpaladığı gibi, beni öptüğü gibi hırsla dudaklarına saldırdım. Bir ses alaycı bir söz duysaydım kurtulmak için her şeyi yapardım. Ses çıkarmadı, yumuşamamı bana karşı kullanmadı. Hiç hızını kesmeden devam edince tümden pes ettim. Diller dudaklar, dişler birbirimizi karşılıklı yiyip bitiriyorduk. Arzu, çağlayan gibi damarlarımda dolaşıyor, tüm yükselen ihtirasla kanım köpürerek kaynıyordu. Üzerimden bedenini ayırmaya çalıştığında inledim. Kalçalarımı kaldırdım aynı pozisyonu istiyordum onun gücüne ihtiyacım vardı. Elini bacaklarımın içerisinde gezdirdi, daha önce yabancı birinin dokunmadığı yerlerimde elini dolaştırınca itiraz inlemem zevk haline dönüştü. Bir an olsun öpüşmeyi kesmiyor birbirimizin soluğuyla nefes alıyorduk. İç çamaşırımın üzerinde elini birkaç kez dolaştırdı. Kenarlarından yukarı doğru çıktı, eli çamaşırımın içine girip hareket etmeye başladığında mahvolduğumu hissettim, tüm bedenim sızlıyor vücudum parmaklarının hareketiyle istemsizce titriyordu. Yanıyordum. Kalçalarımın hareketine engel olamıyor elinin verdiği hazza doğru yükseliyordum. Daha önce hissetmediğim kasılmalar anbean arttı. Kasılmalar bitmeli, duyduğum ihtiras dinmeliydi. Sarmal hazlar yükseldi yükseldi, suyun içinde dönen girdapta gibiydim, ölüyordum, yaşıyordum, yeniden doğuyordum... İstemsizce bağırdım, dibe vurup tekrar yukarı çıkmak nefes almak böyle bir his olsa gerekti... "İşte bu deli karım, işte bu."

Borkan'ın boğuk sesini duymak soğuk duş etkisi yaptı, ne zaman kapattığımı bilmediğim gözlerimi açtım, beni seyrediyordu.

Eli, parmakları hâlâ kıpır kıpırdı. Yarattığı depremin artçı sarsıntıları devam ediyordu. Beni seyretmesinden fazlasıyla utanmıştım. Eteğim belime kadar sıyrılmıştı, kalçalarımın çıplaklığı gözlerinin önündeydi.

"Muhteşemsin, ateş parçası gibisin, böyle olacağını biliyordum." dedi. Gözlerinde yoğun ihtirasın yanında zafer pırıltıları vardı. Tekrar dudaklarıma yönelince başımı çevirdim, elini bacaklarımın arasından çekip yan dönüp kendimi kapattım. Sırtımdan sarıldı kendine doğru çekti. Kalçama değen yerlerinin sertliğini hissediyordum. Eli tekrar baldırımda dolaşmaya başlayınca iyice gerildim.

"Rahat bırak kendini, ne haldeyim hissetmiyor musun?"

"Ben, ben..."

"Utanacak ne var? Eşimsin... Bırak aynı duyguları tekrar yaşatayım."

Eli elbisemin düğmelerine yöneldi, teker teker açıyor açtığı her düğmede kumaşı sıyırıyor dudakları boynumda omzumda alev gibi dolaşıyordu. Kulağımın duymaktan, boynumun başımı taşımaktan başka işe yarayacağını hiç düşünmemiştim. Her öpücük kondurduğu yer inanılmaz şekilde zevk veriyor, tüm vücudum yine uyarılıyordu. Tenine değmeye ihtiyacım vardı, çoktan utanma sınırlarını aşmış karşıya bile geçmiştim. Döndüm, iki elimi gömleğinin yakasına götürdüm çekmemle tüm düğmeler koptu. Elimi, göğüslerini süsleyen kılların içine soktum, ipek gibiydi... Borkan'ın gözleri kapandı, ben ondan nasıl etkileniyorsam onun da benden etkilendiğini görmek, tüm kadınlık içgüdülerimi okşamıştı. Parmaklarımı kapayıp öpülesi tüyleri çektim. Göğsümü avuçlayıp sanki şekil verir gibi okşamaya yoğurmaya başladı. Göğüslerimin bu kadar hassas olduğunu asla tahmin edemezdim. Ağzı boynumdan göğüslerime devam etti, kendine erotik bir yol çizer gibiydi... Dili göğsümün çevresinde dolaştı her an biraz daha yukarı çıkıyor öteki eli diğer göğsümle ilgileniyordu. Dudaklarını göğsümün en hassas yerinde hissettim, duyduğum yakıcı arzudan sanki göğüslerim büyümüş daha da ağırlaşmıştı... Gerilmekten acıyan göğüs ucuma ilk önce yüzü

nü sürdü, birden ağzına alıp emmeye başlayınca, koptum başka diyarlara göç ettim. O parlak ışıklarla dolu diyarda sadece zevk, ihtiras, bir kadın ve bir erkek vardı... Yeryüzü sabit durmuyor deli gibi sallanıyordu.

* * *

Ne oluyordu? Niye bu kadar çok sallanıyorduk?

İkimiz de aynı anda yataktan fırladık, aceleyle üstümü düzeltmeye başladım, Borkan çoktan kamaradan çıkmıştı. Aceleyle arkasından gittim...

"Ne oluyor?"

"Çapa boşalmış olmalı, savruluyoruz."

Kıyıdan çok fazla uzaklaşmıştık... Nedeni belliydi, oldukça büyük hatta devasa bir gemi oldukça yakınımızdan geçiyordu. Borkan hemen dümene geçti. Motor homurdanmaya başlamışken birkaç kez tekleyip sustu. Anahtarı çeviriyor ama hiçbir şey olmuyordu. Endişelenmeye başlamıştım, Borkan "sıkı tutun" diye bağırdı. Biz kamarada birbirimizde kaybolmuşken gün kararmış, hava değişmiş, deniz dalgalanmıştı. Koca geminin, denizi ikiye ayırır gibi ilerleyişinin meydana getirdiği dalgalar, zinciri boşalmış teknemizi boş ceviz kabuğu gibi sallıyordu. Tekne çalışmazsa dalgalardan çok daha fazla etkilenecektik.

Borkan tekrar tekrar motoru çalıştırmak için anahtarı çevirip duruyordu. Homurtu, tekleme, tekrar homurtu... Nihayet çalışmıştı, çapayı çekmek için butonuna bastı demirin yuvasına girerken çıkardığı sesi duyunca sevindim. Borkan son hız geminin dalgalarından uzaklaştı...

İçim rahatlamış, şimdide biraz evvel yaptıklarım aklıma gelmişti. Gelmemesi imkânsızdı Borkan'ın iki yanına sallanan gomleğinin görüntüsü gözlerimin önündeydi... Şimdi ben ne yapacaktım, nasıl davranacaktım?

Borkan yatı kullanırken göz önünde olmamak için ne mümkünse yaptım. Denizin ortasında kaçacak fazla yerim yoktu. Res

men köşe kapmaca oynadım. Arada bir bana bakıyordu, fark et tiğimde hemen yön değiştiriyordum.

Hissettiklerim, hissettirdikleri inanılmazdı... Her ne olursa olsun bu kadar çabuk ihtirasa yenik düşmemeliydim. Dünyanın oluşumundan beri kadın erkek birlikteliği vardı. Allah insanların çift olmasını istemese, ne Âdem'le Havva'yı yaratır ne de bu duy guyu içimize verirdi...

Birbirimizi tanımadan, bir şeyler paylaşmadan sevişmek bana ters geliyordu. Bedenin ihtirasını dindirmek kolay yoldu. Ama ya sonrası?

Marinaya geri dönüyorduk, yatı yanaştırdı, İnip halatı bağla yıp tekrar geri çıktı, içeri gidip gömleğini çıkarmış yerine tişört giymiş olarak geldi. Bu adam yasaklanmalıydı her giydiğiyle, giy diğini bırak giyinik olmasa da, çok güzeldi. Yanıma gelip elini uzattı. Yüzünde güzel bir gülümseme vardı, "devam etmeye ne dersin?" dedi, başımı olumsuz olarak sallayınca eli aşağı düştü. "Tahmin etmiştim, alışacaksın Simay. Kocan olduğuma alışacak sın. Yaşadıklarımız her çifte nasip olmayan bir yoğunlukta."

Yine aklım tersine işlemeye başladı."Tabi ben öyle olup olma dığını bilemem, senin gibi çok ilişkim olmadığından kıyaslama yapacak tecrübem yok." diye iğnelemeden duramadım.

Gülümsedi, evet kocaman gülümsedi. "Ben diyorsam güven melisin, senin tadın muhteşem, kokun inanılmaz derecede tahrik olmamı sağladı. Ergenlik zamanlarımda bile böyle bir şey hisset tiğimi hatırlamıyorum."

Ruhum, Borkan gibi tecrübeli bir erkeği bu kadar tahrik et tiğimi duymaktan hoşlanmıştı. Ama mantığım, onlarca kadınla yattığını her zaman bir kıyaslama içinde kalacağımı söylüyordu.

Borkan'ın geçmişi göz önünde olduğundan, biliyordum. Beni en çok rahatsız eden Arap ülkelerindeki çoklu evliliklerdi. Bu hayatın içine doğmuş, Arap kültürüyle yetiştirilmiş bir erkekle yaşayabilir miydim?

Düşünceler, kuşkular, acabalar sanki beynimin içinde saat çarkları vardı ve mütemadiyen dönüp duruyorlardı. Bırak kendi ni, bırakma kendini, bırak kendini, bırakma kendini...

Hem bedensel hem de ruhsal olarak yorgundum. Borkan yanıma gelip elimi koluna geçirdi, iskelede ağır adımlarla yürümeye başladık.

Nebi bizi görmüş olmalıydı, hemen arabadan çıkıp kapıyı açtı. Teşekkür ederek bindim, üniversite bitirmiş olan birinin bu şekilde davranması, şoförlük yapması garibime gidiyordu.

"Nereye gidiyoruz efendim?"

"Eve."

Borkan'la evde tekrar yalnız kalacak olmamızın heyecanı içimde dolanmaya başladı. Belimden tutup yapıştığım cam kenarından kendine doğru çekti. Öne doğru hiraz kayarak başımı göğsüne yasladı. "Eve gidene kadar biraz dinlen" dedi...

Göğsü rahattı, çocukluğumdan beri kendi kendime yeterli olmaya çalışmaktan bıktığımı hissettim. Bir erkeğin sahiplenmesini, gücünü kabul etmenin neresi yanlıştı.

"Düşünme Simay, düşünme bırak kendini."

Eliyle yavaşça saçlarımı okşamaya başladı, kahretsin hoşuma gidiyordu. Gözlerimi kapadım, elimi tutup beline sarmamı sağladı. Neredeyse yarı yarıya kucağındaydım hiç fena değildi, aslında çok güzeldi.

"Eve geldik efendim."

Nebi'nin sesini hayal meyal duydum, gözlerimi araladım. Hâlâ Borkan'ın kucağındaydım, derin soluklarla uyuyordu. "Şşştt, uyuyan prens, eve geldik."

Adamın uykusu derindi, parmağımla dürtükledim. Yavaşça gözlerini açtı, hemen doğruldu "İçim geçmiş Nebi, çok oldu mu geleli?"

"Biraz oldu efendim sizi rahatsız etmemek için bekledim ama boynunuz ağrıyacaktı. Uyandırmak zorunda kaldım."

"Sağ ol, sen de git dinlen artık."

"Ben limana dönmenizi beklerken dinlendim, nöbetteyim efendim."

Nebi aşağı indi, onu beklemeden kapımı açtım. "Ben açardım efendim" deyince içim fena oldu...

"Ben kapı açmalara alışık değilim Nebi."

"Beyimizin eşi olarak alışmalısınız hanımım."

"Hani seninle anlaşmıştık?" Borkan yanıma gelince sustum, eve yürüdük, uyumaktan başka hiçbir şey istemiyordum.

Eve girince Borkan mutfağa yürüdü, ben de peşinden gittim, susamıştım, belli ki o da susamıştı. İkimizde kendimize koca bardaklarla su doldurup içtik.

"Nebiyle ne anlaşması yapmıştın?"

"Hanımım diye hitap etmesini istemediğimi söyledim."

"Benim eşim olduğun için böyle hitap etmesi normal."

"Ben hoşlanmıyorum."

"Nebiyi değiştirmemi ister misin?"

"Neden?"

Ellerini cebine sokmuş, tezgâha yaslanmış bana dikkatlice bakıyordu... Yo değişik bakıyordu, hadi ya hissettiğim doğru olamazdı.

"Bilmem sen söyle"

"Sakın Borkan, sakın kıskandığını söyleme."

"Nedenmiş? Nebi, genç yakışıklı bir adam, senin ülkende okumuş kendini ona yakın hissettiğini görmemek için kör olmak gerek."

Başım ağrımaya başlamıştı, iki elimle şakaklarımı ovuşturdum. "Böyle konuştuğuna inanamıyorum, sırada kim var sütçü mü?"

"Dalga geçmek senin ona karşı davranışlarını değiştirmiyor."

"Saçmalıyorsun ona nasıl davranıyormuşum?"

"Bana davranmadığın gibi."

"Borkan seninle ilişkimizin içeriği değişik, Nebi'nin arkadaşlığından hoşlandığımı inkâr etmiyorum, kendime yakın buluyorum ama sadece bu kadar, diğer erkek arkadaşlarımdan hiçbir farkı yok. Üniversite okuyup senin şoförlüğünü yapması tuhaf geliyor."

"Kendi seçimi, kimse onu zorlamadı."

"İyi, daha fazla bu saçma sapan konuşmayı uzatmak istemiyorum. Uykuya ihtiyacım var, isteyip de bir türlü uyuyamadığım uykuya. Sabah beni uyandıran olmazsa çok sevinirim."

Ya ben rahattım, özgürdüm bu ne ya. Sebepsiz kıskançlık numaraları, neredesin, nereye gidiyorsun açıklamaları yapmaya mecbur edilmem beni fazlasıyla geriyordu. Bekârlık gerçekten sultanlıktı. Odama girip kapımı sıkıca kapadım, bir süre Borkan'ın odasına girmesini bekledim, banyo yapmalıydım. Uykumu açacağımı bile bile duşa girdim onun kokusunu vücudumdan temizlemeliydim.

Ne mümkün yatağıma geri yattığımda adamın kokusu hâlâ burnumun ucundaydı, tenime işlemişti. Birkaç kez yastığımı yumruklayarak kabarttım başımı yerleştirdim ne olursa olsun unutup uyumak istiyordum.

***

"Anne ben çok rahatım, herhangi bir sorun yok... Ya git işte buraya gelip ne yapacaksın... Gemi gezisi güzel olur... İşim olmasaydı ben de gelirdim... Ablam yine mi babamı aramayı düşünüyormuş? Para vermezsen ararım mı dedi? Bırak arasın seni yeterince yolmuşlar, birazda babamı rahatsız etsinler."

Sabah uykum yine berbat olmuştu, milletin kesin bana garezi vardı ne zaman kesintisiz uyumaya kalkışsam mutlaka bir vukuat oluyordu.

"Beni söylemekle mi tehdit etti? Sanki çok umurumdaydı... Bu saatten sonra söylese ne olur söylemese ne olur? Sen kendini üzme keyfine bak."

Annemin sesi çok üzgün geliyordu, nasıl teselli edeceğimi bilmiyordum. Gözünden sakındığı kızı, para için annesini satar pozisyona gelmişti. Baba bildiğim pisliğin onu kötü yönde etkilediğine birçok defalar şahit olmuştum. Adam, ablamın üzerinde mutlak kontrol sahibiydi. Kocası ne diyorsa ablam, doğru veya yanlış diye düşünmeden yerine getiriyordu.

"Anne yeter artık. Aziz Al Harafi öz kızı olduğumu öğrenirse öğrensin. Zaten saklamaya niyetim yok."

Konuşurken bedenimin çağrısına uyarak fark etmeden yataktan kalkmıştım, banyoya gitmek için yatak odamın kapısı açın-

ca karşımda Borkan'ı buldum. Banyodan çıkmıştı, saçları ıslaktı elinde başını kuruladığını düşündüğüm havlu vardı. Saçından süzülen su damlacıkları boynuna, oradan da göğsüne süzülüyordu... Bedeninin alt kısmında eşofman olduğunu görünce rahatladım. Borkan kaşlarını çatmıştı...

"Anne ben seni yine ararım, geziden sakın vazgeçeyim deme. Git eğlen, hata benim yerimde eğlen." diyerek telefonu kapattım.

"Sen, senin öz baban, Aziz Al Harafi mi?"

Konuşmalarımı duymuştu. "Sen kapı mı dinliyorsun?"

"Kapın açık olduğuna göre kapı dinlemiyorum demektir. Cevap ver Simay dedem dediğin adamın öz kızı mısın?"

Omuzlarımı silktim bir şekilde gerçekler öğrenilecekti "Öyleymişim..."

"Ne zamandan beri biliyorsun, evlendiğimizde biliyor muydun?"

"Kuveyt'ten geldikten sonra öğrendim."

"Niye şimdiye kadar söylemedin?"

"Bir şey değişir miydi?"

"Hayır."

"O zaman söylemem gereksizmiş."

"Aziz Al Harafi, kızı olduğunu biliyor mu?"

"Henüz değil ama öğrenmesi an meselesi, tuvalete gitmeliyim ve acil." Gerçekten acildi yerimde sallanır duruma gelmiştim.

Banyoya girip kapıyı kapattım, biraz nefes almaya ihtiyacım vardı. Hayatımı yazsam roman olur sözü tam bana uygundu. Daha da kim bilir neler yaşayacaktım... İhtiyacımı gördüm, elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Borkan'ın kokusu banyoya sinmişti, duş kabinini açtım. Kullandığı şampuan raftaydı, aldım burnuma götürdüm tazelik veren bir kokusu vardı. Bildiğimiz şampuanlardandı ama onun teniyle birleşince koku değişiyor beni etkiler hale geliyordu. Şimdiden banyoyu işgal etmişti; diş fırçası, şampuanı, tarağı, tıraş takımı, losyonu lavabonun üzerinde duruyordu.

Bu kadar oyalanmak yeterliydi bir evin içinde nereye kadar koşe kapmaca oynayacaktım. Dışarı çıkıp odama yürüdüm, iş

kıyafetimi giymeye ihtiyacım yoktu, arkası saglam çaylak yüzünden işimden olmuştum. Yine de en rahat kotumu bulup üzerine aynı rahatlıkta olan kot gömlegimi geçirdim. Evde oturmak bu güzel gün için israftı, Borkan işe gittiği anda dışarı çıkacaktım.

Kapı çalınıyordu, birkaç kez basılınca Borkan'ın açmayacağını anlamıştım kim gelmişti acaba?

Kapıyı açar açmaz eski annem şimdiki ablam öfkeyle içeri girdi...

"Kapıyı nasıl kilitlersin ha nasıl?"

"Anahtarı sokup iki kez çevirdim kilitlendi, bazı asalakların eve girişini engellemeye çalıştım ama görünen o ki başarısız oldum."

"Seni terbiyesiz gerçeği öğrendin diye sana yaptıklarımı görmezden mi geliyorsun?"

"Pardon, sen benim için ne yaptın?"

"Nankörlük etme!"

"Nankörlük etme mi? Anne deyip sarıldıkça beni itekledin, koca dediğin pisliğin yaptıklarına göz yumdun."

"Neye göz yummuşum ha neye?"

"Bir bardağı kırdım diye her yerimi kanatana kadar dövdü ses çıkarmadın daha beş yaşımdaydım, diğer vurmalarını hiç saymıyorum. Ya büyüdükçe bana davranışındaki değişiklikler, içki içtiğinde beni yanına çağırmaları. Küçükken babam sandığım kocandan deli gibi korkuyordum. Bir kere anneanneme şikâyet ettim diye ikiniz bir olup beni dolaba kapattınız. Saatlerce bağırdım yalvardım umursamadınız, kızın olmasam da kardeşindim neden korumadın beni?"

"Doğduğundan beri nefret ettim senden, hatta annemiz olacak kadın hamileyim dediği andan beri nefret ettim. İşin komik yönü bir değil ikiydiniz, Allahtan ikizin öldü. Benim olanlara ortak olmana katlanamıyordum. Hâlâ da katlanamıyorum. Annemin kolyesini ne yaptınız? Almaya geldim."

Acımasız sözlerine üzülmüştüm, yok bu cadı kadın artık beni asla üzemeyecekti. Annem olmaya para yüzünden katlanmış olsa da ablam olarak beni koruması gerekiyordu.

"Kolye çoktan satıldı, niye satıldı, bil bakalım."

"Senin kim olduğunu babama söyleyeceğim."

"İstediğini yapabilirsin, sadece babamıza söyleme hence, tüm dünyaya yayın yap olsun bitsin. Bu duruma artık beni alet edemeyeceğini sana telefonda söyledim. Annemizin elinde ne varsa tükettiniz, şimdi çalışma zamanınız geldi yan gelip yatmak yok artık."

"Simay çok borçluyuz, senin kenarda köşede hiç birikimin yok mu hiç?"

Allah'ım bu ne biçim kadındı? Yüz ifadesi, sesi öfke ve nefret doluyken birden değişivermiş yalvarır hale gelmişti. "Vallahi sana inanamıyorum, annemi yedin bitirdin, şimdi benim bir lokmacık maaşıma mı göz diktin... Yok, sana verilecek bir kuruşum yok, olsa bile vermezdim."

"Kredi çek, bankalar bize kredi vermiyor."

"Hayır, bak benden çok büyüksün artık aklını başına al, kocan olacak adam senin ona karşı olan zaafını kullanıyor. Alkolik ve kumarbaz, ayrıca..." Söyleyemeyecektim, ruhumdaki yara kanamaya başlamıştı, canımı yakıyordu.

Kalkan kolunu son anda gördüm bileğini yakaladım, kadının gözünü para bürümüştü. "Beni hırpaladığın günler çok geride kaldı sevgili ablacığım. Sana vurmuyorsam benden büyük olduğundan, o işe yaramaz kocana söyle senide bizi de kullanmayı bıraksın, sağılacak inek kalmadı."

Sırtından iteklemeye başladım, evden çıkıp gitmesini istiyordum. Bennu keçi gibi inat ediyordu. Birden "bu adam kim, evimizde ne arıyor?" diye bağırdı.

Ben Borkan'ı unutmuştum, Bennu kolunu koparırcasına elimden kurtardı "Ne işi var bu herifin burada... Eve erkek alırsın ha?"

"Aldım ne olmuş,"

"Seni şıllık ne mal..."

"Yeter artık kim olursanız olun karıma hakaret edemezsiniz."

"Karın mı?"

"Evet, karın, şimdi karımın yarım bıraktığını ben yapmadan çıkın gidin."

Bennu, hâlâ aptalca bir inatla gitmemekte direniyordu. Kolundan çekiştirerek, kapıyı açtığım gibi dışarı çıkardım .. "Bu yaptıklarının hesabını vereceksin küçük maymun." diye bağırmaya başlayınca kapıyı yüzüne kapattım.

Sırtımı kapadığım kapıya dayadım, Borkana bakacak yüzüm yoktu. Küçükken anne, şimdi abla dediğim insanın rezilliğine yakından şahit olmuştu. Yanıma geldi, burnumun tam ucuna .. Eliyle yüzümü kaldırdı "Para meselesi nedir? Bana anlatmak ister misin?"

"Seni ilgilendirmez," dedim elini ittim. Annemin sorunları, annem sandığım ablamın aç gözlülüğü. Ablamın kocasına karşı olan hastalıklı bağlılığı... Babam sandığım enişte bozuntusunun zaafları. Gerçek babamın ailesine karşı gelemeyecek kadar zayıf olması... Hayatım bomboktu... Tüm ailem hayatımın içine etmişti hâlâ da ediyorlardı,

"Simay, ödeyebileceğimizi biliyorsun, para hiçbir zaman sorun olmamalı."

"Asla, anladın mı asla. Benim ailevi meselelerimden doğan olaylara karışmayacaksın. Hele parasal olaylara asla..."

"Ne demek bu, sen benim eşimsin tabi ki seninle ilgi meseleler beni ilgilendirecek"

"Borkan bu olay benimle değil ablamla ilgili, ablamın borçları kendi sorunu. Yeterince yolunduk daha fazlasına izin vermeyeceğim." Para, Borkan için o kadar önemsiz bir olaydı ki, yardım teklifini geri çevirmeme anlam veremiyormuş gibi bakıyordu. "Vaktin var mı?" dedim...

"Bu gün önemli bir işim yok, olursa zaten haber verirler."

"İyi o zaman, dışarı çıkalım bu evde boğuluyorum, hatta ablam ve kocası üst kattayken bu boğulma olayı daha da artıyor"

Sinir bozukluğumla birlikte kolumun sızısı da artmıştı, banyo yaparken ıslattığım sargıları kendi başıma değiştirmem iyi olmamıştı. Ucu açılan sargıyı içine kıvırdım...

"Gel, ya ben değiştireyim ya da pansumana gidelim." Borkan'ın teklifine halıklama atladım "Eczane bile olur, dün gece evde olan sargıyı bitirdim." evden çıkmadan bir ağrı kesici daha aldım...

"Borkan, her şeyi bırakıp tehlike var mı yok mu düşünmeden sadece ikimiz yola çıksak olmaz mı?"

Sadece başını salladı, arabamın anahtarını uzattım. "Sen kullan" dedi, bu sefer ben başımı salladım, "Kolum acıyor sen kullansan çok daha iyi olur."

"Nereye gidelim?"

"Herhangi bir yer, neresi olursa uyar bana. Deniz kenarı olabilir kalabalık olmasın yeterli, biraz rahatlamam gerek."

Yola çıktık, ilk gördüğümüz eczanede durduk. Kolumun durumu tena değildi, ilaç sürüp sargısı değiştirilince rahatladım. Sahil yolundan gitmeye başladık, Borkan İstanbul'u tam bilmiyordu. Bıraktım, nereye giderse orası olacaktı. Başımı koltuğa yaslayıp ona doğru döndüm.

"Çok zaman önce anne ve babasını kaybeden, büyükannesinin yanında yaşamaya mecbur kalan küçük bir kız varmış. On üç on dört yaşlarındaymış, büyükannesiyle birlikte tatile gitmiş deniz kenarında arkadaşlarıyla oynarken kendinden birkaç yaş büyük bir çocuğun, tatile gelmiş olan Arap bir çocuğun ilgisini çekmiş. Arap çocuk, kıza görür görmez âşık olmuş. Kız çocuğa yüz vermemiş, çocuk ne yaptıysa kızı ikna edip gönlünü çalamıyormuş. Dönme vakti gelmiş ama kızdan vazgeçemediğinden kaçırmış. Kız ne dediyse ne yaptıysa çocuğu vazgeçiremiyormuş. Çocuğun ülkesine gelmişler, çocuğun annesi çok kızmış. Görür görmez kızdan nefret etmiş. Kız; onların ülkesine, istediği gelin şartlarına uygun değilmiş. Sarı saçlı, mavi gözlüymüş, oğlunun deli gibi âşık olduğu kızdan nefret etmiş. Oğlu kızın çevresinde dolanıp onun her istediğini yapmaya başlayınca kadının küçük kıza olan nefreti gün geçtikçe büyümüş. Her fırsatta kıza eziyet eder olmuş. Kız hep ağlıyormuş, ülkesine dönmek istiyormuş. Bir süre sonra kaderine razı gelmeye başlamış çocuk kızın kalbini kazanmış. Kız hamile kalınca oğlan kıza daha çok bağlanmış. Ama

anne hoş durmuyormuş ne yapmış ne etmiş oğlanı kızın odasından çıkarıp başka kadınlarla evlendirmiş. Bu hale dayanamayan kızın mutsuzluğu gün geçtikçe büyümüş. Bir kız bebeği olmuş gözünün yaşı dinmiyormuş. Çocuk, artık kızın ağlamalarına dayanamadığından ülkesine dönmesine izin vermiş. Tabi cadı annesi bu duruma çok sevinmiş, kızın tek bir isteği olmuş; kızımın hayatına asla karışmayacaksın. Oğlanın da bir isteği olmuş; asla başka biri olmayacak. Kız nefret ettiği ortamdan kurtulmak için delikanlının teklifini kabul etmiş ülkesine dönmüş. Zaman geçmiş, delikanlı söz verdiği gibi hiç hayatlarına karışmamış. Tabi çocuğun annesinin de bu işte parmağı varmış. Oğlunu nefret ettiği gelinden uzaklaştırmak için ne mümkünse yapmış. Küçük kız anne olunca çok daha çabuk büyümek zorunda kalmış. Bu arada büyükannesi onun yokluğunda ölmüş olduğundan iyice yalnızmış. Neyse seneler geçmiş minik hebek büyümüş annesi gibi erken yaşta evlenmiş. Bu arada kızının evleneceği haberini bir şekilde öğrenen genç adam gelmiş. Ama kızına görünmemiş, uzaktan seyretmiş. Sevdiği kadını tekrar görünce aşkının asla bitmediğini anlamış. Gidememiş, sevdiğinin evine gelmiş, birbirlerini hâlâ sevdiklerinden veya genç kadının senelerdir süren yalnızlığından olsa gerek birlikte olmuşlar. Ertesi sabah genç adam çok mutlu, genç kadın çok mutsuzmuş. Adama gitmesini, bir daha gelmemesini söylemiş. Adam kendisiyle gelmesini istemiş, kadın aynı ortama asla geri dönmek istemediği için reddetmiş. Adam kendi yaşadığı ortamı bırakamıyor, kadın da yaşamak istediği hayattan ayrılamıyormuş. Ve kadın tekrar hamile olduğunu anlayınca çok korkmuş, aldırmak için vakit çok geçmiş. Kimseye ne olduğunu anlatamadığından, anlatmak istemediğinden, yeni evli kızına hamile olduğunu söyleyip doğacak bebeği kendi nüfusuna almasını istemiş. Kız, önceleri buna çok tepki vermiş ama kocasıyla ne konuştularsa, kabul edeceğini söylemiş ve o zamandan sonra annesinin sırtına sülük gibi yapışmış. Hep para istemiş, bunu da elde etmiş. En son iş kurmak için para istemişler kadın yok deyince evi zorla ipotek ettirmişler tabi gezmekten,

kumar oynamaktan, lüks yaşamaktan parayı zamanında ödeyememişler. Banka eve haciz koyunca umursamamışlar kaçmışlar. Tüm yük kadının ve ikinci kızının omuzlarına kalmış. Ama küçük kız büyüyeli çok olmuş, bir bir kendi gerçeklerini öğrenmeye başladığında çok fazla şaşırmamış. İşin doğrusu rahatlamış, hayatında bir şeylerin yanlış gittiğini hep hissetmiş. İşte bu yüzden onu kullanarak öz annesini daha fazla üzmelerine izin vermemeye kendine söz vermiş."

"Küçük kız doğru karar vermiş, bazı insanlara ne kadar verirsen ver gözü doymaz. Babana gerçek baban olduğunu ne zaman söyleyeceksin?"

"Bu benim sorunum değil, annemin sorunu. Babama kızgınım uzun süre kızgınlığım devam edecek. İlk bana söylemeli fikrimi almalıydı, beni yok sayarak kendi kurallarını uyguladı. Kadın değil de erkek olsaydım aynı şekilde davranabilir miydi acaba?"

"Küçük kızın hayatından hiç bahsetmedin."

Durmuştuk, arabayı deniz kenarına çekmişti. Benim olmayan hikâyeyi, anladığım kadarıyla anlatmaya çalışırken fark etmemiştim. Koltukta doğruldum, deniz pırıl pırıldı hafif dalgalar güneşin ışıklarıyla dans ediyor gibiydi. Omzumu silktim, "Belki başka bir zaman küçük kızın hikâyesini de anlatırım. Bak simitçi geçiyor, hiç yedin mi?"

"Hayır."

"Eh zamanı geldi." Dışarı çıktım, simit arabasına doğru yürüdüm. Tam istediğim gibiydiler. Taze gevrek bol susamlı taş fırın simitleri. Aslında yanına çay güzel olurdu ama şu an çay alacak yer yoktu, satıcının buzluktan çıkardığı ayranlardan alıp arabaya döndüm.

"Yemeğe giderdik."

Simidin birini burnunun ucuna uzattım. "Bak mis gibi kokuyor, yanında biraz peynir olsaydı daha güzel olurdu ama ayranla idare edeceğiz. Hadi ısır."

Sanki yılana bakar gibi bakıyordu, dudaklarına dayadım, öpmekten hoşlandığım dudaklarına..."İnat etmede ye, senin ülken de benzer yiyecekler görmüştüm."

"Varsa da ben yemedim." dedi, ağzını açtı simidi elimden bırakmadım ilk tadı aldığında yüzünün ifadesini merak ediyordum. Isırdı çiğnemeye başladı, elimden alıp biraz daha ısırdı. Ayranı açıp eline verdim, "Beğendin mi?" dedim başını salladı konuşacak hali yoktu ağzını simitle doldurmuştu. "Senin alıştığın gibi bir kahvaltı değil ama basit yiyecekler çok çeşitli kahvaltıdan daha lezzetli olabilir."

Borkan'ın telefonu çalınca yemeğe ara verdi, tabi onun işi vardı bense işsizdim. Zamanımı nasıl geçireceğimi bilemiyordum. Sinemaya mı gitseydim, tek başıma gidemeyeceğim de ortadaydı. Hasret'i çağırsam onu da tehlikeye atabilirdim. Adamların hareketlerini tahmin edemiyordum. Ne yapacakları, ne zaman ortaya çıkacakları belli değildi. Kuveyt asilzadeleri ellerini çabuk tutup bu duruma çözüm bulmazsa harekete geçecektim. Kendi vatanımda, onlar yüzünden kısıtlı yaşamaya niyetim yoktu.

Borkan imzalaması gereken dosyalar olduğunu, istersem kendisiyle gelebileceğimi söyleyince reddettim. Tekrar o binaya girmeye niyetim yoktu, eski sevgilisinin hayali hâlâ gözlerimin önündeydi. Esmer bomba, haştan aşağı ben kadınım diyordu.

"Eve gideceğim işlerim var."

"Gidelim dosyaların eve getirilmesini söyleyeceğim."

"İnatçısın değil mi?"

"Senin kadar olmasam bile evet inatçı sayılırım."

"Ben neye inat ettim ki?"

"Neye etmediğini düşünmek çok daha kolay..."

Yine ufaktan atışmalarımız başlamıştı, Borkan'ın yüzü kızgın değil keyifli görünüyordu. Benimle didişmek hoşuna gidiyordu beyefendinin, benim hoşuma gittiği gibi.

Eve adam getirtmesindense iş yerine gitmek çok daha mantıklıydı, fazla uzak değildik. "Yukarı çıkmam seni arabada beklerim."

"Tamam, iki dakikada hallederim, birkaç ev bakacaktım benimle dolaşmaya ne dersin?"

"Vaktim bol, bildiğin gibi boş gezenin boş kalfalığını yapıyorum da evi ne için bakacaksın?"

"Türkiye'de uzunca süre kalmayı planlıyorum, otellerde kalmayı sevmiyorum."

"Ne yani benim evimden taşınacak mısın?"

"Beğeneceğimiz ev bulursak birlikte taşınırız. Daha korunaklı bir ev bulmalıyız."

"Bu kaçma kovalamaca işi ne kadar sürecek, bir deli kuyuya taş attı kırk akıllı çıkaramadı gibi bir durum oldu. Tehditleri gerçek bile olmayabilir, sırf onlar yüzünden daha ne kadar huzursuz olacağız."

"Bilmiyorum Simay, ben de bu belirsizlikten hoşlanmıyorum." Arabayı şirketinin olduğu binanın karşısına park etti. "Hemen gelirim" diyerek inip binaya doğru yürümeye başladı. Gözlerim onu takip ediyordu, adam takip edilmeyecek gibi değildi. Temkinli, kendinden emin geniş adımlarla, yırtıcı ve bir o kadarda asil, panter zarafetiyle yürüyordu. Birkaç kadının çekinmeden arkasından baktığını görünce huzursuz hissettim. Adam yürüyen efsane gibiydi, böylesi bir erkek eğer kendi istemezse asla elde tutulamaz, terk edilme endişesi veya başka kadın olur endişesi yüzünden ömür boyu huzursuz yaşanırdı.

Bir yanım; bırak kendini adamın keyfini çıkar derken, bir yanım da bu adama tutulursan parçalanır bir daha da toparlanamazsın diyordu.

İşi uzun sürmüştü, beklemekten sıkılmaya başlamıştım. İnat etmem gereksizdi, telefonumu çıkarıp babamı aradım. İlk çalışta açıldı...

"Simay,"

Dedem diye bildiğim babamın sesini duymak, gerçek babam olduğunu bilerek konuşmak değişik geliyordu. Tam ne hissettiğimi bile bilemiyordum, son günlerde hayatımda o kadar ani değişiklikler oluyordu ki uyum sağlamakta zorluk çekmeye başlamıştım. "Beni dinlemeni istiyorum, fikrimi sormadan beni ateşin içine attın. Hiç istemediğim halde kendimi evli olarak buldum. Beni düşürdüğünüz bu durumdan kurtarmak için ne yaptığınızı bilmek istiyorum."

"Borkan sana kötü mü davranıyor?"

"Ben ne soruyorum siz ne soruyorsunuz, mecburen oluşan bir evlilikten ne beklentiniz olabilir? Beni önermeyecektiniz, benim için ısrar etmeyecektiniz. Borkan istenildiği gibi Kerima ile evlenmiş olsaydı olaylar daha basitleşir benimle birlikte bu saçma endişenin acaba ne zaman ne olacak endişesinin içine girmezdi."

"Borkan da sende ısrar etti."

"Her neyse şimdi bir daha soruyorum Kral ve siz ne yapıyorsunuz?"

"Uğraşıyoruz Simay, adamlar bir süredir sessizler. Khalifa aşiretinin başı Calut Kralımızın görüşme talebini rahatsız olduğunu öne sürerek reddetti."

"Belki ölür de kurtuluruz demem çok yanlış olmaz herhalde."

"O ölür oğlu Kaid yerine geçer, o ölür bir başkası. Bu tür aşiretler yedi başlı yılan gibidirler her kesilen başın yerine yenisi çıkar. İşte bu yüzden Kral'ımız orta yolu bulmaya çalışıyor."

"Bir an önce bulmalısınız, hayatım sizlerin yüzünden mahvoluyor. Önümü göremiyorum bu belirsizlikten kurtulmalıyım." Evet, kurtulmalıydım, duygularım karmakarışıktı...

"Simay seni çok iyi anlıyorum, tehlikede olmanı, üzülmeni hiç ister miyim? Ben senin babanım."

Aramızda kısa bir sessizlik oluştu "Simay?"

"Ne zaman öğrendin?"

"Karşı çıkmadığına göre sen de öğrenmişsin, Bennu aradı."

"Gerçek mi? Evet öğrendim annemle babamın ne birbirleriyle yaşayabildiklerini ne de ayrılabildiklerini öğrendim. Anne ve babanın ilişkilerinin belirsizliğini biz çocukların çektiğini hâlâ da çekmeye devam ettiğini öğrendim. Tüm sorunlar sen ve senin ailenden kaynaklanmış, kaynaklanıyorken anneme bir söz söyleyemedim. Niye, niye eşine koca gibi çocuklarına baba gibi sahip çıkmadın?"

"Sorumluluklarım çok fazlaydı Simay, ailenin tek erkeği olmanın zorluklarını bilemezsin."

Ses tonunda bıkkınlık, yılgınlık vardı yine de bizlere sahip çıkmayı bilmeliydi."İşte buyurun, kadınlara biraz hak vermeyi

deneseydiniz, bu kadar zorluk çekmezdiniz. Neyse bu benim değil sizin sorununuz. Sorumlulukları öne sürerek birçok insanın mutsuzluğuna neden olmuşsunuz. Sizden istediğim başıma sarmış olduğunuz bu belayı bir an önce çözümlemeye çalışmanız. Baba olarak sizden başka hiçbir beklentim yok, sakın Bennu ile beni karıştırmayın."

"Biliyorum kızım, senin ne kadar özel biri olduğunu biliyorum."

"Söyleyeceklerim bu kadar, kısa sürede bir çözüm bekliyorum." Telefonu kapattım, sesimin tonu kızgın olsa da ellerim heyecandan buz kesmişti, titriyorlardı. Arabanın içi klimadan soğuktu güneşe ihtiyacım vardı. Camı açmaktansa dışarı çıkmak çok daha hoşuma gidecekti. Kalabalık inanılmazdı, trafik yoğundu nefes alınacak alan kalmamış haldeydi. Arabaların, otobüslerin egzoz dumanları motor gürültüleri, insanların koşuşturmaları, sesleri beynimde patlıyor gibi oldu.

Sokaklardaki insanların çokluğu işsizliğin ne boyutlarda olduğunun da göstergesiydi.

Önümde bir kadın yere düşünce hemen eğilip kaldırdım "İyi misiniz?"

"Dizlerim acıyor."

"Kötü düştünüz, su getirmemi ister misiniz?"

"Biraz dinlenmem yeterli."

Kadın çarşaflıydı, dizlerinin ne halde olduğunu göremiyordum. Kolundan tuttum biraz ileride olan banka doğru yürütmeye başladım. Belime dayanmış olan metalin ne olduğunu bilmemem için aptal olmam gerekirdi. "Sakın ters bir hareket yapayım deme, kesin emir var, ya benimle geleceksin ya öldürüleceksin."

İnsanlar yanımızdan gelip geçiyor, kadının kumaşın altında ustalıkla sakladığı silahı görmüyorlardı.

Bir an gülmek istedim hem de kahkahayla gülmek. "Oooo hoş geldiniz gözüm yollarda kalmıştı."

Kadının karakaşları hayretle yukarı kalktı. "Dalga geçecek durumda değilsin, sözümü dinle taşkınlık yapmadan yürü."

Silahın namlusunu belime daha çok bastırdı. "Bunca insanın içinde beni kaçırabileceğini veya öldürebileceğini mi düşünüyorsun? Hadi yaptığını düşünelim ya sonrası?"

"Sonrası benim için yok, efendim için ölürüm. Bana cennet vaat edildi."

İşte buna gülünürdü, "Emin ol; Allah, insan öldürün, cinayet işleyin ben sizi cennetime alırım diyordur."

"Fazla konuşma yürü dinsiz pislik."

"Bak kardeşim, yol yakınken bu saçmalıktan vazgeç."

"Ben senin gibilerin kardeşi değilim, alay etmeyi bırakmanı tavsiye ederim. Ya itiraz etmeden gel ya da öl."

Bu kadın kendinden çok fazla emindi, araştırma yapılmadan üzerime adam salacak kadar aptal değillerdi, civarda başkaları da olmalıydı. Kadınla itiraz etmeden yürümeye başladım. Duvara dayanmış adam bize bakarak sırıttı, elde var bir. Yere oturmuş dilencilik yapan bir başka adam yerinden doğruldu, elde var iki. Bize doğru yürümeye başladıklarında birlikte oldukları da ortaya çıkmıştı.

Adamların fazla yaklaşmasına izin vermemeliydim, çıplak elle dövüşmek ayrıydı silah belime dayanmış halde tehlikeye atılmak ayrıydı. Beyinleri yıkanmış insanlardan her tür kötülük beklenirdi. Ya canlı ya ölü diye emir alındıysa, öldürmekten çekinmeyecekleri ortadaydı. Sevgili kocacığımın mükemmel gizlenen adamları nerelerdeydi acaba? Öyle iyi gizleniyorlardı ki beni görmüyorlardı beceriksizler.

Biraz daha yürüyecek olursam tehlikeye girecektim, bu kadında silah varsa öteki heriflerde daha fazlası olmalıydı.

Kaldırımın yanında polis minibüsü durduğunda nerdeyse gülecektim, bize doğru yürüyen adamlar birden ortalıktan yok oldular.

"Ne haber Simay?"

Ender ve birkaç arkadaşım daha açtıkları camlardan seslenince belimdeki silahın çekildiğini fark ettim. Kadın bu günlük cennette yaşama planını ertelemiş olsa gerek bir anda yanımdan çekiliverdi. Dönüp peşinden bile bakmadım, yakalatmam çözüm

değildi, biri gidip biri gelecekti. Kuveyt ekâbirleri bu işi sonlandırmazsa mevzu devam edecekti.

"Ne olsun Ender, göreve mi?"

"Göreve gidiyoruz, yanındaki kadın kimdi?"

Omuzlarımı silktim. "Hiç önemsiz biri, düşmüştü yerden kaldırdım." Ellerindeki telsizlerden ses gelince veda ederek hareket ettiler. Giden aracın ardından baktım, arkadaşlarımla olmak onların şakaları, konuşmaları, sabahlara kadar süren görevler, uykusuzluklar. Bir zamanlar hıktığımı söylediğim olayları şimdi özlemle arıyordum.

"Simay iyi misin?"

Borkan gelmişti "Seninkiler buradaydı" diyerek cevap verdim.

"Biliyorum."

İşte bu sözüne şaşırmıştım "Arkadaşlarım gelmeseydi neredeyse kaçırılıyordum, şimdi bildiğini mi söylüyorsun?"

"Adamlarımı küçümsüyorsun."

"İki adam ve bir kadın kaçtılar."

"Kadın yakalandı."

"Ne olacak, yakalanması neyi değiştirecek?"

"Caluta karşı koz olarak kullanılmak üzere Kuveyt'e gönderilecek."

"Kadının beyni yıkanmış halde, işe yarayacağını düşünmüyorum." dedim arabaya doğru yürüdüm. Nebi koşarak yanımıza geldi. "Kadın öldü efendim."

"Nasıl? Neden hemen hastaneye götürmediniz?"

"Arabaya bindirdik, birden fenalaştı ağzı köpürmeye başladığında parmağında ki yüzüğün açılmış olduğunu gördük. Hastane için çok geçti efendim, kan kusarak acıdan kıvranarak öldü Abbas siyanür içtiğini söyledi."

Borkan'ın yüzü kararmıştı. "Gereğini yapın." diyerek araba ya bindi. Yanına oturdum hareket ettik. Amaçsızca gittik gittik, çevreme bile bakmıyor nereye gittiğimizi sormuyor sormak istemiyordum. Kadın benden büyük değildi, gencecik hayatlar nasıl kolaylıkla yok edilebiliyordu. Hem de kendi istekleriyle kendi

canlarını alabilecek kadar nasıl beyinleri yıkanabiliyordu. Kadına cennet vaat edilmişti ve aptal kadın buna inanmıştı... Nasıl bu kadar gözleri kararabiliyor delikli kuruşla iki para etmez insanların sözüne, kendi hayatları yanında masum insanları bile öldürecek kadar kanabiliyorlardı. Kadını ne yapacaklarını sormadım, bilmek istemedim. Düşünecek olursam yetkilileri haberdar etmem gerekecekti. Onları karıştırmam beni olayların içine çekecek ortalık iyice çarşamba pazarına dönecekti.

***

Uzun süre arabayla dolaştık ama tilkinin dönüp dolaşıp geleceği yer kürkçü dükkânı sözü gibi eve geri döndük. Ablamın evinin ışığı yanıyordu, pencereden baktığını gördüm, bunu fark ettiğimi görünce perdeyi kapattı. Hadi annem olmadığından anne sevgisi duymamıştı, abla olarak da mı beni hiç sevmemişti. Aynı kanı taşıdığı insana bu kadar uzak ve sevgisiz olması inanılır gibi değildi. Ya ben, ben onu seviyor muydum? Ablam olduğunu öğrendikten sonra içim rahatlamıştı. Sevgi duymayan bir kalbim olduğunu annemi hiç sevmediğimi psikolojik sorunum olduğunu düşünerek uykusuz geceler geçirmiştim. Gerçeği öğrendikten sonra bile duygularımda değişiklik olmamıştı. Hissettiğim üzüntüydü, bana bir adım gelse ona on adım gideceğimi biliyordum. İkimizde kendi odalarımıza çekildik, henüz uyku için çok erkendi. Eşofmanlarımı giyip odamdan çıktım, düşüncelerimi dağıtmalıydım, televizyonun karşısındaki koltuğa oturdum Borkan'ın odasından çıktığını duydum. Mutfağa gitti, biraz sonra elinde iki fincan kahveyle geldi, birini bana uzatıp yanıma oturdu. Borkan da benim gibi rahat giyinmişti...

"Eee ne izliyoruz?"

"Senin istediğin bir yer var mı? Film seyretmeyi düşünüyordum."

"Olur, hangi filmler var?"

"Polisiye, korku .."

"Filmlerin de senin gibi."

"Nasıl?"

"Katı, soğuk." dedi, sözlerine biraz bozulmuştum... "Ama" diyerek elini uzatıp, önüme düşmüş olan saçımı kulağımın arkasına koydu. "Ama göründüğün gibi olmadığını biliyorum, dış görünüşün soğuk olsa da için sıcacık." diyerek uzanıp dudaklarımdan hafifçe öptü. Kahve ve Borkan ikisi bir arada mükemmel bir karışım olmuştu. Bir huse daha kondurdu kendimi derin öpücüğe hazırladığım anda geri çekilip ayağa kalktı. Televizyonun önüne gitti, "Bakalım ne filmler varmış" dediğinde, şaşkınlığımdan kurtulmaya çalışıyordum.

"Vay, hiç tahmin etmezdim ama romantik filmlerde var."

"Annemin olmalı, seyretmedim."

"Korku veya polisiye izleyeceğimize bunlardan birini seyredelim."

"Vay, senin romantik film seyredeceğini hiç tahmin etmezdim."

"Neden olmasın, biraz romantizmin hiç kimseye zararı olmaz. *Melekler Şehri*'ne ne dersin? Fantastik-Romantik herhalde..."

"Olur, Nicolas Cage filmlerini severim."

Film gerçekten çok güzeldi, hele son sahnede melek olmaktan onun için vazgeçtiği, sevdiği kadın ölünce adamın yaşadığı acı ve isyan hali çok güzel yansıtılmıştı. Borkan yine ayağa kalktı. "Yeni bir filme ne dersin?"

"Seyredelim" dedim. Seçimi ona bırakarak mutfağa geçtim, peynir, marul, domates kullanarak sandviç hazırladım. Yanına meyve suyu aldım, teşekkür ederek elimden aldı. Tekrar film başladı bu seferki *Altıncı His*'ti birkaç kez seyretmiştim. Böylece Borkan'ın film zevkini de öğrenmiş oluyordum. Fantastik filmleri seviyordu.

Sıcaktı çok fazla sıcak... Koltuğun üzerinde uyuyakalmıştım. Borkan'ın bedeni yarı yarıya üzerimde sayılırdı. Başım boynunda sırtım tam göğsünde, kalçalarım onun kasıklarına yapışmış haldeydi. Bacağını bacaklarımın üzerine atmıştı. Kocaman sıcacık bir koza gibiydi, kıpırdamadım, canım kıpırdamak istemedi.

Vücudunun verdiği hisler, rahatlık, çok güzeldi. Kendimi narin, savunmasız bir gibi hissediyordum. Güçlü olmaktan hükmüştüm. Onun gücüne, beni korumasına şu an için ihtiyacım vardı. Biraz daha, kısacık bir an daha, kendimi geriye ona yasladım kollarını daha çok sıkılaştırdı. Uyuyordu, derin düzenli soluklarından uyuduğu kesindi. İstem dışı, dişisini koruyan erkek gibi daha çok sarıldı. Gözlerimi kapattım, rahattım, çok fazla rahattım. Bir gün bu adama tam anlamıyla teslim olacağımı biliyordum. Kalbimi kırılmaktan korumak için; bedenini kabul edecek, kalbimi asla vermeyecektim.

Kapının zilini duydum. Kim geldiyse geri gider miydi acaba? İkinci kez bu sefer uzunca süre basılınca saatime baktım, henüz sekizdi. Borkan'ın kolunu belimden ayırmaya çalıştım kıpırdamadı... "Bırak çalsın, ses çıkarmayınca kim geldiyse gider," dedi, kolunun çemberini daha çok daralttı.

"Simay açsana kapıyı, içeride olduğunuzu biliyorum."

Ablam Bennu oldukça ısrarla bağırıyor bir taraftan kapıyı yumrukluyordu. Kalkmaktan başka çarem kalmamıştı. Kapıyı açtım "Ne istiyorsun?" dedim. Ablam çok üzgün bakıyordu.

"Simay barış teklif etmeye geldim, ben yaptıklarımdan, sana karşı olan davranışımdan dolayı çok üzgünüm."

"Bu kadar çabuk değişim göstermene hayret ettim."

"Sen haklıydın Simay. Bütün gün düşündüm, anneme de sana da çok haksızlık ettim. Bak yemek hazırladım, hem evliliğini kutlarız hem de kardeş olmamızı ha ne dersin?"

"Biz biraz evvel yedik."

"Lütfen Simay kırma beni, tekrar bir aile olmaya çabalıyorum. Hem çok ağır yiyecekler değil, senin çok sevdiğin tatlıdan yaptım."

"Abla vakit geç oldu, yarın akşam olsun. Borkan uyuyor."

Ablamın yüzü beş karış oldu "Özür dilerim Simay, bu kadar çabuk affetmeyeceğini bilmeliydim. Hata benim..." diyerek sırtını döndü... Bana barış dalı uzatıyordu, her ne yapmış olursa olsun ablamdı.

"Abla o güzel tatlından getirirsen çok sevinirim" dediğimde,

yüzünde büyük bir gülümsemeyle geri dönüp baktı. "Hemen getiriyorum bekle beni, tatlıma dayanamayacağını biliyordum. Çocukluğundan beri çok seversin."

Koşarak merdivenlere yöneldi. Kısa sürede geldi, elindeki kocaman tabağın üzerinde bol pudra şekerli elmalı kurabiyeler vardı. Tabağı uzattı bir tane alıp ağzıma attım. "Nefis olmuşlar ellerine sağlık."

"Afiyet olsun canım, sonra konuşuruz. Bol bol ye yukarıda daha çok var, az geldiyse daha çok getireyim."

"Gerek yok şimdilik yeterli, iyi geceler."

Salona geri döndüğümde Borkan da uyanmıştı, elimdeki tabağı sehpaya bıraktım "Meyve suyu alıp geliyorum, ablam elmalı kurabiyeyi çok güzel yapar."

İçinden birini daha alıp ağzıma attım gerçekten çok gevrek olmuştu, Bir tane daha aldım, Borkan kalkıp bileğimi tuttu elimi çevirdi kurabiyeyi kendi ağzına götürdü çiğnedi hâlâ elimi bırakmamıştı, "Güzel olmuş, pudra şekerine yazık olmasın."

Parmaklarıma pudra şekeri bulaşmıştı, ne yapacağını anladığımda çok geçti. Parmaklarım teker teker ağzında kayboluyor. her emişi içime alevler salıyordu. Durum fenaydı, bacaklarım resmen titremeye başlamıştı. Elimi çektim "Bir film daha izlemeye ne dersin?" diye çekinerek sordum. Uzanıp beni kollarına alsaydı artık ona itiraz edecek halim kalmamıştı. Kendini gerisin geriye koltuğa bıraktı "Edelim bakalım, bu sefer sen seç."

Aptal adam, aptal, geri çekileceği tutmuştu. Filmi koydum, en korkunç filmi seçtim belki ateşimin sönmesine yardımı olurdu. Mutfağa gidip meyve sularımı aldım, tabağı koltuğa aramıza koydum, bir nevi bariyerdi yoksa adamın boynuna sarılmam işten değildi. Meyve suyunu uzattım, bir nefeste içti. Kurabiyeler neredeyse bitmişti.

"Biraz abarttım herhalde, canım tatlı istemiş."

"Ablam gerçekten güzel yapar, mutfak işinde çok beceriklidir. Boş gezmeyi bırakıp yemek yapıp satsa çok başarılı olacağından eminim. Belki çalışırsa paranın değerini de anlar, savurganlıktan

vazgeçer." Kurabiyenin geri kalanını yedim, tabakta kalan pudra şekerini parmağımla temizledim. Borkan tabağı temiz görünce güldü. "Yıkamaya gerek kalmadı."

"Bir ortak yön daha bulduk, ikimiz de tatlı seviyoruz."

Koltuğa tam anlamıyla yayıldım, kolunu sırtıma doğru uzatınca karşı çıkmadım. "Patlamış mısır ister misin?"

Eliyle midesini ovuşturdu "Şiştim, bir lokma yiyecek halim kalmadı. Uyku bastırdı."

"Filmi seyretmesek de olur, hadi yatalım." deyince birden gözleri parladı. "Beraber mi?"

"Hayır canım, sen kendi odanda ben kendi odamda."

"İnadından ne zaman vazgeçeceksin?"derken tembel bir ifadeyle elini uzatıp, yanağımın üzerine düşmüş saçımı tuttu, parmaklarının arasında ovuşturdu. Kulağımın arkasına sıkıştırıp elini burnuna götürdü. "Her zaman güzel kokuyorsun, yeni açmış bahar çiçekleri gibi. Koklarsın için bayılır ama yine de derin bir nefes alıp kokuyu içine çekersin, sonsuza kadar yüreğinde hapsetmek istersin, işte böylesi inanılmaz cezbedici bir kokun var."

Kıkırdadım, yorgunlukla başımı koltuğa yasladım. "Ağzından bal damlıyor, bu sözlerle çok kadın tavladın mı?"

"Sen çok fenasın, her sözün altında bir art niyet arıyorsun."

Aynı koltukta, başlarımız arkaya yaslanmış şekilde birbirimize bakıyorduk. Elimi uzattım, parmaklarımla saçlarını geriye ittim. Elimi tuttu avucumun içini öptü, tekrar başını geriye yasladı. Elimi bırakmamıştı, göğsünün üzerine koydu, bacaklarımı altıma topladım, vücudum rahat etmekten başka hiçbir şey istemiyordu. Borkan gözlerini kapadı, film kendi kendine oynayıp duruyordu. Çığlık sesleri, vahşi homurtular, kalkıp kapatmayı bile canım istemiyordu... Başımı biraz daha Borkan'a yaklaştırıp uyuyuşunu seyretmeye başladım.

***

Sesler duyuyordum, film bitmemişti yine uyumuş olmalıydım... "Zarar vermeyeceksiniz değil mi?"

"Hiç merak etmeyin."

"Parayı istiyorum, söz verdiğiniz parayı..."

"Şimdi değil, paketler yerine ulaştığında parayı alacaksınız."

"Böyle söz vermediniz, ya hemen parayı verirsiniz ya da polise telefon açarım."

Ablamın sesiydi, içeri niye girmişti. Konuştuğu adamlar kimdi?

Neden gözlerimi açamıyordum. Bir şamar sesi duydum. Ablam çığlık attı, gözlerimi araladım, kıpırdayamıyordum. Felç geçirmiş gibi hiçbir yerimi hissetmiyordum. Adamlar, görüş mesafemde adamlar vardı. İki adam... Sabah gördüğüm adamlardı, bulanık görünüyorlardı ama onlardı.

Adamlardan biri ablamı düştüğü yerden kaldırdı, yapabildiğim kadar gözlerimi çevirdim. Borkan, yerde yanımdaydı yüzü bana doğru dönük, gözleri kapalıydı... Seslenmek, onu uyandırmak istedim sesim çıkmadı. Elimi uzatmak istedim birkaç santim anca kıpırdatabildim. Parmaklarım parmaklarına değdi, buz gibilerdi. Ölmüş müydü? Yüreğim yandı kavruldu...

"Söz verdiniz, para verecektiniz."

Bu sefer duyduğum, Eniştem olacak puşt, Fikret'in sesiydi... Adamlardan biri karnına yumrukla vurdu, "Efendimizin selamı var, para yerine bunu yolladı."

Duyduğum, susturucu takılmış silahtan çıkan kurşunun ete kemiğe girerken çıkardığı sesti, ağır vücut, çuval gibi yere düştü. Ablamın çığlıkları, yalvarmaları...

"Nasıl öldürürsünüz kocamı, biz size hiçbir şey yapmadık. Sizi mahvedeceğim bu yaptıklarınız yanınıza kalacak mı sanıyorsunuz"

"Kadın, kocanın yanına gitmeye niyetin var herhalde..."

"Barbarlar, yalancılar, katiller..."

"Hah karı çıldırdı, kendi kızını bize parayla satıyor sanki sudan çıkmış ak kaşık gibi hakaret ediyor. Öldür şunu, çenesini çekemem."

Ablama sus demek istedim, diyemedim. Kocasının cesedine sarılmış adamlara küfür edip duruyordu. Adam ablamı zorla yer-

den kaldırdı susturucu takılmış silahı alnıma dayadı, canımı bağışlamaları için yalvardığım duyabiliyordum. Adam gülerek tetiğe bastı... Ablam tam önüme düşmüştü alnımın ortasına giren kurşundan çıkan kanlar yüzünün etrafına yayılıyor korkuyla açılmış olan ölü gözleri bana bakıyordu.

***

Kulağıma Arapça konuşmalar geliyordu. Sert bir zemin üzerinde yatar haldeydim, ellerim, bacaklarım bağlıydı. Gözlerimi zorla açtım hâlâ zamkla yapışmış gibiydiler. Otobüs, hayır uçaktaydık, küçüktü ama uçaktı. Motorun gürültüsü kulağımın içinde gibiydi, yan yattığım yerden birkaç sıra önde oturan adamların ayaklarını görüyordum. Kımıldamak iyi miydi kötümüydü? Ben kararımı vermeden adamlardan biri ayağa kalktı. Hemen gözlerimi kapadım...

"Karı tüm uyku ilacını vermiş olmalı, baksana hâlâ ayılamadılar."

Adam çoğul konuşuyordu, şükürler olsun Borkan ölmemişti, o da buradaydı...

"Koltuğa oturtalım şunları."

"Ne gerek var, tüm zamanları kuş tüyü yatakların üzerine geçmiştir, birazda sert zeminde yatsınlar."

"Yaklaşıyoruz, bu halde dışarı çıkaramayız. Ayaklarını çözelim kolları bağlı kalsın."

Adamın elleri ayak bileklerime değince tepki vermemek için dişlerimi sıktım. Diğeri "düz tut şu karıyı" diye bağırdı. Başımdan aşağı çuval gibi bir şey geçirildi. Koltuğa bırakıldım, ağzım yüzüm her yerim kapalı gibiydi. Nefes alıp verdikçe önümdeki kumaş parçası yüzüme değiyordu. Başım göğsüme doğruydu, gözlerimi yavaşça araladım tahmin ettiğim gibiydi. Burkaya benzer çarşafın içindeydim göz hizamda ki kumaş parçası kafes halinde dikilmişti. İnleyerek başımı arkaya attım... Çevremi görmeli, kimlerle bir arada olduğumu anlamalıydım. Adamlardan biri gözümün önündeki peçeye elini uzatınca gözlerimi telaşla kapadım. "Bu uyanıyor herhalde."

Diğer adam "Bırak uyanmaları işimize gelir, taşıyacak değiliz." deyince adam elini geri çekti.

"Ya herif ne yapacağız, kadını giydirdik asıl bu sorun."

"Ona da bir burka giydirin olsun bitsin, en iyi gizleme yolu."

"Ya burkalar buna kısa gelir."

"Görücüye çıkmıyor herhalde yüzü kapansın gerisi önemli değil. Küçük havaalanına iniş yapacağız adamlarımız bekliyor olacak."

Ne kadar süredir yoldaydık, Borkan'ın adamlarına ne olmuştu? Ablam ah ablam, annem ablamın öldüğünü duyunca mahvolacaktı. Tam yanıma ağır bir vücut bırakılınca içim rahat etti, Borkan olmalıydı. Adım seslerini dinliyordum, adamlar uzaklaştılar, başımı hafifçe çevirdim Borkan'ın başı önüne kıpırtısız duruyordu. Adamlar dediklerini yapmışlar ona da burka giydirmişlerdi. "Borkan uyan iyi misin?"

Borkan'ın bu kadar kendinden geçmiş olması inanılmazdı.

"Ben uyanığım, ya sen iyi misin?"

"Of şükür, bir şeyler yapmalıyız. Calut'un eline geçecek olursak ölümümüz kaçınılmaz olacak."

"Üç adam var, pilot kabininde iki kişi olsa beş kişi eder hepside silahlı."

"Yere inersek işimiz bitik."

"Çok geç uçak inişe geçti."

Adamlar bize doğru yürümeye başlayınca eski pozisyonumu aldım. İçlerinden biri Borkan'ı dürtükledi, Borkan üzerime doğru yığıldı.

"Ne yapacağız bunları ikisi de leş gibi uyuyor."

"Adamlara arabayı uçağa iyice yanaştırmalarını haber ver."

Birden adamların konuşmaları heyecanlandı. "Havalimanını polis doluymuş, buraya inemezsiniz rotanızı başka yere çevirin diyorlar."

"Kahretsin, pilota söyle ilk kararlaştırılan yere insin hemen."

Bizim kaçırıldığımızdan haberleri olmuştu, eninde sonunda bu durumdan kurtulacaktık. İçim umutla doldu.

"Nasıl haberleri olmuş?"

"Bizimle ilgisi yok, yabancı devlet adamlarından biri ziyarete geliyormuş ondan polisler varmış. Şunların kemerini bağlayalım, bir de yaralarıyla uğraşamayacağım."

Adamın sözlerini duyunca tüm umutlarım balon gibi söndü... Kemeri yanımdan çeken adam ağır hareket ediyordu. Elinin belime değdiğini hissettim, adam resmen beni parmaklarıyla taciz eder haldeydi. Birden adamın başı savruldu, diğer adam vurmuş olmalıydı. "Ulan uçkurunu düşünmenin zamanı mı şimdi? Karıyı ellemeyi bırak."

Nihayet başımızdan çekildiler, Borkan'ın nefesi hızlanmıştı, tepki vermemesi için ettiğim dua duyulmuş olmalıydı. "Borkan, her ne olursa olsun sakın tepki verme, kendimize geldiğimizi bilmemeliler."

"Sana bir kez daha dokunurlarsa tepkisiz kalacağımı sanmıyorum."

Neredeyse fısıltıyla konuşsak da her an duyulma riskimiz vardı, sustuk... Beş dakika geçti geçmedi uçak tekrar inişe geçti. Başımı hafifçe yan cama çevirdim nereye indiğimizi görmek istiyordum. Sonsuzluğa inmiş gibiydik, gördüğüm manzara hiç iç açıcı değildi. Borkan yanımdan kaldırıldı...

"Gülle gibi bu herif..."

"Dikkat et aman bir yerine bir şey olmasın, efendimiz onun cezasını kendi verecek."

İki kişi bacaklarından kol altlarından tutup götürürlerken, diğerleri beni aynı şekilde taşımaya başladı. Allahtan etek giymemiştim. Çevrede görebildiklerim birkaç eski hurdaya çıkmış uçak, bir helikopterdi. Çevreyi çeviren tel çitler bile paslanmıştı. Bir şekilde harekete geçmeliydik. Karga tulumba taşınırken nasıl harekete geçeceğimi de bilemez haldeydim. Yüzümde ki örtünün kafes kısmı kaymıştı hiçbir şey göremediğim gibi nefes alamayacak duruma gelmiştim. Sıcaktı, çok fazla sıcak, getirildiğimiz yeri tahmin etmek zor değildi. Kuveyt olmalıydı, tabi yanılmış da olabilirdim, civar ülkelerden biri de seçilmiş olabilirdi.

"Araç nerede, aptal herifler"

"Rota değişince öbür havaalanından gelmeleri zor olur, bekleyeceğiz."

"Beklemek mi? Araç bulun hemen, birilerinin dikkatini çekersek sonumuz olur. Ivır zıvır insanları kaçırmadık. Bunlar Kuveyt'in en zengin adamlarının çocukları. Omar Borkan Al Fayed'i görürlerse işimiz biter."

Adamın bağırmasıyla birkaç kişinin koşma seslerinden doğan patırtıyı duydum. Böyle bir yerde araç bulması fazla sorun olmamalıydı. Küçük araç olursa adamlar dışarıda kalır kurtulma şansımız fazlalaşırdı diye düşünürken kamyon motorunun homurtusunu duymamla hayal kırıklığına uğradım.

Kapalı kasa kamyonet gibi bir aracın içine konduk. Çok sıcaktı, nefes alamıyordum, üzerimdeki eşofmanlar ikinci bir deri gibi üzerime yapışmıştı.

"Kumaşları çıkar, ellerini de çöz. Yolumuz uzun, gidene kadar havasızlıktan ölmelerini istemem."

"Nasılsa ölecekler ne fark eder."

"Efendimiz sağ olduklarını biliyor, şimdi ölürlerse bizi cezalandırır. Hadi yanlarına binde gidelim."

"Senide başıma kim dikti bilmem, çok istiyorsan fırın gibi yere sen bin geri zekâlı."

Üzerimdeki ağır kumaş sıyrıldı, derin nefes almaya çalışan ciğerlerimi zor engelliyordum. Kapı kapanıp kilit sesleri duyduğumda nihayet ciğerlerimi dolduracak nefesi aldım. Tabi ne kadar alabilirsem, sanki saunanın içinde gibiydim. Sırt üstü yatarak şoförle aramızda cam var mı yok mu diye baktım. Yoktu, iki yandaki ufak camlardan ışık gelse de kırılıp çıkılacak gibi değildi. Sıkışıp kalmıştık, Borkan'a çaresizlikle baktım... "Kurtulmak mümkün değil," diye fısıldadım... Neyle karşılaşacağımızı bilmiyordum, ölüm emri veren adam bizi davulla zurnayla karşılamayacaktı. Konduğumuz yer küçüktü, içerisi makine yağı kokuyordu. Yer karton kutuların açılmasıyla döşenmişti. Üzerlerinde büyük yağ lekeleri vardı. Koku sıcakla daha çok fazlalaşıyor nefesimi tıkıyordu. Borkan da nefes almakta zorlanmış olacak ayağa kalkıp bir karış genişliği bile olmayan camları açtı. Sıcak

daha çok hücum etti içeri, hiç olmazsa birazcık olsa temiz havaya kavuşmuştuk.

Borkan yanıma oturunca "Nerede olduğumuzu biliyor musun?" diye sordum...

"Toprak yoldayız çok fazla sarsılıyoruz, şehrin göbeğine gitmediğimiz kesin."

"Sence nereye götürülüyoruz?"

Üzerindeki eşofman üstünü çıkardı, içindeki beyaz atletle kaldı. O bile sırılsıklam gözüküyordu. İki parmağıyla tutup sanki serinlemek ister gibi havalandırdı, yeterli gelmemiş olacak çıkarttı. Yutkundum adamı edepsizce düşünmenin tam zamanıydı sanki... "Ülkemde birçok ıssız bölge var, en yakın tahminim çöl... Simay, durduğumuz anda kaçmak için elinden geleni yapmanı istiyorum."

"Eeee sonra?"

"Ben onları oyalamaya çalışacağım."

"Tabi canım olur, sen onları oyalarsın ben elimi kolumu sallayarak güneşin batışına doğru atımı sürerim. Hem de hiç bilmediğim çölde." Sadece filmlerde, belgesellerde gördüğüm çölde ben ne yapardım. Düşüncelerim karmakarışıktı, "Bizim için fidye mi ister, yoksa öldürür mü?"

"Her şeyi göze almış durumda, ne düşündüğünü kestiremiyorum. Akıllı adamın yapacağı bir şey değil. Bizi kaçırdı karşılığının ağır olacağını biliyor, fidye istese de Kuveyt de barınması mümkün olmaz. Senin baban, benim babam ve Kral, hatta diğerleri kabul etmezler."

"Bu sonuca göre her şeyi göze almış bir adam portresi var. Ya hep ya hiç!"

"Özetle kaçırıldığımız öğrenilip hemen harekete geçmezlerse öldürüleceğimiz kesin." dedi sustu. Sanki suya girmişiz gibi üzerimizden ter akıyordu. Doğruldu, sırtını kamyonun duvarına yasladı, iki eliyle saçlarını arkaya sıvazladı. "Simay, bu adamın neler yapabileceğini ikimizde biliyoruz. Acımazsızca davranacak, işkence ve..."

Borkan susmuştu aklından neler geçirdiğini biliyordum, ay-

nları benimde aklımdan geçiyordu. "Tahmin edebiliyorum acıya dayanabilirim ama..."

"İşte bu yüzden fırsatını bulduğun anda kaçmaya çalışmanı istiyorum."

Araç hızla gidiyor, içerisi daha fazla ısınıyordu. Ben de üzerimi çıkardım, daha fazla soyunmaya cesaretim yoktu. İçimdeki askılı penye olduğundan daha fazlasını gösteriyordu. Borkan tekrar yere uzandı hemen yanıma... Gözleri üzerimdeydi, sutyen giymemiştim bakışları karşısında yine bana bir haller oluyordu. Telaşla penyeyi göğüslerimden ayırdım. Ne mümkün yine yapıştı, uçlarının sertleştiğini görmesini engellemek için kollarımı göğüslerimin üzerine bağladım."Ne yapacaksak beraber yapacağız, kaçıp seni ardımda bırakamam, asla olmaz."

"Benim dediğimi yapmak zorundasın Simay." dedi, yana kaymış olan askımı tekrar omzuma yerleştirirken.

"Sen de beni öpmek zorundasın."

Şaşırmıştı, sözlerime inanmamış gibi bakıyordu."Öpmek mi? Şimdi öpüşmenin zamanı mı?"

"Tam zamanı, belki..." dedim, cüretimden utanmıştım bakışlarımı gözlerinden çektim. Parmaklarıyla çenemden tutup yüzümü kaldırdı."Haklısın tam zamanı."

Nefes almak çok zordu, o bana yaklaşırken ben de ona yaklaştım. Birbirimize dokunmuyorduk, dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Nefesini bana vermek ister gibi hafifçe üfledi, dudaklarımı kıpırdattım şehvet yoktu bu öpücükte... Pişmanlık, anlayış, belki yok oluştan önceki bağlılık vardı. Yıllardır birbirini seven insanların öpüşündeki dinginliğin duygusu yansımıştı öpücüğümüze. Başımı boynuna yasladım, birden kendine doğru çekip sıkıca sarıldı. İçine sokmak ister gibi, tek beden tek yürek olmak ister gibi...

"Başıma ne geleceğini bilemiyorum, adamın cani ihtirasının kurbanı olursam, kurtulamazsam beni öldüreceksin söz ver."

"Asla yapmam, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Sen her zaman kuvvetli bir kadın oldun. Bana inanmalısın kurtulacağız, mutlaka kurtulacağız."

Borkan neyse oydu, hiçbir şekilde kendini saklamamış değişik davranmamıştı. Ailem dediğim yakınlarım bana hep yalan söylemişlerdi. Yüreğimden gelen söz ağzımdan çıktı. "Sana inanıyorum Borkan, sana güveniyorum."

Söylediğim sözler üzerine Borkan hafifçe tebessüm etti. "Teşekkür ederim, bana güvenmenden gurur duydum." dedi parmak uçlarıyla yüzümü okşadı.

Kamyon birden sarsılarak durdu, olduğum yerde doğruldum pislik heriflere hazırlıksız yakalanmak istemiyordum. Hemen üzerimi giyindim... Kamyonun en dibine gittik, Borkan erkeksi bir içgüdüyle beni arkasına aldı. İzin verdim, dövüşmeyi kendimi korumayı bilsem de yaratılış olarak kadınlarla erkeklerin arasındaki güç dengesi eşit değildi. Hızla kapatılan iki kapı, ağza alınmayacak şekilde edilen küfürler.

"Ulan adam mısınız siz, hurda aracı almanın mantığı ne?"

"Motorun su kaynatacağını nerden bileyim, bu sıcakta benim motor bile su kaynatır. Sıcak sıcak değil sanki cehennemdeyiz..."

"Misafirlerimiz sıcaktan pişmiş olmasınlar."

Kapı yumruklandı. "Hey içeridekiler, her hangi ters hareketinizde öleceksiniz, elimde silah var haberiniz olsun. Uslu durursanız sağ salim teslim edilirsiniz, yok canınız ölmek istiyorsa öleceksiniz. Seçim sizin."

Borkan'la birbirimize baktık, silah adamda güç adamdaydı. İkimizde anlaşmış gibi yere oturduk. Borkan bana sıkıca sarıldı, başımı omzuna yasladım şu an için harekete geçmek olanaksızdı. Kapı aralandı içeri pet şişe içinde su atılıp tekrar kapandı. Su şişeleri ayağımıza kadar yuvarlanınca birini aldım deli gibi susamıştım açıp ağzıma götürdüm, su sıcaktan hamam suyu gibi olmuştu. Borkan birkaç yudumdan sonra elimden aldı, "yavaş iç" diyerek tekrar elime verdi... Haklıydı içtiğim birkaç yudum su bile midemi rahatsız etmişti. Ufacık da olsa cam olmasaydı bu küçücük yerde çıldırmam işten değildi. Kapalı mekânlar beni boğuyordu.

Araç tekrar çalışmıştı. Sarsılıyorduk, her çukuru, her yüksel-

tiyi kemiklerimde hissediyordum. Adamların yaptığı tek iyilik ayaklarımızdaki spor ayakkabılar olmuştu. Ana havaalanına inebilselerdi, burka giymiş, çıplak ayaklı iki kadın mutlaka dikkat çekeceğinden akıllı davranmışlardı. Borkan sırtını kamyonun duvarına yaslayıp beni bacaklarının arasına çekti, birbirimize destek olarak sarsıntının şiddetinden daha az etkileniyorduk. Sıcak olsa da durumumdan şikâyetçi değildim.

Vakit geçmiyordu, ne olacak endişesi içimde her an büyüyordu. "Sen hiç çölde bulundun mu?" diye sordum. Konuşursak düşünmekten kurtulurdum...

"Arap olup çölü görmeyen insan yoktur, bulundum ama sadece safari için."

"Nasıl? Anlat."

"Son model kuma dayanıklı cipler, arkamızda özel ihtiyaçlarımız için kamyonlarla yaptığımız safari. Çok keyifli günler ve geceler..."

"Devam et, neler yaptınız?"

"Arkadaşlarla keyfine yapılan geziler, yorulduğumuz yerde durup hizmetkârların çadırları kurmasını beklerken buz gibi sular içer, yine buz içinde getirilen meyveleri yerdik. Gece yine yakılan ateşin başında oturur yapılan yemekleri yer. Çalgıcıların müzikleri eşliğinde, yıldızları seyrederdik."

"Hımmm, erkek erkeğe gezilerdi deme."

"Demiyorum, çünkü kadınlarda vardı. Yabancı arkadaşlar, sevgilileriyle birliktelerdi. Bir kaçı da yalnızdı."

"Ya sen?"

"Ben ev sahibi olduğumdan tek başımaydım kıskanç."

"Hiç de bile kıskanç değilim."

Başımın tepesinden öptü. "Leş gibi kokuyorumdur öpme." deyip başımı çekmeye çalıştım, tekrar öptü. "Yalan söylemeyeceğim biraz ter kokusu var, bu sauna gibi yerde olmaması imkânsız ama ben her kokunu seviyorum. Teninin kendine has kokusu çok daha baskın..."

"İyi o zaman öpmeye devam et."

"Ya aptallığıma çok üzgünüm."

"Neden aptalsın?"

"Senin böyle yumuşak ipek gibi olacağını akıl edebilseydim, sahte kaçırma oyunu düzenlerdim. Aklıma gelmediği için aptalım."

"Anlamaz mıydım sence? Hadi anlamadım diyelim sonradan canına okumaz mıydım?"

"Sana bir şey itiraf etmek istiyorum."

Ah tanrım kalbim nasıl güm güm atıyordu. "Ne?"

"Güçlü kadın olmanı, boyun eğmemeni çok beğeniyorum ama fazla abartma."

"Ne o güçlü kadın kan şekerini mi yükseltiyor."

Birden iki eliyle yüzümü avuçladı. "Sana söylemek istediğim bir şey var, vaktimiz olmayabilir..."

Öyle güzel bakıyordu ki ne söyleyeceğini hissetmiştim, parmaklarımı ağzına kapattım. "Hiçbir söz söyleme Borkan, kurtulunca söylersin." Beni sevdiğini söylemesini istemiyordum, Azrail ensemizde nefes alıyordu...

"Yo söylemem gerek,"

"Lütfen söyleme,"

"Ben seni... Yani ben senin babanın taktığı düğün hediyesini evdeki kasaya koydum. Kurtulacak olursan senindir, gider alırsın."

Of yine yanılmıştım, hah, bu adamdan başka bir söz beklemek zaten imkânsızdı. Sadece şartların gerektirdiği zoraki birliktelik yürütüyorduk. Bu sözün üstüne kollarında kıvrılıp yatmamın da anlamı yoktu. Belime sıkıca sarılmış kollarını açtım, yanına emekleyip sırtımı kamyonun duvarına dayadım. İyi halt ettim ani sıçramayla başımı vurdum. Acımıştı, ovuşturdum. Borkan elimi götürdüğüm yeri ovuşturmak için uzanınca, elini sinirle ittim. Onun ne beni sevmesine ne de ilgisine ihtiyacım vardı. Kendi kendime yeterdim, hayatım boyunca yettiğim gibi.

"Eğer ben ölecek olursam o kolyeyi karılarından birine takarsın. Hediyem olsun."

"Keskin sirke küpüne zarar diye bir sözünüz var."

"Bilmediğin de yok. Bu sözlerini alacağın diğer karılarına sakla."

"Gel buraya aksi kadın." Kolumdan tuttu eski pozisyona geri döndük, böylesi daha rahattı.

Yol düzelmiş gibiydi, arada bir ayağa kalkıyor küçük camdan nerede olduğumuza bakıyorduk. Bilmek imkânsızdı, yerleşim yerlerinden geçmiyor, birkaç araba sesi hariç hiçbir şey duyamıyor, göremiyorduk. Yolculuk uzadıkça sinirlerim iyice gerilmeye başlamıştı. Acıkmıştım, yollarda hoplamaktan tüm vücudum ağrır hale gelmişti. Verdikleri su çoktan bitmiş, bu sefer şiddetli derecede tuvalet ihtiyacım oluşmuştu.

Ayağa kalkıp şoförle aramızdaki duvarı yumrukladım. "Durun hemen tuvalete gitmeliyim"

Beni duymuyorlar veya duyup umursamıyorlardı, araç hızını kesmeden yol almaya devam ediyordu. Borkan ayağa kalkıp tam yanıma geldi, birlikte yumruklarımızla vurmaya başladık. Kamyon kasası boş olduğundan oldukça fazla gürültü çıkıyor, ses içeride yankılanıyordu. Birden araç durdu.

Sessiz yolda adım sesleri ve kapıya vurulan yumruk. "Gürültü yapmayı kesmezseniz burada canınızı alacağım"

Borkan kapıya yanaştı " Efendin sağ getirildiğimizi biliyor, öldürülürsek kendi canını da kaybedersin. Kapıyı aç tuvalete gitmemiz gerek."

Sesinin tonundan ben bile buz kesmiştim. Otoriterdi...

"Kapıyı açacağım, elimde silah var, kaçmaya çalıştılar vurmak zorunda kaldım diyebilirim."

Kapı aralandı saldırmaya hazırlandım ama adamlar boş değildi. Kapı sonuna kadar açıldığında tam karşımızda erişemeyeceğim kadar uzakta silahını bize doğrultmuş şekilde bekleyen iki adam vardı.

"Yürüyün, şuradaki ağacın arkasında işinizi görün."

Issızlığın ortasında tek başına büyümüş, cılız bir ağaç. Hızla

çevreye bakındım, bomboş bir yer. Gözümün görebildiği uzakta bir tepe, susuzluktan kavrulmuş gibi duran çalılar, taş parçaları ve kum. Araçtan aşağı indik, Borkan belimden tutunca adamlardan biri "ayrılın" diye bağırdı.

Borkan başıyla, git, dedi. İkimiz birlikte gidebilseydik belki bir ümit... Adamlardan biri Borkan'ın sırtına silahını dayadı... Şimdilik kurtulma imkânı yok gibi gözüküyordu. Yürümeye başladım, sık sık arkama bakıyor görüş mesafesinden uzaklaşmaya çalışıyordum. Nihayet ağaca ulaştım "Daha fazla büyüyemez miydın sanki." Nasıl yaparsam yapayım her yerim meydana çıkacaktı. "Arkanızı dönün" diye bağırdım.

Adamların gülme sesleri sessizlikte yankılandı. Borkan'ın sert sesi aralarında patladı, bağırıyordu. Ne söylediyse adamlar arkalarını döndüler. Eh nihayet rahatlayabilirdim, cebime peçete koyma ve unutma alışkanlığıma bu kadar sevineceğimi tahmin edemezdim. Annemin bu kötü alışkanlığım yüzünden söylenmeleri aklıma geldi. Ceplerime bakmayı unuttuğu anda çamaşırlar rezil oluyordu.

İşimi bitirip tekrar geri döndüm. Koşsaydım, şu dağa ulaşabilseydim, ya Borkan ne olurdu? Kesin öldürürlerdi...

Borkan'ın yerini ben aldım, adamların dokunmasını istemediğimden kamyona geri bindim. Çok fazla zaman geçmeden Borkan da yanıma bindi, kapı üzerimize kilitlendi tekrar yolculuğumuz başladı.

"Nerede olduğumuzu tam anlamış değilim, ya aklımızı karıştırmak için yolları değiştirip duruyorlar ya da hiç bilmediğim görmediğim bir yere gidiyoruz."

"İnsanların kendini öldürmesi için beyinlerini yıkayan adam asla aptal biri değildir. İnsanların olmadığı, tanınamayacağımız bir yere götürüldüğümüz kesin."

"Ve burası çölde bir yerler olmalı."

"Acaba kaçırıldığımızı ne zaman fark ederler?"

"Nöbet değişiminde kesin fark edilir, yani şimdiye kadar kaçırıldığımız öğrenilmiştir."

"Kim tarafından olduğu belli olsa da nereye gittiğimizi bulamaz senin beceriksiz Kral'ın, baban ve benim beceriksiz babam."

"Bizleri çok fazla küçümsüyorsun küçük hanım."

"Nasıl küçümsemeyeyim hım, nasıl? Kral rahat sarayında keyif çatarken biz oturmuş varacağımız yerde başımıza neler geleceğinin endişesini yaşıyoruz."

Birkaç saat daha gitmiş olmalıydık. Kamyon durdu, aşağı indirildik ellerimiz yeniden bağlandı. Bu seferki taşıt aracım devasa büyüklükte geviş getiren bir deveydi. Adamlardan biri eliyle deveyi gösterdi. "Bin!"

"Binemem."

"Kadın, ikinci kez söylemeyeceğim bin."

Omuzlarımı silktim. Öteki adamın sırtımdan itmesiyle kumların içine düştüm. Ensemden tutup tekrar kaldırdı, elini kalçama koydu. Borkan yanında durup bizi seyreden adama kafasıyla vurdu. "Bak kocan sana dokunmamı hazmedemedi. Bin, binmezsen sevgili kocan ölecek."

Borkan'a baktım, benim gibi yerdeydi, dudağının kenarı kanıyordu...

"Allah sizi de, sahibinizi de kahretsin köpek soyları." deyince adamın tokadı yüzümde patladı. Ellerimi bağlamışlar, ayaklarımı unutmuşlardı canımın acısıyla aniden dönüp adamın yüzüne tekme attım. Böğürmeye başladı ağzından burnundan oluk gibi kan boşaldığını görünce bir tekme daha attım. Burnu resmen içine göçmüştü, tam ayaklarımın dibine seri halde kurşun yağmaya başlayınca kendimi korumak için hareketsiz kaldım. Şoför elindeki kalaşnikofla ateş ediyor bir yandan da küfür ediyordu.

"Daha fazla uzatmayın binin."

Devenin üzerindeki, derme çatma üstü yanları kumaşla kaplı tahtırevan gibi bir şeyin içine bindim. Binmez olaydım duygusuz deve harekete geçti. Aşağı yukarı, aşağı yukarı sanki denizin ortasında sandalda gibiydim. Başımı perdenin dışına zor çıkardım, midemde çalkalanan suyu kustum.

Borkan diğer deveye binmişti, her zaman alışık olduğu kıya-

fetin içine sokmuşlardı. Beyaz elbise, tek farkı başında ki örtünün sadece gözleri açık kalacak şekilde örtülmesiydi. Adamlar atların üzerindeydiler. Yol üzerinde birkaç develi adam daha gruba katıldı. İp gibi sıralandılar kervan oluşturmuşlardı. Sallantıdan uykum gelmeye başladı, birazcık başımı dayayabilseydim... Ortalık birden hareketlendi. Yanıma gelen atlı elindeki kumaşı yüzüme fırlattı "Her yerini kapa ses çıkarırsan ölürsün"

Dediğini yapmaktan başka ne çarem vardı ki? Sarındım, yarı uzanır halde yattım... Yabancı erkek sesleri duyuldu."Yükünüz ne? Nereye gidiyorsunuz?"

Hafifçe perdeyi araladım, ilk baktığım kişi Borkan oldu, göremiyordum. Gelenler askere benziyorlardı... Üç kişiydiler, sayıları kervanda bulunanlardan azdı. Tehlikeye girmeye değmezdi, sessiz kaldım.

"Hiç, ıvır zıvır eşyalar, çölde yaşayan bedevilere götürüp satacağız."

"Bakalım satacaklarınız neymiş?"

"Her zaman sattıklarımız."

"Fazla uzatma, şu tahtırevanı aç bakalım."

"Eşim var içinde, yabancı erkek bakamaz."

"Ben askerim, kim geçerse sıkıca aranma emrini Kral'ımız verdi. Ona şikâyet edersin."

Olacağı çoktan anlamıştım, üç el silah sesi ve sessizlik... "Üzerlerine kum yığın, zaman geçirecek halimiz yok."

Zavallı askerler öldürülmüşlerdi...

***

Hah Kral'ın hâlâ bu canavarlarla politik olarak anlaşmaya çalışan aklına şaşayım. Elini vermiş kolunu kurtaramıyor olmalıydı. Besle kargayı oysun gözünü... Devenin yürüme düzenine alışmıştım, midem de uyum sağlamıştı. Dinlenmeliydim, uyanık kalıp kendimi zorlamam yine bana zarar verecekti. Gözlerimi kapadım... Uyumak ne mümkün adamların yüksek sesle konuşmaları rahatsız ediyordu. Askerlerin öldürülmesine üzülmüş-

tüm, adamlar resmen caniydiler acımasızca öldürebiliyorlardı. Tek tesellim üç asker birliklerine dönmediğinde ne olduğunu merak eden kişilerin bu olayı bizimle bağlantılı olacağını düşünecek kadar akıllı olmasını ummamdı. Bağlantı kurabilirlerse çölde olduğumuzu anlarlar ona göre araştırma başlatabilirlerdi. Hava kararmaya başlamıştı, gece ve gündüz arasındaki sıcaklık farkı inanılmazdı. Gün ışığında yanarken şimdi üşümeye başlamıştım. Üzerimdeki örtülere sıkıca sarıldım. Deve ilk önce öne doğru eğildi, düşmemek için kenarlara yapıştım, sonra arkaya doğru eğildi... Senin gibi devenin ben, diye düşünürken hayvan oturdu. Perde açıldı, "Aşağı in kadın."

İndim, adam hemen ellerimi önden bağladı ipi çekti. Kocaman bir ateş yakmışlar, yemek için hazırlık yapıyorlardı. Ateşe fazla uzak olmayan bir yere oturttu, oturur oturmazda ayak bileklerimi bağladı.

"Kaçmayı düşünüyorsan unut."

Adama cevap bile vermedim, Borkan'ı merak ediyordum. İki dakika geçmeden getirildi, tam yanıma oturtulup ayak bilekleri bağlandı. Bu yetmiyormuş gibi birbirimize de bağladılar.

"Benden kurtuluşun yok Simay."

Kımıldayabildiğim kadarıyla Borkan'ı omzundan iteledim "Tam şaka yapmanın zamanı..." Ateşin üzerine koydukları tencereden güzel kokular gelmeye başlayınca ağzım sulandı. Dün geceden beri hiçbir şey yememiştim. İçinde ilaç olan kurabiyeleri hatırladım, ömrüm varsa bir daha elmalı kurabiye görmek istemiyordum. Hayatımın içine ettikleri gibi, en sevdiğim kurabiyeyi de yiyemeyecek hale getirmişlerdi. Başımı Borkan'ın omzuna dayadım... Bir an gözlerimi kapadım, Bennu'nun kanlar içindeki görüntüsü gözlerimin önüne geldi. Annem mahvolacaktı, gözünden sakındığı kızının ölümü onu mahvedecekti.

"Elini uzat" diyen sesle gözlerimi açtım, adamlardan biri içinden yemek kokusu gelen büyükçe kupa uzatıyordu. "İstemiyorum."

"Sen bilirsin, yiyip yememen umurumda mı sanıyorsun?"

"Al Simay," Borkan'ın uyarısıyla ellerimi kaldırdım, birazcık açabildiğim parmaklarıma adam kupayı tutuşturdu. Burnuma götürdüm kokusu güzeldi, fazla baharat kokuyordu ama şu an seçim yapacak halim yoktu. Yemek kokusuyla midem iyice burkulmaya başlamıştı. Hemen bir yudum aldım, öğürmemek için kendimi zor tuttum. Çok fazla yağlıydı...

"İçmeye çalış, gece ayazında seni sıcak tutacak."

Başka çarem yoktu, midemin açlığı dinmeliydi. Birkaç yudumdan sonra tadına alışmaya başladım. Adamlar yatmak için hazırlık yapmaya başladılar, birçoğu ateşin yanına uzanıp yatmışlardı bile. Çember şeklinde konuşlanmışlardı, ortada ateş, kenarında adamlar, dışta hayvanlar ve görebildiğim kadarıyla birkaç nöbetçi.

Çorbayı getiren adam tekrar yanımıza geldi, kupaları alarak sırtımıza battaniye attı. "Sonuca bu kadar yaklaşmışken donmanızı istemeyiz." dedi, birde güldü manyak... Aklınca komiklik yapıyordu. Hemen yanımıza kıvrıldı, çok geçmeden horlamaya başladı.

Acaba ikimiz aynı anda kalkıp yürümeye başlasak kaçabilir miydik? Ayak bileklerimizi saran ipi açmak sorun değildi. Silahlı adamlardan biri tam karşımıza gelecek şekilde ateşin başına oturunca bu düşüncemde hayal oldu.

"Keşke cep telefonumuz yanımızda olsaydı." dedim, zaten yapışık olduğum Borkan'a iyice yapıştım. "Nebi?"

Nebi koskoca bir soru işaretiydi, o da öldürülmüş müydü?

"Bilmiyorum Simay. Nebi'nin bakıma muhtaç yaşlı bir annesi var, diğer adamlarımın üçü de evli ve çocukları olan insanlar. Umarım hiçbirine bir şey olmamıştır."

Borkan'ın düşüncelerimi okumak gibi bir becerisi vardı, ona karşı bu kadar açık kitap gibi olmak istemiyordum. Ama her şey için çok geç değil miydi, ne zaman olacağını bilmesem de kısa süre sonra ikimizde öldürülebilirdik.

Arkaya doğru eğilince ben de onunla birlikte sırt üstü yattım,

elimizin uzanabildiği kadar örtüyü üzerimize çektik. Çölü sevmemiştim, gecesi ayrı eziyet gündüzü ayrı eziyetti. Göz alabildiğince kum... Ateşin aydınlattığı ufacık alan, alazlanan odunlardan çıkan kıvılcımlar, çıtırtı sesleri. Çölün ıssızlığında melodi gibiydi. Gökyüzündeki yıldızlar elle tutulacak kadar yakın görünüyordu. Gündüzün sıcaklığından sonra sırtıma değen kumlar ılıktı, rahatsızca kıpırdandım...

"Çölün keyfi nerede?"

Borkan başını çevirip baktı, gözleri şöyle bir yüzümde dolaşıp tekrar bakışlarını gökyüzüne dikti."Çöl güzeldir."

Sesinden, çöle duyduğu sevgi belli oluyordu. "Ben neden göremiyorum, gündüz yanıyorduk şimdi donuyorum. Kumların orama burama dolması da ayrı bir olay." diye mızıldandım. Kumlar kaşındırıyordu...

"Alışık olmadığın ve uygun şekilde giyinmediğin için. Yabancıların tepkileri aynıdır, gün içinde olan sıcaklığın gecede devam edeceğini düşünürler."

Bir an gözlerimi kapadım; kocaman bir çadır, içinde rengârenk yer minderleri, çok renkli kilimler. Gümüş sinilerin üzerinde meyveler, şerbet sürahileri... Renkli cibinlikle süslenmiş kocaman yumuşacık bir yer yatağı. Bir köşede içinde yıkanabileceğim taşınabilir küvet, evet içinde gül yaprakları olmalıydı. Hayalimi abartmış mıydım acaba? Aman, hayal değil miydi, istediğim kadar abartabilirdim. Çadırın önünde kocaman bir ateş, üzerinde yavaşça çevrilen, çevrilirken yağları ateşin üzerine damlayıp kokusu yayılan kocaman et... Adamlardan biri, kocaman gümüş tabakta nar gibi kızarmış et ve pilavla çadırdan içeri girerdi. Kokusunu aldığım eti görmek ağzımı sulandırdı... Hemen yere oturdum, adam tabağı sininin üzerine koymadan elimi uzattım et parçalarından birini aldım... "Simay uyan!"

Hayal kurarken farkına varmadan içim geçmiş olmalıydı, Borkan'ın fısıltısını zar zor duymuştum. "Ne oluyor?"

"Bak."

Başıyla işaret ettiği yerde bir şey göremedim, yanımızda yatan adam hâlâ yüksek sesle horluyordu. Bu seferbize arkasını dönmüştü, işte o an fark ettim, adamın bıçağı ay ışığında parlıyordu. Neredeyse yarı yarıya kuma gömülmüştü, birlikte hareket etmeyi başarabilirsek, bıçağa ulaşabilirdik. Ateşin başında duran nöbetçiye baktım, uyukluyordu... Dikkatini çekmeden nasıl kayacaktık. Ne olursa olsun denemeye değerdi...

İkimizde aynı anda sağa doğru hareket ettik,.gerçi daha çok Borkan hareket etmiş kendiyle beraber beni de çekmişti. Bir anda durdu, niye durduğunu anlamamıştım, dürtükledim. Kıpırtısız kaldı, nihayet anladım, horlayan adamın horultusu kesilmişti. Bir iki dakika bekledik, ses tekrar başlayınca tuttuğum nefesimi bıraktım. Tekrar kaydık, başımı hafifçe kaldırdım uyuklayan nöbetçi duruşunu değiştirmemişti başını silahına dayamış haldeydi. İki kez daha hareket edersek bıçak bizimdi. Kımıldanırken bizi birbirimize bağlayan ipler gevşemişti. Ay bulutun arkasına girdi ortalık zifiri karanlık oldu... Bu durum çok işimize yarayacaktı, Borkan'ı resmen ittim o da benimle aynı fikirde olmalı ki bu seferki kayma daha fazla olmuştu.

Bıçağı alması için benim kendimi ona doğru kaldırmam gerekiyordu. Başarabilirdim, başarmalıydım etimi acıtan ipleri umursamadan dönmeye çabaladım, omzumu öne doğru eğdim. İşte bu, ipler daha çok gevşedi. Benim yaptığımı Borkan da yapınca ipler biraz daha boşlaştı. Kollarımız daha rahat hareket eder oldu. "Aldım. Geri..."

Hızla eski pozisyonumuza döndük, ay hâlâ bulutun arkasındaydı. Borkan'Elini uzat" diye fısıldadı. Ellerimi kesmemesini ümit ederek yana doğru uzattım, bıçak iki elinin arasındaydı... "Dikkat et."

Bıçak çok keskin olmalıydı birkaç sürtmede ipler bileklerimden ayrıldı. Hemen bıçağı aldım acele etmeliydim. Borkan'ın elleri özgür kaldı, sevinçten çığlık atabilirdim. Hâlâ üst kollarımızı omuzlarımızı çevreleyen ipleri geri itmek için elimi kaldırdım, Borkan elimi tuttu hareketsiz hale getirdi.

"Ah Bilal, bu ne biçim nöbet tutmak, rüzgârda çıktı hava hoşuma gitmiyor fırtına çıkacak gibi dikkatli ol."

Allah'ım, son anda bu olacak şey miydi? Kıpırtısız duruyorduk, nefesimi bile tutmuştum. Borkan birden horlama sesi çıkarmaya başladı, aslanım benim horla horla... Akıllı adamdı vesselam...

"Uyuyorlar, biraz içim geçmiş."

"İçin geçmesin, ben de uyumaya gidiyorum gözlerini dört aç."

Borkan aralıklı olarak horlama sesi çıkarıyordu. Uzunca bir süre geçti, nöbetçi biraz dolaştıktan sonra tekrar eski yerine oturdu. Tüfeğine başını yasladı uykusuzluğa dayanamadığı belliydi...

Biraz daha zaman... Beklemek sonsuzluk kadar uzun gelmişti, bulutun arkasından çıkan ay yine etrafı aydınlatıyordu. Rengi kıpkırmızı olmuştu... Birden atlar huysuzlaştı, yerlerinde tepiniyorlardı. Borkan, ayak bileklerindeki ipleri kesti, bıçağı elinden alıp kendi iplerimi kestim, nihayet bağlardan kurtulmuştuk... Borkan, "Şimdi" diye fısıldayınca, yerde hızlıca sürünmeye başladık... Değişik bir rüzgâr esip duruyor, kum yerden havalanıyor kendi etrafında dönüp tekrar yere yığılıyordu.

Adamlardan biri, "Fırtına başlıyor kalkın, kum fırtınası geliyor" diye bağırdı... Tüm kaçma hayallerimin tuzla buz olduğunu hissettim. Borkan elimden çekti "Çabuk hareket etmeliyiz, fırtına başladığı gibi bitebilir."

Bir anda göz gözü görmez oldu, atlar kişniyor develer sanki çığlık atar gibi bağırıyorlardı. Kumlar yüzüme çarptıkça canım acıyordu. Ağzımı açmaya çalıştım kumlar içine dolunca tükürdüm... Borkan başımı göğsüne doğru çekti ağzını kulağıma dayadı, "Konuşma, başını yerden kaldırma."

Üzerimdeki eşofmanı başıma çektim... Hayvanların sesi yaklaştı ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Fırtınanın gücüne karşı zor hareket ediyorduk. Hayvanlara ulaşmaya çalışıyordu...

Diğer koluma yapışan eli hissettiğimde reflekslerim devreye girdi. "Esirler kaçıyor yetişin, yakaladım." Bu sefer bana dokunmalarına izin vermeyecektim. Bıçağı hızla kolumu tutan elin üzerinden geçirdim. Adamın çığlığı rüzgârın çığlığıyla eş değer-

deydi... Sesi duyan adamlar kum fırtınasından göz gözü görmese de bulunduğumuz tarafa doğru ateş ettiler. Kimi vurdukları veya vuracakları onlar için önemli değildi. Kendi arkadaşlarını bile kolayca gözden çıkarabiliyorlardı. Borkan kolumdan tutmasa kolayca kum fırtınasının içinde kaybolabilirdim yön duygum tamamen kapanmıştı. Kocaman bir karaltı aniden önüme çıkınca elimdeki bıçağı kaldırdım. Son anda saplamaktan kurtaran Borkan oldu. Atlardan biriydi, hayvan şahlanıp duruyordu. Borkan yularına yapışır yapışmaz üzerine bindi, elimden çekti nasıl çıktığını anlamadan koca atın arkasında Borkan'ın beline sarılmış haldeydim. Konuşmak imkânsızdı, başımı sırtına yasladım gittiği yeri bilmesi için dua etmeye başladım. Üzerinde olduğumuz at sanki fırtınadan kurtulmak ister gibi son sürat gidiyordu. İki kişinin ağırlığından bile etkilenmemişti. Ya da bana öyle geliyordu, daha önce hiç ata binmemiştim.

Fırtına başladığı gibi bitiverdi, "Ülkenin havası da insanları gibi bir acayip." demekten kendimi alamadım. Bu kelimeleri söylemeye çalışırken ağzımın içindeki kumları tükürmeye çalışmamda ayrı bir zorluktu. Borkan sessizdi "Nereye gidiyoruz?" dedim yine cevap vermedi. At, hızını yavaşlatmıştı uçar gibi değil daha yavaş gidiyorduk, yine de bana göre çok fazla hızlıydı. Gün ağarmaya başlamıştı... Dört bir yanıma bakındım göz alabildiğince kum, kum tepeleri. Yol yoktu, herhangi bir işaret yoktu. Her bir kum tepesi başka bir kum tepesine çıkıyordu... "Simay?"

"Nihayet konuşmaya karar verdin, nereye gittiğimizi biliyor musun?"

"At mutlaka suya gidecektir."

"Ya tek bildiği yere, canavarın inine giderse."

"Gitmemesi için dua edelim."

Borkan'ın endişeli olduğunu kollarımın arasındaki bedeninin kasılmasından anlamıştım. Ondan farklı değildim, bu maceranın nasıl sonlanacağını ikimizde bilmiyorduk. Zaman geçiyor, güneş gökyüzünde yükseldikçe sıcak çok daha yakıcı oluyordu.

"Borkan, biraz dursak."

"Duramayız, at ne kadar gidebilirse o kadar uzağa gitmeliyiz, çoktan peşimize düşmüşlerdir."

"Biliyorum, sadece üzerimi çıkarmak istedim, yine çok sıcak."

"Çöl iklimlinde yaşayanların bu kadar kapalı olmasının sebeplerinden biri, güneşin yakıcılığından ve gecenin ayazından korunmak içindir. Güneş ışınlarından etkilenmemek için çoğunluk beyaz giyer. Üstünü çıkarma, yanarsın, zaten tenin çok beyaz hemen su toplar."

Haklıydı...

"Bak sol tarafımızda ağaçlar var" diye sevinçle bağırdım, ağaç varsa su olmaması imkânsızdı. Henüz nokta gibi görünüyordu, serap değilse şimdilik kurtulmuştuk. Ağaç su demek, su olması da yerleşim yerlerine yakınlaşmamız anlamına geliyordu.

At saatlerdir koşturmaktan yorulmuş, fırtına dindikten sonra taşıdığı yükün farkına varmış gibi her geçen dakika yavaşlamıştı. Güneş acımasızca yakıcı ışınlarını tekrar çöle göndermeye başlamış susuzluktan dilim damağıma yapışmıştı. Biraz daha ilerledik, at yorgunluktan bitap düşmüştü, tökezlemeye başladı. Borkan kollarımı bedeninden çözdü. "Atın üzerinde kal, yürüyecek hali kalmadı." diyerek aşağı indi. Eyerin yükseltisine yapıştım "Ben de inseydim." Bacaklarım acıdan kaskatı kesilmişti, baldırlarım her sürtünmede yanıyordu. Uzun süre yürüyebileceğimi sanmıyordum.

"Alışık değilsin benim kadar çabuk hareket edemezsin." dedi ve hızlı adımlarla yürümeye başladı, tabi ayaklar kuma batıp çıkarken ne kadar hızlı yürünebiliyorsa hızımız o kadardı. Kum tepeleri, ağacı gördüğüm bölgeyi gözden kapatınca panikledim. "Ağaçlar serap değildi değil mi?"

"Değildi ama adamlarda aynı yöne gideceklerdir."

"Su bulmalıyız Borkan, yoksa ikimizde çölde öleceğiz. Başka bir şansımız yok."

"Biliyorum, kendi ayaklarımızla ölüme gidiyor olabiliriz.

Sesimi çıkarmadım, ikimizde neler olabileceğinin farkındaydık. Ağacın olduğu bölgeye kuru toprağa varmamız oldukça

uzun sürdü. Kumlardan kurtulduğum için çok mutlu olmuştum, tek tük ağaçlar vardı, su yoktu... Ağaçların arası çok mesafeliydi, devam ettik başka bir çaremiz olmadığını bilerek... Öne doğru yattım, dik oturmaktan sırtım tutulmuş, kalçalarım ağrımaktan vazgeçmiş zonklamaya başlamıştı. Atın boynuna sarıldım, başını şöyle bir silkeledi yeleleri yanağıma çarptı. "Cici kız uslu ol," dedim, başını daha hızlı salladı... "Ne oluyor buna?"

"Kalbini incittin o bir erkek."

"Hayvan olsun, insan olsun erkek milletinin egoları yüksek" dedim boynunu tekrar okşadım. "Yakışıklı, biraz daha dayan." Şu an çöl kumundan rengi değişmiş olsa da simsiyahtı, alnında beyaz damla şeklinde akıtması vardı.

Hayvan son adımlarını atıyor gibiydi, birden başını salladı hızlandı. Adımlarının arası açıldıkça Borkan da koşmak zorunda kalıyordu. "Kay" diye bağırınca, iyice öne doğru oturdum atın sırtına atladı. Dizginleri elimden aldı, kollarıyla sıkıca sarıldı... At nereye gidiyorsa oraya gidecektik ya cehenneme ya cennete...

Kum bitti, taşlı topraklı arazi üzerinde Yakışıklı iyice hızını arttırdı. Kayalar başlamış, ağaçlar sıklaşmıştı. Çok fazla yüksek olmayan tepelerden geçtikçe dağ sıraları başladı. Yükseklikleri çok fazla değildi dağ ile tepe arasında sayılan inişli çıkışlı büyük kaya kütleleri. At sanki yolunu biliyor gibiydi, kayaların arasına girdi. Daha fazla gidemiyordu kişnedi, ileri gitti tekrar geri yürüdü. Gitmek istediği yer geçemeyeceği kadar dardı, Borkan aşağı indi, ellerini uzatıp belimden tuttu. "Lütfen yavaş kötürüm gibiyim."

"Tahmin edebiliyorum, önce bana yaslan biraz dinlen."

Ayaklarımın yere basması işkence gibiydi, sanki iğneler batıyordu, kollarına tutunup başımı göğsüne dayadım. At sırtımdan dürtükleyince ikimizde düşecek gibi olduk. "Anladım, anladım yürüyorum işte. Ne huysuz hayvansın sen, biraz anlayışlı ol."

Zorla adımlarımı atmaya başladım, Borkan belimden destek oluyordu görünüşü felaketti yüzü kumlardan renk değiştirmiş gibiydi. Başındaki örtü olmasaydı kumdan adam olması kaçınılmazdı. Ya ben? Kim bilir ne haldeydim? "Sen burada bekle, daracık yer ileride ne var belli değil."

"Sen gidiyorsan ben de gidiyorum." Her ne için olursa olsun Borkan'dan ayrılmaya niyetim yoktu. Yan dönerek aralığa girdi, ben de peşinden girdim, neredeyse kayalara sürtünerek ilerledik. Birden dar aralık genişledi adımlarımızı daha rahat atar olduk. İşte o anda suyun sesini duydum... Cılız bir sesti ama şu anda dünyanın en güzel sesi gibiydi, kayalardan incecik halde süzülüyordu hemen ellerimi uzattım. Su muhteşemdi kana kana içtim, yüzümü yıkadım... Bizi buraya getiren yakışıklıya suyu nasıl götürecektim, Borkan suyunu içerken, Üzerimde ki eşofmanı çıkardım suyun altına tutup birkaç kez sıktım, tekrar suya tuttum sıkmadan kucağıma alıp geri döndüm. At beni görünce ön ayaklarıyla yeri eşelemeye başladı, sevindiğini tahmin ettim. Kollarımı yukarı kaldırdım ellerimi sıktım su süzülmeye başladı, koca kafasını yanaştırdı kocaman dilini çıkardı bu kadar az su kocaman hayvana nasıl yetecekti. Daha fazla sıktım bitmişti, hayvan neredeyse eşofmanı yiyecekti. "Bekle beni, yine geleceğim," dedim sanki anlamış gibi kişnedi... Acele geri döndüm tekrar ıslattım, ne yaparsam yapayım ona yeterli su götüremeyecektim. Borkan da üzerini çıkarmış benim gibi bolca ıslatmıştı. Gitti, geri dönünce ben gittim, biraz daha su verdik, yeterli gelmiyordu. Hayvan öfkeyle ayaklarını vurmaya başlamıştı.

"Ne dövünüp duruyorsun, bula bula daracık yeri buldun. Getiriyorum işte, sanki kazanımız var da ben kullanmıyorum." At hırsla başını salladı. "Aksilik etme beyefendi, elimden gelen bu." dedim tekrar geri döndüm. Borkan gitti, geldiğinde yüzü asılmıştı. "At gitmiş, yaya kaldık."

"Tabi hizmetimizden hoşlanmadı," dediğim anda tam tepemizdeki yüksek oktavlı kişnemeyi duydum. Yakışıklı resmen bizi çağırıyordu. Aralıktan dışarı çıktık nereden gitmişti bu at... On metre kadar ilerimizden ses gelince koştuk, yukarı doğru patika vardı. Yakışıklı orada kişneyip duruyordu. Tırmandık, pınarın kaynadığı yer, ufacık havuz olmuştu. Yakışıklı bizi görür görmez başını havuzun içine soktu, çıkardı yelelerini sallayıp tekrar suya gömüldü. Neşeyle elimi çırptım yanına gittim. "Sen erkeklerin şahısın, akıllı yakışıklı." dedim boynunu okşadım, tepkisi başını

kaldırıp hızla beni suya itmek oldu. Popomun üzerine oturdum yosunlar olmasaydı durum berbattı. Su ancak belime kadar geliyordu, yakışıklı suyun içindeki halimi komik bulmuş olacak, kışnedı. "Seni serseri, çirkin, ukala at." Borkan da güldü "Hah ukalalar iki oldu."

Kızmış gibi laf söylesem de, su ağrıyan bölgelerime çok iyi gelmişti, gerisin geriye suya yattım. Fazla büyük olmayan bir yerdi, her yer büyük kayalarla çevrilmişti, çölde olduğuma şaşırdığım güzellikte yeşil çimenler, birkaç ağaç vardı. Suyun mucizesi küçücük alanı bile yemyeşil hale getirmişti. Pınarın üstü sanki güneşin yakıcı ışınlarından korunmak istermiş gibi yarı yarıya çatı gibi kapalıydı. Büyülü bir dünyada gibiydim, ben ve Borkan... Adem'le Havva ve kanatlı at peygamber... Peri masalı yaşıyordum, Borkan gelmişti elini uzatıp saç örgümü açmaya başladı. Parmaklarını içinden geçiriyor kum içinde kalmış saçlarımı temizliyordu. Doğrulduk karşılıklı oturuyorduk, suyu avucumun içine alıyor başımdan aşağı döküyordu. Üzerini çıkarmıştı çıplak göğsünde güneşin suya vuran ışınları parlıyordu. Avucuma su aldım omzuma döktüm, kumlar tenime yapışmıştı elimle sıvazladım. Boynumdan tuttu suya doğru geriye yatırdı kendimi onun ellerine teslim ettim. "Bacaklarımın ağrısı nasıl"

"Suya girince daha iyi oldu" dedim, birden halimden utandım, tişörtüm üzerime yapışmış haldeydi. "Sen temizlen" diyerek sudan çıktım, kıyafetlerimin hepsi çıkmalıydı da bunu nasıl yapacaktım. Borkan'ın üzerine giydirdikleri uzun kıyafeti buldum, bir içindeydi suya soktum at burnuma kişnedi. "Söylemine, onu sen de denim çıkarabilseydin sudan temizlerdin." Borkan bana sırtını dönmüş haldeydi, sessizce üzerindekileri çıkardım, ıslak da olsa kıyafeti giydim. Üzerine yapışınca havalandırdım. Bu sırada kısa sürede üzerimde kurumuş. Kıyafetlerimi hemen çalkaladım, ağaçların dallarına astım. Temizlik bittikten sonra devreye girmişti, acıkmıştım... Yakışıklının elinde kumaş çantası vardı, oldukça da büyük görünüyordu. Çantayı yere indirdim "Bakma bana öyle, senin yemeğin bazı tabi yemyeşil otlar. Ben et de bayılırım içinde bir şeyler olsun. Yoksa otlarını ortak çıkarım da

medi deme." Sanki beni anlamış gibi burnuyla onu durttu. İnce bir örtü, bıçak, birkaç çikolata, şeker paketleri, konserve bir kutu, bozulmamış yarım somun ekmek, iki elma, çakmak, yarısı su dolu pet şişe ve en önemlisi tabanca... Hemen şarjörüne baktım doluydu. Bir de cep telefonu çıkar mıydı? İşte o zaman keyfim tam anlamıyla yerine gelirdi. Heybeyi ters çevirdim de son çıkan, üzerime giydiğimin benzeri uzun kıyafetti. Temiz görünüyordu.

Borkan hâlâ sudaydı bulduğum giysiyi ona doğru attım, "Tam yıkan, bunu da çalkalayıp giyersen kıyafetlerimiz kuruyana kadar idare ederiz."

Ben ekmeği koparana kadar elbiseyi sadece kalçalarına sarmış olarak sudan çıkıp kıyafetlerini benim gibi sağa sola astı. Gözlerimi nereye kaçıracağımı bilemiyordum...

Yere serdiğim örtünün üzerine yan olarak uzandı, bulduğum hazinede gözlerini gezdirdi. Tabancayı görünce onunda benim gibi gözleri parladı. "Bu işimize yarar," dedi ve elmaya uzandı. Hemen elinden aldım ikiye bölüp tekrar eline tutuşturdum. "Bu yarım elma bize yeter."

"Diğeri ne olacak, zaten çürümek üzere gibi duruyor."

"Kahramanımızın yiyecek," dedim. Ayağa kalkıp yakışıklımın yanına gittim, elimdeki elmayı uzattım. Bir lokmada yutuverdi, sanki devamı nerede der gibi bakıyordu, yarım elmayı yemekten vazgeçtim saniyesinde yok oldu. Borkan'ın yanına döndüm elmasını bana uzattı... "Ben mi yanlış biliyorum, Adem'i elmayla kandıran Havva değil miydi?"

"Adem Havva'yı kandırsa ne olur?"

***

İçimden bir ses, Adem Havva'yı kandırsa çok güzel olur, dese de... Ekmekten küçük bir parça koparıp, çok açken birden iştahım kapanıverdi. Zaten elimizle olanı hemen tüketmemiz doğru değildi. Ne kadar süreyle kuşak olarak yaşayacağımızı bilmek durumundaydık. Borkan küçük çikolata paketini açıp ikiye böldü yarısını bana uzattı. "İstemem."

"Yemelisin, enerjiye ihtiyacımız var. Çoktan peşimize düş müşlerdir, bizi bulmaları an meselesi."

"Bu sefer hazırlıksız değiliz, iki bıçağımız bir silahımız var."

"Onlar kalabalık ve silahları daha fazla"

"O zaman ne yapıyoruz?"

"Dinlenelim. At yorgun, biz de yorgunuz, gün ışığında görülmemiz kolay olur. Gece yola çıkarız ilk nöbet benim, uyu Simay."

Haklıydı, hepimiz yorgunduk. At bile yere çökmüştü, Borkan silahı eline aldı, etrafı görebilmek için küçük cennetten dışarı çıktı. Bıçakları yakınıma koydum, ne olur ne olmazdı hazırlıklı olmak gerekiyordu. Belki şimdi, belki yarın öldürülebilirdik. Gölge yapan taş bile yeterli değildi, sıcak başlamış nemle birlikte daha boğucu hale gelmişti. Gözlerimi kapadım, uyumak mümkün değildi. Borkan dışarıda fazla oyalanmıştı, tam kalkıp bakmaya gidecekken geldiğini duydum... Bir süre başımda durdu, beni seyrettiğini biliyordum, vücudum bakışlarını hissetmiş gibi canlanmıştı. Su sesi kulağıma geldi, gözlerimi araladım, yıkanıyordu. Bir zamanlar uçakta gördüğüm rüyanın değişik bir versiyonu gibiydi. Başını güneşe doğru kaldırmış gözlerini kapatmıştı. Avucuyla aldığı suyu başından döküyor, su damlaları parıldayarak vücudundan akıyor tekrar suya karışıyordu. Neyi bekliyordum, hiçbir şey yaşamadan ölmeyi mi? Güneş yerini aya bırakmaya hazırlanırken rengi kıpkırmızı olmuş, bu kızıllık minik cennetimize büyülü bir görüntü olarak yansımıştı.

Ayağa kalktım, suyun başına geldim. Tam karşısında durdum, henüz beni fark etmemişti... Ya hep ya hiçti, üzerimde ki kıyafetin düğmelerini aceleyle açtım, omuzlarımdan kaydırmaya başladım. Santim santim vücudum açığa çıkıyordu... Utangaçlık şu an en son düşündüğüm histi. Borkan avucuna aldığı suyu başına götürürken beni hissetti, durdu... Seyrediyor, ne kadar ileri gidebileceğimi görmek için kıpırtısız bekliyordu. Göğüs oluğum, göğüslerim, midem, karnım. Ben elimle kumaşı yere doğru bırakırken o gözleriyle beni soyuyordu. Kalçalarım da biraz duraksadım. Yavaşça ayağa kalktı, benim vücudumu örten kumaş parçasını ağırca soymam gibi o da ağır ağır sudan doğruldu

çırılçıplaktı, karşılıklı soyunur gibiydik. Beni seyrettiği gibi ben de vücudunda gözlerimi gezdirdim. Muhteşemdi, her yönüyle muhteşemdi... Parmak uçlarımda topladığım kumaş parçasını yere bıraktım...

"Emin misin?" diye boğuk bir sesle sordu...

"Hayatımda hiç bu kadar emin olmadım." diyerek cevap verdim.

Elini uzattı, elimi uzattım tenlerin birbirine değmesi ufak çaplı elektrik şoku gibiydi. Suya girdim. Birlikte diz çöktük, perde gibi göğüslerimi kapatan saçlarımı omzumdan geriye attı "Çok güzelsin."

Parmaklarımı dudaklarının üzerine koydum, konuşmasını değil harekete geçmesini istiyordum. Elimi tuttu çevirip avucumu öptü, "Borkan."

"Bu anı o kadar çok bekledim ki, her santiminin tadına vararak seninle bütün olacağım. Acele etmeden tenini tenime, tenimi tenine kazıyacağım. Bir olacağız, yarınımız yok gibi, sonsuza kadar birlikte olacak gibi. Dünü, bugünü, yarını düşünmeden sadece sen ve ben..."

Dünya kurulalı beri kadınla erkek arasında olan tensel hazzın en güzel dansıydı. Bilmediğim, sadece özet geçtiğim anların yüzlerce sayfalık hikâyesi yazılmaya, yazılırken bir taraftan da okunmaya başlanmıştı. Her satırı zevk, ihtiras doluydu... Elleri her yerimdeydi, dudakları her yerimdeydi. Öpüyor, her öpücüğü her dokunuşu daha özel oluyordu. Ne kadar çok zaman kaybettiğimi Borkan'ın her dokunuşundan ne kadar etkilendiğimi hissettiğimde çok daha fazla anladım. Kuruntularım, olur olmaz düşüncelerimle hayatı kendime zehir etmiştim. Ben kemandım o da yay. Beni istediği gibi çalıyor, her dokunuşuyla ayrı bir nota yükseliyor aşk şarkısı bütünleşerek sesler gökyüzüne ulaşıyordu. Sessiz bir melodiydi, tüm hücrelerimle benim için, bizim için bestelenen şarkıyı duyabiliyordum.

Sessiz melodilere tüm varlığımla katıldım, besteyi birlikte çalmaya başladık. Onu taklit etmek bana ne yapıyorsa karşılığını

vermek daha çok zevk almamı sağlıyordu. Borkan delirmiş gibiydi ilk anlardaki kontrolünü kaybediyordu.

"Beni çıldırtıyorsun," dedi, elimde olmadan kıkırdadım. "Kolay öğrenirim, yarınımız olmayabilir. Bu anı tam olarak yaşamalıyım, durma, çekinme, tüm hisleri tüm verebildiğini arsızca istiyorum."

Boynumu öperken, "Sevgililerim oldu demiştin" diye fısıldadı...

Daha rahat öpebilmesi için başımı yana doğru eğdim ."Abarttım, senin düşündüğün anlamda hiç sevgilim olmadı." Nasıl bir adamdı bu, sevgililerim olduğunu düşünürken bile incelikle davranmış, hiçbir baskıda bulunmamıştı. Tüm içtenliğimle boynuna sarıldım, "Artık sus ve devam et..." dedim. Sıkıca sarıldı, tek beden gibiydik. Kucağına aldı, yere serdiğim örtünün üzerine yatırdı. "Kendini bana verdiğin için mutluyum" dedi...

Ellerinden destek alarak tam bedenimin üzerinde duruyordu, gülümsedim elimle çevremi işaret ettim, "Gördüğün gibi başka seçeneğim yok" dedim kıkırdadım... Başını arkaya götürerek attığı kahkaha çok güzeldi. "Sen çok fenasın kadın, birazdan başka bir seçeneği asla düşünemeyecek hale geleceksin" dedi... Dudaklarıma doğru eğilirken "Görelim bakalım," diye fısıldadım. Minik kahkahası dudaklarımın içinde kayboldu. Kısa bir an sonra dünya yansa düşünemeyecek hale gelmiştim. Birbirimize bir daha hiç dokunamayacakmışız gibi sevişiyorduk. O an geldiğinde düşünceliydi, özenliydi. Hırpalamadan beni aldı, hırpalanmadan tüm kadınlığımı ona sundum. Yıldızlara dokunmak, gökyüzüne yükselmek, dalgalarda kaybolmak duyulan hislere verilen kelimelerdi. Benim için gerek yoktu yalancı cennetimizde bir oluyor, dünyanın en güzel hissini tadıyorduk.

***

Güneş çoktan batmış ay doğmuştu, Borkan'ın omzunda yatıyordum, saçımı okşuyordu. Çenemi göğsüne koyup yüzüne

baktım. Bu yakışıklı, muazzam kuvvetli adam gerçekten kocam olmuştu. "Başka erkeklerle birlikte olduğumu düşünerek benimle evli kalmaya devam ettin. Neden?"

"Seni ilk gördüğüm andan beri istedim, sadece bedeni olarak değil. Değişiktin, ilginçtin, kendine yeterli kuvvetli bir kadındın. Bir erkeğin himayesine inanmıyor, eşit olmaya çalışıyordun. Erkek boyunduruğu altında olup şikâyet eden yine de şikâyet ettikleri durumlardan kurtulmak istemeyen kadınların arasında doğdum, büyüdüm. İlişki kurduğum kadınlarda farklı değildi. Ben onları cinsel olarak kullanıyordum, onlar da beni hem cinsel hem maddi olarak sömürüyorlardı. Nasıl davranırsam davranayım sesleri çıkmıyordu."

"Kadınına denk gelmemişsin."

"Geldim."

"Kimdi?"

"Sen... Ne görünüşüme ne de parama ilgi göstermedin. Dış görünüşe bakarak sevgili seçen, paraya tapan kadınlardan ne kadar bıktığımı seni tanıyınca anladım."

"Yakışıklılık ve para ikilisinin birleşimi başa bela desene... Çok üzüldüm, yazık sana."

"Dalga geçme... Gençlik dönemlerinde hoş gelse de yaş ilerledikçe daha özel ilişki isteniyor."

"Sende ilk fark ettiğim yakışıklı olmandı, ben de diğer kadınlardan farklı değilim. Eğer Arap olmasaydın çoktan yelkenleri suya indirmiştim. Kaç kişinin karşısına aşk romanlarındaki gibi yakışıklı, paralı bir erkek çıkar ki?"

"İşte burada yanılıyorsun, ben baskı kuran her şeyine karışan bir tip olsaydım ilişkini devam ettirir miydin?"

"Hayır."

"İşte seni seçmemin sebebi... Beni ruhsal olarak boğacak bir kadınla evlenmektense gerçek bir kadınla birlikte olmak istedim. Babamların diğer kadında olan ısrarları da kararımda çok etkili oldu. Bu kadın sözünü dinler, sana çocuk verir, istediğin hayatı yaşarsın. İleride gönlün isterse başka eşler alırsın. Bana verdikleri öğüt buydu... Ben tavsiye ettikleri hayatın fazlasını zaten yaşa-

mıştım, yaşıyordum. İstediğim, hayatımı birlikte yaşayacağım aynı yolda yürüyeceğim bir kadındı ve seçimim sen oldun"

"Beni seçtiğin ve biraz önce yaşattığın inanılmaz hisler için teşekkür ederim."

"Biraz önce yaşananlar ana menü için aperatifti."

"Daha fazlası da mı var?"

"Çok daha fazlası..." dedi. Belimden tutup üzerine çekti, kısacık cinsellik tecrübemi bilmeden ve bilerek diye ikiye ayırabilirdim. Ne beklediğini, sonunda nasıl hisler duyabileceğini bilerek sevişmek daha güzeldi... Yanıldığımı sevişmemiz bitip ter içinde Borkan'ın göğsüne yığıldığımda anladım. Her sevişme ayrı bir haz dünyasının kapısını açıyor, diğer hislerden çok daha fazlası yaşanıyordu. Nefes nefese kalmıştım, bacaklarım pelte kıvamındaydı...

"Daha fazlası da var deme..."

Belimin çukurunu, kalçamı okşarken "Çok daha fazlası," diye mırıldandı. Üzerinden kalktım, mitolojide ki Apollon, Borkan'ın silik bir kopyası gibiydi. Suya girdim, yıkanırken hâlâ aç gözlerle beni izliyordu. Doyumsuzdu, ben de aynı şekilde hissediyordum...

Tekrar eşofmanlarımı giydim, o da banyo yaparak kıyafetlerini giydi. Benimde üzerime beyaz kıyafeti giydirip başımı erkeklerin yaptığı gibi bağladı. Onunda benim de sadece gözlerimiz görünüyordu. Bıçağı alıp kemerime iliştirdim, silahı almak istediğimde karşı çıktı.

"Polis olduğumu unutma ve isabetli vuruşlarda en üst seviyedeyim." deyince silahı elime bıraktı. Uzanıp peçesini aşağı çektim, dudaklarını tüm gücümle öptüm... Karşılığı anında geldi... Belki bu son öpücük bir vedaydı... Tüm hazinemizi topladık, pet şişeyi iyice çalkalayıp temiz su doldurduk. Yakışıklının su içmesini sağlarken, kendimizde bolca su içtik. Minik cennetimize son kez baktım, belki de bir daha hiç göremeyeceğim hayatımdaki ilkleri yaşadığım cennete içimden veda ettim. Kısa patikadan aşağı indik "Ne tarafa gidiyoruz?"

"Göle dönemeyiz, suyumuz asla yetmez. Yine kayalıklardan devam edeceğiz."

"Gece vakti bu işi nasıl yapacağımızı da anlatsan."

"Tek atımızın yani senin yakışıklının içgüdüsüne güvenerek ilerlemek en uygunu olur."

At önde biz arkada ağır adımlarla yürüyor, at nereye basarsa ayağımızı oraya koymaya gayret ediyorduk. Ay ışığı fazla olmasa da aydınlık sağlıyordu, kayalar, bazen kocaman çalılar... Tırmanmak zor ve yorucuydu, bir süre sonra atımızda yürümeyi reddetti. Ona uymaktan başka çaremiz yoktu. Yüksek kayalardan birinin üzerine oturduk, sırtımızı diğer kayaya yasladık. Oldukça yükseğe çıkmıştık görüş mesafemiz peşimize düşmüş olanları görecek kadar fazlaydı. Borkan üzerindeki beyaz başlığı ve entariyi beline kadar indirdi. Aynı işlemi benim içinde uyguladı, "Biz bu kadar uzağı görebiliyorsak peşimizde olanlarda bizi görebilir. Beyazlık dikkatlerini çeker."

Benden önce düşünmesi hoşuma gitmişti, hep düşünen tetikte olan taraf olmak yorucu olabiliyordu. Kolunu omzuma doladı, başımı göğsüne yasladım "Hayatını anlat Borkan, kendini bana tanıt."

"Kendimi anlatmadan önce, yarım kalan hikâyeni dinlemek istiyorum. Simay'ın çocukluğunu bilmeliyim. O adamın..."

Hayatımın karanlık sayfaları, hatırlamak istemediğim anlar"Tam gece karanlıkta anlatacak olaylarda... Döverdi, her fırsatta canımı acıtırdı. Bağırırdı, her yaptığımda kusur bulurdu bu kadar..."

"Bu kadar kısa olmadığını sen de ben de biliyoruz."

"Öldü gitti konuşmanın anlamı yok."

"Anlat Simay, ablan öldü, öldürüldü. Tek gözyaşı dökmedin."

Belki gecenin siyahlığında tüm duygularımı anlatmak çok daha kolay olurdu. "Hissettiğim duygu sevilmediğimdi, bir çocuğun sevilmediğini hissetmesinin acısı çok büyüktür. Annem sandığım ablama her sarılmaya çalıştığımda beni iteklerdi. Hiçbir yere beni götürmezler, ağladığımda dolaba kilitlenirdim. Sa-

atlerce karanlık dolabın içinde kalmaktan çok korkardım. Gerçek annem beni kendi evinde tutmak istese de annemi, babamı istiyordum. Dayak yesem de beni sevmelerine ihtiyacım vardı. Okul gösterilerimizde herkesin anne babası gelir benimkiler gelmezdi. Onların yerine hep büyükannem vardı ama yeterli gelmiyordu. Çogu gece büyükannemin evinden kaçıp yukarı çıkar beni içeri almaları için yalvarırdım. Büyümeye başlayınca onlara olan sevgim körelmişti. Baba dediğim Fikret zamanla değişti, bana çok iyi davranıyor, şimdiye kadar almadığı hediyeleri alıyor, gezmeye götürüyordu. Seviniyordum, nihayet babam beni sevmeye başlamıştı, diğer babalar gibi sevecen bir baba olmuştu yani ben öyle sandım. Zamanlı zamansız beni kucağına alıyordu, ilk baştan babam beni seviyor diye düşündüğümden bu kucaklamaları yanlış gelmiyordu."

"Tacizci herif, pislik!"

"Zamanla dokunuşları artmaya başlayınca eve gitmez oldum. Bu sefer gelip, kendisi yukarı çıkartırdı. İçki içtiği zaman hareketleri iyice değişirdi. Okulda öğretmenimiz bir derste taciz konusunu anlattı. Vücudumuzun bize ait olduğunu kimsenin dokunmaya hakkı olmadığını söyledi. Taciz konusunda kitaplar okudum, kimseye söyleyemediğimden neyin doğru neyin yanlış olduğunu kendim bulmaya çalıştım. Fikret, bakayım senin göğüslerin büyümüş mü, dediğinde olayı anladım. Bir babanın yapmayacağı hareketleri yapıyor, söylüyordu. Yine de babamdı onu şikâyet etmektense uzak durmayı tercih ettim. Kendimi korumak için erkek çocuklarla bir olur, onlar gibi davranmaya çalışırdım. Babamın sapık olması bana çok üzüntü veriyordu. Tamamen büyükannemin yanına taşındığımda daha on yaşlarındaydım, bir daha da onların yanına gitmedim. Fikret beni zorla götürmeye çalıştığında vurdum, ısırdım, çığlık attım. Bir daha beni zorlarsa herkese yaptıklarını anlatacağımı söyledim."

"Büyükannene söyleseydin."

"Anneme yani Bennu'ya olanları söyledim, beni yalancılıkla suçladı. Yalanlarım duyulursa, herkesin beni kötü kız olarak göre-

çeğini kimsenin inanmayacağını, söyleyerek kendim için susmamı tembihledi. Öz babanın bu tür hareketler yapmayacağını benim abartığımı, söyledi. Sapıkça dokunuşlarına devam etseydi mutlaka söylerdim. İşte bu yüzden gerçek anne ve babam çıkmadıklarına çok sevindim. Belki de bu yüzden ölümlerinden etkilenmedim."

Borkan başımın tepesinden öptü. "Bunları yaşadığın, yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

"Geçti, onlarla birlikte yaşadıklarım öldü."

"Hâlâ gerginsin."

"Tüm bu olanların suçlusu öz annemle babam... Babamın annesi olan cadaloz kadın da suçlu olanların en başında geliyor. Hangi birine kızayım, çektiklerimi yüreğimdeki yükü hangisinin sırtına yükleyeyim."

"Yükünü at yüreğinden, ağır geliyorsa hepsini ben üstlenirim. Yanındayım, seni istediğin gibi, istediğin süre severim. Bir daha hiç yalnız kalmayacaksın."

"Ah Borkan, çocuk yüreğim onarılmaz şekilde yaralı."

Borkan eşofmanımın fermuarını indirdi, kalbimin olduğu göğsüme öpücükler kondurmaya başladı. "İyileşsin, yüreğin benim öpücüklerimle iyileşsin." Kara saçlı başını iki elimle tuttum göğsüme bastırdım, bir daha yaralanmamasını diledim.

Gün ağarmaya başlamış, görüşümüz açılmıştı. Göğsümde uyuya kalan Borkan'ı, başından öptüm. İlk zamanlar nefret ettiğim adam şimdi en yakınım olmuştu. "Hadi uyan dünyaya dönme zamanımız geldi." Siyah kirpikli gözlerini açtı, yemyeşil gözleri uykudan buğulu bakıyordu. Gülümsedi tekrar başını göğüslerimin arasına yasladı. "Ben de en az senin kadar sevgiye açım."

"İnanamam, senin memelere aç olduğun belli. Erkek milletinin meme takıntısını anlamıyorum."

"Kadınların en güzel ziyneti," dedi başını tekrar göğüslerimin arasına gömdü. Durum iyiye gitmiyordu. Bir başlarsak kolay kolay durmayacaktık..."Kendi hikâyeni anlatacaktın uyuya kaldın," diyerek başını göğüslerimden istemeyerek de olsa çektim...

"Gitme zamanımız geldi, bu olaydan kurtulursak anlatırım."

benden evvel kalkıp elini uzattı, tekrar beyaz örtülerimizi giydik. Heybeden biraz ekmek kopardım, başka çaremiz olmadığından çikolatayı ikiye bölüp katık yaparak yedik. Birer yudum su içtik, fazla içmeye korkuyorduk. Su kaynağı bulamazsak buralardaki susuzluk ölümcüldü.

Aşağı in, yukarı çık, sarp kayalıklar önümüzde dikildikçe yön değiştiriyor geçebildiğimiz alanlarda yürüyorduk. Ayaklarım ağrımaya belim tutulmaya başladığında durdum. Önümüzdeki dik kayalıkları geçmemiz mümkün değildi. Öne doğru eğilip dizlerimi tuttum "Bir kez daha tekrarlıyorum, ülkenden nefret ediyorum."

Borkan ellerini beline koyup kendini arkaya doğru esnetti, "Şu an ben de nefret ediyorum, yerimizi bilmemekten daha çok nefret ediyorum."

"Şöyle bir coğrafya bilgini kurcala, çöl ve kayalık bölge neresi olabilir?"

"Birçok çöl bölgesi var, hangisinde olduğumuzu bilmem imkânsız."

Tekrar yürümeye başladık, gerçi yürüme olayı tartışılırdı. İnce patikalardan Yakışıklı da, biz de çok zor geçiyorduk. İniş başlamıştı, kayalık alanın sonuna gelmiş gibiydik. Benden önce patikadan inen Borkan'ın küfür ettiğini duydum. Çölden kurtulduğumuzu zannederken tekrar içine inmiştik. Başa gelen çekilirdi. Borkan, Yakışıklı'nın sırtına bindi, bana elini uzattı. Önüne oturttu, sırtımı göğsüne yasladım, kolları çepeçevre vücudumu sarıyordu. Şu an için halimden çok memnundum. Son kez arkaya kayalara baktım, hayatımın en güzel anlarını geçirdiğim cennetime veda ettim.

Borkan başımı çevirip uzunca bir süre cennetimize baktığımı görmüştü, başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Bu işten kurtulursak bir gün buraya tekrar geliriz."

"Seninle benim bir geleceğimiz olacak mı Borkan?"

"Neden olmasın karı kocayız, evliliğimizi yürütebiliriz."

"Ya sana asla bu ülkede yaşamak istemiyorum desem?"

"Zamanı gelince düşünürüz."

Borkan, atı güneş altında fazla yormamak için çok hızlı gitmiyordu. Ne zaman suya kavuşacağımız belli değildi. Yakışıklının, suya bizden daha fazla ihtiyacı vardı. Arada bir ölmüş hayvan kemikleri görmek dışında hiçbir canlı emaresi yoktu. Güneş yine çok fazla ısıtmaya başladı. Uzun aralıklarla su yudumluyorduk, fazlasını yakışıklı içmeliydi. Bizi taşımaktan yine yorulmaya başlamıştı. Deve olsaydı durum çok daha değişik olabilirdi, at olması kumda yürümesini zorlaştırıyordu. İncecik bacaklarına bir şey olacak diye ödüm patlıyordu. "Bir şeyler anlat, bu sessizlik beni delirtecek." Gökyüzünde çok yükseklerde süzülen kuşu gördüm, minik bir kuş olmayacak kadar iri görünüyordu. Birden aşağı doğru süzülmeye başladı, korkmuştum. "Ne yapıyor bu?"

"Yiyeceğini yakalamak için pike yapıyor, oldukça büyük bir atmaca."

Atmaca tekrar gökyüzüne yükseldiğinde pençeleri arasına sallananı son anda gördüm, "Yılan mı avladı?"

"Görünüşe göre öyle, bu günlük yiyeceğini buldu, kayalardan oldukça uzaklaştık. Çevrede insanlar olmalı."

"Neden böyle söyledin?"

"Çöllerde bedeviler dolaşır, birçoğu atmaca, şahin besler."

"Kötüler mi? Ya o Calut'un adamlarıysa?"

"Onlar vatansızdır, hiçbir ülkeye tabi değillerdir Necid bedevileri diye bilinirler. Çöllerde sınır tanımadan dolaşır yaşarlar. Yine de dikkatli olalım onlara ulaşabilirsek dönüş yolumuzu buluruz. Arkama geç sıkı sarıl hızlı gitmeliyiz"

Borkan'ın dediğini yaptım "Deh oğlum..." demesiyle yakışıklı rüzgâr gibi koşmaya başladı. Arada bir duruyor çevremize bakınıyorduk. Yüksekçe bir kum tepesinin üzerindeydik. "İşte aşağıdalar," diye bağırdım. Çok uzakta çadırlar kurulmuştu, biraz evvel gördüğümüz kuş yine havadaydı. Geriye dönüşünü takip ettim çadırlara doğru uçtu. Atımız sanki rahata kavuşacağını hissetmiş gibi, hızla kum tepesinden inmeye başladı. Borkan çadırlara yaklaşmadan durdu. Attan aşağı indi...

"Burada bekle, kim olduklarını öğrenmem gerek."

Çevreme baktım; kum, kum yine kum... "Olmaz ben de seninle geleceğim."

"Sana bir şey olmasını istemiyorum."

"Ya sana olursa, ya o adamlar içlerindeyse. Ben tek başıma bu çölde ne yaparım?"

Borkan kısa süre tereddütte kaldı, tekrar ata bindi bu sefer kollarının arasındaydım. "Simay bana bak ," dedi, başını çevirdim. Peçeyi yüzümden çekti, yan dönüp boynuna sarıldım dudakları alev gibi dağladı, oyunlara yer yoktu. O an ayrılacakmışız gibi delicesine öpüştük. Alnını alnıma yasladı, "Seni tanıdığıma çok memnunum, çok özel bir kadınsın." dedi. Gözlerinde tutku değil, şefkat vardı. "Ben de senin gibi birini tanıdığıma çok memnunum, tahmin ettiğim gibi değilsin."dedim, alnımdan öptü, bir an sanki dünya dönmeyi bıraktı. Kalbim bir değişik atıyordu, kalp bağlı bir organ olmasa taklalar atıyor derdim. Çok güzel bir hisli, çok güzel...

***

Peçelerimizi kapadık, bedevi kabilesine doğru atımızı harekete geçirdik.

Elim belimdeki silahtaydı, birkaç kişinin canını yakmadan teslim olmayacaktım. Borkan "Bedevilerse ben konuşurum" dedi, başımı salladım. Bu coğrafyada olan tüm ülkelerde kadın hep ikinci plandaydı. Gerçi sırf bu ülkelerde değil tüm gelişmiş olarak düşünülen ülkelerde bile kadın ikinci planda kalıyordu. Bu ikiliği de yine biz kadınlara bağlıyordum. Çocuk yetiştirmekte etkin olan annelerdi. Kız çocuklarını kendilerine güvenli, erkek çocuklarını kadınlara değer veren, eşit olarak görmeyi sağlayacak şekilde yetiştirsek, belki dünya daha rahat yaşanacak hale gelir kadın erkek arasında bu kadar uçurum olmazdı. Tabi evli olmayana boşanmak, çocuğu olmayana terbiyesi kolay gelirdi. Yaşamadan bilemeyeceğim duygulardı.

Oldukça kalabalık vardı, birçok çadır kurulmuş birçoğu da

kurulma aşamasındaydı. Kadınlardan bazıları yanan ateşin üzerinde ki sacda yabancısı olmadığım ince ekmekten pişiriyorlar. Hamurun kokusundan midem bayram ediyordu. Çocuklar, peşimizden koşmaya, erkekler temkinli gözlerle bizi izlemeye başladılar. Adamın biri atımızın önüne çıktı, diğerleri çevremizi sardı. "Kimsiniz?"

Borkan atın üzerinden indi "Yolcuyuz, liderinizle konuşmak istiyorum."

"Kötü olmadığınızı nereden bilelim?"

Borkan eliyle çevresini gösterdi, "İki kişi bunca insanın içine girecek kadar aptal değiliz, yardıma ihtiyacımız var."

"Hatem bırak gelsinler!" diyen oldukça yaşlı görünen bir adamdı, sırtında bej renkli elbise, başında buraların olmazsa olmazı örtü vardı. Uzun bembeyaz sakallı yüzü esmer teniyle tam bir Arap görünüşündeydi. Elindeki değnekle Hatem'i kenara itti, "Bizden istediğiniz nedir?"

"Sadece yardım istiyoruz, başka bir niyetimiz yok."

"Gelin bakalım çadırımda konuşalım, Hatem misafirlerimize su ve yiyecek getirin. Hayvanı da tımarlayıp yemleyin."

Hatem hâlâ ters ters bakıyordu, Borkan kollarını uzattı attan inmeme yardım etti. Ağzımın payını çok önceden aldığım için gözlerimi yerden kaldırmadım. Borkan'ın adımlarını takip ederek yürümeye başladım. Kurulan en büyük çadıra geldik. Adam içeri geçip yerde bağdaş kurarak oturdu. Serilen kilimleri eliyle işaret ederek, "Buyurun oturun" dedi. Şimdi ben, Borkan'ın yanına mı arkasına mı oturacaktım. Tereddütte kaldığımı hissetmiş gibi kolumdan tutarak yanına oturttu. Adam ikimizi de bir süre süzdü, "İsteğiniz nedir, tek bir at üzerinde yolculuk yapıyorsunuz, belli ki başınız dertte birilerinden kaçıyorsunuz. Kimlerdensiniz?"

"Doğru, ben Omar Borkan Al Fayed, Affan'ın oğluyum, eşim Simay Fayed, Aziz Al Harafi'nin kızıdır."

"Ben de Muaz Diab, ikinizin de babalarını tanırım, niye bu haldesiniz?"

"Khalifa aşiretinin başı Calut ve oğlu Kaid yüzünden. Kaçırıldık, kum fırtınasında kaçtık. Yönümüzü tayin edemediğimizden çölde dolanıp duruyoruz."

"Büyük sorun oldular, olayları duydum. Size yardım ettiğimizi duyarlarsa vereceği karşılık kabilem için kötü olabilir."

"Sizi zor durumda bırakmak istemem, ne yöne gideceğimizi söyleyip su vermeniz yeterli olur."

"Affan oğlu Borkan önümüze gelen herkesten korkacak olsaydık, bu çöllerde vatansız olarak dolaşmazdık. Kimseye borcumuz yoktur, dinlenin yemeğinizi yiyin. Bizimle beraber olursanız çölü daha rahat geçersiniz."

"Cep telefonunuz yok mu efendim?" diye zayıf bir sesle sordum...

"Gâvur icatlarını bizler kullanmayız, benim kabilemin o tür aletlerle işi olmaz."

"Peki neredeyiz? Kuveyt yerleşim alanlarına yakın mıyız?"

"Irak'a otuz kilometre uzaktayız. Ortada sayılırsınız."

Yerimizi öğrenmiş olmak ne işime yarayacaksa bilgilenmenin fazlası olmazdı. Karar karardı, adama devir değişti kolaylıkları uygulamanız sizin yararınıza desem kızardı. Belki de böyle izole yaşamak çok daha güzeldi. Televizyon yok, elektrikli aletlerin hiçbirisi yok. Tam bir doğal ortam yaşantısıydı...

Orta yere kasnak konup üzerinde çeşitli yiyeceklerin olduğu siniyi görünce hemen elimi uzatıp yemeğe başlamamak için kendimi zor tuttum. Kocaman kupaların içinde dumanı üstünde süt vardı, tereyağı, sıcacık ekmek ve bolca peynir, bal kaymak... Adam "Buyurun siz yemeğe başlayın, ben çadır kurulmasını söyleyeyim" dedi dışarı çıktı. Adam çıkar çıkmaz sininin başına oturdum, kim tutabilirdi beni. Üç gündür su, biraz ekmek ve çikolatadan başka hiçbir şey girmemişti mideme. Hemen sac ekmeğinin içine bolca peynir koydum dürüm yaptım. Nefisti, peynir ayrı bir tat, sütü ayrı bir tattı. Borkan'la birbirimize bakarak güldük, şansımız yaver gidiyordu. İkinci ekmeğe bolca bal, kaymak sürüp ikiye bölüp yarısı Borkan'a verdim. Son lokmamı

sütün yardımıyla zor yuttum, midem yeme artık diye isyan eder hale gelmişti. "Doydun mu?"

"Hem de nasıl, yerimden kalkabileceğimi sanmıyorum, vinç gerek."

"Ben seni kaldırırım." dedi, kalkıp kollarımdan tuttu, o kadar yakınımdaydı ki. "Pasaklısın."

"Hiç de bile değilim."

"Ben diyorsam öyledir, biraz daha yaklaş."

"Biraz daha yaklaşırsam yapışmış olacağız."

Elini uzattı parmaklarıyla çenemden kaldırdı, benim gözlerim onun yüzünde onun gözleri benim dudaklarımdaydı. Ne yapıyorsun dememe fırsat kalmadan burnumu öptü, sonra dudağımın kenarını sonra tüm dudağımı ağzının içine aldı. Of bu adam beni öldürecekti. Nerede olduğuma bakmadan kendimi onun ateşine kaptıracakken kıkırtılar duydum telaşla başımı çektim. İki küçük kız çocuğu çadırın kapısında kıkırdayıp duruyorlardı onları fark ettiğimi görünce hemen kaçıp gittiler, "Bu öpücük niyeydi?"

"Burnunun ucuna, dudağının kenarına bal bulaşmış ve itiraf ediyorum sen baldan çok daha tatlısın."

Adamın sözleri, duruşu, bakışları, davranışları, hissettirdikleri inanılmaz derecede duyarlı olmamı sağlıyordu. Kadını her yönüyle tanıyan, mutlu eden, çekici, ne yaptığını bilen erkeklerdendi. Şanslıydım. Evliliğimizi yürütebilir miydik? Birçok yönden beni mutlu edeceğinden emindim ama evliliğin daha bir sürü katmanı vardı.

Kollarından çekildiğim anda yaşlı adam içeri girdi, "Çadırınız hazır bu gece oğullarımdan birinin düğünü var, katılırsanız seviniriz."

Çadırdan çıkar çıkmaz iki küçük kız çocuğu elimden tuttu çekiştirmeye başladı, Borkan'a baktım onun etrafını da erkekler çevirmişti. Yaşlı adam, "Düğün için hazırlık yapılacak." deyince, kızların peşine takıldım. Reisin çadırı kadar büyük bir çadırın içinde sadece kadınlar vardı. Çok genç bir kızı ortaya getirdiler, çadırın her yanı sıkıca kapandı. Kızı soydular, tüm vücuduna çok

güzel kokan bir yağ sürdüler. Kadınlar gelini hazırlarken şarkılar söylüyorlardı. Ah ah kendi nikâhım aklıma geldi. Kadınlardan biri başımdaki örtüyü çekti, elindeki çok renkli elbiseyi üzerime tuttu. "Giy" dedi... Çadırın bir tarafına asılmış çarşafların arkasına geçtim. Üzerimi çıkardım zümrüt yeşili üzeri sırma işli bir entariydi. Tam üzerime göre dikilmiş gibiydi. Elbiseye uygun şalını kadınların yaptığı gibi başıma örttüm, onlar kadar kapalı olmasam da açık da değildim. Örtünün dışına çıktığımda gelin giydirilmiş eline kına yakılıyordu, ama ne güzel bir kına, kızın elleri ayakları nakış gibi işleniyordu. Elbiseyi veren kadın, "Sana da kına yakalım" deyince reddettim. Kadınlar ısrar ediyorlar ellerimi çekiştiriyorlardı. "Tamam, yaptıracağım ama sırtıma, başka bir yerime istemiyorum. Fazla büyük olmasın."

Kadınlardan biri tekrar beni örtünün arkasına geçirdi, tabureye oturtup sırtımı kuyruk sokumuma kadar açtı. "Kar beyaz bir ten, kocan bayılıyordur sana."

"Tenimin rengini seviyor."

"Belli belli çoğu yerde izini bırakmış"

Kadının konuşmalarından yüzüm kıpkırmızı kesildi... "Utanacak ne var, kocan belli ki seni seviyor."

"Lütfen küçük bir resim olsun, tam omzuma olabilir."

"Sen bana bırak, ne kadardır evlisiniz?"

"Daha çok yeni sayılırız."

Kadın orta yaşlarda kara gözlü güler yüzlüydü, "Kocanı seviyor musun? Gördüğüm kadarıyla sevilmeyecek bir erkek değil. Gören kızlar kıkırdamaktan bir hal oldular. Benden sana abla tavsiyesi kocanı sıkı tut, gönlünü hoş et. Yoksa yılanın biri kapıverir. Ah ilk kocamın kıymetini bilemedim o da dalyan gibiydi. Kapıldı birine çekti gitti."

Kocamı seviyor muydum? İlk erkeğimi, bedenime sevecenlikle sahip olan, beni seçerek tehlikeye atılan adamı... "Seviyorum," sözü kendiliğinden döküldü dudaklarımdan, fark etmeden Borkan'a âşık olmuştum... Kadın sırtıma çizgiler çekip gönlünce süslerken duyduğum hislerin şaşkınlığını yaşıyordum. Sevmediğim bir erkeğe sadece yakışıklı olduğu için bedenimi verebi-

lir miydim? Borkan yakışıklılığında bir sürü erkek tanımıştım, hiçbiriyle sevişmeyi düşünmemiştim. Hiçbiri onun kadar etkilememişti beni. Kadın devamlı konuşuyor, dediklerinin birini bile anlamıyordum. "Üçüncü kocaya vardım ama ilkinin yerini kimse tutmadı... Bitti, tam sırt çizgine sarmaşık çizdim, incecik çok güzel durdu. Kocan beğenecek, biraz böyle otur kurusun."

Borkan'ı görmeli hislerimin doğru olup olmadığını anlamalıydım. Elbiseyi küçük kızlardan birinin yardımıyla tekrar giydim. Çadırdaki kadınlar birer ikişer dışarı çıkıyor, gün batımında yakılmış kocaman ateşin çevresinde toplanıyorlardı. Gelin hâlâ taburede oturuyor ellerine kollarına hatta bacaklarına işlenmiş kınanın kurumasına çalışılıyordu.

Çadırdan çıktım, gözlerim Borkan'ı arıyordu. Bulmuştum, üzerini değişmiş tertemiz kıyafetler giymişti. Diğer erkeklerle kıyafeti aynı olsa da onlardan apayrı duruyordu. Ona baktığımı hissetmiş gibi başını kaldırdı gözleri bir süre üzerimde dolaştı. Gördüğü hoşuna gitmiş gibi gülümsedi bana doğru yürümeye başladığında kalbimin sesini kulaklarımda duyuyordum.

"Elbise çok yakışmış."

"Hı hı."

"Sen de kına yaptırdın mı?"

"Hı hı."

"Ellerine mi? Bakayım."

"Yok."

"Nereye yaptırdın?"

Elimle sırtımı gösterdim, dilim tutulmuş gibiydi...

"Çadırımıza geçene kadar meraktan çatlamak zevkli olacak."

"Hı hı"

"Neyin var senin hasta mısın?" dedi elini alnıma götürdü. "Oldukça sıcaksın, ilaç sorayım."

Yangın kalbimden geliyordu, eli tenimden hiç ayrılmasın istedim. "Hasta değilim." Yanıyor, cayır cayır yanıyordum. Çöl ateşi sadece kalbime değil tüm vücuduma düşmüştü. Çölümün ismi Borkan'dı. Sersem Simay, işte şimdi mahvoldun.

Kadınlar, erkekler bir olmuş sofralar hazırlanıyor çalgıcılar güzel müziklerini çalıyorlardı. Düğün başlamıştı. Borkan'ın yanında öylece duruyordum vücudum kaskatı olmuştu duygularımı sindirmeye çalışıyordum. Nasıl böyle bir aptallık yapabilmiştim, hani kalbimi ona vermeyecektim. Kalp aklı yenmişti. Karar vererek, ben âşık olmayacağım demenin saçmalık olduğunu tüm kanım delice akıp, kalbim Borkan diye atarken bir an önce kollarında olup onu delice sevmeyi arzularken anlamıştım. Yüreğe söz geçmiyordu, kendi başına bağımsız hareket ediyor aşkı yaşıyor yaşatıyordu. Vücudumuzun şımarık organı aklına estiği gibi hareket ediyor olmalıydı.

Nefes almaya ihtiyacım vardı, çadırların çevresinden uzaklaşmadan ağır adımlarla yürümeye başladım. Ben Borkan'la yağ ve su gibiydim. Ne kadar istesek de karışamazdık, cinsellik yeterli değildi. Ben asla bu ülke topraklarında yaşamak istemiyordum. Borkan burada ülkesinde yaşamaya mecburdu. İstemese bile mecbur tutulacaktı. Annemle babamın durumuna düşemezdim. Kıkırtılar duyunca çadırlardan birinin kenarına sindim, sesler çadırın içinden geliyordu. Minicik yırtıktan içeriyi görmeye çalıştım, biri beni burada yakalasa röntgencilikten ceza vermeleri olasılık dâhilindeydi.

"Ya Abbase ya görürlerse, ellerimizi keserler."

"Kim görecek, sersemlik etme Ahra."

Allah'ım bu kızların elinde ki telefon muydu? Ben mi yanlış görüyordum...

"Sesini tamamen kapat."

"Sen hiç merak etme, kapattım Yasin mesaj çektiğinde görürüz."

"Çabuk sakla gelenler var."

"Ah Ahra, ah Abbase babanız sizi arıyor. Çabuk dışarı sofraya yardım edeceksiniz tembel kızlar yallah yallah."

Gençler emir dinlemezdi. Hele yeniliklerden haberdar olan gençlik ne yapar eder, teknolojiyi takip ederlerdi. Kızlar çıkar çıkmaz çadırın içine girdim, yanlarında götürmeye fırsat bula-

mamışlardı mutlaka çadırın içinde bir yerlere sokmuş olmalıydılar. Sağıma soluma bakındım ben olsaydım nereye saklardım. Fazla bir seçenek yoktu çabuk bulunabilecek bir yer olmalıydı. Köşede duran yorganlar ve yanındaki küçük sandık. Sandığa saklamak için vakitleri olmamıştı. Yorganların arası acele saklamak için mükemmeldi. Elimi aceleyle yorgan kıvrımlarının arasında gezdirdim. İşte minik mucize elimdeydi, kızların şifre koymamış olması için dua ederek açma düğmesine bastım. Evet, istediğim gibiydi. Gürültüler olunca telefonu tek saklayabileceğim yere tıkıştırdım. İki göğsümün arası tam yeriydi... Hemen dışarı çıktım, ters yönden dolanarak Borkan'ın yanına gittim "Neredeydin sen? Meraktan öldüm."

"Geldim işte" Birden iki göğsümün arası titreşti. Kahretsin tam zamanını bulmuştu "Çadıra gidelim hemen."

"Göğsün neden öyle oynuyor."

"Çabuk gidelim."

Millet yemeklere, eğlencelere başlamıştı. Kimse kimseyle ilgilenmiyordu, Borkan'ı elinden tuttum, sağa sola gülücükler dağıtarak bize ayrılmış olan çadıra doğru yürümeye başladık.

"Ne oluyor söylesene?"

"Cep telefonu buldum."

"Olamaz!"

"Oldu bile."

"Çabuk babamı arayalım ya da Kral'ı kime ulaşabilirsek onu..."

"Burada mı, bunca milletin içinde."

"Neden olmasın ver şu telefonu ben ararım."

"Borkan, kocacığım, bir düşün bedevilerin başı ne dedi?"

"Telefon gâvur icadı bizler kullanmayız, dedi."

"Aferin benim akıllı kocama, nasılda şıp diye anladı."

"Simay ilk fırsatta seni dizlerime yatıracağım."

"Bu telefon gencecik iki kızın, bulunursa, onların olduğu meydana çıkarsa..."

"Anladım akıllı karım, kızlar ve aileleri ceza alır. Hadi o zaman

çabuk, bunları düşünüyorsun hâlâ gevezelik edip duruyorsun."

Gözlerimi devirdim, hem de bir değil iki kere... Yarı koşar adımlarla çadırımıza gittik, ilk kez çadırımıza geliyordum. Yani çadır dediysem öyle Arap filmlerinde ki gibi süslü çadırlardan değildi. Borkan ayakta zor duruyordu. Yerde ince bir döşek üzerinde yine ince bir yorganla çadır tamamlanmıştı. Borkan hemen döşeğin üzerine bağdaş kurdu, yanına oturdum... "Yardım etsene, ne bakıp duruyorsun?" Telefon, sutyenim olmadığından aşağı kaymıştı. Borkan sırtımda ki fermuarı yarı araladı sırtımdan öne doğru ellerini soktu.

"Borkan, ne yapıyorsun?"

"Fırsat bulmuşken... Tamam tamam buldum."

"Kime haber veriyoruz?"

"Tabi ki en yüksek merci olan Kral'a..."

Hemen açtı cevap yok gibiydi, bir kez daha denedi. "Telesekreter çıkıp duruyor."

"Başka numarası yok mu?"

"Dur bir kez daha deneyeceğim, düştü... Kral'ım ben Omar Borkan... Evet Kral'ım Khalifa aşiretinin başı Calut'un adamları tarafından kaçırıldık. Ellerinden kurtulduk şu an bedevilerin misafiriyiz... Evet Kral'ım Irak'a otuz kilometre olduğunu söylediler... Bekliyoruz Kral'ım..." derken, telefonu Borkan'ın elinden aldım...

"Ben Simay, Calut'un adamları ailemden iki kişiyi öldürdü ve bu telefon yeniliklere karşı olan bir kabilenin sakladığı telefondur. Kızların başının belaya girmesini istemem, geri arama yapılmasın... Rahat mıyım? Bilseniz ne rahatım ne rahatım. Her zaman böyle çöllere kaçırılma fantezim vardı zaten..." dedim ve telefonu tekrar Borkan'ın eline tutuşturdum, ya bende bir sorun vardı ya da Arap erkeklerinde.

Borkan konuşmayı bitirip, telefon numarasını sildi. "Helikopter gönderecek."

"Zahmet olur, devede işimizi görürdü."

"Niye bu kadar sinirlendin?"

"Kral'ımızın yüz verdiği adamlar yüzünden bu halde olduğumuzu görmüyor musun?"

"Simay, politika ince iştir, elbet Kral'ımızın bir bildiği vardır."

Ne söyleyebilirdim ki? Düşüncelerimiz uyum sağlamıyordu. "Fermuarı çeker misin?" Ama tenlerimiz çok iyi uyum sağlıyordu işte. Dudakları kor gibi olmuş sırtımda dolaşıyordu "Kınan çok güzel olmuş, tam sırtının ortasında incecik bir sarmaşık dalı, kenarlarında minik çiçekler var her biri tek tek öpülmelik." Fermuarı yavaşça açıyor dudakları sarmaşık dalını takip ediyordu. Diğer eli uzun eteğimi yukarıya çekmeye başlayınca elini tuttum. "Telefonu yerine bırakmalıyım."

"Sonra bırakırsın," dedi tahminen ilk çiçeğin olduğu yeri öptü, ikinci çiçek karşısında olmalıydı. Bu iş iyiye gitmiyordu gevşemeye başlamıştım...

"Borkan, benimkini yerinden etmeden önce aklını başına al. Çadırdan çıkmalıyız, ev sahiplerimiz meraklanıp aramaya çıkacaklar. Bak müzik sesi kesildi." dedim, bir an durdu, dinledi, aceleyle fermuarımı çekip ayağa kalktı. "Çabuk ol bu hayra alamet değil, silahlar nerede?"

Kıyafetlerimiz öbek halinde çadırın bir yerinde duruyordu. Bıçakları buldum, şalı aceleyle belime sarıp birini içine gizledim. Diğerini Borkan'a uzattım silah yoktu. Elimde kalan telefonu ne yapacaktım. Onu da şalın diğer yanına soktum.

Borkan eski kıyafetlerimizin üzerine bolca kum atıp döşeği üzerine çekti, akıllı adamdı. "Çabuk Simay," deyince düşünmeyi bırakıp harekete geçtim.

Çadırın kapısından çıkıp arkasına dolandık. Meydana gidemezdik müzik hâlâ yoktu, korkunç bir sessizlik...

"Yalan söylemeyin hepinizin canını alırım, at burada onlarda burada olmalı."

"At başıboş geziyordu, kimin olduğunu bilmediğimizden alıkoyduk. At sizinse alın gidin."

"Bir kadın bir erkek arıyoruz, yaşlı adam doğruyu söylersen keseyle altın alır ihya olursun. Yalan söylediğini anlarsam ölürsünüz. Çadırları arayın çabuk."

Adamın sözlerini duyar duymaz, iki büklüm olduk mümkün olduğu kadar hızla yürümeye çalıştık. Karanlık bizi saklıyordu... Çöl, çölde susuz ne yapacaktık, kralın elini çabuk tutması için dua ettim. Borkan'la ikimiz aynı anda doğrulup koşmaya başladık. Sesler vardı, son hızımla koşmaya çalışıyordum eteklerim bacaklarıma dolanıyordu. Tek elimle toparladım, Borkan da benden pek farklı değildi. Üzerindeki entari de onu engelliyordu, birden ne olduğunu anlamadım kapkara bir karaltı önüme geçti. Borkan anında üzerindeydi elini uzattı bileğine yapıştım yukarı çekti. Yakışıklım gelmişti, bu atı dudaklarından öpebilirdim.

"Deh aslanım, deh Yakışıklı." diye bağırdı.

Arkamızdaki bağırtıları, peşimizden atılan kurşunların sesini duyuyor. Canımızı kurtarmak için rüzgârla yarışıyorduk.

***

Allah'ım sen arkamızda bıraktıklarımızı koru, birinin bile canı yansa çok fazla üzülecektim. Tek suçları bizi misafir etmekti. Yakışıklı öyle hızlı koşuyordu ki düşmemek için sıkıca Borkan'a yapışmış haldeydim. Uzunca süre tempoyu bozmadan hızlı hareket ettik. Yakışıklı yorulmaya başlamış olacak biraz hızını azalttı. Bacaklarımın arasında ki gövdesinin nefes alırken körük gibi genişlemesini hissediyordum. "Yavaşlamamız gerek, Yakışıklı yoruldu."

"Biliyorum dinlenmeli," Artık tırıs gitmeye başlamıştık, arkamızdan gelen yok gibiydi. "Kral'a durumu bildirmeliyiz."

Telefonu Borkan'a verdim numarayı bana söyleyene kadar daha çabuk arardı. "Kahretsin yine telesekreter."

"Mesaj bırak, tabi saygıdeğer kral, saygıdeğer eşinin kollarında uyuyordur. Oh ne ala memleket."

"Taktın adama."

"Başka takacak birini bulamıyorum, hey Yakışıklı gittiğin yolun neresi olduğundan haberin var mı?" Sağa sola başını salladı "Bilmediğini anlamıştım, öylece koşturup duruyoruz." dedim, ağzından ses çıkardı. Seni kurtardığıma dua at şapşal, der gibiydi.

"Vallahi haklısın ben de fazla oluyorum değil mi?"

"Ne söylediğini anlamıyorum Simay."

"Anlamazsın Yakışıklı'yla muhabbet ediyorum."

"Canımızın derdine düşmüş haldeyiz, hâlâ sinirlerin sağlam. Başka kadın olsa korkudan fenalıklar geçirirdi."

"Başka kadın olmadığıma şükür et, şimdi ayılıp bayılan kadınla uğraşmak zorunda kalırdın."

"Ben kadınımdan çok memnunum." dedi, yüreğim kuş gibi kanatlanıp uçuverdi. "Ben de erkeğimden çok memnunum, memnunumda ne kadar süre, ne yöne gideceğiz biliyor musun?"

"Sen ne biliyorsan ben de onu biliyorum."

"Senin hangi huyun hoşuma gidiyor biliyor musun?"

"Hangi huyum? Benim her huyum güzeldir."

Allah'ım şımarığın teki olsa da bu adamı seviyordum, tabi şu an için bunu bilmesine gerek yoktu. "Egosu yüksek bir adam olman haricinde; ben erkeğim güç bende, her şeyi bilirim, bilmediklerimi bile bildiğimi söylerim huyun yok."

Borkan'ın beline daha sıkı sarıldım, başımı sırtına yasladım. Yakışıklı birden huzursuzlandı, yürümekten vazgeçip koşmaya başladı. " Gelenler olmalı."

"Ben bir şey görmüyorum" desem de saçmalamıştım, hayvanların bizden çok daha hassas işitme duyuları vardı. "Gördüm deve ile geliyor bir kişi," Devede attan daha yavaş koşmuyordu. Aramızda ki mesafe fazla değildi, sessizliğin içinde "Durun ben yabancı değilim" diyen ses kimdi?

"Borkan, sen de duydun mu?"

"Numara yapıyor olabilirler."

Adam,"Ben Hatem, efendim sizi bulmamı, yola çıkarmamı istedi." diye bağırdı...

"Duydun mu Borkan?"

"Duydum, bu bizi bulabildiyse ötekiler niye bulamadı. Bu işin içinde bir iş var."

"Haklısın ama böyle çölde nereye gittiğimizi bilmeden dolaşıp duramayız, yakında gün ağaracak güneş yine canımıza oku-

yacak." dedim. Borkan yakışıklının gemini çekti... Belimdeki kuşağın içinde duran bıçağın sapını sıkıca kavradım.

Adam kısa sürede bize yetişti "Korkmayın, kimse yok. Sizi bulamayınca dağıldılar, ters yönde gidiyorsunuz. Çölün tam göbeğine..."

Borkan tedirgindi, aynı benim tedirgin olduğum gibi. "Sen bizi buldun da onlar nasıl bulamadı?"

"Ben çölde doğdum büyüdüm, kimse benim gibi iz süremez. Beni takip edin."

Başka çaremiz var mıydı? Devenin peşine takıldık her an tetikteydim, saatler geçiyor güneş yine tüm haşmetiyle doğuyordu. Güneşten bu kadar nefret edeceğimi tahmin edemezdim. Çölde güneşte kalmak hele ki susuz, korunmasız olarak kalmak ölüm demekti. "Simay sıkı tutun."

Of içim geçmiş olmalıydı, gevşemiş kollarımı tekrar Borkan'ın bedenine sardım. Hemen yanımızda yürüyen devenin üzerindeki Hateme baktım gün ışığında onu görmek istiyordum. Kahretsin adamın gözü açılmış olan bacağımdaydı. Etek dizlerime kadar sıyrılmıştı, kıpırdanarak eteği aşağı çektim. "Ne yapıyorsun rahat dur, ikimizi de düşüreceksin."

"Eteğim açılmış" dedim, sertçe adama baktım. Onun bakışını fark ettiğimi görünce hemen başını çevirdi rezil.

"Kahretsin."

"Pantolonun gözünü seveyim. Ben bu adama güvenmiyorum."

"Ben de öyle, sadece şartları zorluyoruz."

Bir süre daha gittik, kum güneş, yine kum, yine güneş. "Hatem bizi çölden çıkarmaya niyetin var mı? Yoksa oyalıyor musun?"

"Az kaldı, şu ileride görünen kum tepesinden sonra"

Borkan 'İyi az kaldıysa sen dön biz devam ederiz. Yardımların için teşekkürler, karşılığını göreceksiniz." dedi. Söyledikleri adamın umurunda değil gibiydi. İşte bu hiç iyi olmamıştı, hislerimiz doğruydu.

"Borkan,"

"Dikkatli ol Simay, eğer..."

"Eğer diye bir şey yok, yakışıklıyı ters yöne çevir."

"Yürüyecek hali kalmadı."

"Çok haklısın, o zaman devenin yanına yanaştır. Ama tam yanaş, yanaşırken de muhabbet etmeyi ihmal etme."

"Ne yapmak istediğini anladım, sen değil ben yapacağım."

"Yo ben yaparım diyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Develerle aram pekiyi değil, hem o adamla yakın olmak istemiyorum."

Fısıldayarak da olsa anlaşmıştık. Borkan belli etmeden yavaşça deveye yaklaştı, yuları yandan tuttum. Atımızın üzerinden inmesiyle adamın arkasına geçip, elinde ki bıçağı boynuna dayaması bir anda olmuştu. Akrobat gibi çevikti. Başını hafifçe eğerek kutlamamı kabul etti. Tabi bu arada sanki hiçbir şey olmamış gibi istifini bozmadan geniş adımlarla yürüyüp geviş getiren devenin uyumu, olayın sakince olmasını sağlamıştı.

"Söyle bakalım Hatem niyetin ne?"

"Hiçbir şey, efendimin emirlerini uyguluyorum."

"Adamlar hiçbir şey olmamış gibi çekip gittiler mi?"

"Hayır, ama biz çok daha kalabalıktık."

"Sana niye inanmıyorum acaba?"

Hatem "Artık inanmasanız da olur" dediği anda dalga geçmeyi bıraktım, kum tepesinin üzerinde adamlar vardı. İşte şimdi hapı yutmuştuk... "Bu kalleşliğinin cezasını ömür boyunca hatırlayacaksın. Seni sağ bıraktığıma dua et..." diyen Borkan adamın yüzüne derin bir çizik attı, adamın çığlığını hiç umursamadım. Ben olsaydım kesin pislik herifin gırtlağını kesmiştim. Adamı deveden aşağı itti... "Haydi, Simay" dediği anda yakışıklıyı koşması için zorladım.

Hayvanlar son hızlarını kullanıyorlardı, adamlardan oldukça uzaklaşmıştık. Deve birden kum tepesinden yuvarlanmaya başladı. Panik yapmanın sırası değildi, deve düşmeye başladığı anda Borkan'ın kendini kumlara fırlattığını görmüştüm. Yaralı olmaması için dua ettim...

"Kaç Simay," diye bağıran Borkan, kumdan doğruldu "Asla!" diyerek cevap verdim, yanına gittim elimi uzattım. Benimki

umutsuz bir çabaydı, yakışıklının kimseyi taşıyacak hali kalma mıştı. Elini bırakmadan aşağı indim "Gitmeliydin."

"Nereye? Bu lanet çölde seni bırakıp nasıl gidebilirim?"

Sarıldı, kuvvetini hissetmek o anda bile iyi geliyordu... "Seninle geçirmiş olduğum hiçbir andan pişman değilim."

Çevreme bakındım, adamlar etrafımızı sarıyorlar, kendilerinden emin olarak ağır hareket ediyorlardı. Hiçbir yere gidemeyeceğimizin farkın dalardı. Borkan'a sarıldım, başımı göğsüne yasladım, kalbi çok güçlü atıyordu. " Bizden bu kadar çabuk vazgeçmek var mı?"

"Vay vay vay Fayed çifti, sevginiz gözlerimi yaşarttı."

Kaid pisliği atının üzerinde alaylı gözlerle bize bakıyordu. Öylesine bir baktım, gözlerimi kocama çevirdim. En son anımda tek görmek istediğim oydu. "Ben de seninle geçirdiğim güzel anlar için hiç pişman değilim. Borkan, ben, ben..."

"Ayrılın" diye bağıran Kaid'in öfkeli sesi umurumda mıydı?

"Belki başka bir hayatta tekrar buluşuruz, lütfen bu sefer Arap olma."

"Belki sen Arapları çok seversin."

"Hiç sanmıyorum."

Yakışıklı iki kişi tarafından yularından tutulmuştu, zapt edilmeye çalışıldıkça şaha kalkıyordu.

"Vurun şu atı" diyen Kaid'e öfkeyle baktım. "Kaç yakışıklı, kaç."

Yakışıklı birden adamların birini çifteledi, başını sallamasıyla yularını kurtardı, koşmaya başladı. Nihayet içimizden biri canını kurtarmıştı. Kumları savurarak koşan yakışıklı çok geçmeden gözden kayboldu.

Kaid adamlarına ayrılmamızı emretti. Hiç niyetim yoktu, daha çok sarıldım, saçlarımın acısıyla ne olduğumu anlamadan Borkan'ın kollarından koparıldım... Adamlardan biri saçlarıma yapışmıştı, pis vücudu vücuduma değiyordu. Bıçağım... Bıçağı elime aldım, bir kaçına zarar vermeden telsim olmayacaktım. Birden bileğime yılan gibi bir şey dolandı, Kaid kamçıyı nasıl yaptıysa bileğime dolamıştı. Canımın acısıyla bağırdım, kamçı-

yı çekince kendimi yerde buldum. Bıçak elimden fırlamış çoktan kumların içine karışmıştı. Hızla ayağa kalktım... Borkan adamlarla kavgayı başlamıştı, birini yaralayınca adamların hepsi birden üzerine çullandı. Kaid kamçıyı tekrar savurdu bu sefer hedef bedenimdi, kamçı ip gibi dolandı. Kollarım kıpırtısız kalmıştı, kurtulmak için çabaladım imkânsızdı. Kaid sırıtarak atından indi, kamçının sapını bırakmadan beni kendine doğru çekti. İnatla ona doğru sürüklenmemek için direniyordum. Başarılı değildim, yanıma gelir gelmez arkama geçti, tamamen savunmasız kalmıştım. Bacaklarıma tekme attı acıyla diz çöktüm... Başımı iki eliyle tuttu "Bırakın" diye bağırdı, adamlar Borkan'ın çevresinden çekildiler, kımıldayamıyordum. Kaid'in boynumu kıracağı belliydi.

"Borkan Al Fayed, benim olanı sırf bana inat olsun diye aldın. Şimdi alma sırası bende, bıçağı elinden atmazsan karının hayatını alacağım."

Borkan'ın yüzü kan içindeydi, umutsuzca bana bakışı içime işliyordu. Gözlerimle, yapma, dedim. Elindeki bıçak yere düştü, işte şimdi ikimizde mahvolmuştuk...

"Bu yanınıza kalmaz Calud oğlu Kaid, kralın adamları nerede olduğumuzu biliyor. Eninde sonunda gelecekler."

"Helikopteri mi söylüyorsun? Gelemeyecek. düşürüldü. Kimse bizimle baş edemez, şimdi Borkan elimden inat olsun diye aldığın kadını, gözünün önünde ilk önce ben sonrada adamlarım..."

Borkan birden atıldı, adamlar tutamamışlardı üçümüz birlikte yerdeydik. Kahrolası herif tam üzerime düşmüştü. Yüzüm kumların içine gömülmüş haldeydi nefes alamıyordum, belki böylesi ölüm, daha kolay olacaktı.

Birden üzerimdeki yük kalktı, yüz üstü çevrildim. Borkan, Borkan neredeydi, dizlerimin üzerine zorlukla doğruldum. Kaid, yerde yüz üstü yatan Borkan'ın başındaydı... Adamlardan biri hareketsiz yatan Borkan'ın üzerine eğildi, sırtındaki bıçağı o an gördüm. "Hayır, hayır." Çıldırmış gibiydim, adamın " Ölmüş"

diyen sesini duyduğumda, kendi çığlığını kulaklarımda çınladı. Yanına gidip diz üstü çöktüm, ellerim kollarım hareketsizdi. "Lütfen Borkan, ne olur sevgilim ölme, ne olur ölme..."

"Yürüyün gidiyoruz, çok vakit kaybettik. Babam bekliyor."

"Kaid beni şimdi öldür, öldürmezsen eninde sonunda canını alacağım." dedim, yumruğu yüzümde patladı. Borkan'ın ölümü karşısında duyduğum ruhsal acının yanında bedensel acı hiçbir şeydi. Yüreğim ateşler içinde kavruluyor, bedenim yanıyordu. "Beni öldür, öldür."

Böcekmişim gibi baktı, eğildi pis nefesi burun deliklerime doldu. "Daha zamanın var, ölmek için yalvaracaksın. Üzerinden köpekler bile geçecek sen her an yok olurken beni nasıl reddettiğini, herkese rezil olmanın karşılığını çekerken, benim içim rahatlayacak."dediği anda yüzüne tükürdüm. Bir tokat daha attı...

"Allah belanı versin, sen insan değilsin pislik. İğrenç puşt." İkinci şamar yüzüme indiğinde içim fenalaşır gibi oldu. Evet, böylesi daha iyiydi, uyuşuk olursam, ruhumun acısı bir nebze olsun geçebilirdi."İblis tohumu piç..."

Sırtıma inen yumrukla yere düştüm, kollarımdan tuttular. Allah'ım Borkan'ın cesedinin yanında olmasın, ne olur Allah'ım.

Atın üzerine yüzükoyun atıldım. Son bir kez, ne olur son bir kez onu görebilseydim. Borkan'ın yüzünün tamamına yakını kuma gömülüydü. Ağzının kenarından sızan kan kuma karışmıştı, yüzünü görememiştim. At hareket ettiğinde acıya daha fazla dayanacak halim kalmamıştı, yüreğim lime lime kesiliyor gibiydi. Kendimi karanlığa bıraktım.

***

"Bu kadının hali ne?"

"Hak etti fahişe."

"Borkan nerede?"

"Öldü."

Ölmüştü, Borkan ölmüştü... Atın üzerinden kaldırıldım...

"Kaid, kadın benim çadırıma götürülecek."

"Onunla görülecek hesabım var baba."

"Hayır, şimdi değil. Birini öldürmüşsün bunu öldüremezsin."

"Öldürmeyi, yani şimdilik öldürmeyi, düşünmüyorum. Ama ölmekten beter olacağı kesin."

"Şu kadınlara eziyet etmekten vazgeç, aşirette sağlam kadın bırakmadın."

"Kime çekmişim acaba?"

Baba oğul ikisi de sapıktı... "Kadını bırak gel, neler yapacağımızı planlamalıyız."

"Ne dediysen o olacak, adamlarımız toplandı. Ülkenin birçok yerine canlı bombalar gönderildi. Sarayın içindeki adamlarımız haber bekliyor. Yakında, çok yakında Kral olacaksın."

"Evet oğlum, bu ülke benim olacak. Hakkım olanı alacağım, karıyı bırak gel zaten hali canı kalmamış."

Çadırlar birbirinden fazla uzak olmamalıydı... Sertçe yer döşeğinin üzerine atıldım, kemiklerim birbirinin içine geçmiş gibi sızladı. Gözlerimi açmaya cesaret edemiyordum zaten yumruktan şişmiş olan sol göz kapağımı açamıyordum.

"Bu karıya iyi bak, sakın kaçmasına izin verme, temizle, iyi elbiseler giydir. Sözümü dinle yoksa öteki gözünü de çıkarırım."

Adım sesleri ve sessizlik... "Uyanık olduğunu biliyorum, kalk beni zorlama." cılız bir kadın sesi... Gözümü açmamla kapamam bir oldu...

"Yakında alışırsın, kısa süre sonra benim gibi olacaksın. Şimdiden yüzünü morartmış, kadınları güzel sever, sonra hepsini çirkinleştirmeye başlar. Benden öncekinin yüzüne kezzap attı... Ondan öncekinin burnunu kesmiş, benim de gözümü çıkardı."

"İsmin ne?"

"Beyda."

"Beyda bana yardım et.

Kadın sanki ona hiçbir şey demiyormuşum gibi çadırın içinde dolaşıyordu. "Yapamam çocuğum elinde."

"Çocuğun burada mı?" Sadece evladı için bunların pisliklerî-

ne katlandığı belliydi. Çocuğunun üzerinden onun kalbine ulaşmalıydım.

"Yok, şehirdeki evde"

"Çocuğunun, bunlar gibi canavar olarak mı yetişmesini istiyorsun?"

"Ne yapabilirim, buradan kaçışın yok. Yardım ettiğimi farz edelim çocuğumu öldürtür."

"Senden istediğim ufacık bir iyilik, silah olarak kullanabileceğim her hangi bir şey. Kocamı öldürdü, bana tecavüz edip adamlarına verecek."

"Üzgünüm, yapamam."

"Bu hayatı yaşamaya devam etmek mi istiyorsun? Seni kullanmış, sakatlamış canavarın hizmetçiliğini yaparak ömrünü mü tüketeceksin? İstediğim bir silah, onu öldüremezsem kendimi öldüreceğim. Bu hayatı yaşamam mümkün değil."

Kadın beni duymuyormuş gibi hareket etmeye başladı, köşede duran kocaman bidondan leğene su döktü. "Yıkan."

"O pislik için asla yıkanmam. Allah rızası için Beyda ne olur bana yardım et!"

"Gelirde seni hazırlanmamış görürse ikimize de çok eziyet eder. Biz kadınız ona gücümüz yetmez."

"Beyda, o cani, kocamı sırtından bıçaklayıp öldürdü, cezasını vermem gerek. Bak ben ülkemde polisim, dövüşmeyi biliyorum. İstediğim bir bıçak, şiş, makas, ucu sivri olan herhangi bir alet, ne olursa... Bana yardım et."

"Ne laf anlamaz kadınsın, Kaid kesin senin dilini keser." dedi, çadırdan dışarı çıktı, Allah'ım ben ne yapacaktım. Ah Borkan... Bir anda hayatıma giren, geldiği gibi bir anda hayatımdan çıkan Borkan... Kısacık birlikteliğimizde yüreğimi paramparça eden kocam...

***

Korkuyordum, kim korkmazdı ki. Adam canının, sapığın önde gideniydi. Sevdiğimin ölümünün acısını bile yaşayamaz haldeydim. Başıma gelebileceklerin endişesi duygularımı köreltmişti. Amacım beni hemen öldürmesini sağlamak olmalıydı ama nasıl? İşkence yapmaktan, uzuv kesmekten hoşlanan zevk alan birinin hemen beni öldürmesini nasıl sağlayabilirdim? Ölmeyi başaramazsam uzun süre kedinin fareyle oynadığı gibi benimle oynayacak her türlü işkenceyi, eziyeti yapacaktı. Silah olarak kullanabileceğim herhangi bir alet için çevreme bakındım. Bomboş bir çadır, yerdeki döşeğin üzerinde çarşaf bile yoktu zaten döşek demeye bin şahit isterdi. İki kilimin üst üste konulmasıyla oluşturulmuş yatacak bir yer. Yere yattım çadırın altından dışarıyı görmeye çalıştım... Dört bir yan adam kaynıyordu, iki çift bot giymiş ayak görüşümü kapattı. Çadır bezini bıraktım geri çekildim.

"Bir sigara versene..."

"Kalmadı, puro istersen vereyim."

Bu adamlar... İnanamıyordum. Tekrar yere yattım. Asker kıyafeti giymiş iki yabancı, biri başındaki örtüyü çekip yere attı. "Sıkıldım, bu iş bitse de gitsek..." diyerek, arkadaşının uzattığı puroyu yaktı. "İşimiz uzun, daha Calut'u Kral yapacağız." Diyen adam gülünce diğeri de ona katıldı. Adamlar İngilizce konuşuyorlardı. Durum çok kötüydü, cehennemden kaçışım yoktu.

Olduğum yere oturdum. Bir ip, sadece bir ip bulabilseydim kendimi asıp işkenceden kurtulabilirdim, Çadırın ortasında yükselmesi için kullanılan kocaman bir kalas harici kendimi asacağım yer bile yoktu. Tüm ümitlerim bir bir yok oluyordu.

"Simay Hanım, oğlum seni iyi benzetmiş."

Calut pisliği gelmişti, oğlu yerine babası mı işkenceye başlayacaktı. Yumruklarımı sıktım, silah olarak kullanacağım bir tek onlar vardı. Bu pislik adamı iyice haşat edebilirdim. Ölümüm oğlunun değil babasının elinden olurdu.

"Benden ne istiyorsunuz?"

"Edebinle aşiretime gelin olarak gelseydin bu işlere hiç gerek kalmayacaktı."

"Bu işler zorla olmaz."

"Aslında derdim sen değilsin sivri dilli."

"Derdin kiminleyse onunla hesabını gör, beni bırak gideyim." Bu pisliğin önünde aciz bir kadın gibi çökmüş halde kalmak istemiyordum, oturduğum yerden kalktım.

"Artık çok geç, oğlumun gelini olacağına kapatması olacaksın. Bak sesleri duyuyor musun?"

Bağırmalar, at kişnemeleri, develerin homurtuları, gördüğüm adamlardan çok daha fazlasının olduğu, kulağıma gelen uğultulardan belliydi.

"Duydun değil mi? İşte bu sesler benim ordumun sesleri."

Bu adam tam anlamıyla kafayı yemişti."Ordu? Ne için? Savaş mı çıktı?"

"Çıkacak, benim tarafımdan çıkarılacak."

"Bundan bana ne? İstediğin yere, istediğin ülkeye savaş aç."

"Kuveyt benim olacak, işe yaramaz Kral'ı meydanda sallandıracağım. Hakkım olanı alacağım."

"Buyurun istediğinizi yapabilirsiniz, benim sorunum değil?"

"Babanı, tüm sülaleni kılıçtan geçireceğim. O annen olacak kadın yakında yatağımı şenlendirecek."

Adam gittikçe olayı kişiselleştiriyordu...

"Bir zamanlar babanın uşaklığını yapmıştım, Cavidan'ı ilk ben gördüm, ama alan o pislik oldu."

"Ben bile Aziz Al Harafi'nin kızı olduğumu yeni öğrenmişken siz nasıl bilebilirsiniz?" Neler dönüyordu burada, bilmediğim ne çok olay vardı. Her şey dönüp dolaşıp anneme bağlanıyordu... Babamın uşağı... Ah tabi uşak olduğuna göre büyük yılanla bağlantısı olmalıydı.

"Cavidan'ın attığı adımdan aldığı nefesten haberim var, annen çok üzgün. Bir kızı öldü, diğer kızı tarafımdan kaçırıldı nasıl ağlıyor anlatamam." dedi sırıttı, çoğu eksik sapsarı dişlerini görmek midemi kaldırdı.

"Müneyke karısı, yani babaannen olacak kadın, zamanında onu bana söz verdi. Son anda vazgeçti."

O yılanın bu işin içinde olduğu belliydi...

"Aşiret içinden nasıl uşaklık yapmaya başladınız?" Adamı ko-

nuşturursam oğlunun bana yapacağı eziyetleri geciktirebilecek imiş gibi geliyordu. Anneme olan zaafını kullanmalıydım.

Calut ellerini sırtında bağladı, kocaman göbeği ortaya çıktı. Ağır adımlarla dolaşmaya başladı, çadırın bir köşesinde ayakta duruyordum önüme geldi. Elini uzatıp parmağının ucuyla şişmiş gözüme dokunmaya çalışınca başımı geri çektim. "İyi vurmuş," herifin yüzünde acıma değil zevk vardı. Şu patlak gözlerini oyabilseydim...

"Aşiret bir zamanlar bu kadar güçlü değildi, çok fakirdik. Çadırlarda, Irak sınırında çöllerde yaşıyorduk. Ne zaman Kral özel işlerini bana, bize yaptırmaya başladı, kuvvetlendik. Irak savaşında ülkenin çok işine yaradık. Parasal yönden ihya edildik, sırtımız sıvazlandı, oturtacak yer bulamadılar. Ama sonra ne oldu? Savaş biter bitmez tüm yardımlar kesildi. Sanki onca adamım ölmemiş, sakat kalmamış gibi ellerini eteklerini çektiler. Ne haliniz varsa görün dediler... Vermiyorlarsa, zorla almasını biliyordum. Aldım, aldıkça kuvvetlendim. Şimdi intikam alma zamanım geldi, dönek kralın tahtı benim olacak."

"Annemin burada geçirdiği zamanı biliyor musunuz?"

"Bilmez miyim, onu kaçırıp yata getiren bendim. Kollarımda kıvranışını bir görseydin, hiç bırakmak istemedim ama Aziz koparırcasına kollarımdan alıp kamarasına götürdü. O an, onu öldürmeyi düşündüm ne yazık ki başka adamlar da vardı, yapamadım. Hep fırsat kolladım, babana getirilen kadınları Müneyke karısının emriyle ben buldum. Bana onu alıp istediğim yere götürebileceğimi söyledi, annen zaten yeterince mutsuzdu tam o anda Kral'ın çağrısının geldiğini söylediler, ucunda çok para vardı. Kadın mı paramı, desen önceliğim hep para olmuştur. Paran yoksa kadını elinde zor tutarsın, hele senin annen gibi kadınları."

Annemi tanımadığı ne kadar belliydi, babamla annemin hikâyesini bilmesem para için beni bile satan ablamın bu pisliğin kızı olduğunu düşünürdüm... Adamın dini imanı para olmuştu.

"Zengin olmak istedim. Almaya geldiğimde, Müneyke kuşun çoktan yuvadan uçtuğunu söyledi. İşlerim çok fazlaydı öldürüle-

cek adamı çoktu, tabi ki karşılığı para, paranın karşılığı da güçtü. Müneyke yıllar sonra yine beni aradı. Aziz ve Cavidan yine birlikte olmuşlar, hamileymiş, doğurmak üzere git çocuğu da anasını da öldür dedi."

"Allahın belası kadın annemle babamın hayatlarını mahvetmiş, ikiz kardeşimi sen mi öldürdün?"

"Hayır, bana nasip olmadı, hemşirelerden birine çok para verdim. Oğlanı öldürmüş tam seni öldürecekken sesler duyunca kaçmak zorunda kalmış."

"Para için yeni doğmuş bebeğin canını alabilmek!" Bu ne acımasızlıktı, anlayamıyordum aklım almıyordu.

"Para için insanlar anasını babasını öldürür, hemşire bizimkilerden birinin karısıydı."

Adam aslında çok haklıydı, para için canını bile veren ablam olmuştu..."Benimle hiçbir işiniz yok, size dört can verdim ablamın, enişteminin, doğar doğmaz öldürdüğün kardeşimin ve kocamın canını. Daha benden ne istiyorsunuz?"

"Yıllar önce olması gereken tamamlanacak bu bir, Aziz'in canını daha çok yakacağım bu iki, seni öldürmemi ve öldürmememi söyleyenlere karşı koz olarak kullanacağım bu üç. Tabi bu arada oğlum seninle istediği gibi eğlenecek bu da dört."

Ölmeden senin canını da almazsam bana da Simay demesinler bu da beş... Bu adamın üzerine atılıp o yağlı boynunu kırmak işten bile değildi. Kaid öfkeyle beni öldürmez işkencelerine başlamaya karar verir veya adamlarına verirse, yapacaklarının düşüncesi bile beni dehşete düşürüyordu.

"Öldürülmemi kim istedi? Dur tahmin edeyim çıngıraklı yılan Müneyke."

"Doğru bildin, Müneyke dünyaya gelmiş gelecek olan en acımasız kadındır."

"Annemi sevdiğini söyledin, bana olabilecekler seni rahatsız etmeyecek mi? Annem bana yapılanları duyunca sana asla gelmez."

"Gelecek hem de tıpış tıpış gelecek."

Adam kendinden çok fazla emin konuşuyordu. "Öyle şaşkın bakma, annen çok uzağında değil. Kral'ı tahtından indirdikten sonra onu babanın yanından almamı kim engelleyebilir. Hepsi ölecek, Barkan'ın ve senin sülalenin kökünü kazıyacağım. Tüm o kuyular benim olacak dünyaya hükmedeceğim. Belki Türkiye'ye de bir el atarım..."

Adamın hayalleri inanılmazdı.

"Tabi ya, ilk önce yakın ülkeleri kıskaca alırım sonra tüm Müslüman ülkelerinin başına geçerim. Ortadoğu benden sorulacak, petrol hende olacak tüm dünya önümde diz çökecek."

Bu adam kesinlikle delirmişti, iktidar hırsına tutulmuştu. "Şimdi gidiyorum adamlarım harekete geçmek için emirlerimi bekliyor, savaşa girmeden oğlumun gönlünü hoş edersen kârlı çıkarsın." diyerek çadırdan çıkmak için yürüdü... Gitmesine izin vermemeliydim, o gittiği anda oğlu gelecekti.

"Oğlun niye kadınlarının yüzünü parçalıyor?"

"Ondan başkası bakmasın görmesin diye."

"Onları çirkinleştirince kendi de bakmıyor olmalı, yeni kadın alıyor."

"Ne diyebilirim oğlumun zevki böyle, bana çekmiş."

Bunlar baba oğul sadist olmalıydı. Annemin bu sapık adamın elinde neler çekebileceğini düşününce, öfke damarlarımda dolaşmaya başlamıştı. Elimdeki tek silahı kullanma vaktim gelmişti, cana can. Allah'ım hemen öldürülmem için bana yardım et. Dualar ederek belimdeki kuşağı çözdüm, adam kendinden o kadar emindi ki, çadırın kapısından dışarıyı seyrediyordu. Yüzlerce insanın öleceği savaşı başlatmasına anlar vardı. Bez parçasını elimde kıvırdım, onca zamandır belime sıkışık olan telefon yere düşmüştü, ayağımla kumun içine bastırdım.

Birden, "Hazır mısınız?" diye bağırdı. Dışarıdan gelen, hazırız, sesleri inanılmazdı. Naralar atılıyordu, havaya sıkılan mermilerin sesleri kulakları sağır edecek kadar fazlaydı. "Gel kadın, ordumu gör! Zamanında yırtık pantolonlu, bir lokma ekmek için zenginlerin uşaklığını yapan adamın gücünü gör."

Adam cani olmasaydı bu dokunaklı sözleri karşısında neredeyse ona acıyacaktım. Şalı elimde daha çok büktüm yağlı boynuna tek hamlede sarmalıydım başka bir şansım olmayacaktı. Çadırın kapısından içeri bakan Beyda'yı görünce tüm hazırlıklarımın boşa gittiğini hissettim. Elimde kıvırdığım şalı görmüştü.

"Seni pislik o çirkin yüzünle nasıl efendine bakarsın tek gözlü canavar." Calut, kadını yere itmiş tekmeliyordu. Adamları yeniden savaş naraları atmaya başladılar. Kadına bir tekme daha atıp kolunu havaya kaldırdı. Savaş naraları daha da fazlalaştı. Beyda yerde sürünerek çadırın içine girdi, kenara sindi, ağzından kan akıyordu.

"Gördün mü bak gördün mü? Adamlarım savaş için hazırlar."

Ne olursa olsun bu adam ölmeliydi. Çadırın kenarına bağlanmış bez kapısı birden Calut'un önüne indi, "Ne oluyor be?"

Beyda indirmişti, atıldım elimde ki şalı adamın boynuna doladım başını geri çektim. Öküz gibi kuvvetliydi. Debeleniyor beni geriye yıkmaya çalışıyordu. Düşersem altında kalırdım işim biterdi. Beyda oturduğu yerden kalktı, adamın boynunu daha çok sıktım. Elleriyle havayı tırmalıyor önüne gelmiş olan Beyda'yı tutmaya çalışıyordu. Kadının elinde ki bıçağı son anda gördüm. "Oğlunun çirkinleştirdiği yüzüme iyi bak, o pislik gözümü çıkarırken sen kahkahayla gülüyordun. Son gördüğün yüz benim yüzüm olacak" dedi, elindeki bıçağı Calut'un göğsüne sapladı. Adamın hırıltılarını duyabiliyordum, ağır vücudu gevşedi öne doğru ittim, dizleri üzerine çöktü yana devrildi. Şah damarına baktım nabzı atmıyordu geberip gitmişti pislik herif. "Artık öbür tarafta, cehennemde kral olursun. Birinden kurtulduk Beyda, asıl öteki canavardan kurtulmak gerek. Kaçmalıyız..." Her an içeri biri girebilirdi, Beyda sapladığı bıçağı hızla geri çekti Calut'un elbisesiyle silip bana uzattı. "Kaçamayız asla kaçış yok, hiç olmazsa bir pisliği öldürdüm, içim rahat öleceğim. Beni öldür, dışarıdaki canavarların eline geçmeme fırsat verme. Bunca senedir eziyet çekiyorum kendimi öldüremedim lütfen beni öldür."

Doğru söylüyordu dışarıda ki canilerin eline düşmektense ölmek en kolayı olacaktı. Bıçağa uzandım, "Ya çocuğun?"

"Bir şekilde büyüyecek bunların elinde katil olarak yetiştirilecek. Bebeğimi katil olarak görmektense ölmek çok daha iyi." dedi, gözlerini kapattı. Bıçak bana uzanmış şekilde elindeydi...

Elimin tersiyle yüzünü okşadım, "Çok üzgünüm Beyda, sana yaptıkları için, diğer kadınlara yaptıkları için, çok üzgünüm." Kadının gözünden sessiz gözyaşları akarken ölümümüze yardımcı olacak bıçağın sapını tuttum.

"Sizi fahişeler!"

Çadırın kapısı açılmış içeri Kaid girmişti, kaybedecek zamanım yoktu, babasının kanlar içinde yatan görüntüsünün şaşkınlığını çabuk atlatmıştı. Beyda'yı bir yumrukta yere serdi, elime almak üzere olduğum bıçak yere düştü. Üzerime geldiği anda ters tekmeyle başına vurdum, sersemledi. Kendine gelmesine izin vermemeliydim, sağlı sollu tekmelerle hareket etmesini engellemeye çalışırken ayak bileğimden tuttu, yere devrildim, omzum çıkmış gibi ağrıdı. Acıyı hissetme zamanı değildi. Kaid sırtıma yumruk attı, bir taraftan da "Seni öldüreceğim orospu." diye bağırıyordu... Yerden fırladım ilk yumruğum mide boşluğuna geldi, benden böyle bir atak beklemiyor olacak ki kendini toparlayamıyordu. "Aciz kadınlara işkence yapmak kolay değil mi?"

Birbirimizin çevresinde dönüyorduk, "Kocamı acımadan öldürdün, canını almadan ölmeyeceğim." dedim, yerde kayıp kasıklarına tekme attım, iki büklüm yere düştü. Kahretsin zorla yerden doğrulmaya çalıştığında elinde bıçak vardı. Geriye çekildim, sanki her şey bitmiş gibi sırıttı, "Seni lime lime edip leşini köpeklere yedireceğim" diyerek bıçağı savurdu... Vücudumu ıskaladı, ikinci hamle için fırsat kollarken dışarıdan bomba sesleri duyuldu, bağrışlar kulakları sağır edecek kadar fazlalaştı. Bir anlık şaşkınlığı benim işime yaramıştı, ikinci kez kasıklarına tekme attım bu sefer doğrulamayacak kadar sertti. Bir tekmede başına attım, boylu boyunca yere serildi, yarı baygındı... Bıçağı elime aldım,

çektirdiklerinin, ölümlerin, kadınlara yaptığı eziyetlerin özellikle Borkan'ın intikamını alma vaktiydi...

Dışarıda kıyamet kopuyordu, umurumda değildi. Kaid'in arkasına geçtim pis saçlarından tutarak başını geriye çektim, bıçağı boğazına dayadığım anda Beyda kolumu tuttu, "İzin ver lütfen, gözümün diyetini ödemesi gerek. Hemen ölmemeli bunu bana borçlusun."

Babasının boğazında duran eşarbı çözdüm, çadırın ortasında duran kalın keresteyi iki kadın zorla sürükledik kollarını kerestenin arkasına bağladım.

Çok yakınımıza bomba düştü, çadır yıkılacak gibi havalandı. Savaş, çölde başlamıştı, teslim olun çağrılarına karşılık atılan kurşunlar. Çadır neredeyse delik deşik olmuştu vurulmamamız mucizeydi...

Sessizlik.

Çadırın örtüsünü kaldırdım, yerlerde birçok ölü vardı... Asker kıyafetli biri silahını bana doğrulttu. "Kimsin?"

"Simay Al Fayed"

"Komutanım aradığımız esir sağ..."

Asker üniforması içinde gelen görmeyi umduğum son kişiydi, Kral... İçeriden canhıraş bir çığlık koptuğunda gülümsedim. Kral telaşla adamlarına çadıra girmelerini söyledi "Hayır, Kaid pisliği diyet ödüyor" dedim askerler bir an duraksadılar. Kral başıyla girin diye işaret etti...

"Kaid ölmemeli. İbret-i âlem için hem Calut hem o asılacak."

"Babası öldü cesedini asarsınız." dedim. İki askerin kolunda çadırdan Beyda çıktı, yüzü dâhil her yeri kan içindeydi. Askerlere "Bırakın," dedim. Omzuna sarıldım, yumruk yapmış olduğu elini kaldırdı avucunu açtı. Göreceğim manzarayı biliyordum avucunun içi kanlıydı, elindeki gözü yere attı, ayağının altında çiğnedi.

"Kaid yaşıyor Kral'ım."

"Bunca zaman beklediniz... İki dakika sonra gelseydiniz çok iyi olacaktı."

"Sinyal karıştırıcı kullanmışlar geç kaldığımız için özür dilerim Simay."

"Evet, çok geç kaldınız. Sizin yüzünüzden, sizin besleyip bu hale gelmelerine izin verdiğiniz köpekler yüzünden Borkan öldü, hemen bulunmasını istiyorum?" Çölde geçirdiğim zaman içinde ölmüş hayvan kemiklerinin görüntüsü gözlerimin önündeydi. Borkan'ın bulunamayarak o hale gelebileceğini düşünmek bile istemiyordum.

"Çölde bulmak kolay değil."

"Neyi zamanında buldunuz ki?"

Kral'ın yüzü beş karış asıldı, her dediğime gülen adam şimdi bu sözlerime gülebilecek miydi? Yanına adamlarından birini çağırdı, ne söylediğini merak etmiyordum. Adam koşarak Kral'ın yanından uzaklaştı, bir helikopter havalandı. Borkan için gidiyordu hemen bulunması için dua ettim. Kolumun altında olan Beyda ile biraz yürüdüm ikimiz birden kumların üzerine çöktük. İşte şimdi gönlümce ağlayabilirdim. Hıçkırıklarım kalbimden geliyor hağırarak ağlıyordum kimin ne düşüneceği umurumda değildi.

Bir sürü esir önümüzden geçip gidiyordu, biri önüme tükürdü. "Yaptıklarının cezasını çekeceksin, bir ölür bin doğarız." dedi, askerden dipçik yedi... "Yürü fazla konuşma."

Beyda korkuyla içini çekince, "Kim bu" dedim...

"Calut'un oğlu Eban."

"Maşallah it sürüsü gibiler."

Kaid, sedye içinde helikoptere bindirildi, birçok kamyon esirleri alarak yola çıktılar. Kral, komutanlarıyla aynı helikoptere binerken "Çölde siyah bir at arayın, bir ihtimal Borkan'ın çevresinde olabilir." diye bağırdım... En son helikopterde bize kaldı. Askerlerin geri kalanı leşleri topluyor kamyona dolduruyorlardı.

Asker eşliğinde helikoptere bindik pervane çalıştığında çöl kumu havalandı, kum... Özellikle çöl ve çöl güneşi senelerce hatta ömrüm boyunca bakmak istemediğim görüntülerdi.

Askeri havaalanına indik. Beyda'yı hemen yanımdan aldılar. "Hiçbir yere kaybolma sakın, seninle yine görüşeceğiz. Çocuğunu anlat, dediğin evden alsınlar."

Beyda sadece başını salladı, yüzü gülüyordu.

Beyda'nın peşinden bakarken,"Yavrum" diyen sese döndüm. Calut yalan söylememişti annemin iki yana açtığı kollarına koştum, sıkıca sarıldım... Arkasında duran babama bakmak istemiyordu canım. Başımıza ne geldiyse onun ve ailesinin yüzünden gelmişti. Bana uzanan elini reddettim, anneme sıkıca sarıldım. "Oh yavrum benim seni ne hale getirmişler, elleri kırılsın."

"Anne, Borkan öldü, Borkan'ı öldürdüler."

"Yavrum, sakin ol canım."

"Nasıl anne? Nasıl sakin olayım? Lanet çölün bir yerinde, kimsesiz tek başına yatıyor, nasıl sakin olayım?"

"Bulurlar kızım, çırpınma, zaten çok kötü görünüyorsun."

Borkan oralarda tek başınayken benim kötü görünmem görünmemem kimin umurundaydı... "Gidelim anneciğim, evimize dönelim."

Annem çok zayıflamış görünüyordu, sanki on yaş birden çökmüştü. "Biraz dinlen, hem kocan..."

Allah'ım Borkan çölün bilinmeyen bir yerlerinde yatıyordu. Yine ağlamaya başladım bu gözyaşlarım ne zaman sona erecekti? Babamın "Eve gidelim" dediğini duydum.

"Asla senin evine gitmem! Kardeşimi, beni öldürme emri veren pisliğin evine asla adım atmam." Babamın yüzü allak bullak oldu. "Sen neler diyorsun?"

"Ne mi diyorum? Calut, annen olan Müneyke cadısının emriyle bizi öldürmeye çalışmış. Kardeşimi öldürmeyi başarmış, beni öldürmeyi başaramamış. Ne geldiyse başımıza senin yüzünden geldi." Ağlamaktan kısılmış sesim, acıyan gırtlağımdan çıkan son sesle bağırıyordum, içim fenalaşıyordu. Birden gözlerim kararadı, yere yığılırken babamın beni tuttuğunu fark ettim, itmek istedim, yapamadım. Vücudum bunca stres sonunda iflas etmişti.

***

"Kızım yavrum aç gözlerini."

Annemin sesi, annemin yüzümü okşayan yumuşacık elleri...
"Anne."

"Yanındayım yavrum, yanındayım güzelim."

"Ablam..."

"Biliyorum. Yüreğim yanıyor."

"Neredeyiz biz?" dedim, çevreme bakındım, Kuveyt'e ilk geldiğim zaman çok az süre kaldığım babamın özel eviydi. Öbür evde olmadığıma sevinmiştim yoksa o yaşlı cadının kuru gırtlağını sıkıp öldürmek bana büyük bir keyif verecekti.

"O nerede?"

Annem kimi sorduğumu anlamıştı "Baban içeride, şimdi gelir."

"Gelmesini istemiyorum, burada kalmak istemiyorum, otele gidelim."

"Bana bak küçük hanım, her şeyde beni suçlamayı bırak. Anneni sevmekten başka ne suç işledim."

Babam elinde sürahiyle kapıda dikiliyordu. İçeri girdi, bardağa su doldurup anneme verdi. Diğer bardağa su doldurarak bana uzattı reddettim. "İyi sen bilirsin, koca kadınsın suyu içip içmemek senin seçimin."

"Borkan bulundu mu?"

Babam, "Henüz bulunmadı" deyince pikeyi başıma çektim, kimseyi görmek istemiyordum. Ağlamaya başladım...

"Gel Cavidan, biraz yalnız kalsın."

***

Ben ne yapıyordum? Hayatımda, çocukluğum hariç, hiçbir zaman aciz bir kadın olmamıştım. Bu kadar ağlamak yeterdi, gözyaşlarım Borkan'ın bulunmasına yardımcı olmayacaklardı. Yataktan fırladım, leş gibiydim. Üzerimde annemin geceliklerinden biri vardı. "Anne" diye bağırdım.

"Fenalaştın mı yavrum, ne oldu?"

Annem de çok kötü görünüyordu. Ben kocamı yitirirken, o da kızını kaybetmişti. Ana kızın kaderi bu kadar birbirine benzerdi.

Sesimin öfkeli tonunu düşürdüm,"Kıyafet gerek bana, üzerimde kiler mahvoldu."

"Başka gecelik vereyim."

"Anne kıyafet diyorum, gecelik demiyorum."

"Ne yapmaya çalışıyorsun Simay, zaten çok üzgünüm görmüyor musun?"

"Görüyorum ama ben de çok üzgünüm hem de çok fazla üzgün."

"Gel konuşalım."

"Şimdi değil anne şimdi değil."

Banyoya girdim aceleyle yıkandım, günlerdir ilk kez ayna görüyordum. Göz kapağım balon gibi şişti, birçok yerimde çizikler, morluklar vardı. Havluyu sırtıma değdirdiğimde acıdan inledim pis herif kötü vurmuştu. Yan dönüp sırtıma baktım sırtımın büyük bir bölümü morarmıştı. Kınayı ilk kez görünce, gözlerim yine yaşardı. Borkan sırtımı öperken dudaklarını dokundurduğu her çiçek sanki alev aldı. Ağlamayacaktım, onu bulmadan asla ağlamayacaktım. Banyodan çıkıp odaya geldim yatağın üzerinde iç çamaşırları, kot pantolon spor ayakkabılar, ince bir mont bırakılmıştı. Hemen giyindim, hepsi üzerime tam olduğuna göre annemin işi olmalıydı. Saçlarımı sıkıca toplayıp ördüm.

Odadan dışarı çıktım, annem ve babam beni görünce oturdukları koltuklardan kalktılar. "Kızım iyi misin?" Babamın sorduğu soruya cevap vermeden "Kral'ın telefonunu istiyorum." dedim.

"Kralın telefonunu ne yapacaksın?"

"Arama çalışmalarına katılmak istiyorum."

"Aranıyor Simay çöl didik didik ediliyor, hem..."

"Sakın, kadın kısmının arama çalışmalarında ne işi varmış, demeyesin. Sizin kurallarınızdan bıktım artık. Telefonu vermezsen saraya gideceğim."

"Ama kızım baban haklı, dinlenseydin çok kötü görünüyorsun, hadi gel otur yavrum, olanları bize anlat. Kardeşinden, o kadının yaptırdıklarından bahsettin, ne olduğunu bilmeye ihtiyacım var."

"Şimdi değil anne, şimdi değil sadece babam değil, sen de suçlusun. Hayatımı hallaç pamuğu gibi attınız. Sana bir söz söylemiyorsam seni çok fazla sevdiğimden, bunu iyice bil. Dönünce konuşacağız." dedim elimi babama uzattım. Telefonu tuşladı bana uzattı. "Arama sonuçlarını bilmek istiyorum... Daha bulunamadı mı? Aramalara katılacağım... Kesinlikle... Hayır, kabul etmiyorum... Bunu bana borçlusunuz... Bekliyorum..."

Elimdeki ince montu üzerime giydim, güneş kısa süre sonra batacak lanet çölde hava soğuyacaktı.

Evin içinde duramıyordum söylediklerimden sonra annem de babam da tek söz etmemişlerdi. Zaten hakları da yoktu. Kapıyı açıp dışarı çıktım, kapatmadan annem yanıma gelip sıkıca sarıldı. "Haklısın yavrum ne desen haklısın, seni seviyorum Simay."

"Ben de seni seviyorum, konuşacağız anne, tüm bilmek istediklerini anlatacağım." Babam annemin arkasında yüzünde taş gibi bir ifadeyle duruyordu. "Düşün baba, senin annemi kaçırma anından beri yaptıklarını bir düşün. Ailenin ailemizi nasıl dağıttığını, senin sorumlu olduğum işler diyerek ikinci plana attığın bizlerin, sevdiğin kadının, çocuklarının, ne hale geldiğini düşün..."

Binadan dışarı çıktım, resmi bir araç beni bekliyordu. Bir asker, aracın kapısını açtı. Ben biner binmez sirenleri çalarak hareket ettik. Önümüzde motosikletli polisler yolumuzu açıyordu. Kısa sürede saraya geldik arka bahçede bir helikopter çalışır vaziyette bekliyordu. Kral'la, Kraliçe'yi gördüm. Kraliçe yanıma geldi, sarıldı. "Yaşadıkların için çok üzgünüm."

"Ben de üzgünüm." dedim helikoptere bindim. Yanımda üç adam daha vardı, hareket ettik. Kraliçe'yle Kral uzun süre ardımdan baktılar.

Askerlerden biri elindeki haritayı bana uzattı, "Harita okumayı biliyor musunuz?"

"Biraz."

"Hatırladıklarınızı anlatın?"

"Irak sınırına otuz kilometre var dediler, gece baskın olunca kaçtık. İki üç saat atla yolculuk yaptık. At iki kişi taşıdığından

çok hızlı değildik. Sonra bir kişi tarafından yönlendirildik. Kısa süre ayrı ayrı at ve deveyle yolculuğumuza devam ettik. Sona yakalandık. Borkan yakalandığımız yerde öldürüldü. İlk bulmamız gereken bedevilerin konakladığı yer. Sonrasında dairesel şekilde arama yapabilirsek Borkan'a ulaşabiliriz."

Arkamızda önümüzde dört helikopter daha bize katıldı. Anlattıklarım telsizle diğerlerine bildirildi. Çöl başlamıştı, ah bu çölden nasıl nefret ediyordum.

Atla veya araçla saatler sürecek mesafeyi dakikalar içinde uçarak gidiyorduk. Devamlı kumun üzerine bakıyor hiçbir yeri gözden kaçırmamaya çalışıyordum. "Daha alçaktan uçun, bu kadar yüksek uçmanın anlamı ne?"

"Daha çok mesafeyi görebilmek için yüksek uçuyoruz."

Bıkkınlıkla soludum. "Bakın beş helikopterin ikisi üçü yüksekten uçsa diğerleri alçak irtifada uçuş yapsa ne olur?"

"Haklısınız efendim."

Haklıydım tabi, aptal adamlar.

"İşte aradığımız bedevi kabilesi bunlar olmalı" diye bağırdım. Telsizle diğer helikopterlere haber verilerek dairesel şekilde arama yaparak uçmaları söylendi. Biz aşağı indik misafir olduğumuz kabile olması için dua ediyordum. Yere konduğumuz anda kapı açıldı. Hemen aşağı indim, iki büklüm yürüyerek pervanenin dönüşünden kurtuldum. Devamlı benimle ilgilenen yüzbaşı yanımdan bir an olsun ayrılmıyordu. Çadırların birçoğu toplanmış, denkler halinde develere yüklenmişti. Göç etmeye hazırlanıyorlardı. Telefonlarını aldığım kızları görünce doğru yerde olduğumu anladım. "Burası mı efendim?"

"Doğru yer yüzbaşı." Dedim, kızların yanına koştum. Askerleri görünce korkmuş olmalılar ki kaçmaya çalıştılar. "Korkmayın, şefiniz nerede?" Kız parmağıyla daha ilerideki mesafeyi gösterdi. Kabile halkı toplanmaya başladı, kızlardan birinin kulağına eğildim "Telefonunuzu ben aldım." deyince kızın gözleri korkuyla büyüdü. " Kimseye sizin olduğunu söylemeyeceğim ama ne yazık ki kaybettim, yenisini alıp mutlaka size ulaştıracağım."

"Lütfen getirmeyin zaten çok korkuyorduk."

"Kocamı gördünüz mü? Hani yanımdaki adam vardı ya..." Kızlar, olumsuz olarak başlarını iki yana salladıklarında içim yanıyor gibi oldu. Bedevi kabilesinin başı, bastonuna dayanarak yanımıza geldi. Aynı soruyu ona da sordum.

"Siz kaçtıktan sonra adamlar bizi öldürmeye çalıştılar, biz de silahlıydık başarılı olamadılar. Bir kişi yaralandı bizlerle başa çıkamayacaklarını anlayınca peşinize düştüler. Sağ olmanıza sevindim, eşiniz de iyidir umarım."

"Peşimizden gönderdiğiniz adam sayesinde öldü, ölüsünü bile bulamıyoruz."

"Ben sizin peşinizden adam göndermedim" dedi sustu...

"Hatem?"

"Tabi ya Hatem, uzun süredir halinden şikâyet ediyordu. Çok üzgünüm, adamların para sözü aklını bulandırmış olmalı. O kargaşada kayboldu. Geri döndüğünde yüzü yaralıydı, adamlarla kavga ettiğini onu yaraladıklarını söyledi. şimdi çadırında." dedi yürümeye başladı.

Hızla uzaklaşmaya çalışan, hatta koşan adamı görünce peşine düştüm. Yüzbaşı da benimle beraber koşuyordu. Silahını çıkardı "Dur," diye bağırdı... "Sakın yüzbaşı, sakın ateş etmeyesin."

Daha çok hızlandım, adamı omuz darbesiyle yere yıktım. İşte bu, adrenalin kanımda yükseliyordu. Adamı ters çevirdim, yüzü sarılıydı. Yakasından tuttum "Borkan nerede?" dedim, yumruğumu kaldırdım...

Hatem korkuyla ellerini yüzüne görürdü, "Lütfen vurma, yüzüm..."

"Yüzün evet ya yüzün, bana cevap vermezsen öteki tarafını da ben keseceğim. Yüzbaşı, bıçağını ver. Yok, bıçak değil silahını ver, böyle pisliklerin yaşaması dünyayı daha kötü hale getiriyor."

"Ben bir şey yapmadım."

"Bizi sattın daha ne yapacaksın, kocam senin yüzünden öldü." O anda aklıma gelen düşünceyle ayağa kalktım. Hatem çölde doğmuştu iyi iz sürdüğünü söylemişti. "Kalk çabuk, bizimle geliyorsun."

Adam birden önümde iki büklüm oldu. "Annem var, kardeşlerim var beni götüremezsiniz. Hem ben kimseyi öldürmedim. Yalvarırım ne olur..." dedi ayaklarıma kapandı.

"Bizi yakalattığın yere götüreceksin, eğer yolu şaşırırsan veya bizi oyalamaya kalkarsan yeminim olsun seni öldürürüm."

Hava kararmamalıydı, güneş batmamalıydı. Geçen her dakika Borkan'a ulaşmamı zorlaştıracaktı. Adamı neredeyse apar topar helikoptere koyduk...

"Dikkatli bak sakın bizi oyalama" diyen yüzbaşının sert sesini duyan Hatem, oturduğu yerde büzüldü. Başını cama dayadı öne oturtmuştuk pilota gideceği yönü gösterdi.

"Bakın buralarda olmalı, deveyle veya atla yerde iz sürmek daha kolay, şimdi mesafeyi tahmin edemiyorum."

"Biraz yükselelim mi efendim, görüş mesafesi fazlalaşır."

"Yükselin," dedim, adam daha çok cama yapıştı. Uçmaktan korktuğunu fark ettim. "Sakin ol Hatem korkma"

Adamın paniklemesi bildiği yeri unutması anlamına gelirdi. "İşte bu civarlarda olmalı, inersek daha rahat bulabilirim."

Yüzbaşı emir verdi, helikopter yere kondu. Aşağı indik iki helikopter başımızın üzerinde daireler çizerek uçuyorlardı. Hatem koşmaya başlayınca, biz de peşine takıldık, "İşte burası, bu civar." dedi. Birden yere eğildi, kumu avuçladı kokladı. Avucunu bana doğru uzattı "Koklayın."

"Ne koklamam gerekiyor?"

"Mazot kokuyor buradan arabalar geçmiş." dedi tekrar doğruldu. O koşuyor ben peşinden gidiyordum. Yarı yarıya kuma gömülmüş boş pet şişesini eline alıp kaldırdı. "Burada birileri varmış."

Yüzbaşı "Emin misin? Eskiden kalmış olamaz mı?"diye şüpheyle sordu...

"Hayır, eski olsaydı kızgın güneş plastiğin şeklini değiştirirdi, yeni atılmış."

Lanet kumlar her şeyi gizliyorlardı... Hatem'in dediği noktadan dört bir yana koştum Borkan'dan hiçbir iz yoktu...

"Efendim, çöllerde birçok hedevi kabilesi dolaşır. Çok azında araç vardır, eski usullerle yolculuk etmeyi tercih ederler. Araçlar çok fazla çöle dayanıklı değildir Ama yabancı ülkelerden çölde safari yapmak için gelmiş olan turistler için araç şarttır."

Yani birileri Borkan'ın cesedini bulmuş olabilirdi. Ceset, ölü...

Borkan'ın kumda kıpırtısız halde yatan hali gözlerimin önünden gitmiyordu, ne için ölmüştü? Bir hiç uğruna, hırslarına gem vuramayan pisliğin, şerefsiz bir herifin kurbanı olmuştu. Niye? İktidar hırsı ve köpeğin önüne atsan yenmeyecek kâğıt parçaları için, genç bir adam öldürülmüştü. Yüzbaşı elindeki telsizle bir yerlerle konuşurken yüreğimin kan ağlamasına gerek yoktu. İlk önceliğim her ne olursa olsun Borkan'ın bulunması olmalıydı. Gerekirse Kral'ın tüm halkını çöle çıkartıp bir santim aralık kalmayacak şekilde aranmasını sağlayacaktım. Bana bunu borçluydular. Sadece Kral mı? Babam, Borkan'ın babası hepsinden alacağım vardı. Baş edemedikleri adamlara bizi yem yapmışlardı.

Bizi evlendirerek iki ailenin birleşip kuvvetlenmesi sağlanacakmış. Hah, heriflerde çok çekindiler zaten, korkularından hemen ülkeyi terk ettiler sanki. Adamları öyle bir beslemişlerdi ki silahlanıp ülkeye kafa tutar hale getirmişlerdi.

Yüreğimde aşkı filizlenmeye başlamış olan Borkan'ın canı; anlamsız hırslara, ülke için maşa olarak kullanılan karanlık güçlere diyet diye verilmişti.

"Efendim hava kararıyor."

"Ne yapmak gerekiyor yüzbaşı?"

"Geri dönmeliyiz."

"Asla dönemezsiniz, yeterince güçlü ışıklarınız var."

"Bildirim var efendim, Kral hemen dönmemizi istiyor."

Hay ben size de Kralınıza da, diye bağırmamak için kendimi zor engelledim... Sakinleşmeliydim... "Dönemeyeceksiniz, emir aldıysanız çekin gidin gerekirse tek başıma ararım. Telsizi ver bana çabuk."

Hırsımdan ne yapacağımı bilemez hale gelmiştim, dünyayı tepetaklak edesim vardı.

"Telsiz tam çekmiyor, helikopterin telsizinden çok daha rahat iletişim sağlarsınız."

Yüzbaşının ardına düştüm, Kral'ı aramaların sürmesi için ikna etmeliydim. Helikopterden içeri girdim, yüzbaşıyla Hatem de arkamdan bindi. Birden pervaneler dönmeye başladı, "Ne yapıyorsunuz siz?"

Yüzbaşı, "Siz Kral'ımızla konuşurken biz yüksekten arama yapacağız" dedi, ben itiraz edemeden helikopter havalandı.

"Çabuk telsizi verin."

Kulaklıkları uzattılar. "Simay,"

"Bana izin vermiştiniz nasıl aramayı sonlandırabilirsiniz?"

"Simay Borkan bulundu, saraya geri dönün."

"Ne zaman? Kim bulmuş?"

"Yeni bulunmuş, geri dönün, sonra konuşuruz." dedi, telsiz irtibatı kesildi. Bulunmuştu, Allah'ım, bulunmuştu. Bu pis çölde çürümeye terk edilmemişti. Donuyordum tüm vücudum titriyordu. Kollarımla kendimi sardım titrememi engelleyemiyordum. Yüzbaşı ince bir battaniyeyi sırtıma koydu. Hatem köşeye sinmiş oturuyordu. "Seni alçak, para için değer miydi ha değer miydi?"

"Öldürüleceğinizi düşünmedim lütfen affedin beni."

"Affetmek mi? Sen benim hayatımı çaldın, yaralı yüzüne her baktığında bize yaptığın kalleşliği, öldürülmesine neden olduğun kocamı hatırlayacaksın. Pislik."

Titriyordum, donuyordum verilen battaniyeye daha sıkı sarıldım. Başımı koltuğa yasladım, yüzbaşı üzgün gözlerle bana bakıyordu. Kimsenin acımasına ihtiyacım yoktu, ben zaten kendime yeterince acıyordum.

Helikopter tekrar sarayın bahçesindeki özel alana indi. Bacaklarım zor hareket eder haldeydi, sanki Kral'la Kraliçe gittiğimden beri yerlerinden kıpırdamamış gibi aynı yerde duruyorlardı. Sırtımdaki battaniyeyi bırakmadan helikopterden aşağı indim. "Nerede?" dedim, Kraliçe yanıma gelip belime sarıldı. "Gel Simay."

"Yardıma ihtiyacım yok, tek isteğim son bir kez kocamı göre-

bilmek, sonra sonsuza kadar ülkenizden gideceğim." Lanet ülkenizden gideceğim diyememiştim...

"Hadi söyle içindekini söyle Simay" diyen Kral'dı... Yüz ifadesi, bakışları sertti. Kendi halkından biri olsam bu bakışlar karşısında sinmemek mümkün değildi. Neyse ki değildim.

"Ne demek istediğimi anlamışsınız efendim."

"Seninle biraz konuşalım."

"Tek isteğim eşimi son kez görmek."

"Göreceksin." diyerek sırtını dönüp sarayından içeri girdi, Kraliçe kolunu belimden hiç ayırmamıştı. "Hadi yürü canım."

"Ben Borkan'ı görmek istiyorum."

"Biliyorum canım, göreceksin."

"Lütfen efendim."

Kraliçe eteklerini savurarak giden kocasının arkasından bir süre baktı. Kral holde köşeyi dönünce "Ay söylemezsem çatlayacağım." dedi, şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Daha fazla dayanamayacağım, kocama belli edersen bozuşuruz."

"Neyi?"

"Bağırmak yok, çığlık atmak yok, böyle duracaksın yüz ifadeni bile değiştirme."

"Allah aşkına söyleyin, ne oluyor?" dedim başını kulağıma yaklaştırdı "Borkan yaralı, ölmemiş." dediği anda ciğerlerimden gelen hava ağzımdan çığlık olarak çıkmaya çalışırken Kraliçe'nin elinin ağzımı kapatması sonucu gırtlağımda takıldı kaldı... "Biliyordum çığlık atacağını, Simay lütfen açık etme, vallahi kocam bana demediğini bırakmaz. Bak ağzını açıyorum, sakın bağırma!" dedi başımı aşağı yukarı salladım. Nefesim kesilmişti... "İçim fena oldu biraz otursam..."

Kraliçe hol üzerinde olan kapılardan birini açtı, içerideki koltuklardan birine uzandım, inişli çıkışlı ruh halime bedenim tepki veriyordu. Yaralıydı, ölmemişti yani. Doğrulmaya çalıştım, o anda Kral odaya girdi. Gözlerimi kapattım...

"Ne oldu? Simay niye bu halde?" dedi sustu."Çeneni tutamayacağını biliyordum, ne biçim kadınsın sen." Karısının yüz ifade-

sinden niye böyle olduğumun cevabını almış olmalıydı... Biraz gözümü araladım.

Kraliçe kocasının bağırmasından korkmuş gibi iki elini önünde kavuşturup başını yere eğdi... "Ama kocacığım kız çok üzgündü."

"Biraz çeneni tutsan olmuyor muydu ha olmuyor muydu?"

"Ne bağırıp duruyorsun, kızın hali nasıldı görmedin mi? Sevinsin istedim."

İşte şimdi tam bir Kraliçe gibi başını kaldırmış, kocasının öfkesine denk bir öfkeyle cevap vermişti...

"Sevinsinmiş, bu ülkeye geldiğinden beri çekmediği kalmadı, pat diye söylenecek haber mi?"

"Öldüğünü düşünseydim, sağ olduğun haberini ben de öğrenmek isterdim kocacığım." dedi, sesi ipek gibi yumuşak hatta cilveliydi. Kraliçe'yi içimden tebrik ettim, kocasının nabzına göre şerbet vermesini biliyordu.

"Şirinlik yapma."

Nihayet kral yumuşamıştı, eşine dayanamadığı belliydi. "Aslan Kral'ım benim, hadi kızıp durma."

Kral ve Kraliçede olsalar karı kocaydılar... Onlarda seviyor, kavga ediyor, evlilik hayatı yaşıyorlardı. Gözlerimi açtığımda Kral, Kraliçesinin yüzüne sevgiyle bakıyordu... Kıpırdadığımı hissetmiş olmalıydı. Kraliçeyle birlikte karşımdaki koltuğa oturdular, hemen yerimden doğruldum.

"Kalkma Simay geçirdiğin günler, bu gün içinde başına gelenler hiç kolay değil. Başka bir kadın olsa senin kadar dayanamazdı."

Borkan'la kaçırıldığımızdan beri üç gün, Aşiretin beni üssüne götürdüğü sonsuzluk kadar uzun süren zaman bir gün sürmüş olsa da sanki bana bir ömür gibi gelmişti.

"Ben, Borkan'ı görmek istiyorum."

"Biliyorum, göreceksin. Şu an ülkemin en iyi doktorları başında, "

"Nasıl?"

"Ölü olmadığı kesin, Allah'ın verdiği ömrünü yaşayacak."

"Ama Kaid'in adamlarından biri öldüğünü söyledi."

"Ya panikten nabzı fark etmedi, ya nabız bakmayı bilmiyor, ya da benim adamlarımdan biriydi."

Tabi ya aşiretin sarayda ajanları olurda kralın aşiretin içinde adamları olmaz mıydı? "Efendim, ülkenin her yanında hatta sarayda adamları olduğunu söylediler."

"Biliyoruz çok uzun süredir her şeyin farkındayız. Baskınla eş zamanlı olarak ülke çapında tutuklamalar yapıldı."

"Sizi devirip yerinize Kral olmayı planladığını söyledi."

"Hepsinin farkındaydık, bazı olaylar için kullandığımız aşiretti. Yerlerini bilmediler, bize kafa tutmaya başladılar, senelerdir onları beslemekten bıkmıştık. Elini verdin mi kolunu isteyen kişilerden. Birkaç kez uyardık geri çekilince akıllandı sandık, yine de dikkatle izledik. Ordu topladığını haber alınca... Açıklarını yakalamaya çalıştık."

Bu soylu milletinin de kendilerinden ve yaptıklarından bahsederken çoğul kişiden bahseder gibi bahsetmesine de sinir oluyordum. Aklım Borkan'la doluyken anlatılanları dinlemek fazlasıyla zor oluyordu. Bitirsin diye gözlerinin içine bakıyordum... Kral sırıttı, evet resmen sırıttı. "Konuşmamı bitirmemi beklediğinin çok iyi farkındayım, niyetimin kötü olmadığını bil. Bir ülke yönetmek fazlasıyla zor, bazı tavizler vermek zorunda kalınıyor. Sonra bu tavizleri temizlemek için yani tavizler veriliyor. Kral olmam tek kendimi düşünmem için yeterli değil. Sen işinden memnun değilsen ayrılırsın, başka bir işe girersin ama benim böyle bir ayrıcalığım yok. Sadece kendimi düşünemem, halkımı ülkemi kendimden çok daha fazla düşünmeliyim. Sonuca gelirsek bu kadar gecikmemizin sebebi kendimden önce, siz ikinizden önce, tüm halkımı düşünmemdir. Çabuk hareket etseydim yüzlerce ölü, yaralı olabilirdi. Sağduyulu davranmakla iki üç yaralıyla bu tatsız durumdan çıktık. Ülkem tekrar rahat nefes alacak. Bu her şeyin bitmesi anlamına mı geliyor, tabi ki hayır. Khalifa aşireti sadece Calut ve oğullarından oluşmuyor, geride kalanlarla masaya oturup yeni bir yol çizmemiz gerek. Tehlikeli

olduklarını bilsek de, ülkem için yararlı oldukları alanlar var... İşte bu bağlamda olayları yoluna koyabilmeli, ülkem için en hayırlı hale getirebilmeliyim."

"İşinizin hiç kolay olmadığının farkındayım. Bela bela getirir. Bazı karanlık tiplere fazla yüz vermek sonradan astar istemelerine neden olur. Benim niyetim asla size akıl vermek değil, dengeyi sağlamak çok önemli. Calut örneğinde olduğu gibi. Bana dediği söz, ilk baştan bizi ihya ettiler işleri bitince attılar, oldu. Düşmanlığının en büyük nedeni buydu."

"Evet, bunun farkındayım. Çok zor zamanlardan geçtik. İster istemez terazinin dengesi şaştı, bu sefer çok daha temkinli hareket edilecek." derken telefonu çaldı.

"Yardımcım kapıda, seni kocanın yanına götürmek için bekliyor. Güle güle git Simay, ülkemden ve bizlerden nefret etme. İstesen de istemesen de artık gelinimizsin, sarayımızın kapıları her zaman sana açık olacaktır."

Kraliçe'nin yanına giderek vedalaştım, hafifçe tebessüm etti, "Yine gel olur mu?" dedi. Uzanıp yanağından öptüm, nedense bu kadına kanım kaynamıştı. Kral'ı selamladım kapıdan dışarı çıkıp arkamdan kapatırken Kral'ın, "Sen az önce bana, aslan Kral'ım mı dedin Kraliçem?" dediğini, Kraliçe'nin de kıkırdadığını duydum.

İşte şimdi sevinçten çığlık atmak vakti gelmişti. "Yaşasın!" diye bağırdım, tüm saray neredeyse inledi. Kral kapattığım kapıyı açtı, "Ne oluyor? Baskın mı var?" diye endişeyle sordu.

"Yok, efendim sadece sevinç bağırması..." dedim ve koşmaya başladım, yardımcı da peşimden koşuyor Kraliçesine sarılmış Kral yine gülüyordu.

***

Kliniğe gelmiştim, kapının önü polislerle doluydu. İçeri doğru yürümek istediğimde adamın biri tarafından engellendim. "Giriş yasak."

"Ben Omar Borkan Al Fayed'in eşiyim."

Adam"Geleceğiniz söylendi," dedi, sevinerek içeri girmek için hamle yaparken durduruldum. "Girmeniz yasaklandı."

"Kim yasaklayabilir, kimin ne hakkı var?"

"Affan Al Fayed bizzat emir verdi, sizin girmenizi yasakladı."

"Böyle bir hakkı yok, efendinizle görüşmek istiyorum."

"Asla sizinle görüşmeyeceğini söyledi. Evinize gitmeniz, bir daha da hastaneye adım atmamanız söylendi."

"Olmaz!"

"Hanımefendi lütfen ısrar etmeyin, zor kullanmak için emir aldım."

"Kral'ı aramamı ister misiniz, bakalım bu ülkede kimin borusu ötüyor. Kralın mı efendinin mi?" dedim adam şaşırdı ne yapacağını bilemez gibiydi. Arkamda duran adam eline telefonu aldı çevirdi. "Bu saygısızlığınızı Kral'ıma rapor edeceğim." dediğinde adamın tavrı değişiverdi.

"Kral'ın emriyle geldiğinizi söyleyeceğim, bekleyin."

"Senin haber vermeni bekleyecek değilim. Kral olmasa bile hiç kimsenin, Borkan'ın babasının bile engel koymaya hakkı yok." Adamın, durun, sözlerine aldırmadan içeri yürüdüm, Allahtan karşı koymadılar bu sinirle büyük arbede çıkarabilirdim. Önüme çıkan ilk hemşireye odasının yerini sordum. "Bir üst katta" olduğunu söyleyince asansöre gerek duymadan merdivenleri ikişer ikişer atlayarak çıktım. Odanın olduğu hol insan kaynıyordu, bunca kişinin arasına bir ben mi fazla gelmiştim.

Borkan'ın babası, karısı Aişe ile konuşuyordu "Sırt sağ kaburgası çatlamış, Allahtan bıçak daha derine girmemiş." dediğini duydum. Aişe beni görmüştü, başıyla işaret edince Affan hızla geri döndü, sanki pisliğe bakar gibi bakıyordu.

"Senin ne işin var burada?"

Aklımdan geçen küfürlere engel olup "Kocamı görmek istiyorum" diye nazik şekilde cevap verdim, sonuçta kocanın babasıydı.

"Göremezsin, evliliğiniz kısa sürede iptal olacak."

Simay derin nefes al, derin nefes al, diyerek kendimi teskin etmeye çalıştım. "Biz Türkler'de bir söz vardır öküz öldü ortaklık

bozuldu derler. Calut'un ölmüş olması, aşiretinin dağılması bu evliliğin bitmesi için yeterli mi?"

"Evet, aynen öyle, başında da seni istememiştim. Aziz benim düşmanımdır hâlâ da düşmanım."

Sabrım kalmamıştı "İnanın hepinizden nefret etmeme ramak kaldı, beni bıktırdınız. Bu evliliği bitirebilecek iki kişi var; Borkan'la ben. Size ne düşer bilemiyorum." Edepsizleşmeyecektim, edepsizleşemezdim.

"Efendim, oğlunuz eşini soruyor."

Hemşirenin sözü üzerine gülümsedim. "Gördünüz değil mi, duydunuz da..." Elimle kendimi gösterdim, "Beni, yani karısını soruyor" dedim holdeki tüm aile efradına hitaben. "Başka itiraz eden var mı?" Çıt ses çıkmıyordu. "Şimdi yüksek müsaadelerinizle kocamı görmeye gidiyorum. Bildiğiniz gibi henüz çiçeği burnunda evlileriz, hasret gidereceğiz. Uzun süre odamıza gelmezseniz iyi olur, sizlere ters gelen bazı görüntülerle karşılaşmanız olasılık dâhilinde..." Sözlerime son noktayı koyup, şımarıkça yürümeye başladım. Her gördüğüme kocaman gülümsemeyle baktım. Beş karış suratlarla kafalarını çevirdiler. Bana tek gülümseyen ama karşılığında çimdik yiyen Henna oldu...

Hemşirenin eşliğinde, yattığı odanın kapısına geldim. Kalp atışlarımı kulaklarımda duyuyordum. Derin bir nefes aldım, kapıyı açtım oldukça büyük bir oda, hastane odası gibi değil sanki villanın salonu gibi düzenlenmişti. Bu milletinin her şeyi gösterişten ibaretti. Ortada olan yatağın yanında klinik aletler olmasa hasta odası denecek görüntüsü yoktu. Bir süre Borkan'a baktım, gözleri kapalıydı... "Simay geldin mi?"

"Gelmedim hâlâ dışarıdayım..."

"Daha sonra hatırlat seni dizlerime yatıracağım, aşiretin yaptıkları dilini törpülememiş. Yanıma gel..."

Sanki onunla hiçbir şey yaşamamış, sanki ilk tanıdığım ana dönmüştüm. Şartların gerektirdiği yakınlık hali kaybolmuş gibiydi. Halsizce elini uzattı, niye bu adamın yanında kendimi küçük savunmasız bir çocuk gibi hissediyordum ki?

"Nasılsın?"

"Canlı, ama çok canım yanıyor. Sen nasılsın? Gözlerimi açtığımdan beri sana olabileceklerin düşüncesiyle kahroldum."

"Zor anlardı, zamanında operasyon yapılması sayesinde şu an sağım. Senin ölmüş olduğunu düşünmek çok kötüydü."

"Senin o canilerin elinde neler çekebileceğini düşünmek inan ölmekten beterdi. Sana zarar verdiler mi?"

"Aksine ben onlara zarar verdim" dedim, Borkan'ın kahkahasını yeniden duymak çok güzeldi. "İnanırım, aksi olsaydı şaşardım."

Yatağın kenarına oturdum onu canlı olarak yeniden görebilmek çok güzeldi. "Tabi Kaid'in kadınlarından birini örgütledim. Tüm işi o yaptı diyebilirim. Ben dövdüm o öldürdü, sakatladı."

"Yönetim ince iştir, sen harika bir kadınsın."

"Doğru söze ne denir, evet öyleyim. Ha bu arada baban ayrılmamızı buyurdu."

"Ne demek şimdi bu?"

"Evli olmamıza gerek kalmamış, sen de baban gibi düşünüyorsan benim için hiç sorun değil. Serbestsin Borkan."

"Ama sen serbest değilsin Simay, onların oğulları olmam benim hakkımda karar verebilecekleri anlamına gelmiyor. Çocuk değilim çoktan rüştünü ispat etmiş oldukça büyük bir adamım."

Sözleri karşısında biraz içim rahatlamış mıydı? Hayır rahatlamamıştı. Bu zoraki evliliğin ne kadar süreceğini zaman gösterecekti. "Sen nasıl kurtuldun?"

"Tam hatırlamıyorum. Sırtımdaki acıyla yere yığıldım, gözlerimi arabada açtım. Yakışıklı, arabanın yanında koşuyordu. Sonra tekrar kendimi kaybettim ve buradayım."

Elimi sıktı, "Bu ayılma anlarımda aklımda tek sen vardın. Ne haldeydin, neden tek kalmıştın, neler çekiyordun? Çok yorgun görünüyorsun."

"Kötü demenin kibarcası olmalı. Kötüyüm, ikimizin de geçirdikleri hiç kolay değil, henüz dinlenmiş değilim. Seni aramak için askerlerle birlikte çöldeydim."

"Keşke dinlenseydin."

"Benim ölü olduğumu düşünerek cesedimi öylece bırakabilir miydin?"

"Hayır."

"İşte tam bu yüzden seni bulmak istedim, her hangi bir çöl fırtınasında kumların altında kalır ilelebet bulunamazdın."

Kapı çalındı, doktorlarla hemşireler içeri girdi. "Hastamızın dinlenmesi gerek, siz de çok iyi görünmüyorsunuz, gözünüze pansuman yapılsın."

"Buz koyarım, göründüğü kadar kötü değil."

"İnat etmede baksınlar."

Hemşirelerden biri doktorun emriyle Borkan'ın koluna takılı serumuna ilaç enjekte etti. "Hastamız uyuyacak" dedi... Eğilip Borkan'ın yanağından öptüm "Şimdi git ve dinlen, yine gel. Gelmezsen mutlaka gelir seni bulurum..." dedi. Gözleri kapanırken kapıdan dışarı çıktım, hiç kimseye bakmadan yürüdüm. Eve gitme vaktiydi, yok ilk önce çok iyi dinlenmeli kendime gelmeliydim. Anne ve babamla konuşulacak çok şey vardı. Kral'ın yardımcısı, arabanın kapısını açtı. "Nereye gitmek istersiniz efendim?"

"Saraya"

Yanımda para olsaydı otellerden birine gider iyi bir uyku çekerdim. "Yok, vazgeçtim yakınlarda bir otele gidelim."Nihayetinde saray, çat kapı gidilecek bir yer değildi...

Adam oldukça lüks otellerden birinde durdu. "Lütfen benimle gelin, burada beni değil sizi tanırlar. Oda istiyorum kimse olmadan dinlenmeliyim, bu arada Aziz Al Harafi'ye telefon açılsın, otelde olduğumu ve asla rahatsız edilmek istemediğim söylensin. Ne zaman uyanırsam ben ona ulaşırım."

İçeri girdik, Kral'ın yardımcısı isteğimi söyledi. Tabi akan sular durdu, adamı teşekkür ederek yolcu ettim. Verilen odanın nasıl olduğuna bile bakmadım, rahatsız etmeyiniz etiketini kapının koluna astım üzerimdekileri çıkarıp yatağın içine girdim. Bir ara uyandım geceydi, bir ara uyandım gündüzdü. Bedensel ihtiyaçlarımı görüp tekrar yatağa dönüyordum. Vücudum uyuyarak kendini toparlama yolunu seçmişti, belki de beynim düşünmeyi reddettiği için vücuduma uyuma emri vermişti. Tekrar uyandığım da hastaneyi aradım, iyi olduğunu, uyutulduğunu söylediler. Otelimin adını vererek herhangi bir durumda aranmak istediği-

mı söyledim. Hastaneye giderek Borkan'ın ailesinin tavırlarını çekecek durumum yoktu. Mini buzdolabındaki sulardan birini aldım, hemen içtim, çölde susuz kalınca dünyanın en güzel içeceğinin su olduğunu, ona hak ettiği kıymeti vermemiz gerektiğini düşündüm. Su, boşa israf edilmeyecek kadar hayati önem taşıyordu. Tekrar yatağıma girdim...

***

"Rahat yatakta yatmak gibisi yok, biraz ileri git, tüm yatağı kaplamışsın."

Gözlerimi zorlukla açtım, şaşkınlıkla "Borkan" dedim, tepemde dikilmiş soyunmaya çalışıyordu.

"Evet, ben Borkan, kocan oluyorum, ileri git kadın zaten sırtım acıyor."

"Hastanede olmalıydın."

"Orada da uyuyordum, burada da uyurum. karımda yanımda olur." diyerek, yüz üstü yatağa uzandı.

Sevinmiştim, fazlasıyla sevinmiştim. Pikeyi üstüne örttüm. Uykuda sırtına vurmamak için iyice kenara çekildim. "Yakınıma gel, seni hissetmeye ihtiyacım var, dönebilsem sıkıca sarılacağım." dedi. Yanaştım, yan dönüp alnımı omzuna dayadım, elimi tuttu. Uyuduk...

İnleme sesi yanında, bir de küfür sözcükleri duyunca gözümü açtım. Borkan doğrulmaya çabalıyordu. "Seni uyandırdım, hadi uyu."

"Boğa sürüsü kadar ses çıkartırken nasıl uyumamı beklersin? Sancın mı var?" yüzünü buruşturunca tahminim doğru çıktı... "Ağrı kesicilerin nerede?"

"Koltuğun üzerindeki çantada..."

Ayağa kalkmamla, yerime oturmam bir oldu, iç çamaşırlarımla yatmıştım. Sutyenimi açmıştı göğüslerim ortadaydı. "Niye ağrın olduğu belli, ne ara açmaya çalıştın?"

"Zor oldu."

"Çocuk gibisin kopçaları açmak için canını yaktın."

"Bir dahaki iç çamaşırların önden açılandan olsun."

"Emredersin sultanım." Çarşafa sarınınca suratını astı, annemin iç çamaşır tutkunu bilmesine ilk kez sevindim. Siyah, dantel, oldukça seksi görünen bir çamaşır seçmişti.

"Sanki görmedim niye kendini saklıyorsun?"

"Merakın gitmiş olsaydı kopçaları açmaya çalışırken canını acıtmayı göze almazdın." bir bardak suyla ağrı kesicileri uzattım.

"Sırtın çok morarmış, alçak herif nasıl vurmuş."

"Benim morluğum gelip geçici, onun gözü bir daha yerine gelmeyecek."

Borkan zorlukla yerinden doğruldu "Nasıl?"

"Güzel kadınlar seçip arzusu bitince onları çirkinleştirmekten haz alan bir sapıkmış. Kadınlara kalıcı zararlar veriyormuş. Gözünü kör ettiği kadının hışmına uğradı, ben dövdüm tam öldürecekken, kadın hakkım olmadığını söyledi. O anda kralın askerleri baskın yaptılar, adamı bağladık ben dışarı çıktım o gözünün diyetini tahsil etti."

"Keşke ölseymiş, dünya bir sapıktan kurtulurdu."

"Askerler gelmeseydi seni öldürdüğünü düşündüğüm için ölümü benim elimden olacaktı. Ne yazık ki fırsat olmadı. Kral asılacağını söylemişti."

"Son duyumlarıma göre aşiret karşı çıkıyormuş."

Devlet işlerine akıl sır ermiyordu, kralın doğru karar vermesini diledim. "Seni nasıl kurtardıklarını öğrenebildin mi?"

"Beni bıçaklayan Kaid'in değil, Kral'ın adamıymış. Kaid'in beni öldüreceğini anlayınca bıçağı saplamış, adam profesyonel askerlerden biri. Fazla zarar vermeden yaralamayı biliyor, yere düşünce nabzıma bakıp öldüğümü ilan edende o olmuş. Sinyal karıştırıcı kullanıldığından olduğum konumu bildirememiş. Beni bulan turistler oldu, turist kafilesini geziye çıkaran adam yollarında giderken siyah bir atın önlerine çıktığını ısrarla onları durmaya zorladığını söyledi. Ne yaptılarsa başarılı olamamışlar, yanıma getirmiş. Turistlerden birinin ilk yardım bilgisi olduğundan kanamayı durdurmak için müdahale etmiş, onlarda telefonla

irtibat sağlayamadıklarından birde bomba seslerinden korktuklarından en yakın yerleşim alanına gelip ilk tedavimin yapılması sağlanmış. Sonrası bildiğin gibi, ambulans helikopterle alınıp yattığım hastaneye getirildim."

"Yakışıklı her anlamda hayatımızı kurtardı, şimdi nerede? Çölde olmasına gönlüm razı olmaz."

"Turist grubuyla geldiği için şu an keyfi yerinde, haramızın en güzel yerinde taze yoncalarla, havuçlarla, elmalarla besleniyor. Ha bu arada birkaç güzel saf kan kısrağın çevresinde olması için emir verdim."

"Of Borkan!"

"Ne of? Yakışıklı hak etti."

"Doğru. Fazlasıyla hak etti."

"Niye giyiniyorsun?"

"Annem burada, onlarla konuşmayı yeterince erteledim."

"Ben de gelmek istiyorum."

"Sen dinlen bu bizim meselemiz."

"Simay, seninle olmak hayatıma renk getirdi, şimdi sırf bu yüzden olsa bile hiçbir olayı kaçırmak istemiyorum. Beni dışlayamazsın kadın."

"Ailevi meseleydi..."

"Ben de senin ailenim."

Eh karışmak istiyorsa kendi bilirdi, babasının bana yaptığı gibi ben Borkan'ı dışlamayacaktım. Birbirimizin hayatının içinde olursak, zoraki evliliğimizi yürütme imkânımız olabilirdi.

***

Otelden dışarı çıkmadan karnımızı doyurduk. Borkan ağır hareket ediyordu, ona ayak uydurdum artık hiçbir acelemiz yoktu. Arabanın başında bekleyeni görünce çok sevindim.

"Nebi,"

"İyi akşamlar efendim."

"Seni gördüğüme çok sevindim."

"Ben de sizi gördüğüme sevindim efendim."

Borkan, "Arabaya binsek mi artık, sırtım ağrıdı." dedi, yüzüne baktım kaşları çatılmıştı anlaşılan yine kıskançlık damarları kabarmıştı. Arabaya bindik, elini tuttum kaşları düzeldi.

"Nebi, neler oldu?"

Borkan, "Araç kullanıyor konuşturmasan" deyince kulağına uzandım. "Şu nedensiz kıskançlık huyundan vazgeç, canavarların yanından yeni ayrıldım gözünü oymayayım."

"Senden her şeyi beklerim buyur sor ne soracaksan."

"İşte böyle ol canımı ye."

"Bir iyileşeyim, yemediğim yerin kalmayacak." dedi, kısacık öpücükle dudaklarımı kavurdu. Nebi'nin görebilecek olmasından çekinmiştim. Ne mümkün? Şoför kısmıyla arka tarafı ayıran ara camı kaldırmıştı. "Senden iyi yankesici olur ha, ne zaman yaptın?" dedim sorumun cevabını beklemedim yan döndüm, resmen birbirimizi yiyip bitirmeye çalışıyorduk. Korna sesiyle kendimize geldik. Saçlarımı düzeltip aradaki paneli indirdim. Borkan, hâlâ boş durmuyor bacaklarımı okşuyordu. Elimi tutup kasıklarına koyunca işveyle gülümsedim. Çekmeye çalıştım izin vermedi, eh rahatsız olacak olan oydu.

"Nebi olanları anlatır mısın?"

"Ben nöbetçi değildim, arkadaşlardan biriyle görev değişimi yapmıştık. Sabah çok erken geldim. Tahmin edeceğiniz gibi öldürülmüştü, hemen eve koştum. Ablanız ve enişteniz aynı şekilde öldürülmüştü birer kurşun. Sizi aradım ulaşamadım. Beni orada bulurlarsa olaylar çok daha fazla büyüyecekti. Hemen biletimi aldım, cinayetleri ihbar ettim. Ülkeye geldim kaçırıldığınızı haber verdim. Başınız sağ olsun ablanız için üzgünüm."

"Teşekkür ederim."

Nebi birçok olayı bilmiyordu, öz ablamın bizi uyuşturduğunu, beni para için sattığını... Üzüldüğümü anlayan Borkan, ara paneli tekrar kapattı, başımı omzuna yasladım. Araba durana kadar hiç konuşmadık...

***

Annemle babam bıraktığım evde değillerdi. Borkan'ın telefonundan anneml aradım. Babam, annemi o pislik kadının olduğu eve nasıl götürürdü?

"O eve nasıl girebilirsin?"

"Hayatımı mahveden kadınla hesaplaşma zamanım geldi."

"Beni bekle anne, lütfen beni bekle."

"Evde yok zaten. Baban aradı, yoldaymış çabuk ol, yoksa sensiz başlayacağım."

"Seni üzecek, o tam bir yılan."

"Ben toprağa iki evlat verdim, beni artık üzemez."

Telefonu kapattım, Nebi'ye acele etmesini söyledim. Zaten evler birbirinden fazla uzak değildi. Annemle babam salonda karşılıklı koltuklarda oturuyorlardı. Babam Borkan'ı görünce bozulur gibi oldu... "Nesiniz siz ha nesiniz, Borkan'ın babası da sen de niye tavır yapıp duruyorsunuz?"

"Benim size bir tavrım yok, Affan evliliğinizin iptali için Kral'a haber göndermiş."

Borkan, "Zor ettirir." diyerek sandalyeye yöneldi. Oturmasına yardım ettim... Yardımcı kadınlar masaları yiyeceklerle donattılar. Bir lokma yiyecek halim olmasa da Borkan'ın uzattığı kurabiyeyi yemeğe başladım belki şeker sinirlerime iyi gelirdi. İkinci bardak çayları içmeye başlamıştık ki Müneyke cadısı, yanında Kerima ile içeri girdi.

Oğlunu görünce yüzünün ifadesi bir genç kız gibi yumuşadı "Hoş geldin canım" dedi, beni fark edince suratı asıldı. Asıl annemi gördüğünde ne yapacağını çok merak ediyordum, Borkan bir kurabiye daha uzattı. Elmalı kurabiyelerden tiksinmiştim içi fıstık dolu bu kurabiyelere çok kolay alışabilirdim. Antep usulü fıstıklı un kurabiyelerine benziyordu.

Ve perde... Annemi fark eden Müneyke'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen, rezil kadın, evime nasıl gelebilirsin? Ne hakla evimi pis nefesinle kirletebilirsin? Defol, defol buradan!" diye cırtlak bir sesle bağırdı.

Sıra annemdeydi "Yaptıklarının hesabını sormaya geldim. Sonra yalvarsan bile seninle aynı havayı solumam."

Vay, annem çok vakurdu, koltukta bir kraliçe edasıyla istiflini bile bozmadan oturuyordu...

"Borkan canım, bir kurabiye daha verir misin?" dedim. Elime tutuşturduğunda hemen kocaman ısırdım, ya bunlar ne güzel kurabiyelerdi ağzımda dağılıyorlardı, boğazıma kaçtı öksürdüm. Borkan, sırtıma birkaç kez vurdu"Boğulacaksın biraz yavaş ye" diyerek, çayı elime tutuşturdu ve yılana baktım, konuşma sırası ondaydı.

Babam, "Anne sözlerine dikkat et, senin hakkında hiç iyi şeyler duymadım." deyince Müneyke cadısı öfkeden morardı.

"Siz ana kız, iki pislik, Aziz'i bana düşman etmeye çalışıyorsunuz, ama başaramayacaksınız. Her söylediğiniz yalan. Sakın onlara inanma Aziz."

Müneyke, babamın önüne gelmiş diz çokmüştü, başını babamın dizlerine yasladı. "İnanma onlara Aziz, sakın inanma."

Babam yerinden kalktı, Müneyke'yi yerden kaldırdı "Henüz ne olduğunu bilmeden nasıl savunmaya geçersin? Ne yaptığını açıkça söyle anne."

"Ben hiçbir şey yapmadım ne dedilerse hepsi yalan, sarı pisliği bu eve getirdiğinde beni hiç sevmedi. Senin bana olan düşkünlüğünü hep kıskandı, seni benden koparabilmek için gözyaşlarını kullandı."

Annem sinirlenmiş olmalıydı, yüzüne kan yürümüş gibi kıpkırmızı olmuştu. Önünde duran suyu aldı kızgınlığını geçirmek için yarısına kadar içip bardağı yerine bıraktı. Müneyke'ye tekrar baktığında gözlerinden yaşlar değil alevler çıkıyordu. "O gözyaşlarına neden olan kimdi acaba? Zorla getirildiğim bu evde bana hayatı zindan ettin. Aziz'in bana olan sevgisini kıskanan asıl sensin. Bana verdiği hediyeleri bile kıran, kesen, yolan hep sen oldun."

Babam şaşkınlıkla anneme baktı "Ne diyorsun?"

"Hatırlar mısın bana camdan bir kuş vermiştin... Yere atıp kırdı, çok üzülmüştüm. Yerine canlı kuş alıp gelmiştin, bir gün onu kafesinde ölü buldum. Aldığın elbiselerin hepsi bir süre sonra parçalanıyordu. Getirdiğin çiçekleri sen gider gitmez odaya

gelip yoluyor yere atıp parçalıyordu. Sana söylersem; hizmetçileri şahit tutarak beni yalancı çıkaracağını, döveceğini söylüyordu. Bacaklarıma vuruyor moraran yerlerim için düştüğümü söylememi yoksa çok daha fazlasını yapacağını söylüyordu."

"Niye hiçbir şey söylemedin?"

"Çok küçüktüm, korkuyordum, şimdiki aklım olsaydı yaptıklarına izin verir miydim?"

"Yalan söylüyor yalan."

Annemin çektiklerini ağzım bir karış açık dinliyordum. Sumerler zamanında bir gelinin savaştaki kocasına, kaynanasını şikâyet ettiği taş mektup tabletlere kazınmış olarak arkenloglar tarafından bulunmuştu. Bir erkeği paylaşmayı bilmeyen iki kadının savaşı dünya dönmeyi bırakana kadar devam edecekti. Sen bana bunu yaptın, yok sen bana daha fazlasını yaptın suçlamaları sürüp gidecekti. En önemli meselenin ortaya çıkması gerekiyordu.

Araya girme zamanım gelmişti, bu kadına bahaanne demeye dilim varmıyordu, yılan da diyemeyeceğime göre ismiyle hitap etmem en iyisi olacaktı. "Artık yeter, asıl meseleye gelelim." diyerek ayağa kalktım. Müneyke'nin önüne gittim beni eliyle itmeye çalıştı. Bileğini tuttum, sıktım, öfkeyle gözlerimin içine baktı, "Seni rezil çekil önümden."

"Beni dinleyeceksiniz Müneyke Hanım, sorularıma cevap vermeniz gerek. Khalifa aşiretinin başı Calut sizin ışaklığınızı yapmış, tüm pis işlerini ona yaptırdığını söyledi. Annemi Calut'a vereceğini, istediği zaman alıp gidebileceğini söylemişsin. Bu yetmemiş, seneler sonra hamile kalan annemin yeni doğan bebeklerini öldürme emri vermişsin. İkiz kardeşim gün yüzü göremeden öldürülmüş, hen son anda kurtulmuşum."

"Yalan bunların hepsi yalan. Calut öldü..."

Borkan'ın sehpanın üzerinde olan telefonunu aldım, elimde salladım. Borkan biraz şaşırsa da yapacağım blöfü anlayıp sessiz kaldı. "Calut'un söylediklerini telefona kaydettim, Kral'a Kraliçe'ye dinlettim. Senin en ağır cezayı alacağını, tımarhaneye kapatılman gerektiğini söylediler. Neredeyse seni almaya gelirler, bundan sonra ki hayatını orada geçireceksin."

"İnanma Aziz, söylediklerine inanma. Hepsi yalan söylüyor, seni benden uzaklaştırmaya çalışıyorlar."

Kadının gözü dönmüş gibiydi, boş atmış dolu tutmuştum bu kadın ruh hastasıydı... Eline köşede duran ağır vazoyu aldı "Beni hiçbir yere götüremezler. Ben ne yaptım, seni sevmekten başka ne yaptım, söyle aşkım sana hiç zarar verdim mi?"

Aşkım mı? Kadın uçmuştu... Bazı kadınların çocuklarına aşkım, sevgilim gibi sözlerle seslendiğine birçok kez şahit olmuştum. Ama çoğu çocuk yaşta olanlardı. Bu kadar büyük bir kadının fazlasıyla büyümüş olan oğluna aşk sözcükleri söylemesi tuhaftı.

"Bana değil anne, tüm sevdiklerime zarar verdin. Evladımı öldürdün. Tedavi görmelisin"

"Aziz, seni seviyorum gel birlikte buralardan gidelim eskisi gibi olalım. Beni çok severdin, eskisi gibi sev beni bu kadın gelmeden önce olduğu gibi sev..." diyerek, elindeki vazoyu anneme doğru attı. Borkan, annemi kenara çekmeseydi kesin yaralanmıştı. Kadının üzerine yürüdüm, merdivenlere doğru koştu yarıya kadar çıktı. Merdivenlerin başında kocası vardı. Hiçbir yere kaçamayacağını anlamıştı...

Babam taş kesmiş gibi salonun ortasında duruyor, annesinin söylediklerinin şokunu yaşıyordu. Annemin yanına gitti sarıldı, kadının yüzüne baktım gözleri yuvalarında dönüyor gibiydi.

"Ona sarılamazsın, bana sarılmalısın, beni sevmelisin." deyince, büyükbaba bastonu hızla yere vurdu. Sesi duyan kadın kocasına doğru döndü. "Bu yaşlı adama beni on üç yaşında gelin ettiler, iğrenç sarkık vücudunun altında çocukluğumu acılarla yitirdim. Sen bir yaşındaydın annen ölmüştü teselliyi sende buldum, benim oyuncağımdın. Geceleri bu herifin iğrenç isteklerine katlanırken, gündüzleri seninle huzur buluyordum. Beni çok severdin, saçlarımı okşar göğsüme yatardın. Sen de ben de büyüyorduk, sana karşı olan hislerim değişmeye başladı. Gönlüm sana kaydı. Gençtin, yakışıklıydın bana çok düşkündün. Gerçek annen olmadığımı, hislerimi sana bir türlü açıklayamıyordum. Tam

cesaret bulmuşken, bu rezil kadını evimize soktun. Onu benden daha çok sevdin." dedi hızla merdivenlerden çıktı, peşinden gitmek için hareketlendim, Borkan kolumu tuttu. Büyük baba merdivenin başında öylece duruyordu. Kadın "Buradan gidiyorum, bu sefil iğrenç moruktan da kurtulacağım. Timarhanede yaşayamam..." diyerek odasına girdi. Yeniden çıkıp "Bunu bana borçlusunuz..." diye bağırdı.

Babam, annesi bildiği kadının gerçek düşüncelerinin ortaya çıkmasıyla ne olduğunu şaşırmış gibiydi."Sana hiçbir şey borçlu değilim canavar kadın."

Müneyke, babamın sözlerini duymuyor gibiydi. "Lütfen biraz yardımcı ol, hadi gel beraber gidelim, seni çok mutlu ederim. Hiçbir kadının mutlu edemeyeceği kadar mutlu olursun."

Babam annemi de çekerek koltuğa oturdu, "Çok üzgünüm canım, sapık bir kadının eziyetlerine maruz kaldığın için çok üzgünüm."

Kadın çığlık attı hem de ne çığlık. "Nasıl? Gözümün önünde buna nasıl canım dersin? İkinizi de öldüreceğim. Hepinizi, hepinizi öldüreceğim." derken, cebinden çıkardığı silahı elinde sallamaya başladı. Aklıma gelen başıma gelmişti, Borkan'a ters ters baktım. Büyükbaba "Müneyke" diye bağırdı. Kadın, tam arkasında bastonunu havaya kaldırmış kocasını görünce panikledi. Adam bastonunu savurdu. Müneyke kaçmak için merdivenlerden aşağı koşmaya çalıştıkça adam üzerine geliyordu. Kadının elbisesinin etekleri ayağına dolandı, sanki bir filmin ağır çekim görüntüsü gibiydi, kadın merdivenlerden yuvarlandı önüme düştü. Boynu tuhaf bir biçimde ve gözleri açık kalmıştı.

Hemen eğildim tahmin ettiğim gibi boynu kırılmıştı, merdivenlerin ortasına kadar inmiş olan büyük babaya baktım. Omuzlarını silkti, bastonuna dayanarak merdivenlerden çıktı odasına girdi.

Koltuğa oturdum, "Müneyke'nin nasıl düştüğünü gören var mı?" diye sordum...

Borkan, "Ben görmedim sana bakıyordum" dedi...

Bahamla annem cevap bile vermediler, geriye bir kişi kalmıştı. Hayretle gözlerini açmış yerde yatan ölüye bakan Kerima...

"Sen gördün mü Kerima?"

"Yok görmedim."

Tekrar ayağa kalktım kadının cesedinin başına gittim "Ellinizi hiçbir şeye sürmeyin, bu şekilde kalsın merdivenlerden yuvarlandı boynu kırıldı, yazık kadıncağıza. Ruhu canavar olsa da görünüşü ne yazık ki insandı." Yerde duran silahı aldım, babama uzattım, elimden alıp cebine koydu... Borkan ambulansa telefon açtı, durumu anlattı. Gelmelerini beklerken hepimiz sessizdik.

Yaşanan hayatlar, olup bitenler. Kadının hayatı içler acısıydı ancak her ne olursa olsun bu, anneme yaptıklarını, kardeşimi öldürmesini haklı çıkarmıyordu. Kadın kendince yaşadığı aşkının kurbanı olmuştu. Genç, neredeyse çocuk yaşta yaşlı adamlarla evlendirilen kadınların çektikleri, değişik şekillerde birçok hayata etki ediyordu. Kim suçluydu? Öz evladını çocukken evlendiren baba mı? Minicik kız çocuğunu kadın olarak görüp koynuna alan koca mı? Yoksa buna izin veren gelenekler, bunları görmezden gelen yönetimler mi? Çocuk gelin konusunda onlarca, yazı, kitap, makale okumuştum. Tüm dünyada küçük çocuklar fuhuş için kullanılıyor ve kız çocuğu erkek çocuğu ayrımı yapılmıyordu. Kendilerini ulema sanan pislikler bu konuda fetva vererek çocuk gelin olayını hoş göstermeye çalışıyor; cahil insanları kendi saflarına çekmek için, sapıkça düşüncelerini, iğrenç sözlerle pis ağızlarından akıtıyorlardı. Kimdi suçlu? İstedikleri gibi konuşanlar mı? Konuşmalarına izin verenler mi? Yoksa onlara inanacak kadar aptal olanlar mı?

Kimdi suçlu, kimdi?

***

Çok geçmeden ambulansla birlikte polislerde geldiler, sorguya çekildik hepimizin söylediği birdi. Merdivenlerden inerken ayağı takıldı ve düştü.

Babam, babasının yanına çıktı, annem koltukta öylece oturu-

yordu. Yıllarca eziyet çektiği eve gelmekten hiç mutlu olmadığı belliydi. Başını kaldırdı, gözlerinde yaşlar vardı. "Evimize gidelim mi yavrum?" dedi.

Ev diyerek neresini kastettiğini biliyordum, gerçek evimizi Türkiye'deki evimizi söylüyordu.

Borkan ayağa kalktı. "Birkaç gün misafirim olun, otelde kalırsınız sonra hep birlikte Türkiye'ye döneriz" dedi... Sessiz kaldım ne olacağını hiç bilmiyordum.

Annem Borkana baktı "Durumu görüyorsun, çektiklerimin birçoğunu dinledin, daha çoğunu bilmiyorsun. Ben nasıl bu ülkede mutlu olamadıysam kızımda mutlu olamaz."

"Simay sizin gibi değil, o çok güçlü bir kadın."

Annem anlayışla başını eğdi, "Doğru, Simay çok güçlü bir kızdır ama benim kızımdır. Bu ülkenin kendine has yaptırımlarına dayanamaz. Daha şimdiden ailen kızımı istemediğini gelinleri olarak görmediğini ilan etti."

"Ailemin düşünceleri kendilerine aittir. benim düşüncelerimle uzaktan yakından alakası yok. Kızınızla evliliğimi sürdürmek niyetindeyim. Burada, Türkiye'de veya dünyanın herhangi bir yerinde..." dedi, bana baktı. "Senin düşüncen ne Simay?"

"Kararı sadece sen ve ben vereceğiz." dedim, Borkan rahat bir nefes aldı. "Anne, buradaki kişilerin yaptığı, yapmaya çalıştığı gibi bizim hayatımıza müdahale etmeye çalışma. İkimiz de yeterince büyüğüz, kendi kararlarımızı kendimiz verebiliriz."

Annem biraz bozulmuştu, istediği kadar bozulabilirdi. Annem olsa da bir yere kadar hayatıma müdahale edebilirdi. Kendi hayatının mutsuzluklarını bana eklemeye hakkı yoktu. "Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun ama lütfen yapma, bırak ben kendi hayatımı kurmaya çalışayım. Bir gün yanlış yaptığımı hissedersem, senden istediğim tek şey kollarını kocaman açıp beni bağrına basıp teselli etmen olacaktır. Tabi, ben demiştim, demek yok."

"Evimize gelmeyecek misin?"

"Sen bu evde bu ülkede nasıl yaşamak istemiyorsan, ben de o evde yaşamak istemiyorum."

"Neden, neden hiç ablanı sormuyorsun?"

"Anne üzüntülerinin üzerine üzüntü eklemek istemiyorum. Ablamla geçinemediğimi çok iyi biliyordun."

"Ne olursa olsun o senin ablandı. Senin olayın yüzünden..." dedi şok olup kaldım, sözün devamının, senin yüzünden oldu, olacağına yüzde yüz emindim.

"Cavidan Hanım, gerçekleri bilseniz Simay'ı böyle suçlamazdınız."

Borkan'ın ani çıkışıyla annem "Ben suçlamıyorum, kardeşini korumaya çalışmıştır. Her ne olursa olsun o Simay'ı severdi" dedi...

Sever miydi? Annemin sözlerine inanamıyordum.

"Evet, çok sevdiği için bana tacizde bulunan kocasının yaptıklarını görmezden geldi. Çok sevdiği için dövdü, dövülmeme izin verdi. Çok sevdiği için para yüzünden beni, bizi uyuşturdu aşirete sattı. Bu yüzden de canından oldu, sakın bana ablan şöyle böyle deme." Öfkeyle bağırarak söylediklerimden sonra annem koltuğa çökercesine oturdu. Başını ellerinin arasına aldı... "Ben lanetliyim, git Simay, benden kurtar kendini ne yaparsam yapayım doğruyu bulamadım."

Annemin haline üzülmemek elimde değildi, yanına gittim omuzlarına sarıldım. "Sen lanetli değilsin anne. Kadere inanıyorsak kaderin kötüymüş, umarım bundan sonra hayat sana güler, artık güçlü olmayı savaşmayı öğrenmelisin."

"Nasihat etmesi gereken benim hâlbuki..."

"Belki çok erken yaşta olgunlaşmaya mecbur kaldığımdandır."

"Bütün suç benim, seni yeterince koruyamadım. Ablana dur diyemedim, onu babasız bırakmamın vicdan azabıyla her istediğini yapıp bencil bir kişi haline getirdim. Tüm suç benim..."

"Hayır anne, kendini suçlayıp durma, kişiliğimizi olaylar etkilese de bizler şekillendiririz. Ablam rahat yaşamı seviyordu, kocasının gerçek yüzünü bilerek ona bağlı kalmayı seçti. Suçlu değilsin, karar onun kararıydı."

"Ben o koca evde bir başıma nasıl yaşayacağım?"

"Seni tek bırakacağımı nasıl düşünebilirsin?" diyen babamdı,

annemin yanına gelip yerimi aldı. "Sana çektirdiklerim için çok fazla üzgünüm. Artık son demlerimiz, bundan sonra hep beraberiz. Bu ülkenin sana ters geldiğini biliyorum, tek suçlu anne bildiğim Müneyke değildi. Ben de çok suçluyum, bundan sonra kalan günlerimi sana adayıp çektiğin çileleri unuttumaya çalışacağım" deyince, annem genç bir kız gibi kızardı.

Bundan sonra belki kader anneme güler babamla birlikte aşklarını özgürce yaşarlardı. Borkan'ın elini elimde hissedince sıkıca tuttum, kaderin bize neler getireceğini bilmiyorduk. İkimiz birlikte hayatın bizim için açtığı yolda yürüyecektik. Yolun başını görebiliyor sonunu göremiyordum. Hayat her an sürprizlerle doluydu...

***

Babam Müneyke'nin cenazesi için evinde kalınca ben de annemi yalnız bırakmamak için kaldığı eve gitmeye karar verdim. Borkan suratını astı...

"Ne surat asıp duruyorsun, ne yapmamı istiyorsun. Annemi bu nefret ettiği yerde yalnız mı bırakayım?"

"Seninle hiç baş başa kalmadığımızın farkında mısın?"

"Bu benim suçum mu? Hem ailenle görüşmelisin sonrasında nasıl bir yol izleyeceğimize karar vermemiz gerek."

"Düşüncelerini bana söylemelisin."

"Bildiğini sanıyordum, burada asla kalmayı istemiyorum"

"Ya ben kalalım dersem?"

İşte karar zamanımız gelmişti, otele gelirken yoldan aldığım yeni kıyafetleri alarak banyoya geçtim. Soyunmaya başladım, kapıyı açıp içeri girdi, "Biraz rahat bırakılmak istiyorum, gördüğün gibi banyo yapacağım."

"Seni engellediğim yok, banyonu yap." klozetin kapağını kapayıp üzerine oturdu, hâlâ canının yandığını biliyordum. Gözleri vücudumun açık kalan yerlerinde ateş olmuş dolaşıyordu. Belki de aramızdaki cinsel gerilim bizi etkiliyordu. Elini uzatıp göğüslerimin önüne tuttuğum bluzu aşağı çekti. Elimden bıraktım

belimden tutup kendine çekip başını göğüslerime dayadı. Beyaz tenimde kara saçlarını görmek, sıcaklığını hissetmek... Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, "Sırtım beni mahvediyor."

"Biliyorum işte tam bu yüzden benden uzak dur. Burada kalma mevzusuna gelirsen olmaz Borkan. Kalırsam mutsuz olacağımı biliyorum, bu mutsuzluğum da inşa etmeye çalıştığımız ilişkimizi etkileyecek. Burada kalmak istiyorsan sana hayır demeyeceğim, kalırsın. Ama ben giderim."

"Biraz esnek olamaz mısın?"

"Esnekliğim bir yere kadar, karşılıklı tavizlerde bulunmamız gerektiğini biliyorum. Olmazlarım var ve bu ülke olmazlarımın arasında."

Duş kabinine girdim Borkan dışarı çıktı, odaya geri döndüğümde yatağa yüzüstü uzanmıştı. Gömleğini yukarı çektim, inledi. "Pansuman için gitmelisin, hastaneden çok erken çıktın. Sargı gevşemiş, sıkı sarılması gerek."

Giyinirken başını çevirdi, beni seyretmek hoşuna gidiyor olmalıydı. İç çamaşırlarımı banyoda giydiğimden fazla açık yerim yoktu. "Nehi seni götürsün, aşiret belası hâlâ sürüyor."

"Sen de ailenle konuşmaya git."

"Benimle gelmek istemez misin?"

"Tavırlarını belli ettiler, lütfen beni zorlama."Dedim, yanağından öperek odadan çıktım. Evlilik hayatımıza bir sıfır yenik başlamıştık. Daha asansöre binmeden yanıma geldi. "Seni annenin yanına bırakır oradan geçerim. Baban geldiği anda gel, seni burada bekliyor olacağım."

***

Mümkün olmadı, babam göstermelik de olsa annesi için gelen taziyeleri kabul etmek için evinde kaldı. Annem ikide bir evimize dönelim diye başımın etini yedikçe benimde huzursuzluğum çoğaldı. Bekleme zamanı çok sıkıcı geçiyordu, annemle geçmişe dair ne varsa konuşmuştuk. "Müneyke'nin sapkınlığı yüzünden çocuğumun öldürülmesi içimi çok acıttı."

"İnsanların bu kadar acımasız olmasına aklım sırrım ermiyor."

"Ufacık bebekten ne istemiş, umarım cehennemin en derin çukurunda yanar."

Ana kız karşılıklı koltuklara otururak çayımızı yudumlamaya başladık. "Neye karar verdin anne?"

"Bilemiyorum, Aziz'le birlikte olduğumuz zamanların üzerinden çok geçti. Onunla tekrar birlikte olmak..."

"Kabullenmek zorunda değilsin, kendine yeni bir hayat kurabilirsin."

"Belki..."

Annemin yüzü kızarmıştı, bir şeyler düşündüğü helliydi. "Anne aklındakileri bana söylesen,"

"Ben istemeden bu ülkeye getirildim, istemeden çocuk yaşta Aziz'in karısı oldum. Çektiklerimin birçoğunu duydun. Zamanla Azize bir şeyler hissetmeye başladığım doğru ama bu mecburiyetten hissettiklerim gibi geliyor..."

"Seneler sonra tekrar birlikte olmuşsun."

"Babanı gördün, çocukluğu zamanında bile yakışıklıydı, büyüdükçe çok daha fazlası oldu. O gece, senelerin verdiği yalnızlıkla onun çekiciliğine dayanamadım. Ondan başka hiçbir erkek tanımadım..." dedi ve sustu. Yüzüme bakmıyordu "Anne başka biri mi var?"

"Arkadaşlarımın tanıdığı biri, benimle tanıştırdılar. Hiç evlenmemiş askeriyeden emekli olmuş. Hoş, yakışıklı bir adam..."

"Eh belki böylesi çok daha iyi olur, babamın sana çektirdiklerinin karşılığı olmalı. Eğer seni gerçekten istiyorsa, savaşmayı seni tekrar elde etmeyi bilmeli. Sana bir sürü yaptırım uygulamış, seni cepte görürken kendisi değişik kadınlarla birlikte olmayı ters görmemiş."

"Bu yaştan sonra, ne bileyim."

"Yaşının nesi varmış, senelerdir kaç kez söyledim sana. İstiyorsan hayatını başka bir erkekle devam ettirebilirsin. Babam seni istiyorsa savaşmalı."

"Gitmek istiyorum Simay, neyi bekliyorum ki? Senelerdir ai-

lesinin etkisinde kalıp beni üzen adamı beklemenin ne mantığı var?"

"Sen bilirsin anne, koskoca kadınsın kararlarını kendin verebilirsin." dediğim anda annem yerinden kalktı, kaldığı odaya gitti, geri döndüğünde elinde bavulu vardı... Kararını çoktan vermişti, bavulun hazır durumda olması bunun göstergesiydi. İstediği sadece biraz destek olmuştu.

Hiçbir şey söylemedim, şimdi koşturma sırası babamdaydı. Bavulunu elinden aldım, evin anahtarını kapı görevlisine verdik, taksi çağırdım havaalanına gittik. "Sen de benimle gel."

"Sonra geleceğim."

Birkaç saat bekledikten sonra annemi yolcu ettim. Otele gitme zamanı gelmişti.

"Neredesin Borkan?"

"Evdeyim"

"Otele geçiyorum"

"Annen?"

"Gitti" dedim, Borkan bir süre sessiz kaldı "Kaldığına sevindim, hemen geliyorum."

"Acele etmene gerek yok, tüm pürüzleri temizlemeden gelme Borkan. Bu gece karar gecemiz olacak ya devam edeceğiz ya da bu ilişkiyi bitireceğiz."

***

Odama çıkmadan önce kendime güzel bir ziyafet çektim, tüm dünya mutfaklarını içinde bulunduran menü hoşuma gitmişti ama normalde paramın yetmeyeceği bu otelde kalmak lüksün zevkini almak beni pek etkilemiyordu. Yaşadığım hayattan memnundum bazı zamanlar ay sonunu kıtı kıtına getirsem de rahatsız değildim. Basit yaşamayı seviyordum, iki lokma yiyeceğe sadece süslü olduğu için dünyanın parasını vermek zoruma gidiyordu. Odama çıktım, bakalım İstanbul cephesinde ne haberler vardı.

"Merhaba Polat!"

"Sen var ya sen tam sopalıksın."

"İnanamıyorum bu nasıl bir kader, önüne gelen beni paralamaya çalışıyor."

"Kızım burada deli olduk, ablanın..."

"Evet, ablamın ve eniştemin ölümü sonrası Khalifa aşiretinin bizi kaçırması falan fıstık... Uzun hikâye Polat gelince anlatırım."

"Annenden kurtulduğun haberini almasaydım neredeyse Kuveyt'e geliyordum, niye bana anlatmadın?"

"Çok belalı adamlardı, kalleşçe çalışan adamlar. Sizlerden birine bir şey olsaydı aklımı oynatırdım. Neyse geçti gitti, zor kısmını atlattık sayılır."

"Bu arada işe başlama emrin geldi."

"Of çok sevindim, senden bir ricam var. Yirmi beş sene önce olmuş bir olayı nasıl araştırabiliriz?"

"Zaman aşımına uğramıştır."

"Bunu ben de biliyorum, ama bir yerlerde kayıt olmalı."

"Açık konuşsana?"

"Benim ikizim varmış, bir erkek bebek doğduktan bir gün sonra öldü denmiş, aslında öldürülmüş."

"Of Simay hayatın filmlere konu olacak şekilde karmakarışık."

"Vallahi öyle, işte ben kardeşimin ölüm olayını araştırmak istiyorum. Kocası Arap olan bir hemşire tarafından öldürüldüğü söylendi. O zamanlarda çalışan kişileri bir araştırsak..."

"Bakarım, sen ne zaman geliyorsun?"

"Birkaç güne kadar gelirim herhalde, araştırma yapmayı unutma gelince ben de kurcalarım."

Polat'la konuşurken Borkan odaya girdi, yanıma uzanarak yanağımdan öptü. Bu adamı her gördüğümde kalbim niye çırpınıp duruyordu ki?

"Kapatıyorum, arkadaşlara selam söyle. Görüşürüz."

"Kiminle konuştun?"

"Polat'la konuştum." Keyifsiz görünüyordu, işe döneceğimi söylemenin sırası değildi.

Uzanıp yanağından öptüm, "Neler yaptın?" diye sordu...

"Asıl sen neler yaptın, yüzünün ifadesine bakılırsa çok hoş şeyler değil."

"Önemi yok, hazırlan gideceğiz."

"Neler olduğunu anlatsan..."

"Hoş şeyler olmadığını anlamışsındır, senden ayrılmam gerektiği söylendi. Yeni eş olarak Henna teklif edildi. Hatta hemen nikâh kıymak için hazırlıklara bile başlandı evi terk edip geldim."

"Kabul etmemenin sonuçları nedir?"

"Hiçbir şey, bana ihtiyaçları var."

Başka olaylarda vardı, anlatmak istemediği başka şeyler de olmuştu kesin. Böylesi baskıcı bir ailenin hadi sana güle güle diyeceğini hiç sanmıyordum.

Birkaç parçacık eşyamı, Borkan'ın gelirken getirdiği bavulunun içine koydum. O bilet için konuşurken, babam beni aradı. "Annene ulaşamıyorum."

"Sana da selam baba, annem beklemekten sıkıldı ve gitti."

"Nasıl beni beklemez?"

"Ona ulaşabilirsen sorarsın."

"Simay, annen nerede?"

"Onu bulman, onun için çaba göstermen gerekiyor, annemi geri istiyorsan elini çabuk tutmalısın."

"Ne demek istiyorsun sen?"

"Tüm olaylar ortaya çıktığına göre annemin seninle hiçbir bağı kalmadı. Bildiğin gibi hâlâ çok güzel bir kadın, ona huzur verecek erkeği hak ediyor"

"Olamaz, başka biri mi var?"

"Neden olmasın? Dünyadaki tek erkek sen değilsin."

"Konuşalım hemen geliyorum."

"Biz gidiyoruz baba"

"Beni görmeden mi? Veda etmeden mi gidiyorsun?"

"Annemi de beni de hak etmen gerekiyor, ailen yüzünden bizi hep görmezden geldin. Çaba verme sırası sende."

***

Memleketimin gözünü seveyim, havaalanına iner inmez içim mutlulukla doldu. Uçakta Borkan'ın rahatı için her şeyi yapmış-

tım. Yine de ağrısı var gibi keyifsiz duruyordu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Otele veya evinize, sen nereye istersen..."

"Otele gidelim." Borkan'a ablamın öldüğü evde yaşamak istemediğimi henüz söylememiştim...

"Sabah otelden aradıklarında iptal etmelerini söylemiştim, yine de gidelim boş oda buluruz herhalde..."

"O zaman eve gidelim, hem tüm kıyafetlerim orada."

Taksi tuttuk, çok kısa zaman olmasına rağmen sanki yıllardır ayrı kalmışım gibi çocukça bir sevinç içindeydim. Eve yaklaştığımızda bu sevincim üzüntüye dönüşmeye başladı o salonu görecek olmamın üzüntüsü içimde büyüyordu. Annem evde miydi? Hemen telefon açtım arkadaşlarının yanına gittiğini, biraz kalacağını anahtarımı komşuya bıraktığını söyledi. Demek babamı biraz zora koşacaktı.

Anahtarı alıp içeri geçtim, salon tamamen değişmişti. Annemin kızının öldürüldüğü salonu öylece bırakmayacağını tahmin etmeliydim. Yerdeki halı ve çevresindeki koltuklara sıçrayan kanların görüntüsü ona da kötü gelmiş olmalıydı. Borkan da benim gibi şaşırmıştı.

"Annen akıllı kadın!"

"Sen olsan, silinse bile izi kalan, hem de evladının kanının izi kalan yerde yaşamak ister miydin?"

"İstemezdim."

Gerçi kanlı ortam değişse de zihnimde hâlâ ablamın başından akan kanlar ve açık kalmış gözleriyle bana bakışı vardı. Kısa sürede bu evden gitmeliydim. Salon hariç hiçbir yerde değişiklik yoktu. Borkan hemen buzdolabının başına geçti. "Fazla yenecek bir şey yok, makarna var mı acaba?"

"Sağdaki dolabın içinde paketler olması gerek."

Borkan makarna paketini alıp su ısıtıcısı çalıştırdı, dolapları açıp kapatıyordu.

"Çekil oradan sen dinlen ben yaparım."

"Yolda gelirken, şu kıyafetlerden kurtulsam, diyen sen değil miydin? Git üzerini değiştir."

"Tamam, madem ısrar ediyorsun..." dedim, hemen mutfaktan dışarı çıktım. Borkan'ın bana anlatmadığı olaylar olduğundan çok daha fazla emin oldum. Yine mi eşofman? Yok, bu sefer çok rahat olsa da eşofman giymeyecektim. Lanet olsun en sevdiğim giyeceği ve kurabiyeyi zehir etmişlerdi. Yolculuğun yorgunluğu ve o ülkenin havasının verdiği kokudan kısa bir duşla kurtulmuştum. Şort üzerine penye giyerek odamdan çıktım, her ne kadar içinde olmak istemesem de insanın evi gibisi yoktu.

"Hadi sıra sende ben masayı hazırlarım." diyerek mutfağa girdiğimde Borkan iki büklüm masanın üzerine yaslanmıştı. "Sana dedim demeyeceğim, gel hadi..."

Belinden destekleyerek kaldırdım, itiraz etmedi. Odama götürüp, dikkatlice yatağa yatırdım "Birkaç lokma ye hemen ağrı kesici vereceğim." Halsizce başını salladı.

Makarnayı süzüp üzerine bol peynir rendeledim. Yanına meyve suyu koydum. Odaya geri döndüm. Bir kolunu gözlerinin üzerine koymuştu. "Hadi bakalım beyefendi yemek vakti."

"Biraz uyusam iyi olacak,"

"O ooo daha ilk günden bu ne naz yahu?" Sırtını yastıklarla destekledim, biraz şımartmamın bir mahsuru yoktu.

"Masaya gelirdim."

"Bu seferlik böyle olsun, ben de tepsimi alıp geliyorum." Yatağın üzerine örtü serince yatak pikniği yapar gibi olmuştuk. "Bunca zamandır kendini hiç anlatmadın, saraylarda, saray gibi evlerde yaşadıktan sonra..." elimle odamı gösterdim, "Böylesi basit bir odada olmak sana ne hissettiriyor?"

"Yatağının darlığı ve yapmak istediğim şeylere yetmeyeceği endişesi dışında rahatsız değilim."

"Ya aklın hep belden aşağı çalışıyor." Amanın, benim sesim mi tizleşmişti? Hemen meyve suyunu başıma diktim. Fark etmemiş olmasını umarak yüzüne baktım. Hınzır adam, fark etmez miydi yüz ifadesi gevşemiş sırıtır hale gelmişti.

"Nerede olmasını bekliyorsun küçük hanım? Tadın damağımda kaldı ve sırtım yüzünden kedinin ciğere baktığı gibi sadece ba-

kıyorum sana. Ama bir çaresini bulacağım..." dedi. Yüzüme kan yürüdü. Edepsiz adam acaba ne bulacaktı? Zoraki cinsel perhiz zor olmalıydı, çöldeki minik cennetimizdeki sevişmemizin görüntüleri henüz çok tazeydi. "Nereden hangi konuya geldik, sana Borkan'ı sordum... Onca rahatlık, sınırsız para?"

"Paranın gücü tartışılmaz, bunu bir kenara bırakırsak; para mutluluk getirmiyor sadece yalancı mutlulukları daha kolay elde ediyorsun. Bu elde etme bazen o kadar aşırıya kaçıyor ki bir süre sonra, mutluluk zannettiklerin mutsuzluğun haline geliyor."

"Vah zavallı zengin çocuk!"

"Alay etme kadın, seni dizlerime yatıracağım kadar yakın olduğunu hatırlatırım."

"Sonra?"

"Çok eşli bir baban olması zor..."

"Annen kaçıncı kadın?"

Sanki utanır gibi bakışlarını kaçırdı ,"İkinci."

"Annenden hiç bahsetmedin, öldü mü?"

"Annem babamın kısa süreli aşk yaşadığı kadınlardan sadece biri, yurt dışına gittiğinde genç bir İspanyol kadınla birlikte olmuş, annem hamile kalınca Kuveyt'e getirmiş. Tabi annem bir süre sonra başka kadınların varlığına dayanamamış ülkesine dönmek istemiş tek bir şartla izin verilmiş, beni bırakması istenmiş. Ya tüm hayatı boyunca başka kadınları kabullenerek yaşayacak ya da bensiz kalacak. Özgürlüğünü seçmiş."

İspanyol sevgilisi aklıma geldi, belki annesinin İspanyol olması onunla ilişkisinde etken olmuştu. Kalbim kasılıyor muydu ne?

"Sen annene..."

"Hayır, anneme asla kızgın veya küskün değilim. En iyisini yaptığını düşünüyorum. Özellikle erkek çocuk olduğum için beni asla bırakmazlardı, büyüdükten sonra annemle bağlantı kurdum. Babamla olan ilişkisinin hata olduğunu, beni doğurduğu için hiç pişman olmadığını defalarca söyledi. Yeniden evlenmiş ve çok mutlu olmuş, iki kardeşim var. Eşi çok iyi ve ikimiz iyi anlaşıyoruz. Hatta kendi öz babamdan daha fazla anlaştığımız kesin.

Çoğu zaman gider yanlarında kalırım, en kısa zamanda senide götüreceğim. Çok eşli bir evde yaşamak kolay değildir, her kadın kendisinin gözde olmasını, kendi doğurduğu çocukların ön planda olmasını ister. Bu yüzden kavgalar çekişmeler hiç bitmez. Huzursuz bir ortamdır."

"Bunu ben de kabullenemem. Gerçi sen bu durumdan çok rahatsız değildin... Hani otelde..."

"Bunu konuşmuştuk, onlar o zamanda kaldı. Şimdi benim bir eşim var, henüz keyfine varıp evliliğimi bile anlayamadığım bir eşim."

"Bu evliliği yürütebilir miyiz Borkan?"

"Sen istiyor musun?"

"Evet istiyorum."

"O zaman sorun yok sevgili karıcığım. Gel bakayım yanıma."

Kolumdan çekti elleri bir anda her yerimdeydi. "Ama Borkan sırtın," diyerek yalancıktan itiraz ettim...

"Sırtıma da acısına da..." diye homurdanarak devam etti. İlk kez yumuşacık bir yatakta birbirimizin keşfine çıkmak muhteşem ve oldukça keyifli oluyordu. Yalancı cennette hissettiklerimden çok daha fazlasını hissederek zevkin doruklarına vardım...

***

Sabah kocamın kollarında uyanmak güzel olmuştu, gerçi ben onun değil o benim kollarımdaydı. Sırtından dolayı bazı pozisyonlarda hareket etmemiz ve yatmamız imkânsız olmuştu. Göğsümdeki başını, sırtını okşadım. "Hadi uykucu, işlerimize dönme zamanı."

Oflayarak gözlerini açtı, "Senin işin sonuçlanmış mı?" diye sordu, tekrar gözlerini kapattı, bu adamın gözleri bir ömre bedeldi. Tekrar açması için göz kapağını kaldırdım, elimi tutup öptü tekrar kapattı.

"Polat geri dönebileceğimi söyledi, merkeze gidip ne olduğuna bakacağım."

"İyi."

"Sen Nebi ile mi işe gideceksin?"

"Nebi gelmedi, Kuveyt'te kaldı"

"Kıskançlığın yüzünden adamı orada bıraktığını söyleme, inan çok kızarım."

"Alakası yok, babamın ona ihtiyacı varmış."

"Bak doğru söylüyorsun değil mi?"

"Doğru söylüyorum, kıskançlığımla alakası yok."

Borkan'ı yatakta bırakıp, hazırlandım. Çıkmadan kahvaltıyı da hazırladım, evlilik hayatına alışıyor muydum ne? Aslında evlilik fena değildi, birine bağlı olduğunu hissetmek, onu düşünerek bir şeyler yapmak... Senelerdir tek başına yattığın yatakta, sarılacağın sana mutluluk veren birinin olması hiç fena değildi. Yedek anahtarı masaya bırakarak kapıdan çıktım. Hava çok güzeldi, kollarımı kaldırarak gerindim arabama binerek radyoyu açtım, çıkan şarkıya eşlik ederek trafiğin içine girdim. Sabah trafiği bile keyfimi kaçırmaya yetmemişti evet ben mutluydum, hayatımda ilk kez bu kadar fazla mutluydum.

***

İş yerimde neler olduğuna bakmalı, Polat'ın merak ettiğim dosyalara ulaşıp ulaşmadığım sormalıydım. Hasret neler yapıyordu acaba? Telefonumun kulaklığını taktım, işe varana kadar bu ağır giden trafikte zaman öldürmek iyi olacaktı.

"Selam Hasret nasılsın?"

"Ah Simay, sen nerelerdesin?"

"Ne sen sor ne ben söyleyeyim."

"Çok kötü şeyler duydum, nedir bu başınıza gelenler?"

"Geçti gitti, döndük nihayet. En kısa zamanda görüşelim."

"Çok isterim, klinikteyim vakit bulursan gel."

Vedalaşıp telefonu kapadım. Bir ara uğramalı, başımdan geçenlerin stresini gerçek hayata adapte olarak unutmaya çalışmalıydım.

Merkez, her zamanki gibi kalabalıktı. Hoş geldin, başın sağ olsun, geçmiş olsun sözleriyle Amir'in odasına kadar geldim.

"Hoş geldin Simay, seni tek parça gördüğüme çok memnunum. Neden bize hiçbir şey bildirmedin?"

"Başıma gelenlere ben bile inanamadım amirim, hem bu olay benim özel meselemdi sizleri içine çekmek istemedim. Adamlar mantar gibi nereden çıkacakları belli olmuyor. Çok geniş coğrafyayı içine alan şekilde işler yapıyorlar çok fazla kötü işler, bire bir aileleri hedef alıyorlar. Hem uzaklaştırma almışken..."

Masasından kalkıp karşımdaki koltuğa oturdu, "Bürokrasi kurallarını yıkamıyoruz, kimin eli kuvvetliyse o kazanıyor. Büyük balık küçük balığı yiyor."

"Biliyorum amirim, sizleri asla suçlamıyorum ama çok kırgınım. Geceni gündüzüne kat, canını dişine takarak her an ölüm ensende dolaş, çömezin birinin oyununa yenil..."

"Belki söyleyeceğim olay biraz olsun içini rahatlatır, sana yaptığının aynısını yeniden yapmış yani emir almadan yine ortaya atlamış, ateş etmiş. Ama bu sefer şansı yaver gitmemiş, vurulmuş."

"Üzüldüm, durumu kötü mü?"

"Allahtan kötü değil, belki bundan sonra aklı başına gelir. Gelelim senin uzaklaştırma emrine bir süre masa başı çalışmaya ne dersin?"

"Yok amirim, masa başı işleri beni boğuyor. Ya dışarı çıkarım ya da gider evimde otururum."

"Çömezin son yaptığını delil göstererek uzaklaştırmanın tamamen kalkmasını sağlamaya çalışıyorum."

"Cezam biterse haber edersiniz." diyerek dışarı çıktım, polisliği çok sevmeme rağmen bu tür işlerin olmasından dolayı soğumaya başlamıştım. Hasret'in dediği gibi başka bir iş yapabilir miydim? Daha tehlikesiz, evime eşime daha çok zaman ayırabileceğim bir iş. Polat'ı görmeliydim. Resmi görevde olmadığımdan kendim araştırma yapamazdım. Hastane çalışan dosyalarına resmi izinlerle bakabilirdim. Arkadaşlarım göreve çıkmak üzere hazırlanıyorlardı, içim burulur gibi oldu. Neyse bu günlerde geçecekti.

"Polat, dediğimi halledebildin mi?"

"Araştırmayı birlikte yaparız dedim, biraz kurcaladım."

"Ne zaman bakabiliriz?"

"İşin yoksa gidelim."

"Sen göreve çıkmıyor musun?"

"Bugün izinliyim, arkadaşlar beni yolda bırakacaklardı. Hadi gel minibüsümüzü özlemişsindir."

"Hem de ne özlemek..."

Tekrar görev aracına binmek, eski günleri yâd etmek gibiydi. Amirimin dediği masa başı görevini yapamazdım. Arkadaşlarım birbiri peşi sıra göreve çıkarlarken oturamazdım. İşlerinin rast gitmesi dilekleriyle araçtan indik.

***

Tanıdıkları araya sokarak, hastane arşivinin benim doğumum zamanında olan kısmına ulaştık. Tarih belliydi, saat belliydi. Kardeşimin ölüm saati belliydi, doğum katında çalışan hemşirelerin isimleri de nöbet fişlerinde yazıyordu. Şimdi hangi hemşirenin kocasının Arap olduğunu bulmak kalmıştı. İşte bu biraz zordu. O zamanlardan bu zamana kadar çoğu hemşire ya hastane değiştirmiş ya istifa etmişti. Geride kalan tek hemşirenin olayı hatırlaması için dua ettim. Kadın Allahtan görevdeydi. "Ben o zamanlar stajyer hemşireydim, olaya tam vakıf değilim."

"Eşi Arap olan bir hemşire var mıydı?"

"Bilemiyorum, ama bilen birini bulabilirim. Senelerdir, neredeyse hastane kurulalı beri burada çalışan ebemiz belki biliyordur."

İşte şimdi olmuştu, kadına telefonla ulaştık. Evinin adresini alıp hemen yanına gittik Halime isimli hemşirenin kocasının Arap kökenli olduğunu, çok uzun süre önce istifa edip kocasının memleketine gittiğini söyledi. Eli böğründe kalakalmak deyimi tam bu ana uygun olmuştu. Şimdi nasıl ulaşacaktım... "Kocasına bir yerlerden miras mı kalmış ne, birden çok zenginleştiler." dedi, hiç şaşırmadım.

Kadın, "Neden bu kadar sordunuz Halime'yi?" deyince. Tüm

olayı anlattım, kardeşimin ölümünü hatırlamıştı. "Seni ve kardeşini doğurtan ebe benim. Sağlıklı olan bebeğin ölümüne şaşırmıştım."

"Kardeşimin ölümünü gördünüz mü?"

"Benim nöbetimde ölmedi, ertesi gün işe geldiğimde öldü dediler. Bebek çoktan morga konulmuştu."

"Halime Hemşire'de herhangi bir değişiklik var mıydı?"

"Çok seneler geçti, bebek ölümleri olabilir. Ne gibi bir değişiklikten bahsediyorsunuz?"

"Ne bileyim tedirginlik, korku, telaş..."

"Hatırlamıyorum, zaten çok geçmeden ayrıldı. Son gününde, tüm servise pasta ısmarladı kocasının mirasa konduğunu rahat yaşayacağı için çok sevindiğini söyledi. O zaman zenginleştiklerini öğrendik."

"Adresini bilmeniz mümkün müdür acaba?"

"Ben bilmiyorum ama kiracı olarak oturdukları evin kızıyla çok sıkı fıkıydılar, belki o bilebilir. Üç sokak aşağıda otururlardı, evi onlara ben bulmuştum."

İşte şimdi olmuştu, ufacıkta olsa ipucuna kavuşmuştuk. Hemen adresi alıp eve gittik, ev sahibi kadın; kızının, çocuklarını almaya gittiğini, hemen geleceğini söyleyince bahçede oturmak için izin istedik. Yeşillikler içinde çok güzel bir bahçeydi. Ev, eski görünüşlü olsa da bahçe her şeye değerdi. Kadın hemen çay yapıp bahçenin bir köşesinde yakmış olduğu kuzinenin fırınından çıkardığı sıcacık böreği dilimleyerek önümüze koydu. Polat'la birbirimize baktık el açması börek asla kaçmazdı. Türk insanının misafirperverliği dünyanın hiçbir köşesinde yoktu. Olsa da çok nadirdi. Yaşlı kadın çaylarımızı tazelerken kızı iki çocukla geldi. Ona da olanları anlattık. Adresini bilip bilmediğini sorduk...

"Zengin olunca bir havalara girmişti. Halini görseydiniz, sanki sanırsın eski Yeşilçam filmlerindeki fabrikatör Hulusi Kentmen'in kızı. Bir havalar bir azamet..."

Kadının kızgın olduğu belliydi... "Benim kıyafetlerimi yalvar yakar ödünç alıp giyerken iyiydi. Zenginleşince, aman hepsi rü-

küş şeylerdi, demesin mi... Hem de komşuların arasında. Çok kızmıştım ama düşmez kalkmaz bir Allah demişler, üç sene önce yine kapıma geldi. Kocası bol parayı bulunca üzerine kuma alıp durmuş, bunuda yaşlandı deyip kapının önüne koymuş. Ev kiralık mı, diye sordu. Ben oturduğumdan, yok, dedim postaladım. Geçenlerde yine rastladım bir doktorun yanında hemşirelik yapıyormuş. Haspam yaptıklarına bakmadan yine benden borç para istedi. Hadi yoluna, deyiverdim."

"Hangi semt, doktorun ismi ne?"

"Teşvikiye de bir kadın doğum uzmanı, Doktor Kadriye Tatarca."

Gittiğimizde muayenehane kapalıydı. "Sağ ol Polat kaç saattir benimle beraber günü öldürdün."

"O güzelim börekleri yedik ya, her şeye değdi, şimdi nereye gidiyoruz?"

"Ben evime gidiyorum, bildiğin gibi evli barklı kadınım artık. İstersen gel akşam yemeğini birlikte yeriz"

"Sen evine kocanın yanına, ben bekâr evime yakışırız. Biraz eskiyin bakalım, sonra görüşürüz. Yarın kaçta buluşalım, amir kesin nöbet yazar."

"Artık senin gelmene gerek yok, ben hallederim."

***

Eve geldiğimde, binanın önünde kocaman bir eşya kamyonu duruyordu. Arabamı park edip indim "Ne oluyor burada?"

"Simay Fayed siz misiniz?"

"Evet benim,"

"Yatak ve baza getirdik, eşyaları teslim aldığınıza dair imza gerek."

Öyle ya, beyefendi dün gece daracık yatakta rahat edememişti. Adamın uzattığı faturayı imzaladım. Benim yatak artık ıskarta olmuştu, oda hemen yerleştirildi. Adamlar gittikten sonra bıraktıkları çarşaf takımını açtım. Vay, Borkan Bey siyah saten

sevenler derneğine üye olmalıydı. Hemen serdim, birden odamın havası değişivermiş gibiydi. Mumlarım neredeydi benim, odanın değişik yerlerine bulduğum mumları yerleştirdim. Of ilk önce banyo mu yapsaydım, yemeği ne ara yapacaktım, daha ortalığı toplamamıştım. Kızım Simay sakin ol. Sen ki kendinden iri yarı adamları dövmüş, silahlara karşı koymuş, hatta çıkan bir göz görmüş kadınsın. Ev işiyle mi baş edemeyeceksin, diye söylenerek ilk iş mutfağa indim. En kolay yemeği bulmalıydım bu saatten sonra yaprak sarması yapacak halim yoktu. Bulmuştum, telefonumu elime aldım. "Kebapçı Beytullah mı? Hah, et şiş iki porsiyon yok birer buçuk porsiyon olsun. Yanına pilav ve bol salata, salata taze olsun... Adresi veriyorum." Benim ev hanımlığım da bu kadar olurdu. Hemen salona masayı hazırlayıp, aceleyle ortalığı toparladım. Masayı güzel hazırlamıştım ama... Kendi kendimi tebrik ettim, bardakları yerleştirirken yiyecekler geldi. Salatayı kâselere paylaştırdım, pilavı eti mikrodalgaya koydum, işte şimdi kendimi hazırlamamın vakti gelmişti. Mis kokulu şampuanımla yıkanıp hemen tüm vücudumu kremledim. Hafif bir makyaj yapıp; bir zamanlar, bu da giyilir mi ne halt etmeye aldım, dediğim mini minicik eteği çekmecelerin köşelerinin birinden buldum. Üzerine göğsü oldukça açık dar bluzu giyince işte hazırdım. Saçlarımı sallayıp kabarttım Borkan ilk kez beni bu halde görecekti.

Gördü, öyle bir gördü ki... Gösterdiği çabadan ne yemek yiyebildik ne de mumları yakmaya fırsat bulabildim. Sırt ağrısı yanına kâr olarak kaldı. Ne kendi uyudu ne de beni uyuttu.

"Sırtın iyileşene kadar, ya sen misafir odasında yatarsın ya da ben."

"Sen de böyle giyinmeseydin."

"Şimdi de suçlu ben oldum. Sanki girer girmez üzerime saldır diyen bendim."

"Saldır, der gibi giyindiğini inkâr mı ediyorsun. Hem bu kıyafeti nerede giydin bakayım sen?"

"İşe gidip gelirken giyiyorum" deyince şaplağı yedim. "Benimle her dalga geçtiğinde beşkardeşi göreceksin."

"Ya sen yumruğumu görmek ister misin? Sağ kroşem sağlamdır."dedim, şaplağı yediğim yere bir öpücük kondu.

"Sırtın ağrıyacak."

"Zaten ağrıyor." dedi karnımın üzerine yattı, üzerimde yatmaya bayılıyordu. Bu işin tam ters olması gerekmiyor muydu? Neyse şikâyetçi değildim sırtı geçene kadar şımartmamın bir mahsuru yoktu.

"Bugün neler yaptın?"

"Amir masa işi teklif etti, kabul etmedim, bana göre değil. Sahaya çıkamamak beni üzecekti. Bu hale gelmeme sebep olan çaylak yine işgüzarlık etmiş, vurulmuş. Allahtan sadece yaralı, uzaklaştırmam belki bu sayede geri çekilir. Sonra Polat'la ölen yani öldürülen kardeşimin peşine düştük."

"Bir şey bulabildiniz mi?"

"Bulduk sayılır, yarın kadını göreceğim. Üzerinden çok zaman geçse de ceza alması için ne mümkünse yapacağım. Sen neler yaptın?"

"Gerekli izinlerin alınması için bir iki görüşme, yani senin sıkıcı bulduğun masa işi yaptım. Yarın yine Polat mı gelecek?"

"Tek gideceğim, Polat göreve gidecek."

"Ben seninle gelirim, biraz değişiklik olur. Heyecana alıştıktan sonra masa işi bana da zor geldi."

"Karnın aç değil miydi? O kadar uğraştım, didindim, yoruldum..."

"Doğru çok yorulmuşsun. Kebapçının getirdiği yemek kutularını açarken parmakların yorgunluktan acımıştır."

Bu adamın gözünden de hiçbir şey kaçmıyordu...

***

Geç vakit yediğimiz yemekten sonra sabah ikimizde tok olduğumuzdan kahvaltı yapmadan evden çıktık. Vakit oldukça erken olduğundan deniz kenarında yürümeye karar verdik. Borkan'ın takım elbise veya beyaz entari giymemiş halini çok daha fazla be-

ğeniyordum. Kot ve gömlek adama çok yakışıyordu. Koyu mavi kot pantolon üzerine giydiği kar beyaz spor gömlek esmerliğini daha çok vurguluyordu. Elimi tutunca içime sıcaklık doldu, biraz ters olmuştu ama evlendikten sonra flört ediyorduk.

"Borkan, aşiret derdimiz olmasaydı benimle evlenir miydin? Ama doğruyu söyle."

Durdu, düşündüğü belliydi. "Sanmıyorum, ama kesinlikle seni baştan çıkaracak bir yol bulurdum."

"Serseri, sanki ben seni kabul ederdim."

"Ya sen küçük hanım sen benimle evlenir miydin?"

"Asla evlenmezdim."

"Sen söyleyince hiçbir şey olmuyor da ben söyleyince neden kızıyorsun?"

"Madem öyle ayrılırız olur biter." Tabi ben kaşınmıştım, böyle soru sorarsam alacağım cevap buydu. Ama yine de daha ince olabilir belki evlenirdim falan filan diyebilirdi.

Elini bıraktım, evlenmek istemediği kadının elini tutmasının anlamı yoktu, hızlıca yürümeye başladım. Deniz havası sakinleştireceğine sinirim tepeme zıplamıştı. Önüme geçip omuzlarımdan tuttu. Kurtulmak için omuzlarımı silktim, elleri pençe gibi olmuştu bir milim kıpırdayamadım. "Seninle şartlar öyle gerektirdiği için evlendim, şu an seni elimden almaya çalışan insanın canını alırım. Bana inanmaz gözlerle bakma; gördüğümüz deniz, uçan martılar hatta şu an bankta oturan iki yaşlı, koşan bu genç en önemlisi Allah şahidim olsun ki sana aşığım Simay. Beni iyi duy, kalbine bu sözlerimi iyi yaz, beyninin her köşesine yerleştir. Seni seviyorum havaya suya nasıl ihtiyacım varsa sana da öyle ihtiyacım var."

"Ama sen zorla ev..."

"Bu dediğin seninle evlenmeden önceydi, dediğimi, dediklerimi sakın unutma. Seni seviyorum, senin için her şeyi yapacak kadar seviyorum. Benim tek karım benim tek kadınımsın. Sen benim için nasıl teksen, ben de senin için tek olacağım. Ayrılmak mı? Asla. Bir tek olay bizi ayırabilir o da ölüm. Benden, başka

bir şekilde ayrılmayı sakın aklının ucuna dahi getirme." dedi ve susttu. Bakışları, sen de bir şeyler söyle der gibiydi. Kanatlarım çıkmış olabilir miydi? İçimden gökyüzüne yükselip uçmak geliyordu. Beni... Beni sevdiğini âşık olduğunu söylemişti. "Simay?"

"Ay kız şoka girdi"

"Ah ah bir zamanlar ben de seni böyle kendinden geçirirdim."

"Nerede o eski günler, şimdi tansiyondan kendimden geçiyorum."

Yaşlı karı kocanın konuşmalarını gayet net duyarken, Borkan'ın sesini niye net duyamıyordum, çok uzaklardan geliyor gibiydi...Parmakları yüzümü okşadı, karşımda ayna olsa kesin gözlerimin hayretten, şaşkınlıktan en çokta mutluluktan kocaman açıldığını görürdüm. Birçok insanın ömür boyunca yaşayamayacağı günleri yaşamıştık. İlişkimiz baştan beri sınanıyordu. Borkan beni kabul etmeyebilirdi, olay bitince hemen ayrılabilirdi. Hele o ten uyumumuz yok mu beni kendimden geçiriyordu. Ve en önemlisi beni seviyordu... Ya, canım cicim ayları geçtiğinde eski haline dönüp değişik kadınları... Yok, bunları şu an düşünemezdim böylesi güzel sözleri onun ağzından duyarken beynim kötü olasılıkları düşünemezdi.

"Simay, sen beni sevmesen de olur, ben ikimizin yerinede severim."

"Hı?"

"E be kızım oğlanı çatlattın, ay ben bile çatladım. Söyle bir şeyler... Kadın milleti değil misiniz? Sus deriz susmazsınız, konuş deriz konuşmazsınız!"

Yaşlı adamın sözleri kulağımın dibinde patladı... Evet, bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum ama sesim çıkmıyordu. Anbean Borkan'ın yüzündeki hayal kırıklığı artmaya başlayıp, bakışları ifadesizleşmeye başlamıştı. Bir şeyler söylemezsem ilişkimiz en başından yara alacaktı. İçimdeki tüm duygular nehir olup taştı, yüzümde olan parmaklarını tuttum, avucunun içini öptüm. "Ben de..."

"Ay kocama bir haller oluyor" diye bağıran yaşlı kadının sesi-

ni duymamak mümkün değildi, yaşlı adamın gözleri kapanmış oturduğu banktan kaymıştı. Borkan hemen adamı kol altlarından tutup tekrar doğrulttu. Yaşlı kadın paniklemişti. "İlaç, alması gereken bir ilaç var mı?" dedim. Kadının titreyen elleriyle uzattığı ilacı aldım. "Ne yapmalıyım söyleyin."

"Dilinin altına koy kızım."

Borkan yaşlı adama "öksürün daha hızlı öksürün" derken, kadının yardımıyla ilacı adamın ağzına koydum. Adam kendine geldi, karı koca gitmek için taksi çağırdılar... Borkan, yaşlı adamın taksiye binmesine yardım ederken, yaşlı kadın bana sarıldı. "Bu adam seni seviyor kızım, duygularını söylemek için kaygı duyma. Bak hayat bir anda bitebiliyor, senin onun için hissettiklerini bilmezse seni sevmeye nasıl devam edebilir. Aşkı sevgiyle beslemezsen ölmeye mahkûmdur." diyerek, kocasının yanına binip elini tuttu.

İkimizde giden taksinin ardından baktık. Borkan "Zaman geldi, muayenehane açılmış olmalı gidelim." deyince sesimi çıkarmadım. Aramızda oluşan o büyülü romantik an bitmişti.

***

Muayenehane çok yüksek olmayan binanın ikinci katının tamamını kaplıyordu. Zilini çaldım orta yaşı geçkince bir kadın kapıyı açtı. "Randevunuz var mıydı? Doktor hanım henüz gelmedi."

"Halime hemşire siz misiniz?" dedim, kadının gözleri şüpheyle kısıldı. "Sizi tanıyor muyum? Eski hastalardan mısınız?"

Kapıdan içeri girdim, kadın bir an bocalar gibi oldu. Borkan kapıyı kapatıp kilitledi, kadın iyice telaşlanmıştı. "Bakın burada kıymetli bir şey yok, para filan yok."

"Yo para için gelmedik, hırsızlıkla uzaktan yakından alakamız yok. Ben sizin çok, çok eski hastanızım buna rağmen beni çok iyi hatırlayacağınızı biliyorum."

Kadının yüzündeki ifade, sakladığı bir şeyler olan suçluların yüzündekiyle aynıydı. "Saçmalıyorsunuz hemen gitmezseniz polise telefon edeceğim."

"Zahmet etmene gerek yok, ben zaten polisim, yirmi beş sene önce öldürmeye çalıştığın ikizlerden biriyim. Kardeşimi öldürdün, cezasız kalmana gönlüm elvermedi."

"Öyle bir olay olmadı."

"Yalan söyleme, Calut her şeyi itiraf etti. Kardeşimi öldürdükten sonra birden bire mirasa konmuş olmanız araştırıldı, yediğiniz halta karşılık para aldığınız ortaya çıktı. Ya güzellikle anlat ya da emniyete götüreyim orada anlatmak zorunda kal."

Kadın çökercesine koltuğa oturdu, iki eliyle yüzünü kapattı hıçkırarak ağlıyordu. Borkan'ın yanına kapıya yaslandım kadının ağlamasının bitmesini beklemek gerekiyor, bu da olayı daha kötü hale getiriyordu.

"Ben öldürmedim, yapamadım."

"Kim öldürdü?"

"Ben o adamdan çok fazla korkmuştum ya kocanla çocuğunun canı ya da bebeklerin canı dedi. Kendi ailemin öldürülmesine katlanamazdım."

"Sen de yeni doğmuş bir bebeği öldürmeyi tercih ettin öyle mi?"

"Öldüremedim."

Kalbim nasıl gümlüyordu. Kadının ikide bir, öldüremedim, demesi... "Anlat, kim öldürdü? Anlat ki az bir cezayla bu işten kurtulman için yardım edeyim. Yoksa bu yaştan sonra müebbet alman için her şeyi yaparım."

"O acımasız adam evimize geldi, her şeyi araştırdığı belliydi. Benim nerede çalıştığımı biliyordu. Kabul etmedim. O zaman çocuğun ölür, dedi. Daha kızım altı aylıktı. Çok paraya kavuşacaksınız bir cana karşılık üçünüzün de hem canı hem hayatı kurtulacak, dedi. Para o an için benim umurumda değildi, çocuğumun canı her şeyin üzerinde gelirdi. Önce polise gitmeyi düşündüm, kocam adamın bizi acımadan öldüreceğini söyledi. Mecbur kaldım, ufacık bebeğin canını almak ne kadar zor olabilirdi. Ama çok zor oldu vicdanım izin vermedi, o gece kimsesiz bir kadın da ikiz doğum yaptı, bebekleri doğar doğmaz öldü, aklıma geleni

yapmam çok zor olmadı. Zaten kadın doğurur doğurmaz o halde çekip gitmişti. Hastane yönetiminde boşluklar vardı, yeni yapılandığından dolayı kayıtlar tutulmuyor, yanlış giriliyor bir şeyler olup duruyordu. İkiz doğan bebeğin kaydını tek girdim, senin kardeşinle yerini değiştirdim."

"Kardeşime ne yaptın?"

"Onu sakladım."

"Şu olayı doğru dürüst anlat."

"O gece çamaşır odasında sakladım, Calut bebeğin öldüğünü öğrendikten sonra rahatladı, seni öldüremediğimi gelenler olduğunu söyledim. Çok kızdı bağırdı ama çocuğuma bir şey yapmadan çekti gitti. O gittikten sonra bebeği sarıp sarmalayıp çantaya koydum, kimse şüphelenmeden hastaneden çıktım, eve geldim. Kocam bebeği görünce önce sinirlendi, masanın üzerinde bir çanta dolusu para vardı, hâlâ Calut'un geri geleceğinden korkuyordu. Kocamın akrabalarından biri aklıma geldi, kadın bizim yardımlarımızla geçiniyordu. Kadın hamileyken kocası trafik kazasında ölmüş o da üzüntüsünden çocuğunu ölü doğurmuştu. Hatta evde ben doğurtmuştum. Kocama hem bizi hem kadını kurtaracak fikrimi söyledim, bebeği de alarak evine gittik. Kimsesiz bebek olduğunu sokaklarda kalacağını söyledik. Kadın çoktan bebeği kucağına almıştı. Kocam yanına para bıraktı, buralardan git köyüne dön, dedi. Ölen çocuğunu kimse bilmiyor, o dersin herkes kabul eder sen de yalnız kalmazsın, dedik. Kadının da kocasının da kimi kimsesi yoktu zaten. İki gün sonra merakımdan dolaşmaya gittim yoktu, sonra ben de işi bıraktım. Kocam memleketine dönmek istedi, gittik gitmez olaydım. Kızım havale geçirdi öldü. Kocam para yüzünden şımardı, oraların adetlerinin sevdasına kapıldı beni beğenmez oldu. Üzerime genç kumalar getirmeye başlayınca dayanamayıp buraya geri döndüm. Bebeği öldürememiştim ama bir annenin çocuğunun öldüğünü düşünmesinin acısını yaşatmıştım. Allah cezamı verdi, yaptıklarımı misliyle ödedim, iyi ki geldiniz kâbuslar görüyordum. Cezam neyse razıyım."

Kadın olayları anlatırken Borkan da ben de karşısındaki koltuğa oturmuştuk. "Kadının adı ne? Hangi köy?"

Kadın köyün adını tam olarak hatırlamıyor olsa da kadının isminin Habinar Elail olduğunu hatırladı. Kocasının ismini de öğrendik mi belki iz peşine düşebilirdim. Abüddar Elail, ölen kocasının ismiydi.

Kadına bir yere ayrılmamasını, eninde sonunda gerçeklerin ortaya çıktığını söyledim. Kadın zaten kaçmaya niyetli olmadığını söyledi. Düşünmeliydim, olayların analizini yapıp nasıl hareket edeceğimin kararını vermeliydim. Muayenehaneye hastalar gelmeye başlayınca dışarı çıktık. Çıkar çıkmaz Borkan'a sarıldım, kucaklanmaya ihtiyacım vardı ne düşüneceğimi bilmiyordum. Kardeşim, erkek kardeşim, hem de ikizim yaşıyordu. Nerede nasıl olduğunu bilmesem de yaşıyordu. Annem sevincinden çıldıracaktı, babam bu yaşta oğlu olduğunu duyunca ne yapardı hiç bilemiyordum. Müneyke ve Calut her nerede iseler öfkelerinden bir kez daha ölüyor olmalıydılar.

"Senin adına çok sevindim canım" diyen, Borkan'ın eli sırtımda dolaşırken tüm şefkatini içime çektim. Başımı göğsüne yasladım en önemli anlarımda hep yanımdaydı. "Olayın güzel yanı kardeşimin sağ olması. Kötü yanı, gerçekten fazlasıyla kötü..."

Borkan başımı iki eliyle tutarak gözlerimin içine baktı "Neymiş o?"

"Ne olacak, yine nefret ettiğim ülkene yolculuk görünüyor ..."

"Eh bir şeyden ne kadar kaçarsan, o kadar üzerine gelir. Başka şansın yok güzelim, kader bir şekilde seni bana bağladı ve bana ait hiçbir şeyi dışlamana izin vermiyor, yolun bir şekilde Kuveyt'e düşüyor, belki benimle birlikteyken bu sefer seversin."

Bu pek olasılık dâhilinde olmasa da kabullenmekte yarar vardı. Dediği gibi birçok yönden yolum Kuveyt'e çıkıyordu. Başta babamın memleketiydi, kocamda oralı olunca iki kez bağlanmış oluyordum. Kahretsin acaba Borkan tabiiyetinden vazgeçip Türk olamaz mıydı? İşte bu düşündüğüme gülünürdü, benim yapamayacağım bir şeyi ondan nasıl beklerdim?

Aracıma yürüdük, arabayı kullanacak halim yoktu, anahtarı Borkan'a verdim. "Sence ne yapmalıyım? Anneme telefon açayım mı? Veya babama..."

"Bulmak zor olabilir, ne olduğunu bilmiyoruz. Heyecanlanıp sonrasında hayal kırıklığına uğramak var. Bence araştırma yapıp ulaştığımızda bildirmek çok daha uygun olur."

"Nasıl biridir sence?"

"İkizin olduğuna göre senden çok farklı değildir, başına buyruk, inatçı, dediğim dedik, kolay taviz vermeyen, çabuk öfkelenen..."

"Devam et devam, tüm olumsuzlukları say."

"Ama sevilesi, tapılası biridir tabi kadınlar tarafından."

Ablam beni hiç sevmemiş, hiç istememişti. Aynı karnı aynı anda paylaştığım ikizimin gerçekten kardeşim olmasını diledim. Annemin hiç kimsesi yoktu, babamın ailesi hiçbir zaman ailem olmamıştı. Yeni kocamın ailesi beni kabullenmiyordu, beni gerçekten sevecek canımdan kanımdan olan birine ihtiyacım vardı. Borkan'ın telefonu çalınca ayrıldık...

"Simay'a sorayım..."

"Kim?"

"Kerem, bize yemeğe gelir misiniz, diyor. Bahçede mangal yakacaklarmış."

"Olur, ben de Hasret'i görmek istiyordum."

Karar verilmişti, kardeşim için araştırma yapmaya başlamadan önce arkadaşlarımı görmek iyi olacaktı. Borkan tatlı işini üstlendi, değişik tatlılardan aldık. Borkan şerbetli tatlıları seviyordu, benimde sevdiğim gibi. Hatta bir iki dilim baklava ikramını geri çevirmedik.

Vakit geçirmek için dolaşmaya başladık. "Borkan Kraliçe'ye telefon açsak kayıtlara ulaşmamız daha kolay olmaz mı?" Aklım hâlâ kardeşime nasıl ulaşabileceğimizle meşguldü. Yaşıyor muydu? Evli miydi? Çocukları var mıydı? Okumuş muydu? Bir mesleği var mıydı? Sorular sorular...

"Gidince yanına gidip konuşmak bence daha uygun olur, ül-

kende sevdiğin birinin olması hoşuma gidiyor."

"Kraliçeniz iyi biri, aslında kralınız da iyi ama bazı politik olayları benim anlayışıma ters geliyor. Gerçi, ben kendi hayatımı bile düzenlemekte zorluk çekerken o koca ülkeyi idare etmeye çalışıyor, hataların olması kaçınılmaz. Tabi benim yaptığım hataları onun yapma lüksü yok. Benim yanlışlarım bir iki kişiyi etkilerken onun yanlışları koca bir ülke halkını, hatta dünya yönetimini etkileyecek sonuçlar doğurabilir. Ben bir düşünürken kral veya yönetimdekiler bin düşünmeli."

"İşi çok zor, ne zaman gitmek istersin?"

"Senin işlerin ne olacak?"

"Önemli değil."

"Ailen geri dönmene şaşıracak"

"Haber vermeyi düşünmüyorum."

Artık sıkılmıştım, üstü kapalı konuşması davranışları beni geriyordu ."Neler oldu Borkan, keyifsiz olduğun her halinden belli. Belki kendiliğinden söylersin diye bekledim ama anlatmıyorsun."

"Seneler önce yaptıklarını yine yapmaya çalışıyorlar, farkında olmadıkları şey benim kendi kendime yeter hale gelmiş olmam."

"Ne gibi? Senden ne istediler, gerçi benden ayrılmanı istediklerini biliyorum."

"Bildiğin olay hani..."

"Anladım o kadın."

"Aynen öyle, ben karşı çıktığımda tüm gelirimi kesmişler beni beş parasız bırakmışlardı. Gençtim, her hangi bir işim, birikimim yoktu. Uzunca süre yoklık içinde yaşadım, okul ücretimi ödemek için gece gündüz bulduğum her işi yaptım. Garsonluk, çöpçülük... Avrupa ülkelerinde paran yoksa hize iyi gözle bakılmıyor."

"Bilmez miyim? Bazı kişilerin bakışları bile değişiyor. Yabancıların hepsi için demiyorum ama birçoğu sadece Müslüman olduğumuz için bizi dışlıyorlar. Bazı fanatik grupların yaptıklarının tüm Müslüman âleminin suçu gibi görüyorlar, bu çok büyük haksızlık. Sanki kendi ülkelerinde böyle aşırı uçlar yok, şimdi

onların yaptıklarını konuşursak sorumu unutacaksın. Devam et nasıl düzeldiler?"

"Ben inat ettim onlar inat etti, sonrasını zaten biliyorsun. İlişkim para yüzünden bitince, istediklerine kavuşmuş olduklarından tekrar para muslukları açıldı. Tabi parasız kaldığım günler bana çok iyi ders oldu. Paranın kıymetini de bu sayede anladım, önceden ne verilirse hepsini sonuna kadar kullanır zevk ve sefa içinde yüzmek denen sözü tam yaşardım."

"Bazen hiç ummadığımız olaylardan doğru yolu bulabiliriz."

"İşte benimki böyle oldu, fark etmeden bana iyilik yaptılar. Keyifsizliğim hâlâ aynı şekilde hareket etmeye çalışmaları."

"Benim için zenginliğinin hiç önemli olmadığını biliyorsun değil mi? Para, yaşamak için gerekli ama fazlasına hiçbir zaman düşkünlüğüm olmadı. Ben senin gibi bolluk içinde yaşamadım. Sana zor gelecekse lütfen..."

"Sözünü bitirme sakın, ayrılmak yok. Her istediğimizde tatile çıkıp keyif süremeyiz, yatlar kotralar alamayız. Orada yazlık burada kışlık evleri seçemeyiz ama yine de çok rahat yaşar yılda iki kez tatile çıkabiliriz."

"Aman ben de iyice beş kuruşsuz kaldın sandım, ya tatlıyı iki kilo yerine bir kilo mu alsaydık? Paramızın idaresini bilemezsek iki kez tatile gidemeyiz, hele beş yıldızlı otellerde kalamayız, ben kahrolurum. İncilerim dökülüverir."

"Kadın, yine dalga geçmeye başladın, yatıracağım dizime."

"Ailenin yaptırımlarını hiç kafana takıp üzülme ama benim için zor duruma düşmeni, alıştığın hayattan vazgeçmeni..."

"Simay çeneni kapa... Allah'ım ben bir kadınla baş edemiyorum ırkımın erkekleri çok kadınla başlarını belaya sokuyorlar."

"Ya..."

"Sus kadın, adresi tarif et yeterli."

Benim için alıştığı hayatın rahatlığından vazgeçmeyi göze alan adamı nasıl sevmezdim... Seviyordum, hem de çok seviyordum, nasıl söyleyeceğimi bilememek beni deli ediyordu. Biraz cık romantik bir ruhum olamaz mıydı? İkide bir, seni seviyorum

aşkım, şöyle seviyorum, böyle ruhum, yok gökteki yıldızlar, çiçekteki bilmem ne diyemezdim ama... Asla romantik biri olmamıştım. Birkaç aşk kitabı okusam acaba rahat konuşabilir miydim? Yaşlı kadın ne demişti? Aşk, sevgiyle beslenmezse ölmeye mahkûmdur... Seviyordum da nasıl dile getireceğimi bilemiyordum. Kahretsin...

***

Kerem'le Hasret'in evine geldik, oturdukları site yeşillikler içindeydi. Şehir içinde ayrı bir dünya gibi olması hoşuma gitmişti. "Güzelmiş" diyerek beğeniyle çevreme baktım.

Borkan da benim gibi beğenmiş olmalıydı "Ben de çok beğendim, böyle bir evde oturmak ister misin?"

"Buraları pahalıdır."

"Söylediğime söyleyeceğime pişman ettin, parasız değiliz sadece çok zengin değiliz."

"Anladım, kızıp durma, bak buranın aidatları çok fazladır."

"Simay bu gece dizime yatmaya hazır ol"

"Çıplak mı?" dedim, adama kal geldi... "Kadın sen beni öldüreceksin, eve mi dönsek?"

Eh, romantik bir ruhum olmasa da kocamı neyin etkileyeceğini öğrenmiş olmanın keyfiyle uzanıp yanağından öptüm. Kolu hemen belime dolandı, bahçelerinden bizi gören Hasret kapıyı açtı. Polat'ın da gelmiş olmasına çok sevinmiştim.

Erkekler mangal başında sohbet ederlerken biz iki kadın masaya mutfağa gidip gelmekten bir hal oluyorduk.

"Hasret maşa nerede?"

"Hasret etleri getir."

"Canım tabak eksik."

"Aşkım biraları çıkartır mısın?"

"Simay büyük tabak lazım."

Hasret'le birbirimize baktık, ne oluyordu bunlara. Hırsla mangalın başına yürüdüm. "Beyler siz isteklerinizi kendiniz alın biz Hasret'le mangalı yelleriz." dedim üçü de kalakaldılar.

Hasret kalçasıyla kocasını itekledi. "Yürü aşkım biralar dolapta, hatta bana da bir bardak bira getir soğuk olsun."

"Borkancığım ben birayı köpüklü sevmem, köpüksüz koyuver, gelirken tuzlukla biberliği unutmayın."

Kahkahayla gülen Polat "İşte kadın dayanışması diye buna derim, hadi bakayım kocaları gidinde karılarımızın isteklerini yerine getirin." derken gülmekten ağrıyan midesini tutuyordu. Kocaman iki soğanı aldım, eline tutuşturdum. "Fazla konuşma soğanları iri halkalar halinde kes, kızartacağım." dedim, bu sefer gülenler bizim kocalar oldu.

Etler kızarmış, masaya çoktan oturup muhabbete başlamıştık. Borkan çok keyifli görünüyordu, o mutlu olunca ben de mutlu oluyordum. Ortak arkadaşlar edinmemiz sosyal yaşantımızı güzelleştirecek, bizi birbirimize daha çok yakınlaştıracaktı. Polat'la Hasret'le konuştuğumdan beri aklımı kurcalayan soruyu sormanın tam zamanıydı.

"Siz hepiniz ablamın annem olduğunu sanıyordunuz, nasıl öğrendiniz?"

Hasret uzanıp elimi tuttu. "Annen o kadar üzgün o kadar yıkılmış haldeydi ki bir kızım öldü diğer kızım kaçırıldı kalbim buna nasıl dayansın, diye bağırınca hepimiz şaşkınlıktan ne diyeceğimizi şaşırdık. Önce, üzüntüsünden ne dediğini bilemiyor, diye aramızda konuşurken bizi duymuş olmalı ki; Simay benim torunum değil öz kızım Bennu onun ablasıydı, dedi. İşte böyle öğrenmiş olduk ama hâlâ merak ediyorum bu nasıl oldu?"

Polat "Aranızda çok yaş farkı vardı, annen olmadığını hiç aklıma getirmedim. Sen ne zaman öğrendin?" dedi, tüm gerçeği bilmelerinin zamanı gelmişti.

"Fazla olmadı, öz kardeşiz hem anne hem de babamız bir..." diyerek hikâyenin tümünü anlattım. Polat elindeki çatalla oynamayı bıraktı. "Hemşireyle konuşman nasıl gitti?"

"Kardeşim yaşıyor olabilir. Öldürmediğini Arap bir kadına verdiğini söyledi."

"Yeri belli mi?"

"Kocasının Calut denen pisliğin köylüsü olduğunu biliyoruz ama kadının nereli olduğundan haberimiz yok. Şu anda Aşiretin göbeğine gitmek ne kadar doğru olur onu da bilemiyorum."

"Yıllık iznim geldi, sizinle beraber gelsem ne dersiniz? Beni tanıyan yok, içlerine kolayca girebilirim."

Polat'ın teklifi üzerine Borkan'la birbirimize baktık. "Arapça bilmiyorsun zor olur." dedim, Polat omuzlarını silkti "İngilizce biliyorum, belirlenmiş bir kişiyi arayacağız. Turist olduğum için daha rahat hareket edebilirim. Zaten gitmeyi düşünüyordum."

"Ben de Arap ülkelerini görmeyi çok isterdim" diyen Hasret'e baktım. Kerem, "İstersen birkaç günlüğüne gideriz. Çölü merak ediyorum." deyince iyice şaşırdım. Borkan yüzüme baktı, "Senin sevmediğin ülkemi merak edenlerin olması ne kadar ilginç değil mi Simay?"

Annemin önyargısından dolayı mıydı nefretim? Kendi kararımı kendim vermemin zamanı gelmişti, kocamın hatırına biraz tarafsız gözle bakmalıydım.

"Haklısın, aslında Kuveyt diğer Arap ülkelerine göre daha esnek." Sözüm üzerine Borkan şüpheyle baktı, dediklerime inanamamış gibiydi. Tavrını değiştirme Simay değiştirme, diye kendime telkin ederek ifademi sabit tutmayı başarmış olmalıydım ki tebessüm etti. Adamın bu tebessümü için bile yalandan da olsa ülkesini sevdiğimi söyleyebilirdim.

"İnanmış gibi yapayım," deyince kandıramadığımı anladım. "Çabalıyorum Borkan, sadece senin için çabalıyorum."

Elimi tuttu. "Bu bile yeterli, sevmek zorunda değilsin ama eşim olarak ülkeme gittiğimde, benimle gelmen çok hoşuma gider."

"Söz, ses çıkarmadan geleceğim." Ya bu deveyi güdecek ya bu diyardan gidecek deyimi tam bize göreydi. Karşılıklı tavizler vererek evliliğimizi yola koyacaktık.

Bahçe pikniği güzel geçiyordu, hepimiz birbirimizle iyi anlaşıyorduk. Baştaki gibi sadece biz koşturmuyorduk, erkeklerin servise katılmasıyla rahat etmiştik. El birliğiyle masayı toplayıp bulaşıkları mutfağa taşıdık. Erkekler bahçeye geri çıkarken

Hasret'le beraber tabakları çalkalayıp makineye yerleştirirken bir yandan kahveleri hazırladık. Getirdiğimiz tatlıyı tabaklara koydum.

"Başınızdan geçen bunca olaya rağmen mutlu görünüyorsun Sımay."

Hasret, kahveleri fincanlara bölüştürüyordu. "Mutluyum, bu yaşıma dek olmadığım kadar mutluyum."

"Senin adına çok seviniyorum, Arap diye inat ettin ama aranızdaki kimya o kadar barizdi ki..."

"İlk tanıştığımız günden beri aramızda bir şeyler vardı. Aşırı beğenme ve bu beğeniyi reddetmeye çalışmam, görmezden gelmem. Ama kalp kendi başına hareket ediyormuş büyük konuşmamak gerekiyormuş iyice anlamış bulunuyorum."

"Borkan'ı sevdiğin o kadar belli ki ona her baktığında gözlerinin içi ışıldıyor."

"Of Hasret birde onu sevdiğimi söyleyebilsem."

"Ne var bunda söyle gitsin."

"Öyle durup dururken söyleyemiyorum işte."

"Sana her an söyle diyen kim? Zaten çok fazla kullanılan aşk sözcükleri bir süre sonra değerini kaybeder. Özel bir anda söylemek çok daha güzel oluyor. Bazen sözler gereksiz, nasıl anlatsam; içten gelen bir öpücük, yanında değilken nasılsın canım diye telefon açıp hatırını sormak, sevdiği yemeği yapıp onun için süslenmek, derdi varsa dinlemek, rahatlatmaya çalışmak bu ve bunun gibi minik olaylarda sevgini belli eder. Firuze anne,'erkekler büyümemiş çocuklardır şımartılmayı severler, fazla şımartırsanız tepenize çıkarlar dengeyi iyi kurmalısınız sevgi verin sevgi alın, sizi seviyorsa bu çabanızı asla karşılıksız bırakmaz. Yuvada huzur isteyen erkek zaten çabanı görecektir karşılığını size misliyle verecektir' der."

"Borkan mutsuz bir çocukluk geçirmiş, çok eşli ailelerde bunun olması kaçınılmaz. Huzur istediğini biliyorum ama hep bir ama beynimi kurcalıyor. Önceki halini sende gördün..."

"Kaşta konuşmuştuk, çok eşliliğe karşı olduğunu söylemişti. Senden önceki hayatı önemli değil. Benim kocamda neler yap-

mış, hepsi gerilde kaldı, şüphelerinin son bulması gerek bunları düşünerek huzur bulabileceğini sanmıyorum. Günlük hatta saatlik yaşıyoruz bir an sonra ne olacağımız belli değil, her an ölüm gelebilir. Bir dakika sonramızı bilemezken ya olursa, ya eskiye dönerse düşünceleri sana üzüntüden başka hiçbir şey getirmez. Fazla düşünme Simay, Borkan'ı seviyorsan her anını güzel yaşa."

Erkeklerin, nerede kaldınız kahve için yemene mi gittiniz, diye seslenmeleriyle bahçeye çıktık. Hasret bir dilim baklavayı Kerem'in ağzına uzattı, karşılığında güzel bir tebessüm aldı. Ben de yapsa mıydım? Yok ya şimdi onu taklit eder gibi olmaz mıydı?

"Aç bakayım ağzını" diyen Borkan'ın uzattığı tatlıya gözlerim yaşararak baktım, utanmasam ağlayacak hale gelmiştim. Ben o mu, bu mu diye düşünürken adam çoktan tatlıyı ağzıma tıkmıştı. Üzülerek çiğnedim, yine romantik bir anı kaçırmıştım.

***

Hasret ve Kerem ayağımıza dolanmamak için bu seferlik gelmekten vazgeçmişlerdi. Bir dahaki sefere geliriz, dediklerinden sabah erkenden yanımızda Polat'la birlikte Kuveyt'e doğru yola çıktık.

Borkan otelde kalmak istemediğini, evinde daha rahat edeceğimizi söyledi. Kocamın bilmediğim neleri vardı acaba!

"Ailen öğrenmez mi?"

"Mutlaka öğreneceklerdir, ben de öğrenmelerini istiyorum zaten. Tepki veriyorlarsa karşılığında tepki görecekler."

Polat ben otelde kalmak istiyorum dedi, ne kadar ısrar ettiysek fikrinden vazgeçiremedik. Arkadaşım otele girişini yaptırırken, Borkan "Gerçekten adam gibi adammış, ilk başlarda boşuna tepki vermişim. Sana kardeşi gibi yaklaşıyor."

Arkadaşıma sevgiyle baktım her zaman yanımda olan, kardeşimden bile yakın olan insandı. "Polat bir tanedir."

"Abartma istersen, kıskançlığım tekrar geri gelebilir."

"Gelmesin, buna gerek olmadığını sen de çok iyi biliyorsun. O

benim dostum, canımı emanet edebileceğim tek kişi."

"Bundan sonra benim olmam çok daha doğru olmaz mı?"

"Doğru olur." Gözlerimiz birbirimize dalıp gitmişti, "Borkan ben seni..."

"Geldim, hadi nereye gidiyorsak gidelim" diyen Polat'ın sesi beni kendime getirdi. Ne zaman bir şeyler söylemek için cesaret toplasam mutlaka yarıda kesiliyordu. Önce eve gitmeye karar verdik, bavulumuz küçük olsa da bırakmak istemiştik.

Bahçe içinde fazla büyük olmayan, yazlık gibi bir evdi. Buraya çok kadın getirmiş miydi? Düşünmeyecektim, geçmiş geçmişte kalmıştı... Yakın lokantalardan birinde hafif kahvaltı yaparak Kraliçe'den randevu talep ettik. Hemen beklediğini söyleyince evin garajında bulunan arabalardan biriyle saraya doğru yola çıktık.

Polat meraklı gözlerle çevresini izliyordu, ülkenin zenginliği onun da dikkatini çekmişti. "Bu kadar zenginlik içinde yüzmek ve dünyanın birçok yerinde açlıktan kıvranan insanlar... Çoğunluğu bırak kendi dinlerinden olanlara bile duyarsız kalan insanlar. Tok açın halinden anlamaz sözü gördüklerime çok uygun"

Borkan da ben de konuşmadık, Polat haklıydı... İnsanlar bencilliği bırakıp biraz olsun yoksulların halini görseler, belki tüm dünyada bu kadar sefalet çeken insan kalmazdı.

"Vay saray da saraymış hani..."

"Ağzını kapa Polat, her gün saraya giriyormuş gibi davran."

"Çok doğru! Benim iki göz odamın bu saraydan ne farkı var, değil mi?"

"İçinde mutluysan evin saray gelir."

"Simay bu ne ince düşünce, inanamıyorum."

"Ya dalga geçme."

"Özüne döndüğüne seviniyorum, içinde bir yerlerde saklı olan kadın dışarı çıkıyor. Borkan sana iyi geldi."

Görevliyle konuşan Borkan'a baktım, gerçekten bu adam benim kadınsı yönlerimi su yüzüne çıkarıyordu. Sadece düşüncelerim değil hareketlerim de değişiyordu. Koluna girmek, elini tutmak, beline sarılmak, ona yakın olmaktan mutlu oluyordum.

Saraya girdik, hizmetkârlardan birinin eşliğinde sayısı belli olmayan odalardan birine buyur edildik. Hemen önümüze içinde minik pastalar olan tabaklar getirildi. Yanında kahve veya çay isteyip istemediğimiz soruldu. Buraların yeşil kahve olayını bildiğimden Polat'a çay içmesini söyledim. Kraliçe bir süre sonra yanımıza geldi onu gördüğüme gerçekten sevinmiştim. "Bu kadar çabuk gelmenizi beklemiyordum." diyerek o da şaşkınlığını belli etti.

"Biz de bilmiyorduk ama bazı önemli olaylar oldu, yardımınıza ihtiyacımız var." diyerek Polat'ı tanıtarak tüm olayı anlattım... Hizmetkârını çağırarak sekreterinin gelmesini emretti. Gelen adama söylediğim isimleri yazdırarak araştırılmasını ve hemen cevap istediğini söyleyince içim rahat etti. Bizim günlerce uğraşacağımız bilgilere, kraliçe sayesinde saatler içinde ulaşabilecektik.

Kral aramıza katılınca Kraliçe'yle birlikte bahçeye çıktık.

"Seni mutlu gördüm canım."

"Mutluyum efendim."

"Evliliğin biraz benim zorlamamla oldu."

"Baştan çok tepkiliydim ama şimdi..."

"Kocanı seviyor musun?"

"Evet efendim, seviyorum, da bir türlü söyleyemiyorum."

"Neden söyleyemiyorsun?"

"Ne bileyim, romantik bir yapım olmadığından herhalde. Sizden bir şey daha istesem kızar mısınız?"

"Niye kızayım, her nedense senin mutlu olmanla çok fazla ilgiliyim."

Tabi ilgili olacaksın bu aşkı da bunca derdi de başıma saran sensin, desem acaba ne derdi?

"Seneler önce babam anneme antika bir kolye vermiş. Kendini sevmeyen karısına aşkını kolyeyle anlatmaya çalışan bir adamın yaptırdığı romantik hikâyesi olan antika takı şu an bende. Yani annem satmak zorunda kaldı, babam bu kolyeyi tekrar almış evlendiğimde bana hediye olarak verdi. Demek istediğim bu kolyeyi araştırdığımda altında minik bir resim ve not vardı. Bir erkek yüzüğü o yüzüğe ulaşabilir miyim acaba?"

"Bundan kolay ne var, araştırırız."

"Yalnız parası çok yüksekse alamam."

Kraliçe gülerek yüzüme baktı."İnanamıyorum sana Simay, dünyanın sayılı zenginlerinden biriyle evlisin."

Olayları kraliçenin de bilmesinin zamanı gelmişti"Maalesef durum bildiğiniz gibi değil, Borkan'ın ailesi beni istemediğinden oğullarına yaptırım uyguluyor."

"Üzülme canım ben de onlara yaptırım uygulatırım, ne olduklarını şaşırırlar. Zaten nikâhın bozulması yönündeki tekliflerini hemen geri çevirdik. Onlar ısrarlarında devam ederlerse bizimde yapacaklarımız olacaktır. Borkan işini ciddiye alan başarılı bir yönetici, elimiz üzerinden çekilmez."

"Benim için para önemli değil. Borkan'ın alıştığı hayattan benim için vazgeçmesi, sonra pişman olur mu, sorusunu beraberinde getiriyor. Kendimi bu yüzden ona karşı mahcup hissediyorum."

"Söylediğin her söz beni mutlu ediyor, Borkan'ın ailesini düşünüp kendini üzme. Sizin birbirinizi kabullenip evliliğinizi devam ettirme kararını vermeniz muhteşem oldu. Dediğim gibi Borkan akıllı bir adam, gözden çıkarılmayacak kadar değerli. Ya sen Simay polisliğe devam edecek misin? Birlikte geldiğin arkadaşında polis herhalde..."

"Mesleğimi seviyorum."

"Pek emin değilmiş gibi duruyorsun."

Bu kadın boşu boşuna Kraliçe olmamıştı, insanın yüreğini okuyordu. "Bilemiyorum başıma bazı olaylar geldi."

"Anlat haber gelene kadar vaktimiz hol."

Her şeyi anlattım. "Böyle olaylar oluyor..." diyerek cevapladı... "Nerede oturmayı düşünüyorsunuz Simay?"

"Tabi ki Türkiye," diyerek heyecanlı bir çıkış yaptım, biraz yüzü bozulur gibi oldu. "Şey yanlış anlamanızı istemem, eşimin ve babamın memleketini, hele sizin gibi bir Kraliçesi olan bir ülkeyi görmezden gelemem. Sadece burada az, Türkiye de çok zaman geçirmek niyetindeyim."

"Seni anlamadığımı zannetme, doğduğun büyüdüğün ülkeni tabi ki seveceksin. Senin için bazı planların vardı."

"Ne gibi efendim?"

"Kadınların kendilerini korumayı öğrenmeleri için açılacak bir yer düşünüyordum."

"Ülkenizde bu tür yerlerin kabul göreceğini düşünüyor musunuz?"

"Baştan tepki olsa da alışacaklar, senin rahatsız olduğunu düşündüğüm konulardan ben de bir kadın olarak rahatsızım. Çocuk yaşta evlilikler, çok eşlilik ve kadınların şiddet görmesi. Bu yüzden ilk iş olarak, kız çocuklarına kendilerini savunmayı öğretmek gerektiğini düşünüyorum."

"İlk önce eğitim gelir, kadınlar eğitilir bilgilendirilirse doğacak çocuklarına ona göre terbiye verip bazı adetleri bitirme yoluna gidebilirler."

"Değişimin hemen olmayacağını çok iyi biliyorum ama öğretmek için çaba verirsek birer ikişer bilinçlenmeye başlayarak bu düzeni değiştirebilirler. Ben birçok kez girişimde bulundum ama bu isteğim bazı kesimler tarafından uygun görülmedi. Bir kadın olarak ülkemin kadınlarının okumasını, seçim hakları olmasını istiyorum."

"Başlarında sizin gibi düşünen bir kraliçe oldukça umut var efendim. Teklifinizi düşüneceğim, Borkan'la konuşarak kısa süreli gelip gitmelerle bu projenizi hayata geçirebiliriz. Bence ilk iş yerli yersiz sözlerle kadın bedeni üzerinden fetva veren, kendini din uleması sanan kişilerin konuşmalarını yasaklamak olmalı. Medyada öyle çirkin konuşmalar yapılıyor ki onlara inanmaya meyilli olan kişiler kadınlara daha fazla baskı yapıyorlar."

"Biliyorum ama engel olamıyoruz, onlara inanan o kadar çok kişi var ki..."

"En çok sinir olup inanamadığım kişilerde okumuş, isimlerinin yanına unvan almış olanlar. Kadını yok etmek için ne mümkünse yapıyorlar. Bazen okumak bile bir işe yaramıyor. Beyinleri örümcek bağlamış. Kendi kızları çalışırken veya yabancı ülkelerde istedikleri üniversitelerde okumuşken, kadının okumasının

gereksiz olduğunu, çalışmayıp evde çocuk büyütmesi gerektiğini söyleyenler... Kendi sözleriyle, yaşadıkları hayat çelişiyor. Bu adam ne diyor bu kim, diye araştırma yapmayan insanlar koru körüne, bak okumuş adam bile kadınları eve kapatın diyor, düşüncesine kapılıyorlar. Birde bu olayın tam tersi var kadın bedeninin çıplaklığının görsel medyada kullanılması. Bence kadınları ucuzlatıyor erkekler tarafından sadece cinsel obje olarak görülüyorlar. "

"Onları da görüyorum Simay, sadece erkekler değil para için bedenlerini malzeme yapan kadınlarda suçlu. İki uç noktayı da engelleyemiyoruz, olan arada kalanlara oluyor. İşte bu yüzden kadınlar eğitilmeli."

"Elimden ne gelirse yardıma hazırım efendim."

Muhabbet ederek neredeyse sarayın tüm çevresini dolaşmıştık, hizmetkârlardan birinin Kral'ın çağrısını iletmesiyle içeri girdik. Haber gelmişti...

İçeri girer girmez hemen Borkan'ın yanına gittim. Oturur oturmaz elini tuttum kuvvetine ihtiyacım vardı. Anlamış gibi elimi sıkıca tutu... "Çok üzgünüm Simay, söylediğin isimleri araştırdık. Kayıt gözüküyor ama adresleri belli değil, bildirim yapılmamış."

"Calut'un köylülerinden denmişti."

"Oraları şu an çok karışık, olayların dinmesini beklemen gerek."

"Köyün adını söyleyin efendim, bir şekilde ulaşmalıyım." Şüphelenmiştim, değişik bir şeyler vardı. "Buldunuz değil mi? Niye söylemiyorsunuz?"

Borkan daha çok sıktı elimi. "Sakin ol Simay, olaylar biraz karışık."

"Nasıl, anlatın?"

Polat "Siz giremiyorsanız ben turist olarak köye girip araştırma yapabilirim. Kimse neden orada olduğumu anlamaz." dedi. Kral "Onlar karıncadan bile şüphe eden kişilerdir, bu yüzden benim haberim olmadan herhangi bir girişimde bulunmayın."

"O zaman ne olduğunu anlatın efendim."

"İsmini verdiğin kadın Calut'un kadınlarından biri, oğlu tutukladığımız adamların arasında."

"Olamaz, kim, adı ne? Kaid benden büyük olmalı" Kaid'in ikizim olma ihtimalinden dehşete düşmüştüm.

Kral "Eban" dedi bir an kaçırıldığım an aklıma geldi, bu isim yabancı değildi. Evet ya yakalandıklarında Beyda'nın söylediği isimdi. Adam önümüzden geçerken bize tükürmüş, bir ölürsek bin doğarız demişti. Kardeşimin böyle canavarların arasında yetişmesi onlar gibi olması yüreğimi parçalamıştı.

***

"Üzgünüm Simay."

"Eban'la görüşmek istiyorum."

"Şu an için imkânsız ama en kısa sürede ayarlarım."

Kralın sözü üzerine saraydan ayrıldık. Çok üzgün düm, Borkan'ın sözünü dinleyip annemle babamı aramadığım iyi olmuştu. Kadıncağız zaten kızının ölümü ve babamın davranışlarının üzüntüsünden kurtulamamışken, birde oğlunun yaşayıp canilerin yanında katil olarak yetiştirilip, tutuklu olduğunu öğrenmesi üzüntüsünden mahvolmasına neden olurdu. Görüşme için kralın gün belirlemesinden başka yapacak neyim vardı. Polat üzgün olduğunu söyleyip oteline gitti. Biz eve döndük, odaya çıkıp üzerimi çıkarır çıkarmaz yatağın içine girdim. Öğlen saatleri olmasına rağmen uyumak, uykuyla bir süreliğine de olsa düşüncelerimden kurtulmak istiyordum. Borkan ses çıkarmadan yanıma yatıp sıkıca sarıldı. Aklıma gelen düşünceyle yerimden fırlayıp telefonumu elime aldım. Borkan şaşkınlıkla yaptıklarıma bakıyordu... Kraliçe'ye telefon açtım. "Efendim sizden bir ricam daha var, hani benimle beraber kurtardığınız kadının yerini öğrenmek istiyorum... Evet, bir gözü kör olan kadın Beyda... Sığınma evine mi yerleştirilmiş? Adresi alabilir miyim?"

İşte bu, Beyda uzun süre onların yanında yaşamıştı Habinar'ı

tanıyor olmalıydı. Kardeşim hakkında en iyi malumatı alabilecek kişiydi. "Borkan, çabuk hazırlan." Elimdeki adresi uzattım, "Buraya gitmemiz gerek." diyerek giyinmeye başladım.

"Ne bulmayı umuyorsun?"

"Kardeşimin nasıl biri olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Simay öylesi bir ortamda yetişen birinin nasıl olduğunu biliyorsun, bunu reddetmenin anlamı yok. Yetiştirilme tarzı insanların karakterini belirler."

"Ne olursa olsun öğrenmeliyim, gerçeği bilmeliyim." Kardeşimin canavar ruhlu olmasına katlanamazdım. Onun da bir sürü insanın ölmesine neden olduğunu düşünmek beni mahvediyordu.

Polat'ı otelden alarak verilen adrese geldik. Erkekler içeri sokulmuyordu. Onları dışarıda bırakarak içeri girdim. Her yerde kadın vardı. Bu ülkede de böylesi evlerin olması güzeldi, kesin bu oluşumda kraliçenin parmağı olmalıydı. Beyda çağırıldı, kucağında minik bir oğlan çocuğu görünce çok sevindim nihayet oğluna kavuşmuştu. "Gittiniz sanıyordum" diyerek gülümsedi.

"Gittim, geri geldim. Nasılsın?"

"Sizin tembihiniz sayesinde korumaya alındım, çocuğumda kurtarıldı."

"Çok sevindim Beyda, Kraliçe'ye seninle özel olarak ilgilenmesini söyleyeceğim." dedim, oğluna sarılarak kocaman gülümsedi. Çocuk kucağında uyuklarken, hafifçe sallamaya başladı.

"Beyda, Calut'un kadınlarından biri olan Habinar'ı tanıyor musun?"

"Tanırım, kadınlarının arasında en iyi olanlardan biridir."

"Oğlu nasıl biri?"

"Aynı babası, abisi gibi acımasız biridir."

Korkuyla "İsmi ne biliyor musun?" diye sordum...

"Eban."

Tüm hayallerim yerle bir olmuştu, büyüdüğü ortam kardeşimi mahvetmişti. Anneme asla bu haberi veremezdim oğlun yaşıyor ama bir katil diyemezdim. Beyda ağlamaya haşlayan çocuğunu kucağında daha çok sallamaya başladı. "Acıkmış olmalı, doyur-

malıyım. Habinar hanımımın, kocası ölünce şehirdeki evine geldiğini duydum. Oğluna ulaşmaya çalışıyormuş."

"Evi nerede biliyor musun?"

"Beni gördüğünüzü sakın söylemeyin, oğlunun yakalanmasına katkıda bulunmuş bir kişi olarak bana iyi davranacağını sanmıyorum. Kald'in kocamı öldürüp beni zorla getirip tecavüz ettiği evde olmalı. Onu öldürmediğime çok pişmanım, kocamı gözümün önünde öldürdü, çocuğumun gözü önünde bana tecavüz etti. Allahtan bebeğim küçük olduğundan annesinin halini fark etmedi."

Ayağa kalkıp Beyda'ya sarıldım. "Hayatını nasıl sürdüreceksin?"

"Bilemiyorum şu an için rahatım, ama sonra ne olur?"

Belki Kraliçe daimi olarak bu evde kalmasına çocuğunu büyütmesine izin verirdi.

***

Beyda'dan aldığım adresi verirken, olanları anlattım. Polat, "Habinar denen kadınla konuşup ne öğreneceğini düşünüyorsun?" dedi, Borkan onu doğrular gibi başını salladı.

"Bilmiyorum, belki kardeşimin çocukluğunun nasıl olduğunu, bu hale nasıl getirildiğini öğrenmek istiyorum. Onunla konuşmaya ihtiyacım var."

Evin önüne geldik, fazla görülmek istemiyordum. Arabadan çıkmama bile gerek kalmadı, bahçe kapısından çıkan arabanın yarı açık camından yaşlıca bir kadın üzgün gözlerle dışarı bakıyordu. Hızla yanımızdan geçip gittiler. "Takip et Borkan."

"Neden? Bana da açıklasan!"

"O köye gidiyorlarsa ulaşmamız çok zor olur, bir şekilde bu kadınla konuşmalıyım."

"Şimdi anladım" dedi gaza bastı... Polat, "Trafiğin çok yoğun olmadığı yerde önüne geç arabana acımıyorsan sana vurmasını sağla. Biz şoförle kavga ederken Simay kadını konuşturabilir."

"Tabi Borkan'ı tanımamaları için dua etmeye başlamalıyız."

"Ondan kolay ne var, Polat yanındaki koltuğu indir, orada ufak bir çanta olmalı."

"Bunlar da ne beyaz çarşaf mı?"

"Hayır dişdaşa, sadece başlığını ver, küçük parça olan, birde siyah şerit, Simay başımdan geçir."

Gerisini biliyordum, dediklerini yaptım.

"Vay be sizde saklanmak ne kadar kolay." diyen Polat'a baktım "Orada bir takım daha var mı?" Olumsuz olarak başını salladı...

Uzun süre yolculuk yaptık bir türlü istediğimiz imkânı yakalayamıyorduk diye düşünürken, araç benzincide durdu, biz de hemen arkasına yanaştık. Şoför iner inmez kadının yanına bindim."Habinar Hanım" dedim kadının korkuyla açılan gözlerinden doğru kadın olduğunu da anlamış oldum.

Kadın çığlık atmaya çalışınca ağzını kapadım "Kötü biri değilim istediğim biraz bilgi, Türkiye'den buraya getirdiğiniz bebekle ilgili konuşacağız. Benim ikizim olan bebek..." Kadın hareketsiz kaldı. Borkan'la Polat'ın şoförün peşinden gittiğini görünce içim rahatladı. "Ağzınızı açacağım, sakın çığlık atmaya çalışmayın olay çıkarsa kötü olur, hem sizin hem benim için." diyerek yavaşça elimi çektim.

"Şimdi olmaz."

"Sorularımı cevaplamalısınız."

"Hapishaneye gidiyorum, görüşme talebim reddediliyor. Bugünde reddedileceğimi bilerek gidiyorum. Bir saat sonra eve geri döneceğim."

"Sözünüze güvenmek istiyorum peşinizde olacağım."

Şoför gelmeden arabadan indim, hemen kendi aracımıza geçtim beni gözetleyen Polat, şoförle muhabbet eden Borkan'ın omzuna dokundu. Hemen arabaya geldiler. "Aracı takip et, sakın gözden kaçırma" dedim hareket ettik.

Soru sormalarına fırsat vermeden olanı anlattım. "Ya kadın kaçarsa?"

"Olasılık dâhilinde ama sanmıyorum, peşini bırakmayacağımı söyledim."

Kadının dediği doğruydu, önce hapishaneye gittik, kısa süre içeride kaldılar. Görüşme talebi yine reddedilmiş olacak ki çok kalmadan çıktı. Tekrar şehre doğru yol almaya başladılar. Eve geldiler, araba içeri girdikten kısa süre sonra tekrar dışarı çıktı. Bir süre bekledik. Kadın bahçeden çıkıp arabamıza yürüdü, kapıyı açıp bindi. Kadının cesaretine şaşırmıştım. Peçesini açtı, bir tek bana bakıyordu. "Lafı uzatmayacağım, istediğiniz bilgiyi veririm sizden tek istediğim oğlumu görebilmem için izin. Bu izni almak için bir yol bulmazsanız istediğiniz bilgiye ulaşamazsınız."

"Bebek kaçırmaktan sizi tutuklatabilirim."

"İnanın umurumda değil, bunca zaman çok fazla çile çektim. Tek istediğim oğlumu düştüğü pisliğin içinden çekip çıkarabilmek. Eskiden bir çarem yoktu ama şimdi o cellât öldüğüne göre oğlumun kurtulma şansı var. Bekliyorum."

Kadın Türkçe konuştuğu için Polat da durumu anlamıştı. Borkan'a baktım telefonunu çıkarıp Kral'la İngilizce konuşmaya başlayıp durumu anlatarak kapattı. Beş dakika bile geçmeden kadının telefonu çaldı. "Yarın saat ikide orada olacağım, oğlumu görmekten başka bir isteğim yok." diyerek telefonu kapatıp bana baktı. "Teşekkür ederim, şimdi ne sorunuz varsa cevaplayacağım."

"Anlatın."

"Bir gece kapım çalındı, kocam yeni ölmüştü, bebeğimi onun üzüntüsüyle ölü doğurmuştum. Getirilen kucağıma verilen bebeğin kimsesiz olduğunu söylediler. Kayıplarımdan o kadar çok acı çekiyordum ki minik bebeği kendi bebeğim gibi görmem zor olmadı. Kollarıma aldığım anda benim çocuğumdu. Bebeğin yanında bir miktar para bıraktılar tek başına yabancı bir ülkede bir kadının yaşaması çok zor. Ülkeme dönmeye karar verdim, minik oğlumla kendime yeni bir yaşam kuracaktım. İlk başta dağlardaki kendi köyüme gittim, kimse gelişimi yadırgamadı. Bebeğimi ölen kocamdan sandıkları için hemen kabullendiler. Ailemden bir tek, bedensel sakatlığı olan ablam kalmıştı... Ama bir süre sonra para bitmeye başladı. Kocamın köyüne giderek derme çatmada olsa oradaki evde oturup zengin evlerine hizmetçilik yaparak geçi-

mimizi sağlamayı düşündüm. Ablam çocuğumu çok sevmişti. Ben çalışırken bakar düşüncesiyle onu da yanıma alarak, yaşlı atı saman arabasına bağladım günler süren yolculuktan sonra kocamın köyüne geldim. Evimiz sahiplenilmişti, geri almak için aşiretin başı olan Calut'un yanına çıktım. Çıkmaz olaydım, dul olduğumu duyar duymaz tavrı değişti. Kendi ayaklarımla kapana kısılmıştım. Odaya izinsiz giren kendi öz çocuğunu, tekmeyle dışarı atınca çocuğum olduğunu söylemeye korktum. Eve gerek olmadığını kendi evinde daha rahat edip erkeklerin askıntı olmasından kurtulacağımı söyledi. Ben ablamla oturacağım evimden başka bir şey istemiyorum dediğim anda ilk tokadı yedim. O ne derse olurmuş kadın konuşmazmış. Geldiğime geleceğime pişman olmuştum ama iş işten geçmişti."

Kadının üzüntüsü çok belliydi. "Lütfen devam edin. Kardeşim..."

"Beni resmen kapatması yaptı, iki gün sonra bahçeye çıkabildim. Ablam oğlumla beraber duvarın kıyısında oturuyordu. Git, bebeği de al buradan git, dedim. Nereye gideceğini sordu, bilmiyorum dedim. Çantamdaki para bir süre daha geçinmelerine yeterdi, o anda Calut geldi beni ablamla konuşurken gördü kim olduklarını sorunca ablamla çocuğu dedim. Ablama alıcı gözle bakınca korktum benim başıma gelenler onunda başına gelecekti. "Abla kardeş fena olmaz" diyerek güldü, ablamı içeri davet etti. Yamuk yürümesini görünce bir anda ilgisi söndü. Ablamın özellikle iki büklüm yürüdüğüne sakatlığını abarttığına çok sevinmiştim. Calut, "Hizmetçilik yapsın, çocuğu ileride işimize yarar dedi."

"Kardeşimin adı ne?"

"Yarın oğlumu gördükten sonra hikâyemin devamını dinleyecek, cevabını alacaksın"

"Bunu bana yapamazsınız, bu yaptığınız adil değil..."

"Hayat adil değil, çektiklerimi dinledin. Kimse bana acımadı yarın görüşme yapılmayabilir, bu yüzden bekleyeceksin."

"Sizi zorlayabilirim."

"Hiç denemeni tavsiye etmem, çok fazla eziyet gördüm. Hiç-

bir acı beni söylemeye zorlayamaz." Başındaki örtüyü geriye çekti; sağ şakağından boynuna kadar uzanan ince çizgi, bıçak veya başka bir kesici aletle yapılmıştı, çektiği acıyı tahmin edemiyordum. Baba oğul tam bir vahşiydi. Örtüyü yarasının üzerine çekti. Gözlerinin ifadesi, ne yaparsan yap umurumda mı, der gibiydi... Arabadan indi evine girip kapısını kapadı.

Anlatılanlardan, çekmiş olduğu acıdan, tüylerim ürpermişti. Kadının yaşadıklarından başka hiçbir şey öğrenememiştim. Kardeşimin ismini, hapisteki adamın o olup olmadığı hâlâ muammaydı.

Borkan geriye dönüp bana baktı elini uzattı, tuttum. Onu hissetmek iyi gelmişti. "Yarın öğreneceksin, beklemek seni üzmemeli."

"Beklemek azap veriyor, kadının hiç kimseye hatta Kral'ın sözüne bile güveni kalmamış"

***

Burada durmamızın anlamı yoktu, körfezi gören lokantaların birine giderek oturduk. Canım hiçbir şey yemek istemiyordu. Polat değişik gördüğü ne kadar yemek varsa ısmarladı, sanki açlıktan gözü dönmüş gibi davranıyordu.

"Dikkatli ol, tüm yiyecekler fazla yağlı ve baharatlı."

"Bayılırım."

"Tuvaleti sıkça ziyaret etmeye başladığında bu sözünü hatırlatırım."

"Şu edepsiz karına terbiye ver Borkan. Yemek masasında söylenecek sözler mi bunlar?"

Borkan kahkahayla güldü, "Alışık değilsen söyledikleri doğru, yağlı ve baharatlı yemekleri seviyorsan çok zevk alacaksın."

"Midem iyidir, taşı yesem öğütür."

"İlk yemek geliyor, elle yersen çok daha lezzetli olur."

"Iykkk elle mi? Hem de böyle bir yerde..." dedim, Borkan garsona işaret etti, hemen ibriklerle su geldi. Eller yıkandı kocaman tepsinin içinde, pilav üzerinde gelen etin henüz dumanları

tütüyordu. Borkan'la Polat elleriyle yemeye başladılar. Çevreme bakındım bir sürü müşteri gayet kibar bir şekilde çatal bıçak kullanarak yemeklerini yiyorlardı. Sadece iki masa ilerimizde oturan ailenin elle yediğini gördüm.

Ucundan azıcık pilav aldım eti almaya cesaret edemiyordum. Çatalla yemeye çalışırken Polat çok eğleniyor gibiydi. "Nefis, bak Simay gıcıklık yapma elinle ye çok zevkli oluyor."

"Ama ya..."

"Ne aması? Atalarımızın zamanında çatal bıçak mı vardı? Eti geçirirlerdi sopaya ateşin üzerinde çevirerek pişirirler, elleriyle koparark yerlerdi."

"He o zaman ava çıkalım yediğimiz hayvanların postlarını giyelim. Devir çoktan değişti."

"Arada bir eskiye dönmek iyidir." dedi tekrar yemeğine döndü. Of ya ben yiyeceğimi didiklerken onlar keyif alıyordu. Tabağımı ittim Borkan'a yaklaştım, pilavı etle birlikte parmak uçlarımla sıkıştırdım ağzıma götürürken yağları süzülüyordu. Görmeyecektim, ağzıma attım çiğnedim evet böylesi daha zevkliydi. Bir kez daha elimi uzattığımda Borkan alayla gülümsedi. "Nasıl böyle bir hataya düştün?"

"Sürüden ayrılanı kurt kaparmış, size uyayım dedim."

Yemek sinisinin dibi göründüğünde, parmaklarımdaki yağı yalamakla meşguldüm. Polat "İğrençsin Simay," diyerek, ellerini yeniden getirilen sıcak sularla yıkadı.

"Ne yapsam yaranamıyorum..." deyip, parmağımı ağzıma soktum, aniden üst baldırım sıkıldı. Borkan'ın yüzüne baktım gözleriyle elimi işaret etti. Şimdi ne demek istiyordu bu, baldırımı yine sıktı tekrar işaret etti ve ben nihayet anladım yüzümün kızardığına emindim hemen ellerimi yıkamaya başladım. Polat kıs kıs gülüyordu... "Çok fesatsınız çok, erkek milleti değil misiniz aklınız başka bir şeye çalışmıyor."

"Bu da bizim en zayıf olduğumuz yönümüz" diyen Polat'ı Borkan başını sallayarak onayladı... Tatlılar geldi, erkekler karşılıklı sohbet ederlerken, lavaboya diye kalktım. Kabinlerden birine

girdim, bağırsaklarım hareketlenmişti, biliyordum yağlı baharatlı yiyecekler beni mahvediyordu. Uyum sağlayacağım diye düştüğüm durum anca bu olurdu.

***

"Anne karışmasan olmaz mı?"

"Terbiyesizler geldiklerini haber bile etmediler, enişteme söyleyince kuduracak."

"Eline ne geçecek ha ne geçecek?"

Ben bu sesleri tanıyordum. Henna ve annesi cadaloz Edviye, Borkan'ın teyzesiyle kızı...

"Aptallık ettin, her zaman aptalsın zaten. Senin gibi bir kızım olduğu için utanıyorum Henna."

"Ne yapsam sana yaranamadım."

"Beceriksizin tekisin de ondan. Vahabilere gelin olda gör gününü adam üçüncü eşi olarak seni istiyor."

"Ölürümde o adama gitmem."

"Borkan'ı kaçırdın, baban teklifi değerlendiriyor. Her an kararını bildirebilir, tuvalete mi gireceksin ne yapacaksan yap hemen masaya dön."

Kadın çıkmış olmalıydı. Henna ağlıyordu, hıçkırık sesleri fazlalaştı, daha ne kadar tuvalette kalabilirdim. Sifonu çektim dışarı çıktım, Henna köşedeki koltuğa oturmuş, elleriyle yüzünü kapatmıştı. Sesli ağlamasını elleriyle engellemeye çalışıyordu. Kaçmam için bana yardım ettiği an gözlerimin önüne geldi. "Ağlama Henna" dedim, birden başını kaldırdı. "Sen, sen duydun mu?"

"Her sözü duydum, üzülme seni zorla evlendiremezler."

"Evlendirirler, babam kararını verdiği anda seçim şansım yok."

"Borkan'a anlat belki bir çözüm yolu vardır."

"Sen nasıl benimle konuşabiliyorsun? Beni Borkan'la..."

"Her şeyi biliyorum. Ailesi ona da ısrar etmiş..."

"İnan çok utandım. İnsan değilmişim benim karar hakkım yokmuş gibi konuşuluyor, karar veriliyor."

"Ülkende bu tür baskılar fazla olsa da dünyanın dört bir yanında kadınlara aynı baskıyı yapan aileler var."

"Sen nasıl bu kadar oz güvene sahipsin?"

"Ülkem çok daha açık düşüncelidir, bizlerde de bu tur baskılar oluyor, olmuyor desem yalan söylerim ama buralar gibi çok degil."

"Senin gibi olmak için rahat bir ülkede yaşamak için neler vermezdim..." diyerek yüzünü yıkadı, öyle üzgün duruyordu ki yaşadığı, yaşamak zorunda bırakılacağı hayatı için yüreğim sızladı. Lavabodan birlikte çıktık lokanta girişinde hemen benden ayrıldı ağzının içinde geveledeği, hoşça kal, sözünü çok zor duymuştum. Peşinden baktım, Edviye beni görmüştü, kızına bir şeyler söyledi kolundan çekerek sandalyeye oturttu.

"Neyin var senin?" diyen Borkan'a doğruyu söylemek en güzeliydi, durumu anlattım "Yapabileceğin bir şeyler yok mu?"

"Maalesef, karışmaya kalksam babası yapmadığını bırakmaz. Ailesi özellikle babası ne derse o olur."

"Tabi ki aileler evlilik konusunda çocuklarına öğüt verecek ters bir yön görürse uyaracak. Ama istemediği evlilikleri yapmaları için zorlamak, mecbur bırakmak bana çok kötü geliyor."

"Ne olmuş? Konuştuklarınızdan hiçbir şey anlamıyorum."

Polat'a durumu anlatırken, cırlak bir ses kulağımızın dibinde bitiverdi. "Babana geldiğini bildirdim." diyen cadaloz Edviye, dayanamamış zehrini kusmak için masamıza kadar gelmişti. Henna ellerini önünde kavuşturmuş annesinin arkasında gözleri yerde öylece duruyordu.

"Zahmet etmeseydin teyze, gerek duysaydım ben bildirirdim."

"Senin yaptığın, aileni bir kadına değişmek... Onları ne kadar küçük düşürdüğünün farkında mısın? Baban üzüntüsünden hasta oldu."

"Lütfen abartma, benim hayatıma da karışma."

Kadın bana selam vermeyi bile gereksiz görmüştü, ben de umursamadım. "Canım tatlını yemedin." diyerek Borkan'a bakarak konuştum, onu yok saymak hoş oluyordu.

"Ne kadar saygısız bir kadınla evlendin hak gör, pişman olacaksın."

Önümdeki tabağı elime aldım, Borkan'ın burnunun ucuna vurdum, gülmekle gülmemek arasında kalmış gibi dudaklarında tebessüm uçuştu. "Benim tatlımdan yemek ister misin?"

"Bu ne terbiyesizlik! Karına bir şey demeyecek misin? Beni selamlamadı."

"Borkan tatlıyı sen yemiyorsan ben yiyorum." Kadın görmezden gelindikçe, daha çok kızarıp moranıyordu.

Borkan, "Güle güle teyze" diyerek son noktayı koydu. Kadın söylenerek yanımızdan ayrıldı. "Sen çok fenasın Simay, Teyzemi bu kadar bozabilen tek kadın oldun."

"Kendimle ne kadar gurur duysam az, hak edene hak ettiği gibi davranmak hoşuma gidiyor. Saygı istiyorsa saygı gösterecek."

"Haklısın. Ne ben seni ezdiririm ne de sen kendini ezdirirsin. Hadi kalkalım artık."

Arabaya binmeden biraz yürüyüş yaptık, sahildeki kafeteryalardan birinde oturarak Kuveyt'in gece manzarasını seyrettik. Gerçekten çok güzel bir ülkeydi...

***

Polat'ı geç vakit oteline bıraktıktan sonra gezimize devam ettik, neredeyse gün ışımaya başlamıştı. O adamın, o caninin ikizim olmasını hazmedemiyordum. Borkan, ruh dünyamın çalkantısını anlamıştı. Soru sormuyor, yorum yapmıyor, anlayışı davranıyor, bana destek oluyor ve bu hali beni mutlu ediyordu. Körfez kıyısında ki bol ağaçlıklı bölgedeydik, birden elimden tutup kendine çekerek sıkıca sarıldı. "Ben yanındayım, her zaman yanında olacağım. Hiçbir zaman tek kalmayacaksın."

"Biliyorum, inan varlığın beni rahatlatıyor. Sadece başıma gelenlere inanamıyorum. Ablamın ruhunun kötülüğünden sonra, kardeşimin kötü biri olmasını öğrenmek beni çok mutsuz etti. Ben de..." dedim Borkan parmaklarını dudaklarımın üzerine

koydu, "Hayır bu tür düşünceleri aklına bile getirme. Ablamın nedenlerini biliyoruz, kardeşin ise yetiştirilme şartlarının kurbanı olmuş biri. Hem tam hikâyeyi öğrenmedik, kimin kim olduğu belli değil henüz."

"İstanbul'dan getirdiği bebeği, yani kardeşimi, ablasının himayesine bırakmış. Sonradan ne olmuş çocuğu kendi çocuğu olarak mı yetiştirmiş?"

"İşte bunların hepsini yarın öğreneceğiz, vakit geç oldu eve gitsek mi?"

Benim yüzümden hiç sesini çıkarmadan yanımda dolaşıp uykusuz kalmıştı. Arabaya binip eve döndük, ben su içmek için mutfağa girerken Borkan duşa yöneldi, yorgundum ama onun düşüncelerimi dağıtmasına ihtiyacım vardı. Bir süre duş kabininin camından yansıyan görüntüsünü seyrettim. Soyunup yanına girip arkasından sarıldım. "Seni kullanmaya geldim, düşüncelerimi dağıtmaya ihtiyacım var," diyerek yüzümü sırtına sürttüm...

Güldü, ellerimden tutup beni kendine daha çok yaklaştırdı. "Her an beni kullanabilirsin, sana sonsuza kadar izin veriyorum." diyerek kollarımın arasında döndü, başımı göğsüne yasladım. Kaçmak için her şeyi yaptığım bu adam benim kurtuluşum olmuştu.

***

Kısık seslerle konuşmaları duyuyordum, duyuyordum da gözlerimi açasım yoktu. Borkan'ın yattığı tarafa elimi uzattım, kalkmıştı. Yastığını alıp göğsüme bastırdım onun gibi kokuyordu, ince çarşafın altında gerindim çıplak vücudum yatağın şeklini almıştı. Sesler gittikçe yükseliyordu, çarşafa sarınıp ayağa kalktım kapıya yanaştım.

"O kadın gidecek!"

"O kadın diye hitap ettiğin kişi, benim karım, senin gelinin."

"Boşanması zor değil, ver eline biraz para, defet başından gitsin."

"Simay'la bir değil, iki kez evliyim bunu bir yana bırak karımdan ayrılmak istemiyorum."

"Benim emirlerimi çiğnemeye nasıl cüret edersin?"

"Çocuk değilim, genç değilim, senin emrin altında yaşamak istemiyorum. Bunu açıkça anla ve hiçbir şekilde hayatıma müdahale etme."

"Sen aptalsın, bana çekmediğin ne kadar belli aynı annene benziyorsun. Bir kadınla hayat geçer mi? İstediğin kadın parmağının bir hareketiyle önünde diz çöker. Hem de dünyanın tüm kadınları... Bir sürü çiçekten bal almak varken bir çiçeğe kendini adamak aptallıktan başka hiçbir şey değil."

"Senin düşüncene göre böyle olabilir. Benim düşünceme göre her çiçekten bal aldım bir çiçeğe kapıldım ve bu çiçek bana yetiyor. Sadece kendi zevkini düşünen sizler gibi olmak istemiyorum, kadınlarınızı kullanırken doğan çocuklarınızın neler çektiğini hiç görmüyorsunuz."

"Ne çektin ha, ne çektin? Yediğin önünde yemediğin ardındaydı."

"Sevgisizlik desem yeterli mi? Çocukları doğurtturur başınızdan atarsınız. Onca kadını, çocuğu birkaç kez görüp belki dokunur belki dokunmazsınız. Öylece büyür gideriz, şimdi evimden git baba, dediklerimi bir düşün. Karımla ömrüm yettiğince evli kalacağım yapacağın hiçbir şey beni etkilemeyecek."

"Pişman olacaksın!"

Borkan'ın babasının gidişini, sert adım sesleri ve kapının aynı şekilde sertçe kapanmasından anladım. Kapıyı iyice açtım. Borkan ellerini yumruk haline getirmiş, masaya dayamıştı. Geldiğimi hissetmiş gibi geri dönüp baktı... "Üzgünüm, seni uyandırdık."

"Hiç önemli değil, vakit oldukça geç olmuş."

"Duydun değil mi?"

"Duymadım, görmedim, bilmiyorum prensibini evliliğimiz süresince uygulamaya karar verdim. Evliliğimiz biz istedikçe sürecek başkaları istemiyor diye senden ayrılacak değilim."

"İşte benim karım." deyip örtünün ucundan tutup çekti. Bir anda ilk doğduğum andaki halimle kalakaldım önünde. Vücuduma öyle güzel bakıyordu ki kendimi dünyanın en güzel kadını

gibi hissediyordum. Onu sevdiğimi söylememin tam sırasıydı. "Borkan..." dediğim anda kapının zili çalmaya başladı...

"Kahretsin yine kim geldi?" diyerek kapıya yöneldi. Yerdeki çarşafı üzerime alıp hemen odaya gittim. Bu neydi ya adama ne zaman aşkımı itiraf edecek olsam mutlaka bir şey oluyordu. Duşa girerken Polat'ın sesini duydum. "Vakit geldi, sizden ses çıkmayınca ben geldim."

Haklıydı, kardeşimin kim olduğunu öğrenme vaktiydi...

***

Karnımızı doyurmak için vakit yoktu, yolda giderken sandviç ve meyve suyu aldık. Heyecandan midem yiyecekleri bile kabul etmiyordu. Birkaç ısırıktan sonra ekmeği sarıp tekrar torbasına koydum. Çok geçmeden yine dün geldiğimiz evin önündeydik, kapı açıldı araba dışarı çıktı, o önde biz arkada yol almaya başladık. Hapishanenin önüne geldik, bu sefer kadın içeri girmiş uzun süre dışarı çıkmamıştı. Beklemek azap veriyordu...

"Ben de mi içeri girseydim, ya kardeşim oysa?"

"Beklemek en güzeli olur, seni görünce ne tepki vereceğini bilemeyiz. Gerçek ortaya çıkınca görüşmek için izin alırız. Bir şey yemedin..."

"Canım istemiyor sanki midemde yumru var, taş gibi."

"Yesen iyi olur rengin uçtu."

Borkan'ın dediği doğruydu kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Yanımda duran yiyecek paketini açtım zaten bildiğimiz peynir ekmekti, karışık yemek istememiştim, bunu bile zor yutuyordum. Polat'ın "kadın çıkıyor" demesiyle rahat bir nefes aldım.

Kadın kendi arabasına doğru yürüdü, içinde bekleyen şoföre bir şeyler söyledi. Bize doğru geldi, hemen kapıyı açtım. "Hareket edebilirsiniz şoförüm bizi takip edecek, burada durmamızın gereği yok." dedi. Benden evvel Borkan, "Habinar hanım, sözünüze devam etmeden önce bilmeniz gerektiğini düşündüğüm çok önemli bir ayrıntı var." deyince Borkan'a baktım ne ayrıntısından bahsediyordu.

Kadın "Nedir?" diyerek cevap verdi...

"Aradığımız adamın ikizi bildiğiniz gibi eşim, anne ve babası yaşıyor. DNA testi her ne olursa olsun yapılacaktır, bu yüzden gerçekleri saptırmadan anlatmanızda fayda var."

Akıllı adamdı endişeden bu ayrıntıyı düşünmemiştim. "Dediğiniz aklıma gelmedi değil ama... Oğlum yirmi üç yaşında, diğer oğlum bildiğiniz gibi şu an yirmi beş yaşında. Hem Eban'a hamile olduğum dönemi ve doğumu çok kişi gördü."

Kadının sözlerinden sonra o kadar rahatlamıştım ki, geriye dönük olarak oturan Borkan'ın koltuğa yasladığı kolunu tuttum. "Lütfen hikâyenize devam edin, kardeşim kim?"

"Calut beni zorla evine aldı, kısa süre sonra eziyetleri başladı. Dayak ve işkence... Bir gün sırf suyu döktü diye ablamı tekme tokat dövdü, bu arada kucağında olan ufacık bebek de bu dayaklardan nasibini aldı. Cehennemde yansın başka sözüm yok. Eziyetler sıklaştı ben ne zaman onu reddedecek olsam, hemen gidip ablamı ve bebeği dövüyordu. Başka hiçbir çarem kalmamıştı ben kurtulamayacaktım. Ablama bebeği alarak gitmesini söyledim. Nereye gittiğini bilmek istemedim, dağ köyüne giderse Calut sırf bana eziyet olsun diye onları bulur getirirdi. Gitmeye hazır olmaları biraz zaman aldı, parasız yaşayamazlardı, tahmin edebileceğiniz gibi her fırsatta çaldım. Minik hırsızlıklardı kimse fark etmedi. Benim yüzümden ablamın, minik bebeğimin, eziyet çekmesine katlanamayacaktım. Dün gösterdiğim bıçak yarası gitmelerinin en büyük bahanesiydi. Benden sonra bebeği keseceğini söylüyor tüm sapkınlıklarını üzerimde deniyordu. Benim kaçmam imkânsızdı, her an takip ediliyordum evden dışarı çıkmama hatta camdan bakmama bile izin verilmiyordu. Ablam bir fırsatını bulup kaçtı, bir daha da onları görmedim. Bu andan sonra bulmak için elimden geleni yapacağım siz de bulursanız bana bildirin."

"Ablanızın ismi, kardeşimin ismi ne?"

"Ablamın ismi Hafza, bebeğe babamın ismini vermiştim Saman."

"Saman mı, bizim bildiğimiz saman mı?"

"Değil, bizdeki anlamı güzeldir; zenginlik, rahatlık demek. Benim söyleyeceklerim bu kadar, haber vermeyi lütfen unutmayın." dedi. Borkan arabayı durdurdu. Kadın inip kendi aracına bindi, yine el elde, baş başta kalakalmıştık.

Birden boğazımdan bir kahkaha çıktı, kendimi tutamıyordum. "Allah'ım Saman, samanlıkta iğne arar gibi saman arayacağız."

"Simay kendine gel."

"Kaderin böylesine yazıklar olsun, Saman nerede ha nerede?"

Polat da gülmeye başladı. "Bizim kız kafayı yedi, karının yanına geç, arabayı ben kullanırım."

Kısa süreli duraklamamızdan sonra Borkan yanımdaydı, hâlâ gülüyordum. "Bak duydun kardeşimin adı Saman'mış. Koskoca ülkede saman arayacağız." kahkahalarım gözyaşlarına dönüştü, kederimden mi sevincimden mi ağladığımı bilmiyordum. Kardeşim onlardan biri değildi, korktuğum başıma gelmemişti. Ama nasıl bulacaktım bu koca ülkede Saman'a nasıl ulaşacaktım. Polat'ın dediği gibi kafayı yemek üzereydim. Borkan uzun süre sırtımı sıvazladı gözyaşlarımın dinmesini bekledi. "Dört bir yana haber salarız, tüm imkânları zorlarız, eninde sonunda kardeşin bulunacak."

***

Bulamıyorduk, tüm ülkede Saman isimli ben yaşlarda ne kadar adam varsa araştırıyorduk. Bedensel özürlü annesi olan kaç kişi olabilirdi. Bilgi gelmiyordu... Yine üçümüz körfez kıyısındaki kafeteryalardan birinde oturuyorduk. Zaman geçtikçe umudumuz tükeniyordu.

"Belki saçma gelecek ama..."

"Ne kadar saçma olsa da söyle Polat, umudumu kaybetmeye başladım."

"Bedensel özürlü bir kadın, yanında olan az parayla küçücük bir bebekle ne kadar süre büyük şehirlerde barınabilir ki?"

"Zor."

"Bence dönüp dolaşıp yine..."

"Alıştığı bildiği yer olan köyüne dönmüş veya civar köylere yerleşmiştir." diyen Borkan Polat'ın sözünü tamamlamıştı.

"Allah'ım ikinizi de çok seviyorum, hadi gidelim."

"Hazırlıklı değiliz, belki bulamayız dolaşmamız gerekir hem hava kararıyor yola yarın sabah çıkmak daha uygun olur."

Borkan haklıydı. Polat "beni otele bırakın sabah alırsınız" deyince ikimizde aynı anda itiraz ettik. Sabah çok erken çıkacağımızdan otelde kalmasına gerek yoktu iki katlı evde yeterince boş oda vardı. Kuveyt'te geçireceğimiz zaman çok değildi, Borkan'ın ısrar etmesiyle Polat'ın otel hesabını kapayıp eve geçtik.

Tam içeri girmiştik ki Borkan'ın telefonu çaldı, karşıdan söylenen sözler sonrası gittikçe yüzü asılmaya başladı. "Kim?" diye merakla sordum, telefonun üzerini kapatarak "Üvey annem Aişe" dedi...

"Ne istiyormuş?"

"Kadınlar arası gece düzenlemişler geldiğimiz duyulmuş, seninde gelmeni istiyorlar. Kraliçe de varmış."

"Çok az kalacağımı söyle."

"Ciddi misin sen?"

"Neden olmasın, madem davet edilmişim... Gelinleri olarak boy göstermem gayet hoş olur, hem Kraliçe'nin orada olması işime gelir, durumu anlatırım."

"Bak ben ısrar etmiyorum, sen bilirsin."

"Geleceğimi söyle." dedim odaya girdim yanımda getirdiğim tek elbiseyi giyme vakti gelmişti. Onların kıyafetleri gibi süslü değildi sade mavi bir elbise... Aceleyle hazırlandım ne kadar çabuk gidersem, işim olduğunu söyleyerek o kadar çabuk kalkardım. Borkan yanıma geldi. "Simay, gitmek zorunda değilsin."

"Biliyorum, arabanın anahtarlarını ver."

"Ben seni götürürüm, beklerim, sıkıldığın anda çıkarsın."

"Ya seni de çağırırlarsa?"

"Seni beklediğimi söylemezsen, o eve girmeme, babamla tekrardan görüşmeme neden olmaz."

"Polat yalnız kalacak."

Polat, "Siz beni merak etmeyin zaten yatıp uyuyacağım." diyerek odasına girdi. Hemen yola çıktık. Evlerinin önüne geldik. Borkan, tam inecekken elimden tuttu. "Gitmek zorunda değilsin, mutsuz olmanı istemiyorum."

"Mutsuz değilim, olmaya da niyetim yok. Beni sevdiğini biliyorum, bu bana yeter, ne yaparlarsa yapsınlar etkilenmeyeceğim." diyerek araçtan indim "Burada bekliyorum," diye yineledi.

Kapıyı açan hizmetkâr, beni kadın seslerinin geldiği salona yönlendirdi. Aişe ve arkadaşları çalgılar eşliğinde eğleniyorlardı. Burada kıyılan bilmediğim nikâhım aklıma geldi, sanki dejavu yaşıyor gibi oldum. Aişe eliyle beni yanına çağırdı. "Gelin hanım hoş geldin."

"Hoş buldum, davetinize çok mutlu oldum, ben de sizi ziyaret etmek istiyordum." Yalandan kim ölmüştü. Bir kraliçe edasıyla uzattığı elini öpmek zorunda kaldım. Gerçek Kraliçe geldiğimi görünce sevinen tek insandı. Gel, diye işaret etti. Hemen yanına gitmek için yürüdüm. Edviye önüme çıktı, "Gelmene şaşırdım."

"Neden şaşırdınız ki? Kocamın ailesinin evi, tabi ki geleceğim."

"Borkan gelmedi mi?"

"Hayır, ben taksiyle geldim. Borkan evde, yorgun olduğunu yatacağını söyledi."

"Aileyi parçalıyorsun."

"Benim hiçbir şey yapmama gerek olmadan siz kendi ailenizi kendiniz parçalıyorsunuz. Suçu bende değil kendinizde arayın." daha fazla bu kadınla konuşamayacaktım. Kraliçe'nin yanına gidip oturdum. Kadınların çaldığı enstrümanlar, sesler, bir süre sonra beni iyice rahatsız etmeye başlamıştı. Kendi ülkemde bile bu tür toplantılara çok nadir olarak katılırken, bunların çalgılı çengili toplantıları beynimi oyuyordu. "Yorgun görünüyorsun Simay."

"Yorgunum efendim, sabaha karşı uyudum, sonra da..." diyerek sözüme devam edip gün boyunca olanları anlattım. Kimseler

duymasın diye kısık sesle konuşuyordum. "İşte olaylar böyle, sabah çok erken yola çıkacağız."

"İnşallah bulursunuz, ben de kalkıyorum."

"Benim için eğlencenizi bölmeyin."

"Katılsan bir dert, katılmasan bir dert oluyor. Ayda üç dört kez bu tür eğlenceler düzenlenir." diyerek ayağa kalktı, "Hanımlar siz devam edin, Simay taksiye gerek yok seni biz bırakırız."

Birçok ağızdan vakit oldukça geç oldu sözü çıktı. Hep birlikte dağılmaya karar verdiler, şimdi ben ne edecektim. Borkan'ın evde olduğunu söylemiştim, hemen Borkan'a mesaj atıp eve gitmesini kraliçenin bırakacağını yazdım.

Arabalar birbiri peşi sıra hareket ettiler. Evin önüne geldiğimizde, sanki eğlence bizim evin önüne taşınmış gibiydi. Araçların birçoğu buradaydı. Kraliçe, "Ne oluyor burada" diyerek aşağı inerken, ben çoktan öbür kapıdan çıkmıştım. Edviye kapımızı yumrukluyordu, kolundan tutup çektim. "Ne oluyor? Bu ne terbiyesizlik?"

"Terbiyesizliği yapan Borkan, kızımı mahvetti, dostlar arkadaşlarım düştüğüm duruma bakın. Rezil olduk."

Inanamıyordum kadın tam bir tiyatrocuydu kesin bu performansıyla ödül alırdı. Kraliçe yanıma geldi. "Ne oluyor?"

"Ben de bunu merak ediyorum efendim."

"Başka yolu yok, namusumuzu temizleyecek kızımla evlenecek"

"Kim?"

"Tabi ki kocan olacak Borkan, bundan sonra kızımın da kocası olacak." diyerek tekrar kapıyı yumruklamaya başladı birden kapı açıldı. Polat yarı beline kadar çıplak olarak önümüzdeydi tüm kadınlar çığlık atarak gözlerini kapadılar. Polat ne olduğunu şaşırmış araba farının ışığına yakalanan tavşan gibi dona kalmıştı. Yanındaki Henna utangaç gözlerle bize bakıyordu. Yok, utangaç gözlerle değil resmen gözlerinin içi gülüyordu bu kızın.

Edviye, "Bu adam kim" diye çığlık attı, Borkan'ın gelişiyle ortam tam bir curcunaya döndü. Edviye kapının önünde fenalaşıp

yere yığıldı. Duyan geliyordu. Olaya erkeklerde dâhil olmaya başlamışlardı. Ufak tefek bir adamın, Polat'ın üzerine saldırdığını gördüm tabi iki saniye sonra yerde kıpırtısız yatıyordu. Polat dizini adamın beline dayamıştı, şaşkınlığı devam ediyordu.

Kraliçe eve girdi. "Şu adamın üzerini örtecek bir şeyler verin" dedi. Polat ayağa fırladı "Bu ne ya, kapı yumruklanır, elin adamı üzerime saldırır. Bu kız nereden çıktı?"

Kraliçe, Henna'ya baktı "Adam sana dokundu mu?"

Polat konuşulanlardan hiçbir şey anlamadığından yanına gittim, canım arkadaşım neredeyse kendini kaybetmek üzereydi. "Ne oluyor Simay, bunlar ne diyor?"

Edviye kızının yanına gelip kolunu tuttu, "Dokunmadı de, öldüreceğim seni, dokunmadı de."

Henna, annesine düşmanına bakar gibi baktı."Her yerime dokundu Kraliçe'm, dokunulmadık hiçbir yerim kalmadı."

Bağırarak söylediği sözleri tüm insanlar duymuştu... Tercüme ettiğim anda Polat öfkeyle Henna'nın üzerine yürüdü. "Yalan söylüyorsun, sana dokunmadım. Seni görmedim bile"

"Dokundun, yalan değil" diyen Henna ağlamaya başlamıştı. Edviye, "Kızım yalan söylüyor, adam dokunmamış" diye bağırdı, yanımızda olan kadınların kınama bakışları, sözleri, inanmadıklarının belirtisiydi.

Borkan Edviye'nin yanına gitti. "Sen ne iğrenç insanmışsın, defalarca Henna'yı bana karı yapmak için teklif getirdin. Kızını eş olarak değil, kardeş gibi gördüğümü elli kez söyledim, anlamadın. Hâlâ numara çevirmeye çalışıyorsun." dedi. Eliyle kapılarda bekleyen, dedikodu eden kadınları gösterdi. "Yaptığını beğendin mi? Kızını nasıl bir durumun içine soktun farkında mısın?"

Yerde yatan adam ayağa kalktı, Edviye'nin yanına gelip elinin tersiyle bir tokat attı. "Hep bu rezillikler senin başının altından çıkıyor. Kızımızı da ailemizi de rezil ettin insan içine çıkacak hal bırakmadın. Bunu anca ya nikâh ya da kan temizler." dedi... Korkuyla Polat'ın yüzüne baktım, tercüme ettiğim anda "Siktirin gidin başımdan..." diye bağırdı. Öfkesinden yerinde duramıyor

geniş adımlarla salonun içinde dolanıyordu. Henna'nın yanına gitti. "Çabuk doğruyu söyle, yoksa boynunu kırarım."

"Lütfen bana yardım et." Henna'nın İngilizce konuşması fısıltı hallndeydi. Polat, "Seni tanımıyorum, yaptığınız oyuna alet edilemem. Doğruyu söyle defolup git." deyince, Kraliçe bağırdı, "Hepiniz evden dışarı çıkın kalabalık istemiyorum."

Henna'nın babası hâlâ, "Bu işi kan temizler" diyordu... Her kafadan bir ses çıkıyor, bazı erkekler Polat'a ulaşmaya çalışıyorlardı. Borkan önlerine geçti öyle çabuk konuşuyordu ki ne söylediğin takip edemiyordum. Adamlardan biri kolunu yukarı kaldırdı avucunun içinde taş olduğunu gördüm, Borkan diye bağırdım, adamın kolundan tuttuğu gibi yere devirdi. Nasıl toplandıklarını anlayamadığım bir sürü adam; zina yapan cezasını bulacak taşlayalım, asalım gibi sözlerle bağırıyor toplanan insanları galeyana getirmeye çalışıyorlardı. Olay iyice çirkinleşmeye başlamıştı. Kraliçenin adamları bağıranlara engel olmaya çalıştılar, en sonunda birisi akıl etti silahını çıkardığı gibi havaya üç dört el ateş etti.

"Ben Kraliçenizim belli ki burada bir olaylar dönmüş, bu işi nasıl çözüme bağlayacağımızıdüşünmeli konuşmalıyız. Hemen çıkın..." dediği anda evin içine doluşmuş olan kadınlar, adamlar çil yavrusu gibi dağıldılar. Salonda ben, Borkan, Polat, Henna, Edviye ve kocası kalmıştı.

"Edviye ve Sadullah, ikinizle sonra konuşacağım. Borkan, rahat konuşulacak bir yer göster, Henna ve Polat ve siz ikiniz benimle gelin. Seni çağırmadım Edviye, kocanla birlikte bekle." dedi Henna'nın kolundan tutarak, Borkan'ın peşinden yürüdü. Hâlâ olanların şaşkınlığını yaşayan Polat'ı yürümesi için dürtükledim... Henna'nın babası "Öleceksiniz, ikinizi de öldüreceğim." diye bağırdı. "Ne diyor bu lavuk?" diyen Polat'ı sırtından ittim. Nihayet odaya girdik. Kraliçe eliyle oturmamızı işaret etti, Polat'ın oturması ne mümkündü deli danalar gibi dolaşıyordu. "Şimdi gerçeği söyle, sana dokunmadığımı söyle..." diyerek Henna'ya bağırdı.

Kraliçe, "Sakin ol Polat lütfen otur, bu işe çare bulmaya çalışıyorum görmüyor musun?"

"Görmek mi? Gece uykumdan kırılacakmış gibi yumruklanan kapının sesine fırladım, sonrasını siz de gördünüz. Bu kızı ilk kez lokantada bir anlığına gördüm, birde şimdi görüyorum. Parmağımın ucunu bile sürmedim ama yalan söylemeye devam ederse boynunu kırmak için iki elimi birden süreceğim."

"Henna sen ne diyorsun, biraz evvel fısıldadığın sözü duydum. Polat'a, yardım et, diyordun."

Henna ağlayarak Kraliçenin dizlerine kapandı "Lütfen efendim, annemin ısrarı sonucu buraya geldim. Borkan'ın evde olmadığını biliyordum, annem beni zorla buraya gönderirken bizim evin orada arabasının içinde otururken görmüştüm. Yedek anahtarla içeri girdim, niyetim Borkan'la Simay'ı bekleyip yardım istemekti. Kapı vurulmaya başlayınca, merdivenlerden koşarak inen adamı da görünce korktum. Kapıyı açtığı anda aklıma geleni söyleyiverdim, bu adam benim kurtuluşum olabilirdi. Üç eşli bir adama verecekler yoksa beni ne olur yardım edin."

"Olayın başından beri düzmece olduğu zaten ortada ama bu ülkenin bazı kuralları var, kadınlar için çok daha acımasız olan kurallar. Sizi birçok kişi gördü haberler herkese ulaşmıştır. Ailenin başı yerden kalkmayacak hale gelecek, ayıplanacaklar, dışlanacaklar ve siz ikiniz çok büyük cezalara çaptırılabilirsiniz."

Polat birden, "Yahu bunda benim suçum ne?"diye bağırdı...

"Suçun yok genç adam, ama bir sürü insan seni yarı çıplak Henna ile birlikte gördü. Dedikodular bire bin katılarak anlatılacak. Simay bu durumdan kurtulmak için ne önerirsin?"

"Sizin sözünüz yeterli gelmez mi?"

"Kraliçe de olsam bir yere kadar hükmüm geçer, Borkan Edviye'nin yaptıkları çok kötü ama bunda Henna'nın bir suçu günahı yok. Giderken onu da alıp götürseniz, dışarıdaki adamları duydunuz..."

"Olmaz kraliçem ailenin düşüncelerini siz de biliyorsunuz böylesi bir riske giremem."

"Bir teklifim var. Simay, kadınlarımızı kurtarmak için atacağım ilk adımda bana yardım et."

"Nasıl?"

"Arkadaşını ikna et. Polat, Henna ile evlensin."

"Asla!" diye bağıran Polat'ın sesinden ben bile korktum. "Sakin ol genç adam senin Kraliçe'n olmasam da bu ülkenin kraliçesiyim saygı göster. Ben ikinizin de canını kurtarmaya çalışıyorum, bizim kanunlar biraz değişik işler. Konu ne olursa olsun yabancılar haksız görülür. Bu yüzden dediklerime kulak ver, Henna'ya nikâh kıy giderken ülkene götür, bir süre sonra ayrılırsın, bu işten kimse zarar görmez. O andan sonra hayatını kurması için Borkan ve Simay, Henna'ya yardım ederler. Ne diyorsun?"

"Olmaz diyorum."

"Son kararın buysa elli kırbaç Henna'ya yetecektir, sonra babası öldürmezse çölde sürgüne gönderilir, sen asılabilirsin, asılmazsan zaten hayatının her hangi bir anında öldürülebilirsin."

"Bunu yapamazsınız, ben Türk ulusunun polisiyim."

"Böyle yüz kızartıcı bir suçla itham ediliyorsan, Türk polisi olman pek bir işe yaramaz."

Henna sessizleşmişti, duvarın dibinde bacaklarına sarılmış olarak oturuyordu. Birden ayağa kalktı. "Cezam neyse kabul ediyorum dilerim o kırbaç darbelerinde ölür bu hayattan kurtulurum."

Benim başıma gelenin daha değişik halini yaşar gibiydim. İlkinde ben kurbandım, şimdide en yakın arkadaşım kurban olmuştu. Bir daha asla arkadaşlarımla bu ülkeye gelmeyecektim, kim gelirse başına bir iş geliyordu.

"Efendim, kocam ve arkadaşımla yalnız konuşmam gerek izninizi istiyorum. Bu arada Henna yerinden kıpırdama." dedim. Kraliçe'nin iznini beklemeden iki adamın kollarından tutup karşı odaya soktum.

"Polat, düşmüş olduğun durumdan dolayı çok üzgünüm, Borkan'a yapılacak olan oyun senin başına patladı. Dediklerini gerçekten yaparlar, o kız değil elli kırbaca on kırbaca zor dayanır."

"Ne demek istiyorsun Simay?"

"Kızı el birliğiyle kurtarmayı teklif ediyorum, yaşlı bir adamla evlenmemek uğruna ölümü bile göze alan kızcağıza hiç mi acımıyorsun?"

"Ne yapmamı istiyorsun? Kızı tanımıyorum, kimdir nedir bilmiyorum. Evlilik ciddi iştir ve ben evlenmeyi hiç düşünmedim, hele tanımadığım bir kadınla, konuştuğumuz dil bile aynı değil yahu..."

Borkan, Polat'ın yanına gitti. "İkinizde İngilizce biliyorsunuz, hem Henna çok iyi olmasa da Türkçe konuşabiliyor. Hem evlen evli kal diyen yok. Gerçekten iyi kızdır, kısa süre evli kalıp sonra boşanırsanız, biz Henna'yı o zamana kadar kendi ayakları üzerinde durması için destekleriz."

"Evlen, sonra boşanmak için bekle zor iş bunlar."

"Benim ülkemin şartlarıyla evlenirseniz zor değil."

Borkan'a destek olmalıydım, Henna'nın başına gelebilecek olaylar hatta Polat'ın cezalandırılmasından korkuyordum. "Hadi Polat, bekârsın bir takıntın yok, genç bir kızın hayatı senin avuçlarında. Olan oldu, madem kurtuluş yok en iyi şekilde bu oyunu sonlandıralım."

Polat,"O kız, Henna mı nedir, reşit mi?" diyerek koltuğa oturdu. Arkadaşımı tanıyordum yufka yüreklinin tekiydi.

Borkan omuzlarını silkti. "Bildiğim kadarıyla on sekiz on dokuz yaşlarında olmalı, belki daha büyüktür hiç ilgilenmedim."

"Çok küçükmüş, ben ondan çok büyüğüm."

"Of Polat sanırsın üç otuzundasın, daha yeni yirmi yedi oldun. Hem eş diye değil, korumak için evleneceksin. Hadi bir iyilik yap bu kızcağızı kurtaralım, ilk kaçmaya çalıştığımda o da benimle kaçmaya çalışıyordu. Kendine bir şey yapar diye inan üzülüyorum. Ya kızı dedikleri gibi kırbaçlarlarsa, ne kadar narin, dayanamaz. Ya sana olabilecekleri düşünmek bile istemiyorum. Gerçi, bana ne diye düşünürsen, ne yapar eder seni bu ülkeden kaçırırız."

Polat ayağa kalktı bir süre pencereden karanlığın içine baktı.

Geri döndü, ellerini cebine soktu yumruk yaptı." Gidelim."

Tekrar kraliçe ve Henna'nın olduğu odaya girdik. Pozisyonları hiç bozulmamıştı Henna aynı şekilde oturuyordu. Polat "Ayağa kalk Henna" dedi, İngilizce konuşuyordu.

"Borkan ve Simay sana destek olacaklarını söylediler. Beni. kendini kurtarmak için ateşe atmandan hiç hoşlanmadığımı bilmeni isterim. Zengin değilim ailenin yanındaki gibi yaşamanın imkânı yok. Ve kraliçenizin yanında söylüyorum, buradan gidince, hoşanma süreniz ne kadarsa dolar dolmaz, sesini çıkarmadan henden ayrılacaksın. Aileni gördüm, tavırları ve yaptıkları hiç hoşuma gitmedi. Bu tür acımasız ve dalavereci bir aileyle aynı havayı solumayı reddediyorum. Ne olacaksa ne yapılması gerekiyorsa şimdi yapılsın, ailen geldiği gibi gitsin onları görmek istemiyorum. Ya kabul edersin ya da kaderine boyun eğersin."

Henna'nın"Kabul ediyorum." demesini zar zor duyduk.

"Duymadım daha yüksek sesle tekrar et, Kraliçeniz sözlerini iyi duymalı."

"Ne dersen kabul ediyorum."

Henna söylediklerini daha yüksek sesle tekrar edince, Polat Kraliçe'ye baktı. "Şimdi sıra sizde, dediklerimi duydunuz o adam ve kadınla karşılaşmak istemiyorum." diyerek odadan sert adımlarla çıktı. Odasına gittiğini çarpan kapının sesinden anladım. Arkadaşım çok haklıydı...

Borkan yanımdan ayrılıp dışarı çıktı, bir süre sonra sesler yine yükselmiş kavga eder pozisyona gelmişti. Edviye ayılıp bayılıyor birkaç kadın onu kendine getirmeye çalışıyordu. Henna'nın babası Sadullah, ellerini arkasına bağlamış dolaşıp duruyordu. Kimse gitmemiş hatta daha da kalabalık olmuştu.

"O aşüfteyi sürüngüreceğim, doğduğuna pişman edeceğim, o herifi, ırz düşmanını meydanda asacağım."

Borkan adamın sözlerini duyunca, "Kızınız sizin yüzünüzden bu halde, yeter artık kendinize gelin. Üç eşli adamla kendinden çok büyük biriyle evlendirmek ne demek?" diye bağırdı.

"Onun iyiliği için..."

"İyilik mi? Yaptığınız iyilik mi oluyor?"

"Sen bana terbiyesizlik edemezsin, yurt dışında okudun diye onların adetlerine kapılmışsın. Buraların kanunu bu..."

"Hiç değil, biz gençlere bu tür evlilikleri zorla dayatıyorsunuz. Çünkü alıştığınız gördüğünüz olaylar size doğru geliyor. Kendinize gelin çok eşliliğin kadınlara verdiği üzüntüleri düşünün ya çocukların çektikleri. Yeni nesil sizler gibi olmak istemiyor bırakın eski adetleri artık..."

"Sen ne anlarsın, damarlarında gâvur kanı dolaşıyor, has Arap bile değilsin. Adetlerimizden vazgeçmek bizi yabancılar gibi yapar."

"Allah'ım niye yapsın, iyi yönlerini alır kötü yönlerini almazsın bundan kolay ne var. Allah hepimize beyin vermiş düşünme gücü vermiş. Ben onlar gibi olalım demiyorum ama bazı adetlerin artık değişmesi gerek. Kendi öz kızının fikrini sormadan evlendirmeye çalışıyorsun. Bu kız senin kızın, senin yavrun nasıl böyle acımasızca düşünebilirsin."

"Sen bana, aileme karışamazsın, ikisinin de cezalarını kendi ellerimle vereceğim."

Adam Borkan'ın sözlerinin birine bile kulak vermemişti. "Orada durun bakalım bayım, orta çağda yaşamıyoruz. Arkadaşım evlenmeyi kabul etti."

"Tabi edecek eli mecbur."

"Neden biliyor musun? Sadece kızına acıdığı için, evlenmeyi kabul etmeyebilirdi."

Adam beni öldürecekmiş gibi bakıyordu, bir parmağını yüzüme doğru kaldırdı. "Sıkıysa etmesin. Hem sen karışma kadın kısmı konuşmaz."

Borkan "Benim karım konuşur, o parmağını da indir. İnan benim kırmama gerek kalmadan karım kırıverir ..." deyince adamın kara teni daha da karardı. "Kim oluyorsunuz siz kim? Benim kızımı mahvetti o ırz düşmanı herif, ben de onu mahvedeceğim. Hiç kimse elimden kurtaramayacak."

"Biz Türk polisiyiz yani devlet görevlileriyiz, şu veya bu şekilde devletimiz bize sahip çıkar."

"Aman Allah'ım polismiş adam polismiş yandı kızım hayatı mahvoldu." Edviye bağırarak ağlamaya başladı bir taraftan da dizlerini dövüyordu. Seviyesiz kadın dizlerine vuracağına kafasına vurmalıydı belki akıllanırdı.

Borkan,"Eh kızınızın hayatını mahvetmeye çalışan sizsiniz Edviye Hanım, karı koca bunda çok başarılı oldunuz. Tebrikler. Sadece aylıkla geçinen, gecesi gündüzü olmayan polis damadınız oldu. Bunu bir tarafa bırakın, damadınız sizlerin yüzünü görmek istemiyor. Şahitlerinizi seçin ve evimden gidin."dedi, sesi buz gibiydi...

"Kızımı, kızımı görmek istiyorum."

"Ne yazık ki kızınız ve müstakbel kocası sizi görmek istemiyor. Şimdi rahat edin, kızınız yok artık." Kadına, acımanın a'sını bile hissetmiyordum, dalavere çevirerek kendi kazdığı kuyuya kendi düşmüştü.

Kadın içeri girmeye çalıştıkça ben geri çıkardım, Kraliçe emir vererek onları dışarıda tuttu, nikâh kıyacak imam geldi. İlk önce şahitlerin ismini sordu Borkan kendi ismini söyledi, bir erkek daha olması gerekir dedi yok dediğimizde kendini yazdı. Damat olacak Polat ismini zorla söyledi. Gelinin ağzını bıçak açmıyordu, Imam birkaç kez sorarak öğrendikten sonra elindeki kâğıda tüm isimleri not etti. Polat'a, ne kadar mehir vereceksiniz, deyince Polat'ın baktığı ilk kişi ben oldum. Bilmiyorum, gibilerden başımı salladım. "Nikâhta evlenme teklifine rıza gösteren kadına verilmesi gereken mal." diyerek Borkan açıklama yaptı. Polat'ın ağzından çıkan tek söz "Bir lira" oldu. İmam şaşkınlıkla "Bir lira nedir?" diye sorunca, ne diyeceğimi şaşırdım. Polat'a, sözleri birebir tercüme ettiğimden, tekrar imama baktı. "Bir lira, bir Türk lirası... O ve sizler ya kabul edersiniz ya da bu nikâh olmaz. Benim verebileceğim mehir bu."

Polat ne kadar terslik varsa onu yapıyordu, arkadaşımın sinirden boyun damarları şişmiş haldeydi. Kendini zor tuttuğunu biliyordum.

Kraliçe anlayışla Polat'a baktı. İmama, "Kabul edin lütfen, nikâh kıyılsın." dedi. İmam Henna'ya bu mehiri kabul edip etmediğini sordu. Cevabı belliydi, söylenen mehir miktarı kâğıda

yazıldı. Dualar edildi, her ikisine de üçer kere evlenme istekleri sorularak nikâh tamamlandı.

Kuveyt'e bekâr olarak gelen Polat, artık evli bir adamdı. Nikâh biter bitmez odasına girdi yine kapıyı büyük bir gürültüyle çarptı. Henna yine ağlıyordu, yanına gidip sarıldım. Evin içindekiler hemen gittiler, Kraliçede fazla durmadı kapıdan çıkarken Borkan'a sevgiyle bakıyordu. "Senin gibi düşünen insanlara ihtiyacımız var, buralardan çok uzak kalmayın."

"Merak etmeyin Kraliçe'm sık geleceğiz."

Henna'nın ailesi en önce gidenler arasındaydı, Kraliçe'yi uğurladık. Odalardan birini Henna'ya verdik. Kendi odamıza girer girmez ikimiz de yatağa resmen atladık. Soyunmaya bile gücümüz kalmamıştı.

***

Tabi bu kadar yorgunluğun üzerine sabah kalkmak çok zor olmuştu. Hemen duş alıp aşağı indik. Ortalık mis gibi çay ve tost kokuyordu. Mutfağa girdim, Henna masaya başını dayamış uyuyakalmıştı. Kahvaltıyı hazırladıktan sonra uyumuş olmalıydı. Hafifçe omzuna dokundum, hemen gözlerini açtı kan çanağı gibiydiler, ağladığı belliydi. O sırada kapı çaldı Borkan söylenerek açmaya gitti. İki adam bir sürü bavulu girişe bıraktılar Borkan'ın eline zarf tutuşturarak gittiler. Merakla yanına gittim, Henna'nın ailesi kızın kıyafetlerini göndermiş olmalıydı. Borkan eline tutuşturulan zarfı açtı. İçinde oldukça yüklü para vardı, mektuba baktım. Kraliçe, Henna'nın hiçbir şeyi olmadan ülkeden ayrılmasına kıyamadığı için gerekli olanları aldırarak uzunca süre yetecek para ile birlikte yollamıştı. "Şu ülkede gerçekten sevdiğim tek kişi var o da Kraliçeniz. Sonra Kralınız geliyor."

"Ya baban? Bulmaya gittiğimiz kardeşin?"

"Sırayla gidiyorum, ailemden olmayan kişi olarak şimdilik tek sevdiğim Kraliçe..." diyerek masaya oturup, tostları tabaklara pay ettim. Polat henüz kalkmamıştı, Henna da hızlıca bavullara göz gezdirerek, birini odasına götürdü. Geri geldiğinde duş almış

üzerini değiştirmişti, çayını koydum. İçinde tost olan tabağı önüne ittim. "Yiyemeyeceğim."

"Yersin, önünde çok zorlu günler var bu yüzden yemeli vücudunu sağlam tutmalısın, biraz değişik olsa da ben de bu aşamalardan geçtim."

"Polat çok kızgın olmalı."

"Sence haksız mı?"

Henna"Çok haklı, ailemden kurtulmak için başka bir yol bulamadım. Ona hiç yük olmayacağım, söz." derken içeri giren Polat, buzdolabına giderek su şişesini aldı, kocaman bir hardağa su doldurdu. Bir hamlede içip bardağı tezgâha bırakırken, "Sözünü tutsan iyi edersin," diyerek kıza bakmadan evden dışarı çıktı. Biz de masadan kalktık...

"Nereye gidiyorsunuz? Ben bu evde tek başıma ne yapacağım?"

Borkan, "Sen de bizimle gel." dedi, ses çıkarmadım. Belki konuşarak bir orta yol bulunurdu.

Henna ile ben arkaya oturur oturmaz hareket ettik. Henna, "Nereye gidiyoruz?" diye sordığu anda Polat radyoyu açtı. Kız neredeyse oturduğu yerde küçücük oldu...

"Polat az kıs radyoyu." diye bağırıp Henna'ya döndüm. "Kardeşimi bulmaya gidiyoruz."

Soru sormak ister gibi yüzüme bakıyor. Polat'ın şerrinden korktuğu için sesini çıkaramıyordu. Tüm hikâyeyi anlatmaya başladım, yol uzundu, bu sayede vakit geçiyordu.

Henna zor duyacağım şekilde, "Umarım buluruz." diye fısıldadı. Bir süre sonra uykuya daldı, ben de çok dayanamadım uyudum. Bir ara gözlerimi açtığımda direksiyona Polat geçmişti...

Uykusuzlar dörtlüsü olarak yola çıkmak aslında riskti. Bir an Polat'ın başının öne doğru düştüğünü gördüm, araba savrulmuştu. Omzuna dokundum "Arabayı durdur sürecek halin yok."

"Haklısın gözlerim kapanıyor" dedi... "Arkaya geç ben sürerim."

"Sen de uykusuzsun."

"Yola çıktığımızdan beri uyuyorum, sıra bende, hadi gel."

Polat aracı durdurdu, hâlâ uyuyan Henna'ya baktı. "Ben bu kızla ne yapacağım Simay?"

"İstemiyorsan hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Ona kızma, amacı sadece kurtulmak. Belki sen de, ben de, tabi bu erkekler için değişik olsa da kurtulmak isterdik."

"Sonra ayrıntılı olarak konuşalım, uyku gözümden akıyor." dedi. Henna'dan mümkün oldukça uzağa oturup, başını koltuğa yasladı. Direksiyona geçtim aracın kliması olmasa yol gidilecek gibi değildi. Ağaçlar bile serinlik vermiyordu... Uzun süre kullandım, bilmediğim yollarda gitmek beni yoruyordu. "Ne kadar güzelsin." fısıltısını duyduğumda gülümsedim, yan gözle Borkan'a baktım, o tapılası güzellikteki gözlerini açmış yarı uykulu şekilde bana bakıyordu.

"Ne demezsin, uykusuzluk ve rahatsız bir uyku sonrası güzelliğim en üst düzeye ulaşmıştır."

"Biraz dur, yüzümü yıkayıp haritaya bakayım, bir de bu yollarda kaybolmayalım." dedi. Zaten dünden hevesliydim. Hemen aracı durdurdum dışarı çıkarak belimi esnettim, yüzünü yıkaması için Borkan'ın eline su döktüm kendi yüzümü de yıkadım. Biraz olsun kendime gelmiştim...

Borkan elindeki haritayı inceliyordu. "İşte gideceğimiz köy. Çok fazla kalmamış, en fazla yarım saatlik yolumuz var."

"İnşallah buluruz, oradan oraya koşturup hayal kırıklığına uğramaktan gına geldi." Biraz olsun mola vermek iyi gelmişti. Çiçeği burnunda evlilere baktım, ikisi de uyuyordu. Benim zoraki evliliğim gerçek evliliğe dönüşmüştü, bunlarınki acaba nasıl olacaktı. İkisi için hayırlısı neyse o olmasını diledim. Polat için zordu, Henna için çok daha zordu. Hiç bilmediği bir ülkeye, kimsesiz bir yabancı olarak özgürlük uğruna alışmaya çalışacaktı. Destek olmak için elimden geleni yapacaktım, Borkan'ın da yapacağından emindim. Bizim oralarda Henna'nın güzelliğine kapılacak çok fazla adam olacaktı şüphesiz. Ani gelen özgürlüğün verdiği umursamazlıkla onun yanlış yollara sapmasına çok fazla üzülürdüm.

Direksiyona Borkan geçti, yanına oturdum, tekrar hareket etti... "Uyanın hadi, köye yaklaştık." dememle ikisi de uyandı...

"Biraz durun yüzümüzü yıkayalım."

Polat'ın isteğine uyduk, Henna hemen su şişesini aldı Polat'ın yanına geçti, "Ne yapıyorsun sen?"

"Yüzünü yıkaman için su dökecektim."

Polat "Senden yardım isteyen oldu mu?" deyince içim cız etti. "Yapma böyle Polat kızı niye tersliyorsun?" dedim, sesini çıkarmadı. Belki bana da kızgındı yardım için gelmiş başı benim yüzümden belaya girmişti. Henna'nın elinden şişeyi aldım, "Senden de yardım istemedim." diyerek beni de tersledi.

"Ya yeter ama olanlarda benim ne suçum var?"

"Hepiniz suçlusunuz veya değilsiniz ama kurban olan benim. Oyuna getirildiğime inanamıyorum."

"Alışırsın arkadaşım alışırsın."

"Simay, seni döverim. Dalga geçme."

"Orada dur bakalım. Arkadaşı olman karıma el sürebileceğin anlamına gelmiyor..."

"El süreceği mi kim söyledi?" demesiyle aynı anda kendimi Borkan'ın kollarında buldum, çelme takmıştı hain. Saldırı için toparlandım, Borkan kollarının çemberini daralttı. "Çocuk gibi didişmeyin."

"Kocana dua et, yoksa alırdım ayağımın altına."

"Ha ha tuzlayayım da kokma, kaç kez sırtının mindere geldiğini pes ettiğini unuttun galiba." dedim, Borkan'ın hızla nefesini tuttuğunu hissettim. "Sahi mi?" diye fısıldadı. Bir Polat'a bir kollarındaki bana baktı. "Gerçekten inanılmazsın Simay."

"Cadı o cadı, tam bir dövüş ustasıdır."

"Yandım desene, en ufak hatada ipimi çekecek."

"Hata yapmazsan korkmana gerek yok kocacığım." Göz ucuyla Henna'ya baktım, başı önünde kanadı kırık kuş gibi duruyordu. Borkan'ın kollarından çıkıp yanına giderken yüzünü yıkamaya çalışan Polat'a çelmesini iade ettim. O karısının kollarına değil, yere kapaklanmıştı.

"Ödeştik Polat Bey, sakın karşılık vereyim deme kötü yaparım bilirsin." dedim. Borkan Polat'ın yerdeki haline kahkahayla güle rek çamurlanmış ellerine, yüzüne, su dökmeye başladı. Henna da kıkırdar gibi olunca hoşuma gitti bu kız gülsün diye kocasını her an pataklayabilirdim. Omuzlarına sarıldım. "Hadi arabaya geçelim, biraz kendinden bahsedersin seni tanımak hoşuma gidecek."

Tekrar yola koyulmuştuk, köye yaklaştıkça içim heyecandan titriyordu. Vaktin çabuk geçmesi için en güzel yol konuşmaktı. "Hadi kendinden bahset Henna, nelerden hoşlanırsın, neler yaparsın?"

"Şu ana kadar hep ailem, özellikle annem, ne derse onu yaptım" dedi. Ön koltuktan Polat öfkeyle homurdandı. Henna susmuştu eline hafifçe vurdum, "Sen ona bakma devam et. Kraliçe'nin yolladığı para uzun süre yetmez, düşüncen ne?"

"Ben çizim yapmayı çok severim, özellikle gelinlik ve abiye kıyafetleri tasarlamak çizmek ve dikmek çok hoşuma gider. Bu yönde bir iş yapmak beni çok mutlu edecek."

"Daha önce çalıştın mı? Veya çizimlerin değerlendirildi mi?"

"İzin vermediler."

"Peki, bu konuda kurslara gittin mi?"

"Ne mümkün izin verilmedi, babamın karılarından biri çok güzel dikiş dikerdi ne öğrendiysem ondan öğrendim. Hatta arkadaşlarımın bir kaçının gelinliğini ben tasarladım."

"Vasıfsız biri değilsin çok sevindim."

"Çalışabilir miyim?" diyerek başıyla Polat'ı işaret etti, "İzin verir mi?" dedi. Polat yine homurdandı. "Sen ona bakma, ne istersen onu yapacaksın, artık ailenin baskısı altında değilsin."

"Ama koca ne derse o yapılır."

"O senin ülken için geçerli." dedim. Bu sefer, homurdanan Borkan oldu. "Tabi ki eşlerin karşılıklı rızası gerekir. Konuşarak halledilmeyecek hiçbir konu yoktur. Şartlar güzel olduktan sonra istiyorsan niye çalışmayasın. Hem zamanın geçer, hem de para kazanır evine katkıda bulunursun. Homurdanıp duran kişiler olmasa, hemen her söze karşı çıkmasalar lafın sonunu dinlese-

ler çok daha iyi olacak da... Ne yazık ki Allah onlara böyle bir özellik vermemiş ilk olarak homurdanıp bağırır çağırırlar ondan sonra dinlerler. Erkek milleti işte ne yapacaksın, çocuktan beterler idare etmekten başka bir çaremiz yok." dedim. İkisi de aynı anda homurdandı... Çok umurumdaydı sanki. Omuzlarımı silkince, Henna ağzını kapatarak kıkırdadı, parmağımla sus işareti yaptım. Başını salladı elini ağzından çektiğinde kocaman gülümsüyordu."Ben hayallerimi gerçekleştirmeyi çok istiyorum."

Çocuk gibi sevinçliydi, tekrar elini okşadım. "Merak etme gerçekleştireceksin." Kraliçenin dediği gibi bir kızı kurtaracaktık başlangıç için fena değildi. Kendi benliğine, isteklerine kavuşacaktı.

***

Nihayet köy evleri birer ikişer görünmeye başlamıştı, çöle gitmektense dağ köylerini tercih ederdim. Dağ köyleri dediysem de bildiğim dağ gibi değildi. Ağaçları bol tepelerin üstüne kurulmuş köylerdi. Çoğu yıkılmaya yüz tutmuş evleri görünce biraz hayal kırıklığına uğradım. Benim yaşımda hem de erkek olan birinin burada yapacak iş bulması zordu. Tahmin ettiğim gibi sağlam sayılan evlerin önünde yaşlı kadınlar ve adamlar oturuyordu. Birkaç tavuk keçi ortalarda gezinip eşeleniyorlardı. Bizim köylerimizin birçoğunda da olan kerpiç fırının önünde hamur yoğuran kadınların yanına gittim. Bizi görünce şaşırmışlardı. Fırının içinden gelen odun kokusu kızarmaya yüz tutmuş ekmekler, fırına girmek üzere hazırlanan mayalı hamur kokusundan mest olmuş haldeydim. Yaşlı kadın büyük leğenin üstündeki bezi açtı içimden, aman Allah'ım, dedim. Ekmekler nar gibi kızarmışlar, beni ye der gibi öylece duruyorlardı. Kadın birini alıp ikiye bölüp bana uzattı, diğer yarımı götürmem için biraz ileride duran Borkan'la Polat'ı işaret etti. Ah şimdi bu dumanları tüten ekmeğin içine tereyağı sürülecekti, olmadı peynir konacaktı. Başka bir dilek mi dileseydim ne, öbür kadın kocaman bir tasın içinde peynir uzattı. "Keçi peyniri kendimiz yaparız."

Ben böylesine lezzetli süt verip peynir yapımına neden olan

keçiyi yerdim. Ne düşünüyordum, ben keçiyi yersem nasıl süt verip peynir yapılacaktı. Yere, kadının yanına oturdum, Henna hemen arkamda yere oturdu...

Yaşlı kadın hem bize hem de Borkan ve Polat'a bakarak "Buralara pek gençler gelmez, turist misiniz?"

"Eh yarımız turist yarımız değil. Size bir sorum olacak cevap verirseniz beni dünyanın en mutlu insanı yapacaksınız."

Kadın merakla yüzüme baktı "Nedir?"

"Hafza isimli birini tanıyor musunuz?"

"Niye soruyorsunuz?"

Yaşlı kadının yüzü birden değişmişti, bana şüpheyle bakıyordu. "Kız kardeşinden haber getirdim" diyerek, gerçek soruyu sormaktan vazgeçtim. Borkan'la Polat yanımıza geldi... Borkan'ın gözlerine baktım belli ki onlarda bir şey öğrenememişlerdi. Bu köy ne saklıyordu...

"Bakın kötü bir niyetimiz yok."

"Nereden bileyim."

"Gerçekten yok, Habinar Hanım ablasını çok merak ediyor. Bu köyde yaşamış olduklarını biliyoruz."

"Evet, yaşadılar ama şimdi yoklar, seneler evvel köyü terk edip gittiler."

"Habinar'ın nerede olduğunu biliyoruz, başına neler geldiğinden de haberimiz var."

"Kötü adamın kapatması olmuş."

Kadının öfkeli sesi doğru yolda olduğumu söylüyordu."Kendi istememiş, hem o adam öldü sizin haberiniz yok mu?"

"Doğru mu söylüyorsunuz?"

Evet, işte bu, köylüler Calut korkusuna hiçbir şey bilmiyor gibi davranıyor bilgi vermeye yanaşmıyorlardı."Niye yalan söyleyeyim, telefonu olan biri kolayca öğrenebilir. Gazeteler günlerdir öldüğünü yazıyor."

"O adam çok kötüydü, Hafza kız kardeşiyle gitti, bir süre sonra Habinar'ın oğluyla geri geldi baba evine yerleşti. Bir gece adamlar köyü bastılar hepsi bebeğin nerede olduğunu soruyordu. Tabi söylemedik ama ters söz söyleyen köyümüzün liderini,

kemiklerini kırana kadar dövdüler. Bizden tek laf alamayınca çekilip gittiler, birkaç gün sonra yine geldiler bu zamanlı zamansız gelip gitmelerde mutlaka birinin canı yanıyordu. Hafza da çocuğu alarak köyü terk etti."

Sağımda solumda duvar olsa başımı vuracak hale gelmiştim, bir kez daha hayal kırıklığına katlanamayacaktım, Allah'ım yeter artık..."Lütfen ne olur geri döndüğünü ya da yerini bildiğinizi söyleyin."

"Atufet benim ekmeklere baktın mı? Misafirlerimiz kim?"

"Hafza seni arıyorlar, gözümüz aydın o kötü adam ölmüş..."

Yaşlı kadın ellerini gökyüzüne uzattı. "Allah belasını vermiş, dualarım kabul oldu." dedi. Olduğu yere oturdu, ağlıyordu. "Kız kardeşim nasıl o mu yolladı sizi?"

Sevincimden çıldırabilirdim. Borkan, ruh halimi hissetmiş gibi sırtımı okşadı, derin bir nefes aldım. "Sizi çok özlemiş kısa sürede yanınıza gelecek. Oğlu nasıl? Hani size teslim ettiği oğlu Saman,"

Kadın oturduğu gibi kalktı, "Gelin evime gidelim, bu sıcakta uzun yol geldiniz soğuk ayran içer serinlersiniz."

"Saman nasıl?"

"Nasıl olsun gözümün bebeği, maşallah aslan gibi."

"Nerede buralarda mı?"

"Genç adamın buralarda ne işi var... Dur kızım dur bu genç adamı gözüm bir yerlerden ısırıyor." derken Borkan'a bakıyordu. "Gözlüğümde yanımda yok, geçen gün kırıldı oğlum yaptırıp getirecekti." deyip hızla yürümeye başladı. Mecburen peşine düştük, bütün köy de peşimizdeydi. Bahçedeki tahta masanın üstü hemen donatıldı. Kupalar içinde ayran getirildi. Sabrım git gide tükeniyordu, ağızlarından cımbızla laf alıyordum "Hafza Hanım, Saman nerede?"

"Gençler buralarda durmaz giderler, ama biz çok önceden gittik. Canavarın adamları yerli yersiz gelmeyi kesmeyince köye daha fazla eziyet çektiremeyeceğimi anladım. Hem paramda bitmek üzereydi. Arada bir yaptığımız ekmekleri, peynirleri almaya gelen kamyonla şehre indim. Hizmetçilik yapmak için ev aradım.

Sakat olduğum için hiç kimse beni işe almak istemiyordu. Üstelik çocuğumda vardı. Birkaç ev değiştirdim, bu arada oğlum gün geçtikçe büyüyordu. Çok akıllıydı, okula gitmeden okumaya başladı, ilkokulu bitirdiği sene ben çok hastalandım, işe yaramayan hizmetçiyi kim tutardı. Öğretmenler oğlumu çok seviyorlardı, birkaç aileye durumumu anlatmışlar en sonunda bir aile oğlumu okutmaya razı oldu. Oğlum büyüdü yüksekokullarda okudu. Beni hep gururlandırdı."

"Şimdi nerede?"

"Anne ne kutluyoruz" diyen sese döndüm, gözlerime inanamıyordum...

"Nebi?" dedim, her an bayılabilirdim... Yaşlı kadın kıkırdadı "Kız kardeşim ille babamın adını koyacağım dedi. Ama bu hınzır çocuk çok yaramazdı tabi babamın adına sahip birinin bacaklarına vurmak beni rahatsız ediyordu hem o ismi fazla sevmezdim, ben de sevdiğim ismi koydum. İşte benim güzel oğlum Nebi."

Nebi de bizim kadar şaşkındı. "Sizin buralarda ne işiniz var?" derken boynuna atıldım. Kardeşim taş gibi kalakalmıştı. "Efendim eşinizi alın üzerimden."

"Sorun yok Nebi kısa süre üzerinde kalabilir"

"Ama nasıl olur efendim?"

"Karının heyecanı biraz dinsin, nedenini sana açıklayacak. Hatta birazcık sarıl da çabuk kendine gelsin."

"Efendim olmaz, hanımım kendinize gelin."

"Ben senin hanımın değilim, kardeşinim."

"Tabi ki efendimin eşine kardeş gözüyle bakarım."

Kollarımı boynundan çözdüm, hâlâ taş gibi duruyordu, güzel yüzünü ellerimin arasına aldım. Gözleri bana değil, şaşkınlıkla Borkan'a bakıyordu. "Nebi, ben senin öz kardeşinim, bana bak sen benim ikiz kardeşimsin. Benim ikizimsin, kardeşimsin."

Nebi inanamıyormuş gibi başını sallayıp duruyordu, "Nasıl olur imkânsız."

Borkan, " Simay'ın sözlerine inan. Günlerdir seni arıyoruz, burnumuzun ucundaymışsın bilemedik." deyince... Nebi ilk kez

bana baktı, sonra bakışlarını onu büyüten kadına çevirdi. "Doğru mu anne?"

"Bilmem ki oğul, ben de senin kadar şaşkınım. Kız kardeşim Habinar'ın oğlusun sanıyordum." Yaşlı kadın üzgündü. "Hele gelin bakalım oturun, anlatın kim kimdir."

Tüm köy halkı masanın çevresinde daire şeklinde yerlere oturdular, Nebi tam karşımdaydı, Borkan yanıma oturup beline sarıldı. Henna ile Polat ayakta duruyorlardı. Ellerimi Nebi'ye uzattım, çekinerek Borkan'a baktı, Borkan'ın hafifçe başını sallamasıyla nerdeyse parmak uçlarıma dokundu hâlâ çekiniyordu ellerini sıkıca tuttum.

"En başından başlıyorum, yirmi beş sene öncesinden. Aynı karnı paylaşmışız. Calut'u biliyorsun. Müneyke öldürülmemiz için emir vermiş. Calut uygulamaya koymuş. Ama başarılı olamamış öldürülmemiz için tutulan hemşire son anda vazgeçmiş. Ölmüş bir bebeği yerine koyarak ölümünü ilan etmiş."

"Müneyke kim? Annemin bahsettiği Habinar kim? Şimdi ben Türk müyüm, annem babam kim?"

"Yarı Türk, yarı Arap bir ailemiz var. Annemiz Türk, babamız Arap."

"Aklım karıştı" dedi, Hafza yanına geldi, "Annen sandığım kız kardeşim seni bana kendi bebeği olarak tanıttı. Bunların ne istediklerini bilmiyorum ama yalan söylüyor olabilirler."

Yaşlı kadına"Yalan söylemek için hiçbir nedenimiz yok" diyerek cevap verdim. İnanmış gibi durmuyordu.

"Oğlum iyi yerde çalışıyor belki parasına göz diktiniz."

Yaşlı kadının aklı bir değişik işliyordu. "Anne yanında çalıştığım kişi şu an tam karşımda oturuyor, beni okutan ailenin oğludur ve ülkenin sayılı zenginlerinden yani benim aldığım maaşta gözü olmayacak insanlardan."

"Kız kardeşiniz ilk görüşmenizde dediklerimi doğrulayacaktır. Tabi bu kardeşliğin gerçek olduğunu kanıtlamak için DNA testi yapılacaktır. Ben çok eminim ama sizin emin olmanız için

yapılacaktır. Gözlerin aynı babamızın gözleri, nasıl fark edeme-dim benzerliği bilemiyorum. Tipin bile aynı."

"Kim, kimler?"

"Annemiz Cavidan, babamız Aziz Al Harafi."

"Nasıl olur? Harafi bildiğimiz Harafı mi?"

"Aynen düşündüğün gibi, Aziz Al Harafi'nin tek erkek çocuğusun." İşte şimdi tam şoktaydı...

Olayları en başından anlatmaya başladım annemle babamın hikâyesinden, Müneyke'ye, oradan kaçırılma anına, oradan Habinar'ın hayatına. O hikâye bitince Hafza'nın hikâyesine geçtim. Kadın tüm anlattıklarımı doğruladı... Benim öğrenme şeklime, araştırmaya başlamamıza ve buraya geldiğimiz ana kadar olan her şeyi anlattım. Unuttuğum yerleri Borkan tamamlıyordu. En sonunda tüm olanları Nebi de öğrenmişti.

Hayat gerçekten çok garipti, yokluk içinde başkalarının yardımlarıyla büyüyen, okuyan adam, bir anda sayılı zenginlerden birinin oğlu olduğunu öğrenmişti. İlk şaşkınlığını atlattıktan sonra tanıdığım konuşmaktan hoşlandığım Nebi gibi kalmasını diledim.

"Hangimiz önce doğmuşuz?"

"Ben."

"O zaman ben büyüğüm, ikinci doğan ilk doğandan büyüktür, ablamız hani ölen yani öldürülen..."

"Sonra anlatırım."

"Aziz Al Harafi'yi yani babamızı gördüm, ya annemiz?"

"Çok güzel bir kadındır, Monako prensesi Grace Kelly'i bilir misin?"

"Evet, resimlerini görmüştüm."

"Ona çok benzer, güzel kadındır."

"Annemiz nerede? Beni biliyorlar mı?"

"Seni bulduktan sonra söylemeyi tercih ettik, annem çok acılar çekti. Bulamazsak üzülmesini istemedim. Babamız da bilmiyor gidelim hemen haber verelim."

"Biraz düşünmeye ihtiyacım var, annemle konuşmalıyım. Hem daha gözlüğünü bile vermedim."

Haklıydı bir anda öz annesi sandığı kadının hiçbir şeyi olmadığını öğrenmek sarsıcı olmalıydı. Niye iki kardeş olarak hayatımız bu kadar karıştı. Annemiz babamız gerçek değil, anneannemiz annemiz, o ablamız bu babamız öf ya karmakarışıktı.

Borkan ses çıkarmadan bizi dinlemişti, "Ne kadar süreye ihtiyacın var Nebi?"

"Şu an için kararsızım efendim."

"Artık bana efendim demene gerek kalmadığını biliyorsun."

"Şimdilik bu bir şey fark ettirmiyor. Sizin aileniz sayesinde okudum, sizin yanınızda yetiştim ve iş buldum. Bizi bu kadar parçalayıp sağa sola atan insanlar cezalarını bulmuşlar bu yüzden bir süre daha size efendim demeye devam edeceğim."

Kardeşimin hayatı birden allak bullak olmuştu. Kolay olmadığını çok iyi biliyordum, aynı aşamalardan çok kısa süre önce ben de geçmiştim. "Nebi,"

"Buyurun hanımım."

"Of yapma böyle ben kardeşinim."

"Kardeşim olduğunu öğreneli bir saat bile olmadı bazı alışkanlıklardan hemen vazgeçilmiyor."

"Konuşmak ister misin? Ya da annemin sesini duymak?"

"Henüz hazır değilim ama söyleyeceksin herhalde."

"Söylemeliyim bu saklanacak bir şey değil."

Ellerini beline koydu başını gökyüzüne kaldırdı derin bir nefes aldı. "Evet, hazırım. Nasıl karşılanacağımı bilmiyorum, kalbim çok hızlı atıyor."

"Önce sakinleş, telefonda zaten söylenmez nerede oldukları-nı soralım ona göre bir plan yaparız. Babamız burada olduğuna göre ilk önce ondan başlamak daha doğru olur." dedim Borkan başını salladı.

Telefonu açtım çalıyordu, hoparlörü açtım, "Baba ben Simay, evde misin?"

"Sen Kuveyt'e mi geldin?"

"Evet baba nerelerdesin? Seni görmek istiyorum."

"Ülke dışındayım."

"Neredesin? Ne zaman geleceksin?"

"Annenin peşindeyim, dediğini yapmaya çalışıyorum onu tekrar kazanmak için çabalıyorum. Ama çok inatçı çıktı beni yeni ergenler gibi süründürüyor."

İçimden, oh olsun sana, diye düşünsem de söylemek olmazdı. "Nerede olduğunuzu söyle belki sana destek olursam işin daha kolaylaşır."

"Fikrini değiştiren ne oldu?"

Bizi merakla dinleyen kardeşime baktım. Tam anlamıyla bir aile olabilirdik, olmamızı engelleyenlerin tümü hayatımızdan yok olup gitmişlerdi."Ne de olsa babamsın bu yaştan sonra başka bir adama baba demek olacak iş değil."

"Böyle düşünmene çok sevindim kızım. Hemen gel, acil yardıma ihtiyacım var, bak önümden geçiyor yüzüme bile bakmıyor bu kadın. Kapadokya'dayız yani ben tek başıma buradayım, hanımefendi arkadaşlarıyla birlikte. Aynı oteldeyiz."

"Geleceğimiz zaman sana bildirim. Sen annemi takip etmeye devam et." diyerek telefonu kapattım. Kardeşim şaşkın bakıyordu "Babamız annemizi yeniden kendine âşık etmeye çalışıyor. Ne zaman yola çıkmaya hazır olursun?"

"Bu gün annemle kalmak için gelmiştim, yarın döneceğim."

Borkan, "Burada kalabileceğimiz gibi bir yer varsa dinlenir yarın hep birlikte yola çıkarız." diyerek köy ahalisine baktı. Yaşlı adamlardan biri, benim boş odam var, deyince Polat ben arabada kalırım dedi. Bir an geriye dönmeyi düşündüm ama yol çok uzundu anne karnında dokuz ay beraber yaşadığım kardeşimi henüz bulmuşken yeni bir ayrılık yaşamayı istemiyordum. Sonrasında zaten ayrılacaktık...

Başka köylüler de evlerindeki odaları teklif edince yer sorunumuz çözüldü. Borkan'la ben bir eve, Henna yaşlı bir kadının evine, Polat başka birinin evine misafir olarak yerleştik. Harabe

haline gelmiş köy evleri ne kadar konforluysa biz de o kadar rahatlık. Evdeki olur olmaz anlardaki çatırtılardan huzursuz olmuş, fare çıkacak diye Borkan'ı kendime yatak yapmıştım.

"Simay sırtının ağrıdığını biliyorsun değil mi?"

"Başka şeyler yaparken hiç ağrımıyor ama..."

"O başka... Senin gibi güçlü bir kadının fareden korkacağı kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi."

"Ya gülüp durma, bu da benim zayıflığım, bir an önce sabah olsa da gitsek."

Bu kadar korkuya, rahatsızlığa rağmen bebekler gibi uyumuştum. Hayatımdaki en güzel uykuydu. Sessizlik çok huzur veriyordu. Ağaçların, yapraklarının hışırtıları, kuşların cıvıltısı, tavukların gıdaklamaları, keçilerin meleme sesleri arasında mutlulukla uyandım. Burnuma gelen taze pişmiş ekmek kokusu duyduğum güzel hislere eklendi. Zaten kıyafetlerimizle yatmak zorunda kalmıştık, kalkar kalkmaz dışarı çıkıp, köyün mis gibi havasını içime çektim. Borkan oflaya puflaya yanıma geldi. "Öldürdün beni kadın, öldürdün."

"Bir daha ki sefere sen benim üzerimde yatarsın ödeşiriz." dedim, gözleri parladı. "Bak, derin nefes al, ağacın olduğu her yer cennet."

"Bizim küçük cennetimiz de güzeldi, bir dahaki gelişimizde sana çölü sevdireceğim."

"Cennetimizi sevdim, orada da ağaçlar ve su vardı ama çöl... Hayır, güneşin altında sıcaktan pişerken susuz kalmak cehennem gibiydi. Çöller senin, ağaçlık alanlar benim olsun. Ortak noktamız da cennetimiz olur."

"Kahvaltı hazır," sesine doğru yürüdük, yine mükellef bir sofraydı. Köylülerin misafirperverliğinin bizim halkımızdan farkı yoktu. Dünyada yaşayan her ırkın iyisi olduğu gibi kötüsü de vardı. Burada kalmak, yaşamak istemesem de, Araplar hakkında ki olumsuz düşüncelerini hızla değişiyordu. Yaşlı adamlar, kadınlar bizlere hizmet için koşturup duruyorlardı. Henna ve Polat uzun

tahta masanın birer ucunda sessizce oturuyorlardı. Günaydın, diyerek biz de kahvaltıya başladık. Nebi annesiyle geldi onlarda oturdular.

Yemeğimiz bitip arabalara geçtiğimizde Polat Nebi'nin yanına oturdu. Henna sessizce bizim arabanın arkasına geçti. Borkan'la birbirimize baktık herkes kendi açısından haklıydı. Kardeşim arabasına biner binmez, yine aşağı indi ağlayan annesine sarıldı. "Sen benim her zaman annem olarak kalacaksın, seni hiç bırakmayacağım, söz veriyorum, sakın üzülme. Bir dahaki gelişimde sana yeni gözlük getireceğim."dedi, tekrar arabasına bindi. Annesi "Beni unutma oğul" diye bağırıyor, tüm köy halkı el sallıyordu... Arkalı önlü ilerlemeye başladık. Nebi yan yollardan saptı tahminimizden çok daha önce şehre indik.

***

Borkan ve Polat Nebi ile birlikte gittiler, şimdilik kimseye olanları anlatmamaya karar vermiştik. Nebi izin isteyecekti...

Ben de Henna ile birlikte Kraliçe'nin huzuruna çıkarak kardeşimi bulduğumu ve gideceğimizi söyledim.

"Henna sana emanet Simay, yağmurdan kaçarken doluya tutulmasın."

"Ne demek istediğinizi anladım efendim, elimden geldiğince Henna'ya destek olacağım."

"Bizi unutmayın, sana evlilik hediyesi vermemiştim..." diyerek, elindeki minik kutuyu uzattı. "Zahmet etmeseydiniz."

"Zahmet değil, istediğin yüzüğü buldum, hikâyesini de öğrendim. Senin için çok mutluyum Simay. İnşallah bir gün bu sözü Henna içinde söylerim."

Kral'ın toplantısı olduğundan iki dakikalık arada vedalaştık. Eve döndük, minik kutuyu çantamın en derinlerine sakladım...

Erkekler eve geri geldi, Polat İstanbul'a gitmek istediğini söyleyince hep birlikte karşı çıktık. Bize yardım için tatilini, hem de hayatını karmakarışık etmişti. İçimizde bir tek Henna sessizdi... Karar verilmişti Kapadokya'ya hep birlikte gidiyorduk. Diğer

olayları sonra hale yola koymaya çalışacaktık. İlk önceliğimiz kardeşimdi...

***

Daha önce Kapadokya'ya hiç gelmemiştim, ben de diğerleri gibi hayranlıkla peri bacaları diye tabir edilen yükseltilere bakıyordum. Kim ne derse desin ülkemin her yeri ayrı güzeldi.

Borkan,"Nasıl oluşmuş bunlar?" diye sorunca, bizden biraz uzakta elleri cebinde duran Polat ifadesiz bir sesle, "Altmış milyon yıl önce Erciyes, Hasandağı ve Güllüdağ'ın püskürttüğü lav ve küllerin oluşturduğu yumuşak tabakaların milyonlarca yıl boyunca yağmur ve rüzgâr tarafından aşındırılmasıyla oluşmuş." diyerek soruya cevap verdi. "Vay, Polat Bey, oldukça bilgilisin, daha önce geldin mi?"

"Gelmedim, kız arkadaşlarımdan biri buralıydı, konuşmuştuk aklımda kalmış" dedi, Henna'ya baktım, o da Polat gibi ifadesiz bakıyordu, birbirini hiç tanımayan iki insan... Türkiye'ye dönüş yolculuğumuzda Nebi, Henna'nın niye bizimle birlikte olduğunu sorunca olan biteni ona da anlatmıştım.

Nebi'nin iki ülkede de yaşamış olması benim ve ailemin en büyük şansı olacaktı. Uyum sağlamakta zorluk çekmeyecektik. Belki Kraliçe'ye benden daha fazla yardımı dokunurdu. Babama telefon ederek hangi otelde olduğunu sordum. Mağara otellerinde olduğunu söyledi. Şansımıza dört oda bulabildik. Nebi çok heyecanlı görünüyordu, kim olmazdı ki? Ben bile heyecanlanmıştım. "Şimdi hepimiz odalarımıza çekilelim, babamı ve annemi bir araya getirmeye çalışacağım. Sizlere bildiririm, Polat ve Henna isterseniz görüşmede bulunmanız için hiçbir mahsur yok, isterseniz dolaşabilirsiniz. Karar sizin."

Polat, "Ben uzanacağım kim ne isterse onu yapsın."

Öf amma aksiydi bu adamda. "Henna sen ne düşünüyorsun?"

"Odama çekilmem gerekmiyor mu? Görmek isterdim ama..."

"Yo otelden uzaklaşmadan dolaşmanın hiçbir mahsuru yok."

"Nasıl olur? Tek başıma..."

"Olur, yapman gereken sadece otel ve çevresinden uzaklaşmamak. O da dilimizi fazla bilmediğinden, kayboluursun sonra."

"Otelden çıkmam, zaten çok güzel, manzarayı seyretmek yeterli."

"Sen bilirsin canım sıkılırsan aramıza katılabilirsin, muhtemelen lokanta kısmında olacağız."

Alışacaktı, hiçbir zaman özgür olmamış, kafesin içinde büyütülmüştü. Kafesin kapısı açılsa da uçmaya korkuyordu. Yaşadığı baskılar onun gelişimini engellemiş, dış dünyadan korkar hale getirmişti. Kadınları bu kadar bağımlı ve korkak kılanlardan nefret ediyordum. Kadın onu yapmaz, kadın bunu yapmaz, o günah, bu yasak... Bu kısıtlamalar da her ne hikmetse sadece kadınların üzerineydi. Üstelik çoğu Allah'ın emirlerine atfedilse de, neredeyse tamamı insanların dini kendilerince yorumlamalarıyla ortaya çıkmıştı. Kadınlar için çok incelikli ayetlerin olduğunu biliyordum, bizleri korumak için gönderilmiş ayetleri okumuştum. Bu bağlamda bile kendini üstün sanan erkeklere göre çok ayrıcalıklıydık, bizler özeldik. Bu ihtimamı kıskananlar her kelimeyi kendilerine yontmuş, çıkarlarına göre yön vermişlerdi.

Hepimiz odamıza çekildik günlerdir oradan oraya yolculuk yapmaktan fenalık gelmişti. Otel, ismi gibi, tam bir mağara görüntüsündeydi. Odanın girintili çıkıntılı duvarları ve tavanı ile lüks eşyaları olmasa ilk çağlara dönmüş gibiydik, bir tek orta yerde yanan ateş eksikti. "Borkan" diye seslendim. Bavuldan kıyafet çıkarmaya çalışıyordu. "Efendim?"

"Ava çıkmayacak mısın?" dedim, başını kaldırdı şaşkın bakıyordu "Av mı?"

"Mağarada yaşadığımıza göre..." deyip sırıttım, bir an düşündü gözleri parladı. "Evet ya ava çıkmam gerek bugünkü avım ahu gözlü bir ceylan olacak. Onu yakalayacağım, derisini soyacağım, her yerini yiyeceğim." derken adım adım üzerime yürüyordu.

"Cani misin sen?"

"Ceylan çok leziz görünüyor."

Üzerime panter edasıyla yavaşça yürürken aynı şekilde odanın içinde ondan kaçıyordum. Ağır bir dans yapar gibiydik her an vücut ateşimizin yükseldiği arzuların yoğunlaştığı bir dans. Borkan elini ensesine götürdü tek hareketiyle tişörtünü başının üzerinden çekip yere attı. Kıkırdadım, "Avcı, avdan önce kendi derisini soyuyor."

"Avcı, bir an önce ceylanı yeme peşinde, ağzı gittikçe daha fazla sulanmaya başladı." derken, telefon çalmaya başladı. İkimiz de birbirimize aç gözlerle bakıyorduk. Zil sesi susar mıydı? Sustu. Borkan bir adım daha geldi, yine telefon çalmaya başladı. Elini hırsla saçının arasından geçirdi. "Rahatsız edilmeyeceğimiz bir tek an olmayacak mı? Gerçekten bu işten sıkıldım, dağ başına gitsek yine rahatsız ediliriz."

Telefonumu elime aldım. "Haklısın, bu olaylar bitene kadar bize rahat yok. Babam..." dedim, telefonu açtım. "Geldik baba, birazdan yanındayım... Hemen gelemem beş..."

Beş dakika diyecekken Borkan gömleğimin düğmelerini açıyordu, "Yarım saat sonra lobide buluşalım." dedim, telefonu tamamen kapattım. Bir zil sesine daha dayanamayacaktım, acele etmeliydik. Ettik. Ne zaman soyunup ne zaman yatağa geldiğimizi bilemiyordum. Aceleden yarı soyunuk, yarı giyinik emelimize ulaşmıştık. Borkan tembelce yatağın içine gömülüp uyumak için yerleşirken ben banyoya koşturup hemen giyindim... Aceleyle yanağından öptüm, şimdi kollarında olup uyumak için neler vermezdim. "Çok geç kalma," diye homurdandı. Kapıyı kapatırken elimle son bir öpücük yolladım, şimdi ailemi bir araya getirme zamanıydı.

***

Lobiye inmeden annemi aradım, sesimi duyduğuna çok sevinmişti. "Buradayım anne hem de burnunun ucundayım. Hangi odadasın yanına geliyorum... Yalnız değil misin? Anne inanamıyorum sana... Haa Jale teyzeyle kalıyorsun... Ne bileyim ben, baştan söylesene... Hadi gel lobideyim bekliyorum."

Annemle konuşurken biraz uzağımda duran babama alıcı gözle baktım. Hoş adamdı yanından geçen genç kadınların ona bakarak kırıtmaları birden sinirimi bozdu. Telefonu kapattım, yüksek sesle, "Baba" diye seslendim. Babamla birlikte kırıtan kadınlar da bana baktılar "Annem de geliyor" diyerek sözümü bitirince, kadınlar kırıtmaktan vazgeçtiler. Neyse ki bazıları edepleriyle geriye çekilmeyi biliyorlardı.

Babamın; geniş adımlarla, kendinden emin yürüme şekli, annemin bu adam karşısında hiç şansı olmadığının göstergesiydi. İsteyince elde edemeyeceği bir kadın olduğunu sanmıyordum.

Bej keten takım elbisenin içine beyaz gömlek giymişti. Esmer tenini, kırçıllı sakallarını çok güzel gösteren kaliteli bir takımdı. 'Vay, bu yaşta ama taş gibi adam,' dediğimiz mankenlere benziyordu.

O anda lobinin diğer tarafında annem göründü. Annem de güzeldi; prenses zarafetiyle yürüyor, her yönüyle göz alıyordu. Yanına yaşlıca bir adam geldi, eğilerek annemin kulağına bir şeyler söyledi, annemin yüzündeki utangaç tebessümü görünce bahsettiği adam olduğunu anladım. Adam oldukça dişli görünüyordu, babamın işi zordu. Bir babama bir o adama baktım. Babamın görünüşü o adamdan bir tık daha iyiydi, annemle olan geçmişleri de birliktelikleri için iyi bir nedendi.

Adam sözlerini bitirip annemin elini kibarca öperek uzaklaşırken yan gözle babama baktım. Neredeyse adama saldırmak üzere gibi duruyordu. Annem hiçbir şey olmamış gibi yürüdü, sarıldık. "Canım buraya geleceğini hiç tahmin etmedim sürpriz oldu."

"Gelmeyecektim ama sen ve babamla çok önemli bir konu konuşmam gerek."

"Hamile misin yoksa?"

"Hayır anne, hamile olsam onca yolu söylemek için gelir miydim, telefonda söylerdim."

"Kocandan mı ayrılıyorsun?"

"Anne biraz sus, hiçbiri değil, babam bekliyor." dedim sanki babamı yeni görüyormuş gibi bir bakış attı, ben bu yaşta onun

gibi bakamazdım. "Evet, görüyorum, peşimden ayrılmıyor bir rahat vermedi gitti." dedi eliyle şöyle bir saçını düzeltti. Cilvesini, nazını sevdiğim...

"Anne, adam peşine düşmüş, senin için yanıp tutuşuyor bir şans versen ne olur."

"Hayırdır Simay birden bire fikrini nasıl değiştirdin?"

"Sizi ayıran, ayırmak isteyen kişiler bu dünyadan defolup gittiler. Ve senin hâlâ babama ilgin olduğunu biliyorum. Anne şu an kendi gözlerini görebilsen dediğimin doğru olduğunu anlardın. O adama bakışınla, babama bakışın çok farklı." Yüzü pembeleşince doğru yolda olduğumu anladım. "Hadi inkâr etme, hâlâ babama bir şeyler hissediyorsun."

Baham yanımıza geldi ilk kez ona sıkıca sarıldım, babamdı geçmiş geçmişte kalmıştı. "Kızım," diyerek bedenimi kollarıyla sarınca ilk kez baba kucağının, sıcaklığının ne olduğunu hissettim. Sırtımı yaslayabileceğim dağdı o. Kollarını bedenimden çekti iki eliyle başımı tuttu "Seni ilk gördüğüm andan beri çok sevdim, öz kızım olduğunu öğrendikten sonra bu sevgim çok daha fazla arttı. Senin gibi bir kızım olduğu için gurur duyuyorum, en sonunda beni kabullendiğin için çok mutlu oldum yavrum."

Ilk kez "Babacığım" derken yüreğim huzurluydu...

Baham alnımdan öptü, bir kez daha sarılıp geriye çekildi, anneme baktı. Annemin gözleri yaşlıydı, yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Babam, elini anneme uzattı. "Affet beni aşkım, ne olur affet, ne kadar yaşarım bilmiyorum ama her günümü sana adayacağım. Her gün sana çektirdiklerimin telafisi için emek vereceğim, seni bir daha hiç üzmeyeceğim. Lütfen bana bir şans daha ver."

Annemin kıpırtısız duruşu benim bile kalbimi kırıyordu, Borkan'ın aşkını ilan ettikten sonraki kırgınlığını kalbimde hissediyordum. Karşılığını bulamamak çok kötüydü. "Anne bir şeyler söylesene?" derken, az önceki adamın da uzaktan anneme baktığını gördüm. Bu işe el atmamın zamanı gelmişti.

İkisini birbirlerine bakarken bırakıp hızlıca adamın yanına yürüdüm. "Sizinle konuşmamız gerek."

"Cavidan'ın kızı olmalısın, senden bahsetmişti."

"Cavidan ve Aziz'in kızıyım, gördüğünüz gibi karşılıklı duruyorlar."

"Bitmiş bir ilişki..."

"Bence değil, onlar hep birbirlerine aşk duydular, araya giren parazitlerden dolayı ayrı düştüler."

"Birlikteliklerinin üzerinden oldukça uzun bir zaman geçmiş."

"Bakın beyefendi kim olduğunuzu, karakterinizi bilmiyorum ama asker emeklisi olduğunuzu duydum. Ben de polisim; yapı olarak, mesleğimizden dolayı sert olmak gerekliliğimiz var. Geniş açıyla düşünmeli olayları ona göre analiz etmeliyiz. Çok genç yaştan beri birlikteler, uzun ayrılıklar yaşasalar da onları birbirlerine bağlayan üç evlat sahibi olmuşlar. İkinci bir şans önlerine geldi sizden ricam annemi bir süre yalnız bırakıp, babamın önünü kesmemeniz. İkisi de, siz de, hatta ben de olgun insanlarız. Onların birlikte olmasını çok istiyorum."

"Ne demek istediğini anladım, belki babanla kıyasıya mücadele edebilirdim ama bir evlat benden böyle ricada bulunursa geri çevirmem mümkün değil. Kendi şansımı da yitirmek istemiyorum. İki gün daha buradayız ben başka bir otele taşınarak aranızdan çekilip bir süreliğine anneni babana bırakacağım, sakın yanlış anlama vazgeçmiş değilim. Cavidan vazgeçilmeyecek kadar özel bir kadın."

Adamın yüzündeki ifadeden, söylediği sözlerden çok hoşlanmıştım. "Eğer annem, babamı seçmeyecek olursa sizin gibi birini aramızda görmekten mutlu olacağım. Mert bir insanmışsınız beni dinlediğiniz ve anlayışla karşıladığınız için teşekkür ederim."

"İyi şanslar Simay, dilerim ben kazanırım seninle aynı ailede olmak hoşuma gidecek."

"Olmasak da muhabbet edebiliriz, size şimdilik iyi şanslar diyemeyeceğim önceliğim babamdır." Adam hafifçe gülümsedi, anneme doğru baktı arkasını dönüp ağır adımlarla uzaklaştı.

***

Hâlâ annemi konuşmaya ikna etmeye çalışan babamın yanına gidip durdum. "Anne babamı dinlemelisin, bir şansı daha hak ediyor biz çocuklarınız olarak yani ben ve ikiz kardeşim aile olmayı hak ediyoruz." dedim, ikisi de bana delirmişim gibi baktılar.

Annem "Simay, saçmaladığının farkında mısın? Ne ikizi ne kardeşi, iyi misin sen?" diyerek elini uzatıp ateşime baktı.

"Saçmalamıyorum, size uzun bir hikâye anlatacağım. İstanbul'da bir doğumevinde başlayıp Kuveyt'e doğru giden uzun bir hikâye... İşte bu yüzden sessiz sakin bir yer bulmalı beni iyice anlamanızı sağlamalıyım."

Borkan geliyordu onun yanımızda olması, hikâyemi desteklemesi daha iyi olurdu. Annemle babamla selamlaştı. Babam, "Borkan bu kızın dedikleri..."

"Dinlemelisiniz çok şaşıracaksınız."

Annemin şaşkınlığı daha kötüydü, rengi bir anda bembeyaz olunca koluna girmek istedim, Borkan engelledi, iyi ki engellemişti. Annem, babamın beline sarılmasına hiç karşı çıkmamıştı. Önümüzde duran büyük kapıdan yüksekçe teras gibi yere çıktık. Konuşmak için çok uygundu, kimseler yoktu ve manzara bir harikaydı. Uzaklardan gökyüzündeki rengârenk balonları görebiliyorduk. Aklıma gelen fikirle, neyse bunu sonra düşünecektim...

Masalardan birine oturduk, garson hemen yanımıza gelip siparişimiz olup olmadığını sordu, annem soğuk su isteyince hepimiz suyla birlikte kahve siparişi verdik.

"Hadi anlatsana Simay."

"Kahveler gelene kadar bekleyeceksiniz, sözümün kesilmesini istemiyorum." Babam, niye Kuveyt'e gittiğimizi sordu, cevap vermek için oyalanınca annem, "Simay inan kalbim bu strese dayanmayacak bir an önce ne söyleyeceksen söyle," dedi. O anda elinde kahvelerle gelen garsonu görünce sevindim. "Lütfen rahatsız edilmememiz için bir süreliğine terasa çıkılmasını engelleyebilir misiniz?"

Garsonun cevap vermesine pek gerek kalmadı. Borkan, cebine, görebildiğim kadarıyla yüklüce bir bahşiş sokuşturdu. Adam

içeri girdi kapıyı üzerimize kapattı, işte şimdi anlatma zamanıydı.

Dirseklerimi masaya yasladım, karşımda olan annemle babama baktım ikisi de ne anlatacağımı iyi duymak için biraz öne eğildiler. "Baba, anneme sarılsan iyi olur." İçimden, hadi bu iyiliğimi de unutma, demek geldi. Babam hemen dediğimi yaptı annem naz eder gibi oldu, sonra kendini bıraktı. Bu iş olacaktı...

"Anne, baba, ikiz erkek kardeşim yaşıyor."

Annemin "Ayyyy bu kız çıldırmış..." dediğini, babamın "Sen ne diyorsun?" dediğini duydum, Borkan "Hey Allah'ım, dan diye..." dedi.

"Ya nasıl söyleyecektim, bana deliymişim gibi bakmayın. Sakinleşin en başından başlıyorum ilk şok geçti şimdi beni çok daha iyi dinlersiniz. Müneyke ve Calut'un neler yaptığını biliyorsunuz. Kardeşim öldürülmüştü Türkiye'ye gitmeden önce aklıma gelen fikri es geçemedim. Arkadaşım olan Polat'a doğum zamanımızda hemşirelerin kim olduğunu araştırması için telefon açtım. Ülkeme gittiğimde birlikte araştırmaya başladık suçun cezasız kalmasını istemiyordum. Uzun araştırmalar sonucu hemşireye ulaştık, kardeşimi öldüremediğini ölmüş bir bebekle yerini değiştirerek öldü gibi gösterdiğini bebeği yine Calut'un köylüsü olan bir aileye verdiğini söyledi" Annem iki elini birden göğsüne koymuş iri açılmış gözlerle beni dinliyordu. Babamın yüzü de anneminkinden farklı değildi...

"Bu kadın hamileyken, kocası trafik kazasında ölmüş bebeğini bu üzüntüyle ölü doğurmuş. Tabi bebek kucağına verilir verilmez benimsemiş. Bebeği veren hemşire bir miktar da para vermiş. Kadın Kuveyt'e geri dönmüş işte böylece iz sürmeye başladık."

Babam, "Niye bize hemen haber vermedin" diye sordu...

"Ya denilenler yalansa, ya kardeşime bir şey olduysa, ya bulamazsak annemin tekrar çekeceği üzüntüyü düşünerek haber vermedik."

"Kadın kimmiş? İsmi ne? Bulabildiniz mi? Simay anlat, Allah aşkına anlat."

"Kadının ismini hemşireden öğrenmiştik. Kral ve Kraliçe'den yardım istedik. Habinar, Calut'un kadınlarından biriydi oğlunun ismi Eban'dı, hayatımın en büyük üzüntülerinden birini yaşadım Eban tutuklanan canlerin arasındaydı."

"Olamaz, oğlum katil mi?"

"Sakinleş anne, Beyda isimli bir kadından Habinar'ın olabileceği yeri öğrendik."

"Allah'ım Beyda kim?"

"Of anne ikide bir sözümü kesersen anlatamayacağım. Beyda Calut'un oğlu Kaid'in kadınlarından. Birbirimize iyilik yaptık, ona sordum ve söyledi, kadını bulduk oğlunu hapiste görebilmek için bizi bekletti. Neyse ertesi gün getirdiği bebeği ablasına verdiğini çok uzun yıllardır nerede olduğunu bilmediğini söyledi."

"Şimdi bayılacağım."

"Baba, anneme su ver hatta yüzüne biraz su serpele kendine gelsin şu an bayılma zamanı değil."

Borkan kulağıma eğildi, "Simay uzatmasan artık" diye fısıldadı. "Baksana hallerine, sarmaş dolaş oldular."

"Zaten anlatacaklarımın sonuna geldim."

"Sen az değilsin, bir taşla iki kuş vurmaya çalışıyorsun."

"Ama başarıyorum," dedim, babama yan masada unutulmuş gazeteyi uzattım. "Biraz serinlik anneme iyi gelecektir, gazeteyi yelpaze gibi salla babacığım." Babam şaşkın bir halde tüm dediklerimi yapmaya çalışıyordu. Bana bağırmakla karısına tekrar dokunmanın güzelliğinin ikileminde kalmış gibiydi.

"Neyse anne kendine geldiysen devam ediyorum. Habinar bebeği ablasına vermiş demiştim değil mi?" dediğimde, ikisi de bir ağızdan "Dedin" diye bağırdılar.

"O kadar bağırmanıza gerek yok, devam ediyorum. Kadının ismine ulaştık. Polat, yani arkadaşım kadının köyüne gitmiş olabileceğini söyleyince mantıklı geldi bu arada kardeşimin de isminin Saman olduğunu öğrendik."

Annem, "Saman mı? Oğlumun ismi Saman mı?' diye bağırdı...

"İşte ben de senin verdiğin tepkiyi verdim." Borkan "Anasının kızı," diye fısıldadı... Babam "İsminin ne önemi var hem anlamı güzeldir, zenginlik demek..."

"Ben de isminin anlamını öğrendim, anlamı aslında önemli değildi ama ilk tepki böyle oluyor."

"Simay devam et, evli barklı demeyeceğim beşkardeşi göstereceğim şimdi..."

"Borkan Nebi'yi ara gelsin" diye mırıldandım... Annemin tehdidine karşı omuz silktim, bana hiç vurmamıştı, vurmayacağını da biliyordum. "Hep birlikte yola çıktık, köye geldik Hafza'yı sorduk, ilk baştan köylüler söylemek istemediler ama kadın çıkageldi. Sorduk, olayları anlattık, Saman nerede dedik, kadın Saman ismini beğenmediğinden Nebi olarak değiştirmiş. Kardeşimi büyütmek, bakmak için hizmetçilik yapmış. Kardeşim çok akıllı olduğundan zengin ailelerden biri okumasını ve bakımını üstlenmiş. Bu aile de Borkan'ın ailesi, Nebi okumuş, büyümüş Türkiye'de üniversite bitirmiş sonra ülkesine geri dönmüş, minnet duyduğu ailenin yanında işe girmiş. Kardeşim çok uzun süredir burnumun ucundaymış, her zaman ona bir sıcaklık hissettim ama kardeşim olduğu hiç aklıma gelmedi. Türkiye'de okumuş olması bu sıcaklığı hissettiriyor diye düşündüm. Baba bir görsen gözleri aynı sen... Anne, kardeşim çok efendi, saygılı, yani ikizim muhteşem bir adam olarak yetişmiş. Baba, tebrik ederim çok istediğin oğula yirmi beş sene sonra kavuştun." diyerek o an kapıdan giren Nebi'nin yanına koşup elinden tuttum. Nebi de annemle babam kadar heyecanlıydı... Elleri titriyordu...

Annem, inanamıyormuş gibi ayağa kalkıp Nebi'nin önüne geldi, elini uzatıp yüzünü okşadı "Sen benim bebeğim misin? Yavrum musun? Gecelerce öldüğünü düşünerek bir kez bile giydiremediğim zıbınlarını kokladığım oğlum musun?"

Nebi sadece başını sallıyordu, annemin gözyaşlarını parmak uçlarıyla sildi. "Simay öyle söyledi."

"Doğru söylemiş, inan doğru söylemiş, babanın bu yaşlardaki haline tıpatıp benziyorsun. Oğlum, Nebim, canım oğlum..." di-

yerek kardeşimle sarmaş dolaş oldu. Annemin başının üzerinden baba oğul bakıştılar.

"Seni birçok kez gördüm Nebi,"

"Ben de sizi gördüm efendim,"

"Kim tahmin ederdi ki?"

"Kimse tahmin edemezdi efendim, DNA testine hazırım."

"Kız kardeşin olayları birbiri peşi sıra o kadar güzel çözmüş ki şu an senin oğlum olduğundan hiç şüphem yok."

"Yine de yaptıralım efendim, en ufak bir şüphenin bile kalmasını istemem."

"Benim için değil ama birdenbire ortaya çıkışın oldukça büyük olay olacak. Bana, baba, deyip annene sarıldığın gibi sarılırsan seninle ilk adımı atmak isterim."

Annem kardeşimden kollarını çözdü, birbirine benzeyen iki adam karşı karşıya geldiler, baba oğul olarak düşünüldüğünde benzerlik çok daha fazla geliyordu. Nebi babamdan iki üç santim kadar daha uzundu tabi yaşının verdiği gençlikle vücudu daha dinç ve çevik görünüyordu. Babama göre daha açık tenliydi... Sarıldılar, annem dayanamamış olacak yanlarına gitti. Bu kez ikisi de anneme sarıldı, babam bana doğru elini uzatınca Borkan sırtımdan hafifçe itti, yanlarına gittim dördümüz birden sarmaş dolaştık. Göz ucuyla baktığımda Borkan'ın içeri girdiğini gördüm bizi yalnız bırakmayı tercih etmişti.

Uzun süre ailemle, çok yeni bir araya gelmiş ailemle, oturdum ama benim kocam vardı. İzin isteyerek yanlarından ayrıldım. Annem beni büyütmüştü, çok fazla zaman olmasa da babam beni tanıyordu. Şimdi birbirlerini tanıyıp kaynaşma sırası onlardaydı. Kapıdan otele girerken son kez arkamı dönüp çekirdek aileme baktım, annem erkek kardeşimin elini tutmuş kendi yüzüne götürmüştü. Yeni doğurduğu bebeğinin kendisine ait olduğuna inanamayan anneler gibi her an kardeşimi hissetmeye çalışıyordu. Belki Nebi, annemle babamın tekrar bir araya gelmesinin en büyük nedeni olacaktı.

***

Lobide yürürken bir kenarda duran Kapadokya turlarının tanıtıldığı standı gördüm. İçlerinden balon turlarını seçtim. İnceleme zamanıydı...

Tahmin ettiğim gibi Borkan odamızdaydı, yeni duş aldığı belinde sadece havluyla yüz üstü yatıp uyumasından belliydi. Yanına uzandım tırnağımın ucuyla elinin üzerinden omzuna kadar yol çizdim, kıpırdandı, zaten ben de bunu istiyordum.

"Rahat dur kadın."

"Ben mi?"

"Yok, Leyla'ya dedim."

"Seni hain, Leyla kim, beni şimdiden aldatmaya mı başladın?"

"Böyle saçma soru sorarsan karşılığında saçma cevap alırsın. Ben mi ne demek, benim senden başka kadınım var mı?"

"Yok değil mi?"

"Sen benim başımın tatlı belasısın, kadınım. Seni aşkıma inandırmak için daha ne yapayım?"

"Vallahi bilmem, geçmişin o kadar kalabalık ki, belki de gördüğümden olsa gerek bir türlü sana yeterli gelebileceğime ikna olamıyorum."

"Kendine mi güvenin yok, bana mı?"

"Tabi ki sana desem de tam doğru değil, kendime de güvenim yok. Bir sürü kadın tanıdın; esmeri, sarışını, uzunu, kısası, küçük göğüslüsü, büyük göğüslüsü, geniş kalçalısı, dar kalçalısı bunun gibi benzetmeleri uzatır da uzatırım..."

"Geçmiş geçmişte kaldı diye konuşmamış mıydık?"

"Tecrübeli olanlar..."

"Simay ne demeye çalışıyorsun"

"Sana yetememek... Bir gün benden sıkılacağını, başka kadınlara yönelebileceğini düşünmek..."

İnleyerek yan döndü, sırtına konuşmak iyiydi şimdi yüzünü görünce birden sus pus oluverdim, elimle kıvırdığım pikenin saçağını neredeyse koparmak üzereydim. Kahretsin nasıl dolamıştım parmağıma çözemiyordum. Çabamı görünce oturdu, kurtarmama yardım etti. Elimi bırakmadan parmağımı kendi şakağına dayadı. "İşte her şey bu beyin denen organda başlayıp bitiyor. Ben

her zaman tek eş hayali kurdum, senden önce olanlar benim için hiçbir şey ifade etmiyor, sadece eğlence veya geçiş dönemiydi. Kalbimin sultanını bulana kadar boşa geçirdiğim dönemlerdi. Şimdi sen geçmişe döneceğimden korkuyorsun. Ben senin beni bırakabileceğinden korkmuyor muyum sanıyorsun? Hisler karşılıklıdır Simay, sen ne kadar korkuyorsan ben de o kadar korkuyorum. Kadın açmamış gül gibidir bir kez açtı mı tüm güzelliğiyle ona bakanları büyülemeye başlar. Aşkımla, bedenimle seni doyuramazsam ne olur? Beni bırakıp gitmez misin?"

"Nasıl böyle düşünebiliyorsun? Çoğu erkek kendilerinin çok mükemmel olduğunu, aldattıkları eşlerinin onlara yetmediğini düşünür."

"Ben bu düşünceyi saçmalık olarak görüyorum, erkek neyse kadın da odur. Erkek başka heyecanlar aramakta kendine hak görüyorsa, kadının da buna hakkı yok mu? Birçoğu, kaldı ki babamın düşüncesini duydun, her çiçekten bal alma sözünü..."

Başımı sallayarak onayladım...

"Erkekler başka kadınları isterken kadınların başka erkek istemeye hakları yok mu? Çok saçma bir düşünce vardır, aynı yemeği yemekten bıkılır diye benzetme yapılır. Erkek bıkıyorsa kadın da bıkar. Şartlar eşittir. İşte bu düşünceyle her şey beyinde biter. Sen korkuyorsan ben de korkuyorum. Erkekler egolarını bir tarafa bıraksalar bu gerçeği görecek, severek evlendikleri eşlerine daha çok özen gösterecekler. Hadi bunları bırakalım karnım çok acıktı..." diyerek yataktan kalktı giyinmeye başladı. Bu adamı çıplakken her gördüğümde içimden, vay be, deyip ıslık çalmak geliyordu. Niye kendimi engelliyordum ki iki parmağımı ağzıma götürüp tiz bir ses çıkardım. "Vay be, bu ne vücut, hepsi senin mi" dedim... Borkan o anda iç çamaşırını giymek üzereydi şaşkınlığından duraksadı. Ona laf attığımı fark edince gülümsedi. "Artık senin, çapkın kadın!" diyerek elinde ki çamaşırı yüzüme fırlattı. Hemen ayağa kalkıp çamaşırını iade ettim.

"Banyoya giriyorum beni lobide bekle, birlikte dışarı çıkacağız."

"Nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz, asla söylemem." diyerek banyoya girdim, kısa bir duş sonrası odaya döndüm Borkan sözümü dinlemiş gitmişti. Çanta tamdakileri kontrol ettim, içime en seksi çamaşırlarımı giyerek her zamanki kıyafetlerime büründüm. Kot ve gömlek, elime ince hırkamı alarak lobiye indim, hiç kimseye yakalanmak istemiyordum, hızlıca yürüdüm pencereden bakan Borkan'ın elinden tuttum...

"Hadi gidiyoruz,"

"Simay nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?"

"Sorma, çabuk gidelim, bu arada telefonunu kapat. Ben kapattım"

"Annenlerin haberi var mı? Aramasınlar..."

"Mesaj attım. Birlikte olduğumuzu merak etmemelerini yazdım. Hadi çabuk ol geç kalıyoruz."

Otelin önünde bizi bekleyen araca bindik, Borkan bana dönüp ağzını açtığında parmaklarımı dudaklarının üzerine koydum. "Sus ve keyfini çıkar."

"Neyin keyfini çıkaracağımı bilsem," dedi. Gizemli ifade nasıl oluyorsa o şekilde baktım ya da ben öyle sandım. Borkan komik bir şey yapmışım gibi yüzümün ifadesine sırıttı... Yok, bu kadınsı davranışları asla beceremeyecektim. İşveli bakmaklar, gizemli ifadeler falan filan hiç bana göre değildi...

Babamlardan ayrıldığım zaman tüm hazırlıkları yaptırmıştım. Balon turu yaptıracak şirketi ikna edene kadar canım çıkmıştı. Daha çok erken saatlerde, hatta saat beş gibi tur için hazırlanmak gerekiyordu. Balon pilotunun resepsiyondaki kadının eşi olması şansım oldu. Turların, bu saatte olmaz demesine çok üzüldüğümü gören kadın niye ısrarla bu saatte tur istediğimi sorunca, nedenini anlattım. Tam bir kadın dayanışma örneği yaşadık. Havanın uçuşa uygun olması bir başka şanstı...

Araba balonların kaldırıldığı yerde durunca dışarı çıktık. "Bu saatte mi uçacağız?" diyen Borkan şaşkındı.

"Neden olmasın?"

"Sürpriz bu mu?"

"Değil,"

"Simay ben itiraf etmekten çok utansam da, yükseklik korkum vardır."

"İnanamıyorum, senin gibi bir adam?"

"Sen de minicik fareden korkuyorsun, ne var bunda? Gülme, ben sana güldüm mü?"

"Güldün." İşte şimdi olmuştu tüm sürpriz suya düşmüştü. Pilotluk yapacak adam balonun ateşini harlamaya başlayınca yanına gittim, "Özür dilerim gidemeyeceğiz, eşimin yükseklik korkusu varmış. Ücretiniz neyse ödeyeceğim, maalesef ..." dedim, adam gülümsedi. "Merak etmeyin, ücret hiç önemli değil, eşim ne yapmak istediğinizi anlattı. Belki böylesi çok daha iyi olacak, ben yanınızda olduğum için rahat edemeyecektiniz. Balonu şişireceğim yerde bağlı kalacak. Sizin için özel hazırladığım piknik sepetinde; içecekler, meyve ve minik sandviçler var. Görevlilere tembih ettim yine edeceğim sizi rahatsız etmeyecekler. İşiniz bitince telefon etmeniz yeterli, bir saat vaktiniz var balonu ona göre ayarladım. Evet, balon hazır merdiveniyle çıkabilirsiniz size iyi eğlenceler..." dedi ve el sallayarak gitti...

Balonumuz çok güzel duruyordu, sepeti oldukça genişti. "Hadi korkak kocam, gel!"

"Simay, sepet oldukça derin gözüküyor dizlerime yatarsın."

"Olabilir ödlek kocam."

"Bana diyene bak, korkak Simay."

Nihayet sepetin içine girmiştik, gökyüzünde uçmadığımıza göre seyredeceğimiz de bir yer olmayacağından hemen yere oturdum. Piknik sepetini açtım, adamın dediği gibi yiyecek boldu... Ve kocaman bir salkım üzüm sapından tutarak kaldırdım, Borkan bir bana bir üzüme baktı, "Hatırladın mı? Evlendiğimiz gece..."

"Güzelim üzümleri ziyan etmiştin."

"Çok fenayım ben, çok edepsizlik etmişim." Üzümden tane kopardım ağzına uzattım, "Eğer bilseydim..."

"Neyi Simay? Neyi bilseydin?" dedi, üzüm tanesini dudaklarının arasına koydum. Daha önce indirip hazırladığım şarkıyı telefonumdan açtım...

Susamış suların akışı gibi
Çaresiz gözlerin bakışı gibi
Kapının ansızın çalışı gibi
Akrebin ateşte yanışı gibi

Vazgeçip uzaktan senin yanında
Kendime cevapsız soru sormuşum
Kaybolup giderken fırtınalarda
Gönlümce bir ıssız ada bulmuşum
Farketmeden, fark etmeden, fark etmeden
Senin olmuşum

Güneşin gölgede kalışı gibi
Uykunun düşlere dalışı gibi
Kalbimin nabzında atışı gibi
Bir yolun bir yere varışı gibi
Fark etmeden senin olmuşum.

Müzik kulağı rahatsız etmeyecek kadar açıktı, bir süre dinledik, bu şarkı tüm duygularımın tercümanıydı. "Dinle Borkan, sözlerini çok iyi dinle"

"Ne demeye çalışıyorsun, bana anlatmak istediğin ne?"

Benden itiraf beklediğini biliyordum. Gözleri, hadi beni bekletme de söyle, der gibi bakıyordu... Bu gece şans benden yanaydı güneş batarken gökyüzü kıpkırmızı olmuştu, fantastik bir dünyanın içinde gibiydik. Sadece bize özel bir dünya... İstediği sözü duymasının vakti gelmişti. Boğazıma kadar kapalı gömleğimin düğmelerini açmaya başladım, "Sen... Ne yapıyorsun?" dedi, telaşla ayağa kalkıp sepetin yakınında kimse var mı diye kontrol etmeye başladı. Kemerinden tutup yerine oturttum...

"Aklına gelen yalan adamım," kıkırdadım, şimdi kıkırdamanın sırası değildi. Gömleğimi yeteri kadar açmıştım sutyenimin sınırındaydı, dantellerinin kenarı gözüküyordu daha fazlası değil. Amacım seksi çamaşıra dikkatini çekmek değildi, amacım

şimdilik çok başkaydı parmaklarımı boynumu süsleyen kolyenin üzerinde dolaştırdım. "Bu kolyeyi hatırladın mı?"

"Hatırlamaz mıyım, babanın nikâh hediyesi."

"Peki, bu kolyenin hikâyesini biliyor musun?"

"Bir antika sever olarak bilmemem imkânsız, Arap emirlerinden birinin kendini sevmeyen eşi için yaptırdığı kolye, ismi bile aklımda, Yüreğime Doğ..."

Çantamın dibindeki minik kutuyu elime aldım, kapağını açtım. "Ya bunun hikâyesini ve ismini biliyor musun?"

"Hayır,"

"Boynumda ki kolyeyi yaptıran emir uzun süre mutsuz yaşamış, çok sevdiği eşi bir türlü onu sevmiyormuş, zaman geçmiş kadın kocasına âşık olmuş. Kolyeyi yapan mücevher ustasını bulmuş kolyeyle aynı renkteki bu yüzüğü yaptırmış, ismini de Yüreğime Doğdun koymuş özel bir günde kocasına hediye etmiş. Bu yüzüğü sana veriyorum, Emir'in karısı gibi ben de kocama fark etmeden âşık oldum. Seni seviyorum Borkan."

Elini tuttum yüzüğü parmağına geçirdim, tam olmuştu sanki onun için yapılmış gibiydi...

"Bu anı o kadar çok hayal ettim ki Simay..."

"Biliyorum, benden karşılık beklediğini biliyorum, ama beni tanıyorsun... Bazen bu tür sözler çok zor geliyor. Her an söyleyemeyebilirim ama lütfen sen beni sevdiğini söylemekten vazgeçme. Bu yüzük seni sevdiğimi defalarca söylemenin bir yolu..." dedim. Elini dudaklarımın üzerine getirdim "Seni seviyorum, seviyorum, seni çok seviyorum, işte yüzüğe binlerce seni seviyorum yükledim. Bu yüzüğe her baktığında seni sevdiğimi fısıldayacak."

Elimden tutarak kendine doğru çekti, öteki elini enseme götürdü saçlarımdan tutarak boynumu geriye çekti, kolyenin tam ortasında bulunan taşı öptü. "Seni sevdiğimi her zaman söyleyeceğim Simay, sen söylemesen de ben söyleyeceğim, bu sefer çok daha rahat olarak duygularımı dile getireceğim, artık beni sevdiğini biliyorum."

Dudaklarımızın birleşmesi, sevgimizin mühürlenmesi gibiydi. Sözler, dudaktan kalbe yol almış, en güzel yere kazınmıştı. Öpüşmenin en hararetli anında Borkan birden beni bıraktı, telefonumu eline aldı, "Pilotu çağır."

Ben gevşemiş olarak yere serilmiştim. "Ya tam anını buldun..."

"Çağır," dedi ve eliyle gökyüzünü gösterdi. Güneşin kırmızılığı aralara mavi ve sarı renklerin katılmasıyla çok daha güzel hale gelmişti, "Bu manzara kaçmaz, aşkımız en yükseklerde duyulmalı."

"Ama sen korkuyorsun!"

"Senin için korkumu görmezden gelebilirim."

Hemen pilotu çağırdım uçmak istediğimizi söyledim, çok kısa sürede gökyüzünde renklerin arasındaydık. Manzara muhteşemdi ben kenarda sepete tutunmuş olarak duruyorken Borkan sırtımdan sarılmış olarak arkamdaydı. Kulağıma "Seni seviyorum," diye fısıldadı, başımı geri çevirerek "Ben de seni seviyorum." dedim, bu sefer sözler çok daha rahat bir şekilde çıkmıştı ağzımdan... "İşte şimdi gökyüzü bile sevgimize şahit oldu."

"Baksana Borkan evler küçücük görülüyor."

"Asla aşağı bakmam."

"Sıra sende karıcığım..."

Yüzündeki hain sırıtışı görünce ne demek istediğini anladım.

"Sen yükseğe çıktın diye benden farelerle dost olmamı beklemeyesin."

"Hamster olmaz mı?"

"Hayır, canım, ya bu işte bir terslik var bir de bana romantik değil diyorsun şu anda farelerden bahsetmenin sırası mı?"

"Evet değil ama ilk fırsatta sana Hamster alıp eline vereceğim."

"Boşanmak için avukat bul ben uğraşamayacağım. Hamstere dokunduğum gün öldüğüm gün olur, hiçbir kuvvet beni faregillere dokunmaya ikna edemez."

"Şakası bile yüreğimi acıttı."

"Benim de..." diyerek kollarının arasına daha çok girdim. Dö-

niş yolundaydık, hava kararmak üzereyken yola çıktığımız yere iniş yaptık. İçimdeki sevgiyi, sahibine nihayet söyleyebildiğim bu yer anılarımda daima yer bulacaktı.

***

Sabah telefonumun mesaj sesiyle uyandım. 'Simay uyanıksan konuşalım, terastayım.' Annemdi, bu kadar erken saatte konuşmak istiyorsa mutlaka önemli olmalıydı. Sessizce Borkan'ın kollarından sıyrıldım. Hazırlandım parmak uçlarımda yürüyerek odadan dışarı çıkarken, "Fazla uzağa gitme, hemen gel." diyen Borkan'ı duydum. "Gitmem, annemle terasta olacağım..."

"Günaydın anne,"

"Günaydın yavrum,"

Annemin önünde yarısı içilmiş kahve fincanı duruyordu, bir yudum almak için elime aldım, buz gibi soğumuştu garsona fincanı göstererek yenisini getirmesini işaret ettim. Annem oldukça yorgun görünüyordu. "Hiç uyumadın mı sen?"

"Uyuyamadım, uzun süre Nebi ile konuştuk, sonra babanla konuşmaya devam ettik."

"Neye karar verdin anne?"

"Gün doğduğundan beri buradayım, uzunca süre düşünme imkânı buldum. Hayatım hakkında radikal kararlar aldım, bu kararlarımı senin de bilmeni istiyorum. Gözümü açtım babanı gördüm, ilk başlarda aşk değildi bunu biliyorsun ama zaman geçtikçe onu sevdim."

"Biliyorum anne."

"Benim hâlâ babana karşı duygularım var,"

"Çok normal."

"Baban hayatında ilk kez benim için her şeyden vazgeçmeye niyetli, ben vazgeçmesini istemediği mi söyledim. Yine de çok kararlı, senden başka hiçbir düşüncem yok diyor."

"Ne güzel, çok sevindim. Yaşayamadığınız mutluluğu şimdi yaşarsınız."

"Baban da böyle dedi ama Nebi işlerin başına geçene, alışana kadar Kuveyt'e geri dönmesi gerek. Henüz bulduğum oğlumu yeniden kaybedemem, hele öteki eşlerinden olan kızlar Nebi'yi duyunca ortalık karışacak. Sırf onlar için test yapılacak, erkek çocuk olmadığından tüm mirasın kendilerinin olacağını düşündüklerini Aziz söyledi."

"Bölünmesi doğal değil mi? Bir kişi fazlalaşacak."

"Oralarda düşündüğün gibi değil, en büyük pay erkeklerindir. Kızlara da pay verilir ama çok daha az. Hele baba yaşarken sadece onun istediği olur."

"Babamın babası yaşıyor, bu miras düşüncesi nereden çıktı?"

"Deden çok yaşlı, aklı gidip geliyor, imza yetkisi dâhil tüm işler babanın üzerinde. Nebi'yi işlere alıştırana kadar orada yaşamak gerekiyor."

"Anne sen de benden betersin ne düşündüğünü açıkça söylesen olmaz mı? Bak kocamı uykuda bırakıp geldim, karnım aç, daha uykumu da almış değilim."

"Seninle de konuşulmuyor."

"Sen konuşmuyorsun ki, beş serilik kitap yazıyorsun. Sonuca gel anne ne demek istediğini söyle."

"Benimle birlikte gelmeni, destek olmanı istiyorum. Oraya dönmekten korkuyorum."

"Hayır anne, bildiğin gibi evliyim, kocama karşı sorumluluklarım var. Birbirimizi tanımaya bir aile olmaya çabalıyoruz. Koca senin kocan, oğul senin oğlun. Babam kısa süreliğine senden yanında olmanı istediyse ol, ama beni zorlama. Seni oralarda tek başına bırakmam ama her an yanında olamam gider gelirim. Sana karşı olanlar artık yok, ötekilerle de başa çıkmayı öğrenmelisin. Babam bu sefer sana destek olacaktır."

"Ben biraz yatayım."

"Tamam, o adamla görüştün mü?"

"Evet, çok iyi biri olsa da babana karşı hissettiklerimi ona hiç hissetmedim. Beni anlayışla karşıladı. Dost kalmaya karar verdik."

"Bir gecede çok iş halletmişsin, umarım çok mutlu olursun anneciğim."

"Sen de çok mutlu ol kızım, evimizi ister kullan ister sat. Ben o evi görmek istemiyorum hatta Kuveyt'teki evde bile kalmak istemiyorum. Artık her şey değişecek, yeni hayatıma kötü olayları hatırlatacak yerleri yok ederek başlamak istiyorum. Olan Bennu'ma oldu keşke birazcık beni dinleseydi."

Ablamı sevmesem de annemin ağlaması yine de beni üzüyordu. Ah abla değdi mi bunca şeye, diye düşünerek kızı için gözyaşı döken anneme sarıldım. Bir süre sarılmış olarak kaldık, yorgun olduğu çok belliydi, yanağımdan öperek ağır adımlarla yürüdü gitti. Garsona bir kahve daha istediğimi söyledim. Annem kararlarını vermişti, şimdi sıra bendeydi. Dediği gibi ben de ablamın öldüğü evde kalmak istemiyordum. Tam kalkıp odaya gidecekken babam geldi, eğilip yanağımdan öptü ."Tebrik ederim baba, annemi gitmeye ikna etmişsin?"

"Aslında ben değil, Nebi'nin varlığı ikna etti onu."

"Kendine güven babacığım, annemi senden çok daha iyi tanıyorum, eğer istemeseydi Nebi'nin olması fark etmezdi."

"Çok korkuyorum Simay. Yine bir hata yaparsam bu sefer Cavidan'ı sonsuza kadar kaybedeceğimden korkuyorum."

"Korku duy baba, bence çok fazla korku duy ki her yapacağını iki kez düşün."

"Annen o adamla görüştü..." Sesindeki kıskançlık ifadesi çok barizdi,

"Dost kalmaya karar vermişler."

"Ne dost ne arkadaş o adamla hiçbir şekilde ilişkisi olamaz."

"Bu tavrını açıkça belli edersen annem inadından seni bırakır. Ben mi büyüğüm siz mi büyüksünüz anlamıyorum. Biraz politik davranın," Sanki benim çok aklım vardı da önüme gelene dağıtıyordum.

"Geceden beri uykusuzum yatmaya gidiyorum."

"Annem de odasına gitti."

"Ben yanına gidiyorum, demek isterdim ama ne yazık ki Ca vidan elini bile tutturmuyor."

"Zamanla düzelir babacığım, sabret." Yürü be anne, kim tutar seni, genç kız gibi naz et, babam fazlasını hak etti. Öyle armut piş ağzıma düş olmaz, içimden annemi defalarca tebrik ettim. En nihayet babam da gitmişti...

"Simay," diyen sesi duyduğumda bir an gözleri mi kapadım, ya sabır... Ama seslenen kardeşimdi... Geldi masaya karşıma oturdu. "Günaydın Nebi."

"Günaydın kardeşim... Simay, dün gece..."

"Biraz evvel babamla ondan önce annemle konuştuk, geri gideceğinizi babamın seni işlerin başına getirmesi için yetiştireceğini duydum."

"Çok tedirginim Simay, bütün hayatım karıştı."

"Haklısın durumun zor, bir de tersini düşün, çok zengindin birden beş parasız kaldın bu daha kötü değil mi? Şimdi sayılı zenginlerden birisin bunun keyfini sür. Tabi aslını, benliğini kaybetmeden olsa çok güzel olur."

"Hiç tanımadığım anneme babama alışmak oldukça zor, ne onlar beni tanıyor ne de ben onları..."

"Zamanla alışırsın. Biz birbirimize yabancı değil miydik? Beyim dediğin adamın karısıydım, kan çekmesi mi dersin ne dersen artık seni hiçbir zaman çalışan olarak göremedim. Senin yüzünden Borkan'ın kıskançlık hallerine bile katlandım."

"Hadi ya, beni mi kıskandı? Efendimin eşine yan gözle bakacak adam mıyım ki..."

"Öf, Borkan'a efendim demeyi bıraksan artık."

"Alışkanlıklar o kadar çabuk yok olmuyor."

"Sakın değişme hep böyle kal olur mu Nebi."

"Birbirine benzerlikleri de zıtlıkları da çok, iki ayrı kültürün çocuklarıyız. Türkiye'de beş yıl yaşadım, çok sevdim, ama Kuveyt'i de çok seviyorum."

"Kuveyt güzel yer seveceksin tabi, orada doğmasan da orada büyüdün. Bazı adetlerine uyma yeterli."

"Demek istediğini anladım benim örnek aldığım kişi kocandır."

"Ne halnsın sen."

"Seveceğini bir kadın bulana kadar yaşadığım hayattan zevk almak niyetindeyim. Borkan'ın ..."

"Devam et devam... Borkan'ın yapmadığı halt kalmadı sonunda sana tosladı, de. Çekinme söyle."

"Ben söylemeden sen söyledin, Borkan'ın yaşadıklarından vazgeçip seni sevmesi beni mutlu ediyor. Umarım ben de bir gün sizinki gibi bir aşk yaşayacağım kadını bulurum."

Erkek milletiydi ne diyebilirdim ki, böyle düşünceleri olan erkeklere yüz veren kadınlar oldukça düzen böyle sürüp gidecekti.

"Her şeyde adil olacağım Simay, istersen birlikte çalışabiliriz."

"Kadın ve yabancı olduğumdan o ülkede dışlanacağımı biliyorsun ama burada işleri yürütebilirim sanırım. Teklifini düşüneceğim, pek anlamasam da denemeye değer."

"Kocan gibi biri yanında oldukça, başarırsın."

Kardeşimin başarılı olmasını diledim, kurtlar dünyasına adım atacaktı. İşlerin yoğunluğu ve birdenbire önüne sunulacak inanılmaz lüksün büyüsüne kapılması onun zararına olurdu.

"Kaşlarını çattın, neler düşündüğünü tahmin etmek zor değil. Beni uyar Simay, değişecek olursam beni uyar. Seni dinleyeceğime söz veriyorum."

"Bu sözünü sakın unutma."

"Unutmam kardeşim, biz yarın yola çıkıyoruz. Ya sen ne yapacaksın, bizimle gelecek misiniz?"

"Gelmeyi düşünmüyorum, Henna ve Polat'ın zoraki evliliklerini hale yola koymalıyız, benim yüzümden Polat'ın hayatı bir günde değişti. İlk önce kendi hayatımı düzenlemeye başlamalıyım. Sana başarılar diliyorum kardeşim." dedim, ayağa kalkıp kardeşime sarıldım. Omzunun üzerinden terasa çıkan Henna'yı görünce kocamın yanına gitme planlarım yine suya düştü. Nebi içeri girerken, Henna bana doğru yürüdü. Yanıma yeni birinin geldiğini gören garson elinde kahve termosuyla koşturunca,

elimle istemediğimi belli ettim. Bu hızla içersem midemin delinmesi an meselesiydi.

"Buraları beğendin mi Henna?"

"İlginç bir yer olduğu kesin, yine de çöllerin çekiciliği burada yok."

Eh normaldi, her insan kendi memleketini överdi... Çölmüş. Yahu sırf kum neresi çekici, desem olmayacaktı. "Memleketini şimdiden özlemiş gibisin?"

"Özledim ama kendi hürriyetimi özlediğim kadar değil, hayatımı şekillendirdiğimde ülkeme gider özlem gideririm."

"Akıllıca bir düşünce..."

"Simay, ben nerede oturacağım?"

İşte bu güzel soruydu. "Kocanın yanında, desem, hiç sanmıyorum. Birkaç gün bizimle kalırsın, herhalde evi satacağız, bu arada sana da bir yer bakarız."

"Hemen evim olsun, işe başlamak istiyorum. Çizimlerimin hepsi evde kaldı gerçi telefonumda resimleri var tekrar çizebilirim."

"Gerek yok, çıktısını alırız. Sen de yenilerini çizersin ama hemen evin, işin olur mu orası biraz sallantıda. Sabırlı olmalısın." Bu gün sabırlı olmalısın dediğim üçüncü kişiydi...

"Tamam, ben gidip biraz daha dolaşayım, kuş gibi hür olmak öyle güzel ki sana anlatamam."

"Çok fazla kanat çırpma, temkinli olmakta fayda var."

Henna da gitmiş, bir Polat eksik kalmıştı... Hah o da tamam oldu. Hay benim dilim kopsun düşünürken bile şom ağızlı olabiliyorum.

"Selam Polat, ne o bir selam yok mu?"

"Gidiyorum Simay,"

"Nereye, konuşmadık bile."

"Tüm izinler kaldırılmış, göreve çağırdılar."

"İşi bahane olarak kullanıyorum deme."

"Bunu yapmayacağımı iyi bilirsin görev çağrı emri geldi. O kız, istediği gibi hareket edebilir ve istediği anda nasıl boşanı-

yorlarsa boşanırız. Sorumluluğu bende değil bunu biliyorsun."

"Biliyorum Polat, bu işte kurban sensin ne istersen o olacak."

Arkadaşını haklıydı, odama gidemeden kocam terasa çıktı. "Beklemekten neredeyse yatağa kök salacaktım, bunca zaman ne yaptın?"

"Bir düşüneyim annem gitti babam geldi, o gitti kardeşim geldi, o da gitti Henna geldi ve şimdi de gördüğün gibi Polat var ve gideceğini göreve çağrıldığını söylüyor."

Borkan, Polat'ın yanına gidip elini omzuna koydu. "Henna için ne düşünüyorsun?"

"Simay'a söyledim. Henna asla benim meselem değil."

"Polat, Henna iyi bir kızdır, annesine hiç benzemez sana yuva olabilir."

"O kadar iyiyse evlenmen için ısrar edilmesine rağmen sen niye onu seçmedin."

"Benim durumum farklıydı, neredeyse doğduğundan beri tanıyorum, ona kadın gözüyle hiç bakmadım. Her zaman küçük Henna oldu."

"Evlenmeyi hiç düşünmedim, ne bir hazırlığım ne de bir güvencem var. Hele böylesi zoraki evlilik bana fazlasıyla ters geliyor."

"Haklısın, inan biz de böyle bir şeye mecbur bırakıldık ama şimdi birbirimizi seviyoruz."

"Sizin evlenmeden önce şu veya bu şekilde birbirinizi tanıdığınızı biliyorum ama ben Henna'yı hiç tanımıyorum. Israr etme Borkan, bu evlilik bitecek."

Polat'a hiçbir şey söyleyemiyordum, ne tarafından bakarsam bakayım arkadaşım haklıydı. Başımı, duyduğum ayak seslerine doğru çevirdim. Henna terasa gelmiş, yüzündeki ifadeye bakılırsa Polat'ın yanımızda olmasından tedirgin olmuştu. Eli kolu poşet doluydu, bunları ne ara almıştı. Arkasında duran iki çocuğun ellerinde de bir o kadar poşet vardı. Polat'a baktım resmen gözlerini devirdi.

"Henna bunlar ne?"

"Dün sipariş vermiştim, çizim ve dikiş için gerekli malzemeler le beğendiğim kumaşlar."

"İstanbul'da bulurdun."

"Bir an evvel başlamak istedim."

Henna tedirgin duruyor, Polat'ın yüzüne hiç bakmıyordu. Yeni hayatını kurmaya çalışmak için çaba göstermesi hoşuma gitmişti. Karakterli kızdı, yaşam macerasının getirisini düşündüğü belliydi.

"Ben birazdan gidiyorum, Simay gerekirse ararsın."

Polat kısa bir vedayla şimdilik sahneden çekilmişti, hayatın neler getireceğini hiçbirimiz bilemezdik. Düşündüklerimiz, sadece hayalden ve isteklerden ibaretti şu veya bu şekilde kaderimiz yolumuzu şekillendiriyordu.

Henna'nın gözünden yaş indiğini görünce yanına gittim, hemen elinin tersiyle gözlerini sildi. "Bir daha asla ağlamayacağım, hayatımı başkaları değil ben kendim yönlendireceğim. Seçimimi yaptım, özgürlüğü tercih ettim, bundan hiç pişman olmayacağım."

"İşte bu. Kendine inanmak zorluğun üstesinden gelmek demektir." diye destek olmaya çalışsam da Henna'yı kolay bir yaşam beklemiyordu.

***

İstanbul'a hep birlikte döndük hayatımız yollarda geçiyor gibiydi, Babamla Borkan'ın ilişkisi yüzeyseldi. Fazla konuşmuyorlar, konuşsalar da kısa oluyordu.

Evin önüne geldik, hep birlikte içeriye doğru yürüdük. Babam, "Ne o koskoca Al Fayed'lerin oğlu, karısının evinde mi kalıyor?" dedi, Borkan elimden tutarak yürümemi engelledi.

"Hayır, kalmıyoruz sadece bavullarımız burada. Onları alıp gideceğiz."

"Borkan..." derken, elimi kırarcasına sıktı. Bu sus demekti ve sustum. İçeri girer girmez Borkan odaya gitti.

Babamın yanına gittim, "Sayın Aziz Al Harafi!"

"Ne oldu kızım? Niye böyle konuşuyorsun?"

"Söylediğin sözler neydi baba?"

"Ben ne dedim ki?"

"Borkan'ı aşağıladın, evliliğimiz sizin yüzünüzden oldu bunu biliyorsun. Gerçi şu an hiç pişman değilim, beni zorladığın için sana teşekkür borçluyum ama bu evlilik yüzünden Al Fayed ailesi kocama yaptırım uyguluyor. Benimle boşanması için maddi baskıda bulunuyorlar."

"Vay şerefsiz Aflan!"

"Bu sözü de söyleyemezsin, oğlunun okumasına kim destek oldu, düşün istersen."

Babam söylediği sözün nereye gittiğinin şimdi farkına varmış gibiydi. "Kızım, senelerdir sana tek bir yardımım bile olmadı, diğer kızlarım ne kadar yardım alıyorsa sen de alacaksın."

Birden ses duyunca baktım, Borkan elindeki bavulları sertçe yere bıraktı. Konuştuklarımızı duyduğu belliydi.

"Benim eşimin sizin yardımınıza ihtiyacı yok, ben karıma bakmasını bilirim."

Sesi de bavulları bırakışı kadar sertti.

"Özür dilerim Borkan, kullandığım sözü seni küçümsemek için söylemedim. Ailen karşı çıkıyorsa tüm şirketlerim emrine amadedir. Kabul edersen çok sevinirim. Hem Nebi'nin senin gibi bilgili birine ihtiyacı var. Bu sayede ben de istediğim hayatı bir an önce yaşamaya başlarım."

"Gerek yok Aziz Bey, hadi Simay ailenle vedalaş gidelim."

"Kıyafetlerim?"

"Gerekli olanları aldım, diğerlerini sonra alırsın. Hem gerek bile yok ben sana her istediğini alırım. Bazı kişiler gibi ailemin ağzına bakarak sevdiklerimin ihtiyaçlarını unutmak gibi bir huyum yok."

Of, Borkan lafı gediğine oturtmuştu. Babamın yüz ifadesi allak bullak oldu. Kocam haklıydı, babam lafını bilmeden konuşmuş karşılığında böyle bir sözü hak etmişti. Yine de ikisinin arasında soğukluk olmasını istemiyordum.

"Lütfen yapmayın. Baba, Borkan, ikinizin iyi geçinmenizi istiyorum. Anne, babama bir şey söylesene..."

"Aziz gelmekten vazgeçmemi istiyorsan devam et."

Annem, babama söylenmeye başladı. Borkan kolumdan tutarak dışarıya çekiştirdi. "Az dur lütfen bir vedalaşayım."

"Arabada bekliyorum"

Borkan arabaya doğru yürürken ben içeri girdim, ilk sarıldığım annemdi. "Kendine iyi bak, sakın pes etme. Eli güçlü olan sensin." dedim, babama döndüm. "Anneme çok iyi bak, biz birlikte yirmi beş yıl geçirdik seninle çok kısa süredir tanışıklığımız var, tek bir ters olayda senin değil annemin yanında olacağımı bil."

O anda odadan çıkıp yanıma gelen kardeşime sarıldım, "Kendine çok iyi bak Nebi, sık sık görüşeceğiz."

"Ben de dışarı çıkıyorum. Beyime..." dedi ve sustu "Borkan'a... Veda etmedim." diyerek sözüne devam etti. Dediği gibi alışkanlıklar çabuk yok olmuyordu.

Birlikte dışarı çıktık, Borkan arabaya yaslamış kollarını kavuşturmuştu. Elimle alnıma vurdum. "Borkan biz kimi unuttuk?"

"Kimi?"

"Henna ne olacak?"

"Baban ben de akıl mı bıraktı? Hazırlansın, elbet bir çaresine bakacağız."

Nebi, "Niye gidiyorsunuz biz nasılsa döneceğiz, ev boş kalacak, seni anlıyorum Borkan kendi ailemi tanımadan senin aileni tanıdım. Yapabileceklerini biliyorum, Aziz Beyle yani babamla konuşmanızı duydum. Teklifi kabul etseydin çok sevinirdim, sudan çıkmış balık gibiyim. Bir yandan ilk sözleri çok iticiydi sana hak veriyorum..."

Kardeşimin böylesine anlayışlı, candan davranışlarına çok sevinmiştim. Borkan elini Nebi'nin omzuna koydu, "Telefonlar ne güne duruyor? Ne zaman başın sıkışır, soracak birini bulamazsan sana yardım etmek beni sevindirir. Sakın çekinme her şeyden önce çok zamanımız birlikte geçti ve eşimle aynı karnı paylaştın hem de çıplak..." dedi. Önce ne söylediğini anlamadım ama Nebi gülüyordu...

"Hiç de bile bir yerimi görmedi üzerimde elbisem vardı, hatta kot."

"Simay doğru söylüyor benim hep sırtım dönüktü bende de

kol vardı, hem çok yumruk tekme atıyordu ondan korkuyordum..."

Aynı anda aynı karnı paylaştığım kardeşim istediğim gibi biri çıkmıştı. Tekrar sarıldım "Henna'ya haber verirsen sevinirim burada bekliyoruz."

"Dediğimi düşünün, uzun süre bu ev kullanılmayacak, hem annemiz evin satılması gerektiğini söyledi ablamızın öldürüldüğü yerde kalmak istemiyor."

"Hayır!" Borkan'ın ses tonu çelik gibi sertti. "Gidelim Simay, sana yeni hayatında başarılar dilerim Nebi." dedi dönerek arabaya bindi... Yanına geçtim "Babamın sözlerinden dolayı..."

"Lütfen özür dileme Simay, bazı alışkanlıklar değişmiyor ben hep düşman ailenin oğlu olarak kalacağım."

"Benim de düşman ailenin kızı olarak kalacağım gibi, ya babamın iş teklifi?" dedim Borkan eliyle direksiyona vurdu. "Beni nasıl sığıntı yerine koyduğunu fark etmedin mi? İş verecekmiş bu ne saçmalık. Nebi'yi severim bu ayrı bir mesele, ama daha iki gün önce yanımda çalışan birinin yöneticilik yaptığı yerde, altında çalışmak..."

Yüz ifadesi kızgınlığının yanı sıra üzüldüğünü de belli ediyordu. Elimi uzatıp kolunu okşadım hemen elimi tuttu. "Haklısın ne desen haklısın canım, babamın söyleyiş tarzı da hoş değildi..." Tutmuş olduğu elimi dudaklarına götürüp avucumun içini öptü, "Sen çok değişiksin, düşüncelerin olaylara yaklaşım şeklin çok olgun. Bu da beni çok mutlu ediyor."

Biraz cilvenin hiçbir zararı olmazdı, parmak uçlarımla yüzünü okşadım."Sadece düşüncelerim mi seni mutlu eden?"

Saçlarımdan başlayarak gözlerini ağır ağır tüm vücudumda gezdirdi. "Her yerin beni fazlasıyla mutlu ediyor."

"Bu gece en mutlu olduğun yerleri uygulamalı olarak göstermeni istiyorum."

"Geceyi beklememize gerek yok."

Yüzündeki ifadeden anlaşıldığı üzere kızgınlıktan, üzüntüden kurtulmuştu. Bu gevşemiş halini çok daha fazla seviyordum.

"Kabul, nerede baş başa kalabilirsek orada gösterime başlarsın."

Henna arkaya oturdu Nebi iki bavulu zar zor yerleştirdi bagaja, hareket ettik. Aynadan kardeşime bakıp içimden çok başarılı olmasını diledim. Yeni bir hayata başlayacaktı. Sadece o mu? Annemler, Henna ve biz de yeni hayatımıza doğru yol alıyorduk. Henna "Benim yüzümden mi evden ayrılmak zorunda kaldınız?" diye sorunca arkaya doğru döndüm. "Seninle hiçbir alakası yok."

"Çok üzüldüm, bakın gerçekten benim yüzümdense... Her hangi bir yer, neresi olursa, bir göz oda bile yeterli... Bulalım, siz kendi yolunuza gidin."

Borkan, "Adım adım gideceğiz Henna, bu söylediklerin için bile zaman gerek. Şu veya bu nedenle hepimiz, seçimlerimizin ailelerimiz tarafından kabul görmemesi yüzünden yuvadan atılan yavru kuş gibiyiz. Yuvamızı kendimiz inşa etmeliyiz, pes etmek yok."

"Pes etmeyeceğim"

"Ben de" dedim, eli hâlâ elimde olan Borkan tutuşunu sıkılaştırdı. "Senin asla pes etmene izin vermem. Hadi bir an önce kendimize yuva yapabileceğimiz bir yer bulalım."

Yuvasız kuşlar diye bir şarkı vardı değil mi? İsmail Komiser'in eşinden ayrıldığında sıkça dinlediği arabesk şarkıydı. Dinler, zorla bize de dinletir, "Ah Müjgan ah yaktın beni" diye bağırır dururdu. Tabi bu bağırmalar iki ay sürdü sürmedi, Nurcan isminde bir kadına tutuldu. Her an aynı şarkıyı dinlemekten kurtulduğumuza sevinmiştik. Özlemiştim. Bütün arkadaşlarımı, onlarla geçirdiğim anları özlemiştim. Sanki beni duymuş gibi Polat telefonumu çaldırdı...

"Ne yaptınız merak ettim, döndünüz mü?"

Merak etmiş hah sanki şimdiye kadar her dakika telefon açan adamdı. Yan gözle Henna'ya baktım merak ettiği küçük karısı olabilir miydi?

"Döndük, Henna yanımızda." dedim homurdandı "Onu mu sordum ben sana?"

"Yo öylesine söyledim, kalacak otel bakıyoruz."

"Niye? Evinizde kalmayacak mısınız?"

"Bazı tatsız olaylar oldu."

"Sinay, Borkan'ı telefona ver."

"Şimdi veremem araç kullanıyor."

"Hoparlörü aç o zaman."

"Açtım konuş."

"Borkan söyleyeceklerimi senin de duymanı istedim, göreve gidiyorum evim boş kendinize bir ev bulana kadar çekinmeden kalabilirsiniz."

"Gerek yok otelde de kalırız."

"Yapma Borkan, ev boş işte inat etmenin ne mantığı var. Otel odaları ve servisi ne kadar rahat olursa olsun eve benzemiyor. Kabul et, içim rahat olarak göreve gideyim."

Borkan, ne yapayım, diye fısıldadı. Aynı ses tonuyla, sen bilirsin fark etmez, dedim.

"Yahu fısıldaşıp durmayın, kabul edin olsun bitsin. Anahtarın yedeği apartman görevlisinde, bir hafta yokum daha fazla da sürebilir. Çağırıyorlar gidiyorum." deyip telefonu kapattı... İki saniye sonra telefonuma adres mesajı geldi. Borkan'a gösterdim, "Ne istersen o olsun, benim için fark etmez. Henna kocanın evine gitmeye ne dersin?"

"Kocamın evi mi var? Yo yanlış söyledim yalandan kocamın evi mi var?

Borkan'a baktım, kendimi tutamayacaktım, "Hayatım sakın kızma." diyerek gülmeye başladım, "Kocanın bizden daha çok evi olduğu kesin Henna."

Borkan da gülüyordu. "Hadi gidelim eşyaları bırakalım sonra kendimize ev bakalım."

Polat'ın evi Beşiktaş civarındaydı. Trafik ve insan kalabalığını görünce nevrim döndü. Borkan desen benden daha sıkıntılı görünüyordu. Sorarak en sonunda apartmana ulaştık, görevliden anahtarı aldık. Polat'ın bize garezi olmalıydı, asansörü bozuk olan binanın en üst katına elimizdeki bavullarla oflaya poflaya çıktık. "Hay teklifi kabul edenin..." diye söylenen Borkan'a 'Al benden de o kadar." diyerek eşlik ettim.

Bina oldukça eski görünüyordu, hol duvarlarının bile yer yer boyası dökülmüştü, tırabzanların üst kısmını kaplayan tahta ne nelerin verdiği bakımsızlıkla renk değiştirmiş hatta cila denen bir şeyi kalmamıştı. Henna'nın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu, eh ilk bulduğu erkeğe atlarsa olacağı buydu. Eski model çift kapısı olan dairenin kilidini zorlukla açtık...

Giriş salona açılıyordu, şükür evin içi oldukça guzel döşenmişti. Grili siyahlı koltuklar, siyah kocaman bir plazma televizyon. Odalarında bu şekilde olması için dua ederek kapılarını açtım. Küçük odada bir çekyat ve bir şifonyer vardı. Nispeten daha geniş bir odada ise çift kişilik yatak bulunuyordu. Henna hemen çekyatı olan odaya bavulunu bırakıp salona geçti "Simay, manzara muhteşem." diye bağırınca yanına gittim. Gerçekten dediği kadar vardı. Marmara denizinin tüm güzelliği gözlerimizin önündeydi. İrili ufaklı gemiler, tekneler denizin üzerinde uçan martılar ve karşı kıyının güzelliği.

Borkan camı açtı, eğilerek çevresine bakındı. "Böyle şahane manzarası olan evin bu halde olmasına şaşırdım. Fiyat araştırması yaptığımdan bu civarın ne kadar değerli olduğunu biliyorum."

"Kim bilir, ev sahipleri değer vermiyorlar demek ki..."

"Hadi bir an önce çıkalım."

Henna kıpırdamadan duruyordu "Ben sizinle gelmesem evde otursam olmaz mı?"

"Sen bilirsin canım, telefonun her an yanında ve sesi açık olsun. Belki geç gelebiliriz." deyip mutfağa yürüdüm. Polat'ın dolabı boş değildi. "Yemek yapmayı biliyor musun Henna?"

"Annemin bir sürü suçu olabilir ama iyi bir ev kadını nasıl olur dersine neredeyse kundakta başladı. Siz beni merak etmeyin."

Evden çıkmadan Henna'ya kimseye kapıyı açmamasını tembihledim. İçimiz rahat olarak tekrar aşağı inip arabamıza bindik.

"Ne tarafta ev istersin Simay, önce nereden başlayalım?"

"Hasret'lerin site güzeldi."

"Sen sevdin diye araştırmalarını söylemiştim, ne yazık ki boş yer yok."

"Üzüldüm, ama civarda çok site var onlara baksak..."

***

Üç gündür aralıksız dolaşıyorduk, Borkan arada bir işine uğruyor veya telefonla halletmeye çalışıyordu. İstediğimiz gibi bir yer bulmamız mümkün olmuyordu. Borkan'ın moralinin gün geçtikçe bozulduğuna şahit olmak hiç hoş değildi.

Onu çok iyi anlıyordum parmağının bir hareketiyle alabileceği evlere sahip olamamak onu üzüyordu. Eve her geldiğimizde yemekleri yapılmış olarak bulmak tek tesellimiz olmaya başlamıştı. Henna, çok becerikliydi. Borkan'ın damak tadına uygun yemeklerin olması kocamın gözlerini ışıldatıyordu. Ben çoğunlukla salata yediğimden göz kararmasıyla yetiniyordum. Henna ve kocam aynı toprağın çocuklarıydı birçok zevkleri, alışkanlıkları ortaktı. Evlenmeleri için ısrar edilse de kocam bu güzel kızı istememiş beni seçmişti. Gönül laf dinlemiyordu. Henna'yı kıskanmak aklımın ucundan bile geçmiyordu. İlk karşılaştığımız andan beri sanki korumama muhtaç kuş yavrusuymuş gibi hissetmiş, kardeşim gibi görmeye başlamıştım.

***

Bir haftanın sonunda yine Kerem'in ilgilenmesiyle onlara çok yakın bir sitede istediğimiz gibi bir ev bulmamız mümkün oldu. Fazlasıyla tadilat gereken bir evdi ama sineye çektik. Borkan Polat'ın evinde daha fazla kalmak istemiyordu. Tüm tamirciler eve sokuldu hize oldukça pahalıya gelse de gün geçtikçe evimiz güzelleşiyordu. Borkan, öncelikle yatak odası, banyo ve mutfağın tadilatını yaptırdı. Eşyaları zevkimize göre seçtik. Polat, onun evindeki son gecemizde görevinin uzadığını en az bir ay daha gelmeyeceğini haber vermişti.

"Yarın gidiyoruz Henna hazırlan."

"Ben sizinle gelmiyorum."

"Burada mı kalacaksın? Ya Polat ona ne diyeceksin?"

"Alt katta kiracı olarak oturan kızlardan biri bu gün taşındı. oraya geçeceğim. iki sokak aşağıda moda evi var çizimlerimi gösterdim çok beğendiler. Kirayı sorun etmeyin. İki kızla aynı evi paylaşacağım. Hem yalnız kalmam, hem de oturacak evim olacak."

Borkan'la birbirimize baktık." Olmaz öyle şey" diyen Borkan. ilk itirazını yapmıştı.

"Borkan, ailemin baskısından kaçmışken senin bana karışman haksızlık olmuyor mu? Kendimi idare edecek kadar büyüğüm. Birlikte oturacağım kızların biri bankacı, biri moda evinde çalışıyor. Zaten onun sayesinde iş buldum, siz ev için dolaşırken tüm komşularla tanıştım hepsi iyi insanlar. Hatta gün bile yaptık, bu yüzden içiniz rahat olarak gidebilirsiniz, kıyafetlerimi alıp aşağı ineceğim."

"Burada niye kalıyorsunuz diye sormadılar mı?"

"Polat'ın uzaktan akrabası oluyoruz dedim, tüm apartman halkı onu çok seviyor. Bu yüzden güvendeyim."

Borkan, "Peki istediğin gibi olsun, paran bittiği anda haber ver." dedi odaya geçti. Peşinden gidip toparlanmaya başladım. Elindeki gömleği olduğu gibi havula koymaya çalışıyordu, sonra bunu kim ütüleyecekti. "Bana ver düzgün koymuyorsun."

Gömleği uzattı, ikinci gömleği havula tıktı. "Borkan ya" dedim, beni duymuyordu, düşünceliydi...

"Serbest bırakmakla iyi mi yapıyoruz? Hep baskı altında kafeslerde büyütülen kıza birden bire bu kadar çok özgürlük vermek..."

"Her an ona bakıcılık yapamayız, zaten baskıdan bunaldığından kaçtı."

"Yanlış insanlara çatarsa?"

"Bu hepimizin başına gelebilir, arkadaşlarını kontrol edeceğim. Yani şimdi gidip onunla uzun bir konuşma yapacağım. Sonra da Allah'a emanet edeceğim." diyerek Borkan'ın yanından çıktım. Henna da kendi eşyalarını topluyordu.

Kanepenin üzerine oturdum. "Gel otur Henna biraz konuşalım"

Elindeki bluzu katladı, "Simay, tek başıma kalacağım için tedirgin olduğunu biliyorum, lütfen yapma, kendime bakabilirim. O kadar çok tembih, öğüt dinledim ki inan artık midem bulanıyor. Onu yapma Henna, kadınlar bunu yapmaz Henna, şöyle Henna, böyle Henna..."

"Eh bir kez de benden dinlemek zorundasın, annenin baskıcı biri olduğunu anlatıyorsun ve buna bizzat şahit oldum. O bir anne senin kötülüğünü isteyeceğini düşünmüyorum. Belki de çok kadınlı adamla evlendirmeni engellemek için Borkan'a kafayı takmıştır."

"Hiç sanmıyorum, seninle evlendiğini bilerek hâlâ ısrar etmesi çok kötüydü."

"Üç kadın yerine bir kurban olması daha doğru gelmiş olmalı... Düşünce tarzları bu, öyle yetişmişler değişmesi çok zor olacak. Benim konuşmak istediklerim bunlar değil, onca baskıdan sonra birden kavuştuğun özgürlüğün içinde bir kadın olarak başına gelebilecek tehlikeler. İnternette, sosyal medyada, gazetelerde yüzlerce haber okuyoruz. Kadına şiddet, tecavüz, mesleğim gereği birçok mağdur ve suçluyla yüz yüze konuştum. Kendini korumayı öğrenmen gerek; ben hürüm, her istediğimi yaparım, ederim sözleri biraz havada kalıyor. Kabul, erkeklerle kadınlar bence de eşitlerdir ama her nedense erkeklerin algıları kapanmış durumda. Bunu hepsi için söylemiyorum bu sözlerim sırf bizim coğrafyamızda yaşayan erkekler için de değil. Dünyanın dört bir tarafında durum aynı... Kadınlar kendilerini korumalı. Nasıl korumalı? Geceleri tek başına eğlence mekânlarına gitmek, tanımadığın kişilerin içecek ikramını kabul etmek, geceleri ıssız yerlerde yürümek tehlikelidir. Tehlike sırf gece de gelmez; yeni tanıştığın birinin evine gitmek, arabasına binmek tehlikedir. Mümkünse taksiye binerken bile durağından binmelisin, toplu taşıma araçlarında tek kalırsan dikkatli ol. Tehlike sadece tanımadığın insanlardan gelmez, bazen tanıdığını sandığın insanlar bile kötü dü-

şüncelidir. Sırf erkekler de değil, bazı kötü niyetli kadınlar da seni tuzağa düşürebilirler. Hayat kimseye güvenmeden yaşanır mı, diye düşünebilirsin ama güvenmek ayrı dikkatli olmak ayrıdır. Eğlenmeye mümkün olduğu kadar tanıdığın kişilerle, kalabalık olarak git, bu bir tür korunmadır. Telefonun hep açık olsun, geç kalacak olursan veya kendini tehlikede hissedersen arkadaşlarına telefon et, nerede olduğunu bildir. Dünyanın her yerinde kadınları kandırmak için çocuklar kullanılır, kendilerini kötü durumda gösterip evine götürmen için seni ikna etmeye çalışırlar, sakın kanma. Fenalaşmış gibi görünen kişilere, hastalık numarası yapanlara karşı dikkatli ol. Bu tür olaylar için polise telefon açmak doğru bir hareket olur. En güzeli tedirgin hissettiğin yerden hemen uzaklaş. Buralarda yabancısın, kimsen olmadığını öğrenen kötü niyetli kişiler bunu kullanabilir. Gündüz veya gece, evinin kapısını tanımadığın hiç kimseye açma. Bunları seni sindirmek için değil sadece çevrenden gelebilecek tehlikelere karşı dikkatli olman için söylüyorum..."

Henna,"Anladım Simay, dikkatli olacağım." dese de yanlarında kalacağı kızları tanımak istiyordum. Hazırladığı çantalardan birini aldım, alt kata indik. Kızlar oldukça güler yüzlüydü. Beş yıldır aynı evde oturduklarını söyleyince içim biraz daha rahat etti. Pelin bankada, Emel moda evinde çalışıyordu, güvenilir gibi duruyorlardı. Ben de polis olduğumu söyledim kızlar hemen antenlerini açtılar. Polat hakkında bin bir tane soru soruyorlardı. Henna'ya baktım ifadesiz bir yüzle oturuyordu. Birazcık kızarmış olmasından başka tepki vermemişti. İki yabancı ilk bakışta âşık olup, mutlu mesut yaşayabilir miydi? Bu sadece romantik kitaplarda filmlerde olurdu. Gerçek yaşamda hiçbir olay bu kadar çabuk olmazdı. Kızlara veda ederek yukarıya çıkarken, Henna da benimle birlikte çıktı. "Evi temizler öyle bırakırım."

Vedalaşıp aşağı indik. Göçebe gibi yaşamaktan gerçekten bıkmıştım... Hâlâ yapımı süren evimizden içeri girerken Borkan elimdeki bavulları aldı, yere koydu. "Taşırdım yukarı o kadar ağır

değiller" demem le kucaklanmam bir oldu. "Gelin olalı çok oldu, eskidim artık, bırak sırtın yine ağrıyacak."

"İlk kez hizim olan eve giriyoruz, hem daha çiçeği burnunda bir çiftiz."

"İşte bunda haklısın."deyip, boynuna sarılarak kendimi hafifletmeye çalıştım. Her yer ama her yer karmakarışıktı. Badana, yer döşemeleri, kapılar yarısı yapılmış yarısı yapılmamış haldeydi. Mutfakta yemek yiyecek, yatak odasında hem yatıp hem oturacaktık. Getirdiklerimizi dolaba asarken Borkan yemek söyledi. Bir an önce kendi evimin hanımı olmalıydım onca tencere tavayı süs olarak dursun diye almamıştık. İlk işimiz üzerimizdekileri çıkarıp rahat kıyafetler giymek oldu.

"Alışverişe de gitmek gerek dolap boş, her şey yarım..."

"Yanıma gel."

"Neden?"

"Bir kere de soru sormadan dediğimi yap be kadın,"

"Sen niye gelmiyorsun da ben geliyorum?"

"Tamam, ben geliyorum."

"Ay surata bak sanki saatlerce yol geleceksin atacağın en fazla üç adım."

"Senin bu ağzını var ya..." dedi, yerimden kalktım. "Ne yaparsın?" dedim bir adım attım, onun attığı bir adımla zaten karşı karşıya gelmiştik. "Bir gün spor salonunda seninle karşı karşıya gelmek isterim."

"Hodri meydan, istersen şimdi kapışırız."

Şöyle bir baktı "Uygundur" dedi, birden elimden tuttu "Nereye gidiyoruz?" diye ciyaklayacak vakti ancak bulabildim. Hızlıca arabaya doğru yürürken neredeyse beni sürüklüyordu. Sitenin spor salonunda soluğu aldık, şimdi anlamıştım kocamın sırtı kaşınıyordu. Kimse yoktu, tabi hangi deli gecenin bu saatinde rahat evinden çıkar da gelirdi. Kapıyı kilitledi... Yer minderlerinin üzerine çıktık, eşofmanının üzerini çıkardı. Burada olacağımıza yatağa mı gitseydik, diye bir an düşünmedim değil. "Görelim bakalım ne kadar iyisin karıcığım."

Cebimdeki lastikle saçımı topladım, ben de üstümü çıkardım "Göreceksin kocacığım, sana avantaj veriyorum, başla bakalım."

"Gerek yok, dişe diş göze göz."

"Sonra sırtım ağrıyor diye ağlamayasın hı..."

Elini yumruk yapıp, "Kim ağlayacak göreceğiz" diyerek, başparmağıyla şöyle bir burnuna dokundu.

Birbirimizin çevresinde ağır adımlarla dolaşıyor ilk hamleyi kimin başlatacağının hesabını yapıyorduk. Tabi ki ben birden bacağımı kaldırdım omzuna vuracakken koluyla engelledi geriye kaçtım. "Hadi Simay, yapabileceğin bu mu?" dedi, kendi çevremde dönerek tekmemi yeniledim. Ayak bileğimden tuttuğu gibi yere yapıştırdı... Hemen fırladım "Borkan canın yanacak."

"Gayet iyiyim bebeğim, devam et."

Kollar, bacaklar, tekmeler... Birbirimize fazla zarar vermeden gücümüzü sınıyoruz diye düşünürken, oldukça ağır bir topuk vuruşu sağ böbreğime geldi. Bu adam iyice kaşınıyordu hırpalanmasının zamanı gelmişti tüm gücümle saldırdım çoğu zaman savunmaya geçiyor, arada bir saldırıyor ama darbeleri tam oluyordu. Sinir olmaya başlamıştım, "Kaçak dövüşme."

"Kim kaçak dövüşüyor, hani nerede o böbürlenmelerin?"

"Dövüşmeyi nereden öğrendin?"

"Kafes dövüşçüsüydüm, hani o parasız kaldığımı söylediğim zamanlardan. Oldukça da iyiydim."

Şimdi kim böbürleniyordu acaba, benim de bu serbest dövüşün eğitimini aldığımı söylesem miydim? Vuruşlarımız rakibine saldırır gibi değildi... Tekrar başladık, böbreğe dikkat, ciğere dikkat, kalbe sert darbe yok, sırt kemiğine dikkat böyle dövüşmek mi olurdu, fazlasıyla yorucuydu.

"Borkan berabere kaldık diyelim mi?"

İkimiz de kan ter içinde ellerimiz kollarımız açık sırt üstü minderin üzerine serildik. Uzun süredir teke tek dövüşmediğimden hamlamıştım.

"Seni buraya neden getirdim biliyor musun?"

"Neden?"

"Beni kolay lokma olarak görmemen için, çok iyi dövüşüyor-

um Simay, ama ben de senin kadar iyiyim bunu bilmen için getirdim. Gerçekten dövüşsek birbirimize çok fazla zarar veririz ve benim senden kas gücü ve ebat olarak iri olmam fazlasıyla zarar görmene neden olur."

"Senden iri adamlarla dövüştüğümü unutma, dövüşmek teknik işidir."

"Ben hem sokak dövüşlerinde hem de çeşitli dallarda eğitim aldım. Böylece sevgili karıcığım benden üstün değilsin."

"Sen de benden..." diyerek kalkmaya çalıştım, tekrar yere yanına çekti. Dudaklarıma resmen saldırdı, hiç ara vermiyordu nefesimi tam anlamıyla kesmişti. Omuzlarından iterek doğrulup üzerine oturdum. "İşte bunda ustasın, finali yeni yatağımızda yapalım, bakalım altın madalyayı kim kazanacak?"

Kocam, defalarca altın madalya kazanmış, ben hiç üzülmemiştim. Ona yenilmek dünyanın en zevkli duygusuydu.

***

Sabah tamirat işlerinin sesine uyanmak hiç zevkli olmuyordu, Borkan'dan evvel banyoya girdim hazırlandım. "Bu evde bu sesle asla duramam."

"O zaman gidelim."

Hiç ses çıkarmadan peşine takıldım, nereye giderse oraya gidecektim. Ev bana göre değildi, mutlaka kendimi oyalayacak bir şeyler bulmalıydım da ne yapabilirdim. Dikiş bilmezdim, yemek annemin öğrettikleriyle sınırlıydı. Allah'tan Borkan yanımdaydı, aslında suç benimdi Henna bile gelir gelmez arkadaş bulmuşken ben yıllardır kendimi iş arkadaşlarımla sınırlamıştım. Bir tek Hasret vardı...

"İşin varsa beni Hasret'in kliniğine bırak istersen."

"İş yerime birlikte gidelim, imza için evrak bekliyordum henüz haber çıkmadı."

Bu ikinci kezdi, bu sefer girmemek için mazeretim yoktu. Birlikte ofisine çıkan asansöre bindiğimiz anda değişik bakmaya başladı. "Ne o asansör fantezin mi var?"

"Bilmediğin de yok bakıyorum."

"Uzay boşluğunda yetişmedik herhalde..."

Adam beni duvara dayamış bir elini tam yanıma yaslamıştı göz göze bakışıyorduk. "Simay bazı anlarda susulur."

"Ne gibi?"

"Bunun gibi..." deyip eliyle çenemi tuttu. Asansör durdu, kata gelmiştik, sırıttım. "Hesabını sonra soracağım," sözü üzerine yamulmuş olan kravatını düzelttim.

Asansörden çıkar çıkmaz, "Ne oluyor bu ne gürültü" diye bağırdı. Ortam oldukça kalabalık görünüyordu. Ofis kapısına çıkan genci daha önce hiç görmemiştim. "Merhaba abi," dedi. Benden tarafa hiç bakmamıştı. Koltuğa oturdu, ayaklarını önündeki sehpanın üzerine koyup çaprazladı. Yüzünün ifadesi ve yaptığı hareket, kendinden çok büyük olan abisine karşı saygısızlıktı.

"Hassan senin ne işin var burada?"

"Aslında senin işin yok, babamız senin yerine beni gönderdi."

"Saçmalama sen ne anlarsın işten, daha çocuksun."

Yerden bitme tıfıl, "Orada dur bakalım, babamız beni uygun görmeseydi yollamazdı. Beceriksiz olan ben değilim sensin." dediği anda, Borkan fırtına gibi esti. "Seni serseri bana terbiyesizlik etme hakkını nasıl kendinde görüyorsun."

"Babam seni evlatlıktan reddedeceğini söyledi, ya kadını ya bizi seçecekmişsin. Bizi seçersen iş senin, yanında çalışacağım. Bu karıyı seçersen kapı orada..." dediği anda Borkan çocuğun yanına gidip yakasından tutarak havaya kaldırdı. "Karı ne demek ha, karı ne demek seni saygısız. Çabuk özür dile dilini koparmayayım..."

"Karıdan özür dilendiği nerede görülmüş?" diyerek alaylı bir ifadeyle cevap verdi. Borkan elini kaldırdığı anda kolunu tuttum "Değmez Borkan, gerçekten değmez."

"Bu fırlama daha on sekiz yaşında bile değil."

"İşte tam da bu yüzden bırak diyorum dengin değil. Lütfen gidelim."

Çocuğu resmen silkeleyip koltuğa fırlattı. "Pislik karı hep senin yüzünden..." diye fısıldayan yerden bitmeyi duymuştuk.

Üzerine yürümeye çalışan Borkan'ın göğsüne elimi koydum geri ittim. "Dur, durmak zorundasın. Seni özellikle kışkırtmaya çalışıyor." Çocuğun yanına gittim kulağını tuttum. "Ne yapıyorsun he, sen bana nasıl elini sürebilirsin?"dediği anda çevirdim. "Abini engelledim, elinden bir kaza çıkacaktı. Ama senin gibi edepsizlerin kulağı çekilir ki bir daha büyüklerine saygısız davranmasınlar. Dediklerine dikkat et genç adam ben senin bildiğin kadınlara benzemem abinden önce pataklarım seni."

Dayak veya şiddet uygun bulmadığım bir hareket şekliydi ama insanlar birbirlerine saygılı olmayı öğrenmedikleri sürece bazı durumlarda gereklilik haline geliyordu.

Birkaç genç Borkan'ın ofisinden çıktılar çocuğun kulağını çevirdiğimi görmüş olmalılardı kıs kıs gülüyorlardı. Çocuk öfkeyle ayağa kalkıp, "Ikiniz de defolun iş yerimden" diye bağırdı. Kovduğu arkadaşları değil, bizdik.

Borkan ofisine girdi, cebindeki anahtarla duvardaki kasayı açtı "Buradan hiçbir şey götüremezsin," diyen küçük ukalaya, "Bence sus bu sefer engellemem haberin olsun," demek zorunda kaldım, nihayet susmayı akıl etti.

"Hadi gidelim bu iş burada bitti."

Aldığı birkaç dosyayı kolunun altına sıkıştırdı, elimi tuttu. "Terbiyesizliği kendinde hak görsen de ne yazık ki kardeşimsin. İşine sahip çık, baban çabuk harcar seni..."

Hızlıca yürüdük, asansöre bindik, Borkan tek söz etmiyordu... "Benim..." diye söze başladığım anda patladı. "Konuşma, yine beni bırak sözlerini tekrarlama. Alsın işini başına çalsın ona ihtiyacım yok. Artık anla bunu."

"Ya, benim karnım acıktı diyecektim..." dedim. Sesim ağzında boğuldu, bu adamın ani öpüşlerine de hastaydım. Bir anda ateşi yakıyordu, hem de alev alev... Benim ateş de harlanmaya yer arıyordu zaten... Asansör durdu binadan dışarı çıktık ."İkimiz de işsiziz şimdi ne yapalım?"

Umursamıyor gibi dursa da moralinin bozulduğu çok belliydi. Kocama destek olmaktan başka yapacak neyim vardı ki. Babasını bulup, böyle bir oğlun olduğu için şükredeceğine kaybetmeyi ter-

cih ediyorsun sen ne biçim adamsın, demek istiyordum."Bence hiç programımızı bozmayalım. Hasrete gidelim."

"İyi ki hatırlattın, Kerem'le konuşmalıyım, seni bırakayım ofisine geçerim. Telefonlaşırız."

Hasret beni güler yüzle karşıladı, bu kızı seviyordum. "Gel canım tam öğle yemeği ısmarlamıştık, kaynanan sevecek."

Kaş'tan tanıdığım Betül'le selamlaştık, masada kocaman bir pizza duruyordu. Hemen oturdum Betül bardağa içecek koydu, pizza dilimlerinden birini elime aldım.

Hasret'i, "Üveyleri sevmiyor. Özü belki sever, henüz tanışmış değilim." diyerek cevapladım.

"Neler yapmışsınız siz, duyunca şok olduk."

"Ne yapmışız? O kadar çok şey yaptık ki vallahi unutuyorum."

"Polat'ı evlendirmişiniz."

"Ya maalesef, adam kimvurduya gitti," dedim, kahkahalarla gülmeye başladılar, gülünmeyecek gibi değildi ki.

"Kız nasıl? Olayları anlatsana."

"Kız bir içim su, gerçekten güzel. Zoraki olmasa Polat'ın başına melek düştü derdim."

Yemeğimizi yerken olayları baştan sona anlattım... "Çok kötü olmuş, Polat deli gibiydi."

"Haklı, diyecek sözüm yok."

"Hani sizinle gelecektik ya..."

"Evet?"

"İyi ki gelmemişiz, ya Kereme de göz koyan olsaydı, ya Kraliçe'yle tanışsaydık, kocam elden giderdi. Kraliçe kraliçe değil çöpçatan."

"Bekârları yollasak ne iyi olur bu sayede iyi para kazanırız. Betül sen bekârdın değil mi?"

"Ben halimden çok memnunum, oğlum bana yeter."

Hasret, "İşin şakası şimdi ne yapacaksınız? Hazıra dağ dayanmaz, ev de çok masraf çıkardı herhalde" dedi, haklıydı...

"Allah bir kapıyı kaparsa pencere açarmış... Ümitsiz değilim, bir şekilde nasibimize kavuşacağız. Ben kendim için değil daha

çok Borkan için endişeleniyorum. Benim yüzümden tüm ayrıcalıklarından vazgeçti."

"Kendini suçlu hissetme. Borkan akıllı adam, onları kendince cezalandırıyordur. Erkek çocuklar o tür aileler için fazlasıyla önemli. Kardeşi de anlattığın gibiyse, Borkan ve ailesi güç savaşı yapıyorlardır. Kimin eli daha kuvvetliyse o kazanacak sonuçta..."

"Adamlar, adamlar baskın varrrrr..."

Hasretin papağanının ciyaklaması, "Sus Cafer, yine çenen düştü, yabancı değil onlar" demesiyle son buldu. Borkan ve Kerem gelmişlerdi...

"Ben kazanacağım, çünkü yanımda Simay gibi biri var, eşimi kabullenmeyi öğrenecekler ya da beni tamamen kaybedecekler... Eee biz sizi yemeğe götürmeye gelmiştik, çoktan karnınızı doyurmuşsunuz."

Hasret, "Size de pizza söyleyelim" teklifini yapınca Borkan olumsuz anlamda başını salladı.

Kerem "Açık havaya ihtiyacımız var, izin verirsen karımı kaçırabilir miyim?" diyerek Betül'e baktı.

"İzin ne demek Kerem, ben idare ederim, hadi gidin."

Hasret dünden hevesliymiş gibi hemen üzerindeki önlüğü çıkarıp çantasını aldı, Betül'le vedalaşarak dışarı çıktık "Bu sıcak havada kapalı kalmak zor geliyordu, iyi oldu. Karnımız tok ama deniz kenarı bir yerlere gidelim fazla kalabalık olmasın."

"İstanbul'da sakin yer bulmak mucize olur."

"Bir gün öyle bir yer bulup, oraya yerleşeceğim."

Hasret'in sözlerine, "Sana katılıyorum benim de hayalim bu." diyerek cevap verdim. İstanbul gerçekten çok güzel bir şehirdi ama insanın ruhunu öldürüyordu. Gürültü, trafik, insan yoğunluğu kişiyi canından bezdiriyor sessiz sakin hayat yaşamanın özlemi her gün içimizde büyüyordu. Küçük yerlerde iş olmadığından tüm ülke halkı büyük şehirlere göç ediyor, geçim derdi yüzünden, kendilerini sağlıksız yaşam şartlarına mahkûm ediyorlardı. Kırsal bölgelerden sadece evlatlarının geleceği için gelenler, büyük şehre uyum sağlamakta zorluk çekiyor nerede

ufacık boş toprak parçası bulsalar ekip biçmeye başlıyorlardı. Mecburiyetti onları köylerinden koparıp getiren. Şartlar uygun olsa, kim alışkın olduğu sevdiği köyünü, kasabasını terk ederdi ki. Büyük şehrin pırıltısına kapılıp sadece zevk için gelenler kısa sürede geldiklerine pişman oluyor, kaçacak yer arıyorlardı. Araçlarımıza bindik yola çıktık.

"Kerem'le ne konuştun?"

"Kardeşim ne derse, ne isterse yapmasını söyledim. İmza almadan hiçbir şekilde işe başlamaması için uyardım. Belgeler kayıt altında olmalı ki Kerem ve arkadaşlarının firmalarına zarar gelmesin."

"Çok kinci gördüm seni."

"Bu kin değil, daha çocuk yaşta olan birini hele işten hiç anlamayan kardeşimi bana karşı kullanmaya çalışan babamın bir ders almaya ihtiyacı var. Beni küçük düşürmeye çalışıyor kendi düşecek haberi yok."

"Ben olsaydım işi bilen birini gönderirdim."

"Derdi benim burnumu sürtmekten başka bir şey değil. Mantıklısı senin dediğin olurdu. Burada iş yapmayı ben istedim, baham karşı çıkmıştı."

"Neden dünyanın herhangi bir yerinde değil de burada iş yapmaya karar verdin?"

"Belki cadının birine aklım takılmıştır, bilinçaltım ondan kopma diyordur."

"Hadi canım inanmam kedi köpek gibi didişiyorduk."

"Uzun süredir yurtdışında yatırım yapmayı düşünüyordum, yeri seçmek için ülkeleri dolaştım. Türkiye daha cazip geldi, aslında baskılardan kurtulmak için ülkemin dışında iş yapmaya karar verdim. Şu an düşününce, bu kararı vermemdeki en büyük etken sensin."

Ay bir tuhaf olmuştum, "Yaaa"

"Seninle didişmek hoşuma gidiyordu, ulaşılamaz kadın pozisyonların, sert tavırların ve seni otelin salonunda ilk öpüşüm."

"Zorla öpmüştün."

"Sana dokunmazsam ölecek gibiydim, sonrasında çok pişman oldum ama..."

"Neden?"

"Tadını almak sana müptela olmaktı, senden uzak durmaya çalıştım ama kader bizi bir şekilde yine karşılaştırdı."

"Odanda uyandığım an, o sininin başında yerde oturuyordun. Bir kolun dizinin üzerindeydi. Elindeki üzüm salkımından ağır hareketlerle taneleri koparıp ağzına atıyor, yine ağır hareketle çiğniyordun. Üzerindeki gömleğin bol oluşu, yakasının açıklığı, uzun saçların, sakallarının biçimi, dar siyah pantolonun, binici çizmelerin... Kitaplarda yazılan, resimlerde gördüğüm Arap prensleri gibiydin."

"Vay, o öfkeli halinle beni iyi incelemişsin."

"Öfkeli de olsam kadınım herhalde, gözümden kaçacak gibi değildin. Hem öncesi de var, her zaman senden etkilendim, ama hep inkâr ettim."

Borkan kocaman sırıttı, "İstemem yan cebime koy diye düşünüyordun yani."

"İstiyordum yalan yok, ama bana uymuyordun. Neler olduğunu biliyorsun, annemin çektikleri bunda çok büyük etkendi."

"Şimdi biliyorum o zamanlar anlayamıyor ya da anlamak istemiyordum. İstediğim kadın beni istemiyordu..."

"Tabi ya senin için dünyanın sonu demek olmalı, şımarık adam." Morali yerine gelmişti. Bütün sorunları birlikte daha kolay atlatacaktık.

Kerem'in yönlendirmesiyle deniz kenarındaki lokantalardan birinde durduk. Hava, kapalı alanda oturulmayacak kadar güzel olduğundan bahçesine çıktık. Yemek saati tam başlamadığından denize yakın masalardan birinde yer bulmak kolay oldu. Hava kararmaya başlarken hem lokantanın hem de karşı kıyının ışıkları yanmaya başladı. "İşte İstanbul'un en sevdiğim hali, hayal ettiğim gibi bir yaşam kurabilsem özleyeceğim tek görüntüsü bu olur."

Hepsi beni başıyla onayladı, İstanbul'un gece manzarası tablo gibiydi.

Hasret'le ben, içeceklerle idare etsek de, erkekler enikonu ziyafet sofrası donatmışlar keyiflerince yiyip içiyorlardı. "Keşke pizza yemeseydik, şunların keyfine bak."

Gecemiz çok güzel geçti, tekrar buluşmak için sözleşerek evimize geldik. Yine boğazım durmamış, midem şişmiş taş gibi olmuştu. İkide bir Borkan'ın tabağına aldığı yiyeceklerden yer sem olacağı huydu. Evin başka yerinde oturamayacağıma göre mutfakta dolaşıp duruyordum. Borkan uyuyalı çok olmuştu, telefonumun mesaj sesini duyunca baktım, 'Uyumadıysan konuşalım Simay.' Annemdi. Olur olmaz saatlerde aramak gibi bir huyu vardı Allahtan çaldırmıyor mesaj atarak müsait olup olmadığımı soruyordu. 'Bilgisayara geç, sana öğrettiğim gibi aç görüntülü konuşma yapalım.' diye karşı mesaj yolladım. 'Tamam' cevabı gelince sessizce odaya girip, bilgisayarı alıp tekrar mutfağa indim, görüntülü konuşma mesajı geldi. Annem karşımdaydı,

"Elinde ki ne senin, yine mi soda içiyorsun? Biraz az yesen hiç miden rahatsız olmaz."

"Uzaktan bile karışıyorsun."

"Anne olmak, uzaktan bile çocuğunun iyiliği için karışmaktır."

"Neler oluyor anne belli ki sıkılmışsın"

"Deden biraz önce hastaneye kaldırıldı durumu hiç iyi değil, ondan önce babanın kızları geldiler Nebi'yi ve beni sahtekârlıkla suçladılar, DNA sonucuna inanmadılar. Bir görseydin resmen rezillikti yaşadıklarım. Nebi'ye bunca sene annelik eden kadının yanına gittim, birlikte yaşayalım rahat et dedim gelmedi. Oğluma iyi bakın arada bir beni ziyaret gelmesi yeterli köyümde öleceğim dedi. Biliyorsun köy çok harap haldeydi baban adamlar göndererek yapım çalışmaları başlattı."

"Köydeki herkes yaşlıydı. Ülkenin fakiri olmadığını biliyorum. İçinde oturulmayan evlerin bir süre sonra bakımsızlıktan çürüdüğünü de biliyorum ama yine de niye o kadar haraptı anlamadım."

"Köyde yaşayanlar genellikle, gençliklerinde zenginlerin hizmetçiliklerini yapıp, yaşlanınca memleketlerine dönmeyip kalmayı tercih edenler."

"Şimdi bir mantığa oturdu, devam et..."

"Nebi çok iyi yetişmiş, bunu da Borkan'ın ailesinin yardımlarına borçlu olduğumuzu biliyorum. Birebir oğlumla ilgilenmeseler de okuması için yardım edip yanlarında iş vermişler. Adamlar anlaşamasalar da ben Al Payed kadınlarıyla arayı bulmaya çaba gösteriyorum. Bu arada hani geldiğimizde Müneyke'nin yanında bir kız vardı kuzenin Kerima..."

"Ona ne oldu?"

"Nebi'ye yanaşıyor"

"Aman anne dikkat et kız tam bir koca delisi, Nebi'yi uyar. Polat gibi kimvurduya gitmesin." Kerima'yı Kraliçe'ye söylemek gerekiyordu hemen birini bulurdu.

"Nebi'yi göremiyorum ki, babasıyla sabahın köründe çıkıyorlar, gece çok geç geliyorlar."

"Kızları hâlâ orada mı?"

"Baban onlara düşen haklarını adil şekilde verince sustular. Kızım senin mirasına düşen payı Nebi ayırtmak istemedi. Kız kardeşimle aynı haklara sahibiz deyip durdu."

"İyi bir adam olmuş, Hafza Hanım kardeşimi çok iyi yetiştirmiş. Anne, Beyda isminde bir kadın var onu yanına alsan..."

"Kim ki o?"

"Biçarenin teki, sana yardımcı olur. Küçük bir oğlu var, sen de ona yardım et..."

"Niye olmasın candan birine ihtiyacım var zaten, bir saniye dur telefonum çalıyor, baban arıyor."

"Ne olmuş?"

"Deden çok kötüleşmiş." İki üç kez gördüğüm dedem...

"Simay deden ölürse buralarda cenazeler çabuk kaldırılıyor, hemen yola çıksanız."

"Anne Borkan'ın geleceğini sanmıyorum, ailesiyle sorunlar yaşıyor. Hem Allah'ın verdiği cana saat biçmek ne kadar doğru olur belki de adam birden düzeliverir. Kaç kişi için komaya girdi ölecek dediler benden sağlam ayağa kalktıklarını gördüm."

"Ben şimdi babana ne diyeceğim?"

"Gerçeği söyle olsun bitsin sanki benim orada olup olmamam milleti çok alakadar edecek, babamı ararım... Ya siz, sizin aranız nasıl?"

"Flört ediyoruz sayılır, tabi görüşebildiğimiz zamanlarda."

"Hâlâ odanız ayrı mı?"

"Ayıp höyle şeyler..."

"Hımmm seni çapkın kadın, yine babama dayanamadın değil mi?"

"Simay, baban Nebi için büyük bir parti vermeyi düşünüyor. O zaman mutlaka gelmek zorundasınız."

"Bakarız anne," midemin şişkinliği biraz geçmişti, uyku zamanıydı. Annemle vedalaşıp hemen yatağa girdim. "Kiminle konuştun?"

"Annemle."

"Olay mı var?"

"Önemli bir şey yok hadi uyuyalım, yarın anlatırım."

***

Günler geçtikçe evimiz çok daha güzel olmaya başladı. Borkan'la birlikte işsiz olmamızı çok güzel değerlendiriyor her ayrıntısıyla ilgilenerek zevklerimizin harmanlandığı eşyalarla, yaşanacak bir yuva haline getiriyorduk.

"Borkan elalemin eskilerini toplamaktan ne zevk alıyorsun bilmem,"

"Of Simay sana bir türlü anlatamıyorum bunlar antika,"

"Antikaymış eski eşyalar işte, bak bu sehpayı salonumda görmek istemiyorum. Bir de dünyanın parası... Buna vereceğimiz parayla evi sehpayla donatır satışını bile yaparız."

"Sus kadın bu benim zevkim."

"Sen sus adam. Asla istemem,"

Biz istersin istemezsin, alırım alamazsın münakaşasına girince satışı yapmaya çalışan kadının rengi uçtu. "Lütfen kavga etmeyin."

"Kavga eden kim? Biz sadece fikir çatışması, hatta zevk çatışması yaşıyoruz."

"Hanımefendi bu sehpa Osmanlı döneminin ilk zamanlarında, paşazade Ekrem efendinin refikası tarafından Fransa'dan getirtilmiş."

Refika ne demekti, tamam şimdi hatırlamıştım, Paşa oğlu Ekrem efendinin karısı tarafından ta Fransalardan getirtilmiş.

"Buradaki marangozların suyumu çıkmış?"

"O zamanlar..."

"Doğru o zamanlardan beri bir yabancı hayranlığı sürer gider, sonra da bu eşyayı dünyanın parasına satmaya çalışırsınız. Kocam gibiler de eşek yüküyle verip almaya çalışır. Yerli malı yurdun malı herkes bunu kullanmalı." dedim. Borkan da satıcı kadın da hayretle yüzüme bakakaldılar. "İlkokulda öğrendiğimiz bir söz bu ana uydu da ondan şey ettiydim..." deyince şaşkınlığı süren kocamın önüne geçtim. "Ben evimi eski eşyalarla doldurmak istemiyorum, bak şöyle yapalım ortak alanlarımız spor bir tarzda olsun, senin seçeceğin bir oda bunlarla döşenebilir. Lütfen!"

Kocamın yüz ifadesi; evet, hayır, olur, olmaz diye düşünür gibi değişti durdu. Yavru köpek sevimliliğinde başımı yana eğdim, mağazanın dışındaki köpeği kendime örnek alıyordum o böyle yalvarır gibi yaparak sahibinin elindeki yiyeceğe kavuşmuştu. Borkan gülümsedi "Tamam inatçı, senin dediğin gibi olsun." deyince hiç kimseyi umursamadan boynuna sarılıp, yanaklarına kocaman öpücükler kondurdum. "Seni seviyorum, bir tanesin."

"Herhalde bir taneyim öyle kalmaya da niyetliyim. Sehpayı vereceğim adrese yollayın."

Bu koca mobilya nereye sığacaktı acaba?

***

Düşündüğüm gibi olmuş, öldü ölecek gözüyle bakılan dede birden iyileşivermişti. Annem "Adama bir haller oldu, yeniden evlensem mi, karısız kaldım bana kadın bak deyip duruyor. Yaşı-

na başına bakmadan bir de genç kadın istiyor." diye şikâyet edi yordu.

Erkek milletinin doğasında vardı, seksen doksan yaşındaki hangi kadın evlenmek için ısrar ederdi ki. Annem Beyda'yı yanına almış, bunu duyduğuma çok sevinmiştim, hari bundan sonra yüzü gülerdi kadıncağızın.

Henna ev arkadaşlarıyla çok iyi anlaşmış, görevi bitip geri gelen Polat karısının alt katında yaşadığını duyunca sinirlenmişti. Borkan Kerem'le birlikte daha küçük olarak yapmaya karar verdiği plaza için yer bakmaya gittiklerinden bu fırsatı Polat'la konuşmak için kullanmak istemiştim. Kadıköy'de buluşmuş, kafelerden birinde oturmuş çayımızı içiyorduk. Polat'ın yüzünden düşen bin parçaydı, suratsız suratsız oturuyordu.

"Yavaş karıştırsana bardağı kıracaksın."

"Simay çok kızgınım, üzerime gelme istersen."

"Bana niye düşman gibi bakıyorsun, boşa olsun bitsin."

"Nereden öğrendilerse tüm birim öğrenmiş, evli adam muamelesi yapıyorlar."

"Gerçeği anlat kurtul"

"Sen anlatabildin mi? Onlar yetmemiş apartmandakiler annemlere telefon açıp gelinlerini övmüşler. Annem ne diyeceğini bilememiş, bana telefonda demediğini bırakmadı açtı ağzını yumdu gözünü. Evli olduğumuzu söylemeyecekti."

"Evet, söylemeyecekti ve söylemedi de."

"Tutamamış işte çenesini..."

"Kıza sordun mu?"

"Neden sorayım ki?"

"Henna söylememiştir"

"Her haltı yapmayı biliyor. Neden söylemesin?"

"Amma düşman oldun kıza, hayatını kurtarmak için yaptı biraz anlayışlı olsana."

"Beni yem olarak kullanmayacaktı, acaba benim yerimde kocan olsaydı aynı şeyi düşünür muydun çok merak ediyorum."

Haklıydı düşünmezdim, hatta kahrolurdum herhalde.

"Buyur bu sefer de babaannem arıyor..." diyerek öfkeyle açtı

telefonunu. "Asla olmaz babaanne, getiremem, işim var hatta onun da işi var. Dedem burnundan mı soluyor? Bak ne güzel, nefes zor alıyor diye şikâyet ediyordun. Olmaz dedim kim isterse beni reddedebilir." dedi ve telefonu açtığı hırsla kapattı.

"Amma meraklıymışlar beni evlendirmeye, uzun süre gizli görev için yurt dışına gideceğim."

"Ne görevi?"

"Adı üzerinde, gizli..."

"Henna'dan kaçmak için mi gidiyorsun?"

"Ondan niye kaçayım, kim ki? Sanki burnumun ucunda oturmak zorundaydı. Bir görsen, benden çok Türk oldu, kabak çiçeği gibi açıldı saçıldı."

"Aman Allah'ım kız yoldan mı çıkıyor? Fazla serbestlik başını döndürmüş olmalı. Hemen Borkan'ı uyarmalıyım üvey de olsa teyzesinin kızı."

"Yok yok, kötü anlamda söylemedim zaten öyle olsa Borkan'a gerek kalmaz ben uyarırdım."

Bir ilgi hali mi sezinliyordum, biraz kıskançlık mı vardı Polat'ın gözlerinde? "Sen merak etme kendine çeki düzen vermesini söylerim, bu kadar da olmaz ki canım."

"Simay, kız kötü bir şey yapmıyor dedim, sakın karışma kim söyledi diye sorsa benim ismimi vereceksin. Aman ne gerek yanlış filan anlar."

"Neyi yanlış anlayacak Polat?"

"İlgim filan var zanneder, üzerime yapışıp kalmasın."

"Gerçekten ilgilenmiyor musun?"

"Hayır Simay, asla ilgilenmiyorum."

Biraz içine kurt düşürmek iyi olacaktı, "Henna çok güzel ve becerikli, acaba Atilla komiser ile tanışmak ister mi?"

"Sana ne oluyor? Atilla nerden çıktı?"

Yaşasın, Polat sinirlenmiş gibi duruyordu. "Atilla iyi bir aday, hem tanıdığımız biri, çay içsek mi oldukça güzelmiş."

Elinde çay tepsisiyle gezen garsona işaret ederek iki çay daha istedi. "Ya siz kadınların bu çöpçatan olma merakınızı hiç anla-

mıyorum. Mutlaka birini birine ayarlayacaksınız. Hele seni hiç anlamıyorum Simay, nasıl bu kadar değişebildin?"

"Körle yatan şaşı kalkar derler, Kraliçe'nin yanında fazla zaman geçirdim. Her bekârı hemen evlendiresim var."

"Henna henüz bekâr değil hatırlatırım."

"Aman canım hiç önemli değil, nasılsa bu gün yarın boşanırsınız." Polat'ın üzerine gitmek hoşuma gitmişti, her sözümle gerilmesini izlemekten haz almıştım. Bizim kanunlarımıza göre evli olmasa da beyni evli olduğunu düşünüyor, erkekçe içgüdüyle eşine sahip çıkmaya çalışıyordu.

Konuşmamız, Polat göreve çağrılınca çabuk sona erdi. Biraz da Henna cephesini kurcalamak gerekiyordu. Bu saatte olacağı tek yer vardı, o da işyeri...

Büyük bir moda eviydi, içeri girdiğimde orta yaşlarda hoş bir kadın tarafından karşılandım. Henna'yı görmek istediğimi söyleyince toplantı yapıldığını, beklemem gerektiğini söyledi. Eh sorun yoktu biraz kıyafetlere bakarak vakit geçirebilirdim. Moda evinde sadece gelinlik satılmıyor abiye kıyafetlerin her çeşidi bulunuyordu. Gelinlikler niye bu kadar dikkatimi çekmişti ki? Belki de evli olduğum halde giyemediğimdendi. Cansız mankenin üzerindeki tasarıma hayran kalmıştım. Evliliğim normal yollardan olsaydı kesinlikle böyle bir gelinlik giymek isterdim. Tavus kuşu gibi kabarık modelleri hiçbir zaman sevmemiştim, bu vücuda oturan bir modeldi. Göğüs, boyun ve kollarının açıklığını danteller kapatıyor. Dekolte ve gizemin birleşimi göze çok hoş geliyordu evet gelinlik giyme şansım olsaydı bu modeli kesinlikle seçerdim.

"Henna'nın tasarımı" diyen kadına gülümsedim. "Gerçekten harika, toplantısı ne kadar sürer bir bilginiz var mı?"

"Çıktılar, hemen geldiğinizi bildiriyorum."

Kadının telefonla geldiğimi bildirmesiyle Henna ara kapıda göründü, hızlıca yürüyerek boynuma sarıldı, çok neşeli görünüyordu.

"Henna Hanım kararınızı en geç yarına kadar bildirmek zo-

ondasınız," diyen adama baktım. Ellili yaşlarda çok hoş görünen biriydi. Yanında ondan daha genç bir adam ve muhtemelen eşi olan bir kadın vardı.

Henna, beni arkadaşı olarak tanıtırken, yaşlı adamı ve kadını patronları genç adamı da baş stilist olarak tanıttı. Üçlü grup kapıdan çıktığı anda Henna sevinçle hem ev arkadaşı hem iş arkadaşı olan Emel'le sarmaş dolaş oldu.

"Simay ben de seni arayacaktım."

"Ne oldu niye beni arayacaktın ve bu sevincin nedeni ne?"

Koluma girdi, "Yalnız konuşmalıyız," diye fısıldadı. Emel'e bir süre kendini idare etmesini söyledi. Bu kadar büyük moda evinde yalnız kalabileceğimiz yer olmaması ilginçti.

"İçerilerde bir yerlerde oda yok muydu da dışarı çıkıyoruz..."

"Şimdilik özel odam yok ve söyleyeceklerimi kimse duymamalı dedikodu olmasını istemiyorum."

Koluma girdi, yürümeye başladık, deniz kenarındaki banklardan birine yöneldi. "Simay, sormadım ama karnın aç mıydı veya kafeteryalardan birinde oturmak ister miydin? Kapalı alanda kalınca sıkılıyorum burası kurtuluşum oluyor. Biraz da olsa bizim körfez kıyısını hatırlatıyor özlem gideriyorum."

Henna'yı çok iyi anlıyordum... Özgürlüğü seçmişti ama vatanını hâlâ çok özlüyordu.

"Yaptığın gelinliği çok beğendim."

"Sahi mi? Gerçi o gelinlik benim seçilmemin en büyük nedeni oldu."

"Nereye seçilmenin?"

"Modanın kalbinin attığı yerlere gideceğim, ünlü tasarımcılardan ders alacağım. Milano, Paris, İtalya, Venedik aklına gelen gelmeyen tüm ülkeler, şehirler." diyerek yanımdan kalktı, heyecanı neşesi o kadar güzeldi ki minik adımlarla bankın önünde dolaşıyor, sanki inanamazmış gibi ikide bir kıkırdıyordu.

"Oturup doğru dürüst anlatsana şunu..."

"Heyecandan yerimde duramıyorum, patronlarım çizimlerimi çok beğendiler. Türkiye çapında hatta dünya çapında marka olma niyetleri var. Bunun için yani benim ve Emel'in kendimizi daha

fazla geliştirebilmemiz için önümüze çok güzel bir fırsat sunuldu. En az bir sene yurt dışında ünlü modacılardan dersler almamız sağlanacak." dedi ve birden yüzü asıldı. Yanıma oturup sustu...

"Çok sevindim, devam et."

"Ya Polat izin vermezse?"

"Ben de hem seni görmek hem de bazı olayları konuşmak için gelmiştim."

Henna yine ayağa kalktı, hiperaktif miydi neydi, bir an yerinde duramıyordu... "Biliyorum biliyorum."

"Neyi biliyorsun?"

"Hatamı biliyorum, Polat'ın kızacağını bilerek söyledim başka çare bulamadım, komşularımızdan Fadime teyze ille seni oğluma alacağım diye tutturdu. Evvela şaka yapıyor sandım. İkide bir ailen nerede, seni isteyelim diye ısrar etmeye başladı. İstemediğimi defalarca söyledim bir gün oğluyla gelip kapıya dayandı. Oğlu da bana talip olduğunu söyleyip, kızlar da kaçırılmayacak fırsat olduğunu, ailenin çok iyi olduğunu söyleyerek ısrar edince gerçeği söylemek zorunda kaldım. Nişanlıyım dedim, tabi şaşırdılar kiminle nişanlı olduğumu sordular. Polat'la dediğimde şaşkınlık çok daha büyük oldu."

"Evliyim dediğini duydum"

"Hayır, sadece nişanlıyım dedim, bizim oralarda imam nikâhı kıyılınca gerçek evlilik sayılsa da burada resmi nikâh olmayınca kanuni olarak evlilik sayılmıyormuş."

"Doğrusunu öğrenmişsin."

"Ama yine de bana göre Polat benim kocam. İzni olmadan tek başıma gitmem mümkün değil. Onun rızasını almalıyım."

Henna da kendince haklıydı, Borkan'la ilk anlarımız aklıma geldi... Bir tek çare vardı. Telefonumu çıkardım Polat'ı aradım."Yeni ayrıldığımızı biliyorum... Şu an Henna'nın yanındayım, evli olduğunuzu değil ama görücü çıkınca nişanlı olduğunuzu söylemek zorunda kalmış... Polat kızın ödünü patlatıyorsun, sana sormak istediği bir soru var, hemen cevap ver yoksa fena olacak... Bu kadar aksilik yeter." diyerek bir söz söylemesine fırsat vermeden telefonu Henna'nın eline tutuşturdum. "Çabuk

çabuk anlat" diye fısıldadım. Henna hemen yurtdışına iş için gönderildiğini izni olup olmadığını sordu. Yüzü allak bullak halde telefonu bana uzattı.

"Kapatmış serseri sana ne dedi."

"İstediğin haltı yiyebilirsin, bana sormak zorunda değilsin, ne karımı ne de nişanlımsın, diye bağırdı."

"Ne desem bilmiyorum ama bir şekilde izin aldın. İçin rahat olarak gidebilirsin üzülme lütfen."

"Bağırmalara alışkınım da benim asıl üzüntüm Polat'ı zor duruma düşürmek oldu. Boşa diye ısrar da edemiyorum. Ailem duyarsa beni yine geri alır, bu sefer nefes aldırmazlar."

"Hayatın için mücadele veriyorsun, boş ver gittiği yere kadar gitsin. Polat'ın evlenme niyeti olmadığına göre sorun yok. Ya para durumu ne olacak, Borkan'a söylememi ister misin?"

"Hayır, hiç gerek yok. Kursları ve yol parasını, kalacak yeri iş yeri karşılıyor. Gerekli olan sadece günlük masraflar o da zaten hazır. Kraliçe'nin verdiği paranın büyük bölümü duruyor."

"Sıkıntıya düştüğün anda beni ara olur mu?"

"Ararım Simay, Borkan'ın senin gibi biriyle evlendiğine o kadar çok seviniyorum ki anlatamam. Hele birbirinize âşık olmanız beni çok mutlu ediyor. Dilerim bir gün ben de kalbimin sahibini bulurum."

"Sakın acele etme olur mu Henna, bak Fransız ve İtalyan erkekleri fenalar, kapılayım demeyesin." Hah sanki ben bu adamların ne olduklarını bilmiyordum da kıza akıl veriyordum.

"Olur mu öyle şey, kocam istemese de, ben evli bir kadınım. Boşanana kadar asla başka bir erkek aklıma bile gelmez. Bu evlilik, Polat yeter artık diyene kadar devam edecek, umarım oldukça uzun sürer, çünkü yapmak istediğim çok iş var."

Henna oldukça kararlıydı, kızın kendine güvenli hali hoşuma gidiyordu. Kararını vermiş peşinden inatla gidiyor hayatını kurmak için çaba veriyordu. Ah aptal Polat inadından vazgeçip bir kez kızın yüzüne, yaptıklarına baksa kendi kazanacaktı. Ama kalp söz dinlemiyordu.

"Yolculuk ne zaman?"

"Hafta sonu Paris'e gidiyoruz, hemen kararımı haber vereyim." dedi telefonuyla büyük ihtimalle patronu aradı. "Geliyorum, işlemlere başlayabilirsiniz." diyerek telefonu kapattı. Sarıldık, vedalaştık. Polat bir yöne, Henna bir yöne gidiyordu. Kaderin rüzgârı sert esmiş sonbaharda sararıp yere düşen yapraklar gibi onları savurmuştu. Haklarında hayırlısı neyse onun olmasını diledim.

***

Evim, evimiz nihayet bitmiş ikimizin istediği doğrultusunda düzenlemiştik. O sehpa yok mu o sehpa, her gözüme çarptığında içimden bir tekme atmak geliyordu. Bir kez tekmelemiş canım yanınca Allahın ahşabıyla kavga etmekten vazgeçmiştim. Sanki devasa odalarımız vardı da almıştı bu gâvur ölüsünü.

"Yine kötü bakıyorsun."

Borkan gelmişti oldukça yorgun görünüyordu,"Hoş geldin canım, yemek hazır."

"Sakın zeytinyağlı bir yemek adı söyleme."

"Ama hayatım sağlıklı yiyeceklerle besliyorum seni."

"Simay onları kendin ye, sağlıklı gördüğüm ve severek yediğim tek yeşillik kıvırcık salata veya marul."

"Ama Borkan,"

"Ama Borkan yok, ben etçilim kızım otçul değilim."

"Senin kızım diyen ağzını yerim ben, hadi ellerini yıka gel etli pilav yaptım."

Kocam sevinmişti, bir çırpıda ellerini yıkayıp geldi, hemen masanın başına oturdu. Tam onun alışık olduğu baharatlarla pişirmesem de en azından sevdiği yemekti. Hiç şikâyet etmeden tabağını sildi süpürdü. "Eline sağlık güzel olmuş" diyerek kalktı, masayı toplamama yardım etmeye başlayınca engelledim. "Yorgun görünüyorsun git otur, kahveleri yapıp hemen geliyorum."

Kahretsin salonun ortasında duran sehpaya çarpmamak için çevresinden dolaşmak zor geliyordu. Oymalı kakmalı koca sehpa salona da tam uymuştu, Borkan'ın seçtiği odaya koyduğumuzda dolaşacak yer kalmadığından mecburen yeri burası olmuştu.

"Büyük evimiz olursa görmezsin."

Kocamın oturduğu koltuğa oturup kolunun altına kıvrıldım "Neler yaptın anlat."

Kahvesinden ilk yudumu aldı, "Kerem'le birlikte dolaşıp durduk, yerler yok denecek kadar az. Olanlar fazlasıyla pahalı."

"İstanbul ele geçirilmiş durumda bir metre bile toprak parçası kalmadı. Büyük şirketler iyi yerleri kapıyorlar."

"Parası olan kazanıyor, açıkça durum bundan ibaret. Belki iş yeri değil tatil yörelerinde yatırım yaparım. Bir an önce bir şeylere başlamam gerek çıldıracağım."

"Haklısın boş gezmek kısa süreliğine ilgi çekici, sonra insan sıkılıyor. Ben de bu gün Polat'la ve Henna ile buluştum. Tabi ayrı ayrı." diyerek tüm olanları anlattım.

"İkisi de yetişkin insanlar, kararlarına müdahale edemeyiz buna hakkımız yok. Simay, ikimiz de işsiz olduğumuz bu anları fırsata döndürüp annemleri ziyaret etsek mi ne dersin?"

"İspanya, İspanya'ya mı gideceğiz?"

"İster misin?"

"İstemek ne demek oley derim de... Çok tutmaz mı?"

"Of Simay yine başlama."

***

İşte işsiz olmanın da bu güzelliği vardı, her an her yere gitmek için özgür olunuyordu. Hazırlıklarımızı yapmış, biletlerimizi almış, tiril tiril kıyafetlerimizle soluğu İspanya'da almıştık.

"Allah'ım bu ne sıcak, baban soğuk bir yerlerden bir kadın bulmamış yine kendi memleketi gibi cayır yanan ülkenin kadınını seçmiş ki? Şöyle kutuplardan bir kız bulamaz mıydı?"

"O zaman ben olmazdım herhalde,"

"Allah korusun da, baksana yerden alevler çıkacak."

"Simay sus güzelim."dedi elini kaldırdı. "Anne buradayız," diye seslendi.

Kayınvalidemle ilk görüşmemiz birbirimizi baştan ayağa süzmekle başladı ve kaynanam bana kollarını açtı. Oğluna mı aç-

mıştı, yok canım oğlu bir adamla sarmaş dolaştı. Evet, banaydı, ilk kez Borkan'ın ailesinden birinin kollarındaydım. İspanyolca birkaç kelime dışında bilmediğimi Borkan'a söylemiştim annesinin İngilizce ve Arapça bildiğini, anlaşmakta sorun çıkmayacağını öğrendiğimde çok sevinmiştim. Taş çatlasın kırk yaşlarında görünen orta boylarda esmer güzeli bir kadındı. Borkan'ın kime çektiği de böylece ortaya çıkmıştı. Babasına değil, daha çok annesine benzemesi hoşuma gittiğinden kadına çok daha sıkı sarıldım. Oy kaynanacığım benim, deyip kadını içime sokalım geldi. Kadın durup ayrılıp tekrar beni kendine çekip sarılıyordu. Borkan'ın "Anne karıma nefes alması için fırsat ver, beni hiç özlemedin mi?"

"Baban gibi olmadığına çok sevindim, çok kadınla evlenecek-sin diye korkuyordum."

"Tek eşim, tekrar ediyorum tek eşim Simay, Simay bu güzel hanım Annem Manuela ve Eşi Bernardo Chillida. Kız kardeşim Nelida, erkek kardeşim Raul."

Hepsi de sevecenlikle bana sarılıp, aramıza hoş geldin dediler. Ailelerle ilgili ilk kez bu kadar mutlu olduğumu hissediyordum. Gençler bavullarımızı aldılar, havaalanı otoparkında bizi bekleyen minibüsü görünce şaşırdım, rengârenkti. Manuela koluma girdi. "Oğlumun kullandığı araç olunca böyle renkli oldu. Hepimiz gelmeye kalkınca en büyük araç olarak bunu almak zorunda kaldık."

"Çok güzel görünüyor." Kırmızı, sarı renkleriyle boyanmış, üzerine kocaman siyah bir boğa kafası resmedilmişti. İçi de dışı kadar renkliydi. Birkaç kez mola verdik, yolumuz oldukça uzundu, Borkan çok huzurlu görünüyor üvey babasıyla kardeşleriyle devamlı muhabbet ediyordu. Beni de konuşmalara dâhil ediyor, kendimi dışlanmış gibi hissetmiyordum. Annesi gerçekten çok güler yüzlüydü. "Bu son mola yerimiz sıkılmadın değil mi?"

Erkekler minibüsün başında beklerken biz hava almak için benzinliğin ağaçlık olan kısmına geçmiştik. "Sıkılmadım."

Manuela oğlundan tarafa bakarak içini çekti, ona duyduğu sevgi gözlerinden okunuyordu. "Yıllarca oğlumu göremedim,

göstermediler. Çabucak büyümesi için o kadar çok dua ettim ki anlatamam. Bir taraftan da beni suçlayacak diye korkuyordum."

"Sizi hiç suçlu görmemiş."

"Çocukken, babasının kadınları arasında kendi öz annesinin olmadığını idrak ettiği zamanlarda düşündükleri, annesinin olmadığını anladığında yaşadığı üzüntü..."

"Geçmiş için kendinizi üzmeyi bırakın. Şu an önemli, Borkan sizi hiç suçlamıyor, hatta hak veriyor."

"Aslında hata bende oldu o tür düşünen bir adama kapılmak hataların en büyüğüydü. Gençtim hatta aptaldım bir tek benimle olur sandım. Arkadaşlarım ailem yüzlerce kez uyardılar dinlemedim. Dinlemediğim yetmiyor gibi bir de onun peşine takılıp evine kadar gittim. İşte o zaman ne büyük yanlış yaptığımı anladım hiçbir şeyimiz uymuyordu. Hamileydim evime dönmek istedim izin vermediler. Doğum yaptım, insan bebeği olduğuna sevinir, ben hiç sevinemedim. Daha doğum yapar yapmaz çocuğu burada bırakma şartıyla çeker gidersin dediler. Bir süre dayandım, kuma dedikleri kadınlar gelmeye başladı, çekecek halim kalmamıştı ve o ülkeden, aslında ülkenin bir suçu yok güzel yerdir, insanların düşünce tarzlarından uzaklaştım. Belki şimdi yeni nesil çok daha değişiktir."

"Bence gençlerin birçoğu eski alışkanlıkları değiştirmek için çaba gösteriyorlar. Devir değişiyorsa, eskiden uygun görülen bazı düşüncelerin de değişmesi gerek."

"Umarım iyi yönde olur bu değişim. Bebeğimi bıraktım ve memleketime geri döndüm, okulumu bitirdim. Bernardo ile tanıştım ve evlendim. Ama oğlumu hiç unutmadım. Telefonla ulaşmaya çalıştım engellendim. Bir gün kapım çalındı, genç bir delikanlı öylece bana bakıyordu, buranın gençlerinden hiçbir farkı yoktu. O bana ben ona baktım Bernardo yanıma geldi 'Bu genç kim?' diye sorduğunda ağzımdan çıkan tek söz 'Oğlum!' oldu... Bernardo gerçekten çok iyi bir erkektir, kocadır ve babadır. Zaten ilişkimizin başında, yaşadıklarımı anlatmıştım, Borkan'ı hiç yadırgamadı kendi çocuklarından ayırmadan onunla ilgilendi. Neredeyse her yazı burada birlikte geçirdik, biz ana oğul hasret giderirken, onlar

da çok iyi dost oldular. Çocuklarını ağabeylerini hiç dışlamadı kocaman bir aile olduk senin gelişin beni çok mutlu etti. Borkan Türk olduğunu söylemişti."

"Karmakarışık aslında babam Arap, annem Türk... Annemin de sizin yaşadıklarınıza benzeyen bir hikâyesi var."

"Ülkeler, kültürler değişik oldu mu bazı evlilikler zor oluyor. Resimlerinizi getirdiğinizi düşünüyorum."

"Ne resmi?"

"Biz ailece fotoğraf çekmeyi, çektirmeyi çok severiz. Düğün resimlerinizi..."

"Bizim düğün resmimiz yok."

"Sen gelinlik giymedin mi?"

Başımı iki yana salladım. "İnanamıyorum" dedi, o anda ekibin diğer üyeleri "yola çıkıyoruz mola bitti" diye bağırdılar.

Son mola yerinin ardından, tahta kapısının üzerinde Ayışığı Çiftliği yazan eve nihayet vardık. Ev, ucu bucağı görünmeyen arazinin içinde ve Amerikan western filmlerindeki çiftlik evlerinin görüntüsündeydi. Tabi daha modernize edilmiş hali...

Borkan'ı başında kovboy şapkasıyla yakışıklının üzerinde düşünürken, kendimi tavuklara yem atarken hayal etmek pek şirin olmamıştı. Derin bir nefes aldım, işte yaşamak istediğim hayat buydu. Evin misafir yatak odası bizim için hazırlanmış, rahatımız için ne mümkünse yapılıyordu. Uzunca süredir ailelerimizin sorunlarından, tavırlarından, istenmediğimizden oluşan tatsızlıktan sonra bu evin sevgi dolu insanları yaramıza sürülen mucizevi iyileştirici gücü olan merhem gibi gelmişti.

"Rahatınıza bakın, akşam yemeği saat sekizde. Çiftlikte güne çok erken başlarız ama siz sabah erken kalkmaya mecbur değilsiniz. Yarın tüm ailemin ve arkadaşlarımızın katıldığı bir toplantı olacak, sizin için geliyorlar."

"Anne biz buraya sizi görmeye geldik."

"Biliyorum oğlum sadece bir gün istiyorum sizden, gelinimi ve seni tanımalarını istiyorum. Hatta bakın şöyle yapalım, sen sabah erkenden Bernardo ile git, çiftliği dolaşırsınız, ben de

gelinlikle merkeze inerim." dedi. Borkan bana baktı, "Neden olmasın?"

***

Sabah kalktığımda Borkan yanımda değildi, onca yolun yorgunluğundan ikimiz de ölü gibi uyumuştuk. Kapı tıklatıldı hayatımdaki değişim geçirmeyen tek şey, sabah uykularımın katledilmesiydi. "Girin" diye seslendim kayınvalidem ve görümcem içeri girdiler. " Çabuk kalk hayatım."

Nelida dolaba astığım kıyafetlerimi karıştırdı, elbise alıp uzattı. "Hadi çabuk."

"Ne oluyor bu telaşınız nedir?"

"Gelin olacaksın."

"Ne gelini?"

"Siz yattıktan sonra tüm gelecekleri aradım hepsi çoktan yola çıktılar onlar sizin partinizi hazırlarken biz senin için gelinlik alacağız."

"Hiç gerek yok, lütfen."

"Gerek var, hiçbir kadın gelinlik giymeden evlenmemeli, oğlumun beden ölçüsü için pantolonlarından birini al. A dur burada takım elbise varmış bu iş tamam, hadi gelin hanım tembelliğin zamanı değil. Çabuk duşa gir, arabayı çalıştırıyorum."

Ben gelinlik giyecektim, kayınvalidem o kadar seri hareket ediyordu ki bir anda arabada buldum kendimi. Çok kısa sürede merkeze geldik önünde durduğu mağazada zaten bekleniyormuş gibi karşılandık. Henna'nın çizimine benzeyen gelinliği gördüğümde yüreğim hop etti, onun gibi olmasa da benzerini giyecektim. Bu çok daha açıktı, Borkan'ın sorun etmemesini dileyerek gelinliğin ufak tefek tadilatları için prova yapıldı. Borkan için siyah damat elbisesi seçildi. Paça boyu, getirdiğimiz takıma göre düzeltildi. Kıyafetlerdeki düzeltmeler yapılırken hemen, yan taraftaki kuaföre gittik. Gelinliğin sırt kısmı açık olduğundan topuz yaptırmak istemiyordum, sırtımdaki kına dövmesini gören kuaför çıldırmış gibiydi. "Bu güzellik asla kapanmaz." diyerek

dediklerimi önemsemedi. Saçlarımı sıkıca topuz yaptı, önünde kafes şeklinde tülü ve kenarında tüyleri olan mini bir şapka taktı. Çok beğenmiştim. Gelinlik ve damatlığı da alarak yola koyulduk, bu sefer çiftliğin ön kapısından değil arka kapısından giriş yaptık, içerisi insan kaynıyordu. Yemekler yapılıyor, gördüğüm kadarıyla hamurlar açılıyor en az on kişi çeşitli işler için koşturup duruyordu bir an gözüm mutfağın camına takıldı dışarısının da buradan farkı yoktu burada olan kişilerin çok daha fazlası bahçede hareket halindeydi... Dışarıda olanlara bakmak isteyince görümcem kolumdan tutup merdivenlere çekti. "Çabuk ol, abim geliyor seni görmesin."

"Görse ne olur?"

"Olmaz düğünden önce damat gelini görmez uğursuzluk getirir"

Herkesin âdetleri farklı farklıydı, ve bütün bu âdetlere uymaktan da fenalık gelmişti. Kendi özgür ülkemi kuracak 'âdeti olmayan ülke' diye isim verecektim. Odalardan birine resmen sokuldum, üstüm başım kıkırdayan kadınlar tarafından soyuldu. Saçım bozulmadan alttan gelinlik giydirildi. Benim ortamın çabukluğundan başım dönse de hava gittikçe kararmaya başlamıştı. Herkesi ilk kez görüyordum selamlaşmaktan bir hal olmuştum, Manuela kesinlikle öpülmemi yasaklamıştı, öpmeye çalışanı damat gördükten sonra diyerek engelliyordu.

Nelida "Vakit geldi" diye bağırınca odadan çıktım, Bernardo kapının önünde bekliyordu. "İzin verir misin? Baban burada olmadığına göre seni damada ben teslim edeceğim." Deyip kolunu uzattı. Ben çoktan damada teslim oldum, desem ters olacaktı. Manuela "ağır yürü" diyerek son tembihini yapıp aceleyle aşağı indi. Peşimizde devamlı biri dolaşıyor, her adımımızın fotoğrafını çekiyordu. O kadar yabancı film izlemiştim, Bernardo'nun adımlarına uyarak yürümeye başladım. Bahçeye çıktığımızda gördüğüm güzelliklerle gözlerim yaşardı, her yer beyaz tüllerle süslenmiş, ağaçlara rengârenk fenerler asılmıştı. Alkışlar eşliğinde yürüdük Borkan yanında erkek kardeşiyle bahçenin özel ola-

rak hazırlanmış yerinde kıpırtısız duruyor beni izliyordu. Takım elbiseyle görmüştüm ama damatlık elbisesiyle daha bir yakışıklı olmuştu. Yanına yaklaştıkça, bana bakan gözlerindeki hayranlık ve sevgi ifadesinden içim sıcacık oldu.

Bernardo beni damada teslim etti alkışlar ıslıklar arasında müziğin sesini zar zor duydum. "Çok güzelsin gelinim."

"Biz çok şanslıyız, hangi çifte üç kez evlenmek nasip olur ki?"

"Üç kez bağlandık, sonsuza kadar benimsin, ben de seninim."

"Hastalıkta, sağlıkta, Allah izin verdiği sürece ölene kadar seninim, sen de benimsin."

Kulağımıza ulaşan müzikle dans etmeye başladık. İlk kez, evet ilk kez dans ediyorduk ve ben dans etmeyi bilmezdim. "Simay ayağımı ezdin"

"Of ben dans edemem"

"Oryantali pek güzel oynuyordun."

Hasret'in düğününde görmüş olmalıydı. "Ama bu tür dansları hiç beceremem..."

"Kendini bana bırak, acele etme."

"Bilmediğin de yok."

"Aksileşme gelinim."

Uyum sağlayabildiğim kadar sağladım, Sonra sıra Bernardo'nun ayağını ezmeye geldi, Raul korkuyla yanaştı. "Yarın maça çıkacağım sakatlamazsın değil mi?" deyince kahkahayla güldüm biraz uzaktan dans etmeye başladık. Borkan da annesiyle ve kız kardeşiyle dans etti en sonunda yine birbirimizin kollarındaydık. "Annen harika bir kadın, bir gece içinde bunları planlayıp uygulamak çok büyük beceri ister."

"Gerçekten öyle, babamın kaybı çok büyük... Mutluluğu elinin tersiyle itmiş."

Gece ilerliyor misafirler birer ikişer gidiyorlardı. Kalacak olanlar da odalarına çekildiler, sessizliğin içinde ikimizin tek başımıza durmamız çok güzeldi. Uçuşan tüller, yanan fenerler, gökyüzündeki yıldızlar, anılarda silinmeyecek izler bırakmışlardı. "Üşüdün hadi içeri girelim, annemler nerede ki?"

"En son ağacın altındaki bankta oturuyorlardı, işte oradalar. Kocaman bir teşekkürü hak ettiler."

Yanlarına gittik karı koca, baş başa vermiş uyuyorlardı. Borkan yavaşça Bernardo'nun omzuna dokundu. Adamcağız birden gözlerini açtı hemen karısına baktı, "Gece ne kendi uyudu ne beni uyuttu." diye fısıldayarak konuşup ayağa kalkarak karısını kucağına almak için eğildiği anda Borkan, "İzin verirsen annemi ben taşımak istiyorum" dedi, Bernardo geri çekildi.

Borkan annesini kucakladı, Manuela değişik kollar tarafından kucaklandığını anlamış gibi gözlerini açtı, "Oğlum, ben seni hiç kucağımda taşıyamadım."

"Olsun anneciğim ben seni taşıyorum."

Öyle güzel ve özel bir andı ki gözlerim yanıyordu aman ne kendimi sıkıyordum ki gözyaşlarım akmaya başladı. Bernardo cebindeki mendili çıkarıp uzattı...

***

"Of yine mi?"

"Ne sayıklıyorsun sen?"

"Kapı çalınmadı mı?"

"Yoo,"

"Beni niye dürtüp duruyorsun."

"Böyle mi?" dedi ve devam etti... Çok az süre sonra devam etmesi için yalvarır hale gelmiştim... Bedenlerimizin tutkusunun dinmesinden sonra ufak bir şekerleme yapmak için tekrar uyku pozisyonuna geçtik. Ama çabamız boşa gitti, bahçeye çıkanların sesleri gittikçe yükseliyordu.

Dün gece, üzerimden bir anda çıkan gelinliğim dolabın kapısında asılıydı. Borkan, gelinliğe baktığımı gördü. "Gelinlik giymek isteyeceğini hiç düşünemedim."

"Henna'nın çizdiği gelinlik modelini görünce bir an içim kötü olmuştu, annen düğün fotoğraflarınızı getirdiniz mi deyince ne söyleyeceğimi bilemedim. Gelinlik giymedin mi dedi ve mutlu son..."

"Çok güzeldin, çok güzeldin de sırtı fazla açıktı..."

"Hah bunu söyleyeceğini biliyordum, seçeneğim yoktu. Diğer kadınların kıyafetleri benden daha açık olduğundan göze batmadım bence. Bu arada annenin kırmızı şalını alıp ikide bir sırtıma örtmeye çalışman da çok güzel oldu hani."

Bahçede sesler yükselmeye başlayınca yataktan kalktık birlikte banyoya girdik bu yüzden aşağı inip kahvaltıya katılmamız biraz gecikti.

Bahçeye çıkar çıkmaz ilk işim Manuela'nın yanına gidip sıkıca sarılmak oldu. "Beni çok mutlu ettiniz teşekkür ederim."

"Gelmekle siz beni mutlu ettiniz, şimdiye kadar oğlum için hiçbir şey yapamamıştım, birazcık olsun içim rahatladı."

"Yapmasanız da Borkan sizi çok seviyor."

"Ben de oğlumu çok seviyorum, senin gibi biriyle evlendiği için ayrıca çok mutluyum. Gönlüme göre gelinim oldu."

Komşu çiftliklerden gelenlerle ev yine kalabalık oldu, her gelen yanında yiyecekler getirmiş masanın üzeri dolmuştu. Sohbet muhabbet sonrası gitmeye başladılar, evde kalan misafirler de gidince baş başa kaldık. Asıl tatilimiz başlamıştı...

***

Günlerimiz çok güzel geçiyordu. Borkan, bana at binmeyi öğretti. Kısa zamanda sakin bir atla ona eşlik etmeye başladım. Çölde mecbur kalıp bindiğim vakit, öğrenmek için yeterli değildi. Çiftliğin sınırına gidiyor bazen orman içlerinde bile dolaşıyorduk. Trafik olmadığından çiftlikler arasındaki mesafede yolda dolaşmak da zevkli oluyordu. Burada olmanın bütün nimetlerinden faydalanıyorduk. Bahçede geçirdiğimiz tembel vakitler de oldukça keyifliydi.

Bahçede hep birlikte otururken, Bernardo yeni bir teklifle geldi.

"İspanya'ya gelmişken boğa güreşlerini görmeden gitmek olmaz, bu sene bizim boğamız yarışacak."

"Üzgünüm ben gelmek istemiyorum."

Manuela "Neden çok güzel olur" diyerek gelmek istememe hayret eder gibi baktı.

"Bu dediğiniz matadorların zavallı hayvanlara kılıç sapladığı gösteri değil mi?"

"Evet, İspanyanın en ünlü matadoru katılacak herkes bu gösteriyi bekliyor. Yurt dışından sadece bu gösteri için gelen turistler var"

"Siz gidersiniz inanın hayvanların eziyet çekmesine katlanamıyorum"

"İspanyolların milli sporudur, Roma imparatorluğu zamanından beri yapılır"

"Sizler için normal olabilir ben avcılığı spor olarak bile kabullenemiyorum."

"Canım seni anlıyorum, ben de ellerimizle yetiştirdiğimiz hayvanın acı çekmesine katlanamıyorum ama bu bizim işimiz. Bak şöyle yapalım burada bekleyeceğine bizimle Sevilla'ya gel, güzel yerdir en azından gezersin."

Eh buralara kadar gelmişken fazladan birkaç yer görmeye hayır diyemezdim.

Hazırlıklar başladı, kapalı kamyonlara değişik boylarda boğalar yüklendi. Uzaktan seyrediyor çok yakına gitmiyordum. Bunlar benim gördüğüm boğalara benzemiyorlardı çok iri ve çok kızgındılar. Hele birini kamyona bindirmeye çalışırlarken hayvan çıldırmış gibi koca boynuzlarını savurdu, adamlardan birinin kolunu yaraladı zorlukla kamyona soktular...

Hayvan kamyonları birbiri peşi sıra yola çıktılar, biz de hazırlanarak peşlerine takıldık. Sevilla'da gösteri boyunca kalıp, oradan Türkiye'ye geçmeye karar vermiştik.

Harika bir şehirdi, gerçekten her yeri ayrı güzellikteydi. Minibüsün camları arasında mekik dokuyor gibi bir o yana bir bu yana bakıp duruyordum. Otele geldik Manuela yatmayı yasaklamış biz gitmeden tüm şehri gezdirmek için çoktan plan yapmıştı. Rahat kıyafetler giyerek lobiye indik, bizi beklerken içecek bile almıştı. "Hadi gidelim, peşime takılın, yoruldum demek yok."

"Anne sanki bir daha gelmeyecekmişiz gibi bir günde dolaşmanın anlamı ne?"

"Bu sefer Sevilla, bir dahaki gelişinizde başka bir şehrimiz olur"

Diyecek söz yoktu. Kaynanam boynuna taktığı fotoğraf makinesiyle oldukça şirin gözüküyordu. Spor ayakkabılar, kot şort, bol bir bluz ve geniş kenarlı şapka sanki biz değil o turist gibiydi. "Bu güzel şehri en güzel gezebileceğiniz yol, tur otobüsüdür. Hadi çabuk, kaçırmayalım." diyerek koşturmaya başladı. "Borkan farkında mısın?"

"Annem bir hiperaktif..."

Ne diyeceğimi yine anlamıştı. Peşinden koşmaya başladık, kadıncağızın dediği doğruydu tur otobüsü neredeyse kalkıyordu. Hemen bindik çevreyi tanıtan biri olunca gezmek çok zevkli olmuştu. Tur bittiği halde benim sevgili kaynanamın pili bitmemişti, Borkan'ı odaya göndererek beni elimden tuttuğu gibi yol üzerindeki mağazalardan birine soktu. Siyah streç kumaştan yapılmış omuzları açık bir elbiseyi elime tutuşturdu. Yakasındaki siyah dantelin altında kırmızı kumaş vardı, elbise bedenime sıkıca oturuyor kalçamı sararak sağ bacağımın üst kısmından başlayarak verev olarak birkaç kat, kırmızı kumaş üzerine dantellerle ayak bileklerime kadar iniyordu. Fırfırların başladığı yerde kocaman kırmızı bir gül vardı. Siyah dansçı ayakkabıları ve saçımın sıkıca toplanıp kırmızı bir gül takılmasıyla kıyafetim tamamlandı. "Buraya gelip kıyafetlerimizden birini giymezsen olmaz. Mutlaka kırmızı ruj sür, yoksa vereyim."

"Hem gelinlik hem elbise çok olmadı mı? Beni mahcup ediyorsunuz."

"Sen benim oğlumun eşisin, alabiliyorsam alırım. Güle güle kullan."

"Peki, bu kıyafeti nerede giyeceğim?"

"Tabi ki Flamenco gecesinde giyeceksin canım, üzerini değiştirme gideceğimiz yere çok yakın lokantalar var, birçok kişi üzerindekine benzer kıyafetlerle geleceklerdir. Otele geçelim ben de giyineyim."

Ben üzerimdeki kıyafetle rezil olacağımı diye düşünürken, birçok kişinin ıslıkları ve beğeni sözleriyle mutlu olarak odaya geldim. Borkan giyiniyordu, beni görünce gözleri parladı, baştan ayağa süzdü. "Güzel kıyafet, yakışmış."

"Biliyorum, çok iltifat aldım." deyip kendi çevremde döndüm... "Kimler, cevap ver." gözleri kısıldı, yine kıskançlık damarları kabarmış olmalıydı.

"Cevap veriyorum tüm İspanya, git savaş aç." dedim, nihayet güldü... Kocam da siyahların içinde çok yakışıklı gözüküyordu. Kapımız tıklatıldı hiperaktif kayınvalidem benimkine benzeyen kıyafetiyle odaya girip elindeki ruju uzattı. Ruj, dediği gibi kıpkırmızıydı, dolgun olan dudaklarım ruju sürünce daha da dolgunlaşmıştı. Siyah kalem de gözlerimi iyice belirgin hale getirdi. "Biraz daha mı koyulaştırsak ne..."

Borkan, "Anne yeter artık, karımı yeteri kadar süslemişsin, başımı belaya mı sokmak istiyorsun?"

"Ah siz erkekler..." dedi ve çıktık.

Manuela'nın dediği gibi benzer kıyafetler giymiş birçok insan vardı. Arena, otel ve dansın yapılacağı yer birbirine çok yakın olduğundan kısa sürede dans salonundaydık. Kadınlar erkekler, gençler, yaşlılar hep birlikte eğlenmeye başlamışlardı. İlgiyle insanların coşkusunu seyrediyordum, rengârenk kıyafetler... Oldukça açık kıyafetler! Yanımda duran Borkan'ı dürttüm, "Bak kadınlara, üzerlerinde kumaş değil mendil var."

"Onlar beni ilgilendirmiyor, beni ilgilendiren sensin. Fazla hareket etme yakan aşağı kaymasın."

"Of Borkan senin üzerine çıkıp tepinsem bile yaka kaymaz, ona göre yapılmış."

"Ben tepinmeyi göstereceğim sana..."

Konuşmak imkânsız hale gelmişti, insanlar kenara çekildiler dansçılar piste çıkıyordu. Ortam birden sessizleşti iğne düşse duyulur hale geldi. Alt tondan başlayan gitar sesi eşliğinde kırmızılı bir kadın ortaya çıktı. Müzik yavaşça yükselirken, her nota kadının hareketlerinin hızlanmasına, uçar gibi hareket etmesine neden oluyordu, kollar, kalçalar ve ayakların yere vurarak müziğe

eşlik eden tıkırtısı. Arka fonda, yüzü görülmeyen bir kadının yüreğe dokunan boğuk sesi hem gitara hem dansçıya eşlik ediyordu. Gösteri bittiğinde çılgınca bir alkış koptu... Dans, müzik, ses hepsi birlikte muhteşemdi...

Pistin tam önünde duruyorduk, Borkan sırtımdan sarılmıştı, kulağıma "beğendin mi?" diye fısıldadı, başımı salladım. Tekrar müzik başlamış dansçılar bu sefer çift olarak çıkmışlardı. Hepsi birbirinden güzel dansçı kadınlar ve erkekler kırmızı ve siyahın güzelliğiyle birbirlerine karışmış, ayaklarını yere vurarak dans etmeye başlamıştı. Vücudum gayri ihtiyari olarak ritme göre hareket ediyordu. Borkan'ın kollarının katılaştığını hissedip yüzüne baktım. Bana değil pistteki dansçılara bakıyordu. Bakışlarını takip ettim, diğer dansçılar geriye çekildiler ortada tek bir kadın kaldı. Aşırı makyaj ve aşırı açık kıyafetiyle pistin ortasında endamını sergileyen kadını tanıyordum. Borkan'ın donakalmasının sebebi Melissa Ceja'dan, eski sevgilisinden başkası değildi. Kulağıma eğildi. "Gidelim buradan."

"Hayır,"

"Simay yürü,"

"Hayır dedim, bu kadını aşmadıktan sonra beni yok bil."

"Aştım benim için herhangi biri o."

"Vücudunun tepkisi ve yüzün hiç öyle demiyor. Bak seni çağırıyor."

Kadın, Borkan'ı çoktan fark etmiş olmalıydı, önümüze geldi, sanki ben yoktum. Önce çevremizdekiler, sonra da tüm salon dans çağrısını alkışlarıyla desteklediler. Aniden geriye çekildim. Borkan, "Hata yapıyorsun Simay," diye dişlerinin arasından fısıldayarak elimi tutmaya çalıştı, çekildim. Kadının kolunu kaldırmasıyla müzik başladı diğer çalınanlardan çok daha değişikti. Arkadan birinin, "bu tango Flamenko, aşkın dansı" dediğini duydum. Borkan kızgınlıkla bana baktı "Erkeğine sahip çıkmazsan ne olacağını gör. Onunla karşı karşıya kalmamı mı istiyorsun, o zaman iyi seyret." dedi ve ceketini çıkarıp bir parmağıyla omzunun üzerinde tuttu. Kadının çağrısıyla dans adımları atmaya başladı, dönüp ceketini bana fırlattı, gözleri öfkenden kararmış, kaşları

çatılmıştı... Kadın, yılan gibi erkeğime dolanıyor tüm vücudunu ona sarıyordu. Beynim karıncalanmaya gözlerim kararmaya başladı. Manuela'nın "Simay sen delirdin mi kocanı nasıl böylesi bir dansın içine atabilirsin?" sorusunu zar zor duydum. "Eski sevgilisi" dedim, nasıl konuştuğumu ben bile bilmiyordum...

" O eski sevgili, sen yeni sevgilisi ve karısısın git kocanı o kadının elinden al. Dansa davet ettiği erkeğin kimin olduğunu göster"

"Nasıl?" dememle sırtımdan piste doğru itilmem bir oldu. Oturan erkek dansçılardan biri kalktı bana doğru yürümeye başlayınca adımlarını taklit ettim. Borkan'la Mellissa'nın yanındaydım, kadını kolundan tuttuğum gibi yere savurdum. "Bu adam benim, bir kez daha yanına yanaşırsan bacaklarını kırarım, dans edemezsin."

Kadına hakkını vermem gerekiyordu yaptığımız hareketler, sanki dansın bir parçasıymış gibi yerden kalkıp diğer adama yürüdü dansa devam etti. Borkan birden kolumdan çekti. Beni kendisine tamamen yapıştırıp, "İşte benim kadınım." diyerek dudaklarımdan öptü. Bacağımı beline dolayarak "Seni seviyorum." sözlerini yüreğime fısıldadı.

Doğaçlama olduğu zannedilen dansımız çok beğenmiş olsa gerek, Borkan'ın sözleriyle müzik aynı anda bittiğinde, alkışlar yeri göğü inletiyordu. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak en güzeliydi, beni yok sayanı ben de yok sayardım. Kocamla sarmaş dolaş eğlendim, sıkça öpüştüm. İşi olmasına rağmen ortamı terk eden o oldu. Zafer benimdi...

***

Odamızda, yatağımızın rahatlığında, birbirimizin kollarındaydık. "Neden dans etmem için ısrar ettin Simay?"

"Beni saran kolların birden katılaştı, sanki ona hâlâ ..."

"Hayır, belki tepki vermiş olabilirim ama birden görmenin şaşkınlığıydı. Yoksa onu düşündüğümden veya istediğimden değildi. Sana daha önceden anlatmıştım devamlı tekrarlamak istemiyorum. Evet, bir zamanlar sevmiş olduğumu sandığım kadın

kendini benim gözümde yaptıklarının iğrençliğiyle hitirdi. Sana duyduğum sevgiyle ona duyduğumu sandığım sevginin arasında dünyalar kadar fark var. Sana çok kızdım, beni zorlamasaydın o pisliğe parmağımın ucunu dahi sürmezdim."

Yüzümü kocamın göğsüne yasladım. "Haklısın seni ben kışkırttım, o kadına karşı içinde en ufak bir duygu kalmasını istemedim."

"Zaten yok."

Konuyu değiştirmek gerekti. "Borkan dans etmeyi nereden öğrendin?"

"Of Simay ne söylememi istiyorsun?"

"Tamam anladım... Bana da öğreteceksin, seninle dans etmek istiyorum, hemen kalk."

"Şimdi mi?"

"Evet, şimdi!"

"Müzik yok, hem ayaklarım bana lazım."

Hemen telefonumdan tango müziği buldum. Üzerimde yırtmaçlı geceliğim vardı tam bu ana uygundu. Borkan'ın şortunu görmezden gelebilirdim.

"Sırtın dik, yüzünde ki ifade sert... Evet böyle. İlk önce adımları çalışacağız... Of Simay yine ayağıma bastın."

Bu kadar beceriksiz olduğuma inanamıyordum... Birkaç kez daha ayağına basınca, Borkan iyice isyan etti. "Tamam canım ilk adımları geçelim. Bacağımı beline sardığın andan başlayalım." dedim, gözleri ışıldadı...

"İşte bu olur." diyerek pozisyonu aldı devamını yatakta soluk soluğa kalarak getirdik.

***

Dönüş anımız gelmişti, Borkan'ın annesini ve ailesini tanıdığıma çok memnundum, onlarla geçirdiğim her anı güzel hatırlayacaktım. Kısa sürede yeniden görüşmek dileğiyle ve gözyaşlarıyla ayrıldık. Uçağa binerken Manuela sadece düğünümüzde değil geldiğimiz günden beri çektiği bütün fotoğrafları tab etmiş

şekilde elime tutuşturdu. Hepsi resim albümüne yerleştirilmişti.

Yol boyu albüme bakarak oyalandık, haberimiz olmadan çekilen birçok fotoğrafımız vardı. Bir tek tuvalette resmimiz eksikti. Söylediğimde Borkan güldü, bu adamın gülüşünü seviyordum... Ömür boyu bizimle kalacak güzel bir albümümüz olmuştu nihayet.

Evimize geldiğimizde albümü salondaki dolabın en üst gözüne yerleştirdim, yaşadığımız sürece sık sık ortaya çıkacak defalarca bakacaktık, özen göstermek gerekirdi. Getirdiklerimizin yıkanması, kurutulup ütülenip yerlerine asılması bana bakıyordu. "An anne ah hiç değerini bilemişim." sözünü ütü yaparken sıkça dile getirdim. Aldığımız hediyelik eşyaları ayırdım. Alışveriş etmek için dışarı çıktım, hiç alışık olmadığımdan Borkan'dan para istemeyi unutmuştum cüzdanımda yirmi lira bozukluk ya var ya yoktu. Kartımdaki para ne kadardı acaba! Çalışmasam da mecburi uzaklaştırma olduğundan maaşım yatıyordu. Yatıyordu da ayhaşına oldukça zaman vardı. Maaş kartımı bir yana bırakıp özel kartımı makineye taktım. Belki elli, yüz lira kalmış olabilirdi. Alışveriş yapıp, kasada "yetersiz bakiye" lafını duymak istemiyordum, en azından ayağımı yorganıma göre uzatırdım.

Ekranda gördüğüm rakam karşısında ne yapacağımı şaşırmıştım. Çıldırabilirdim. Sıfır. Sıfırlar. Kaç tane sıfır vardı bunda... Borkan mı? Yok, o olsa mutlaka söylerdi, hem hesap numaramı bilmiyordu ki... Hemen anneme telefon açtım "Anne para çekecektim bir de ne göreyim..."

"Güle güle harca kızım, ötekiler haklarını alırlar da sen alamaz mısın? Bu para çok az, devamı daha sonra adına açılmış hesaba yatacak. Nebi kardeşimle ayrım gayrım yok dedi."

"Ötekiler ne diyor bu duruma?"

"Onlar memnunlar, istediklerinden çok daha fazlasına kavuştular. Bu arada Kerima kardeşin yüz vermeyince umudunu kesti, annesiyle birlikte dünya gezisine çıktı."

"Belki yaban ellerde istediği kocaya kavuşur... Teşekkürler anne, ben seni sonra yine ararım."

"Yakında parti yapılacak, mutlaka gelin..."

"Tamam, anneciğim" diyerek telefonu kapattım. Sanki para-

nın miktarı kartın üzerinden görülecekmiş gibi telaşla cüzdanıma geri koydum. Polis aracını görünce içim cız etti, hayatım hakkında yeni kararlar almam gerekiyordu. Evli barklı kadın olmuştum, eşime ve evime karşı sorumluluklarım vardı en önemlisi masa başı iş yapmayı sevmiyordum. Ya sahada olacak ya da hiç polislik yapmayacaktım. Alışveriş ederek eve geri döndüm, karta bile gerek kalmamıştı cüzdanımda ki para tavuk ve salataya yetmiş de artmıştı. Zenginleştikçe cimrileşiyor muydum ne?

Akşam olmadan Borkan geldi, yemeği birlikte hazırlamaya başladık ben tavukları kavururken o salatayı yapıyordu.

"Düşünceli görünüyorsun Simay."

"İşim hakkında karar vermeye çalışıyorum."

"Hislerin ne diyor?"

"Senin fikrin ne?" dedim, bir süre sessiz kaldı, salatayı masaya bırakıp yanıma geldi. Tavuklar kavrulmuştu, tabaklarımıza bölüştürdü. "Hadi yemeğimizi yiyelim sonra etraflıca konuşalım olur mu?"

Gün içinde neler yaptığımızdan bahsederek yemeğimizi bitirip salona geçtik. "Şimdi konuşma zamanı, fikrimi olduğu gibi söyleyeceğim. Senin polis olarak çalışmanı istemiyorum. Çünkü görevin çok tehlikeli, masa başı dersen sana karışmaya hiç hakkım yok polis olmayı ne çok sevdiğini biliyorum. Senin masa başında çalışmayı sevmediğini de bildiğimden, çalışma, derim."

"Ama ben çalışmak istiyorum, hayatımın hiçbir döneminde ev kadını olmak istemedim."

"Çalışmana itirazım yok, sen kendini nasıl rahat hissediyorsan onu yapmalısın. Bir imza attık diye senin hayatına yaptırımlar getiremem. Benden önce bir hayatın vardı ve çok da mutluydun, bu mutluluğu evliliğimizde de sürdürmeni isterim."

Hayranlıkla kocamın ağzından çıkan sözleri dinliyordum. "Senin gibi bir erkek var mıdır acaba?"

"Yoktur, ben gerçek hayatın içinde yaşayan tek erkeğim bana benzeyen erkekler sadece hayali olarak romanlarda, dizilerde ve filmlerde bulunur."

"Kendini beğenmiş, narsist adam."

"Narsistliği kesinlikle kabul edemem, zira kendimden çok seni seviyorum."

Of kocamın ağzından bal damlıyordu, bu sözler üzerine neler yapılmazdı ki. Defalarca ödüllendirdim.

***

Küvette, sıcacık suyun, mis gibi köpüklerin içinde karşılıklı uzanmıştık.

Borkan küvetin kenarına havlu koymuş başını geriye doğru yaslamıştı. "Borkan, yarın istifamı vereceğim"

"Yorum yok, nasıl istersen öyle olsun."

"Eee, bir şey daha var..." dedim, başını kaldırıp gözlerini açtı. Dizlerimden tutarak oturdu. "Anlat bakalım..."

"Bu gün ne kadar param var diye banka kartımı kontrol etmek istedim..."

"Kahretsin, nasıl düşünemem! Ben ne biçim adamım, nasıl seni parasız bırakırım? Hayvanım ben hayvan. Yok, hayvan bile değilim onlar bile dişilerine bakarlar..."

"Ya bir sakin ol, bu ne sinir."

"Çok özür dilerim! Hadi ben bir eşeklik ettim düşünemedim sen niye söylemedin?"

"Hiç aklıma gelmedi, para istemeye alışık olmadığımdan herhalde. Ama söyleyeceğim bu değil. Kartıma baktım bol sıfırlı bir meblağ yatırılmış. Aklıma ilk gelen sen oldun ama hesap numaramı bilmiyordun. Ikinci seçenek tabi ki annemdi onu aradım. Tahmin ettiğim gibiymiş. Bana ayrılan payın bir miktarını yatırmışlar. Kalanını da özel hesap açarak yatıracağını söyledi."

"İstemez, Aziz Al Harafi'nin parasına ihtiyacımız yok."

"Aziz Al Harafi'nin kızıyla evlisin ama hakkı olan parayı geri çeviriyorsun ha kocaman bir alkış sana." dedim küvetten kalkıp duşa girerek üzerimdeki köpükleri akıtıp bornozumu giydim. Çıkarken küvetin içinde yatan kocama doğru uzandım çeşmenin soğuk su tarafını açıp duş başlığını göğsüne çevirdim. "Sımay" diye bağırdı... Beline havlu sarmış halde arkamdan geldi. "Seni

fena yapmcağımı" sözüne aldırış ettim mi? Hayır... Yatağa uzanıp yanımdaki boş yere vurdum, uzandı. Evet, şimdi yüz yüze bakarken ne demek istediğimi anlatabilirdim.

"Bak biraz düşünelim. Bizim kanunlarımıza göre evlendikten sonra alınan her mal varlığı ortaktır. Evlenmeden önce aldıkların senin evlendikten sonra alınan bizim olur. Allah korusun oldu ki ayrılık oldu, evli kaldığın sürece sahip olduğun ne varsa kanunen ikiye bölünür. Kanun bunu emreder ama eşler nasıl karar verirler onu bilemem. Dediklerimi anladın mı?"

"Bununla ne demeye çalışıyorsun?"

"İşine ortak olmak istiyorum bir gün tepem atarsa, bak kızma örnek vermek için konuşuyorum, ayrılırsak, ne sen zararlı ne ben zararlı çıkarız. Paramı senden daha iyi idare edebilecek biri yok."

"Birlikte çalışalım, bildiklerimi sana da öğretirim sorun kalmaz."

"Tamam, ortak anlaştık." En sonunda kocamı ikna edebilmiştim, gerçi hâlâ keyifsiz görünüyordu ama aldırmamaya karar verdim.

"Son bir şey daha..."

"Yine ne var?"

"Nebi'nin iş dünyasına tanıtılması için kutlama partisi verilecekmiş, annem mutlaka katılmamızı istiyor."

"Zamanı gelince düşünürüz."

***

Sabah merkeze giderek istifamı verdim, amirim kabul etmek istemese de ben kararımdan caymadım. İstifayı ben istemiştim ama yine de içim çok kötü olmuştu. Senelerimi verdiğim mesleğim, omuz omuza çalıştığım arkadaşlarım... Her biriyle teker teker vedalaşırken kendimi ne kadar engellemeye çalışsam da gözyaşlarım sessizce akıyordu. Baba gibi hepimize arka çıkan amirime sarılıp, söylemek istediklerimin sadece küçük bir kısmını söyleyebildim. "Bunca zamandır hep sizi kendime örnek aldım, her zaman adil oldunuz. Kendinize çok iyi bakın amirim..."

"Kendine dikkat et Simay, kararından pişmanlık duyarsın diye bir süre istifanı bekleteceğim."

"Yapmayın amirim, tatsızlık bir kez başladı mı devam ediyor..."

Can arkadaşım, sırtımı dayamakta tereddüt etmeyeceğim Erdeme gelmişti sıra. "Ah Erdem inat ettin oğlunla aşkımızı engelledin. Kendini koru, sen yine de nişanlıma selam söyle, benim için öp."

"Evlenmekte acele ettin, ben oğlanın biraz daha büyümesini bekliyordum, çok mutlu ol kardeşim."

En sonunda birbirlerine âşık olduklarını fark eden Fatih ve Esen yanıma geldiler. "Ben demiştim, demeyeceğim... Kavgalarınızdan birbirinizden hoşlandığınız belliydi, sonunda birlikte olduğunuza sevindim. Düğününüze çağırmayı unutmayın sakın."

"Haklıydın biraz da senin sayende birbirimizi anladık, düğünümüzün başmisafiri sen olacaksın."

"Ah çömez İbrahim, sahabları kime takılacaksın bakalım, dikkat et kendine."

"Özleyeceğim sizi Simay komiserim."

Emeklilik için gün sayan Tahsin Abi'ye döndüm. "İstediğin hayatı yaşamana az kaldı abi, biraz yürü de göbeğini erit, bize lazımsın."

"Haklısın Simayım, hanım börek çörek yapmaktan vazgeçmiyor. Mutlaka görüşelim eve de gel."

Tez canlı Bekir nasıl olup da sona kalmıştı hiç anlamamıştım. "Çok acele etme, amirlerini dinle canın yanmasın çok üzülürüm."

"Ederim, kendine iyi bak."

Her an bizi bilgilendiren tele kulak Berna'ya da sarıldım. "Sen olmasan ne yapardık, kulaklarını hep açık tut."

Hepsi birbirinden değerli unutulmayacak arkadaşlardı. "Hepinizi seviyorum, kendinize çok iyi bakın, çok dikkat edin ardınızdan ağlatmayın."

Masamdaki birkaç parça eşyamı aldım, kapıya doğru yürürken hepsi peşimden geldi. Bahçeye çıktım kapıda durarak el sallayan arkadaşlarıma baktım. "Güle güle Simay, bizi unutma"

diye bağıran Erdeme gülümsedim. "Her zaman arkandayız, bir polis ölse de polis olarak ölür, emekli olsa da hâlâ polistir, kendi isteğiyle ayrılanın ruhu polis olarak kalır. Sen bizdensin Simay her zaman arkandayız." diyen amirimdi. Selam verdim. Son kez arkama bakarak arabaya binip uzaklaştım. Ayrılıklar, vedalar her zaman acı verirdi, haksız yere uzaklaştırma almış olmasaydım her ne olursa olsun görevimin başında kalır, polis kimliğimle yaşardım. Amirimin dediği gibi ruhum hâlâ polisti, öyle de kalacaktı...

***

"Simay ofisi nerede açalım?"

"Ne ofisi? Ben ne anlarım ofis açmaktan."

"Sen ne biçim ortaksın? Ben bilmem, ben anlamam, başka söz söylediğin yok."

"Benim gibi ağzı var dili yok ortak buldun da bunuyorsun teessüf ederim" Borkan'a şaka yollu karşılık versem de bu inşaat işi hiç bana uygun değildi. Sahaya çıkamadığım için sevdiğim işimden istifa edip, Borkan'ın ofisine kapanmak da hepten perhiz ve lahana turşusu olmuştu... Ne yapsaydım kendime nasıl bir yol çizseydim? Kesinlikle boğulmayacağım bir yer olmalıydı. Fazla acele etmeden sevdiğim gibi bir iş kurabilirdim, bunun içinde zaman gerekiyordu. Daha ne yapacağımı bile bilmiyordum.

Kocam inşaat yapıyorsa ben onları satabilirdim, fena fikir değildi. Sadece kadınların olduğu, korunmaya yönelik hareketleri öğretebileceğim bir spor salonu da açabilirdim. Seçenekler için nelerin gerekli olduğunu araştırır ona göre karar verirdim. Ben düşüncelere dalmışken Borkan yanımdan kalkmış olmalıydı, çerez tabaklarını aldım televizyonu kapattım. Mutfaktaydı telefonla konuşurken bir yandan bardaklara meyve suyu koymaya çalışıyordu. Birden elindeki pet şişeyi tezgâha hızlıca vurdu...

"Size elli kez dedim ya evliliğimi kabullenirsiniz ya da beni unutun... Mutlu olmam sizi mutsuz mu ediyor anlamıyorum, bunun için bir kez daha aramayın beni." dedi telefonu tezgâha fırlattı...

"Telefonun suçu ne? Kıracaksın."

"Bu kadar inat olmaz, onların dediklerini yapıp sevmediğim biriyle evlenip mutsuz olsaydım, Allah böyle istedi diyip işin içinden çıkacaklardı. Şimdi, mutluyum, diyorum millete batıyor. Düşünmüyorlar ki bu mutluluğum da Allah istediğinden. Dertleri, sözlerini dinlememiş olmam aslında..."

Çok kızgındı. "Bir dur..." diyerek sakinleştirmeye çalıştım, ne mümkün mutfağın içinde bir o yana bir bu yana dolaşıp duruyordu.

"Duramam! Taaa oralardan yetişiyorlar baksana. Orada olsaydım, onların istediği kişiyle evlenseydim de şimdiye kadar ikinci üçüncü kadını al diye başımın etini yiyeceklerdi. Bu saçma adetler; savaş zamanlarından, erkek kıtlığından, kadınların ihtiyaçları karşılansın diye çıkmış, yapışmış kalmış. Hâlâ aynı zırvalarla yaşamak neyin nesi anlamıyorum."

Kocamın bile canına tak etmişti. Kolundan tuttum belime sardım, güzel gözlerinde öfke istemiyordum. Elimi yumuşak sakallarında gezdirdim, birazcık sakinleşmişti...

"Sözde modernleşenlerde de benzer şeyler başka isimlerde yok mu? Var. Kuma yok, metres var. Çok evlilik yok, çok eşlilik hatta serbest ilişki var. Adı her ne olursa olsun bir sürü saçmalık var işte." derken elim boş durmuyor, boynunu okşuyordum...

"Sımay,"

Bakışlarındaki öfke alevleri sönmüş, yerini ihtiras alevleri almıştı. Sesi de bakışları kadar yumuşak çıkmıştı. Adımı bu şekilde söylemesini çok seviyordum.

"Efendim?"

"O saçmalıklar bu evden içeri girmeyecek, söz mü?"

Sahte bir öfkeyle, kaşlarımı çattım. "Girerse bacaklarını kırarım."

"Hiç şüphem yok..." diyerek gülümsedi.

Bütün fikirlerimizde aynı olamayacağımızı biliyordum ama hayati önem taşıyan konularda benzer düşünmemiz beni umutlandırıyor ve daha güçlü hissetmemi sağlıyordu. Şakalarıma gül-

mesi ve güldüğünde etrafa yaydığı çekicilik içinse, güzel, tabiri yetersiz kalıyordu.

***

Kesinlikle anlaşamadığımız tek konu yemek meselesiydi. Birimiz tamamen etçil birimiz yarı otçul olunca bazen atışabiliyorduk. İspanya'dan geldikten sonra et yemeyi iyice azaltmıştım, tabi Borkan oldukça bozuluyor eve gelirken ne kadar et mamulü var alıyor dolaba dolduruyordu. Anlaşamadığımız tek sorunun bu olması, olayı benim için eğlenceli hale getiriyordu. Sofrayı hazırladığımda zeytinyağlı yemekleri koyup, başka yok diyordum. Öfleye pöfleye yemeğe başlayınca koca tabak eti önüne koyuyor çocuk gibi sevindiğini görmekten mutlu oluyordum. Tabi bunu birkaç kez yaptıktan sonra, "Suyunu çıkarma kadın, getir eti önüme ya da yerini söyle alayım." sözü minik eğlenceme mani olmuştu.

Meyve sularını elimize alarak camın kenarındaki koltuklara oturduk. Manzaramız yoktu, gördüğümüz tek şey iki ağacın tepesiydi. Borkan elindeki bardağı camın kenarına bıraktı iki elini birden bana uzattı. "Bir gün sana yeşillikler içinde bir ev yapacağım, isteğin ağacı, çiçeği, sebzeyi dikebileceğin kadar büyük bir arazisi olacak. Hatta içinde hangi hayvanı istersen onu besleyebileceksin. Annemlerin çiftliğinde çok mutluyduk ya, öyle bir çiftlik yapacağım, söz veriyorum."

"Hiç sorun değil canım, önemli olan birbirimizi sevmemiz eskiler demişler iki gönül bir olunca samanlık seyran olur." Hay dilimi eşek arısı soksaydı yine atasözü söylemiştim.

"Sayende deyimleriniz ve atasözleriniz hakkında epey bilgi sahibi oluyorum."

"Bir aralar kendime takıntı yapmıştım, alışkanlık haline geldi."

"Niye üzülüyorsun, hepsi de ders alınacak güzel sözler."

Borkan'ın telefonu yine çaldı, "Babam arıyor," dedi.

"Açsana..." Ayaklarımı koltuğun üzerine çektim, meyve suyumu da elime alınca Borkan telefonu ortamıza koydu ve hoparlörü açtı.

"Buyur baba!"

"Annenle nasıl saygısızca konuşursun."

"Karımı seviyorum demem saygısızlıksa, konuşurum."

"Şimdi konumuz bu değil!"

"Konuyu ben açmadım, sen açtın."

"Yarın işe git, o it tüm işleri karmakarışık etmiş."

"Siz gönderdiniz, şimdi şikâyet etmeye hakkınız yok. Kendime iş kuruyorum uğraşamayacağım."

"Borkan, fazla oluyorsun sana ihtiyacım olduğunu biliyorsun ondan bu tavırların değil mi? Ne istiyorsun onu söyle..."

Borkan yüzünde keyifli bir ifadeyle ayağa kalktı, yanıma gelip beni kaldırarak yerime oturdu. Beni hızla kucağına çekerek boynumdan bir öpücük çaldı. Telefonda "Borkan orada mısın, Borkan..." diye bağıran babasının sesine kayıtsızdı. Adam bir kez daha "Omar bana cevap ver" diye bağırınca telefonu eline aldı.

"Sizi duydum baba, şimdi siz beni duyun, sözlerimi iyi dinleyin. Beni istediğiniz gibi yöneteceğiniz düşüncesinden vazgeçmenizden başka bir isteğim yok. Eşimi seçtim ve böyle devam etmeye niyetliyim. Yaptığım işlere de karışmayacaksınız, her yaptığımı gerekirse size bildireceğim onayınıza sunacağım. Beni baskı altına almak için işten uzaklaştırmanız ve hemen tüm para akışını kesmeniz çok hatalı. Bunun için özel anlaşma imzalamalıyız, kafanız her kızdığında beni engelleme imkânınız olmamalı ve en önemlisi beni oyuncağınız olarak değil oğlunuz olarak görmenizi istiyorum."

"Ka..."

"Sözümü bitirmedim, kardeşimin okutulmasını, iş için yetiştirilmesini istiyorum."

"Okumuyor it oğlu it."

"Okur, okumazsa işi öğrenmesi için zorlayın. Biraz eşlerinizin yanından ayrılıp benden sonra gelen oğlunuza zaman ayırın düzelecektir. Evet, şimdi ne diyorsunuz?"

"Bana başka seçenek mi bırakıyorsun kabul ediyorum, yakın zamanda gelin elimizi öpün olayları tatlıya bağlayalım. Yakında Nebi iş dünyasına tanıtılacak haberin var mı? Benimki de laf ger-

çl... Kardeşiyle evlisin."

"Evet var,"

"O herif kesenin ağzını açtı mı? Cimrinin tekidir!"

"Eşime hakkı veriliyor."

"Ben sana her istediğini vereceğim, Aziz damadına bakıyor dedirtmem."

Gülmemek için ağzımı kapadım, babamla kayınpederimin arasındaki kavga bize yarayacak gibi görünüyordu.

"En kısa zamanda gelin bekliyorum." diyerek pat diye telefonu kapattı, veda sözü bile söylememişti. "İşte benim babam böyle sevgi dolu bir adamdır."

"Anne ve babamızı seçmek gibi bir lüksümüz yok. Ama bu olanlar bizim için bir ders, ileride bir gün bebeğimiz olursa nasıl davranmamamız gerektiğini bileceğiz."

"Bizim bebeğimiz olacak mı? Karnında, tam burada yavrumuzu taşıyacak mısın?"

"Allah verirse tabi, bebeğim olmasını çok isterim."

"Ön çalışmalara başlasak mı?"

"Maalesef canım dört beş gün yasaklıyım, bekleyeceksin."

"Kahretsin!"

***

Borkan, babasına güven olmadığını söyleyerek iki işi birden yürütmeye karar vermişti. Haklıydı bir değil iki kez aynı olayı yaşayınca temkinli olmasında fayda vardı. Annemle her fırsatta konuşuyorduk. Babamla araları iyice düzelmişti, nikâh tazelemişler Türk konsolosluğuna giderek resmi nikâhlarını da yaptırmışlardı. Sık sık resim yolluyor onları mutlu görünce ben de mutlu oluyordum. Gönderilen resimleri fotoğrafçıya giderek tab ettirdim albüm olayını sevmiştim.

Annemin gençlik fotoğraflarını almak için eski evime, çocukluğumun çoğunlukla mutsuz geçen günlerini geçirdiğim büyüdüğüm eve gitmeye karar verdim. Borkana benimle gelmesini söyledim, tek başıma gitmek istememiştim. Yıllarımı geçirdiğim

ev ne kadar yabancı geliyordu. Havalandırılmayınca içeride oluşan kokuyu dağıtmak için tüm camları açtım. Annemin ne zaman geleceği belli değildi, mobilyaların üzerini çarşaflarla kapattık. Ev, içinde yaşayan olmayınca sanki yavaşça ölüyordu. Yatak odasındaki konsolun içinde resimleri buldum. "Anneme bak ne güzelmiş."

Borkan göz ucuyla baktı. "Sarı saçı sevenler için güzel olabilir ama ben siyah saçlı beyaz tenli kadın severim."

"Sarı saçlı olsaydım benimle evlenmeyecek miydin?"

Hayır, anlamında başını salladı. Bir gün küçük bir sürprizle karşılaşabilirdi, bakalım sarışın olduğumda beni reddedebilecek miydi?

"Of Simay küçükken ..."

"Sakın söyleme..."

"Olmaz söylemezsem çatlarım"

"Hayır, dedim ver o resmi..." Çok şişkoydum, ön dişlerim yoktu ve elimde kocaman bir lolipop vardı.

"Çok şirinmişsin..." deyip kıkırdadı...

"Yalancı, senin çocukluk fotoğraflarını da göreceğiz. "

"O zamanlar da yakışıklıymışım."

"Kendini beğenmiş, ukala şey." derken, önüme düşen fotoğrafla sustum. Ablamın ilk gençlik halleri, okul ve düğün fotoğraflarını görmek acı vermişti. Kocası olacak sapıkla karşılaşmadan önce çekilmiş olanlardan bir tane aldım. Sonrasına bakmaya içim el vermiyordu. Annem eve gitmek istediğimi söyleyince beğendiğin bir şey varsa alabilirsin demişti. Çevreme bakındım bu evi o kadar mı sevmiyordum? Alacak hiçbir şey bulamadım. Odamdan kitaplarımı ve gerekli eşyalarımı aldım.

"Vay be... Bunları almayı unuttun..."

Borkan iç çamaşırı çekmecemin neredeyse içine düşmüştü. "Alalım hiçbirine kıyamam tüm maaşımı bunlara yatırıyordum."

"Nereden aldıysan çifter çifter alalım."

"Sanki üzerimde kaldığı var da..."

"Olsun ilk görüş çok önemli. Şunu giy, yakışıyor mu bakayım."

"Bir dur Borkan, buraya eşya almaya geldik."

"Güzelim evde kimse yok ve bu yatağa dünyanın parasını verdim çok az kullanıldı, biraz yıpratmak gerek."

Soyunmaya çoktan başlamıştı ve çok haklıydı yatağı çok az kullanmıştık. Sabaha karşı evden çıkıp kendi evimize geldik.

***

Parti'nin yapılacağı tarih çok çabuk gelmişti. "Anne, geliyoruz... Gece bineceğiz... Sabah görüşürüz... Ben de seni çok özledim gelin hanım... Hiç de bile, ben senden daha önce evlendim. Sen yeni gelinsin... Tamam, saçmalamıyorum kapatıyorum, Borkan geldi."

Bavulları zaten hazırlamıştık, hemen yola çıktık. Kuveyt'e ilk kez gönül rahatlığıyla gidiyordum. Olaylar durulmuş seven-ler birbirine kavuşmuş, düşman aileler bizim hatırımıza ateşkes ilan etmiş, dost olmanın yollarını aramaya başlamışlardı. Mucize yaşamış öldüğünü sandığımız kardeşimi bulmuştuk. Nebi de işe adapte olmuş, kendine yer edinmeye başlamıştı. Kaid, yaptıklarının cezasını canıyla ödemişti. En büyük cezayı Allah verecekti ona. Annesinin gayretiyle Eban'ın, işlenen cinayetlerde hiçbir suçunun olmadığı ortaya çıkmış, yine de ceza almaktan kurtulamamıştı. Aşiretin hiçbir eylemi olmadığı söyleniyor, Kral'ın askerleri devamlı köylerini ziyaret ediyordu. Kraliçe'yle telefon trafiğimiz hiç bitmemişti, her haberi ondan öğreniyordum.

Çok fazla işimiz olacaktı bu yüzden eve varır varmaz uyuduk. Sabah ilk işim anneme gitmek oldu nasıl özlemiştim sarışın bombamı. "Ay benim annem genç kız gibi olmuş evlilik yaramış."

"Simay, bak beşkardeş geliyor, haberin olsun."

Boynuna atladım güzel yanaklarından defalarca öptüm. Borkan Nebi'nin kahvaltı daveti üzerine yanına gitmişti. Kardeşim beni de davet etse de ilk görmek istediğim kişinin kollarına koşmak daha güzel gelmişti. "Kokunu özlemişim annem."

"Ben de seni çok özledim yavrum."

Annemle neredeyse kucak kucağa oturuyorduk. "Evlilik hayatı nasıl gidiyor?" İkimiz de aynı anda sormuştuk. "Önce sen anlat anneciğim."

"Çok güzel gidiyor, baban sözünü tutuyor beni üzecek hiçbir şey yapmadığı gibi, başkalarının üzmesine de izin vermiyor. Mutluyum Simay, hem de çok mutluyum. Ya sen?"

"Ben de mutluyum anneciğim." Annemin yüzü birden üzüntülü bir ifadeye büründü kimi düşündüğünü anlamıştım. "Ablan yaşasaydı, bizimle birlikte değişir mutlu olabilir miydi dersin."

"Onda o koca varken olmazdı anne. Kocasının uzantısı gibi olmuştu, onun etkisi altında yaşıyordu."

"Kurtarabilir miydik?"

"Ablam kocasından çok memnundu, kurtulmayı hiç istemedi ki."

"Kaderi böyleymiş demekten başka elimden hiçbir şey gelmiyor." Hep kaderi suçlamak ne kadar doğruydu?

"Kızım kıyafet getirdin mi?"

"Getirmez miyim, harika bir şey hem de, Hasret'le birlikte seçtik. Borkan görünce bayıldı."

"O zaman senin sorunun yok, benimki de hazır. Bu gün Aişe ile moda evinde buluşacaktık."

"Aişe mi? Benim üvey kaynanam olan Aişe mi?"

"Aynen o Aişe, ay kadın bir değişti sorma gitsin. Önümden ardımdan dolaşıyor hen de hürmette kusur etmiyorum. Oğlumun okumasını sağlayan kişiler olması onlarla daha iyi anlaşmama neden oluyor. Kadın devamlı seni soruyor; gelin kızımız ne sever? Gelin kızımız nelerden hoşlanır?"

"Vay be başlarına taş mı düştü ne?"

"Hayır, bence Borkan kaya olup düşmüş. Karakterli çocukmuş, dediğim dedik çıktı, ailesinin ısrarlarına boyun eğmedi. Bir erkek karakter olarak kuvvetliyse eşini yırtıcı kartal gibi korur. Baban bunu başaramadı çünkü kendisi daha çocuktu. Büyüdüğünde de çoktan tren kalkmıştı."

"Boş ver anneciğim şimdi mutlusun ya, önemli olan bu."

"Mutsuz olarak çok fazla zaman geçirdim. İnan şimdi içim korkuyla dolu sanki bir şey olup mutluluğum elimden uçacakmış gibi geliyor."

"Aman anne karamsarlaşmanın zamanı mı? Sevdiğin adam yanında, ben yanındayım, kardeşim yanında ve mutlusun bir insan başka ne ister?"

"Doğru söylüyorsun fazlasıyla mutluyum canım, hadi gecikmeyelim. Ha bu arada Beyda bir becerikli ki sana anlatamam. Muazzam güzel yemekler yapıyor, zaten eskiden kocasıyla lokanta işletiyorlarmış. Hatta kardeşinin partisinin ikramlıklarını o hazırlıyor, çok da iyi bir kızcağız elim ayağım oldu."

"Çok sevindim anneciğim."

Annemin dediği kadar vardı, randevulaştıkları moda evine gidince Aişe beni gördü. Annemin dürtüklemesiyle yanına gidip elini öptüm. "El öpenlerin çok olsun güzel gelinim."

Ah yıkama yağlama bölümü başlamıştı, nedense bu kadına güvenmiyordum. "İyiyim efendim, siz nasılsınız?"

"Seni gördüm daha iyi oldum, aile dağılmamalı, birlik olursak kuvvetli oluruz değil mi kızım?"

"Evet efendim, çok haklısınız."

"Kocasını ailesine karşı dolduran kadınlar her zaman kaybederler yavrum, senin asla böyle bir şey yapmayacağını biliyorum."

"Tabi ki efendim yapmam bazı aileler bunu yardım almadan çok güzel başarıyorlar." dedim, annem yine dürtükledi, bakıp gözlerimi kocaman açtım. Hak etmişti, aba altından sopa gösteriyordu. Annem, gülsem mi kızsam mı, ikileminde kalmışken modaevinin sahibi geldi. Böylece kadının iğnelemelerinden kurtuldum. Prova yapıldıktan sonra kabinden çıktı aman ne güzel olmuştu fıçıya benzemişti. Kayınpederimin zevki de bir âlemdi, güzelim Manuela'yı bırak bununla yaşa...

"Bu gece mutlaka yemeğe bekliyoruz."

"Borkan'a söylerim efendim."

"Aferin, kocasına söylemeden hareket etmeyen kadınları severim. Bir evde koca ne derse o olur. Evi geçindiren o, kadına bakan o..."

"Kadın da çalışıyor eve katkıda bulunuyorsa o zaman ne oluyor? Kadın dışarıda çalışmasa bile evde hizmetçi, ütücü, aşçı, çocuk varsa dadı, öğretmen ve erkeğe kadın olarak hizmet veriyor. Bir erkek bu hizmetleri ayrı ayrı almaya kalksa kazandığı para yetmez. Bu yüzden bir kadın çalışsa da evde otursa da eşiyle birlikte karar verme hakkına sahiptir."

"Ay Cavidancığım şimdiki gençler de bir âlem değil mi şekerim, nerede bizim zamanımızın kadınları... Hâlâ kocam höt dedi mi kaçacak delik ararım."

Yüz verirsen tabi kaçacak delik ararsın, bu kiloyla bulabilirsen şaşarım. İşte bu tür kadınlara da kızıyordum. Bu geceki yemek faslı kazasız belasız geçsin diye dua ediyordum.

***

"Borkan kıyafetim iyi mi? Makyajım düzgün mü?"

"Niye bu kadar stres yaptın anlamıyorum?"

"Anlaşılmayacak ne var ben de bunu anlamıyorum. Düşman saflarına gidiyorum, düzgün olmalıyım, hende hiçbir kusur bulamamalılar"

"Canım kıyafetin çok güzel, makyajın da harika olmuş. Onlar kusur bulsalar bile umursar mıyım sanıyorsun."

"Biliyorum canım da ne bileyim birden geriliverdim. Manuela'nın yanında hiç böyle hissetmedim."

"Yapay ve gerçek ayrımını çok iyi yaptığından, hadi bir öpücük ver gidelim, bu iş bir an önce bitsin."

"Olmaz öptürmem rujumu yeni sürdüm bozulur." Ben kaçtım, Borkan kovaladı. Tabi inat ettiğimden yakalanmadım, arabaya bindik, gidene kadar avuçlarımın içi terledi.

Eve girip görevli tarafından yemek salonuna götürüldüğümüzde duyduğumuz ilk söz, "Geç kaldınız" oldu...

"Hoş bulduk baba, iki dakika gecikmişiz, çok büyük hata etmişiz..."

"Hoş geldiniz hadi çömelin."

Çömelin mi? Ben şaşkınlık içinde bakarken Borkan elimden tuttu. "Saklın ol." diye fısıldadı...

Aişe kocaman sırıtıyordu, hatta öyle bir sırıtıyordu ki iki altın dişi ortaya çıkmıştı. "Canım sen bilmiyorsundur, bu yer sofrası, biz çok severiz sana da değişiklik olur dedik. Hatta ben önerdim babanız da kabul etti. Ama sen bize uyamazsan yani uymayı istemezsen ayrı bir tabak versinler..."

Borkan, "Anne bu ne böyle evde masa mı kalmadı, ilk kez evinizde yemeğe geliyoruz." dedi, kolunu çekiştirip susturdum.

Ah Aişe ah, sen az cadı değilsin... Allahtan pantolon, uzun tunik ve ceket giymiştim, saçlarımı topladığıma şu an itibariyle çok memnundum. Ceketimi çıkardım, tuniğimin kollarını birkaç kez kıvırdım. Kocaman yer sofrasına bağdaş kurup oturdum, kadın mızıldanacağımı sanmış olmalı ki bozuldu. Koca sininin içine en az onun kadar büyük, içi et ve pilavla dolu bir tepsi kondu, hizmetçiler hemen tas ve ibrikle koşturdular ve benim pilavla etle imtihanım başladı. Sanki her an yerde elle yermiş gibi hiç bozuntuya vermeden bol baharatlı yemeği yedim. Yerde yemek bana hiç ters gelmiyordu, arkadaşlarımızla çimenlerin üzerinde oturur gazete kâğıtlarını kendimize masa yapar yemeğimizi yerdik çok da zevk alırdım. Bu durum özellikle yapılmıştı evlerinde ilk kez yemeğe gelmiştim salonlarında devasa büyüklükte masaları olduğundan da emindim. Sırf kocamın hatırı için ses çıkarmayacak bu geceyi sorunsuz bitirecektim.

Dediğimi de yaptım, kibardım. Nihayet yerden kalkmaya karar verdiklerinde, bacaklarım uyuşmuş olmasına rağmen onlardan daha çabuk kalktım. Aişe kalkamıyordu, gülümsedim. "Aişe hanım benim için zahmete girip yer sofrası kurdurmasaydınız keşke. Zaten sağlıklı değil bacaklarınız, hani İstanbul'da bacaklarınızı ovmamı istemiştiniz ya oradan hatırlıyorum... Ne kadar iyisiniz... "

Kadın kızarıyor, moraryor bana kazdığı kuyunun içinde debeleniyordu. Arkasına geçtim kol altlarından tutarak bir hamlede kaldırdım. "Yapmayın Aişe Hanım böyle davranmakla inanın

elinize geçecek hiçbir şey yok. Aile dağılmasın diye bana öğüt vermeye çalışırken bunu yapan siz olmayın." diye kulağına fısıldadım.

Borkan da babasına yardım etti, öteki kadınlar hemen kalkıp yan odaya geçtiler. Peşlerinden yürüdüm. Aişe önüme geçti, "Simay kendini akıllı sanıyorsun ama değilsin, bu ailede benim sözüm geçer gördüğün tüm kadınlar iplerin benim elimde olduğunu bilir."

"Ben bu evde oturmuyorum ve kocanızın eşi değil geliniyim bu yüzden hükmünüz sadece burada geçerli, sakın bana bulaşmayın. İplerinizi razı olanlara dolayın bana değil, zararlı çıkarsınız."

Kayınpederim içeriden "Nerede kaldınız?" diye bağırdı. "Geliyoruz efendim, Aişe hanım bu zamanda iplerin ne kadar çürük yapıldığından bahsediyordu."

"Ne ipiymiş bu?"

"Herhalde siz anlamazsınız, dikiş nakış ipleri"

Saçma sapan konuşmalar, saçma sapan hareketler sonunda geceyi bitirmiştik. Dudaklarım sahte gülümsemelerden ağrıyordu.

***

Nihayet parti günü gelmişti, çok fazla seviniyordum. Sevincimin tek sebebi parti biter bitmez gidecek olmamızdı.

"Çok neşelisin,"

"Sevinçliyim, neşeliyim."

"Dur nedenini ben söyleyeyim, Kuveyt'i ve partiye katılacakları çok seviyorsun."

Hı hı evet aynen öyle diye sırıttım. Yalan söylemeyi asla beceremeyecektim.

Saçlarımı sıkıca topuz yaptırmıştım. Kıyafetim göze çarpmayacak şekilde sadeydi, allı pullu elbiseleri sevmediğimden mümkün olduğu kadar gösterişsiz olanını seçmiştim. Kol ağzında ve etek uçlarında işlemeleri vardı yaka kısmını özellikle sade istemiştim. Boynumu Yüreğime Doğ süsleyecekti.

"Kolyemi takmama yardım eder misin?"

Ceketini giyen Borkan, yanıma gelip kolyemin klipsini geçirdi, boynuma ufacık bir buse kondurmayı da ihmal etmedi. "Bu sefer niye geleneksel kıyafetini giymedin?" diye merakla sordum.

"Değişiklik olsun istedim herkes aynı kıyafeti giymiş olacak."

Kapımızın önünde uzun beyaz bir limuzin bizi bekliyordu. Bir şatafat, bir gösteriş... Neyse alışmalıydım. Borkan bir şey dememi bekler gibi bakıp duruyordu.

"Hiç bakma söylemeyeceğim."

"Bu sıralarda çok sakin davranıyorsun korkmaya başladım."

"Ülkene gide gele alışmaya başladım, tabi en önemlisi seni sevdiğim için çenemi tutmaya çalışıyorum." dedim sustum. Borkan hâlâ, bir şeyler söyle, der gibi yüzüme bakıyordu, dayanamayacaktım. " Ne gerek var ha, ne gerek var bu kadar gösterişe. Binlerce insan açlıktan kıvranırken bir avuç insan altınlar içinde yüzüyor."

"Oh be nihayet gerçek Simay ortaya çıktı!" diyerek sırıttı. Ben de gülümsedim...

***

Parti için en lüks otellerden birinin balo salonu ayarlanmıştı. Balo ve toplantı salonları genellikle alt katta olsa da bu otelde üst katlardaydı. Görebildiğim kadarıyla altı asansör vardı hepsinin de önü doluydu, kıyafetlerinden bizim partiye geldikleri belliydi. Asansöre bindik, Borkan, bir iki adamla karşılıklı baş eğerek selamlaştı... Hızlı bir yolculuktu, asansör geniş bir koridora açıldı. Her yerden ihtişam fışkırıyordu. Ayakaltına serilmiş olan halı bile binlerce lira değerinde olmalıydı, duvarda sıralı olarak asılan yağlı boya tablolar sahte değil gerçek gibi duruyordu. "Ünlü ressamların eserleri" diyen Borkan'a şaşkınlıkla baktım. "Beynimi okuyorsun? Müneccim misin sen?"

"Tablolara o kadar dikkatli bakıyorsun ki, ne düşündüğünü anlamak için müneccim olmaya gerek yok."

Kapıları ardına kadar açılmış salon gittikçe kalabalıklaşıyor-

du. Babam, annem ve Nebi kapıda gelen misafirleri karşılamak tan şimdiden yorulmuş gibiydiler. Annemin güzelliği salonu güneş gibi aydınlatıyordu. İncecik sülün gibi görünüşü çok insanın dikkatini çekiyor babam karısını gururla tanıtıyordu. Geçmişleri kısa sürede öğrenilmiş Aziz Al Fayede üç çocuk veren kadının geri dönüşü merakla karşılanmıştı. Davetlilerin çoğunun Nebi'yi değil annemi merak ettikleri için geldiklerinden emindim. Zaten ilgileri de bu düşüncemi doğrular haldeydi, kısa süre annemlerin yanında kaldık. Kayınpederim ve eşleri geldikten sonra sıkılıp karşılama sırasından ayrıldık. Küçük serseri Hassan da gelmişti, bir süre bizi uzaktan izledikten sonra yanımıza geldi. "Borkan, beni babama şikâyet ettin değil mi?"

Saygısız kendinden kaç yaş büyük abisine ismiyle hitap etmeyi uygun görüyordu, bu çocuk asla adam olmayacaklar arasındaydı.

"Hayır kardeşim ben değildim, ne yaptıysan kendin yaptın."

Hassan, Borkan'ın yakasını tutarak, "Yalan söylüyorsun" dedi. Olduğu yerde tuhaf bir şekilde sallanıyordu. Borkan kardeşinin elini tuttu yakasından ayırdı, bir süre bırakmadı. Çocuğun yüzünün aniden kızarmasından elini sıktığını anladım. "Seni inandırma gibi bir mecburiyetim yok. Çek git başımdan, büyüdüğünde yani çocuk değil adam olmaya karar verdiğinde bu durumu tekrar konuşalım."

"Babama gammazlamanı hiç unutmayacağım, ben ilk kadının oğluyum senden önce ben gelirim."

"Aferin sana, güzel yetişiyorsun, sıran geldiğinde tüm isteklerine kavuşacaksın. Kovulma nedenini bana değil babamıza sor."

Borkan çocuğun cevabını beklemeden dirseğimden tuttuğu gibi yürümeye başladık. "Tam bir serseri," diyerek söylenmeye başlayınca aklıma geleni söyledim. "Bu çocuğun bakışları ve tavırları normal değil bence uyuşturucu falan kullanıyor aileni uyarsan iyi olur"

"Bir buna bulaşmadığı kalmıştı itin."

"Borkan kardeşin çok genç, daha fazla batağa saplanmadan aileni uyar."

"Çok şımartıldığı için bu halde, Aişe bunu geç yaşta doğu-

rınca el bebek gül bebek büyütüldü. Öbür erkek kardeşlerim öldükten sonra babamın beni yardımcısı olarak seçmesini hazmedemeyen Aişe, oğlunu bana karşı doldurdu, düşman etti. Kendi oğluna yazık ettiğinin hiç farkında olmadı elinden gelse beni yok eder. Yine de babamı uyarıp dikkat etmesini söyleyeceğim. Parti biter bitmez ilk işim olacak."

Şu an için Borkan haklıydı şimdi söylenecek şey değildi. Gözüm gayri ihtiyari çocuğa takıldı, garsonun birinden içecek aldı avucunu ağzına götürdü, sonra da suyu içti. Kanepeye oturup başını arkaya yasladı. Aişe yanına gitti, çevresine çekingen gözlerle baktı, oğlunun uyuşturucu kullandığını biliyor olmalıydı. İnsanlar kalabalıklaştıkça dikkatim dağıldı. Herhalde annesi oğluna sahip çıkardı.

Sonunda misafirlerin gelmesi bitmiş olacak, babam özel olarak hazırlanmış sahneye çıktı.

"Hepiniz hoş geldiniz, davetimize Kral ve Kraliçemiz de katılacaktı, bildiğiniz gibi Kral'ımız ağır bir grip geçiriyor bu yüzden gelemiyorlar saraydan canlı yayınla açılışı Kral'ımız yapmak istedi, izleyelim lütfen." Babamın arkasındaki duvarda bulunan dev ekranda Kraliyet salonu belirdi, Kraliçe ve Kral büyük oymalı koltuklarında oturmuşlardı. Bu salonu hiç görmemiştim, diğer salonlardan bile gösterişli görünüyordu. Kraliçenin asaletine hayran kalmamak mümkün değildi. İşlemeli bir elbise giymiş ellerini kibarca kucağında üst üste koymuştu. Başındaki taç parlıyordu. Kral gerçekten hastaydı, konuşmak için hazırlandı bir anda hapşırdı. Tüm salon "çok yaşa Kral'ım" diye hep bir ağızdan bağırdı. " Teşekkür ederiz... Gelemediğimiz için üzgünüm, Al Harafi ailesinin öldü bildikleri oğullarına kavuştukları için çok mutlu olduk. Nebi Al Harafi aramıza ve iş dünyasına hoş geldin. Tarafımızdan tanınacak ve desteklenecek sin, ülkemiz için hayırlı işler yapman en büyük dileğimizdir. Sizlere iyi eğlenceler dilerim." dedi ve ekran kapandı.

"Dostlarım, iş arkadaşlarım, oğlum Nebi Al Harafi tüm işlerimin başına geçecektir bundan sonra benimle değil onunla çalışacaksınız. Ve ayrıca damadım Omar Borkan Al Fayed ve kızım

Simay Al Fayed şu an aramızdalar. Bildiğiniz gibi uzun süredir sürdürdüğümüz anlaşmazlığı, evlilik yoluyla akraba olmamız nedeniyle bitirmiş bulunuyoruz. Dünürüm Allan Al Fayed ve eşlerine huzurlarınızda, hoş geldiniz, diyorum. Geldiğiniz için çok teşekkür ederim buyurun rahat edin, hepinize iyi eğlenceler." dedikten sonra sahneden aşağı inip kayınpederimin yanına gitti, tokalaşıp kucaklaştılar. Neredeyse tüm kalburüstü kişiler iki azılı düşman ailenin barıştığını gördü. Nebi'den daha çok dikkat çeken onlar olmuştu. Alkışlarla kutlandılar, inşallah böyle devam ederdi, gerçek düşüncelerinin bu olmadığını çok iyi biliyordum.

Kadınlı erkekli gelinse de bir süre sonra gruplaşmalar başladı... Annem ve Aişe tanımadığım kadınlarla birlikte salonun karşı tarafındaydı. Borkan, Nebi ile birlikte salonun orta yerindeki misafirlerleydi. Benim de yanımda birkaç kadın dikiliyordu ama onlar konuşuyor ben dinliyordum. Hiçbirini tanımıyordum ama yine de ev sahibi sayılırdım yüzümden gülümsemeyi eksik etmiyor soru sorduklarında kibarca cevaplıyordum. Bir kenarda orkestra hafiften müzik çalıyor, misafirlere eşlik ediyordu. Bir süre müziği dinleyerek oyalanmaya çalıştım. Tanıdık kimse olmayınca, kocam da uzak olunca sıkılmaya başlamıştım. Etraftakilerin konuşmaları bu tür toplantılarda hep rastlanılan şekildeydi.

"Ay başka giyecek bir şey bulamamış,"

"Canım kilo mu aldın sen,"

"Bula bula bu adamla mı evlenmiş,"

"Kocam yeni bir yat aldı, benim ismimi verdi kumam ortasından çatladı,"

"Anlaşmalar sürüyor,"

"Dünya batıyor kardeşim,"

"Yeni bir araba aldım bir görsen,"

"Bir ara görüşsek erkek erkeğe tatile gitsek, hanımlara iş toplantımız var deriz,"

Gerçekten çok sıkılmıştım. Sırtıma dokunan olunca döndüm, yüzü kapalı bir kadındı.

"Hanımım,"

"Sen kimsin?"

"Hanımım ben Beyda,"

"Yüzünü niye kapadın Beyda,"

"Gözüm hanımım, kimse çirkinliğimi görmek istemez."

"Sen çirkin değilsin, bu düşünceleri kafandan at. Bir şey mi diyecektin?"

"Hanımım az yalnız konuşsak,"

Bu kadın niye böyle esrarengiz şekilde konuşuyordu, iyice merak etmiştim. Koluna girdim duvarın yanına yürüdük. "Dinliyorum."

"Belki ben vesvese yapıyorum ya... Günlerdir Cavidan hanımımın isteğiyle otelin mutfağında çalışıyor, bu gece için hazırlanacak yiyeceklerin yapılmasını gösteriyorum. Her gün, yani üç gündür, hep aynı aşçılar ve garsonlar gelirken bu gece de gelecekleri bildirilmişken üç garsonun birden hastalandığını yerine başka garsonlar kiralandığı söylendi. Adamlar geldiler işe de başladılar ama hiç garson havaları yok. Bardakları kırıyor, tabakları düşürüyorlar, birisi de hiç yabancı değil gibi."

"Ne demeye çalışıyorsun Beyda?"

"Bilmiyorum hanımım korkuyorum," dediği anda durumu anladım, tehlikedeydik. "Sence Khalifa aşireti mi?"

"Çok emin değilim hanımım."

"Hangi adamlar? Göster çabuk."

Beyda salona dikkatlice göz gezdirdi. "Biri ana kapının önünde servis yapan adam da... Diğerlerini göremiyorum."

Bir an dediği adamla göz göze geldim, ah bir silahım olsaydı. Adam bir bana bir de yanımda duran Beyda'ya baktı. Elimdeki küçük gece çantasından telefonumu aldım. Borkan'a ve annemlere ulaşmalıydım. Sinyal yoktu bir daha denedim yoktu, yine aynı oyunu oynuyorlardı, sinyal engelleyici kullanmışlardı. Bu kalabalıkta onlara nasıl ulaşacaktım, hiçbiri ortalıkta görünmüyordu. Beyda'yı yanıma alarak yürümeye başladım, hiçbir şeyden haberi olmayan misafirler tarafından sıklıkla durduruluyordum.

"Simay hanım elbisenizi nereden aldınız?" diyen kadın soru yu sormakla kalmamış birde kolumdan tutmuştu.

"Biraz sonra sorunuza cevap vereceğim," henüz oyalanacak bir anım bile yoktu. Borkan hızlı adımlarla onu doğru yürüdü ğümü fark etmişti. İlk önce merakla, sonra şaşkınlıkla baktı. Dudaklarımı okumasını ümit ederek, "Kha-li-fa" diye sessizce fısıl dadım... Şaşkınlıkla ve hızlıca bana doğru yürürken Nebi'yi de kolundan yakalamıştı.

Nihayet ortada bir yerde buluştuk. "Ne oluyor, niye paniksin? Dediğini doğru mu anladım?"

"Doğru anlamışsın" diyerek Beyda'nın anlattıklarını hızlıca aktarıp, ortalığı kolaçan ettiğimde gördüklerimi sıralamaya başladım.

"Adamlardan biri ana kapının önünde neredeyse nöbet tutar halde oradan geçiş olmadığı kesin. Telefon çalışmıyor, Beyda içlerinden birinin yabancı gelmediğini söyledi. Muhtemelen aşiretin adamı... Diğer iki adam meydanda yok. Belki de misafirlerin içinde bile onlardan var, insanları uyarmalıyız."

Nebi, "Ben otel yetkililerinden birine ulaşayım, korumalar olmalı" dedi, yanımdan geçerken koluna yapıştım. "Birlikte gidelim, bunlardan her şeyi bekliyorum salona homba koymuş olabilirler."

"Olamaz, kaç kez arandı." dedi, Beyda'ya baktı. "Yanlış görmüş olmayasın, insanları boşuna tedirgin etmeyelim."

"Bilemiyorum heyim, belki de dediğiniz gibidir. Ben mutfağa döneyim."

"Dur gitme, ne olursa olsun haber vermemiz gerek."

Ne yapmalıydık en güzeli birlikte hareket etmekti, ilk iş babama ulaşmamız gerekiyordu.

Hoparlörden gelen ani cızırtı fazlasıyla yüksekti, tüm başlar sahneye döndü. "Hanımlar, beyefendiler lütfen beni dinleyin."

Kadının biri mikrofonu eline almıştı, kimdi bu? Şarkıcı mı? Müzisyenler bir süreliğine ara vermişti. Kadının kıyafeti bir değişikti, hamile... Of, Allah'ım aklıma geleni başıma getirme, diye

dua ederken Borkan'ı ittim. Nebi de olayı anlamıştı... "Yürüyün hemen yürüyün" Sahneye doğru hakan Nebi'yi engelledim. "Kadının kıyafeti normal değil üzerinde bomba olmalı, sakın kahramanlık yapmayı düşünme." Yürümeye başladık, Borkan "Bunca insanı tehlikeye atamayız bir şekilde söylememiz gerekir" diyerek duraksadı.

"Durmanın zaman değil yürüyün, babamlara haber vermeliyiz."

Kadın, "Size diyorum saygı değer para babaları... Bu bir oyun değil, isterdik ki çok sevgili Kral ve Kraliçe de davette olsun ama kısmet değilmiş, bir daha ki sefere diyelim" dedi, her an patlamasını bekliyordum. Birbirimize baktık, başka çare kalmamıştı, önümüze kim gelirse salondan çıkın bomba koymuşlar demeye başladık. Birçoğu, hatta hiç kimse sözlerimize inanıyormuş gibi değildi, şaka yaptığımızı düşünüyor olmalıydılar.

Sahnedeki kadının sesi yükseldi, " Ben sizin Azrail'inizim. Efendimiz Calut'un ve meydanda asılırken zevkle izlediğiniz Efendimiz Kaid'in intikamını almaya geldik. Şimdi eğlenme zamanı, eğlenin baylar bayanlar eğlenin. Parti başlasın..." dedi, kollarını dram oynayan bir sanatçı gibi havaya kaldırmıştı

İnsanlar şoke olmuş gibi, bir oyun izliyormuş gibi dikilip kalmışlardı. İşte şimdi sözlerimize inanırlardı. Bir kadın çığlık çığlığa bağırınca, herkes sanki bunu bekliyormuş gibi çil yavrusu gibi dağılmaya başladılar. Panik, dalgalar halinde yayılıyordu. Birden kapı tarafında yüksek bir patlama oldu. Onlarca insan uzvu havaya fırlayarak yere düştü. Muhtemelen kapıdaki adam kendini patlatmıştı. Annem, babam neredeydiler? Kan gölü gittikçe yayılırken, kadının kahkahasını duydum. "Pislikler, sizler bu dünya için fazlalıksınız. Solucanlar, kaçamayacaksınız. Mezarınız bu lüks mekân olacak, sevinin öbür dünya siz zengin piçlerini bekliyor... Khalifa hep yaşayacak!"

"Çabuk olun... Bu kadın da canlı bomba... Uzaktan koşun..." bağırabildiğim kadar bağırıyordum, panik başlamıştı. Tam

önümde donmuş gibi duran adamı sarstım. "Kaç, durma kaç."

Salonun tam ortasındaydık; insanlar birbirine çarpıyor, kimse kimseye acımıyordu. Yerler kan içindeydi. Parke zemin iyice kayganlaşmadan bir çıkış yolu bulmalıydık. Annemin Sinay, Nebi diye canhıraş haykırışını duydum, nasıl duyduğumu bilemiyordum. Salonun mutfağa açılan kapısının önündeydiler, annemin yere düştüğünü gördüm insanların beni itmesi umurumda değildi. Uzanıp bir kadını yerden kaldırdım, kadın bana sarılmaya çalışıyordu, yüzüne "kaç buradan, hemen" diye bağırdım... Kadın ağlayarak çevresine baktı. "Oraya, oraya git çabuk." diyen Borkan'dı. İkinci kapının önüne yığılma olmuş insanlar birbirini çiğniyordu. Birkaç gözü kara adam sahneye çıkıp kadını indirmeye çalıştı ."Kaçın" diye bağırdım. Çok geçti kadın üzerindeki hombayı patlattı. Yanındaki adamlar... Çevresindekiler... Aman Allah'ım faciaydı

Son bir gayretle annemlerin yanına ulaştık. "Koşun anne, ardınıza bile bakmayın, koşun." Borkan, babasını görünce sarıldı."Yürü baba, çabuk ol, iki adam daha var."

"Aişe nerede... Ötekiler... Kardeşin?"

"Neredeler baba, belki çıkmışlardır"

"Gördüm, gördüm öldüler... Öldüler hepsi öldüler."

"Sakinleş baba, panıklemenin sırası değil, çabuk olmalıyız, bak Aişe anne burada yürüyün."

Aişe sersemlemiş olan oğluna sarılmıştı, kayınpederimin kendine geldiğini görmek iyiydi, gözleri hâlâ içerideydi belki biri daha gelir diye aranıyordu. Borkan babasını itti. "Yürü hepimizi öldürtmek mi istiyorsun."

Babam geriye dönmeye çalışıyordu ."Baba yürü, hatta koş."

"Deden içeride."

"Ne taraftaydı, söyle çabuk."

"Sahne, Aman Allah'ım, kadını seyredeceğim demişti."

"Çok geç baba, sahne çevresinde canlı birinin kaldığını sanmıyorum."

Birkaç kişi bizim girdiğimiz kapıyı görmüş koşuyorlardı, ka

lahalıktan ezilmemek için çabuk olmalıydık. Nebi Beyda'yı tuttu, babam annemi çekiyordu, Borkan kardeşine sarılarak taşımaya başladı oğlanın ilaç içmiş olması hareketlerini kısıtlıyordu. Aişe ile kayınpederimin arasına girdim. "Çabuk lütfen çabuk..."

Mutfak kısmı darmadağınıktı, yerde yatanlar vardı silahla öldürülmüşlerdi. Üzerlerinden atlayarak, yanlarından geçerek ilk gördüğümüz kapıdan çıktık. Otelin içine açılmıştı. Bir adam elinde silahla koridorun sonundaki merdivenlerin başında duruyor aşağı inmek için koşanları vuruyordu."Yukarı merdivenlere koşun."

Aişe, "Yapamam çıkamam" deyince, "Git o zaman git de öl, ya çıkacaksın ya öleceksin seçim senin" diye bağırdım. Cevap vermesini beklemeden iyice koluna girdim yarı yükünü omuzladım. Annemler öndeydi. Borkan'a "öne geç" dedim, başını hayır anlamında salladı. Nebi'ye baktım. "Olmaz kardeşim hadi çık."

Beyda kendine gelmiş olmalıydı, Nebi'nin elinden kurtuldu. "Ben çıkarım beyim, siz hanımıma yardım edin."

Nebi yanıma geldi, Aişe'nin bir koluna da o girdi işte şimdi olmuştu hızlandık, bir kat bir kat daha bunca merdiveni nasıl tırmanacaktık. Borkan "Asansör" diye bağırdı...

"Hata olur kesmişlerdir" diye karşılık verdim... "Kaç katlı bu otel" benim hile nefesim kesilmiş haldeydi...

Babam, az kaldı deyince içim rahatladı, balo salonuna asansörle çıkmıştık. Üstümüzde kaç kat vardı hiç dikkat etmemiştim. Bir kat daha ve nihayet çatıya ulaşmıştık, bizim peşimize takılarak takip eden üç dört kişiyi aralayarak arkamızdan gelen olup olmadığına baktım kimse yoktu. Demir kapıyı kapatarak sürgüledim. Düz bir alandı, Borkan telefonunu çıkardı."Çekiyor" dedi, kimi aradığı belliydi konuşup kapattı... Bir anda üstümüzde helikopter belirdi, otelin çatısına inmeye çalışıyordu.

"Kral'ın haberi olmuş askerler, polisler hemen harekete geçmişler..."

Annemin yanına gittim sıkıca sarıldım, babam yüzümü okşadı. "Seni seviyorum kızım, ilk gördüğüm andan beri çok sevi-

yorum. Anneni de yeni kavuştuğum oğlumu da çok seviyorum."

Ölümün nefesi ensemizdeyken eskiden şu olmuş, bu denmişin hesabı düşünülmezdi. "Ben de seni çok seviyorum babacığım. Annemle çok mutlu olmanı istiyorum."

"Hep birlikte yavrum hep birlikte..."

Borkan da babasına sarılmış bir kolunu da kardeşine dolamıştı. Yanlarına gittim Aişe "Sağ ol kızım hayatımı kurtardın," dedi uzanıp saçımı okşadı, işte şimdi içten olduğunu hissetmiştim. Helikopter piste indi, büyük değildi, hepimizi alamazlardı. "Anne siz binin biz sonra geliriz" dedim karşı çıktı... "Başka çaremiz yok kapı kırılırsa kendini koruyabilecek misin?"

Bizimle birlikte dışarı çıkan dört kişi umutla yüzümüze bakıyorlardı. Genç olan adam bize bakmadan yürüdü bindi, diğer kadın çekinerek bana baktı."Çocuklarım var."

"Gidin" dedim koşarak uzaklaştı. Yaşlı adam "Ben dövüşemem ama yaşadım yaşayacağım kadar, sizlerden biri gitsin." deyince adama sarıldım. "Gidin lütfen."

Helikopterin kapısında duran adam "Hadisenize ne oyalanıyorsunuz geliyorlar" diye bağırınca diğer kadını da sırtından ittim. Hepsi bindiler ben, Borkan, Nebi ve Beyda geride kalmıştık. Annem yüzünü cama yapıştırmıştı, helikopter havalandı binadan uzaklaşmaya başladı. Çok şükür kurtulmuşlardı. Nebi telaşla bağırdı, "Ne oluyor? Helikoptere bakın..."

Helikopterin kapısı açılmıştı, bir anlığına babamla, kayınpederimi gördüm kapıyı tutan adamı aşağı atmaya çalışıyorlardı. Adam helikopterin bacaklarından birine tutundu "Allah'ım ne olur olmasın... Anne, baba diye bağırarak çatının kenarına koştum... Kuş olsaydım, ah kuş olsaydım. Helikopter gözümüzün önünde ateş topuna dönüştü ve yanarak düşmeye başladı. Çığlığım yeri göğü inletiyordu... "Simay kendine gel Simay"

İkinci bir helikopter belirmişti, ateş ediyorlardı, içgüdülerim devreye girdi. Nebi kapıyı açmaya çalışıyordu. Ya içeride ya dışarıda ölecektik burada kuş gibi avlanmaktansa içeride dövüşerek ölmeyi tercih ederdim.

Borkan'la birbirimize baktık. Hiç konuşmadan, sadece bakış-

larımızla, sadece ikimizin anlayabileceği şekilde birbirimizi sevdiğimizi söyledik.

Nebi'nin açmayı başardığı kapıdan içeri girerek kilitledik. İlk katı sorunsuz indik, tüm duyularım alarmdaydı. Odaların birinden aniden çıkan adam Beyda'ya saldırdı. "Seni arıyordum, öteki gözünü de ben çıkaracağım, Kaid'in kanı yerde kalmayacak."

Birden atıldım, onu öldürmek istiyorlarsa ilk önce beni geçmeleri gerekiyordu, harekete geçmeye çalışan Borkan başka bir adam tarafından engellendi. Kıran kırana bir mücadele sergiliyorduk bir ara Borkan'la yan yana geldik karşısındaki adamın çenesine öyle bir yumruk attı ki çatırtısını duydum, hemen yere düşen silahı aldı. Karşımdaki adam yere yığılıverdi, sırtında kocaman bir bıçak saplıydı, Beyda "Mutfaktan geçerken aldım" deyince elimi yumruk yapıp başparmağımı yukarı kaldırdım. Heriflerin kendilerine aşırı güveni şimdilik hayatımızı kurtarmıştı. Silah kullanmadan bizi alt edebileceklerini düşünmüş olmalıydılar. Nebi'nin hâlâ dövüştüğü adamı Borkan sırtından vurdu.

Bir kat daha indik...

Alt katlardan silah sesleri geliyordu, Kral'ın adamları içeri girmiş olmalıydılar. Üst kattan kapının havaya uçma sesini duyunca hızlandık...

Bir kat daha...

Sesler fazlalaşıyordu...

Bir kat daha...

Buraya kadardı, bir an gözlerimi kapatıp annemi düşündüm. Bekle beni annem, yanına gelmeme çok az kaldı... Gözlerimi açtım holün diğer ucundaki adam sırıtıyordu. 'Kaçışınız yok pislikler, efendilerimizin öcü Affan'lar ve Fayed'lerin kökü kuruduğunda alınmış olacak. Bizi çok uğraştırdınız, öbür tarafa gittiğinizde Aziz pisliğine selamımı söyleyin onun sayesinde tüm kodamanları bir arada bulup temizledik. Daha çoklar ama zamanla onları da yok ederiz."

Borkan bir adım öne çıktı, yanına gidip elinden tuttum parmaklarımı sıkıca kavradı belki de birbirimizi son kez hissedeceğimiz an bu andı.

"Kralın askerleri gelmiş, sağ kurtulacağınızı mı sanıyorsunuz?"

"Buradan kurtuluş yok."

Koridora oldukça yoğun bir şekilde sigara dumanı yayılıyordu, adamın yanındaki odadan geliyordu.

"Kim var orada?"

Odadan başka biri çıkınca hiç şaşırmadım, yabancı olduğu her halinden belliydi. Elindeki puronun külünü yere silkti. "Canlı kurtulmayacak sizinle birlikte ölecek."

Adam İngilizce konuşuyordu "Bunlar hep sizin işiniz değil mi?" diye bağırdım...

"Sinirlenme küçük hanım, bu işler böyle yürüyor biz ezilen halkı koruruz."

"Ezilen halk mı? Kuveyt dünyanın en refah içinde yaşayan ülkesidir. Tek bir fakiri bile yok."

"Sizler gibi olanlarda çok, Khalifa aşireti gibilerde az ama... Tabi bu dengesizlik hoş değil."

Nebi, bizi öldürmek için hazırlanan adama baktı. "Nasıl bunların, bunlar gibilerin oyununu görmeyip ölümü seçiyorsunuz. Niyetlerini nasıl fark etmiyor musunuz? Tüm dertleri kendi ülkelerinde olmayan petrolün kaynağını ele geçirebilmek. Size yardım eder gibi görünerek ülkemizi yıkıma sürüklüyorlar uyanın be uyanın."

Adam güldü, "Ben öleceğim, aşiret başa geldiğinde tüm orta doğunun sahibi olacak. Adım tarihe geçecek."

Bunlar, bu adam gibiler, ne yiyor ne içiyor da bu kadar aptallaşıyorlardı. Yabancı güçlerin maşası, piyonu olmuşlardı.

Yabancı adam gülerek adamın sırtını sıvazladı. "Ülken senin için kahramanlık destanı yazacak, hiç unutulmayacaksın. Güle güle git yiğit adam." dedi ve merdivenlere doğru yürüdü. "Ne zamandır bu işin içindesiniz?" diye peşinden bağırdım.

Adam yavaşça döndü purosundan derin bir nefes alıp dumanını yuvarlaklar halinde üfledi. "Bizler her zaman orta doğudayız, hiç çıkmadık sizi birbirinize düşürür, sonra uzaktan izleyerek yine birbirinizi yok etmenizi bekleriz. Ne zaman düzelecek olsa-

nız bizim tarafımızdan planlanan oyunlarla tökezlersiniz. Büyük balık, küçük balığı yer... Biz büyüğüz siz küçük!" dedi merdivenlerden ağır adımlarla inmeye başladı...

Borkan, hiç kımıldamadan bize bakan adama, "Duydun mu? Adamın dediklerini anladın mı kuş beyinli, sizler onlar için hiçbir şeysiniz. Şu an yanınızda görünüyorlar, sırtınızı dost gibi sıvazlıyorlar ama düşman olan biz değiliz, onlar. İstedikleri, orta doğuda mutlak güç sahibi olmak, bizden sonra sizi yok edecekler. Yaptığınız her katliam onların işine yarıyor, bizleri sistematik olarak yok ediyorlar. Anlayın artık!" diye bağırdı.

Adam hissiz, kıpırtısız duruyordu, mumya gibiydi. Üzerindeki kalın gömleğin önünü açtı, göğsünde bomba düzeneği vardı.

Son kez kardeşime baktım elimi uzattım tuttu... Kocama baktım, "Sevgilim, son anımızda seni üzgün görmek istemiyorum, gülümse Simay'ım gülümse..."

Zorla gülümsedim, yüreğim kan ağlarken kocamın son isteğini yerine getirmeye çalıştım. Beyda tam ayakucumuza yere oturmuş oğlum diye ağlıyordu. Borkan ensemden tutup kendine çekti yüzümü boynuna bastırdı."Hayır ölürken gözlerini görmek istiyorum" diyerek başımı kaldırdım...

Gözlerimiz birbirine sevdamızı anlatırken elim kardeşimin sıcaklığını hissediyordu. "Elveda aşkım"

***

"Yüzbaşım Kral'ımız geliyor."

"Tamam çavuş."

Mezarlık oldukça kalabalıktı. Yüzlerce kişi; gömülen, gömülmeye hazırlanan cenazelerin başındaydı. O kadar çok ölü vardı ki... Al Harafi ve Al Fayed'lerin tamamına yakını ölmüştü.

Simay Al Fayed! Onu ilk kez kocasını ararken görmüştüm, güçlü bir kadın olmasını takdirle karşılamıştım. Borkan Al Fayede ulaşmak için bizden daha çok uğraşmış yılmamıştı. Hikâyelerini öğrenmiştim, Simay hanım gibi birinin içimizden

biriyle evlenmesinden gurur duymuştum... Onların da öldüğünü duyunca çok üzüldüm, çok yazık oldu. Böylesi güçlü bir kadının ölümü büyük kayıp...

Simay'la Borkan'ın tabutlarının kapakları açıldı. Beyazketenlere sarılı parçalanmış vücutları tahta tabutun içinden alınarak, dualarla, açılmış toprağın içine indirildi. Tanıştıklarından beri huzur bulamamışlardı, belki bu andan sonra aynı toprağın içinde yan yana yatarken huzuru bulabilirlerdi.

Khalifa aşiretinin kini, sadece düşman olduğu ailelerin değil, kendilerinin de yok olmasına neden olmuştu. Nebi'nin Al Harafi şirketlerinin başına geçmesi için verilen kutlama yemeği günü düzenlenen saldırılar sonucu birçok günahsız insan ölmüş o gece Kuveyt'in tarihine kanlı gece olarak geçmişti. Katliamı duyan Kral tüm askerlerini aşireti yok etmeleri için görevlendirmiş, yapılan ani baskınla tüm aşiret üyeleri tutuklanmış, karşı çıkanlar öldürülmüştü. Kan dökerek, baskı yaparak tüm ülkeyi ellerine geçirmeye çalışan aşiretin sonunun geldiği ilan edilse de, hâlâ üyelerinin olduğu biliniyordu.

Huzurla yatmaları için dua ederek görevimin başına döndüm. Hâlâ alarm halindeydik askerleri dikkatli olması için uyardım... Uzaktaki eski bir mezarın başında duran iki kişi dikkatimi çekince, hızlıca yürümeye başladım.

***

"Gitmeliyiz"

Borkan kolumdan çekince, "Lütfen biraz daha kalalım." diye ısrar ettim, annemi son bir kez daha görmek istiyordum. Ya babam? Allah'ım bunca acıya ben nasıl dayanacaktım.

"Kalamayacağımızı sen de biliyorsun, bak askerin biri buraya geliyor dikkatlerini çektik."

Haklıydı bize doğru yürüyen asker yüzümüzü görmemeliydi. "Gördüm gidelim" dedim, kalabalığın arasına karıştık. Asker, Kral ve maiyetinin gelmesiyle geri dönmüştü.

Biz mezarlıktan uzaklaşırken son dualar okunuyor, kabirler üzerlerine toprak atılarak doldurulduyordu. Mezarlıktan çıkarken adımlarımız çok yavaştı, çıkar çıkmaz hızlıca yürümeye başladık. Arabalar o kadar çoktu ki kendi aracımıza ulaşmak oldukça zaman aldı. Bindik, arka kapı açıldı, Borkan "Nebi nerede kaldın?" diye bağırdı, benim sesimi çıkaracak halim kalmamıştı.

"Annemle babama son görevimi yerine getirdim, ellerimle mezara yerleştirdim."

"Aptallık etmişsin, görülmedin değil mi?" diyen Borkan'ın sesi telaşlıydı...

"Hayır, bu kıyafetle kimse benim kim olduğumu bilemez."

"Yine de riske girmemeliydin, sadece kendi hayatını değil bizim hayatımızı da tehlikeye attın."

Yola çıktık ilk önce yavaş gittik, zaten hızlı gidecek yol yoktu. İnsanlar, askerler, araçlar neredeyse üst üsteydi. Kral'ın cenazelere katılması gelenlerin çok daha fazla olmasına neden olmuştu. Uzun süre yol gittik, oldukça uzun... Gün hızlıca kararmaya başlamış girdiğimiz sapa yolları, aracın farı olmasa göremeyecek hale gelmiştik.

Gerekli yerlerde araç değiştirdik, Kral çok ince düşünmüş, planı bizzat kendi yapmıştı. Belirlenen yere nihayet vardık. Birazcık nefes almak için arabadan indim, kardeşimle Borkan'ı zifiri karanlıktan zor görüyordum... Annemin ölümü o kadar çok içimi acıtıyordu ki sevdiğim seslere ihtiyacım vardı.

"Bir anda nasıl kurtulduğumuza inanamıyorum..."

Nebi, "Ben de inanamıyorum, olaylar o kadar çabuk gelişti ki sanki yaşadıklarımız rüya gibi. Bir anda oldu ve bitti." diyerek cevap verip arabaya dayandı...

Borkan'ın beline sarılıp başımı omzuna dayadım. Sıkça birbirimize dokunuyor, sanki hayatta kalabildiğimize kendimizi inandırmaya çalışıyorduk.

Öleceğiz diye düşünürken, canlı bombanın arkasından sessizce yaklaşan bir asker adamı kapısı açık olan odaya itmiş sonra

da bize koşun diye bağırmıştı. Adamın itilmesiyle patlaması bir olmuştu. Patlamadan korunmak için koşmuş ve yere yatmıştık, odanın kapısı duvarın bir bölümü yıkılmıştı. Hızla çevreme bakmıştım üstümüz başımız toz olsa da hepimiz sağdık. Asker yattığı yerden kalkmış yanımıza gelmişti konuşmalarımızın her bir kelimesi aklımdaydı...

"Kralın emriyle sizi arıyordum, gelmem biraz uzun sürdü. Alt katlar cehennem gibi."

"Tahmin edebiliyorum, gidelim buradan."

"Çıkış yok, hiç kimsenin sizleri görmemesi gerek." diyerek telsiziyle konuştu. "Sağ olarak kurtuldular Kral'ım. Ne yapmamı emredersiniz... Tamam efendim..." dedi telsizi kapattı. "Bir süre bekleyeceğiz."

Dediği gibi olmuş, uzun süre beklemiştik. Sabahın alacakaranlığında, çıkın, emri gelmişti. Askerin öncülüğünde otelin çamaşırhane katına inmiş orada kıyafetlerimizin üzerini kapatan giysileri giymiştik. Hepimiz saçımızdan ayağımıza kadar örtülüydük. Tanınmamızın imkânı yoktu. Kurtulan olup olmadığını sorduğumda asker çok az kişi demişti. Arka kapıdan çıkıp bizi bekleyen araca bindirildik. Helikopterle alınmamış olmamızı anlayabiliyordum, binayı gözetleyen mutlaka vardı.

Bir eve götürüldük, gizli yerlerden biri olmalıydı. Askerin isterseniz duş alıp üzerinizi değiştirebilirsiniz sözüyle odalara geçmiş; kısa duş alarak üzerimize yapışan kan, ter, tozdan kurtulup yine harmanilere bürünmüş olarak salonda toplanmıştık. Gün ışımaya başlarken Kral gelmiş. "Sizleri sağ olarak kurtarabildiğimize çok mutlu olduk, hepimiz kötü bir gece yaşadık." diyerek üzüntüsünü dile getirmişti.

"Kurtulan var mı?" diye sormuştum...

"Çok az kişi, üzgünüm gerçekten çok üzgünüm birbirinden değerli insanları kaybettik. Öyle sessiz hazırlamışlar ki son ana kadar fark edemedik, ettiğimizde çok geç kalınmıştı."

"Dışarıdan yardım edilmiş, hatta yönlendirilmişler." Mutlaka biliyordu ama ben yine de söylemeyi tercih etmiştim.

"Zaten onlar değil mi bizi birbirimize düşüren, ama sırf onları suçlamıyorum, buna sebebiyet veren yine bizleriz. Bir türlü tek yumruk olmayı öğrenemedik. Öldü bildirileceksiniz. Sizleri başka türlü koruyamam."

Haklıydı, başka çare yoktu, sessizce kabullendik. Sonra olaylar hızlandı, yeni kimliklerimiz geldi. Beyda bu olayın dışında tutulmuştu, yüzünün Khalifa aşireti tarafından çok tanınır olması daha fazla koruma gerektiriyordu.

***

Bineceğimiz son aracın kapısını açarken duyduğum sesle gerildim. Elim silahıma gitti...

"Korkmayın, benim," diyen sesi tanıdım karanlık gölgelerin içinden dört kişi bize doğru yürüdü.

Borkan'la Nebi, "Kral'ım büyük riske girdiniz" diyerek selamlamak için eğildiler...

"Kraliçe'm sizi son kez görmek için ısrar etti, tabi ki ben de görmek istedim. Yolunuz açık olsun..." dedi yanındaki adama işaret etti, Borkan'a bir çanta uzatıldı.

"Bunun içinde yeni kimlikleriniz, hesaplara nasıl ulaşacağınızın bilgileri var. Sadece ben Kraliçe'm ve bu gördüğün iki kişi sizin gerçek kimliğinizi bilecek. Buradaki mal varlığınıza kraliyet adına el koydum. Geride kalanların payları verilerek sizin haklarınız hesaplarınıza yatacak. Bir süre sonra satış yapılarak el değişecek, oldukça büyük meblağ olduğundan bir seferde paranın el değiştirmesi olası değil. Sizin namınıza işleterek kazanç gönderilecek. Petrol kuyularının hissedarları olarak bağınız kopanılmayacak her kazanç size iletilecek. Yeni hayatınızda başarılar diliyorum" dedi. Kral, Borkan'a elini uzattı.

"Olanlar için çok üzgünüm Borkan,"

"Borkan değil efendim Ömer,"

"Doğru Ömer, güle güle gidin. Sen de kendine iyi bak Nebi."

"İsmim Selim efendim, siz de kendinize iyi bakın. Ülkemi çok özleyeceğim."

"Ülken de sizin gibi gençleri çok özleyecek, gitmeniz en iyisi olacak Selim, yok olmuyorlar. Sizleri korumanın başka yolunu bulamadım. Erkek kıyafetlerinin içindekinin sen olduğunu bilmesem Sinay, kraliçeme sarıldığın için inan kan çıkar..."

Doğru kişiye yanlış sözlerdi. "Yeterince kan dökülmedi mi Sayın Kral, yüz verilen adamlara yeterince can vermedim mi? Artık ismim Yasemin..."

"Seninle nedenlerimi konuşmuştuk, gerçekten tüm samimiyetimle bazı olaylar için pişman olduğumu, senden tüm içtenliğimle özür dilediğimi bilmeni isterim."

"Ben de size söylediğim sözü tekrar hatırlatayım. Hata yapma lüksünüz yok, hizler bir düşünürken sizin gibi ülkeyi yöneten kişiler karar verirken bin düşünmeliler. Kararlarınız sırf sizi bağlamıyor tüm ulusu ilgilendiriyor. Dilerim bundan sonra çok daha ince düşünerek karar verirsiniz."

"Sözünü kabul ediyorum Yasemin, beynime çıkmayacak harflerle kazındı. Benden küçük olman veya kraliyet ailesinden olmaman senin sözlerinin doğruluğunu düşünmemem için bir neden değil. Yaşamımızın her anında öğüt alabilir böylesi hayati konularda daha dikkatli hareket edebiliriz. Yeni hayatında çok mutlu ol, sizler mutlu oldukça ben çok daha doğru kararlar vermek için çaba göstereceğim."

"İyi şanslar efendim, Kraliçe'm size ilk defa unvanınızla hitap ediyorum. İlk defa benim de kraliçem olduğunuzu ilan ediyorum ama bu seslenişim Kuveyt'in kraliçesi olduğunuz için değildir. Tavırlarınız, kadınların kurtulması için düşündükleriniz ve yapmaya çalıştıklarınız için kraliçesiniz. Kendinize çok iyi bakın, ülkenizin tüm kadınlarının sizin gibi birine ihtiyaçları var. Sizden son bir dileğim var. Mümkünse annemin mezarı için Türkiye'den toprak getirir misiniz? Buraya gelmeyi hiç istemedi, hiç olmazsa son uykusunda kendi toprağında yatsın. Lütfen Beyda ve çocuğunu unutmayın şu an bizler yaşıyorsak onun sayesinde yaşıyoruz. Sonra Beyda için sizinle iletişime geçeceğim."

Kraliçe, "Söz veriyorum isteğin yapılacak, Beyda da benim

gözetimimde olacak" deyince, son kez sarılarak arabaya geçtim. Ömer, anahtarı Selime uzattı. Arka koltuğa, yanıma oturup bana sıkıca sarıldı.

***

"Uyudu mu?"

"Ağlamaktan mahvoldu."

"Yaşadıklarımız hiç kolay değil ben kısa sürede tanıdığım insanlara bu kadar çok üzülürken. Simay şu ana kadar çok iyi dayandı. Kız kardeşimle gurur duyuyorum."

Aslında uyumuyordum, Borkan beni koltuğa yatırıp öne geçtiğinde uyanmıştım. Yine de kıpırdamadım.

"Ben de karımla gurur duyuyorum, en panik olduğumuz anlarda bile soğukkanlılığını bozmadı, hayatımızın kurtulmasına neden oldu."

Gurur duyulmak, bu yeterli miydi? Kimseyi kurtaramamıştım...

Kullanılmayan eski askeri havaalanına vardık, Kral'ın adamları bizimle birlikte gelmişlerdi. Borkan beni kucağına almaya çalışınca, "Uyandım" diyerek itiraz ettim, uçağa bindik. Uçak havalandı, adamlar da umduğumuz gibi havalimanında kalmamışlar, bizimle beraber gelmişlerdi. "Türkmenistan hava sahasına girdiğimizde nasıl açıklama yapacaksınız?"

"Biz görevli olarak gidiyoruz, tüm olaylar Kral'ımız tarafından en ince detayına kadar düşünüldü."

Kendimizi Kral'ın eline bırakmıştık. Kısa sürede Türkmenistan hava sahasına girildi. Daha önceden hazırlanıp uçağa konulmuş bavulları açarak kıyafetlerimizi değiştik. Uçağın tuvaletinde sakallarını kesen Nebi ve Borkan'ı seyretmek ilginç olmuştu. Tenleri biraz esmer olsa da Arapların geleneksel görüntüsünden kurtulmuşlardı. Hem kocam hem de kardeşim değme mankenlere taş çıkartırlardı. Borkan beğenip beğenmediğimi anlamak ister gibi yüzüme bakınca, "Daha önceden kesmeliydin çok be-

gendim." dedim, gülümsedi. Saçlarını toplamasına yardım ettim, sırtıma çanta taktım turistlerden farkımız kalmamıştı. Görevliler her birimizin eline kapalı mühürlü zarf uzattılar. Oturduk, aynı anda açtık, Kral'dan not vardı. 'Hazırlanmış pasaport ve kimliklerdeki isimlerinizi nereye gittiğinizi yanınızda gönderdiğim adamlara bile söylemeyin. İyi yolculuklar.'

"Allah'ım isim manyağı oldum." diyerek kimliğimi gösterdim. Kral, Alysse Ortiz ismini seçmişti. "Sana yakışan bir isim olmuş, anlamını biliyor musun?"

"Doğru sözlü, demek..."

"Kral'ımız ona söylediğin sözlerin ne kadar doğru olduğunun farkında olduğunu bilmen için sana bu ismi koymuş."

"Senin ismin ne?" dedim, kimliği gösterdi James Ortiz... Nebi kimliğini uzattı Burt Butler... Yabancı kimliklerimiz de incelikle hazırlanmıştı. Görevlilerle vedalaştık, güneş gözlüklerimizi gözümüze takarak uçaktan indik.

Ana havaalanından hiçbir sorun olmadan geçtik, Yabancı pasaportlarla Türk hava yollarının uçağına bindik, yolun uzatılmasının hedef şaşırtma olarak kullanıldığını biliyordum.

Türkiye'ye iner inmez taksiye bindik, memleketime gelince mutlu olmuştum, istikamet şehirlerarası yolcu otobüsleriydi. İlk önce Ankara'ya geçtik, yeniden bilet alacakken Nebi kolumu tuttu. "Ayrılma vaktimiz geldi Simay."

"Neden?"

"Kendi hayatımı kurmalıyım, irtibatı kesmeyiz. Yeni yabancı ismimle dünyanın her yerine yolculuk yapabilirim. Kuveyt ve Türkiye dışında hiçbir yeri görmedim."

Kardeşime sarıldım, "Sakın beni habersiz bırakma, ailemden tek sen kaldın."

"Bırakmam, belki bir gün yine bir araya geliriz."

"Umutla o günün gelmesini bekleyeceğim."

Nebi haklıydı kendi hayatını yaşamasının tam zamanıydı. Kral'ın verdiği çantadaki ismimize özel tüm kartları belgeleri nakit parayı zaten önceden pay etmiştik. Biz iç hatlara doğru yü-

rürken o dış hatların girişine yürüyerek gözden kayboldu. Kardeşimin ardından bakarken Borkan elimi tuttu, "Nereye gitmek istersin?"

"Akdeniz'e veya Ege denizine kıyısı olan her yere gidebilirim." diyerek, cebimden bozuk para çıkardım. "Yazı gelirse Ege, tura gelirse Akdeniz..."

Başını salladı parayı havaya fırlattım avucuma geri düşerken üzerini kapattım "Söyle yazı mı? Tura mı?"

Elini elimin üzerine koydu "Hiçbiri. Balayı yapmadık, en yakına gidelim, Kıbrıs. Gönlümüzce gezelim, bu arada nereye yerleşeceğimizi planlarız." dedi, teklifi güzeldi kabul ettim. İlk uçağa yer ayırttık. Yeni yaşamımızın ilk günü böylece başlıyordu.

Uzun süre ikimiz de kendimizde değildik, ailelerimizin gözlerimizin önünde parçalanarak öldürülme görüntülerinden hayatımız boyunca kurtulamayacaktık. Tek tesellim annemle babama o anlarda sarılmam olmuştu. Geceleri sıklıkla uyanıyordum, o patlama anı beynimin içinde takılmış plak gibi tekrarlanıyordu. Bu kadar kısacık sürede helikopter gönderilmeyeceğini niye düşünememiştim, ya kapıyı tutan adamın tavırlarını niye fark edememiştim. Borkan da benim gibi uykusuz saatler geçiriyordu...

"Hata bende, yazıklar olsun bana, güya polis olacağım."

"Yeter artık Simay sen polisten önce insansın, hepimiz aynı vahşetin içindeydik aklımıza gelecek zaman olmadı. Suçsa o zaman hepimiz suçluyuz."

"Keşke ilk baştan Kuveyt'e gelmeseydim, hepsi benim suçum." Yatakta kalkıp oturdum bacaklarımı kendime doğru çekip sarıldım. Uyuyamıyordum, suçlu olduğum hissi bir türlü aklımdan çıkmıyordu.

"Şimdi suç üstlenmeye mi çalışıyoruz? O zaman ilk anlara gidelim hatta atalarımıza kadar uzanalım ne dersin. Fayed'ler ve Affan'lar, saçma sapan bir neden yüzünden başlayan düşmanlık, sonrası, ölümler, kinin daha çok büyümesi, babanın anneni bulması, sizlerin doğumu, benim Türkiye'ye gelmem, tanışmamız, senin Kuveyt'e gelmen, Khalifa aşiretinin taşkınlıkları, evliliğimiz,

kardeşinin bulunması ve nihai son. Burada kim suçlu? İkimiz de ailelerimizden çok kişiyi kaybettik. Hiç olmazsa senin bir kardeşin var, benim baba tarafımdan uzak akrabalar dışında hiç kimsem kalmadı. Suçlu yok, o veya bu nedenle olaylar gelişerek bu hale kadar geldi. Gitmeseydim, gelmeseydim olmazdı diye düşünmek çok saçma. Olaylar bizim dışımızda gelişti. Şu veya bu nedenle zaten ölümler olacaktı. Kardeşin bulunmasın ister miydin?"

"Hayır."

"İşte böyle düşün, bunların hiçbiri keşke olmasaydı ama bu sefer kardeşini tanımadan yaşadığını bilmeden ölüp gidecektin. Belki biz de hiç karşılaşmayacaktık..."

Borkan'ın beni teselli etmek için söyledikleri yanlış değildi, hunları ben de biliyordum ama ölümler olmasaydı. Onun benden çok daha fazla kaybı vardı, bencillik yapıyordum, ayağa kalkıp kocama sarıldım. "İyi ki yanımdasın, iyi ki benimlesin... Dayanamazdım, gerçekten dayanamazım."

"Seni seviyorum, sadece bunu düşün, ailelerimiz bizde yaşayacak."

"Haklısın bizimle birlikte kalbimizde yaşayacaklar. Seni seviyorum."

Birlikte yatağımızın üzerine uzandık, sevdiklerimizi anılara bırakıp hayatımızı yaşamaya başlamalıydık.

***

Uzun süre Kıbrıs'ta kaldık, yaralarımız çok tazeydi, iyileşmemiz için zaman gerekiyordu. Sahilde kumların üzerinde oturuyor gecenin sessizliğini dinliyorduk. Gökteki yıldızlar elle tutulacak kadar yakındı, dolunay tüm ihtişamıyla parlıyor ışıkları denizin üzerinde yakamoz oluşturuyordu. Bir süre sessizce manzarayı izledim bana sarılmış olan kocama sırtımı daha çok yasladım, kollarını vücuduma daha sıkı doladı. Hayatımızda ne çok değişiklik olmuştu. Kimseyi arayamıyor, soramıyorduk. Hasreti, Kerem'i

özlemiştim, Polat gözümde tütüyordu, Henna ne yapmıştı kızcağız bir başına kalakalmıştı. Borkan annesini bile arayamıyordu sadece ikimizdik, arada bir Nebi ile görüşüyorduk. Onun sesini bile duymak değişik geliyor mutlu oluyorduk. Başımı çevirdim, kocama baktım, oldukça dalgındı.

"İstediğin yere gelirim, nereye dersen orada kök salalım."

"Dünyanın her yeri olur, sen ne düşünüyorsun?"

"Seninle birlikte olduktan sonra fark etmez."

"Bu olaylar olmasaydı, bunca zamanı birlikte geçirseydik ve ben sana Kuveyt'te yaşayalım deseydim ne düşünürdün?"

"Evet derdim, hir gün hatta bu gün gel gidelim desen gene evet derim."

"Doğru mu söylüyorsun Simay?" dedi, kollarının arasında döndüm, dizlerimin üzerine kalkarak yüzünü ellerimin arasına aldım. Yeniden sakal bırakmaya başlamıştı, yüzünü okşadım.

"Gözlerimin içine bak."

"Çok karanlık göremiyorum çakmak yaksam olur mu?"

"Ya çok kötüsün, başka bir çaresini bulurum." diyerek dudaklarından öptüm birazcık ayrıldım "Evet sevgilim evet buna inan."

"İnanıyorum," Belime sarıldı uzun süre öylece durduk, ülkesini özlediğini biliyordum. Bir gün, belki bir gün, rahatça giderdik.

"O zaman Kuveyt'e gidiyoruz, burada da gizleneceğiz orada da, fark etmeyecek."

Görebildiğim kadarıyla yüzüne baktım ciddi görünüyordu "Kabul ediyorum, senin olduğun her yere gelirim" dedim, karşılığında kocaman bir öpücük aldım. Ayrıldığımızda fısıldayarak "Peki benim için fareyi avucuna alır mısın?" deyince sanki fareler vücudumda dolaşıyormuş gibi tiksindim, kollarından kurtularak ayağa kalktım. "Asla, duydun mu asla." diye bağırdım. Sahil sesimle çınlıyordu. Tabi yanında Borkan'ın kahkahaları benim bağırmama eşlik ediyordu. Dalga geçtiğini anlayınca üzerine atladım, ellerimi boynuna doladım. "Sen çok fena, çok kötü, çok harika adamsın." dedim birazcık sıktım. Soluğu kesilmiş şekilde, "Hadi Simay Hanım, evin erkeği olarak ben kararımı verdim.

Kaş'a yerleşiyoruz, ilk tanıştığımız yere gidiyoruz." deyince sevinçimden kocaman bir çığlık attım.

Rahatları bozulan martıların birkaçı, yeter artık susun, der gibi bağırıyordu...

***

18 AY SONRA

"Ben senin gibi zamanlı zamansız öten horozu vururum."

Nebi ile birlikte, horozun arkasından koşturan Simay'ı gülerek seyrediyorduk. Horoz kaçıyor Simay ardından koşturuyordu. Minik Emir beşiğinde çığlık çığlığa ağlamaya devam edince yerimden kalkıp oğlumu kucağıma aldım. Kollarıma alınca hemen sustu, annesi hâlâ horozun peşindeydi. Simay ağacın üzerine tüneyen horozun peşinden tırmanmaya karar verince Emir'i dayısının kucağına verdim. Ağacın ilk dallarına tırmanmıştı tabi bu tırmanışı boşa oldu ikinci insanı da gören horoz can havliyle kaçtı.

"Ya Borkan gelmenin sırası mıydı, tam yakalayacaktım gevezeyi."

Ellerimi uzattım belinden tuttum. "Buraya gel çılgın kadın." Doğumda aldığı kiloları hızla geri vermiş, eski haline çoktan kavuşmuştu. Hiç yerinde duramamasının kilo vermesinde en büyük etken olduğunu biliyordum. Henüz veremediği birkaç kilo ona çok yakışıyor onları koruması için ikna çalışmalarımı sürdürüyordum.

"Nebi nerede?"

"Oğlumuzla oturuyor."

Karıma sıkıca sarıldım. Kendimize çok güzel, huzurlu bir hayat inşa etmiştik. Yaptığımız iş bile mesleklerimizin dışındaydı, organik tarımla uğraşmaya başlamış sağlıklı yiyecekler üreterek büyük marketlere kadar ürün dağıtır olmuştuk. Şimdi hayatımı-

zın yeniden başladığı yer olan Kaş, ilk tanıştığımız yerdi. Belki de şu an kollarımda sakince duran hırçın kadına âşık olduğum yerdi. Birden kollarımdan kurtulup yine koşmaya başladı. "Öldüreceğim seni kaçma hınzır horoz gel buraya, ya gelirsin ya karılarını keser tek tek pişiririm sen bilirsin aksi herif zaten çok karın olmasına gıcık oluyorum."

Benim kadınım asla değişmeyecekti, zaten bu hali yüzünden sevmemiş miydim Simay'ı... Horoz önde Simay ardında yorulana kadar koşturup duracaklardı. Bazen horozu köşeye sıkıştırdığı oluyordu. Ellerini beline koyup zamanlı zamansız bağırmamasını tembih ediyor, sanki horoz anlamış gibi seviniyordu. Bu kavgaları çocuklarımız doğduğundan beri başlamıştı. Tekrar Nebi'nin karşısındaki koltuğa oturdum oğlumu almak için uzandım.

"Bırak kalsın Borkan ne güzel uyuyor."

"Neye karar verdin Nebi?"

"Gezebildiğim kadar ülke gezdim. Eğlence desen her türlü ortama girdim çıktım. Bir süre sonra insan bundan da sıkılıyor. Kral tüm olayların bittiğini, aşiretin başına geçen Eban'ın ılımlı bir yol izlediğini, ülkede herhangi bir ters yön kalmadığını istersek bir şekilde geri dönebileceğimizi söyledi."

"Ben, yani biz, gitmeyi düşünmüyoruz. Burada mutluyuz, çocuklarımın rahat yetişmesini istiyorum. İşte Sahra da uyandı, özellikle kızımın özgür ortamda yetişmesini istiyorum." Kızımı beşiğinden aldım, annesine o kadar çok benziyordu ki, saçları büyükannesi gibi sapsarıydı. Doğduğunda sarı saçlı kızımızı gören Simay sevincinden ağlamıştı, neden olduğunu ikimiz de biliyorduk Cavidan anne bir şekilde izini bırakmıştı. Kızımızın saçları Simay'a annesini, bana çöl kumunun rengini hatırlattığından adını Sahra koymuştuk, mis kokan gıdığını kokladım.

Karım kan ter içinde geldi. "Kesin öldüreceğim ya, başka yolu yok, bak Sahra'yı da uyandırdı."

Simay'ı kolundan tutarak yanıma çektim. "O uyandırmadı, kızımız kendiliğinden uyandı, bak yine uyukluyor."

"Biraz dinleneyim de mamalarını hazırlayayım."

"Nebi de kralın bize yaptığı tekliften haberdar, aynısını ona da söylemiş."

"Biz gitmiyoruz kardeşim, her an korkuyla yaşayamam. Bu cennet gibi yere baksana, yeşillikler içinde yazı yaz kışı kış. İnsanları güzel, çevre güzel." dedi yine horoz öttü. "Bir bu canavar hariç her şey güzel. Kuzulara bak, annelerinin yanında ne mutlular, bak yakışıklıya nasıl hür olarak dolaşıyor. Burası bizim küçük dünyamız, içinde bolca yer var, istersen sen de bizimle kal."

Geçen aylar içinde yakışıklı, Kraliçe ve Kralın isteğiyle sözde satışa çıkarılmış. Ondan ona geçerek en sonunda bize ulaştırılmıştı. Kısraklardan biri de yanındaydı, kraliçe ayırmadıklarını bu yüzden ikisini bir arada gönderdiğini söylemişti. Atımızın huyu da bana benziyordu bir dişiyi seviyor ama tam anlamıyla seviyorduk.

Simay'ın teklifini onayladım. "Kal, Nebi zaten çocuklarımız hariç üç kişi kaldık, birlik olalım işimizi de ailemizi de burada devam ettirelim."

Simay önce Emir'i kucakladı yatırdı, sonra Sahra'yı beşiğine götürdü. Güneş yavaş yavaş batarken hanımelilerinin kokusu tüm bahçeye yayıldı. Uzaktan denizin dalgalarının kayalara, sahile vururken çıkardığı ses bize kadar ulaşıyordu. Bir avuç ateş böceği fundalığın içinde yanıp sönmeye başlamışlardı. Nebi oturduğu koltuktan kalktı, derin bir nefes aldı, "Memleket ailenin olduğu yerdir, teklifinizi kabul ediyorum sizlerle birlikte yaşayıp buralara kök salmak beni de mutlu edecek" dedi. Simay kardeşinin beline sarıldı, yanlarına gidip ben de karıma sarıldım. Uzun süre sessizliğin içinden kulağımıza ulaşan doğanın en güzel seslerini dinledik.

Simay, "Özlemini çektiğim çok az insan var, Polat'la Henna'yı çok merak ediyorum." diyerek sessizliği bozdu.

"Ben de merak ediyorum, belki onlar da kendi hayat hikâyelerini yazmaya başlamışlardır." Son haberden sonra onların ulaşabilir ne halde olduklarına bakabilirdik. Simay, başını omzu-

ma dayadı hep birlikte önümüzde uzanan manzarayı seyrederken horoz yine ötmeye başladı. Karımın kollarımda kasıldığını hissedip, kolumu daha çok sıktım. Nebi gülünce hep birlikte gülmeye başladık. Horoz sanki Simay'ın engellendiğini anlamış gibi uzun uzun öterek gülüşmelerimize eşlik etti.

İlk tanıştığımız andan beri bela başımızdan eksik olmamıştı, peşi sıra devam eden sorunların içinde birbirimizi bulmuş, sevmiştik. İkiz bebekle aşkımız taçlanmıştı, mutluyduk. Simay'ı karşıma çıkardığı an için, aile kurmamı nasip ettiği için Allaha şükrettim.

"Gezerken Kuveyt'e de gittin mi Nebi?"

"Gitmedim, ilk fırsatta gideceğim. Çölü, körfezi memleketimin her yerini çok özledim"

***

Kocam, kardeşim ve bebeklerim bir aradaydık, benden mutlusu yoktu. Tabi çılgın horozun sesini kesebilirsem çok daha mutlu olacaktım. Şu an kollarını bana dolamış iki adamın da vatanlarını özlediklerini biliyordum.

Olaylardan uzun süre sonra Borkan vatan hasretine dayanamamıştı, tek başına gitmek istese de izin vermedim. O neredeyse ben de orada olacaktım. Yabancı kimliklerimizle ülkeye gelişimizden sadece Kral ve Kraliçe'nin haberi olmuştu. Ailelerimizin mezarlarını ziyaret etmiş, Kraliçe'nin yardımlarıyla, yalancı cennetimize gitmiştik.

Bıraktığımız gibiydi, değişim sadece insanların hayatlarında oluyordu. Doğa kendini yenileyerek rutin düzenini devam ettiriyordu.

Bebeklerim o gecenin, yalancı cennetimizin bize hediyesiydi. Ölenler ve doğanlar... Hayat devam ediyordu. Sahra'nın saçlarının sarı olduğunu gördüğümde sevincimden hıçkırarak ağlamıştım, gözleri babası gibi yemyeşildi. Ya Emir kapkara saçlı oğlumun gözleri lacivert mavi olmuştu. Annem iki çocuğuma da izini bırakmıştı.

Başımı gökyüzüne kaldırdım, 'rahat uyu anneciğim hem kalbimde hem de torunlarında ilelebet yaşayacaksın.'

Bir yıldız kaydı, peşinden bir yıldız daha kayınca gülümsedim, babam oralarda bile hâlâ annemin peşinden koşturuyordu.